

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHEN A DEVIL IS HUNTING YOU,
THERE IS NOWHERE YOU CAN HIDE.

CITY OF GODS AND MONSTERS

A
HOUSE
OF DEVILS
NOVEL

KAYLA EDWARDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TANRILAR ve
CANAVARLAR
ŞEHİRİ

A House of Devils NOVEL

BÖLÜM I
ANGELTHENE BÜYÜ
AKADEMİSİ

1

"Eğer ona bir daha *bakarsan*, dört bacağını da kırarım, yavrum." Dallas onu savunmasaydı, Loren Calla o anda Cehennem Majesteleri adlı gece kulübünün metal kapılarından kaçabilirdi. Dans pistini boğan kuru buz dumanı, mavi ışıkların altında gelişen sahneyi izleyen yüzlerce yüzü gizleyemedi.

flaş ışıkları, gözleri merakla aç.

Dallas'ın hakaretlerine rağmen Loren'in önünde iki insan bacağıyla duran kurt adam, bir bardak dolusu birayı başından aşağı dökmüştü. Beline kadar uzanan altın rengi saçları sıırıslıklamdı, kısa, dar elbisesinin beyaz kumaşı sıırıslıklam ve transparandı. Bira musluktan yeni gelmişti ama ne kadar soğuk olursa olsun, tüm vücudu utançtan ısınıyordu.

Dallas gibi cadılar genellikle kurtlarla oldukça iyi anlaşırđı. Loren'in insan olduğu ve bu nedenle Angelthene'e ait olmadığı gerçeği olmasaydı - diğer adıyla Sonsuz Kalpler Şehri, ölümsüz bir demografiye hitap eden ve onları tercih eden geniş bir metropol

-Gece olaysız geçebilirdi. Loren'den çok daha fazla saygı duyulan safkan bir venefica olan arkadaşı ve üvey kız kardeşı devreye girip onu savunmak zorunda kalmadan da geçebilirdi.

Kurt adam kasıla kasıla Loren'e yaklaşıp onunla dans etmeyi teklif ettiğinde, Loren mümkün olduğunca kibarca reddetmişti. Anlaşıldığı üzere, ne kadar kibar olursa olsun reddedilmeyi pek hoş karşılamıyordu. Ama bu gece kızlar içindi; Dallas, Loren'i ve o sırada odanın öbür ucunda bir içki daha getirmekte olan Sabrina Van Arsdell'i kulüp kulüp gezdirmeden önce bunu açıkça belirtmişti. Dallas hiçbir yazın patlamadan bitmesine izin vermezdi, özellikle de bu yazın; Angelthene Sihir Akademisi'ndeki birinci sınıflarına başlamadan önceki yazın.

Loren'in yaşındaki çoğu kız şehri kırmızıya boyama fırsatını kaçırmazken, Loren sadece kanepeye kıvrılmak istemişti. Kanepeler güvenliydi. Kanepeler sıradandı. Hayatındaki her şeyi tam olarak böyle tercih ediyordu.

Loren'e bakarken kurdun ateş rengi gözleri öfkeyle parlıyor, Vardiya ile savaşırken elleri iki yanında titriyordu. Ter, kusmuk ve sigara dumanı karışımının altında, ıslak köpek kokusu odayı süpürüyordu. Dallas için, "O senin koruman mı yoksa sikini mi tutuyor?" dedi.

Loren titrek bir sesle, "O benim kız kardeşim," dedi. Titreyen parmakları iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrılmış, tırnakları avuçlarına batıyordu. "Ve sen az önce ona düşman oldun."

Onunla Dallas arasında bir bakış attı. "Kız kardeşi cadı olan bir insan mı?" Adam homurdandı. "Beni ne sanıyorsun, aptal mı?"

"Görünüşe göre öylesin," dedi Dallas soğukkanlılıkla. "Çünkü az önce ona bir daha bakarsan bacaklarını kıracağım konusunda seni tam anlamıyla uyardım."

"Bunu dışarıda mı konuşmak istiyorsun, Venefica?" diye alay etti.

ACU ceketi giyen ikinci bir kurt adam arkadaşının yanına geldi. Bunun bakışlarında ihtiyat vardı ve binanın içinde gümbürdeyen ve Loren'in sedefli deri ayakkabılarının altındaki zemini sallayan müzikle bile, arkadaşının kulağına tısladığı kelimeleri anlamak için ölümsüz işitme duyusuna ihtiyacı yoktu. "Ben olsam sakın olurdum, Jerome. Bu Dallas Bright."

Bir çift meraklı gözle karşılaşmadan bakabileceği hiçbir yer yoktu. Loren parmaklarını önünde sıkıyor, başka hiçbir yere bakmadan daha çok kirli zemine bakıyordu. O akşam yüzüncü kez, kendini görünmez yapma gücüne sahip olmayı diledi. Ya da en azından kendini çatı katındaki güvenli ve sıradan yatak odasının dört duvarına geri ışınlamayı.

Yerden başını kaldırıp bakma riskini göze aldığı anda, yarı cadı Sabrina'in bu tarafa doğru ilerlediğini gördü. Elleri bardağının üzerindeydi ve kendi cüssesinde biri için etkileyici bir güçle sopacıları kenara itiyordu. Köşeli, derin bakışlı gözleri, sırlıslam Loren'i ve yüz ifadesi tamamen ölümcül olan öfkeli Dallas'ı incelerken daraldı.

"Neler oluyor?" Sabrina talep etti.

Jerome ona doğru bakmaya tenezzül etmedi. "Sen karışma melez."

Bu çirkin hakaret Dallas'ın kurtlara soğuk bir gülümseme fırlatmasına neden oldu.

Loren o gülümsemeyi görünce tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti.

İşte başlıyoruz, diye düşündü.

Dallas bir adım öne çıktı, kalça hizasındaki şarap rengi saçları sallanıyordu, çilli altın rengi elinde sekiz inçlik dişbudak ağacından yapılmış Focus vardı.

"Siz çocuklar doğru kafayla nasıl düşüneceğinizi bilseydiniz, ben o pis ağızlarınızı susturmadan defolup giderdiniz." Büyü çubuğunun ucundaki tahta parçasının içine yerleştirilmiş ametist parçası parlak bir şekilde titreşti. Sihir kıvılcımlandı, patlamış doğum günü mumlarının dumanına benzeyen kokusu Loren'in dilini kaplayarak solunum yollarına yayıldı.

Ama Jerome hiçbirinin kim olduğunu umursamıyor gibiydi, en azından gümüş yeşili gözlerinde öfkeyle karşısında duran safkan Venefica'nın. Dallas'ın babası, ülkenin gökyüzünde savaşmak için donatılmış organize askeri gücü olan Hava Filosu'nun generaliydi. Kızıl Baron'un kızı tarafından tehdit edilmek çoğu insanı geri çekilmeye ikna ederdi ama anlaşılan bu yavru gerçekten de doğru kafayla düşünmeyi bilmiyordu.

Ya da belki de eşiyle karşılaştığını fark edemeyecek kadar sarhoştı.

"Pekâlâ, pekâlâ, bu kadar yeter," diye gürledi derin bir erkek sesi. Kulüpteki herkes dönüp de 1.80 boyundaki büyücü fedainin kalabalığın arasından güçlü kollarıyla ilerlediğini görünce gerginlik eriyip gitti. Soğuk bir bakışla grubu kıstırdı. "Hepiniz kuralları biliyorsunuz: Sorun çıkaran herkes kovulur."

Jerome teslim olmak için ellerini kaldırdı ve kalabalığın içine doğru geri çekildi, arkadaşı da onu takip etti. "Benim açımdan sorun yok efendim. Birini Odak ile tehdit eden ben değilim."

Dallas dönüp Jerome'la yüzleşti, saçının bir teli ağzına kaçtı. "Bunu arkadaşımın üzerine bira dökerek sen başlattın, *pislik!*" Ona doğru hamle yapmak istedi ama Loren hızla öne çıktı ve kolunu yakaladı.

"Bırak gitsin, Dallas!" Sesi güçlkle vıraklıyordu, her kelimesi bacaklarından daha sert titriyordu. "O buna değmez."

Kurt adamlar insan kalabalığının içinde kayboldu ve fedai, Loren ve arkadaşlarına birkaç sert söz söyledikten sonra girişteki yerine döndü. Heyecanın sona ermesiyle, sahneyi izleyen herkes danslarına ve içkilerine geri döndü ve Loren'i nihayet bakışlarından kurtardı.

Sabrane cep telefonuna bakarken ağzı çatıldı, ekran ipeksi siyah saçlarını ve bal renginin keskin hatlarını aydınlatıyordu.

kahverengi yüz. "Kızlar, neredeyse Cadı Saati geldi. Bir taksi tutmalıyız." Oh, kahretsin.

Loren saati kontrol etmek için çapraz çantasından kendi telefonunu çıkardı, sanki Sabrine'inkinden farklı numaralar gösterebilirmiş gibi. Loren'in gün batımından sonra asla yapmayacağına dair kendine söz verdiği tek şeyi yapmışlardı: zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Gecenin bu geç saatlerinde belediye otobüsleri çalışmıyordu, bu yüzden tek seçenekleri taksiydi.

Dallas düşünceli bir şekilde mırıldandı. Odağını çantasına soktu, parlayan ametist, elbisesinin siyah derisinde yansıyor - kum saati figürünün her kıvrımını ve eğimini saran askısız bir numara. "Bu gecenin hava tahmini nedir?"

Loren yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Bunu aklından bile geçirme Dal. İnsanlar böyle yeniyor ya da palalarla saldırıya uğruyor. Geçen yaz ne olduğunu çoktan unuttun mu?"

Dallas gözlerini devirdi. "Sakin ol Lor," diye içini çekerek yapış yapış muşambanın üzerinden votka sodasını aldı. Bir yudum aldı, yakut rengi dudaklarını bulaştırmamaya dikkat ediyordu - makyajla değil, bir cazibeyle renklendirilmişti ama yine de dokunmaya açıktı. "Sadece soruyordum. Umarım taksi için ne kadar beklememiz gerektiğinin farkındasıdır."

Loren bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Dallas bir noktaya parmak basmıştı. Angelthene'de gece hayatı sınırlı olsa da, şehir merkezindeki birkaç kulüp ve kabare hafta sonları tıklım tıklım doluyordu, bu yüzden taksiler nadir bulunan bir üründü. Gün batımından sonra kimse bir yere yürüyerek gitmezdi, ölmek istemiyorsa tabii.

Ya da ay dolunay değilse ve şanslarını denemeye karar vermedilerse.

Sabrine'in ince tırnakları telefonunun ekranına çarptı. "Gökyüzü çoğunlukla açık. Mersin balığı ayı." Kaşlarını çatı ve Dallas'a ima dolu bir bakış attı.

Loren'in midesinde korku kıvrımları oluştu. "Eğer yürümek istiyorsanız, devam edin. Bu benim cenazem değil," dedi. "Ama ben kendi adıma şansımı taksilerde denemeyi tercih ederim." Islak saçlarından bir tutamı yanağından sıyırdı. Eve varır varmaz duş alacaktı ama önce oraya tek parça halinde varmak konusunda endişelenmesi gerekiyordu. Çoğu şehirde fare istilası varken, Angelthene'in haşere sorunu dört ayak üzerinde sürünen ve *tek bir* şeyi önemseyen vahşi iblisleri içeriyordu: etin tadı.

Özellikle de insan.

Dallas omuz silkti ve votkalı gazozunun son suyunu da içti. Gözlerindeki ifade, durumu daha fazla tartışmak ya da Loren'e onlardan ayrılmayı asla seçmeyeceğini söylemek için can attığını gösteriyordu. Ama Sabrina'in anlamlı bir bakışıyla dili tutuldu.

Dallas, Sabrina'e, "O zaman bir taksi çağır," dedi. Ama Loren çoktan işe koyulmuştu. Hatların bağılı olduğunu görünce şaşırmadı. Birkaç farklı şirketi iki düzine kez aradıktan sonra ulaşabildi ama o zamana kadar saat Cadı Saati'ni geçiyordu.

Taksiyi kulübün önünde, normalde spor stadyumlarında ve depolarda görülen HID lambaların parlak, koruyucu ışığının altında beklediler. Kuru, yaz sonu sıcağı Loren'in kemiklerini kavurmakla tehdit ediyordu ve Yedi Çemberin Cehennemi Majesteleri Ignis'in kanatlı heykelinin dibinde otururken göz kapaklarının kapandığını fark etti. Sadece geceyi yaran araba kornaları ve kulübün metal kapılarından içeri süzülen müzik sesi onun kendinden geçmesini engelledi.

Sturgeon'daki dolunay, büyü kitapları ve büyü çubuklarından Angelthene'in daha medeni vampirleri için kan bağış kliniklerine kadar her şeyin reklamını yapan şehrin reklam panoları kadar parlak bir şekilde parlıyordu. Palmiye ağaçları Gamma Pagasi Caddesi'nin her iki yanında sıralanmıştı; yaprakları kreozotun dumanlı kokusunu ve adaçayının serin ısırlığını taşıyan ılık bir rüzgârda sallanıyordu.

Loren başını doğru açıyla eğdiğinde, şehrin üzerinde bir kubbe oluşturan koruyucu güç alanından belli belirsiz yeşilimsi bir renk seçebiliyordu; bu alanın büyüğü Kuzey Yakası'nın kalbindeki Kontrol Kulesi'nden kaynaklanıyordu. Güç alanı hiçbir şekilde mükemmel değildi ama vatandaşları dış güçlerden, özellikle de Kanlı Aylar sırasında uyanan yaratıklardan korumaya yarıyordu. Elbette onları zaten kubbenin altında bulunan tehlikelerden korumak için hiçbir şey yapmıyordu ama Loren bunu düşünmesine izin vermedi. Zihni tehlikeli bir yerd, özellikle de bu kadar yorgunken.

Kulüp sabahın birinde boşalmaya başladı. Kurtadamlar, büyücüler, cadılar, vampirler ve insanlar taksilere dolmuş, parlak ışıklı girişteki kaldırıma yanaştıkları gibi hızla uzaklaşmışlardı. Tek tük limuzinler camlarını yarıya kadar indirmiş, ses sistemlerinin basları asfaltın üzerinde gümbürdeyerek geçip gidiyordu.

Loren iç çekti. "Taksi şoförümüz kesinlikle acele etmiyor."

"Okul yedi saat sonra başlıyor," diye homurdandı Sabrine. Yaslandığı HID lambasının sert ışığı yüzünü hastalıklı bir gri tonuna çevirmişti. "Bu gidişle hiç uyuyamayacağım."

"Yürümeye başlayabiliriz," dedi Dallas. Ayak bileklerini ovma için eğildi, topuklu ayakkabılarının kayışları yüzünden derisi sıyrılmıştı. Kaslı altın bacaklarını tüm çıplaklığıyla gören bir kurt ve bir büyücü sendeleyerek yanından geçerken ona bakıp laf attılar. Gözlerini devirdi ve onları tersledi.

Kurt adam yavaşladı. Bakışları Loren'e takıldı... ve orada oyalandı. Sevimli bir çocuktuk, kapı komşusu gibi.

Adam gözlerini ondan kaçıramadan -Loren bunu yapacağını biliyordu- kız gözlerini yere indirdi ve ayaklarının etrafındaki kaldırımın kirleten sigara izmaritlerine ve neon ışıldaklara ani bir ilgi gösteriyormuş gibi yaptı. Ölümsüzler insanlarla pek ilgilenmezdi, ilgilenseler bile bu sadece bir saat ya da bir gece içindi. Jerome'la dans etmeyi umursamamasının bir başka nedeni de buydu: onun gibi adamlar için o sadece bakılacak güzel bir şeydi. Görkemli bir şekilde ölümsüz olan ömründe sadece bir kırpıntı. Bir *yarı ömür*.

Dallas'ın sesi Loren'in sıçramasına neden oldu. "Bunu aklından bile geçirme, kürk suratlı!" Loren tam zamanında kafasını kaldırdığında kurt ve büyücü arkadaşının arabalarına doğru koşuşturduklarını gördü.

Loren iç çekti. "Bunu kendim de halledebilirdim, Dal." Belki de Jerome'un sorusu üzerinde biraz daha düşünmeliydi - Dallas'ın bir koruma mı yoksa bir horoz bloğu mu olduğu konusunda. Dal her zaman Loren'in iyiliğini düşünmüş olsa da, bazen cadının ilgi odağı olmamayı kaldıramadığı zamanlar olup olmadığını merak ediyordu.

Dallas homurdandı ve ona hiç de nazik olmayan bir bakış attı. "Sanki onu azarlayacakmışın gibi."

"Belki de öyleydin," diye tersledi Loren.

Dallas'ın yüzündeki tüm mizah izleri kayboldu. "Bu gece çok huysuzsun."

"Dışarı çıkmayı hiç istemedim."

"Her neyse." Yüzüne vızıldayan bir böcekmiş gibi el sallayarak onu uzaklaştırdı. Loren kıllarını kıpırdatmamaya, pişman olacağını bildiği bir şey söylememeye çalıştı. "Orada seks yaparak ne yapıyorsun, Sab?" Dallas, Sabrine'in omzunun üzerinden baktı. "Kutsal yanan Ignis, sakın bana şu anda gerçekten *ders çalıştığını* söyleme."

Sabrine ekranını gizlemek için yarım yamalak bir girişimde bulundu. "Bir an önce başlamam lazım!"

"Her zaman böyle kitap kurdu," dedi Dallas.

Loren'in sol ön kolunun iç kısmında bir sıcaklık belirdi. Sadece kan şekeri tehlikeli derecede düştüğünde görülebilen tıbbi dövme baktı. Yılanla sarmalanmış çubuk, boynuna taktığı ışık çubuğuyla aynı soluk mavi ışığı yayıyordu.

Çapraz çantasının fermuarını açtı ve yiyecek bulamadığı zamanlarda en iyi ikinci şey olan ilaçlarını bulmak için içindekileri karıştırdı. İlacını unuttuğunu fark ettiğinde dehşet midesinde sıkıca kıvrıldı.

"Lor," dedi Sabrine, Dallas'ın ona söylediği şeyi keserek. "Sakın bana söyleme-"

"Ben iyiyim." Loren zoraki bir gülümseme takındı. İkisi de buna inanmadı. "Bence yürümeliyiz," dedi Dallas. Bakarken gözlerini kesti Loren tamam. "Sana o aptal şişeyi çantanda tutmanı söylediğimi sanıyordum."

Loren bu geceden neredeyse bıkmıştı. "Beni kapıdan dışarı sürüklemeyen önce pek haber vermedin!"

"Bunun konuyla *hiçbir* ilgisi yok," diye tısladı Dallas.

Loren yüzünün kızardığını hissetti. Parmaklarını dizlerinin arasında yumruk yaparak sıktı ve kız kardeşiyle göz temasını ilk kesen kişi olmamak için kendini zor tuttu. "Her zaman böyle zorba olmak zorunda değilsin, Dal-"

"Tartışmayı bırak!" Sabrine HID lambasından uzaklaşarak haykırdı. "Başımı ağrıtıyorsunuz." İç çekerken koyu renk saçları dalgalandı. Loren'i değerlendirdi, kaşları birbirine çarpıyordu. "Loren, haklı olduğu bir nokta var. Şu anda ihtiyacımız olan son şey senin bayılman."

"İyiyim dedim." Ama değildi, pek sayılmazdı. Görüşü gri ve lekeli bir hal alıyordu ve kendini havada süzülüyormuş gibi hissetmeye başlamıştı; sanki kaldırıma serpilmiş, rüzgârın savurduğu palmye yapraklarından biriydi.

Sabrine iç çekti. "Sence annen senin kanepende yatmamı umursar mı?"

"Taega'nın ne düşündüğü kimin umurunda," diye homurdandı Dallas. "Hoşuna gitmiyorsa hepimizi kapı dışarı edebilir." Loren ve Dallas Kuzey Yakası'nda yaşarken, Sabrine'in evim dediği kulübe Güney'deydi. Buradan yürümeye kalksa saatler sürerdi ve Sabrine'in bu yollardan geçmekten başka çaresi yoktu.

Meatpacking Bölgesi'nin karışık sokaklarında, ki bu bir seçenek değildi. Oradan sürekli insanlar kaybolurdu ve ortaya çıksalar bile asla hayatta olmazlardı.

"Lor," diye yalvardı Dallas, yüzü hayal kırıklığıyla kaplanmıştı. "Seni eve götürmeliyiz."

Artık fazla seçenekleri yoktu. Cehennem Majesteleri gece ikide kapanacak ve kapılar kapanır kapanmaz HID lambaları sönecekti. Bu da kanalizasyonda dolaşan iblislerin artık uzak durmak için bir nedeni olmayacağı anlamına geliyordu. Gökyüzünde sürüklenen birkaç yumuşacık bulut tarafından parlaklığı sürekli boğulma riski altında olan aydan başka bir neden yok.

Bu saatte yürüme düşüncesi damarlarında buz gibi dolaşsa da Loren topuklu ayakkabılarını tekmeleyip bir avucunun içine aldı ve ağrıyan ayaklarının üzerinde doğruldu. "Gidelim o zaman." Durakladı ve işaret parmağını kaldırdı. "Ama arka sokaklara girmek yok, yoksa geri dönerim."

Mümkün olduğunca sokak lambalarının ışığında kalarak Angelthene Bulvarı'ndan aşağı doğru yürümeye başladılar. Dallas ve Sabrina'in sarhoşken söyledikleri müstehcen şarkılara eşlik etti ama kısa süre sonra sustu. Ağrıyan ayakları kabarcıklarla doluydu ve Yıldız bilmem ne yüzünden simsiyah ve yapış yapış olmuşlardı. Bu hayatının en uzun yürüyüşü olmalıydı ve daha da kötüsü, yanından tek bir boş taksi bile geçmiyordu.

Trafik ışıkları, altlarından tek bir araba bile geçmeden kırmızıdan yeşile, sarıdan tekrar sarıya dönüyordu. Fareler devrilmiş çöp kutularını karıştırıyor, uyuzdan muzdarip kediler karanlık sokaklardan parlayan gözlerle onları izliyordu. Çoğu şehirde tentelerin altında toplanmış ya da taşıma barınaklarındaki banklarda oturan serseriler varken, Angelthene'deki suç seviyesi - haşere sorunuyla birlikte - o kadar şiddetliydi ki, kaldırımlarda sadece başıboş ayakkabılar ve giysiler vardı. Kilometreler boyunca tek bir insan bile görünmüyordu.

Yakındaki bir sokaktan bir sürtünme ve sürtünme sesi geldi.

Loren'in ciğerleri sıkıştı. Yavaşça omzunun üzerinden baktı, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Ölü yapraklar asfaltın üzerinde çatırdıyordu.

O sokağın sonunda duran bir şey gördü. Kemikli, çökük omuzları ve büyük boynuzları olan bir şey. Loren gözlerini kısarak sertçe kırıştırdı. Bunun sadece bir göz yanılması olmasını diliyordu.

Ama şey öne doğru sıçradı ve elleri ve dizleri üzerinde ona doğru koşmaya başladı.

Dehşet damarlarında dolaşırken nefesi kesildi. Yaratık ona doğru sürünürken kendini sokağın sonunda hareketsiz buldu ve daha fazla kendini tutamadığında gözlerini kırptırdı.

Gözlerini yeniden ıslatması için geçen milisaniye içinde o şey ortadan kaybolmuştu. "Bunu gördünüz mü?" Yumuşak kelimeleri neredeyse Dallas ve Sabrine'in şarkıları. Onların peşinden aceleyle koştu, omurgasından aşağı bir örümcek gibi bir ürperti damlıyordu.

"Hadi, korkak kedi!" Dallas seslendi. "Kıçını kaldır da belki seni yemezler." Alay etmesine rağmen, Dallas'ın sözlerinde bir endişe sezecek kadar iyi tanıyordu onu.

"Hiç komik değil," diye homurdandı. Kirli ayaklarının altındaki kaldırımını çok renkli tebeşir işaretleri süslüyordu. "Siz ikinizin aksine, bir şeyler ters giderse kullanabileceğim bir Odak'ım yok." Hayır, bir insan olarak sahip olduğu tek şey sıcak pembeye boyanmış, uzun ve sivri uçlu manikürlü tırnakları ve sadece sahte bir güvenlik hissi için çantasında tuttuğu işe yaramaz biber gazıydı. En azından onu insanlara karşı koruyabilirdi. Hiç yoktan iyidir diye düşündü.

Sabrine -çok şükür ona- endişeyle Loren'e bakıyordu. "Dinlenmek için durmanız gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim." Loren orada olmaması gereken bir sisi göz kırparak uzaklaştırdığını belli etmemeye çalıştı. Dövmesi şimdi daha da parlıyor, koluna sürekli bir sıcaklık yayılıyordu.

"Emin olduğun sürece," dedi Sab ona. Loren'in kalbi boğazında hissettiği için ona cevap veremeyecek kadar dikkati dağılmıştı. Her ara sokakta gizlenen puslu kasvet yüzünden dikkati çok dağınıktı.

Loren gözlerini kısarak en yakın kavşağın üzerindeki tabeladaki harfleri seçmeye çalıştı.

Canopus Sokağı yazıyordu. Bu da Loren'in hafta sonları Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli adında bir eczacıda çalıştığı Kızıl Yıldız Caddesi'ne yaklaştıkları anlamına geliyordu. Dükkânın kilidini açıp gün doğana kadar orada kalmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Yerde uyumak zorunda kalacaklardı ama... dışarıda daha fazla kalmaktan daha iyiydi. Köpeği de oradaydı, Şarkıcı. Arkadaşlığa bayılırdı.

Uçucu yağ koleksiyonunun *da* orada olduğundan bahsetmiyorum *bile* - nane ve lavanta karışımları, kalp krizi geçirdiğinde kalp atış hızını sakinleştirmeye yardımcı oluyordu.

panik atak onu ele geçirdi.

Dallas onun yanına geldi ve onu sarsarak şimdi ve burada olduğu ana geri döndürdü. "Rahatla, Lor!" Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, bir kolunu sert omuzlarına doladı ve "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, Mordred ve Penny'lere gidip oradan başka bir taksi çağırabiliriz. Sence bir sakıncası olur mu?"

Loren alt dudağını dişledi. "Onları arayıp sorabilirim."

"Eğer gitmezsek çatı katına çıkmamız saatler sürecek," diye ekledi Sabrine. Haklıydı: Santa Aria Flats'taki daireye yürümenin ne kadar süreceğini hafife almışlardı. Dürüst olmak gerekirse, bu yürüyüşü pek sık yapmıyorlardı. Ve *sık sık* demek asla demektir.

Ne olursa olsun, Dallas'ın önerisi endişelerini tamamen gidermedi, çünkü eczacıyla aralarında hâlâ birkaç blok vardı. Ve endişelendiği sadece iblisler değildi.

Terra dünyasında topluma, hepsi de insanlardan daha güçlü olan bir dizi varlık hükmediyordu: kurtadamlar, vampirler, cadılar, büyücüler ve cehennem zebanileri. Loren hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordu: kan bağış klinikleriyle uğraşmayan bir vampirle karşılaşmak mı, yoksa *Darkslayer* adı verilen ve bazen sırf öldürmek için öldüren ödül avcısı cehennem zebanilerinden biriyle karşılaşmak mı?

Cevabını bulduğunu sanıyordu: Bir Karanlık Katil'le karşılaşmak bir vampirle karşılaşmaktan çok daha kötü olurdu. Özellikle de son yıllarda Angelthene'in Karanlık Katil piramidinin tepesine yükselen, şehirdeki en korkulan Karanlık Katil topluluğu olan Yedi Şeytan'dan biriyle.

Gece ılık ve kuru olmasına rağmen bu düşünce onu ürpertti. "Bence eczacıya gitmeliyiz. Mordred ve Penny'nin gazabı için başka bir gün endişelenirim." Yapışık cadı ikizlerin, değerli dükkânlarına mesai saatinden sonra girdiği için onu öldürmeyeceklerini umuyordu.

Tekrar yürümeye başladılar. Bu kez kimse şarkı söylemeye zahmet etmedi. Loren bunu alkole ya da belki de yorgunluğa bağlayabilirdi. Ama Dallas ve Sabrine'in yürüdükçe daha uyanık hale geldiklerini hissediyordu. Rüzgâr sokaklarda sertçe esiyor, palmiye yapraklarını asfalta sürtüyordu. Sekiz milyonluk bir şehir için ürkütücü derecede sessizdi.

İki blok daha gittikten sonra bir çift far arkalarındaki yoldan geçerek ilerideki dur işaretine yansıdı. Sert,

Hurma ağaçlarının arasında toplanmış bir kuş sürüsünün yükselen çığlıkları sessizliği böldü, ardından araç onlara doğru yuvarlanırken tekerleklerin altındaki çakılların çıtırtısı ve patlaması geldi.

Loren yavaştı. "*Lütfen* bana bunun bir taksi olduğunu söyle." Ama söyleyemedi, çünkü aracın farları onun fani gözlerini işe yaramaz hale getirmişti.

Sürücü hızla durdu ve Dallas ile Sabrina yürümeye devam ederken Loren kendini kaldırımdan inerken buldu.

Loren bunun bir taksi olmadığını fark etti. Sürüklenen ayakları durdu ve kalbi iki kez çarptı. Koyu renkli bir sedandı.

Her şey çok hızlı gelişti.

Arabadan iki adam indi; bakır saçlı bir büyücü ve sarışın bir zebani. İkincisinin gözleri -beyazlar ve hepsi- simsiyahtı. Bu renk onun bir Kara Katil olduğunu ve hedefine ait aurayı takip etmesine yardımcı olması için *Görü* olarak bilinen sınırsız büyüsünü kullandığını gösteriyordu. Eğer gözleri olmasaydı, cehennem zebanileri ölümlüler gibi görünürdü, çünkü vampirler ve kurtların aksine, onları diğerlerinden ayıran başka hiçbir özellikleri yoktu. Görüş, cehennem zebanilerine özel bir yetenektir; sadece insanları auralarının rengine göre takip etmelerini değil, aynı zamanda auraları *gizlemek* için özel olarak yerleştirilmiş bina ve araçlardaki büyü korumaların arkasını görmelerini de sağlıyordu.

Dallas koşarak Loren'in yanına gitti ve onu bileğinden tutup arkasına çekti. Kolundaki ani sarsıntı Loren'in omzuna kadar acı dalgaları gönderdi. Topukları kaldırıma takılarak tökezlemesine neden oldu, ayakkabıları parmaklarının arasından kayarak kaldırıma çarptı.

Dallas'ın Odağı göz kamaştırıcı bir beyazla parladı. "*Exarmaueris!*" diye bağırdı.

Büyüsü büyücüyü sedana doğru uçurdu, büyü onu neredeyse içinden fırlatırken ön cam paramparça oldu.

Ama cehennem zebanisi hiç kıpırdamadı, Dallas'ın büyüsünün etkisini sanki bir esintiymiş gibi, sanki bundan *zevk* alıyormuş gibi emdi. Kendi büyüsünü yaparken hınzırca gülümsedi - güçlerini harekete geçirmek için ne bir Odak'a ne de süslü efsunlara ihtiyaç duymayan cehennem zebanisi büyüyle.

Büyüsünün gücü onlara çarptı ve Loren ile Dallas geriye doğru uçmaya başladı. Asfalta çarptılar ve uzuvları birbirine dolanarak birbirlerinin üzerine yuvarlandılar. Loren, çıplak kolları ve bacakları parçalanıp açıldığında, içine çakıl taşları saplanırken haykırdı.

Sabrine, Loren ve Dallas'ın peşinden koşarken cep telefonuna histerik bir şekilde bağıyor ve Canopus Sokağı'na derhal memur gönderilmesi için City Rescue'ya yalvarıyordu.

Cehennem zebanisi kollarını iki yanında havaya kaldırmış, avuç içleri ileriye bakacak şekilde büyüsünü toplayarak onlara doğru ilerliyordu. Çakıl taşları yolun üzerinde asılı duruyor, omuz hizasındaki sarı saçlarının dalları sanki suyun altındaymış gibi başının üzerinde sürükleniyordu.

Sağ kulağının altında bir sembol dövmesi vardı. Tüm Darkslaying zebanilerinde bir sembol bulunurdu ama Loren onunkini tanıyamamıştı. Zihnindeki seçenekleri sıraladı ama bir şey bulamadı; Yedi Şeytan, Ölüm Melekleri, Avcılar, Warglar, Azrailler, Engerekler... Hiçbiri değildi.

Bir anka kuşunun kafasıydı.

Acı içinde kıvranan Dallas kendini ayağa kaldırdı ve sopasını savurdu. Gölgesinden Tanıdık Ruh, Hayalet adında kanatlı bir kaplan fırladı. Siyah ve bir silüet kadar keskin olan Hayalet, önlerinde koruyucu bir duruşa geçti, gırtlaktan gelen bir hırıltı kesik dişlerini yırttı.

"Koş Lor." Dallas, Loren'in hâlâ kaldırıma yayılmış olduğu yerin önüne geldi. Cadının tüm vücudu titriyordu ve altın rengi bacaklarından kan akıyordu.

Cehennem zebanisinin arkasında, büyücü Dallas'ın silahsızlandırma büyüsünün etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Kolları kan içindeydi ve buruşmuş kapüşondan atlayıp Kara Katil'i onlara doğru takip ederken biraz sinirli görünüyordu.

"Oyun oynamayı bırak!" diye hırladı büyücü Kara Katil'e. "Ona ihtiyacımız var canlı."

Loren kendini ayağa kaldırırken kolları titriyordu. "Dallas-"

"KOŞ, lanet olsun!" Dallas bağırdı. "Onları uzak tutacağız. Bizim peşimizde değiller Lor. Senin peşindeler!"

Sabrine ile aynı anda Dallas da "*Exarmaueris!*" diye bağırdı.

Asalarından hep birlikte büyü fişkırdı ve gökyüzüne leylak rengi kıvılcımlar saçıldı. Büyüler havayı yararken caddeden aşağı tozlar savruldu. Büyünün gücü ağaçları sarstı ve vitrinlerin camlarını kırdı, çıkan ses kemiklerin kırılmasına benziyordu.

Loren cam parçaları havada uçuşurken yüzünü kapatarak haykırdı. Ağaçların arasına gizlenmiş saksaghanlar ötüşerek gecenin karanlığına doğru kaçıştılar.

bir tüy patlaması.

Dallas uzandı ve Loren'i itti. "Git!" Sesi çatallaştı. "Sana yetişeceğiz, söz veriyorum." Dallas'ın bakışlarındaki dehşet Loren'i harekete geçiren tek şeydi.

Topallayarak koştımaya başladı. Nefesi ciğerlerini parçalıyor, kaçarken baldırlarındaki kaslar acıyla inliyordu. Tüm içgüdüleri geri dönüp arkadaşlarına yardım etmesini söylüyordu, oysa bir insan bir büyücü ve bir Karanlık Katil karşısında *hiçbir şey* yapamazdı.

Çaresizdi. *Acınacak* haldeydi.

Omzunun üzerinden bir bakış atma riskini göze alarak Dallas ve Sabrine'in peşinden koştuğunu gördü. Ama cehennem zebanisi ve büyücü onlara yetişiyordu. Eğer Karanlık Katil'in yarı-büyücü, yarı-cehennem zebanisi bir melez olduğu gerçeği olmasaydı, Görü'sünü aktif olarak kullanmadığı zamanlarda gözbebeklerindeki gümüşü ışığa bakılırsa, onlara çoktan yetişmiş olurdu.

Sirenler çalmasaydı daha sonra ne olacağından emin değildi.

Gece boyunca feryat ettiler, binaların üzerinden ve ara sokaklardan aşağı zıpladılar.

"Yardım edin!" Loren'in sesi bir çatırtı gibiydi. "*YARDIM!* Lütfen, buradayız!" Dallas ve Sabrine de bağırarak ona katıldılar, topukları yolda takırdıyordu. Ama iki çift botun sesi gittikçe yükseliyor, her saniye onlara yaklaşıyordu.

Kırmızı ve mavi ışıklar ilerideki binaların karanlık pencerelerine yansıyor. Onları görünce Loren rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Tanıdık bir çığlık kafasının içindeki panik havlamasını yırttı. Loren sendeleyerek durdu, Dallas da hemen arkasında aynı şeyi yaptı.

Zaman dehşet verici bir saniye boyunca durmuş gibiydi. Loren dişlerinin arasından hırıltılı bir nefes aldı, iki blok arkasındaki manzarayı seyrederken kafasında kan uğulduyordu.

Karanlık Katil Sabrine'i avucunun içine almış, onu arabaya doğru çekerken tabancasının namlusunu şakağına dayamıştı. Büyücünün açmaya çalıştığı arka kapıya doğru.

Kaldırım, Loren ve Sabrine arasında bir okyanus gibi uçsuz bucaksız uzanıyordu.

Loren öne doğru tökezledi. "Bırak onu." Sesi fısıltılı bir hıçkırık olsa da, bu sokaktaki her ölümsüz kulağın onu duyabileceğini biliyordu. "*Lütfen.* Ne istiyorsun?"

"Arabaya binmeni istiyorum." Karanlık Katil'in sözleri Loren'i hedef alıyordu. Yanındaki safkan cadıya değil, hayatı onunkinden -bir *insaninkinden*- çok daha değerli olan Loren'e.

Dallas haklıydı: Onun peşindeydiler.

Loren cehennem zebanisine bakakaldı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kusacağını sandı.

Neden onu istediler? *Neden mi?*

"Seninle hiçbir yere gitmiyor," dedi Dallas, sesi kısık ve titriyordu. Çubuğu zayıfça sallanıyordu, yorgunluğunun bir aynasıydı bu. Hayalet bile tükenmişti; Dallas sadece bir büyü öğrencisiydi, bu yüzden güç rezervleri çok azdı. "Hiçbirimiz değiliz."

Cehennem zebanisi soğuk bir gülümseme verdi. Bir şey söylemek için-

İki ekip arabası sirenlerini çalarak köşeyi döndü. Büyücü, tekerleklerin arkasındaki barış memurlarını görünce küfür etti.

Loren geldiğini gördü.

Avcının ve büyücünün Sabrine'i arka koltuğa itmesini engellemek için harekete geçti; bu sırada ekip arabaları gıcirtıyla durdu ve tavanlarındaki ışık çubukları yanıp sönmeye başladı.

Ama çoktan sedana binmişlerdi. Etraflarında döndüler, bir ekip arabasının tamponuna çarpıp kaçtılar, lastikler arkalarında pis kokulu siyah bir bulut oluşturdu.

Loren, kalbi boğazında, yansıması vitrinlerde bir ruh gibi uçuşarak sedanın peşinden gitti. Durmaları ve arkadaşını bırakmaları için *yalvarırken* sesi kısılmıştı. İşe yaramadığını, sözlerinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu.

Ama Sabrine için denemek zorundaydı. Sabrine için denemek zorundaydı.

Ekip arabalarından biri sedanın peşinden koştu ama Loren'in asla başaramayacağı gibi onların da asla zamanında yetişemeyeceğini biliyordu.

Yine de karanlık sokak boyunca çöp yığınlarından kaçarak, ayakları taşlara ve cam parçalarına çarparak ilerledi. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, sedan sadece daha da uzaklaşıyordu.

Loren onun görüntüsünü asla unutamayacaktı.

Sabrine'in cehennem zebanisinin pençesine düşmüş, sedan ilerideki bir köşede kaybolurken arka camdan çaresizce bakıyordu. Sabrine'in bakışları tamamen kırılmış ve ıstırap doluydu.

Tıpkı Loren'in kalbi gibi.

2

Çukura giden nemli koridordan gelen çılgın tezahüratlar Darien Cassel'in kulaklarına müzik gibi geliyordu. Uzaktaki batık dövüş ringini çevreleyen gürültülü seyircilerin heyecanı ona bu geceki rakibinin değerli olacağını söylüyordu. Şanslıysa, birazdan karşılaşacağı yaratık her neyse, onu biraz terletebilirdi bile.

Darien kaslı omuzlarını yuvarlarken ve ağırlığını kaydırırken gözlerini kapalı tuttu. Bu boş kıpırdanma, koridorun sonundaki kafesli ızgaranın yanında bekleyen yarı insan fedailerin yararınaydı; o kadar hareketsiz durma alışkanlığı vardı ki, Angelthene'de bile - sakinlerinin çoğunun uykusuz yaşayabildiği ve yeni öldürülmüş bir cesedin kanını çoğu şehir bloğunda bulunan hamburgercilere tercih ettiği bir yer - çevresindeki herkesi tedirgin ediyordu.

Ama safkan bir cehennem zebanisi ve Yedi Şeytan'ın lideri olarak, onların endişelerini anlayabileceğini düşündü. Sadece birazcık.

Koridorun sonunda, ring spikeri onun ününü ilan ediyordu. Çukur'un namağlup şampiyonu olarak, ringe çıkanlar üzerine bahis oynayarak geçimini sağlayan serserilerin ve kariyer suçlularının gözdesiydi. Acınası hayat israflarıydı ama bu onun işi değildi. Buraya, bazen haftanın yedi gecesi, sadece öfkesini yatıştırmak ve dürtüleriyle mücadele etmek için geliyordu - gerçi bu gece dizginlenmesi gereken sadece öfkesi ya da dürtüleri değildi.

Sekiz yıl önce annesi ölmüştü. Ve savaşmak öfkesi için yararlı bir kanal görevi görürken, aynı zamanda ona birkaç saatliğine de olsa unutmamanın bir yolunu sağladı.

Ve bu gece, unutmaktan başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Darien dövme eli saçlarının arasında gezdirdi, alttan kesilmiş siyah saç tellerini geriye doğru iterek düzleştirdi, kendisini değerlendiren fedailerin tamamen farkındaydı.

Ring anonsçusunun işaretini beklerken dikkatli davranıyorlardı. Bu mesafeden bile onlardan yayılan korkunun kokusunu kolonya gibi alabiliyordu. Kendisinden hâlâ bu kadar korkuyor olmalarını bir iltifat olarak kabul etmesi gerektiğini düşünüyordu - sekiz yıl önce bir çıkış yolu aramak için buraya gelen, kalbi kırık on beş yaşındaki çocuğun yerini alan adamdan.

Ancak onların korkusundan daha fazla kokusunu alabildiği şey iblis, yani Çukur'da dört ayak üzerinde dolaşan ete aç canavardı. Tüysüz, benekli derisinin yağlı kokusu koridorda yılan gibi kıvrılıyor, solunum yollarını yakıyordu.

Fırtına kanallarında yaşayan ve ışıktan nefret eden bir yaratık. İnlerini sadece gecenin en karanlık saatlerinde terk ederlerdi, bu nedenle Devlet Başkanı kısa bir süre önce şehir için alacakaranlıktan şafağa kadar sokağa çıkma yasağı fikrini ortaya atmış, böylece hem vatandaşları güvende tutmayı hem de Haşere ve Hastalık Kontrol'e başkentte sayıları giderek artan yırtıcı haşaratin sayısını azaltma şansı vermeyi amaçlamıştı. Hiç kimse söz konusu sokağa çıkma yasağını ihlal ettiği için küçük bir para cezasından fazlasına çarptırılmayacaktı; ancak akılsızlıklarının bedelini hayatlarıyla ödeyebilir ve bedenleri lağımlara sürüklenerek çiğnenebilirdi.

Şey tedirgindi, bu da sadece birkaç dakika önce yakalandığının bir işaretiydi. Et parçalayan pençelerinin Çukur'un çimento duvarlarına çizikler atarken çıkardığı sese bakılırsa, kafese kapatılmaktan hoşlanmamıştı. Seyircilerin üzerine monte edilmiş göz kamaştırıcı LED ışıklardan da hoşlanmamıştı.

Fedailerden biri ıslıkla işaret verdi ve Darien gözlerini açtı. Kalabalığın tezahüratı tonozlu tavanın açıktaki kirişlerini salladı ve savaş botlarının altındaki zemini gümbürdetti. Tanıdık seslerin kanını elektrikleştirerek onu yıkamasına izin verdi.

Çukur'a doğru ilerlerken ağzı ölümcül bir gülümsemeye dönüştü. Karanlık çöktükten sonra içinde saklanan sekiz milyonluk bir nüfusa sahip olan yaratığa doğru.

Vakit gelmişti. Bir süreliğine kendini kan ve vahşete kaptırma zamanı. Şiddet onun uyuşturucusuydu. Kendi kişisel şeytanı.

Tek umudu, Çukur'da bekleyen kişinin yarın buraya dönme ihtiyacı hissetmeyeceği kadar mücadele etmesiydi.

-

Darien dövüşü normalde umursadığından daha uzun süre uzattı. Bundan

yorulmaya başlamıştı ama yorgunluktan değil. Kolayca devam edebilirdi

Çukurun üzerinde asılı olan zamanlayıcının gösterdiği on altı dakika otuz dört saniyeden çok daha uzun süre devam etti.

Sadece sıkılmaya başlamıştı.

İblis arka ayakları üzerinde şaha kalkarak kulak zarlarını patlatan ve kalabalığın heyecandan ağzının köpürmesine neden olan ıslak bir kükreme çıkardı.

Vahşi şeyin obsidyen kadar siyah, tırtıklı dişlerden oluşan bir ağzı vardı. Neredeyse yarı saydam kafasının iki yanındaki kıvrık boynuzlar ne kadar uzun süredir hayatta olduğunun kanıtıydı. Bu en güçlülerinden biriydi ama yine de onu çok sıkıyordu. Daha iyi rakipler bulması gerekiyordu; değerli zamanına gerçekten degecek bir rakip.

İçki ve opioidlerle bulanıklaşmamış bir bakış tarafından izlendiğini hisseden Darien, çılgık atan seyircileri gözlemlemek için başını geriye eğdi. Yüzlerce sidik kokulu sarhoş tribünlerden çatılara kadar dolmuş, bahisleri haykırıyor ve dumanlı havada avuç avuç mynet sallarken iletişim kurmak için el kol hareketleri yapıyordu. Çukurun çevresinde halat yoktu; eğer biri düşerse, adil bir avdı. Darien'in bu ringde dövüştüğü yıllar boyunca, birkaç kişi tam olarak bunu yapmıştı.

Hiçbiri bunu anlatacak kadar yaşamamıştı.

Darien'in şüphelendiği gibi, Çukur'un duvarlarının çok yukarısında tanıdık bir figür gördü. Terli, çırpınan bedenler denizinde, haberci hareketsiz duran tek kişiydi. Her zamanki gibi aynı beyaz tavşan maskesini takıyordu, siyah giysileri tanımsızdı. Bu, tüm Darkslayer'ların cevap verdiği bir çağrıydı: Maske görüldüğünde, bu bir iş teklifinin ona doğru geldiği anlamına geliyordu.

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Darien iblisin hamlesiyle aynı anda hamle yaptı. Çeneleri birbirine çarparak bir kükremeye onun şahdamarına saldırdı.

Parıldayan dişlerin soluna doğru yönelen Darien sertçe vurdu ve parmakları yaratığın yemek borusunu patlattı. Yaratık öğürdü ve acı içinde kıvrandı, canavara benzeyen ayakları arkasındaki kumda tutunmak için debeleniyordu.

Darien elini daha derine soktu, büktü-

Ve boğazını kopardı.

Ceset, titreyen bir et yığını halinde kana bulanmış kumun üzerine yığıldı.

Eğer kalabalığın daha önce yüksek sesle tezahürat yaptığını düşündüyse bile, şimdi arenada gürleyen gürültünün yanında bu hiçbir şeydi, gürültü çok yukarıdaki sisli tavan penceresini parçalamakla tehdit ediyordu.

Darien, yüzü beyazlamış olan yarı insan ring anonsçusuna "*Söyle!*" diye bağırdı.

"Zafer sizindir," dedi adam boğuk bir sesle.

Kanlı ellerini yırtık ve lekeli kot pantolonuna silen Darien, seyircileri tekrar süzdü.

Ancak tavşanın çoktan ortadan kaybolduğunu fark etti.

-

Darien arenanın bodrum katındaki eski püskü soyunma odasında temizliğini bitirir bitirmez, yıkık dökük binanın önündeki ferforje kapılara doğru ilerledi.

Koyu renk saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı, uzun kollu beyaz gömleği ve solmuş kot pantolonu nemli, güneşten bronzlaşmış tenine yapışuyordu. Omzuna astığı spor çantası kanlı giysiler ve sadece bir Karanlık Katil'in eline geçebilecek türden silahların yanı sıra Görme yetisine yardımcı olan Stygian tuzlarıyla doluydu. Tuzlar kelimenin tam anlamıyla bir uyuşturucu geçidiydi. Bir cehennem zebanisinin büyüünün kapılarını açıyor ve uzun süreler boyunca bir kişinin aurasını görmelerine - ve çoğu bina ve araçtaki büyülü korumaların arkasını görmelerine- izin veriyor, hedefleri uzaktan takip etme eylemini kendisi ve Şeytanları gibi insanlar için çocuk oyuncağı haline getiriyordu.

Tozlu caddede esen rüzgâr, kaldırımları kaplayan palmye ağaçlarını ve selvileri sallıyordu. Gölgeler arasında dolaşan tek tük umutsuz keş ya da fahişe dışında, şehir bu saatte çoğunlukla ıssızdı, özellikle de sokak lambalarının çoğunun uzun zaman önce söndüğü varoşlarda. Sturgeon ayı ufkun altına kayıyor, uzaktaki gökyüzü şafak yaklaşırken donuk bir griye boyanıyordu.

En sevdiği bok çukurunda iyi geçirilmiş bir gece daha. Engel tanımayan yeraltı dövüş ringi Meatpacking Bölgesi'ndeydi, bir insanın aklına gelebilecek her tür eti işleyen mezbahalardan çok uzakta değildi; böyle bir yerde nefes alabilen her şey menüdeydi ve hiçbir tercih -ne kadar iğrenç olursa olsun- yasak değildi.

Sokağın karşısında, çöplerle kaplı kaldırımın kenarına park ettiği arabası, uzayıp giden karanlıkta bir yarasa gibi pusuda bekliyordu. Sahibi buraya park etmeye cesaret eden diğer araçların aksine, her pencerenin camı hâlâ tek parçaydı. Hiçbir anahtar siyah boyayı çizmemiş, hiçbir grafiti sanatçısı kaputu etiketlememişti. Şehrin bu bölgelerine sık sık gelen insanlar sadece onun kim olduğunu ve ondan uzak durmaları gerektiğini bilmekle kalmıyor, aynı zamanda arabasından da uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı. Bazı günler, kendisiyle birlikte o çukura girecek kadar aptal olan herkesi parçalamanın getirdiği kötü şöhretten, bunu yaptığı için aldığı mynet'ten daha çok keyif alıyordu.

Cebinden cep telefonunu çıkardı ve kız kardeşinden yarım düzine okunmamış mesajın yanı sıra diğer Şeytanlar'dan birkaç mesaj ve Valery Sternberg'den bir avuç dolusu mesaj buldu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi; kadınların ondan kaba, karşılıksız seksten daha fazlasını istediklerine karar vermeleri her zaman an meselesiydi, ama o bunu vermeye asla istekli değildi. Kız kardeşinin ona gönderdiği mesajlara göz atarken ağzı kaşlarını çattı, adrenalinin etkisiyle gerçekliğin ağırlığı geri dönüyordu. Ringde dövüşmek onun sistemini çok erken boşalttı.

Neredesin sen? Ivyana yazmıştı. Sakın bana Pit'e gittiğini söyleme.

Bu sefer ciddi olduğunu sanmıştım, mezarlığa birlikte gideceğimizi.

Bu senin hatan değildi, biliyorsun. Annem seninle konuşabilseydi, o da sana aynı şeyi söylerdi. Kendini suçlamayı bırakmalısın.

Annemin mezarına senin için fazladan çiçek getireceğim... Orada görüşmek dileğiyle.

Son mesaj bir öncekinden iki saat sonra gönderilmiş. *Kaçmaya devam edemezsin, Darien. Acı çeken tek kişi sen değilsin.*

Ekranı o kadar sert kapattı ki düğme sıkıştı.

Acı çeken tek kişinin kendisi olmaması önemli değildi. Gerçek iblisleri parçalara ayırmak bir şeydi ama kendisiyle yüzleşmek henüz yapmaya hazır olduğu bir şey değildi.

Burnundan bir iç çekerek telefonunu cebine geri koydu. Gecenin erken saatlerinde zihnini ele geçiren Dalgalanma'yı yatıştırmak buraya kadarmış; sonuçta yarın buraya dönmesi gerekecekmiş gibi görünüyordu.

Kapıya yaklaştığında, savaş botlarının altındaki çakıllar çıtırdarken, tavşan, parçalanmamış cıva buharlı bir sokak lambasının güvenli yakınında onu beklediği yerden görüş alanına girdi. Bildiklerinin dışında

saygı ve biraz da korkuyla, ondan dikkatli bir mesafe uzakta durdu ve lambanın yeşilimsi ışığına yeterince yaklaşarak iblislerden korunduğunu hissetti. Darien'in dakikalar önce çıplak eliyle boğazını parçaladığı iblis gibi iblislerden.

Taktığı maske bir korku filminden fırlamış gibiydi. Ağzı, sivri dişlerle kaplı açık bir gülümsemeye dönüşmüştü ve acayip büyüklükteki gözleri de geri kalanı gibi bembeyazdı; gözbebekleri yoktu. Kızıl Yıldız Caddesi'ndeki evcil hayvan dükkanlarında satılanlar gibi zararsız küçük bir tavşan değildi.

-Bu çok kesindi.

"Sen Darien Cassel'sın." *Hadi canım*, diye düşündü. Eğer ring anonsçusu onun ününü ilan ederken fazla ince davranmışsa, kulağının altındaki boynuzlu S harfi dövmesi kim olduğunu açıkça göstermeliydi.

Sokaklarda dolaşan ve sürekli değişen dedikoduları boş verin. Çok fazla boş vakti olan insanlar onun hakkında dedikodular uydurmaktan hoşlanıyordu, özellikle de bugün bulunduğu yere gelmek için ruhunu şeytana sattığını öne sürenler. Bir bakıma ruhunu sattığını düşünüyordu ama bunu yaparken az ya da çok şeytanın kendisi olmuştu.

"Söylenti bu." Cebinden metal bir çakmak ve bir paket sigara çıkardı, sigaralardan birini dudaklarının arasına yerleştirdi ve yaktı. "Bana adını ve fiyatını söyle ve yoluna git," dedi bir ağız dolusu dumanın ardından. Sigarayı ve çakmağı tekrar cebine soktu. "Uzun bir gece geçirdim."

"Patron iki milyon altın mynet teklif ediyor."

Lanet olsun. Çok fazla mynet vardı. En son ne zaman tek bir hedefin bir milyondan fazla ettiğini hatırlayamıyordu.

"İsim?" diye sordu. "İsim yok."

Darien mürekkep rengi kaşlarını çattı. Genellikle onu kiralayanlar kimin ya da *neyin* ölmesini ya da tutsak edilmesini istediklerini bilirlerdi. Kendisine isimsiz bir hedefi bulması için teklifte bulunulduğu zamanlar nadiren olurdu, ama yine de onları sorunsuzca bulabilirdi. Bu şehirde bunu yapabilen tek kişiydi. "Hedefi sadece aura yoluyla takip etmenizi istiyor."

Lekeli ve çatlak maskeye bakarken sigarasından bir nefes daha çekti.

Auraları takip etmek sadece daha uzun bir süreç değil, aynı zamanda daha zor bir süreçti. Eğer hedefin adını biliyorsa, altıncı hissini kullanabilirdi.

Görme yoluyla birini uzaktan takip etmek çok daha kolay olacaktı. Tek yapması gereken Angelthene'in vatandaş veri tabanını hacklemek ve hedefinin bir fotoğrafını çekmekti; yerini tespit etmek istediği kişinin net bir zihinsel görüntüsüne sahip olmak, onları uzaktan takip etmeyi çocuk oyuncağı haline getirecekti.

Bir fotoğrafın yardımı olmadan bir aurayı bulmak ve ardından onu mevcut konumuna kadar takip etmek günler alabilir. Hatta belki haftalar. Ve bu süreç genellikle hedefin kökeninden başlamasını gerektiriyordu - ya doğduğu yer ya da auranın en az seyrelmiş olacağı çocukluk evi gibi benzer bir yer - böylece aradığı kişinin kim olduğunu tam olarak anlayabiliyordu. Bu tür yöntemler aynı zamanda pahalıydı, çünkü tüm süreç için Stygian tuzlarını kullanması gerekiyordu ve büyüünün sınırsız rezervlerinin derinliklerine inmesini gerektiriyordu ki bu hiç de kolay bir iş değildi.

Spor çantasının kayışını düzeltti ve sigarasının külüne dokundu. "Patronun ne istediğini biliyor ama *kimi* istediğini bilmiyor," diye gözlemledi. Çantasının kayışını yukarı çekmesi kuryenin dikkatini, kıvrılmış gömlek kolunun altından görünen dövmeyle çekmişti. Maskenin arkasından bile onun dövmeyle, Emberley Cassel'in yüzünün dövmesine baktığını anlayabiliyordu.

Tavşan dikkatini dövmeden akıllıca ayırdı ve başını salladı. "Hedef bir yetimdi. Kızıl Yıldız Tapınağı'ndaki auradan bunu anlayabilirsin. Patron, hedefin oraya bebekken bırakıldığını ve kısa bir süre sonra evlat edinildiğini söylüyor."

Ceketinin cebinden bir şişe çıkardı. Şişenin içinde kemik tozu vardı; hedefin atalarından birine ait olması muhtemel bir DNA. Demineralize kemik, aurayı tanımlamasına yardımcı olacak en hızlı yoldu.

-Aradığı şey, yaşayan her insan ya da şeyden yayılan ve Cehennem Görüsü olmayan herkes tarafından görülemeyen bir enerji alanıydı. Eğer hedef gerçekten de bebekken tapınakta vakit geçirmişse, kemik tozunun yardımıyla aurayı saptamak kolay olacaktı. Ve bu aurayı hissetmeye alıştığında, bir kurdun avını takip ettiği gibi onu takip edebilecek ve sonunda hedefin mevcut konumunu bulabilecekti.

Müşterinin kemik tozunu nasıl elde ettiği -ve hedefin atasının kim olduğunu bildikleri halde gerçek hedefin kimliği hakkında en ufak bir ipucuna sahip olmamaları- onu ilgilendirmiyordu. Zor müşterilerinin neden birilerinin izini sürmek istedikleriyle ilgilenmiyordu. Soru sormak sadece

Şüpheli ve gereksizdi ama aynı zamanda profesyonelce de değildi. Bu işi sadece para için yapıyordu, başka bir şey için değil.

Teklifi düşünmek için harcadığı birkaç dakika haberciye muhtemelen yıllar gibi gelmiştir, çünkü nabzının altın boynunda atmaya başlaması uzun sürmemiştir. Çenesinin altında bir yara izi vardı, derisinde bir çentikten fazlası değildi. Ya viral bir hastalıktan ya da bıçaklı saldırıya uğramaktan. Eğer bu tavşan bir anlaşma yapamadıktan sonra işverenine geri dönerse, bunun bedeli -eğer şanslıysa- işi olurdu. Eğer şanslı değilse, bu onun hayatı olurdu.

Yaşadığı dünya adaletsizdi ama bu yozlaşmış toplumun en alttakilerini umursayan hiç kimse hayatta bir yere varamazdı.

"Ölü mü diri mi?" Darien sordu.

"Canlı. Eğer başarabilirsen tercihen zarar görmemiş olarak." Bunu başarabileceğini söylemeye gerek yoktu. Şeytanların lideri olarak yapamayacağı çok az şey vardı.

Darien, "Yapabilirim." dedi. Durakladı. "Ama üç milyon altın mynet istiyorum."

Tavşan hiç ürkmedi. "İki nokta beş." Darien neredeyse gülecekti. Patronu her kimse, ona pazarlık konusunda net talimatlar vermişti.

"Üç milyon, yoksa oynamam."

Bir sessizlik daha. Sonra tavşan öne çıktı ve ona kemik tozunu uzattı. "Anlaştık."

Darien'in parmakları şişenin etrafında kapandı. "Auranın yerini tespit etmek için yaklaşık bir haftaya ihtiyacım olacak, ancak hedefin izini bulmam çok uzun sürmeyecek. Yarın gece yarısına kadar bana bir milyon telgraf çek yoksa anlaşma suya düşer." Şişeyi kot pantolonunun cebine soktu ve üzerinde havale numarasından başka bir şey olmayan bir kartı kadına uzattı.

"Yakında sizinle temasa geçeceğiz." Tavşan tekrar konuştuğunda sesinde bir gülümseme vardı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Avcı."

Sigarayı yere fırlatıp çizmesinin altında ezerken ağzı cevap verir gibi kıvrıldı. "Aynı şekilde."

3

Loren, sorgu odasındaki ezik metal masada karşısında oturan polis memuru elindeki kâğıtları karıştırırken çift yönlü aynaya baktı.

Yansımadaki kız bir yabancıydı, bir hayalet. İçi boşaltılmış ve artık tanımadığı bir dünyada sürükleniyordu.

Berbat görünüyordu. Makyajı yapış yapış, gözyaşı lekeli yüzüne bulaşmış, saçları bira ve yol tozuyla kabuk bağlamış, lacivert gözleri kan çanağına dönmüş ve duygudan yoksundu. Yanaklarındaki güneş yanığı bile son iki saat içinde hastalıklı bir solgunluğa bürünen fildişi tenine renk katamamıştı.

Sabrina gitmişti. Sabrina kayıptı ve hepsi onun suçuydu.

Kimse ona inanmamıştı. Angelthene kolluk kuvvetleri nezarethanesindeki tek bir kişi bile hikâyeyi onun ağzından dinlediklerinde ona inançsızlıktan başka bir şeyle bakmamıştı. Dallas'ın da diğer memurlara aynı şeyi, yani bu gece olanlarla ilgili gerçeği anlatacağını biliyordu.

-Onunkine bitişik odada. Belki de Kızıl Baron'un biyolojik kızını, hiçbir zaman *insan* olmamış ve olamayacak olan bir yetimden daha fazla dinlemeye meyilli olurlardı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi polis memuru, o sert ve saçmalamayan ses tonuyla.

Loren bakışlarını yansımasından -ve camın arkasından onu izlediğini bildiği insanlardan- ayırıp büyücüyle yüzleşmek için döndü. Yüzündeki ifade, içinde bulundukları oda kadar sert ve inatçıydı; çıplak ve su toplamış ayaklarının altındaki soğuk beton, oturduğu yere sabitlenmiş sert sandalye, odanın köşelerine monte edilmiş göz kamaştırıcı beyaz ampuller.

Titremelerini engellemek için ellerini sıyrıklarla kaplı dizlerinin arasına soktu. Ön kolunun iç tarafında parlayan dövme soluk maviden göz kamaştırıcı bir kırmızıya dönüşmüştü. Yakında ilaç ya da yiyecek almazsa bayılacaktı.

Büyücü fiziksel görünüşü itibariyle orta yaşlı sayılırdı ama gözlerindeki sulanma görüldüğünden çok daha yaşlı olduğuna işaret ediyordu ve muhtemelen komiser olarak geçirdiği yıllar boyunca büyü rezervlerini kötüye kullanmış ve yakında Kandırma hastalığına yakalanacaktı. Aslında, ona çoktan bu teşhisi koymamış olsalardı şaşırdı.

Subay parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi ve çelik gibi bir bakışla onu süzdü. "Karanlık Katil'in *senin* peşinde olduğuna inanıyor *musun*?"

"Sana zaten söyledim." Loren kendi sesinin çatırtısını zar zor fark etti. Kendisinin takındığını hissedebildiği ifade kadar soğuk ve duygudan yoksundu. "Sabrine'in kafasına silah dayadığında ona ne istediğini sordum. 'Arabaya binmeni istiyorum' dedi." Bunu bu piç kurusuna üçüncü kez açıklıyordu.

Bir of çekti ve yığının en üstündeki kâğıda bakıyormuş gibi yaptı. "On dokuz yaşındasınız, Bayan Calla. Doğru mu?"

"Evet." Sesi kırıldı.

"Ve tüm hayatın boyunca Angelthene'de mi yaşadın?" "Evet."

"O zaman size cehennem zebanilerinin çok güçlü bir tür olduğunu açıklamama gerek yok sanırım." Kâğıdı yığının üzerine geri koydu. "Büyüleri veneficae ya da lamiae kadar kısıtlı değildir ve bu nedenle değerlerini bilirler. Ödül için avlanan cehennem zebanileri yüksek fiyatlar talep eder, Bayan Calla. Bu fiyatlar bir milyon altın mynet'e kadar çıkabilir. Bazen daha da yüksek."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Komiser." Hiçbir cehennem zebanisinin onun gibi biriyle -hayatının izini sürecekları kadar değerli olmayan bir insan hedefle- uğraşmayacağını söylüyordu. Kimsenin onu avlamak istemesi ya da onu bulmak için bir Kara Katil'in fahiş maliyetini ödemesi için hiçbir neden yoktu. Yine de *biliyordu ki...*

Bu gece kaçırılan kişinin kendisi olması gerektiğini biliyordu.

Memur arkasına yaslandı, sandalyesi ağırlığının altında gıcırdaydı. "Anka kuşu dövmesinin neye benzediğini tarif edebilir misiniz, Bayan Calla?"

Kalem istemek için elini uzattı. Bir süre sonra, not defterinden kopardığı bir parça cetvelli kâğıtla birlikte kendi kalemini uzattı. Titreyen eli sayfanın üzerinde gezinirken, kalemin kâğıt üzerindeki çizikleri sessiz odada yüksek sesle duyuluyordu. Bitirdiğinde kâğıdı döndürdü ve ona doğru uzattı.

Çizim için ayırdığı süre yarım saniyeydi. "Görüşünüz nasıl, Bayan Calla?"

Sertleşti. "Bu da ne demek oluyor?" "Basit bir soru."

"Görüşüm gayet iyi." Yirmi yirmi değildi ama bu pisliğin ondan şüphe etmemesi gerektiği yeterince açıktı. "Ne gördüğümü biliyorum. Dövme bir *anka kuşu* kafasıydı, Komiser." Ölüm Melekleri'nin üst üste binen kanatları değil; Azrailler'in sembolü olan Ölüm Tanrısı ya da Engerekler'in çarpıcı yılanı değil; Avcılar'ın cehennem köpeği ya da Warglar'ın hilali değil. Ve kesinlikle şehirdeki en korkulan Karanlık Katil çemberi olan Yedi Şeytan'ın simgesi olan boynuzlu *S* harfi de değildi.

Memur çizimi gömleğinin cebine soktu. "Vasınızla temasa geçildi. Sizi eve götürmek için kısa süre içinde burada olacak." Loren'in başı tüy gibi hafifçe döndü, yumrukları gevşedi.

Dallas'ın annesi Taega Bright'la temasa geçilmişti. Sanki bu gece -artık teknik olarak sabah olduğunu varsayıyordu- daha da kötüleşebilirmiş gibi.

"Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu memur. Tüm veneficae'lerin sahip olduğu tuhaf bir özellik olan gözbebeklerindeki gümüş halkalar ışıkların altında ayna gibi yansıyor. "Daha önce ele almadığımız, belirtmeye değer bir şey var mı?"

Loren o kadar uzun süre sessiz kaldı ki ayağa kalkmak istedi. Ama kadının sesi onu olduğu yerde dondurdu.

"Çok şey anlattığımızı düşünebilirsiniz, Komiser. Ama ben öyle düşünmüyorum. Bu gece yaptığım her açıklama gerçek, ancak siz iddialarımı reddetmekten başka bir şey yapmadınız."

Daha çok hırıltıya benzeyen o ağır iç çekişlerinden biriyle sandalyeye geri yerleşti. Tişörtüne iştirilmiş rozet floresan ışığında parlıyordu. "Seni takip etmeleri için herhangi bir neden düşünebiliyor musun?" Kullandığı ton düzdü, dikkat çekmek için bir çılgılık olduğuna inandığı şeyi eğlendirmeye olan ilgisizliği bariz bir şekilde ortadaydı. "Üzerinizde arıyor olabilecekleri değerli bir şey var mı?"

Loren onun saçmalamayan yüz ifadesini yansıttı. "Bir t p dudak parlatıcım, yarısı boş bir paket sakızım ve banka hesabımda ancak    yüz altın mynet var, Komiser. Sizce Karanlık Katil bunlardan herhangi birinin peşinde olabilir mi?"

"Bayan Calla-"

"Sabrine, *beni* arabaya bindirmek için bir strateji olarak silah zoruyla alıkonuldu." Loren'in sesi de en az kendisi kadar kırık çıkmıştı. "Benim yerime onu aldılar çünkü memurlarınız köşeyi döndüğünde zamanları kalmamıştı." Gözyaşları gözlerini yaktı ve dudakları titredi. "Eğ r bana inanmayacaksanız, bu benim sorunum değıl. Ama arkadaşımı geri istiyorum, bu yüzden az önce söylediklerimden sonra fikrinizi tekrar gözden geçirmeniz için size yalvarıyorum."

Bir an için onu değerlendirdi. "Sizi temin ederim ki Bayan Calla, Bayan Van Arsdell'i sağ salim evine geri getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Güçlü bir memur ekibimiz var ve zebanilerimiz onu takip ediyor-"

"Sabrine'i nerede tuttuklarını bulabildiler mi?" Loren göğsünde bir umut kıvılcımını hissetti ve kendini daha dik otururken buldu. Bu, şehrin daha çok ihtiyaç duyduğu bir şeydi: yerel kolluk kuvvetleri gibi çalışan cehennem zebanileri, şüphelilerin ve kaybolan insanların izini sürmek için Görüşlerini kullanıyordu. Birini uzaktan takip etme süreci kesinlikle kusursuz değıldi, bu yüzden bu kadar çok çözülmemiş suç vardı, ancak masum sivilleri g zet n Görme yeteneğine sahip daha fazla insanın olması zarar veremezdi. Çoğu cehennem zebanisi ya Kandırma nedeniyle Görüşlerini hiç kullanmamayı se ti ya da  d lleri yasadışı olarak takip etmekten gelen yüklü maaşların peşine düşmeye karar verdi.

Memur sadece koltuğunda kıpırdandı. Yüzündeki ifade ona her şeyi anlatıyordu.

"Onu bulamazlar," diye bitirdi Loren boş bir sesle. Sandalyesinin arkalığına yaslandı. "Bu öldüğü anlamına mı geliyor?" Kalbi göğsünde kan kaybediyordu. "O öldü, değıl mi? Onu  ld rd ler."

"Loren-"

"Luh-ren," diye karşılık verdi. *Lauren* gibi telaffuz ediyordu ve bu onu ilk d zeltişi değıldi. Tıpkı bu gece olanları ona ilk kez açıklamadığı ve bu kadar saygısızca karşılandığı gibi. "şimdi izin istiyorum."

Onunla olduğu gibi Loren'le de işi biten memur, onu sorgu odasından dışarı çıkardı. Loren sessizce arkasından topallayarak gitti.

Her adımda kesik ayaklarını çatırdatan acı. Ona başka bir şey söylemese de, artık ona küçümseyerek bakmıyordu.

Kızın bir çıkıntının üzerinde durduğunu fark etmiş olmalı. Kırılmak üzereydi ve Sabrine'in davasıyla ilgilenen bir kişi olarak onlara fayda sağlayacak bir şekilde değil.

Arkadaşı gitmişti. Ve en kötüsü de bunun onun hatası olmasıydı.

Angelthene Akademisi'nin Tuz Evi'ne yerleştirilen birinci sınıf öğrencileri için oryantasyon sabah yedide gerçekteşti.

Yağmur, Dallas'ın omzuna dayadığı şemsiyenin üzerinde sabit bir ritim tutturmuş, kendisinden çok Loren'i sağanaktan koruyordu. Son Salt birinci sınıf öğrencisinin de gruba katılmasını ve süt beyazı ellerinde bir pano tutan üst düzey yarı vampir öğrenciye isimlerini anons etmesini beklerken Loren Dallas'ın yanına doğru sarktı. Liste rüzgârda dalgalanıyor, onu yerinde tutan cılız yaylı klipsinden kurtulmakla tehdit ediyordu.

Loren dün gece gözünü bile kırpmamıştı ve Dallas'ın da uyuduğunu sanmıyordu. Dallas'ın annesi onları nezarethaneden aldıktan sonra birbirlerine tek kelime bile etmemişlerdi. Taega da kayıp arkadaşları için başsağlığı dileme zahmetine girmemişti. Aslında, çatı katına girene kadar ikisine de tek bir kelime bile etmemişti.

"Yedek banyoda temizlenin ve işiniz bittiğinde sterilize edin," demişti onlara, tertemiz fuayesine girerken, altın rengi kalçalarındaki yağsız kaslar tertemiz kalem eteğinin beyaz kumaşını zorluyordu. "İkinizin kokusu beni hasta ediyor."

Taega hiçbir şey söylemese daha iyi olurdu ama Bright'ın çatı katında yaşadığı yaklaşık on dokuz yıl, Loren'in Komutan Bright gibi birinden ne bekleyeceğini bilmesi için yeterince uzun bir süreydi. Loren önce Dallas'ın temizlenmesine izin vermiş ve işi bittiğinde kapıyı kilitleyip kollarını dizlerine dolayarak düşün mermer zeminine oturmuştu. Uzun bir süre sessizce ağlamış, akşamki olayları analiz etmişti. Sabrine'i bulmasına yardımcı olabilecek ayrıntıları hatırlamaya çalışırken kendini o kadar kaybetmişti ki sıcak suyun ne zaman bittiğini fark etmemişti.

Suyun altında yığılıp kaldığı bir saat içinde Dallas, Taega ile tartışmış olmalıydı. Loren daha sonra paylaştıkları odada yatmaya gittiğinde Dallas'ın sırtı ona dönüktü. Ama Dallas lambayı söndürmek için uzandığında Loren onun elmacık kemiğindeki mor lekeyi görmüştü. Dallas bu konuda konuşmak istememişti, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi; canını yakan şeyler hakkında hiç konuşmazdı. Acısını büyük bir hap gibi yutmayı ve nasıl hissettiğini hatırlamıyormuş gibi davranmayı tercih ederdi.

Loren gözlerini kırıştırarak son anıları hatırladı ve araziye gezmeyi beklerken hararetle konuşan öğrenci grubunu inceledi.

Şehirdeki her kampüsteki tüm öğrenciler, miraslarına ve varsa kanlarındaki en baskın büyü türüne göre süreçleri belirlenen Evlere ayrılırdı. Merkür Evi su için, Tuz Evi toprak için ve Kükürt Evi ateş için.

Akademiye başvurusu kabul edilen çok az sayıdaki insandan biri olan Loren, yeryüzüne en çok bağlı olan eve yerleştirilmişti

-Yaşam ve ölüm döngüsüne. Loren yağmurdan ıslanmış listeyi düşünmemeye çalıştı; alfabetik listenin en altındaki *Van Arsdell* soyadını. Yanında onay işareti olmayan tek isim. Belki de çoktan üzeri çizilmişti, çünkü şimdiye kadar haber kanalları ve Daystar'ın ön sayfası Sabrina'in kaçırıldığını tüm şehre duyurmuş olmalıydı.

Loren bunu düşünmemeye çalıştı. Kolluk kuvvetleri Sabrina'i bulacak ve eve getirecekti. Getirmek *zorundaydılar*.

Tuz Evi'nin yeni öğrencilerinin oryantasyon toplantısını yönetmekle görevlendirilen profesör Profesör Grayson Phipps'ti. Safkan bir büyücüydü, altın saçlı ve yakışıklıydı, keskin çenesi ve saat beş yönündeki gölgesiyle kalp atışlarının hızlanmasına ve ayak parmaklarının ayakkabı içinde kıvrılmasına neden oluyordu.

Profesör Phipps gevezelik eden cadılar, büyücüler, melezler, insanlar ve vampirlerden oluşan gruba katıldı ve kendini kısaca tanıttı.

Keskin bir şey Loren'in kaburgalarına çarptı.

Dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı ve kötü bir çürük bıraktığından emin olduğu dirseğinden sendeleyerek uzaklaştı. "Ah, Dal!"

"Çok seksi," diye tısladı Dallas. "O süpürgeye her gün binerdim." Loren yanaklarının kızardığını hissetti. Dallas'ı susturdu ve tekrar şemsiyenin altına eğildi.

Bunaltıcı hava uzay topuzlarını kabartıyordu. O sabah saçlarına fazla zaman ayırdığından değil; önemseydiği olağan şeyler ikinci planda kalmıştı. Tüm ders kitaplarını ve büyü kitaplarını getirmeyi hatırlamış olması bir mucize olurdu.

Dallas, diğer öğrencilerle birlikte Phipps'i çimenlikte takip etti. Loren ona yetişmek için acele etti, sıırıslıklam ıslak çimenler üniforma ayakkabılarının derisini gıcırdatıyordu. Beyaz düğmeli bluzunun sol göğsünde Angelthene Akademisi'nin arması işliydi.

-ve orta boy ekose etek onu sıcak tutmak için hiçbir şey yapmadı. Dişleri o kadar yüksek sesle takırdıyordu ki Dallas sonunda onu susturdu.

Tur uzun ve ayrıntılıydı, ancak Profesör Phipps akademinin tarihini bir dönüm noktasından diğerine geçerken her öğrencinin dikkatini çekecek şekilde anlattı.

"Evli olup olmadığını merak ediyorum," diye devam etti Dallas. Profesör Phipps bir büyücü heykelinin önünde yavaşladı ve akademinin kurucusunun kısa bir tarihçesini anlatmaya başladı.

"Dinlemeye çalışıyorum," diye fısıldadı Loren. Bu gerçekten doğru değildi ama ikisini de kovdurmadan önce Dallas'ın çenesini kapatmasını istiyordu.

Ama profesör onları duydu. Grubun başında, heykeli koruyan mavi jakaranda ağaçlarının yakınında Profesör Phipps konuşmayı bıraktı ve onlara doğru döndü.

"Bayan Dallas Bright."

Phipps'in gözleri şemsiye kümesinin içinde onunkileri bulunca Dallas kaskatı kesildi.

Öğrenciler teker teker dönüp bakmaya başladılar.

Loren başını eğdi, tüm o gözlerin ağırlığı dayanılmazdı.

Phipps kaşlarını çatmıştı. "Turumu yarıda kesecek kadar önemli bulduğunuz şeyi geri kalanımızla paylaşmak ister misiniz?"

Dallas sahte bir utançla çenesini indirdi ve başını salladı. Loren, Dal'i hayatı boyunca tanımamış olsaydı bu numaraya kanabilirdi. Ama Dallas'ın saçlarıyla aynı tona boyanmış dudaklarının cömert kıvrımlarında oynayan sırtışı gün gibi görebiliyordu. Bir cazibe, Loren biliyordu

-Hiçbir ruj bu kadar mükemmel görünemezdi. Bunun için Dallas'ın canına daha sonra okuyacaktı; Kandırmaca ortalığı kasıp kavururken ve hastane yatakları çok azken sihrini bu kadar dikkatsizce kullanmamalıydı.

Sihirli asaların icat edilmesinin ilk nedeni de buydu. Kandırma yüzyıllardır var olan bir hastalıktı; eğer bir kişi

Güç rezervlerini kötüye kullanan ve büyülerini her şey ve her şey için kullanan - makyaj cazibesi gibi - bu kişilerin hastalığa yakalanma olasılığı daha yüksekti. Ölümsüz insanları yaşlılıkla birlikte rahatsız ediyor ve sonunda öldürüyordu.

Odak bir kanal görevi görürken, çıtalar da kişinin büyüünün akması için bir kanal görevi görerek Kandırma'ya yakalanma riskini azaltıyordu. Kalıcı bir çözüm değildi ama şimdilik işe yarıyordu. Cadılar ve büyücüler o kadar uzun yıllardır sihirli asalar kullanıyordu ki, artık çok azı asa olmadan büyü yapabiliyordu.

"Hayır, teşekkür ederim Profesör Phipps," diye cevap verdi Dallas sakar bir sesle. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Profesör düşünceli bir şekilde mırıldandı. "İşi öğrencilerimin sorularını yanıtlamak olan biri olarak, sizinkini yanıtsız bırakmayı kesinlikle istemem Bayan Bright."

"Benim sorum mu?" Bu kez bakışlarında parlayan şaşkınlığı taklit etmiyordu.

"Ben evliyim." Poker suratı takınmasına rağmen gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Evli olmasaydım bile, iki yüz yaşındayım. Senin için çok yaşlıyım."

Öğrenciler kıs kıs güldü. Kızlar ellerini ağızlarına bastırdı ve sırttan oğlanlar birbirlerine dirsek attı.

"Şimdi," diye devam etti profesör, "tura odaklanabilir miyiz, Bayan Bright?"

Dallas'ın yanaklarında renk lekeleri belirdi ama gülümsedi ve tatlı bir sesle, "Kulaklarınız çok keskin Profesör," diye cevap verdi.

Sadece gülümsedi ve turuna devam etti.

Loren, tepesi dikenli tellerle çevrili bir çitle çevrili yıkık dökük bir binanın önünde yavaşlayarak yürümeye başladığında tur neredeyse sona ermek üzereydi.

Loren'in durduğunu fark etmeyen Dallas, sürmeli gözlerini Phipps'in kışına dikmiş, şemsiyeyi de yanına alarak yürümeye devam etti. Loren gözlerini o kadar sert devirdi ki beynini gördüğüne yemin etti.

"O binada ne var Profesör?" Fırtına Loren'in sözlerini yutmakla tehdit ediyordu.

Profesör Phipps arkasını döndüğünde öğrenciler yavaşladı ve temposu giderek artan yağmurdan korunmak için panosunu başının üzerinde tuttu. Birdenbire, bir çift öğrenciyle karşılaşmadan bakacak yer kalmamıştı.

meraklı gözlerle baktı. Loren omuzlarının o sabah yüzüncü kez kıvrıldığını hissetti ve kıpırdanmamak için parmaklarını birbirine kenetledi.

"O bina," dedi, "kesinlikle yasak bölge." Arkasını dönmek istedi ama Dallas konuştu.

"Hayır, ciddien," dedi cadı çitlere doğru ilerlerken, nemden kabarmış bir tutam saçını yüzünden silkeleyerek. "İçinde ne var?"

"Ciddiyim Bayan Bright," dedi Profesör Phipps alaycı bir ses tonuyla, "burası yasak bölge." Tekrar yürümeye başladı, pantolonunun paçaları çimenler yüzünden ıslanmıştı. Ama bina hakkında konuşma konusundaki isteksizliği tüm öğrenci grubunu mız mızmızlanmaya itmeden önce ancak iki adım atabilmişti.

Profesör yürümeyi bıraktı. Arkasını döndü. Başının üzerinde tuttuğu panoya rağmen saçları yağmurdan kararmıştı.

Dallas sırtıttı ve bina hakkında kendi sorularını sıralayan öğrenciler için "Görünüşe göre küçük bir ordu kazandık" dedi.

Profesör uzun bir süre Loren ve Dallas'ı inceledi. Mırıltılar nihayet kesildiğinde, iç çekerek rahatladı ve panoyu geçici bir şemsiye gibi tutmaktan vazgeçerek, onun yerine binayı işaret etmek için kullandı. "Burası Eski Salon. Akademi birkaç bin yıl önce kurulduğunda dersler burada yapılırdı. Artan öğrenci sayısını karşılamak için yeni akademi inşa edildiğinde, bu bina unutuldu. Artık depolama dışında hiçbir şey için kullanılmıyordu."

Listeyi tutan vampir, "Kampüste eskiden gizli bir topluluk olduğu doğru mu?" dedi. *İşte bu* Loren'in aradığı türden bir bilgiydi.

"Ne tür bir gizli topluluk?" Loren sordu.

Vampirin gözleri onunkilerle buluştu. "Bir kan büyü topluluğu. Cadı Saati'nde binaya gizlice girerler ve kimin tarikatlarına katılmaya layık olduğunu görmek için eski ayinler yaparlardı-"

"Kan büyü topluluğu ya da *tarik*at değil, Stephan," diye düzeltti profesör. "Daha çok serserilerden oluşan bir topluluktu. Anlatılanlara göre, az sayıda insanın yeni arkadaşlar edinmek için kurduğu bir sosyal kulüpmüş. Toplantılarını ve diğer faaliyetlerini gerçekleştirmek için Eski Salon'u seçmişler; kendilerine ait diyebilecekleri bir yer."

Loren çite doğru adım attı ve havada uğıldayan büyülu bariyere karşı dişlerini sıktı. Okul yönetiminin böylesine eski bir yapıya ekstra bir koruma katmanı sağlaması ilginçti.

Depoymuş, kıcımın kenarı.

Tabakalar halinde yağın yağmurun altında daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak nemli eşige kazınmış şekli inceledi.

Bir sonraki soru grubun arkasındaki öğrencilerden birinden geldi. "Topluluğun adı neydi?" Loren, profesör konuşmadan yarım saniye önce tahtaya oyulmuş tanıdık şekli tanıdı.

"Phoenix Head Topluluğu."

-

Akademi girişinin geniş kemeri Loren'in başının üzerinden geçti, ateşle aydınlatılmış iç mekanın sıcaklığı üşümüş kemiklerini bir battaniye gibi sardı.

Öğrenciler girişe sardalye gibi doluşmuş, yaz maceraları hakkında konuşuyorlardı. Loren ve Dallas'la aynı ortaokuldan mezun olan kurtlar, cadılar ve vampirler Loren ve Dallas'ı değişik gülümsemelerle selamlıyor, odanın diğer ucundan el sallıyorlardı. Cadının dirseğinin dibinde duran insan arkadaşına kimse selam vermedi ama Loren bundan etkilenmedi; bu tür muamelelere alışmak için on dokuz yıl geçirmişti.

Giriş holündeki merdivene ulaştıklarında, ikamet edecekleri salonu nerede bulacaklarını göstermek için kırmızı bir X ile işaretlenmiş haritaya bakarak Tuz Evi'ne çıkmaya başladılar.

Düzinelerce basamak ve koridordan sonra, onları çatallı bir merdiven karşıladı. Her çatal farklı bir eve çıkıyordu; soldaki Merkür, ortadaki Tuz ve sağdaki Kükürt içindi.

Ortakdaki merdivenden çıkıp meşalelerle aydınlatılmış bir koridordan aşağı indiler. Koridorun en sonunda, duvarı yerden tavana kadar kaplayan süslü, yaldızlı bir ayna vardı. Burada kapı yoktu, çünkü kapıya ihtiyaç yoktu; ayna, ikamet ettikleri salonun girişiydi. Loren'in duyduğuna göre, üç Haneye de aynı şekilde giriliyordu ama her bir yansıma, şimdi arkalarında uzanan koridorun farklı alternatif gerçekliklerini gösteriyordu.

Tuz Evi için, karışık yeşil yaprakların arasından akan güneş ışığı koridoruydu; Merkür için, mercan duvarları ve ayakların altında çıtırdayan beyaz kumdu; ve Brimstone için, magmadan bir zemine sahip taş duvarlardı.

Yansımadaki orman görüntüsü Loren'i bir anlığına şaşkına çevirdi. Her günün her dakikasını büyü ve olağanüstü şeylerle çevrili olarak geçirse de, bazı şeyler onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

"Dal," dedi Loren başını sallayarak. Dallas neredeyse aynaya varmıştı ki Loren aceleyle öne atılıp onu bileğinden yakaladı. "Profesör Phipps'in ne dediğini duydun mu?"

Dallas dönüp ona baktı. "Ne hakkında?" Gözleri arkasındaki lekesiz cam kadar sertti.

Loren, Dallas'ın bileğini çarpılmış gibi bıraktı. "Anka Kafa Derneği hakkında."

"Ne olmuş ona?"

Loren gözlerini kırıştırdı. "Sabrine'i kaçıran Karanlık Katil'in bir anka kuşu dövmesi olduğunu fark etmedin mi?"

"Yani?" Kollarını kavuşturdu ve ağırlığını kaslı bir bacağına verdi. "Tüm Darkslayer'ların üzerinde çemberlerinin sembolü dövmeli değil mi?"

"Mesele de bu." Loren'in ses tonunda hayal kırıklığı vardı. "Sembolü anka kuşu kafası olan bir Karanlık Katiller topluluğu yok."

Dallas'ın ağzı ince, kansız bir çizgi halindeydi. "Çok fazla yorum yapma Lor. Yerinde olsam fazla umutlanmak istemezdim."

Loren saçını başını yolacak gibi hissetti. Onlar kardeşti ama Dallas'ın ondan şüphe etmek gibi kötü bir huyu vardı. Loren bazen Dallas'ın giydiği zırhın kendisinininkinden daha kalın olduğunu düşünüyordu.

"O binaya gireceğim," diye homurdandı Loren, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Bana yardım etmek istesen de istemesen de."

Dallas'ın ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Öğrenciler ellerinde büyü kitapları ve büyü asalarıyla aynadan çıkmaya başladılar.

"Haydi," dedi Dallas, sesi de yüzü kadar soğuk ve duygusuzdu. "Bavullarımızı boşaltmamız gerekiyor yoksa ilk dersimize geç kalacağız."

Cumartesi sabahı erken saatlerde Loren'i masmavi bir gökyüzü karşıladı. Kampüsteki kütüphanede yazdırdığı poster yığınının sarılarak akademinin kapısından içeri girdiğinde, büyümlü bariyer tenini ürperti ve başının tepesinden ayak toplarına kadar bir ürperti gönderdi.

Havan ve Havaneli'ndeki vardiyası yaklaşık bir saat içinde başlayacaktı. Şehir merkezinin kuzey ucunda yer alan Kızıl Yıldız Bulvarı, akademiden yaklaşık otuz dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Taksiler gün içinde bol miktarda bulunsa da, trafikte ne kadar uzun süre boşta kalabilecekleri nedeniyle oldukça pahalı olabiliyordu. Bunun yanı sıra, Loren bu uzun yürüyüşün kendisine iyi geleceğini düşündü. Düşünceleriyle baş başa kalmak, biri onunla konuşacak olursa dinlemek için kendini zorlamak zorunda kalmamak için bir fırsattı. Bugünlerde dersleri de dahil olmak üzere pek bir şey dinlemiyordu.

Haftanın geri kalanı bir bulanıklık içinde geçmişti. Okulun o ilk gününden beri ne o ne de Dallas Sabrine'den bahsetmişti. Aslında birbirleriyle neredeyse hiç konuşmamışlardı. Loren, ölümü pahasına da olsa Eski Salon'a girmeye yemin etmiş olmasına rağmen, isteksizliği bu konuyu Dallas'a tekrar açmasına engel olmuştu. Yine de tüm bunların ne anlama geldiğini, gizli topluluğun Sabrine'i kaçıran Karanlık Katil'le bir bağlantısı olup olmadığını merak etmek onu öldürüyordu.

Loren derin bir nefes alarak yola koyuldu, yokuş aşağı inen ve şehre doğru uzanan uzun yola doğru ilerledi. Mavi jakaranda yaprakları kaldırımından aşağı süzülüyor ve topuklu ayakkabılarının etrafında dönüyordu.

Çıkmaz sokağı çevreleyen kaldırımın yanında, jantları kadar siyah parlak boyasıyla şık olduğu kadar sert görünümlü bir spor araba duruyordu. Burada, gösterişli North End'de bile sokaklarda nadiren görülen aptalca pahalı bir modeldi. Bu, Dallas'ı tıpkı kendisinin ateşli, terli spor kıyafetler içindeki oğlanlara bayıldığı gibi bayıltacak türden bir araçtı.

Loren kendine rağmen biraz gülümseyerek kot pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı ve arabanın fotoğrafını çekti. Deklanşör tıkladı... ve dondu kaldı.

Sürücü koltuğunda bir silüet vardı. Renkli camlar o kadar karanlıktı ki daha önce fark etmemişti.

Loren başını eğerek saç perdesinin arkasına saklandı. Telefonunu cebine soktu, kırmızı V yakalı gömleğinin kollarını sıvadı ve yola koyuldu. Genişleyen şehir güneşin altında ışıltı ışıltı, erken saate rağmen çoktan canlanmıştı.

Yürüdükçe sıcaklık endişe verici bir hızla artıyor, güneş kısa sürede topuklarının altındaki asfaltı kavuruyordu. Yol boyunca afişleri asmak için durdu, onları telefon direklerine ve ulaşım barınaklarına, kartvizit kolajlarının, kayıp evcil hayvan posterlerinin ve iblis haşerelerini yok etme hizmetlerinin reklamlarının arasına yapıştırdı.

Sabrine'nin siyah-beyaz bir fotoğrafının üzerindeki afişte büyük blok harflerle KAYIP yazıyordu ve fotoğrafın hemen altında bir soru vardı: BU KIZI GÖRDÜNÜZ MÜ? Loren'in astığı her afişte boğazı daha da daralıyordu. Posterleri düşündüğünden daha hızlı tükendi ve sonuncusunu Blood and Burger Pub'in kemerli kapısının yanındaki mantar panoya yapıştırdıktan sonra yoluna devam etti, artık daha hızlı yürüyordu.

Kuzey Yakası'nda büyüdüğü için Kızıl Yıldız Bulvarı'na giden tüm kestirme yolları biliyordu ve bugün acelesi olmamasına rağmen, tampon tampona arabalarla dolu ana arterler yerine, yerleşim alanlarının arasından dolanan kıvrımlı, dar sokakları kullanmayı tercih etti.

Kuzey Yakası'ndaki yerleşim bölgelerinin çoğu Karanlık Katili caydıran büyülerle gizlenmiş olması da muhtemeldi; aynı büyüler Kızıl Yıldız Bulvarı ve Angelthene Akademisi'ni de kapsıyordu. Şehirde sakinlerinin ve ziyaretçilerinin yerlerini bu kadar iyi gizleyebilen çok fazla yer yoktu; Loren günlerinin çoğunu böyle yerlerde geçirebildiği için kendini kutsanmış sayıyordu.

Ancak yeteneklerinde ileri seviyede olan ve yasadışı Stygian tuzlarını kullanarak büyülerinin kapılarını tamamen açmayı ve binaların ve araçların üzerindeki korumaların ötesini sanki hiç orada **o l m a m ı ş l a r** gibi görmeyi bilen bazı Darkslayer'lar vardı. Ama denemek zorundaydı

ve sıfır korumalı sokaklarda yürümek onu daha iyi hissettirmeyecekti.

Özellikle lüks bir mahalleyi diğerine bağlayan bir sokağın üzerindeki ağaçlarda, dalların arasından kuşların cıvıltısı duyuluyordu.

Loren başını kaldırdı, güneşten ağarmış gökyüzünü ve ağaçları tararken bir eliyle gözlerini siper etti.

Hava çok aydınlıktı. Yakındaki bir bahçede çamaşır ipine asılı çamaşırlar ve ot demetleri boğucu bir esintiyle dalgalanıyordu.

Kuşların cıvıltısı giderek artıyordu. Seslere bakılırsa, ilk başta düşündüğünden çok daha fazla kuş vardı. Loren tekrar bakmak için boynunu geriye doğru çevirdiğinde, dallarda toplanmış saksağanları gördü.

Sabrine'in kaçırıldığı gece ölüm uyarısı yapan kuşlarla aynı kuşlar.

Adımları yavaşlayarak sürüklenmeye başladı, eski bir tekerleme kafasının içinde çınlarken kalbi göğsünde durdu.

Biri üzüntü için,

ikisi neşe için

Cenaze için üç,

doğum için dört

Cennet için beş,

cehennem için

altı

Yedisi şeytan için, kendisi için.

Yürümeyi bıraktı, kan beynine hücum etti. Kuşlar daha yüksek sesle ötüyor, kanatları hışırdıyordu.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı.

Onlardan yedi tane vardı. Yedi saksağan o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki artık uzaktaki arabaları duyamıyordu. Gürültü kulak zarlarını kanıyormuş gibi hissedene kadar tırmalıyordu.

Ellerini kulaklarının üzerine kapatarak ara sokakta koşmaya başladı, çapraz askılı çantası kalçasına çarpıyordu. Sokağın sonuna yaklaşmış ve açık yola çıkmıştı ki, tanıdık siyah bir spor arabanın görüntüsü onu durma noktasına getirdi.

Motor homurdanırken alnında boncuk boncuk terler belirdi ve araba sokağın ağzını çevreleyen çitlerin arkasında kayboldu.

Kulaklarında kalp atışlarının sesi, kumaşa vurulan bir çekiç gibiydi. Ağzı kurumuş, ciğerleri yarı boyutuna kadar sıkışmıştı.

Arkasında kuşlar sessizliğe gömüldü. Onlara bakmak için döndü ve dördü uçup gitti.

Geriyeye üç tane kaldı. *Cenaze için üç.*

Bu yediden daha iyi değildi. Şeytan için yedi.

Titreyen elleriyle cebinden telefonunu çıkardı. Parlayan güneşin altında rakamlar neredeyse okunmuyordu ama bir süre gözlerini kırıştırdıktan sonra saatin dokuza çeyrek olduğunu gördü. Tekrar yürümeye başlarmazsa vardiyasına başlamadan önce yiyecek alacak vakti olmayacaktı ki bu da onun gibi biri için bir seçenek değildi. Başının omuzlarında ne kadar hafif hissettiğine ve şimdi uyarı verircesine titreşen dövmesine bakılırsa, kan şekeri tehlikeli bir şekilde düşmüştü. İlaçları bile bu noktada pek bir fark yaratmayacaktı; bir şeyler yemesi *gerekiyordu*.

Önündeki artık boş olan yolu tararken dişlerini sıktı ve her şeyi Ignis'in ateşli diyarına lanetleyerek tekrar Kızıl Yıldız Bulvarı'na doğru yola koyuldu.

6

Darien Cassel, Kızıl Yıldız Bulvarı'nın köşesinde direksiyona yaslanmış, ilerideki arnavut kaldırımlı caddeden geçen kızı izlerken motoru rölantide çalıştırdı. Dar beline kadar inen sarı dalgalar bir o yana bir bu yana sallanıyor, güneşte altın gibi parlıyor, elindeki donmuş kahve her aceleci adımda buğulanarak damlıyordu.

Şehrin en değerli restoran ve mağazalarından bazılarına sahip olan Kızıl Yıldız Bulvarı turistik bir cazibe merkeziydi, bu yüzden bu noktadan sonra sadece yaya trafiğine izin veriliyordu. Bu yüzden bu kadar uzağa park etmekten başka çaresi yoktu; kızın hangi dükkân ya da restorana girdiyse oradan dönüp dönmeyeceğini görmek için beklemek zorundaydı. Vücuduna çektiği bir sıra daha tuz, Terra Caffè'de sıraya giren auraları ortaya çıkarmış, kızı sıranın en arkasında sipariş sırasını beklerken ayağını yere vururken bulmuştu.

Şimdi, kızın kalabalık caddede kıvrıla kıvrıla ilerleyişini izlerken, bunun ne kadar uygun bir şekilde gerçekleştiğini fark etti, çünkü bilmeden kızın son varış noktasını tam olarak gören bir park yeri seçmişti.

Kızın çantasındakileri karıştırdığı yontulmuş kapının üzerinde asılı olan kazan şeklindeki tabelada *Mordred and Penelope's Mortar and Pestle* yazıyordu. Önce anahtarlarını sonra da anahtar deliğini bulmaya çalıştığı uzun bir andan sonra - beceriksiz elleri gözle görülür şekilde titrediği için izlemesi son derece acı vericiydi - içeride kayboldu.

Darien koltuğuna yığıldı. Bütün bunlar bir şekilde başının belası haline gelmişti, çünkü hedefi sadece bir üniversite öğrencisi değildi, aynı zamanda önümüzdeki altı ila sekiz saat boyunca işyerinde kaybolmuştu. Seçeneklerini düşünürken, aklına

Saksağanlar o kadar yüksek sesle viyaklıyorlardı ki, kurşun geçirmez pencerelerinden bile duyabiliyordu. Şu lanet olası Yıldız saksağanları.

Onlar sayesinde, hedefi aracına bir değil, *iki* kez çok iyi, çok uzun süre bakmayı başarmıştı. Sadece bu da değil, aynı zamanda *fotoğrafını* da çekmeyi başarmıştı. Kara Katil olarak geçirdiği onca yıl boyunca hiç bu kadar gülünç bir şeyle karşılaşmamıştı. Kız cebinden telefonunu çıkardığında - kot pantolonu o kadar dardı ki neredeyse boyanmıştı - ve arabasının fotoğrafını çektiğinde, *onun kendisi* yüzünden orada olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Stygian tuzları sayesinde, atasının tuzlara karıştırılmış kemik tozunun yardımıyla aurasını tespit ettiği Kızıl Yıldız Tapınağı'ndan Angelthene Akademisi'ne, pahalı büyü çalışmalarının katman katman altında saklı olanı açığa çıkaran sınırsız güce ulaşmıştı. O ve diğer altı Şeytan, bu şehirde bir insanın aurasını neredeyse her büyüünün içinden tutarlı bir şekilde görebilecek kadar yetenekli olan tek insanlardı; bu onlara sadece kendilerine *Yedi Şeytan* deme hakkını değil, aynı zamanda bireysel itibarlarını da kazandıran benzeri görülmemiş bir hızda ödüller kazanmalarını sağladı.

Herkesin onlardan bu kadar korkmasının, bu kadar büyük meblağlar talep edebilmelerinin nedeni bu itibarlarıydı. Bir Şeytan sizi avladığında, saklanabileceğiniz hiçbir yer yoktu.

Bu kızın aurası ilginç bir şeydi. Hedefine ait olduğunu ilk tespit ettiğinde beyazdı. Masumiyet, şifa ve saflığın işareti olan *düz* beyaz, daha çok çocuklarda görülen bir renkti. Onun bebekken tapınağa terk edilmiş bir yetim olduğu düşünülürse, tapınağın duvarları içinde bulduğu auranın en saf haliyle olması mantıklıydı. Ancak auranın izini şehir boyunca Angelthene Akademisi'ne kadar sürdüğünde, kızın şu anki aurasının, bebekken tapınakta bıraktığı iz ile neredeyse *tamamen* aynı olduğunu keşfetti.

Angelthene Akademisi'ndeki yerini tespit ettiğinden beri onu takip ettiği süre boyunca aurasının sergilediği diğer tek parıltı gökkuşağıydı. Sadece beşinci boyuta uyum sağlamış, son derece iyimser ve enerji dolu insanlarda bulunan bir başka nadir yayılım.

Yıllar boyunca izini sürdüğü hedeflerin hiçbiri beyaz ya da gökkuşağı aurası yaymamıştı. Çoğu gri ya da simsiyahtı.

çamurlu, seyreltilmiş renkler sorunlu bir bireyi işaret ediyordu. Ama beyaz ve gökkuşağı?

Daha önce hiç beyaz ya da gökkuşağı aurası olan birini izlememişti.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Sanırım bu yüzden harekete geçmemişti - neden hâlâ aracında oturuyor, onun hiçbir şey olmamış gibi sabah rutinine devam etmesini izlerken zamanını boşa harcıyordu.

Darien eczanenin ışıklarının yanıp sönmesini izledi. Kız penceredeki tabelayı çevirene kadar bir on beş dakika daha geçti, harfler artık İŞE AÇIK yazıyordu.

Koltuğuna yerleşirken, nasıl olup da bu kadar saçma bir işe bulaştığını düşündü. Auralar bir insanın cinsini göstermezdi ama o sanki bir insanmış gibi hareket ediyordu. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu; hiçbir insan hayatı, sahip olmak için üç milyon altın mynet vermeye değmezdi.

Melez, melez olmak zorundaydı. Yine de onun melez olmasının bu durumu daha iyi hale getireceğinden emin değildi. Eğer bunu öğrenecek kadar umursuyorsa, kokusunu alabilecek kadar yaklaşması gerekecekti.

Başka bir yerde olsa bunu çoktan yapardı; onun kokusunu diğer yayalarınkinden ayırırdı. Ancak restoranlar, mağazalar ve yiyecek kamyonları havaya güzel kokular ve dumanlar pompaladığından - caddeyi serinleten sisleme sistemlerinin taze kokusundan, arka sokaklardaki taşan çöp kutularının kokusundan ve yakındaki bir köşede genç savaşçıların içtiği üzüm aromalı blunların baş döndürücü kokusundan bahsetmiyorum bile - duyuları biraz bunalmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, kızın kokusunun ona ne söyleyebileceğini umursamamalıydı.

Sikimde bile olmamalı.

Hayal kırıklığı kadar merakını da gidermek için başını salladı. "Ne saçmalık ama," diye mırıldandı.

Koltuk başlığına yaslandı, gözlerini kapadı ve bekledi.

-

Üç saat sonra cadde kalabalıktı. Caddenin iki yanında sıralanan kırmızı tuğlalı dükkânların çoğu safkan cadılar ve büyücüler için tasarlanmıştı, ancak vampirler, kurtadamlar ve hatta insanlar bile kalabalık caddede ilerlerken görülebiliyordu.

Mordred ve Penelope'nin kapısı açıldığında saat on iki buçuktu. Kızın vitrindeki AÇILIŞ tabelasını gösterdiği andan beri sayısız müşteri içeri girmiş, sonra da ellerinde büyülü gereçlerle dolu kâğıt torbalarla çıkmış, kucak dolusu saksı bitkisi taşıyan tek tük kişi de olmuştu. Eczacının sürekli yaya trafiği göz önüne alındığında, Darien kızın öğle yemeği için durma zahmetine girip girmeyeceğini merak etmeye başlamıştı ki, tanıdık bir altın sarısı saçlı nihayet kapıdan dışarı çıktı.

Gözleri caddeyi taradı, bir kez bile turist grupları, lise öğrencileri ve iş adamlarının arkasına gizlenmiş arabasına takılmadı.

Eşiğin ötesine geçmenin güvenli olduğuna karar verdiğinde kapıyı arkasından kilitledi ve yıpranmış yüzeyine el yazısıyla yazılmış bir tabela yapıştırdı. Mesafe, Darien'in bir kartalinki kadar keskin olan cehennem görüşünü gölgeleyecek hiçbir şey yapmadı.

-Kızın karalamalarını okurken.

ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN KAPALIYIZ. BUÇUKTA DÖNECEK.

Onun caddede gözden kayboluşunu, küçük boyunun insan kalabalığı tarafından hızla yutuluşunu izledi.

Darien eğilip torpido gözünü açtı ve yarı otomatik bir tabanca aldı. Şarjörü çıkardı, yeni bir fişek kutusunu dişleriyle yırtarak açtı ve mühimmatla doldurdu.

Bu hedefin ne kadar genç ve garip bir şekilde *normal* görüldüğü düşünüldüğünde, tabanca muhtemelen boşa gidecekti. Genellikle ona suçluları ya da iblisleri avlaması için iş teklifleri gelirdi, liseye yeni başlamış kızları değil. Onlara *Darkslayer* denmesinin bir nedeni vardı; iyi insanları, masum insanları avlamaz ya da öldürmezlerdi ve nadiren bunu yapmaları istenirdi, hedeflerinin çoğu alınlarına damgalanan bedeli hak edecek kadar kötü bir şey yapmıştı.

Scarlet Star Bulvarı'nda olması bile bir şakaydı. Burası aileler için bir yerdi; cepleri akıllarından daha derin olan erkeklerin, kupa karılarını aptalca pahalı öğle yemekleri için dışarı çıkardıkları bir yerdi. Buradaki zemin bile arabasının zemininden daha temizdi.

Bunun saçmalığı karşısında neredeyse homurdanacaktı. Diğer Şeytanlar ona bir tür şaka mı yapıyordu ve bu *gerçek* bir iş değil miydi?

Ama kendini tereddüt içinde buldu; artık kızı ya da aurasını göremediği ama bir yerlerde yemek için sıra beklediğini bildiği sokağa doğru bakarken buldu.

Bunun bir açıklaması olmalıydı. Her ne kadar onunla ilgili her şey insan olduğunu haykırsa da, bu imkânsızdı.

Hayır, hiçbir şekilde olamazdı. Onun sadece bir insan olmasına kesinlikle imkân *yoktu*. Ve ona *acımak* için üç milyon altın mynet'i gözden çıkaracak değildi.

Şarjörü elinin topuğuyla yerine oturttu, tabancayı siyah kargo pantolonunun önündeki gizli kılıfına soktu ve kadının peşinden yola koyuldu.

-

Loren, Mordred ve Penelope'nin yerinin karşısındaki sandviç arabasında sıra beklerken ayağını yere vurdu. Bütün sabah omzunun üzerinden bakmayı bırakmamıştı ve eczanenin kapısında asılı çanlar her çaldığında kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı.

Saksağanları suçladı. Aptal kuşlar hem onun ölümünü hem de şeytanı müjdelemişti ve henüz onun için kötü bir şey gelmemiş olsa da rahatlayamıyordu. Bazı insanlar bunun sadece aptalca bir tekerleme olduğunu iddia ediyordu ama o hayatı boyunca bu sözlerin doğruluk payı olduğunu düşündürecek kadar çok hikâye dinlemişti.

Dallas muhtemelen aşırı tepki verdiği için ona gülerdi. Ama Dallas şu anda burada değildi ve Sabine'in ortadan kaybolmasından sonra -ve Loren'in aklından çıkmayan küçük gerçek, Karanlık Katil'in Sab ya da Dallas'a değil de kendi arabasına binmesini istemesiydi- Loren kendisini yaklaşan tehlikelere karşı uyarabilecek herhangi bir şeyi göz ardı etmeyi reddetti.

Sandviç arabası kuyruğu salyangoz hızıyla ilerliyordu ve Loren öğle güneşinin parıltısı altında terlemeye başlamıştı. Son zamanlarda havanın ne yapacağı hiç belli olmuyordu, tahmincilerin tahminleri daha da şaşırtıcıydı. Ama görünüşe göre kot pantolon ve üç çeyrek kollu gömlek henüz bir seçenek değildi.

Önündeki insanlar ayaklarını sürüyerek ilerledi ve sonunda sıranın önüne geldiğinde, hardallı ve ekstra turşulu bir hindi panini sipariş etti. Tam buruşuk bir banknot uzatıyordu ki bir şey onu omzunun üzerinden bakmaya zorladı.

Arkasındaki kalabalığı tararken, bakışları eczane kapısının iki yanında duran iki figüre takıldı.

Hayal mi görüyordu, yoksa onu mu izliyorlardı?

Sandviç arabasını işleten terli adam, para üstünü yüzüne doğru sallayarak onu tekrar dikkatine çağırdı.

"Sende kalsın," dedi ona. Tekrar dönüp eczanenin yanında duran çifte baktı - sarışın, orta yaşlı bir adam ve saçları kafa derisine kadar kazınmış bir kadın.

Hâlâ onu izliyorlardı.

Sandviç arabasının sahibi paninisini yapmaya başlayınca o da sıranın dışına çıktı. Saniyeler geçtikçe gözlerini siyah giysili figürlerden ayırmıyordu.

İki dakika geçmeden eczanenin tuğla duvarından sıyrılıp kalabalığın arasından bir çizgi çizmeye başladılar - onları doğrudan ona götürecek bir çizgi.

Yardım için çılgılık atmayı düşündü ama haber kanallarına yabancı değildi. Orada, birbirlerine yardım etmek için araya giren masum sivillerin silahlı soyguncuların ve Darkslayer'ların ellerinde katledildiği korkunç hikâyeler görmüştü. Angelthene'in yeraltında hüküm süren organize suç gruplarının ölümsüz liderleri o kadar güçlüydü ki, çoğu zaman sihirle bile durdurulamıyorlardı.

Ve hayatının geri kalanını, yoldan geçen masum bir insanı dahil ettiği için elleri kan içinde yaşamak istemiyorsa, bu insanlarla kendi başına başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Bakışlarını indirerek ve umutsuzca bu lanet topukluları giymemiş olmayı dileyerek kalabalığın içinde kayboldu. Para üstünü yüzüne doğru sallayan adam sandviçini unuttuğunu bağırarak söyledi.

İnsan kalabalığının derinliklerine doğru yürümeye devam etti. Restoran avlularını kaplayan sisleme sistemlerinden gelen su, güneşten yanmış yüzünü serinletti. Serin hava sıcaklığa karşı kısa bir soluklanma sağlasa da göğsündeki sıkışıklığı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Sıcak hava, restoranlarda ve cadde boyunca park etmiş seyyar yemek kamyonlarındaki ızgaralarda pişirilen cızırtılı soğan, kızarmış turşu mızrakları ve pudra şekeri serpilmiş mini çörek kokularıyla doluydu.

Omzunun üzerinden bir bakış, izleyicilerini kaybetmiş gibi görüldüğünü söyledi.

Ama etrafta o kadar çok insan vardı ki emin olamadı.

Devam etmek için arkasını döndüğünde, iki kişinin daha -babası yaşında iki erkek- caddenin karşı taraflarından yaklaştığını gördü. Gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. Dudakları hareket ediyordu.

birbirleriyle kablosuz kulaklıklar aracılığıyla iletişim kuruyorlardı. Ve boyunlarının kenarlarındaki dövmeler.

Phoenix kafaları.

"*Kahretsin.*" Kalbi boğazına düğümlemişti ve ne yapması gerektiğini düşünürken zihni dönüyordu.

İleride, Tuzlu Karamelli Dondurma Salonu ile Medea'nın Sihirbazlık Numaraları arasında, yüzlerce yıl önce Zaman Tanrısı Yalancı Tempus'a saygı için inşa edilmiş beyaz mermer güneş saatinin hemen sağında bir ara sokak vardı.

Başka bir şey düşünmeden, iki çarpık binanın arasındaki gölgelere daldı ve Kızıl Yıldız Bulvarı'nın neredeyse tüm genişliğini kaplayan güneş saatinin etrafından dolanırken dikkatli oldu. Sokağın sonunda, yarı aç kediler devrilmiş bir çöp tenekesini karıştırıyor, havaya balık ve bozulmuş yiyeceklerin ekşi kokusu yayılıyordu. Burada kimse yoktu ve çıkmaz sokak olduğunu anlaması yarım saniyesini aldı.

Titreyen elleriyle cebinden telefonunu çıkardı ve acil durum numarasını öyle bir tuşladı ki neredeyse tırnakları kırılacaktı. Omzunun üzerinden kalabalık caddeye bakarken bacakları sallanıyordu, saçları her zaman taktığı kolyesine takılıyordu.

İz sürücülerini en azından bir an için ortalıkta görünmüyordu. Kutsanmış bir an.

Bir kez çaldıktan sonra bir ses duyuldu. "Angelthene

Kurtarma-" "Yardıma ihtiyacım var," diye mırıldandı.

"Konumunuza ve durumun ne olduğuna ihtiyacım olacak."

"*Kızıl Yıldız Bulvarı*" demeye çalıştı.

Ancak arkadan bir kol boğazına dolandı ve bir silahın namlusu aniden şakağına dayandı.

Telefonu parmaklarının arasından kayıp giderken hat çatırdadı. Telefon kaldırım taşlarına çarptı ve ekran anında çatladı. "Bayan-" Ama diğer uçtaki memurdan duyduğu tek şey buydu.

Nefes almayı bıraktı. Alçak ve ölümcül bir erkek sesi kulağına tıslarken, sokağın her iki yanındaki işyerlerinin duvarları parıldadı ve sarsıldı: "Tek bir ses çıkarırsan ölürsün."

"Benimle geliyorsun," dedi ses, söylediği her kelime zengin ve derindi. Erkek Loren'e o kadar yakındı ki, Loren'in saçları onun sürekli nefes alış verişiyile dalgalanıyor, kulağının kabuğu her nefes verişte sıyrılıyordu. "Benimle dövüşmeyeceksin ve isteğin dışında götürüldüğüne dair hiçbir işaret vermeyeceksin. Anlaştık mı?"

Loren'in dizleri o kadar kötü titriyordu ki, hâlâ ayakta durmasının nasıl mümkün olduğunu merak etti. Belki de onu rehin tutan adam onu sert göğsüne bastırmış, kolunu sıkıca boğazına sarmıştı. Şakağındaki silah yerinden oynamamıştı ve Loren hâlâ nefes almıyordu.

Konuşmaya çalıştı, ona bir cevap vermeye çalıştı. Ama sesini bulamadı.

"Aramızda bir anlaşma var mı, yok mu?" Silahın namlusu şakağına morartacak kadar sert bir şekilde girerek onu uyardı.

Loren inledi ama başını tek bir selamla eğmeyi başardı. Ve sonra... aklına bir şey geldi.

"Seninle savaşmadan geleceğim," diye boğuk bir sesle başladı. Dudakları titriyordu ve kalbi göğsünde bir delik açıyordu. "Ama sadece arkadaşım Sabrina Van Arsdell'in serbest kalacağına dair bana söz verirsen."

Bir duraklama. "Sen neden bahsediyorsun?"

Loren çevresini incelerken görüşünü bulanıklaştıran griye karşı gözlerini şiddetle kırptırdı. Sokağın ağzının hemen ötesinde -kendisi ve onu silah zoruyla tutan adam dışında- insanlar güneşin aydınlattığı caddede dolaşüyor, gülüyor, sohbet ediyor ve sadece birkaç adım ötedeki serin gölgelerde neler olup bittiğinden tamamen habersiz, smoothie'lerini ve donmuş kahvelerini yudumluyorlardı.

Kalabalığın içinde, o dört siyah giysili figürü -saçları kafa derisine kadar kazınmış bir kadın ve hepsi de babası yaşında olan üç adam- yanlarından geçtikleri insanların yüzlerini tararken gördü. Onu arıyorlardı. Sanki bu, kafasına bir silah doğrultulmuş olmasından daha kötü olabilirmiş gibi.

Ama boğazına dolanan kol sertleşti. Sanki o da onları fark etmiş gibi. Sanki burada olduklarını bilmiyormuş gibi.

"Altın falan mı akıtıyorsun kızım? O şerefsizler neden seni arıyor?" Sorduğu sorular Loren'in aklını karıştırmıştı; Loren her

Bugün onu arayan kişi, bu da dahil olmak üzere bir grup olarak çalışıyordu. Ve eğer çalışmıyorlarsa, bu şu anlama geliyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Düşünemiyordu. Yapamadı-

"Ne sikimsin sen kızım?" diye bağırdı, sesinin şiddeti kulağını acıtıyordu. "Cevap ver bana."

"Bilmiyorum, bilmiyorum!" Düşündüğü kadar insan olup olmadığını ilk kez merak ediyordu. Bir hıçkırık dışarı çıkarken boğazı yandı. "Arkadaşım geçen hafta başka bir Karanlık Katil tarafından kaçırıldı ve onun yerine beni istedi. Beni de onlarla gitmeye ikna etmeye çalıştı ama barış görevlileri geldi-"

"Kimdi o? Size saldıran Karanlık Katil hangi çembere aitti?"

Dilini kıpırdatamadı, ona cevap vermeye cesaret edemedi.

Boğazındaki tutuşunu sıkılaştırdı, giydiği deri eldivenler kızın teninde sıcaaktı. "Hangi lanet çember, kızım?" Sorusunun kenarında hayal kırıklığı vardı.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı, her kelimesi bir hıçkırıktı.

Kalabalıktaki dört figür ara sokağa doğru ilerlemeye başladı ve Loren kafasındaki kanın -geriye ne kaldıysa- ayaklarına doğru aktığını hissetti.

Onu silah zoruyla tutan adam yüzünü ona dönmesi için öyle hızlı döndürdü ki, topuklarının üzerinde sendeledi ve neredeyse yüzüstü kaldırım taşlarına düşüyordu.

Bakışlarını adamın yüzüne kaldırdı ve onu görünce ağzı açık kaldı.

Ondan sadece birkaç yaş büyüktü; görünüşüne bakılırsa yirmi üç ya da belki yirmi dört yaşındaydı ama ölümsüzlük bir insanın yaşını tam olarak belirlemeyi zorlaştırıyordu. Loren, kaçmayı başarması ihtimaline karşı onunla ilgili göze çarpan her şeyi ezberlemeye özen gösteriyordu ama kendini ona gerekenden çok daha uzun bir süre aptal gibi bakarken, her özelliğini tek tek incelerken ve her geçen saniye onunla ilgili *her şeyin* göze çarptığını fark ederken buldu.

Saçları simsiyahtı ve yanlarda tepeye göre daha kısaydı, teller ölümcül olduğu kadar çarpıcı bir yüzden geriye doğru kayıyordu. Ağzı iyi şekillendirilmişti ve çene hattı güçlüydü. Daha önce hiç kırılmadığı belli olan düz bir burnu vardı ki bu onun gibi uzman biri için nadir görülen bir şeydi. Loren, eldivenlerinin altındaki ellerini görebilseydi, orada

bir kavga sırasında en çok vuran kişinin o olduğunu göstermeye yetecek kadar kanıt olacaktır.

Belki de en çarpıcı özelliği gözleriydi. Daha önce hiç görmediği çelik mavisi gözleri, güneşten bronzlaşmış teniyle tezat oluşturarak daha da parlaklaşıyordu. Bu gözler -beyazlar ve hepsi- onun aurasını hızla tararken Görme'nin siyahı tarafından yutuldu. Boyu bir metreden uzun olan adam tamamen kaslı ve ham bir erkekti; geniş omuzları ve pazuları, giydiği siyah ceketin yıpranmış derisini zorluyor, ceketin orasına burasına ölü bir dile ait semboller ve kelimeler işlenmişti. Ceketinin fermuarı, boynuna taktığı üç gümüş kolyeyi gösterecek kadar açıktı: biri dini bir sembol, diğeri bir koruma tılsımı, üçüncüsü ise kanat şeklinde bir madalyonu.

Loren hayatı boyunca eline hiç boya fırçası almamıştı ama dehşet verici bir an için kendini bu anı kâğıda dökmek ve camın altına hapsetmek isterken buldu.

Şansı olsaydı, resmi arayacaktı: *Kötülerin ve Lanetlilerin Şeytan-Kralı*.

Ve cehennem zebanisinin sağ kulağının altındaki dövmeyle dikkat ettiğinde -eski bir dünyanın gotik yazısıyla boynuzlu bir S harfinin dövmesi- bundan kaçış olmayacağını anladı. *Ondan* kaçış yok.

Çünkü bu adam sadece bir Kara Katil değil, aynı zamanda Yedi Şeytan'dan biriydi. Tüm Terra tarafından bilinen ve korkulan, ödül avcısı cehennem zebanilerinden oluşan seçkin bir birlik. İnsanların yemden farksız olduğu ve Terran İmparatoru'nun zirveden demir yumrukla hükmettiği adaletsiz bir hiyerarşinin tepesine çıkmak için öldürmüş, hile yapmış ve tırnaklarıyla kazıyarak ilerlemişlerdi. Söylemeye gerek yok, Şeytanlar ve onların başı Randal Slade piramitte Terran İmparatoru'nun hemen altında bir yerdeki yerlerini sıkı sıkıya koruyorlardı.

"Buna inanmıyorum," diye mırıldandı Şeytan, burun delikleri iyice açılmıştı. "Sen insansın."

Bir eliyle hâlâ onu tutarken, diğer eliyle silahı çenesinin altına doğrultan avcı onu taradı -hiçbir şeyi saklamayan daracık kıyafetleri- ve sonra çapraz askılı çantasına yöneldi.

"Hiçbir şeyim yok." Görüş alanını kaplayan renk lekelerine karşı gözlerini kırıştırdı. Bu lekeler, kendisinden sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen adamın yüzünü görmesini zorlaştırıyordu. Adam çoktan çantasının fermuarını açmıştı ve çantayı karıştırırken değişmeyen yüz ifadesine bakılırsa

içindekilere baktığında, Görüsünün yalan söylemediğini görünce şaşırmadı - üzerinde büyümlü bir eser yoktu, sakız ve dudak parlatıcısından daha değerli bir şey yoktu.

Yine de, ses tonundaki panikle, "Üzerimde değerli hiçbir şey yok ve ben *insanım*. Yıldız'ın sekiz tanrısına yemin ederim ki ben insanım. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama aradığınız şey *benim*. İstedğin şey benim!" Söylenecek en akıllıca şey değildi ve adam donup kaldığında kendini evrene bir sonraki kayıp kişi olarak ilan ettiğini düşündü.

Çantasını bıraktı ve doğruldu. Loren, ancak yeraltı dünyasının rahminden kopmuş bir adamın sahip olabileceği türden ölümcül bir uzmanlıkla arkasındaki sokağı tararken nefes almaya cesaret edemedi. Ayak sesleri iki yanlarındaki iş yerlerinin tuğla duvarlarında yankılanıyordu.

Dört set ayak sesi.

Loren bir iniltiyi yuttu.

Dört kişilik gruptaki adamlardan biri konuştu. "Yoldan çekil, Şeytan." Bir silahın emniyetinin açılma sesi duyuldu. "Yoksa seni öldürmek zorunda kalırız."

Çelik mavisi gözler onunkilerle buluştu. Ve her nasılsa, hayatına yönelik tehdide rağmen -ve sayıca dörtte bir oranında üstün olmasına rağmen- bu gözlerde korku yoktu. Ve konuştuğunda, arkasındaki silahlarını doğrultmuş ve nişan almış olan dört kişiye değildi.

Onun içindi.

"Başladığında duvara yaslan ve başını ört. Kıpırdama ve çığlık atma, yoksa seni öldürürüm." Gözleri tekrar sadece birkaç adım ötede olduğunu bildiği insanlara kaydı; onlara doğrultulmuş silahlar, önündeki Kara Katil'in yanında rahatça tuttuğu tek tabancadan daha fazlaydı, sanki o bir öldürme aletinden çok bir boya fırçasıydı, sanki-

Sanki silaha ihtiyacı yokmuş gibi.

Sanki kafasına doğrultulmuş dört tabanca yokmuş gibi.

Loren'in, ara sokağın ağzını kapatan figürlere ateş açmadan önce onun sözlerini anlamaya ancak fırsatı oldu.

Hiç şansları yoktu.

Şeytan o kadar hızlı hareket ediyordu ki, hiçbiri tek bir atış bile yapamadı. Ve tabancası o kadar sessizdi ki, mermiler kafataslarına gömülürken caddedeki hiç kimse ne olduğuna dair bir ipucu bulamadı.

Loren onu dinlemedi. Dördüncü silahlı adam bir kan gölünün içinde yere yığılır yığılmaz, duvara yaslandığı yerden kalktı, telefonunu kaptı ve ara sokağın ağzına doğru koştu - serin gölgenin hemen ötesindeki kalabalığın güvenliğine doğru. Her nasılsa, topuklarının sesi silah seslerinden daha gürültülüydü.

Yavaşladığında neredeyse ara sokaktan çıkmıştı. Şeytan onun peşinden gelmiyordu.

Tüm Terra'daki en büyük aptal olabilirdi ama durdu, derin bir nefes aldı ve yavaşça... *yavaşça*... dönüp ona baktı.

Tabancasını siyah kargo pantolonunun önündeki gizli kılıfına sokuyordu, botlarının önündeki ara sokağı dolduran cesetlerden hiç etkilenmemişti, can damarları kaldırım taşlarının arasından küçük dereler gibi akıyordu.

Boyunlarında eşleşen anka kuşu kafası dövmeleleri olan dört ceset.

Loren parmaklarını birbirine geçirerek bekledi, adam siyah eldivenlerini rahatça çıkarıp siyah ceketinin ceplerinden birine sokarken. Siyah üzerine siyah, siyah üzerine siyah.

Yoğun gözleri onunkilerle buluştu ve daraldı. "Hareket ettin."

"Ve sen beni öldürmedin." Sesi o kadar kısıktı ki, kendi sesi olduğunu zar zor anladı.

"Çılgılık atmaya başlamayı bekliyordum." İfadesi ciddiydi ama kız onun iğrenç bir şaka yaptığını hissetti.

"O zaman sadece taşındığım için şanslıyım."

Heykel gibi ağzının bir tarafına bir gülümseme yayıldı. "Şanslısın," diye kabul etti.

Onu inceledi; yanlarından rahatça sarkan dövmeleli elleri, kulağının altındaki Şeytanların izi, kan sıçramış savaş botları.

"Neden?" Onun ne sorduğunu anladığını biliyordu: neden onu henüz öldürmemişti?

"Görünüşe göre müvekkilim küçük bir ayrıntıdan bahsetmeyi unutmuş." Kadın bekledi ve bir süre sonra adam ona, "Kimse bana insan bir kızdan bahsetmedi," dedi.

İlginç, diye düşündü Loren. Bu ruhsuz katilin ona bir şekilde acımış olması mümkün müydü? Yoksa son derece pervasızca bir şey mi yapmak üzereydi? "Bir yere oturmak ister misin?" diye ağzından kaçırdı. Ona ne sorduğunu anlayamadan soru ağzından çıkmıştı. Ama adam onu öldürmemişti, henüz. Onun yerine, peşindeki insanları öldürmüştü. Ve kendisi de onu takip ediyor olmasına rağmen, ona konuşması için bir şans vermişti-

kendini açıklamak için. Ve kaçtığı anda onu kovalamamıştı.

Belki de ona birkaç dakikasını ayırabilirdi. Ve onunla birlikte caddeden ayrılmadığı sürece, bunun bir zararı olmayacağını düşündü.

Umarım.

İçine doğduğu dünya bir kurtlar dünyasıydı ve onun gibi kuzuları pek hoş karşılamıyordu. Hayatta kalmak için ya bir kurt olmalıydınız... ya da bir kurtla arkadaş olmalıydınız. Kendisinin asla kurt olacak bir tip olmadığını biliyordu, bu yüzden ikincisini denemek zorunda kalacaktı. Gerçi bu adama *arkadaş* demek en son isteyeceği şeydi.

"Bayılacak gibi görünüyorsun," dedi Şeytan, korkutucu bakışları kadının yüz hatlarında gezinirken. "Buralarda iyi bir restoran biliyor musun?"

Bu nasıl bir soru böyle? diye merak etti. Ama sonra kiminle konuştuğunu hatırladı. Onun gibi birinin kusursuz bir turistik yer yerine şehrin daha sefil bölgelerine gitmesi daha olasıydı. Elbette kendi tercihiyle ve kesinlikle parası yetmediği için değil.

"Sadece hepsi," diye cevap verdi onun karşılık vermediği dikkatli bir gülümsemeyle. Arkasındaki işlek caddeyi işaret etti. "Kızıl Yıldız Bulvarı'ndayız."

Rook and Redding's Restaurant and Bar'ın özel bir köşesindeki masada oturan Darien, düğmeli püsküllü arkalığa yaslandı, bir ayak bileğini dizinin üzerine geçirdi ve karşısında oturan kızı inceledi. Kız son beş dakikadır menüsünden başını kaldırmamıştı ve bu restoranda oturmak için anlaştıklarından beri ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı.

Kadının pişman olup olmadığını, ona güvenmeyi seçtiği için ne kadar aptal olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Vücudunun kapıya doğru açılı duruşuna ve manikürlü tırnaklarının pembe renkte boyanmış ayak parmaklarının sokağı işaret edişine bakılırsa, her an çılgılık atarak buradan kaçıp gitse hiç şaşırılmazdı.

"Bütün gün bana bakmaya devam mı edeceksin?" dedi kız, yumuşak sesi dalgalanarak. "Yoksa ne yemek istediğine sen mi karar vereceksin?" Elleri kucağında kenetlenmişti ve gözleri önündeki masada duran açık menüye sabitlenmişti, kirpikleri güneş yanığı yanaklarının üzerinde dalgalanıyordu.

Darien öne eğildi, bir elini ağzına götürdü ve öğle yemeği seçeneklerini okuyormuş gibi yaptı. Göz ucuyla, artık kendisine bakmadığından emin olmak için ona baktığını gördü.

Bir süre sonra menüyü inceliyormuş gibi yapmaktan sıkıldı ve kapağı kapattı. "Karar verdiniz mi?" diye sordu.

O da kendi kokusunu kapattı ve bu hareket masanın üzerinde bir hava püskürmesine neden oldu. Kokusu -her insanın sahip olduğu, sadece ölümsüzlerin koku alma duyusuna sahip biri tarafından tam olarak tanımlanabilen karakteristik bir koku- sulu şeftalilerin ve yeni süzölmüş hanımelinin, hafif bir sedir dumanı ipucu ile sarhoş edici bir karışımıydı. "Sanırım öyle."

Venefica marka bir garson elinde iki bardak buzlu su ve kızın sipariş ettiği vişneli kola ile masaya geldi. Garson kız önlüğünün cebinden bir kalem ve bir kâğıt çıkardı ve siparişlerini almak istedi.

Darien karşısında oturan insana bir el sallayarak önce onun gitmesini istedi.

"Ben balkabağı çorbası alacağım." Bunu bir soru sorar gibi söyledi, sesi küçük ve titriyordu ve sonra bir şekilde daha da küçük bir sesle ekledi, "Ve başlangıç olarak somon crostini."

Garson kız Darien'e isteksizce baktı. "Peki ya sizin için?"

"Benim için bir şey yok, ama teşekkür ederim," diye cevap verdi ona bakmadan. Garson kız menüleri topladı ve gitti.

Kız kolasından uzun bir yudum aldı ve titredi, ince kollarındaki sarı tüyler buz gibi sıcaklıktan yükseldi. "Aç değil misin?"

Başını iki yana salladı.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Kadın ayağını masanın altına vuruyor, okyanus mavisi iri gözleri, ne kadar önemsiz bir eşya ya da kişi olursa olsun, restoranda görülebilecek her şeyi dikkatle tararken ona bakmamaya özen gösteriyordu. Tuzluk, asılı aydınlatma armatürleri, benekli halıdaki bir yırtık, ara sıra masalarına endişeli ve meraklı bakışlar fırlatan diğer müşteriler, doğu duvarını saran yıpranmış bar, insanlar girip çıktıkça açılıp kapanan kapılar.

Darien öne doğru eğilip kollarını masanın üzerinde kavuştururken altındaki minderli bankın vinili çatırdadı. "Bir adın var mı?"

Sonunda Loren'in bakışlarıyla karşılaştı ama düz karnını saran kırmızı gömleğinin eteğiyle oynamaya başladı. "Loren." Sesi güçlkle mırıldanıyordu. "Loren Calla."

"Bu gerçek bir isim mi yoksa sahte mi?"

"Gerçek." Tişörtünü unutup sodasının pipetini çevirmeye başladı, buz küpleri bardağa çarparak çınlıyordu. "Hakkımda yalan söylemenin anlamsız olduğunu bilecek kadar çok şey biliyorsundur diye düşündüm."

"Yanlış," dedi. Kadın kaşlarını çatı. "Müşterim bana bu işi teklif ettiğinde, bana senin adını vermediler, sadece atalarından birine ait kemik tozunu verdiler. Benden seni sadece aura yoluyla izlemem istendi. Ve auraları takip ettiğimde, isim gibi detaylarla uğraşmam. Irkla bile uğraşmam, bu yüzden seni ara sokakta bulduğumda ve insan olduğunu gördüğümde, düşündüğümde daha fazlası olduğunu fark ettim."

"İnsan olmam diğer Darkslayer'lar için bir sorun teşkil edecek gibi görünmüyordu." Neredeyse belli belirsiz ürperdi. Ölüme bu kadar yaklaşmanın onun için nasıl bir his olduğunu merak etti. İnsanlar için hayat kısacık.

"Mmhmm," diye mırıldandı.

"O insanların kimin için çalıştığını sanıyorsun?" Pipetini evirip çevirirken, kolasının içindeki kabarcıkların yüzeye doğru sürüklenmesine ve patlamadan önce ılık lamba ışığında kısa bir süre köpürmesine odaklandı. "Sembollerini daha önce duyduğum ya da gördüğüm sembollerden değildi."

Boğazından bir onay sesi daha çıkardı, ama bu sesin kenarında kızgınlık vardı. "Bu henüz cevabını bilmediğim bir soru." Karanlıkta olmak alışık olduğu bir şey değildi, kabul etmek de istemediği bir şeydi.

Kız kolasından bir yudum daha aldı, gözleri hâlâ kısıktı. "Arkadaşımı kaçıran Kara Katil... aynı dövmeyle sahipti."

"Onunla ilgili başka bir şey fark ettiniz mi?"

"Gerçekten göze çarpan bir şey yoktu. Yarı cehennemlik, yarı büyücüydü. Sarı saçlar; gümüş yeşili gözler..." Yarım saniye boyunca ona baktı. "Senden biraz daha kısa."

"Aklıma kimseyi getirmiyor." Kaşlarını çattı. "Aynı dövme olduğuna emin misin?"

Gözlerini devirerek onu şaşırttı. "Benden bu kadar çabuk şüphe etme. Polis memurları geçen hafta bana yeterince sorun çıkardı."

Bu onu gülümsetti. "Dur tahmin edeyim. Onlara Karanlık Katil'in arkadaşının değil senin peşinde olduğunu söylemeye çalıştın ve sana inanmadılar."

"Bull's eye."

Bir homurtu çıkardı ve kabine geri yerleşti. Yastık çok sert ve rahatsızdı. "Anlaşıldı."

Omuz silkti ve pipetiyle buzu itmeye devam etti. "Ben insanım. Sanırım şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım."

"Alay etmek kimsenin hoş görmemesi gereken bir şeydir." "1.85 boyunda bir ödül avcısı için söylemesi kolay."

Ağzının kenarlarının yukarı doğru seğirdiğini hissetti. "Altı-dört."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Pipetini unuttu ve öne doğru eğildi, sarı dalgaları bir omzunun üzerinden kayd. Bu hareket onun şeftali ve hanımeli kokusunun masaya yayılmasına neden oldu ve Darien kendini bu kokuyu içine çekerken buldu. "Sen Yedi Şeytan'dan birisin." Kadın adamın yüzünü normalde cesaret edemeyeceği kadar uzun süre inceledi. İtiraf etmeliydi ki, ona benzeyen biri için gözlerini bile verebilecek erkekler vardı. "Tek soru hangisi olduğu."

Darien o düşünürken bekledi, gözleri onun yüz hatlarındaki ipuçlarını aradı. Etkileyiciydi: bakışlarını hiç ayırmadan ona bakmayı başardığı süre.

"İlk başta seni Travis Devlin sandım ama..." Alt dudağını ısırdı ve düşünceli düşünceli gözlerini kısarak baktı. Travis, Darien'in küçük kuzeniydi. *Travis*

Ona *Devlin Devil* derlerdi. Birkaç kez birbirleriyle karıştırılmışlardı. "İçimden bir ses senin Darien Cassel olduğunu söylüyor."

Ağzını bir gülümseme kapladı. "Onu ne ele verdi?"

"Hiçbir şey, gerçekten." Omuz silkti, kendisiyle biraz gurur duyuyor gibiydi. "Sezgi, sanırım."

Garson kız elinde yemek tepsisiyle döndü, elleri titrediği için tabaklar tıkırdıyordu. Darien, Loren'in çorbasını bir şekilde dökmemeyi başarmasına şaşırdı. Garson önündeki kâseyi kaydırды, ardından somonlu crostini'yi masanın ortasına yerleştirdi. Onlara başka bir şey getirip getiremeyeceğini sorduktan sonra, hayır dediklerinde rahatlamış göründü ve koşarak uzaklaştı.

Loren kaşığını aldı ve çorbaya daldı. "Lütfen, buyurun." Crostini'yi işaret etti. "Bunların hepsini yiyebilmemin imkânı yok."

"Aç değilim." Eski konuşma konularına dönerek, "Bana bir iş teklif edildiğinde, genellikle o işle ilgilenen tek kişi ben olurum. Diğer insanların seni bulmaları için Darkslayer'ları işe almaları ya da muhtemelen kendilerinin seni arıyor olmaları, seninle ilgili çok değerli bir şey olduğu anlamına geliyor."

"Bu benim için yeni bir haber." Bir kaşık çorba daha üfledi. "Beni bulman için sana ne kadar teklif edildi?"

Gerçeğin kendisine neye mal olabileceğini düşünerek dudaklarını yaladı. Sıcak lamba ışığının altında, batan güneşin altında dalgalanan bir okyanus gibi daha koyu mavi olan gözleri, tekrar uzaklaşmadan önce bir saniyeliğine ağzıyla buluştu. Yanakları kızardı ve elindeki kaşık sallanmaya başladı.

"İki milyon altın mynet," dedi ona, kızardığını görünce hissettiği merakı bastırarak. Neden ilgilendiğini bile bilmiyordu; kadınlar onun yanında her zaman kırmızının tüm tonlarına bürünürdü. "Ama ben üç pazarlık yaptım."

Kısık bir ısıklık çaldı, bir crostinoya uzanırken gözleri daha da parladı. Bir köşesini ısırdı ve çiğnedi. "Bu çok fazla mynet."

"Evet, öyle. Ve seni araması istenen tek kişinin ben olmadığımı düşünürsek, artık peşinden daha fazla insanın geleceğini varsayabiliriz. Ve bu insanlar benim yaptığım gibi soru sormayacaklar - ya seni öldürecekler ya da arabalarının bagajına atacaklar. Bu kadar basit."

Crostino'yu bir kenara bıraktı ama hiçbir şey söylemedi. Elleri yine titriyordu.

Darien ona kendini toparlaması ya da belki de ona kendi sorularını sorması için bir şans verdi. Ama o sessiz kaldı.

"Herhangi bir korunma aracınız var mı?" dedi. "Neden peşinde olduklarını anlayana kadar kendini gizlemenin bir yolu var mı?"

Loren kusacakmış gibi görünüyordu. Ona cevap vermediği gibi yüzüne de bakmadı.

Tekrar konuştuğunda, sesinde gizlemeyi başaramadığı bir hayal kırıklığı vardı. "Bak, korktuğumu biliyorum. Ama sana yardım etmeye çalışıyorum."

Ona sert bir bakış attı. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben bir *insanım*. Hiçbir korunma aracım ve kendime ait diyebileceğim kadar büyük bir mynet toplamım yok. Yani, *hayır*, Darien Cassel. Bu aptalca şeyi çözerken kışımındaki hedefi gizlememin hiçbir yolu yok."

Nedense, onu sadece bir saattir tanınmasına rağmen, içinde küfür edecek bir şey olmadığını düşünmüştü. Bunun onu biraz da olsa etkilediğini kabul etmek zorundaydı.

"O zaman yardıma ihtiyacın olacak."

Ona küstah bir bakış atmadan önce yavaşça kollarını ve sonra bacaklarını kavuşturdu. "Peki onu nerede bulmamı öneriyorsun?" Bu tavır onun bakışlarını karartmıştı. Bunu o kadar sık kullanıyordu ki, onun için bir silah olduğunu anlamaya başlamıştı. Zırh, yani bir insanın böyle bir şehirde sahip olabileceği en iyi zırh.

Parmaklarını masanın üzerine vurarak, muhtemelen ona bir ömür gibi gelen bir an boyunca sorusunu düşündü ve sırf başka bir iğneleyici sözü olup olmadığını görmek için birkaç saniye daha düşünmüş olabilirdi. Ama adam düşünürken bakışlarını ondan ayırmadı. "İzin verirsen sana yardım edeceğim" dediğinde bile.

Yüzünde bir an şaşkınlık belirdi ama hemen yerini şüpheyi bıraktı. "Peki sana nasıl güvenebilirim? Tek bildiğim, sokakta o insanları öldürmüş olabilirsin çünkü ödülü kendine istiyorsun."

Caligo onu bağısladı. Bir elini saçlarında gezdirdi ve elini masaya biraz sertçe koyduğunda, işaret ve orta parmaklarına her zaman taktığı şeytan başlı çelik yüzükler tahtaya çarptı. "Şimdi aynı fikirde değil miyiz?"

"Sadece söylüyorum."

Ona bir bakış fırlattı. "Yardı mı mı istiyor musun, istemiyor musun?"

Yine o dolgun alt dudağını dişledi. Genelde işinde dikkatinin dağılmasına izin vermezdi, güzel bir yüz bile olsa. Ama bu seferki... Gözlerini ondan alamıyordu. Sonsuz Kalpler Şehri güzel insanlarla dolup taşıyordu ama ölümsüz kadınlar ona genellikle bir heykeli hatırlatıyordu. Soğuk ve değişmez bir şekilde tutarlı ama ilgi çekici değillerdi ve o kadar bencildiler ki, çoğu zaman ilgisini yarımından fazla beyinleri olduğuna ikna edecek kadar uzun süre tutamıyorlardı.

Her ne kadar bir kez becerip sonra da hiç düşünmeden telefonundan numarasını sileceği türden bir kız gibi görünse de, onda farklı bir şey vardı, gözlerini kaçırmamasına engel olan bir şey.

Belki de o sinir bozucu tavır yüzündendi.

Yine de ona cevap vermedi. Bunun üzerine, "Şu anda bu kapıdan başka Darkslayer'lar girse ne olacağını bilmek ister misin?" dedi. Başını Rook ve Redding'in girişine doğru eğdi; genç ve son derece normal görünümlü bir çift masa bulmak için restorana giriyordu.

Loren sadece bekledi.

"Onları öldürebilirim," dedi Darien. Kız biraz soldu, ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Eğer o kapıdan içeri girerlerse ve ben burada olmazsam ne olacağını bilmek ister misin?" "Öldürülürdün." demeden önce ağır bir duraksamaya izin verdi. Tam burada, bu iğrenç halının üzerinde, en iyi ihtimalle. En kötü ihtimalle, senden istediklerini aldıktan sonra çok daha yavaş bir şekilde ölmen için başka bir yere sürüklenirsin."

Birden öksürmeye başladı, sanki tükürüğünü yanlış şekilde yutmuş gibi göğsünü şapırdatıyordu. Diğer masalardaki birkaç kişi oturdukları yerde dönüp ona baktı.

Darien kısa bir süreliğine burnunun kenarını sıktı. *Lanet olsun.* Bu kız gerçekleşmeyi bekleyen bir kazaydı.

Kolasına uzandı ve uzun bir yudum aldı, gözleri cam gibiydi.

İnsanlar bakmaya devam ederken Darien sessizce, "Sana da ilk yardım uygulamam gerekecek mi?" dedi, "yoksa kurtarmak için birinin seni öldürmeye çalışmasını mı bekleyeceğim?"

Bardağını yere bıraktı ve adama gözlerini devirmeye varan o ağır, sinirli bakışlarından birini daha attı. Bir süre sonra, adamın kendisine yardım etme teklifi üzerine, "Bundan senin çıkarın ne?" dedi.

İtiraf etmeliydi ki iyi bir soruydu. "Bunda benim çıkarım ne?" diye tekrarladı. "Sanırım bunu henüz çözemedim."

Küçük ellerini kucağında sıktı. Fildişi teninde hiçbir yara izi yoktu; ders kitapları ve kalemlerden daha tehlikeli bir şey tuttuğunu gösterebilecek hiçbir nasır yoktu. Tüm ölümlüler onun gibiler tarafından kolayca zarar görebilecek, kolayca öldürülebilecek şeyler olarak görülürdü. Bu kızın, bir insanın bir kuşu tuttuğu gibi tutulması gereken biri olduğu açıktı; kemiklerini kırma korkusuyla ellerini üzerine koyuyordu.

Neden biri bu kadar narin, bu kadar... *insan* olan birinin peşine düşsün ki?

Darien öne doğru eğilerek başını onun hizasına getirdi. "Güven, Loren Calla." Kalın kirpiklerinin altından ona baktığı o şeyi yaptı. "Buna güven denir. Ve ben de senden bana güvenmeni istiyorum."

Cevap vermesi bir dakika sürdü ve bu altmış saniye boyunca gözlerini ondan ayırmadı, sanki ruhu açık bir kitapmış ve o da sayfalarını karıştırıyormuş gibi.

Derin, tıktırlı bir nefes aldı. Ve sonra, çok sessizce, ona "Tamam" dedi.

Masaların etrafından dolanarak Rook ve Redding'in kemerli kapılarına ve ötesindeki aydınlık caddeye doğru ilerlerken insanlar yollarından çekiliyordu. Loren bunun kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin yanındaki 1.80 boyundaki ölümcül ödül avcısıyla ilgili olduğunu biliyordu. Adamın savaş botlarındaki kanı başka birinin fark edip etmediğini ya da sadece kendisinin mi fark ettiğini merak etti.

Avcı bütün o yıldız lanet olası süre boyunca ona bakmıştı. Crostini yerken boğulup öleceğinden korkmuştu ve havalandırma deliklerinden sonuna kadar üflenen klimaya rağmen restoranda geçirdikleri tam kırk beş dakika boyunca terlemeyi bırakmamıştı. Ve bu sadece onun soğukkanlı bir katil olmasından kaynaklanmıyordu, gerçi bunun onunla oldukça fazla ilgisi vardı.

Darien Cassel büyüleyiciydi. Parmak eklemlerine kazınmış eski çağlara ait rakamlar ve yetişkin erkeklerin korkudan altlarına işemelerine neden olabilecek türden ölümcül bakışlarıyla, her yerinde bela yazıyordu. Ama bunlar Cassarien'in güçlü bir çene çizgisi, yontulmuş bir ağzı ve belli bir ışıktaki parlıyor gibi görünen canlı çelik mavisi gözleriyle bir kalp kırıcının yüzüne sahip olduğunu fark etmesini engellemedi.

Ve sesi... Tanrım. Onun sesi hakkında konuşmaya başlamayacaktı bile. Söylentilerin iddia ettiği her şey ve daha fazlasıydı.

Ve onun ödünü kopardı.

Restorandan çıktıklarında sıcak ve kuru bir hava gözbebeklerini emmekle tehdit ediyordu. Sokaklar kalabalıktı ama insanlar yürürken onları görmezden geliyordu. Loren bir an için bu ödül avcısının hayatı boyunca nerede olduğunu merak etti. Yemek arabalarında ve kafelerde kuyrukta bekleyerek neredeyse tüm öğle yemeği saatini boşa harcadığı onca zaman işe yarayabilirdi.

Tuzlu Karamelli Dondurma Salonu ile Medea'nın Sihirli Numaraları arasındaki gölgeli sokağın yakınında, uzakta kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Kolluk kuvvetleri, onlar Rook ve Redding'in yemeğindeyken bir ara gelmiş olmalıydılar - sanki sokağı kırmızıya boyayan cesetlerle hiçbir ilgileri yokmuş gibi.

Şeytan Loren'in dirseğini tuttu ve onu sağa, kalabalığı izleyen barış memurlarından ve olay yerini inceleyen Sihirli Koruma Birimi için çalışan dedektiflerden uzağa yönlendirdi. Kendisine yardım etmeyi teklif etmesine rağmen ondan uzaklaşma dürtüsüne direndi. Onu savunmak için, bundan kısa bir süre önce şakağına bir silah doğrultmuştu.

"Bir süre dinlenmem gerekiyor," dedi, yürürken başını aşağı doğru eğik tutarak. Sanki bunun bir faydası olacakmış gibi! Adam adeta bir ölüm tanrısının vücut bulmuş haliydi. Yine de o çarpıcı yüz ve vücut, kulağının altındaki dövmeden daha çok dikkat çekiyordu. "Ne zaman çıkıyorsun?"

Loren bir buğunun altına eğildi, soğuk su damlacıkları saçlarına yerleşti. "Dört buçuk."

"İlerideki köşede buluşuruz."

Eczanenin kapısına vardılar ve kadın anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırırken adam dirseğindeki tutuşunu bıraktı. O lanet şeyi ne kadar temiz tutarsa tutsun, yine de izini kaybetmeyi başarıyordu. Belki de onları kaybetmesini imkânsız hale getirecek şu büyümlü anahtarlıklardan birine yatırım yapmasının zamanı gelmişti.

"Tam dört buçukta," diye ekledi Darien.

Peki ya fikrimi değiştirirsem? diye sormayı düşündü.

Ama başını kaldırdığında adam çoktan gitmişti.

-

Loren'in vardiyasının geri kalanı, sürekli yaya trafiğine rağmen salyangoz hızında geçti.

Saat son otuz dakikayı göstermeye başladığında Mordred ve Penny'yi aradı. Yapışık cadı ikizler üçüncü zil sesinde telefonu açtılar ve boyundan aşağısını paylaşan çoğu insan gibi onu hep bir ağızdan selamladılar. Loren onlara staja başladığından beri ilk kez fazladan bir gün daha izne ihtiyacı olduğunu açıkladı. Tam olarak yarın.

Hemen bir sonuca vardılar ve Loren kimin ne söylediğini anlayamaz hale gelene kadar birbirlerinin ağzından konuştular.

"Hasta mısın, Loren?"

"Grip mi oldun?"

"*Erkek* mi?"

"Haklısın, Mordred! Bir erkek olmalı." "*Randevun* mu var Loren?"

Eczacının ikinci katında, hem personel odası hem de ofis olarak kullanılan geniş alanda volta atan Loren, etrafta görececek kimse olmamasına rağmen omuz silkti.

Yaklaşık on ay önce sekiz haftalık bir yavruyken sahiplendiği ve okul yılı boyunca burada, eczanede kalan Singer adlı kahverengi-siyah çoban köpeği dışında hiç kimse. Taega, Loren'in Singer'i eve getirdiği andan itibaren ona yaza kadar yılın on ayı boyunca kalabileceği bir yer bulması gerektiğini açıkça belirtmişti. Bu kadın *cadı* kelimesinin tam karşılığıydı.

"Evet, tabii." Loren diz çökerek Singer'ın kadifemsi kulaklarının arkasını kaşdı. "Bir randevu. Benim bir randevum var." Loren bu saçma düşünce karşısında gözlerini devirdi, midesinin derinliklerindeki sinirler onu her iki saniyede bir dükkânın ön tarafına bakan pencereden dışarı bakmaya zorlasa da -duyarlı bitkiler, kafesler ve çarpık kitap raflarıyla dolup taşan bir alan-. Sanki bir ödül avcısıyla çıkabilirmiş gibi! Neredeyse gülecekti.

Birkaç meraklı sorudan sonra cadılar ona Pazar günü izin vermeyi kabul ettiler. Bu harikaydı, diye düşündü. Avcı doğruyu söylediği ve yakında kendini ağzı bağlanmış, bir sandalyeye bağlanmış ya da soğuk toprağın bir metre altında bulmayacağı sürece.

Saat dört buçuk çok erken gelmişti. Camdaki tabelayı çevirdi, sakın bir nefes aldı ve kapıdan çıktı.

Öğleden sonranın kavurucu sıcaklığı bir fırının içi gibiydi; tenini ısıtıyor ve dilini ayaklarının altındaki güneşten kavrulmuş toprak kadar kuru hale getiriyordu. Anahtarlarını karıştırdı ve sonunda sürgüyü çevirip caddenin sonuna -Darien'in onunla buluşmayı kabul ettiği yere- doğru ilerlediğinde adımları yavaşladı ve neredeyse geri dönüyordu.

Tüm Terra'daki en büyük aptal o muydu? Yoksa bir şekilde -imkânsız bir şekilde- en akıllısı mıydı? Eğer gerçekten bir şeytanı müttefik olarak kazandıysa,

belki de ikincisiydi. Ama eğer bir oyuna geliyorsa... Eğer sokaklarda dolaşan söylentiler doğruysa ve adam iddia edildiği kadar acımasız ve sadistse... Eh, yakında gerçek bir ziyafet çekeceğini düşünüyordu.

Ama... eğer ona zarar vermek istemiyorsa, belki Sabine'i eve geri getirmesine yardım edebilirdi.

Gösterişli siyah araba - kaputunun altında çılgın bir beygir gücünün varlığını ima eden aerodinamik gövdeli, kaba görünümlü bir şey - köşede rölantide çalışıyordu. Daha o sabah umutsuzca kaçmaya çalıştığı arabanın ta kendisiydi bu.

O zamandan bu yana bu kadar az zaman geçmiş olması nasıl mümkün olabilirdi?

Loren, yolcu kapısına yaklaşırken yoldan geçen arabalardan ve caddenin karşısındaki taşıma durağının camından yansıyan güneş ışığını engellemek için bir elini kaldırdı.

Bir kez açtı mı, artık geri dönüşü olmayacaktı. Ama sokaktan çıkıp, auraları gizlemek için tasarlanmış büyülü korumalarla kaplı olduğunu bildiği arabaya binmezse, kısa süre sonra kendini farklı türden bir tehlikenin içinde bulacaktı.

Darien Cassel ile şansını denemeye karar verdi, bu yüzden normal hayatına zihinsel olarak veda etti ve kapıyı açtı.

Darien bir dirseğini açık pencereye dayamış telefonla konuşuyordu. Loren arabaya binerken ona bakmadı bile, klimalı koltuğa yığılırken bacakları jöle gibiydi. Arkasından kapıyı kapatacak cesareti bulması bir saniye sürdü, kreozot ve sıcak asfalt kokusu taşıyan rüzgârın önünü kesti.

Arabanın içi, mum dumanı ve tütünün hafif alt tonları ve erkeksilik ve seksapeli çığlıkları atan ağız sulandırıcı bir kolonyanın daha da zayıf ipucuyla birlikte, o yeni çıkmış, yeni deri kokusuna sahipti.

Darien aramayı aniden sonlandırdı ve telefonunu ön konsola fırlattı. Loren gözlerini kırpmadan Darien'in vitesi boşa almasını, sinyal lambasını yakmasını ve yan aynadan sürekli akan trafiğin yansımalarını incelemesini izledi ama bir kez bile kapıları kilitleyip onu arabanın içine hapsedecek düğmeye basmadı. En azından... *henüz* değil.

"Vardiyan nasıldı?" dedi, sanki onu bir randevu için alıyormuş gibi. Sanki dört saat önce ölümcül bir tehlikede değilmiş ve adam bir şekilde onu öldürmek yerine boynunu kurtarmanın zamanına degeceğine karar vermiş gibi. Üç milyon altından vazgeçebildiğine göre ne kadar zengin olduğunu merak etti.

sanki cep harçlığı gibi. Bu düşünce rahatlatıcı değildi, çünkü sadece bir tuzağa doğru yürüdüğüne dair korkularını doğruluyordu, bu yüzden onu zihninden uzaklaştırdı ve kendini nefes almaya zorladı. *Nefes almaya.*

"Tamam." Çantasını arabanın zeminine koydu. "Beni nereye götürmeyi planlıyorsun?"

"Benim evim." Loren itiraz edemeden arabayı sokağa çekti, ani hızlanma onu koltuğa yapıştırdı.

Titreyen elleriyle emniyet kemerini aradı ve taktı. "Sanırım bu beni Cehennem Kapısı'na götüreceğiniz anlamına geliyor." Cehennem Kapısı, yeraltı dünyasının Yedi Şeytan'ın konutuna verdiği isimdi.

"Evet."

Yayılan oteller, fast food restoranları, kan bağışı klinikleri ve reklam panoları renk ve ışık bulanıklığı içinde penceresinin önünden geçiyordu. "Peki bu bana tam olarak ne şekilde yardımcı olacak?"

"Birincisi, tüm şehirde senin için en güvenli yer burası." Trafikte hızla ilerlerken, kadının emniyet kemerini sıkıca tuttuğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Belki de umurunda değildi. "Aklı olan hiç kimse benim arazime adım atmaz. İkincisi, Cehennem Kapısı dünyadaki en güçlü büyülerle korunuyor. Ve ben ve altı Şeytanım, şehirde sistemleri elimizden geldiğince verimli bir şekilde nasıl hackleyebileceğimizi bilen tek insanlarız."

"Bu arabanın bu tür büyülerle donatılmış olduğunu varsayıyorum?" Bir kez başını salladı ve sarı ışıktan geçmek için hızlandı.

"Eğer büyülü sistemlerin nasıl hackleneceğini bilen tek kişi siz ve Şeytanlarsanız, diğer ödül avcıları bugün beni nasıl takip etti?"

"Nasıl yapılacağını bilmediklerinden değil; sadece bizim kadar hızlı ya da etkili yapamıyorlar. Umbra Forumu'nda en yüksek teklifi verenlere her zaman yeni koruma büyülerini sunuluyor, bu yüzden insanların ayak uydurması zor olabiliyor."

Başka bir ışıktaki hızlandı. Ön panelde duran bir cephanesinin kutusu kayarak orta konsola çarptı. Kapak açıldı ve birkaç mermi serbest kalarak koltukların arasındaki çatlaklara ve Loren'in kalçalarının arasına fırladı. Onları çıkarmaya zahmet etmedi ve Darien de hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ederek fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse," diyordu, "sanırım siz kampüsten ayrıldıktan bir süre sonra sizi takip etmeye başladılar ve tekrar sokaklarda göründüler."

Tanrım, dikkatini adamın ne kadar hızlı sürdüğünden uzaklaştırması gerekiyordu. Araç, trafiğin en yoğun olduğu saatlerde altı şerit boyunca o kadar hızlı ilerliyordu ki, adamın kimseye çarpmamayı nasıl başardığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Peki, az önce caddeden çıkarken," diye homurdandı, gözlerini otoyoldan ayırarak, "beni birilerinin görmüş olma ihtimali var mı?"

"Belki." Geniş omuzlarını silkti. "Eğer o anda başka biri seni arıyor olsaydı. Ama artık bizi izleyemezler; dün gece arabamdaki korumaları yükselttim."

Loren bunun en azından biraz huzur vereceğini düşündü.

Darien gösterge panelindeki saate baktı. "Önce seni akademine götüreceğim. Eğer benim evimde kalacaksan birkaç şey alman gerekeceğini düşündüm."

"Bence akademiye gitmemeliyiz," dedi. Darien soru sorarcasına ona baktı. "Eğer Dallas... Eğer arkadaşlarım beni görürse, nereye gittiğimi merak ederler ve şu anda bir sürü soru sorulmasını istemem."

"Nereye peki?"

Ona çatı katının adresini verdi. Rotasını çok az da olsa değiştirmek zorunda kaldı çünkü Taega'nın dairesi akademiden çok uzakta değildi. Loren, Dallas'ın annesinin evde olmama ihtimalini göz önünde bulundurarak bunun en güvenli seçenek olduğunu düşündü. Taega günde on iki saatini Kontrol Kulesi'nin yakınındaki karargâhlarında Hava Filosu'nun yeni askerlerini eğiterek geçiriyordu. Daha çok Kızıl Baron olarak bilinen Roark'a gelince, sık sık olduğu gibi şu anda da iş için dışarıdaydı. Loren beş dakika içinde çatı katına girip çıkabilirdi; Taega onun orada olduğunu bile anlamazdı.

Umarım.

Sokaklarda sessizlik içinde ilerliyorlardı. Loren kendi düşüncelerine dalmış, emniyet kemerini su sıkır gibi ellerinde evirip çeviriyordu ki Darien'in sesi onu yerinden sıçrattı.

"Rahatla, Loren." Kırmızı ışıktaki rölantide gidiyorlardı. Adamın onu ne kadar zamandır izlediğini merak ediyordu. "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi. Ama sesi gıcırıltılıydı.

Gözlerini ona dikti. "Solgunsun, ip gibi gerginsin ve bahse girerim ki doğru düzgün nefes almıyorsun."

"Peki, teşhisim nedir?" Söylediğinin kulağa geldiğinden daha komik olmasını istemişti.

Her şeye rağmen biraz sırttı. "Kötü bir korku vakası." Işık yeşile döndü ve yollarına devam ettiler.

El değmemiş sokakları ve gösterişli apartmanlarıyla North End'e vardıklarında Darien'in yara izli eli direksiyonda gerildi. Loren'in sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ona Santa Aria Flats'e doğru sola dönmesini söyledi.

"Ailen para içinde mi doğdu yoksa kariyer odaklı mı?" Derin ve çekici sesi tuhaf bir şekilde soğuktu.

Trajik geçmişi hakkında onu aydınlatmaya zahmet etmeden, "Kariyer odaklı. Sahip oldukları hiçbir şey onlara bedavaya verilmemiştir." İleriye işaret etti. "Sen şu çitlerin yanına park edebilirsin, ben de içeri gireyim. Benimki soldaki apartman."

Darien kadının dediğini yaptı, sonra vitesini parka alırken önceki sorusuna geri döndü. "Senin gibi değil o zaman."

Loren kapı koluna uzanırken dondu kaldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Demek ki her şeyin varlıklı ebeveynler tarafından size sunulması güzel bir şey olmalı." Ses tonu, kelimelerin ardındaki suçlama kadar sertti.

Loren'in kapı kolunu tutuşu sıkılaştı. Nedenini bilmiyordu ama sanki ona tokat atmış gibi yaralı hissediyordu. Ve *kendini*... kızgın hissetti; sadece ona değil, *kendine* de kızgındı, çünkü gözlerinden sıcak yaşlar akmaya başlamıştı ve onları durduramıyordu.

Öfke ve incinmenin yanı sıra, kafası da karışmıştı. Belli ki onun bir yetim olduğunu biliyordu. Paranın içinde doğan insanlara karşı bu kadar acımasız mıydı ki bu kadar kolay unutmuştu?

Konuştuğunda, onun kullandığı kadar keskin bir ton kullandı. "Aslında Darien Cassel, hakkımda varmış gibi görüldüğünüz sonucun aksine, her şey bana teslim edilmedi. Üvey annesinin nefret ettiği bir evlatlık çocuğum ve sahip olduğumu söyleyebileceğim tek *gerçek* ailem üvey kız kardeşim Dallas."

Darien hiçbir şey söylemedi. Sadece sessizce onu izledi, yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Eğer vasilerim ölürse, mal varlıklarının bir kuruşunu bile göremeyeceğim ve size karşı dürüst olmak gerekirse, bunu zaten istemezdim. Dallas'ın onların yasal varisi olarak hepsini almasını tercih ederim."

Kendi etinden ve kanından benim kadar kötü." Gözünün kenarından bir damla yaş kaçtı ve annesiz ve babasız büyümenin anıları zihnini dağlarken gözyaşını sildi. "Şimdi mutlu musun?"

Adam onun ateşli bakışlarını kırdı ve ön camdan dışarı baktı. "Hayır, değilim." Sesi şaşırtıcı derecede hırçındı. "Hiçbir şey söylememeliydim." Özür dilemeye en çok yaklaştığı anın bu olduğunu düşündü.

"Haklısın, yapmamalıydın." Sesi son kelimedede çatallaştı. Kapısını açtı, ılık bir esinti içeri süzülüp saçlarını karıştırdı. "Şu işi bitirebilir miyiz?"

Arabadan inip apartmana giden caddeyi geçerken onunla gelmesine gerek olmadığını söyleme zahmetine girmedi. Pembe bir gün batımı tepelere yayılmış, uzaktaki palmiye ağaçlarını ve kaktüsleri silüetlere indirgemişti. Neyse ki etrafta ona kapıya kadar eşlik eden kişiyi görececek komşular yoktu.

Lobiye doğru ilerlediler ve Loren asansöre giriş için şifreyi girip elini tarayıcıya bastırdı. Asansör çalışıp krom kapılar açılırken, Taega dairesine bir Darkslayer getirdiğini öğrenirse başına ne kadar bela geleceğini merak etti.

Loren, Cehennem Kapısı'nda kalmak için gerekli gördüğü eşyaları toplarken Darien oturma odasında bekledi.

Onun hakkında yaptığı varsayımlar yüzünden kendini kötü hissettiğini kabul etmek zorundaydı ama tertemiz ahşap zeminleri ve süslü mobilyalarıyla gerçek insanların yaşadığı bir yerden çok bir gösteri evini andıran geniş oturma odasında bir ileri bir geri yürürken, damarlarında yeniden düşmanlığın kaynadığını hissetti.

O anın sıcaklığıyla, arabanın içindeyken, onun bir yetim olduğu gerçeğini tamamen unutmuştu. Berbat geçmişi ona kendi akıl sağlığını sorgulatacak şeyleri ilk kez yaptırmıyordu; eline kendininkinden daha iyi bir kart tutuşturulduğunda bir insanı sözlü olarak yerden yere vurmakta her zaman çok hızlıydı. Ama bunu Loren gibi bir kıza yapmak onun için yeni bir alçaklıktı, kabul etmek zorundaydı. Bunun suçunu sıcak arabada çok uzun süre oturmasına ve çocukken, annesi hâlâ hayattayken burada yaşadığından beri onu yanlış yola iten bu ipek çoraplı mahalleye yükledi. Buradaki insanlar o kadar zengindi ki, altın sıçıyor ve bitmek bilmeyen banknot yığınlarıyla kışlarını siliyorlardı.

Sanki kendisinin parası yokmuş gibi değildi; bol miktarda parası vardı. Bazen ne yapacağını bildiğinden çok daha fazla. Ama hepsi -sahip olduğu her şey- *kanla* ödenmişti. Kendine ait olduğunu söylemekten gurur duymadığı bir hayatla. Bu arada, Loren'i evlat edinen havalı çift muhtemelen her gün kalkıp süslü ofis binalarındaki dokuzdan beşe işlerine süslü takım elbiseleri ve süslü arabalarıyla gidiyor ve her gün gün batımından önce, boğaz kestiği ve bedelini kendi ruhuyla ödediği bir gecenin karşılığında aldığı paradan daha fazlasıyla eve dönüyordu. Yaşadığı onca boktan şeyden sonra, tek bir ruh kırıntısı bile kalsa şaşırırdı.

Elini alttan kesilmiş düz saçlarında gezdirdi, yüzükleri uzun ve yorucu bir gecenin ardından o sabah sürdüğü saç ürününe takıldı.

Loren'in kapalı yatak odasının kapısının döşeme tahtalarıyla buluştuğu aralıkta, eşyalarını toplarken gölgesi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Darien odasına giden koridordaki konsol masasına doğru adım attı. Bakışları masanın yüzeyini kaplayan çerçeveli resimlerin üzerinde gezinirken, dikkati kızıla çalan altın sarısı saçlara takıldı. Eldivenli eliyle daha yakından bakmak için fotoğrafı kaldırdı.

Loren'in kapısı aniden açıldı. Elinde küçük bir valiz, omzundan sarkan çapraz askılı çantasıyla dışarı çıktı. Dar kırmızı gömleği ve hayal gücüne pek bir şey bırakmayan boyalı kot pantolonu yerine, kendisine iki beden büyük gelen mavi bir kapüşonlu sweatshirt, siyah tayt ve beyaz spor ayakkabı giymişti. Daha önce giydikleriyle arasındaki bariz zıtlığa rağmen, yine de adamın kendisine bir tür aptal gibi bakmasını sağlamayı başarmıştı.

"Ne?" diye sordu.

Elindeki fotoğrafı işaret etti. "Bana koruyucunuzun Taega Bright olduğunu söylememiştiniz."

"Önemli olduğunu düşünmemiştim." Yatak odasının kapısını arkasından kapattı.

"Angelthene Filosu'nun komutanı nasıl oldu da bir insan kızı yetiştirdi?"

"Taega tam olarak bunu seçmedi. Aslında bu konuda çok az söz hakkı vardı. Beni yanına alma kararını veren kişi kocasıydı."

Darien bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Loren'in bir kaşı cevap olarak eğildi. "Bana bu ülkedeki tüm Hava Filolarının generalinin bir insan yetimi yanına almaya karar verdiğini mi söylüyorsun?" General yokluğunda şehrin filosunun kontrolünü Taega'ya devretmiş olsa da, Taega hâlâ ona hesap veriyordu.

"Sanırım öyle." Omuz silkti. "On dokuz yıl önce, Kızıl Yıldız'ın bir rahibi tapınağın merdivenlerinde bir bebek buldu, üzerinde sarılı olduğu battaniye ve bundan başka bir şey yoktu."

Kapüşonunun yakasının altından güneş şeklinde bir tılsım çıkardı: Kızıl Yıldız, oyulmuş bir yüz ve sekiz ışınla tamamlanmıştı, bu ışınların her biri ortak tanrı ve tanrıçaları temsil ediyordu. Caligo, Tempus, Okapi, Ignis, Mortem, Vita, Sapientia ve Sylvan. Darien'in boynuna taktığı dini sembol de Loren'inkinin bir başka versiyonuydu

giyiyordu, ancak onunki Sekiz Yüzlü İlah olarak bilinen eski bir sanat eserinden esinlenerek yapılmıştı.

Loren şöyle devam etti: "Rahip bebeği generale sundu ve Roark -Dindar bir bağnaz olarak bunu daha büyük bir güçten gelen bir işaret olarak kabul etti ve kendisini benim yasal vasım ilan etti."

"Adamın içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Darien, Loren'in soyadını paylaşmamasının nedeninin Taega olup olmadığını merak etti. *Calla*, dediğini hatırlıyordu, *calla lily* gibi. İnsanın ona nasıl baktığına bağlı olarak narin ya da pısrık. Taega hakkında duyduklarına bakılırsa, muhtemelen ikincisini hedefliyordu. "O günden sonra hayatınızda çok fazla rol oynadı mı?"

"Taega'nın sahip olduğundan daha fazla değil." Bakışlarında bir hüznün parıltısı belirdi ve o kadar çabuk kayboldu ki bunu hayal etmiş olabilirdi. Arabada verdiği tepkiden sonra sormaması gerektiğini düşündü. Sessiz bir anın ardından ekledi: "Ama kızını sevdiğini biliyorum Dallas. Sadece bunu pek göstermiyor."

Darien fotoğrafı yere bıraktı ve ön kapıya doğru ilerledi. Loren de onu takip etti, bavulu beyaz kanepenin etrafından dolanırken ona çarptı.

"Peki," dedi ayakkabılarını gıcırdatarak, "senin hikayen nedir?"

"Benim hikâyem," diye düşündü Darien kapıyı açarken, "başka bir güne kaldı."

-

Loren, Cehennem Kapısı'nın Angelthene'in batı yakasında, Victoria Amazonica Bölgesi'nin kalbindeki zengin bir topluluğun kırmızı tuğlalı duvarları arasında bulunabileceğini hayal bile edemezdi.

Penceresinden, çatı katını aratmayan evlerin bir bulanıklık içinde geçip gitmesini izledi. Eğer onu buraya getiren Darien Cassel olmasaydı, büyüdüğü lüks mahalle hakkında kendisine bu kadar kaba davrandığı için onu tokatlayabilirdi. Ama adam onları varacakları yere götürecek olan çakıl taşlı yola saptığında öfkesi söndü.

Kırmızı tuğlalardan örülmüş bir duvar, eğrelti çamları ve pembe yasemin bahçeleriyle gölgelenmiş geniş bir araziye çevreliyordu. Mülkü koruyan sihir

Darien'in yaklaştığını hissetti ve dövme demir kapılar açılarak içeri girmelerine izin verdi.

Yolun sonunda bol pencereli, kırmızı tuğlalı, geniş bir malikâne duruyordu. Beyaz sütunlar, kemerli çift kapıların her iki yanını çerçeveliyordu ve kanatlı aslanların ikiz heykelleri ön basamakların her iki yanında duruyordu. Ev en az üç kat yüksekliğindeydi ve neredeyse Bright apartmanının boyu kadar genişti.

Şimdi *gerçekten* de onu tokatlamak istiyordu.

Ama kızgınlıkla geçirecek zamanı yoktu, çünkü Darien ön kapıya çıkan basamakların sağına yanaştı ve vitesi park konumuna getirdi.

Cehennem Kapısı'ndaydı. Ve muhtemelen birkaç dakika içinde, yanında oturan tek avcıdan daha fazla avcıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Bütün Şeytanları isimleriyle tanıyordu. Maximus Reacher, Jack Steele, Travis Devlin, Tanner Atlas, Ivyana Cassel, Lace Rivera... ve Darien Cassel. En azından yedi kişilik listeden bir tanesini işaretleyebiliyordu; en kötüsü de buydu, bu da onun için bir teselli sayılırdı.

Ve en kötüsü de Şeytan yine ona bakıyordu, bakışları onu her yakaladığında ödünü koparmasaydı rüya gibi diyebileceği o gözlerle ona bakıyordu.

"Gergin misin?"

Gülümseyerek homurdandı. "Yıldız adına neden gergin olayım ki?"

Ağzı bir gülümseme imasıyla seğirdi. Pek sık gülümsemesine izin veren biri gibi görünmüyordu. "Oldukça alaycı bir kişiliğin var, değil mi?"

Loren onu görmezden geldi ve araziye baktı. Hafifçe sallanan eğrelti çamlarına, açık panjurları ve parlak pencereleriyle sessiz eve.

"Yardıma olacaksa," dedi, "hiçbirinin evde olmadığını bilmeni isterim." Bunun üzerine ona bakmaya cesaret etti. O yoğun gözler, belki de sempati duyduğunu düşündüğü bir ifadeyle onu inceliyordu. Adamın cehennem gibi işitme duyusunun kalbinin her düzensiz atışını algılayıp algılamadığını merak etti.

Ne kadar da utanç vericiydi. "Söz mü?" diye fısıldadı.

"Söz veriyorum." Kapısını araladı ve yasemin kokusu aracın içine dolup saçlarını karıştırdı. "Söz veremem ama her an dönebilirler, o yüzden seni içeri götürüp bir oda bulsak iyi olur."

-

Ev muhteşemdi.

Görebildiği kadarıyla tek bir toz zerresi bile yoktu ve köşelerde örümcek ağları asılı değildi. Hava taze ve hafif tatlıydı; giriş salonunun ortasındaki yuvarlak cam masanın üzerinde duran kristal vazodan fişkıran leylak, zambak ve beyaz gül koleksiyonunun yanı sıra içinde gümüş paralar ve anahtarlar bulunan kavisli ahşap bir kâsenin kokusunu taşıyordu. Yedi ödül avcısına ev sahipliği yapan bir bina için burası beklediğinden çok uzaktı.

Loren, Darien'in arkasından kapatmakta olduğu ön kapıların yakınında oyalanırken görebildiği kadarıyla solda bir oturma odası, ardından bir yemek odası ve çatı katındakinin üç katı büyüklüğünde bir mutfak vardı. Sağ tarafta bir kütüphane olduğu anlaşılıyordu ve dışarıdayken binayı gözlemlediği kadarıyla garajın bunun ötesinde bir yerde olduğunu biliyordu. Ve durduğu yerin tam karşısında, bir üst kata çıkan geniş, halı kaplı bir merdiven vardı.

"Üçüncü katta kalacaksınız," dedi Darien, sesi yumuşak bir şekilde yankılanarak. Loren'e merdivenleri çıkmasını işaret etti. "Benimle gel."

Loren merdivenlere olan mesafeyi geçmek için kendini zorladı. Sadece ona mı öyle geliyordu yoksa zemin sanki bir su yatağının üzerinde yürüyormuş gibi mi hissettiriyordu? Merdivenleri yavaşça çıktı, Darien sol yanındaydı, bacakları neredeyse düşecek kadar titriyordu. Gerginliğini Darien'in onu bu kadar yakından izlemesine bağlıyordu, sanki yaptığı her küçük hareket onun ilgisini çekiyormuş gibi. Ve merdivenleri yarılادığında düştü, ayak parmağı halıdaki en ufak bir kırısklığa takıldı, ancak Darien halının tadının neye benzediğini öğrenemeden onu dirseğinden yakaladı.

Loren'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi; bunun acının devam eden beklentisinden mi yoksa adamın hâlâ onu tutuyor olmasından mı kaynaklandığından emin değildi. Boğazını temizledi ve dirseğini adamın pençesinden kurtararak doğruldu.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye mırıldandı.

"Alternatif tam olarak neydi?" Adam Loren'e o kadar yakın duruyordu ki Loren geri çekilmek, teninde bir okşayış gibi *hissettiğine* yemin ettiği yoğun bakışlardan kaçmak için kendini zor tuttu. "Evime girdikten birkaç dakika sonra güzel yüzünü merdivenlerimde parçalamanı izlemek mi?" Seçtiği kelime yüzünden tepeden tırnağa kızardı ve ayaklarının altındaki zeminin tekrar eğildiğine yemin etti. Keşke korkuluklara daha yakın durabilseydi de tutunarak kendini sabitleyebilseydi. Burası birdenbire çok ama çok sıcak gelmişti. Darien devam etti, "Seni tehlikelerden korumayı teklif ettim ve sanırım artık buruşuk halılar da buna dahil, değil mi?" Dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Merdivenleri tekrar çıkmaya başladı, yanaklarına yayılan renk lekelerini görmemesi için başını eğdi. "Madem ısrar ediyorsun."

Darien kısa sürede yeniden onun yanındaydı ve "Evet," derken kullandığı ton biraz alaycıydı.

Aydınlık üçüncü kat sahanlığına ulaştıklarında, Darien kendi banyosu olan bir misafir süitine giden yolu gösterdi. Bir dizi cam panelli kapı, geniş arka bahçeye bakan bir verandaya açılıyordu. Bahçede palmyelerle gölgelenmiş bir ateş çukurunun yanı sıra bir de gölet vardı.

"Kendi mutfağı da var mı?" Loren süit hakkında şaka yaptı. Espri yapmaya çalışmasına rağmen sesi gergindi.

Ama Darien bir sırttı ve bu onun yüzünde gördüğü gerçek gülümsemeye en yakın gülümsemeydi.

Ne yapacağını bilemeden yatağa doğru ilerledi ve bavuluyla çantasını deniz mavisi ve fildişi yastıkların arasına bıraktı. Darien kapının hemen içinde durmuş, her zamanki gibi onu çok yakından izliyordu. Sanki onu anlamaya çalışıyordu. Onun bakışlarına karşılık veremeyecek kadar korkak olduğundan, kendini meşgul edecek bir şeyler bulmak için çantasını karıştırmakla meşgul oldu.

Ama sonra Darien, "Ben dönene kadar burada kalsan iyi olur," dedi.

Loren dikkatini dağıtma ihtiyacını tamamen unutmuştu. Başını kaldırdı ve çantasını yastıkların arasına bıraktı. "Nereye gidiyorsun?"

Tek söylediği "Dışarı," oldu. Kafasına bağlanan mynet'i almamaya karar verdiğini düşünürsek, Loren'in başka *ayak işlerini* yaparak biraz para kazanması gerektiğini düşündü.

Yutkundu, biraz midesi bulanıyordu. "Tamam."

"Eve benden önce varırlarsa diye diğerlerine burada olduğunu haber verdim. Sana zarar vermeyecekler, söz veriyorum." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Bizimle yaşayan bir ev sahibimiz olduğunu söylemeliyim. Evi temiz, iklimi rahat ve büyü çalışmalarını güncel tutuyor."

Loren kıvranarak terli avuçlarını pantolonuna sildi. "Konuşuyor mu?"

"Hayır. Ama ısırmayı seviyor ve küçük, çirkin dişleri var, o yüzden onu tanımamak en iyisi." Ona göz kırptı ve sonra tek bir kelime daha etmeden gitti.

Loren yumuşak yatağa çöktü, dizleri tam olarak nerede olduğunu ve tam olarak hangi altı kişinin evlerinde olduğunu farkında olduğunu fark etmekle aniden güçsüzleşti. Yakında eve dönecek olan altı kişi.

Darien'in getirmek *zorunda olduğu* ev ruhundan bahsetmiyorum bile. Bu nedenle, Darien'in gidişyle birlikte alt kattaki ön kapının çarparak kapanmasını dinlerken kendini dolabın ve yanmayan şöminenin gölgelerine bakarken buldu. Daha önce hiç Hob görmemişti ama çoğu metinde onların küçük çocuklar kadar küçük oldukları ve Tanıdık Ruhlar gibi siluet gibi göründükleri söylenirdi.

Gökyüzü donuk turuncu bir parıltıdan yıldızlarla bezenmiş siyah bir tuvale dönüşürken, bir farenin durup düşünmeden yılanlarla dolu bir ine daldığında hissedeceği duyguyu hissetti.

BÖLÜM II
KURTLAR DÜNYASI

Üç saat geçti ve Darien geri dönmedi.

Yarım saat önce arabaların kapılarının çarpma sesleri evin içine kadar ulaştığında Loren süitinden çıkmış ve bahçenin ön tarafına bakan bir pencereye doğru süzölmüş, orada gri bir SUV ve kırmızı bir spor arabanın garaj yoluna park ettiğini görmüştü. Bu araçları kullananlar giriş holüne ulaşmadan önce hızla süitine geri dönmüştü.

İki adam ve beyaz-sarı saçları olan bir kadın. Son bir saatini zemin kattan gelen seslerin yankısını dinleyerek geçirmiş olmasına rağmen, onlardan gördüğü tek şey buydu. Darien'in yakında döneceğini umuyordu, çünkü açlıktan bayılacak gibi oluyordu.

Ama kırk dakika daha geçip de Darien'den hâlâ bir iz bulamayınca, daha fazla dayanamadı. Yüzü nemlenmiş ve elleri titremeye başlamıştı. Eğer biraz yiyecek bulamazsa, Darien'in bulabileceği hiçbir şey kalmayacaktı.

Tabii geri dönerse.

Ama diğer Şeytanların ona zarar vermeyeceğini söylemişti. Kapıya sürünerek yaklaşp açarken ve dinlerken kendine bunu söylemeye devam etti.

Sanki mutfaktaymışlar gibi geldi.

Harika, diye düşündü gözlerini devirerek. Tam da ihtiyacı olan oda. Ama hepsini lanetledi ve merdivenlere doğru ilerledi.

Çoraplı ayakları giriş holünün zeminine inip mutfığa göz attığında, bu durumun iyi bir yanı olduğunu düşündü. Bu süre zarfında başka hiçbir Şeytan içeri girmemişti. Sadece daha önce gördüğü üç kişi mutfak adasının etrafında içki içiyor, onun varlığıyla hiç ilgilenmiyordu... şimdilik.

Ayaklarını sürüyerek ilerledi, hareket ederken onları da içine aldı.

Beyaz-sarışın kadın heykelsiydi, omuzlarından ayak parmaklarına kadar onu örten siyah zıbın vücuduna bir eldiven gibi oturuyordu. Dar kemik yapısına sahip muhteşem bir yüzü vardı ve dudakları pençe gibi tırnaklarıyla aynı canlı kırmızıya boyanmıştı. Söylentilere göre tırnakları bıçak kadar keskindi ve bir o kadar da ölümcül.

Kahverengi paltoyu giyen adam -Loren'e en yakın olan adam- altın tenli ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Kısa kahverengi saçları ve sadece dolgun ağzına dikkat çekmek için yapılmış gibi görünen saat beş yönünde bir gölgesi vardı.

Sonuncusu fildişi tonlarındaydı ve siyah saçları kısa kesilmişti. Uzun boylu ve sıırım gibiydi, kolları mavi mürekkeple doluydu. Göz rengi Darien'inkiyle aynıydı ve biraz daha çocuksu yüz hatlarına sahip olmasına rağmen, ikisinin bir şekilde akraba olduğunu biliyordu.

Üçü de aynı anda onu fark etmiş, içlerinden birinin yaptığı şakaya attıkları kahkahalar yerini ağır bir sessizliğe bırakmıştı. Beyaz-sarı saçlı kız -Lace Rivera, Loren'in tanıdığı- ona öyle bir baktı ki, yüzüne asit atılmış gibi hissetti.

Loren garip bir şekilde el salladı. "Merhaba, ben Loren. Darien size burada olacağımı söylemişti."

Hiçbiri bir şey söylemedi.

Boşboğazlık etmeye başladı. Dürüst olmak gerekirse, sonraki bir dakika boyunca ağzından ne çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve sonra, "Bu yüzden, gelip kendimi tanıtabileceğimi düşündüm" dedi.

Sessizlik. Gaz ocağının üzerindeki saat, saniyeler ilerledikçe yüksek sesle tik tak ediyordu.

Loren kendini üçüncü kattaki verandadan aşağı atmayı düşünürken, ten rengi olan öne çıktı ve büyük bir el uzattı.

"Maximus Reacher," dedi.

Loren bu isim karşısında neredeyse altına işeyecekti ve Reacher'ın elini sıkarken ne kadar terlediğini fark edip etmediğini merak etti. Reacher'ı korkutan Maximus ile el sıkışıyordu.

Gözlerindeki ölüm vaat eden bakış olmasaydı, sadece cüssesi bile çoğu insanı ona meydan okumamaya ikna etmeye yeterdi. Bu uyarıyı dikkate almayan birkaç aptal olduğunu duymuştu ama hiçbiri bunu anlatacak kadar yaşamamıştı ya da belki de bunu yapmak istememişti.

Maximus diğerk erkeğı işaret etti. "Bu Travis Devlin." *Devlin şeytanı*. Bir kılıç hayranı olan Travis'in cinayetlerinin kanlı olduğı kadar acımasız olduğı da söylenir. Travis selamlamak için bir kez başını sallamakla yetindi, kaşlarını çatma zahmetine girmedi.

Maximus, Loren'i süzen sarışını işaret etti. "Ve bu da Lace Rivera." şüphelendiğı gibi.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diye ciyaktadı Loren.

Maximus başka bir şey söyleyecek oldu ama Lace onun sözünü kesti.

"Adın neydi senin?" diye alay etti. "*Lauren*, değıl mi?" Loren buruştu "Darien'i ne zamandır tanıyorsun?" diye soran Lace'in burnunu kırdı ama telaffuzunu düzeltmeye cesaret edemedi.

Loren yutkundu, ses uzağı taşındı. "Onunla bugün tanıştım."

"Ama yine de bir şekilde *buradasın*. Cehennem Kapısı'ndasın." Oda o kadar sessizdi ki, kimse nefes almıyor gibiydi. Ya da belki de sadece Loren'di. "Bu pek sık olmaz. Aslında, *hiç* olmadı. Ama yine de evimizdesin. Cılız kıcını sanki buranın sahibiymişsin gibi gezdiriyorsun."

"Lacey," diye uyardı Maximus.

Ama Lace tezgahın üzerindeki tahta bloktan bir bıçak çıkardı. Ve birden Loren'in ciğerlerinde hava kalmadı, odada hava kalmadı. Tüm dünyada hava yoktu.

Loren geri çekilmeye başladı.

Lace ona doğıru bir adım attı, ince topuklu botunun topuğı yere vuruyordu. "Burada istenmiyorsun." Elindeki bıçağı çevirdi, bıçağın keskin kenarı hınzır bir gülümseme gibi parlıyordu. "Ve Darien başına açtığın belanın zamanını harcamaya değımeyeceğini anladığı anda, kovulacaksın. Ve o an geldiğinde, kapıdan çıkışını görmek için etrafta olmamamı umsan iyi edersin. Çünkü ben, kendi adıma, evimde yarı-ömürlü *pisliğı* müsamaha göstermeyeceğim!"

Lace bıçağı tezgâha, Loren'in mekâna hoş ve rustik bir çekicilik kattığını düşündüğü iki ayak genişliğindeki kasap bloğuna sapladı. Ahşap, sadece kabzası kalana kadar bıçağı kolaylıkla yuttu.

Loren, Lace'in darbesinin gücüyle kabzanın titreşmesini izlerken bayılacakmış gibi hissetti. Bacakları da bıçak kadar kötü titriyordu.

Maximus alçak sesle ısıık çaldı ve Travis bıyık altından kıkırdadı. "Bu kadar dramatik olmak zorunda mısınız?" dedi ikincisi.

"Tamam." Loren bir adım geri çekildi. Lace'in parmakları sanki bıçağı tekrar kapıp boğazına saldırmaktan alıkoyuyormuş gibi iki yanında seğiriyordu. "Burada hoş karşılanmadığımı görebiliyorum."

Lace ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Ne kadar da gözlemcisin."

"Ben sadece... yukarı çıkacağım." Loren topuklarının üzerinde döndü ve aceleyle merdivenlere yöneldi.

Onlar tekrar konuşmadan önce ancak iki adım atabildi - seslerini bastırarak kadar değil -.

"Biraz daha nazik olsan ölür müydün?" Maximus fısıldadı. "O buraya ait değil!" Lace tısladı.

Sessizlik. Sonra Travis, "Yine de çok ateşli," dedi. Kıkırdadı ve Maximus da kısa süre sonra ona katıldı, Loren üçüncü katın sahanlığına ulaştığında kahkahaları azaldı.

Odasında barikat kurdu, kapı kolunun altına koyabilmek için bir koltuğu yerde sürükledi. Bunun onlar gibi insanları dışarıda tutmak için hiçbir işe yaramayacağını biliyordu ama yatağa yığılıp kollarını dizlerine dolayıp ağlarken kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

-

Darien'in arabasının homurtusu evin içinden geçip Loren'in elinde kırık telefonuyla yatakta uzandığı yere ulaştığında neredeyse Cadı Saati gelmişti.

Hepsi Dallas'tan gelen on iki cevapsız mesaja nasıl cevap vereceğini bir türlü bulamıyordu. Kız kardeşinin kendisi için endişelendiğini bilmek Loren'i öldürüyordu, özellikle de Sabrine'in kaçırılmasından sonra. Altıncı mesaj da cevapsız kaldıktan sonra Dallas hemen bir sonuca varmaya başlamıştı.

Sen bir kaltaksın, bunu biliyor musun?

Ama cidden, senin için endişeleniyorum.

Mordred ve Penny'de geç saate kadar mı çalışıyorsun? Onları arayayım mı? Hellooooooooo?! Orada kimse var mı?

Sab ile olanları göz önünde bulundurarak şimdiye kadar cevap vereceğini düşünmüştüm.

On dakika içinde cevap vermezsen, Şehir Kurtarma'yı arayacağım.

Son mesajın üzerinden dokuz dakika geçmişti. Loren üç kat aşağıdaki ön kapının açıldığını duyunca bir cevap yazdı.

Hey, Dal. Sana cevap vermem uzun sürdüğü için üzgünüm. Ben iyiyim, söz veriyorum, o yüzden korkma! Ama bu hafta sonu birinin evinde kalacağım. Sana her şeyi telefonda anlatmak güvenli değil ama söz veriyorum iyiyim. Endişelenmene gerek yok. Pazartesi seni gördüğümde her şeyi açıklayacağım.

Loren mesajını gönderdikten bir saniye sonra yazdığını gösteren bir baloncuk belirdi.

İyi olduğuna yemin eder misin? Dallas yazdı.

Söz veriyorum.

İki dakika geçti. Sonra Dallas "*Tamam*" dedi.

Şu andan pazartesiye kadar neler olabileceğini bilmeyen Loren, her ihtimale karşı bir mesaj daha yazdı.

Seni seviyorum, dedi. Önemli olan tek kelime buydu.

Süitinin kapısının kolu döndüğünde gönder tuşuna bastı. Kapı açıldığında, üzerine dayadığı koltuğun ayakları yerde inledi.

Koridorun ışığı Darien'in jöleli saçlarında parıldarken, Darien kapının önünde belirdi ve kızın kendini odanın içine hapsetme çabası karşısında biraz eğlenmiş görünüyordu. "Sandalye ne için?" Ağzında bir gülümseme belirdi.

"Bunun ne için olduğunu çok iyi biliyorsun." Sesinin güçlü çıkmasını istemesine rağmen, sesi hissettiği kadar kırık ve acınası çıkmıştı. Ne berbat bir hafta geçirmişti. "Ve bir dahaki sefere kapıyı çalmayı düşünebilirsin. Üzerimde kıyafet falan olmasaydı ne yapardın?"

Gözlerinde eğlence dans ediyordu ama neyse ki retorik olarak sorduğu soruyla ilgili hiçbir şey söylemedi - yanaklarının utançtan alev alev yanmasına neden olan soru. Önemli olduğunda o aptal çenesini hiç kapalı tutmazdı.

Darien'in bakışları gri pamuklu pijama takımının üzerinde gezindi. Göğüslerinin her birinin üzerinde ikiye bölünmüş bir avokado vardı ve poposunun üzerinde blok harflerle *Kiss My Hass (Hass'ımı Öp)* ibaresi yazılıydı - kelime oyunlarını seven Dallas'ın geçen yılki Noel hediyesi. Loren, bakışlarının göğüslerinde -*sutyensiz* göğüslerinde- çok uzun süre kalmasına izin verdiği için telefonunu Darien'in suratına fırlatmadan önce, onun asıl baktığı şeyin orta kısmına asılmış olan kol olduğunu fark etti.

Ve sol ön kolunun iç tarafındaki yılan sarmallı çubuk - tıbbi bir acil durumun sabit vermilyonunu yakıyor, parıltı ekran baskılı avokadolarla yansıyor.

Kaşlarını çattı. "Ben yokken bu odadan hiç çıktın mı?"

"Sayılır," diye mırıldandı, yine de kollarını göğsünü örtecek şekilde kaydırıldı. "Yani, yandaşlarının burada hoş karşılanmadığımı bana bildirmeleri için geçen üç dakikayı sayabilirsen."

Adamın gözlerinde bir öfke parıltısı görünce şaşırdı. "Ne yapmışlar?"

"Acıktım ve yiyecek bir şeyler bulabileceğimi düşündüm. Kendimi tanıttım ve kız arkadaşınız benim hakkımda ne düşündüğünü birkaç kaba söz ve bir biftek bıçağıyla bana bildirdi."

Darien kapı pervazına yaslandı. "Dantel mi?" Loren bir kez başını salladı.

"Lace benim kız arkadaşım değil, ama bu konunun dışında. Seni tehdit mi etti?"

Loren serçe tırnağını çiğnedi. "Fark etmez. Ama mutfak tezgahına saldırmayı *beni tehdit etmek olarak* tanımlıyorsan, evet."

Ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Anladığım kadarıyla yiyecek bir şey almamışsın." "Hayır." P'nin üzerinde bir patlama sesi çıkardı.

Darien onu takip etmesi için çenesini koridora doğru salladı. "Gel bakalım. Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Artık aç değilim," diye yalan söyledi. Ama adamın bakışı yeterince tehditkârdı, o da iç çekerek vazgeçti ve kapıya doğru ilerledi.

Loren, Darien'in peşinden odaya girdiğinde Maximus, Lace ve Travis hâlâ mutfaktaydı. Üçlünün konuşmakta olduğu adaya doğru yürürken savaş botları yere çarpıyordu. Boş bira şişeleri ve paket servis kapları kuvars tezgâhı kirletiyordu.

Darien'i ve peşindeki insan kızı görür görmez -Sessizliğe gömüldüler. Adam adaya doğru yürürken, ceketini silkip bar taburesinin üzerine atarken hiçbirisi onunla ya da birbirleriyle göz teması kurmadı. Koyu gri gömleğinin kollarını kaslı ön kollarına doğru itti ve onları tek tek incelerken ellerini tezgâha dayadı.

Loren birkaç metre ötede, yüzeyine olağanüstü bir sanat eseri işlenmiş olan yemek masasının yanında durdu - Angelthene şehrinin üzerinde gezinen dev kanatlı şeytan - ve yutkundu.

"Loren bana ben dışarıdayken gelip sizinle tanıştığınızı söyledi." Darien'in bakışlarıyla bir saniyeden daha uzun süre karşılaşmaya cesaret edebilen tek kişi Maximus'tu. "Bana söylediğine göre hepiniz onu çok iyi karşılamışsınız. Bu da Şeytanlarımdan beklediğim türden bir şey, özellikle de size bu hafta sonu burada olacağını söyledikten sonra. Ve *özellikle* de onu korkutmamanız gerektiğini açıkça belirttikten sonra. Ben söylediğim sürece onu hoş karşılayacaksınız." Max bile artık onun bakışlarına karşılık vermiyordu.

Darien tezgâhtan uzaklaştı ve sinsice Lace'e yaklaştı. Beyaz boğazı onun yaklaşmasıyla titredi. Ona doğru ilerlerken, hâlâ kesme bloğuna gömülü olan bıçağı tuttu ve sanki bir parça tereyağına saplanmış gibi kolaylıkla çıkardı. Lace ile arasında neredeyse bir santim mesafe kalana kadar yürümeyi bırakmadı. Sarışın Şeytan, burnunun ucuyla ona bakarken gözleriyle buluşmadı.

"Şimdi, keşke az önce söylediklerim doğru olsaydı." Sesi ölümcül bir sessizlikteydi. "Ama bunun yerine, hepiniz emirlerimi görmezden gelmeye ve ona istediğiniz gibi davranmaya karar verdiniz."

Saatin tik takları yine yüksek sesle çalıyordu. Loren, azarlanan kendisi olmamasına rağmen omuzlarının içe doğru kıvrıldığını hissetti.

Bu kez Darien'in sözleri sadece Lace içindi. "Seni buraya kim getirdi?"

"Sen." Hâlâ ona bakmıyordu.

"Peki seni Cehennem Kapısı'ndan çıkarma gücüne kim sahip?" "Sen," diye tekrarladı, sesi bir farenin gıcirtısına benziyordu.

"Eğer bir daha emirlerime karşı gelmeyi aklından bile geçirirsen, kendini kaldırımda bulursun. Yeterince açık konuştum mu?"

Lace başını salladı, nabızı boynunda gümbürdüyordu.

Darien Maximus ve Travis'i değerlendirmek için döndü. "Bu sizin için de geçerli. Sorusu olan var mı?"

Travis dövme eli kaldırdı ve Darien keskin bir baş hareketiyle onu yönlendirdi. "Randal bu konuda ne düşünüyor?"

"Randal'ın bu konuda hiçbir fikri yok ve olmayacak da. Bu *benim* işim, onun değil. Ve eğer içinizden biri ağzındaki baklayı çıkarırsa, bana hesap verirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Hepsi onaylayarak mırıldandılar.

"Güzel." Bıçağı tekrar bloğa yerleştirdi ve eliyle işaret etti. "Şimdi dağılın."

Darien konuşmasını bitirmeden çok önce diğerleri merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Loren sendeleyerek en yakındaki bar taburesine -Darien'in ceketinin arkasına asılı olduğu tabureye- gitti ve kendini koltuğa bıraktı. Görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Titriyorsun," diye suçladı Darien.

"Kan şekerimle ilgili sorunlarım var." Avcılarına yaptığı tehditler onun hislerine yardımcı olmamıştı ama bunu bilmesine gerek yoktu. Gerçi her an bayılma ihtimali vardı, o yüzden belki de bilmesi çok da kötü bir fikir *olmayabilirdi...* "Testler yaptırdım ama doktorlar sorunumun ne olduğunu bulamıyor."

Gözleri kızın kolundaki parlayan tıbbi sembole kaydı. O kadar sıcaktı ki neredeyse onu yakacaktı. "Ne yardımcı olacak?"

"Biraz kraker, eğer varsa." Boğazındaki yumruyu yuttu. "Ve meyve suyu."

Darien tuzlu kraker bulana kadar koyu renkli ahşap dolapları karıştırdı. Kutuyu bir bardak meyve suyuyla birlikte kızın önüne koydu. Birkaç dakika boyunca sessizce yedi, saatin tik takları ve buzdolabının uğultusu dışında hiçbir ses duyulmuyordu ve kendi çiğnemesinin de fazlasıyla farkındaydı. Ağzı o kadar kuruydu ki, krakerler dilinin üzerinde macun gibi duruyordu.

Darien onun izlenmekten ne kadar rahatsız olduğunu fark etmiş gibi çekmeceleri ve dolapları açıp içindekileri karıştırmaya başladı. "Gerçek yiyecek olarak ne istiyorsun?"

"Bana bir şey yapmak zorunda değilsin."

Ama o sadece "Gerçek yemek için ne istiyorsun?" diye tekrarladı.

Bir lokma daha yutarken krakerler boğazını tırmaladı. "Şaşırt beni."

Loren bir kol kraker ve ikinci bir bardak meyve suyunu bitirirken Darien düşündüğünden daha kısa bir sürede tam bir yemek pişirmeye devam etti. Sarımsak ve parmesan aroması, az önce mideye indirdiği iki düzine kadar krakere rağmen midesinin guruldamasına neden oldu.

İşi bittiğinde, kızın önüne bir kase tavuklu makarna koydu, çatalı sapladı ve "Ye" dedi. Kızın birkaç eriştreyi çatalının etrafında döndürmesini, üflemesini ve ağzına atmasını izledi.

Vay canına, yemek yapabiliyordu. Lezzetlerin karışımı bu dünyanın dışındaydı ve kendini şimdiden ikincisini isterken buldu.

"Ödül avcısı ve şef," diye düşündü. "Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Böyle yemek yapmayı sana kim öğretti?"

"Kendim öğrendim." Temizlemek için ocağın başına döndü. "Yemek yapmak gibi basit şeylerin nasıl yapılacağını gösterecek kadar umursayan bir babadan yoksun büyüyünce böyle oluyor işte." Sesinde hiç duygu yoktu. Loren'in onu bu konuda sorgulamamasının nedeni, geçmiş hakkında sorguya çekilmenin nasıl bir his olduğunu bilmesiydi. Ve birkaç saat önce aynı şeyi ona yapmış olmasına rağmen, bunu ona yapma fikrinden hoşlanmamıştı.

Darien beş dakika içinde mutfığı temizledi ve sonra ocağın yanındaki tezgâha yaslanıp onu izlemeye devam etti. *Ona* bakmak *onun* için ne kadar büyük bir zevk olsa da, bu rahatsız ediciydi.

Ve sonra bir şey fark etti. "Neden yemek yemiyorsun?"

Tek omzuyla omuz silkti. "Aç değilim."

Loren gözlerini kıstı. "Sen de Rook ve Redding'de yemedin." Çatalını makarnanın içine bıraktı ve kollarını tezgâhın üzerinde kavuşturdu. "Sen yemiyorsan, ben de yemem."

Ona attığı sırtış yanağındaki gamzeyi gösterdi. "Bu bir gerçek mi?"

"Evet, gerçek. Fasulye sırıgı gibi yapılı olmamana şaşırdım, "Seni ne kadar az yerken gördüğümü düşünürsek." Hayır, kesinlikle fasulye sırıgı değildi. Mükemmel orantılı ve güçlüydü ve gömleğinin altında bir karın olduğunu bakmasına gerek kalmadan biliyordu. Bu konuda dürüst olmasına izin verirse, adam ona Kızıl Yıldız Tapınağı'ndaki kusursuz kaslı tanrıların mermer heykellerini hatırlatıyordu.

Loren beklerken bakışlarını ondan ayırmadı. Darien bir süre sonra sakinleşti ve ocakta kalan tencereden bir tabak aldı. Loren ancak çatalını alıp bir ısırık aldıktan sonra kendi yemeğini yemeye devam etti. Diğer her şeyi bitirdiği gibi kendi yemeğini de çabucak bitirdi ve ardından kâsesini ve çatalını bulaşık makinesine yerleştirdi.

Loren ona baktı. "Hiç çiğnedin mi?"

Geniş ağzının köşesi seğirdi. "Birazcık."

Buzdolabının üstündeki karanlık bulanıklık gözüne çarptı. Hob o kadar hızlı hareket ediyordu ki, şişirilmiş pirinç ve granola kutularının arkasına saklanmadan önce ateşli siyah silüetini zar zor görebildi.

Bir an sonra, gölgeli küçük yüzü ona baktı, kırmızı gözleri parlıyordu. Onu görmezden geldi ve meyve suyu bardağına uzandı.

Ama Darien onun dikkatinin nereye gittiğini fark etti. "Mortifer zamanının çoğunu mutfakta geçirir. Buz parçalarını yemeyi seviyor."

Loren'in kaşları havaya kalktı. "Peki... *Mortifer* kendi kazancınız için satın alınmış olmanız konusunda ne hissediyor?" Hobs'lar yalnızca Umbra Forumu aracılığıyla temin edilebilirdi. Bir kişinin evini tehditlerden ve ödül avcıları ve diğer tehlikeli insanlar tarafından tespit edilmekten koruma yeteneğine sahip inanılmaz derecede güçlü yaratıklar olarak çok pahalıydılar ve çok nadir bulunuyorlardı.

"Onu ben satın almadım," dedi Darien. "O bir kurtarma operasyonu. Boktan bir mafya babasının ödülünü almak için gönderildiğimde onu evinde tutuyordu. Mafya babasının kesik başını paketledikten sonra Mortifer'a bir çıkış yolu önerdim. O da

Buraya seçimle geldim, zorlamayla değil." Darien ona küçük bir gülümseme verdi. "Tanıdığım başka biri gibi."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Loren.

"Benim hakkımda varsayımlarda bulunmazsan memnun olurum Calla."

"Sanırım bu ikimizi de ilgilendiriyor."

Mürekkep rengi kaşlarını çatı ama "Yeterince makul" dedi.

Yemeğini neredeyse bitirmişti ki Darien'in telefonu gelen bir aramayla çaldı. İzin isteyip boğuk bir "Hey" ile cevap verdi ve kütüphanede kayboldu.

Kâsesini yalayarak temizleme dürtüsüne direnen Loren, hiçbir şey kalmayana kadar tabağı sıyırdı, tabureden atladı ve çatalla kâseyi bulaşık makinesine yerleştirdi.

Loren tam bulaşık makinesini kapatırken ön kapı açıldı ve başını kaldırdığında Ivyana Cassel'in kasıla kasıla içeri girdiğini gördü, diz boyu siyah çizmelerinin ince topukları yerde tıkırdıyordu. Anahtarlarını giriş holündeki cam masanın üzerinde duran ahşap kaseye attı, arkasını döndü ve mutfak adasının yanında duran Loren'i gördüğünde koyu renk omuz hizasındaki saçları sallanırken dondu kaldı.

Loren bir şey söylemek için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Muhtemelen karaya vurmuş bir balık gibi görünüyordu ve bu o akşam ilk kez olmuyordu.

"Ah." Ivyana gözlerini kırıştırdı, kalın kirpikleri ağabeyininkilerle aynı çelik mavisi gözbebekleri tarafından daha da koyulaştırılmıştı. "Sen Loren olmalısın."

Ivyana mutfağa doğru yürüdü, hareketlerinden emin ve zarifti. Loren, diğer altısı gibi bu Şeytan hakkında da pek çok şey duymuştu ve bu söylentilerin çoğu tüyler ürpertici derecede korkunçtu. Sürüngenlerin ondan uzak durmasının tek nedeni Darien'in ikiz kardeşi olması değildi. Bu unvanı hak edecek kadar elinizi kana bulamadan bırakın Şeytan olmayı, Karanlık Katil bile olamazdınız. Ama Ivyana o kadar güzel ve salkımsaçaktı ki Loren onun söylentilerde anlatılan şeylerden herhangi birini yaptığını hayal etmekte zorlanıyordu.

Ivyana ona ulaştığında elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Loren Ivyana'nın elini tuttu, avcının teni dışarıda olduğu için biraz soğuktu. Şaşırtıcı derecede sıkı bir tutuşu vardı. "Sen Ivyana olmalısın," dedi Loren. "Ben de memnun oldum."

"Diğerleriyle tanışma fırsatın oldu mu?"

Loren başını salladı. "Evet." Boğazını temizledi; bu gece boğazında çok tutarlı bir kurbağa var gibiydi. "Hepsi çok... nazikti."

Ivyana ona ne kadar nazık olduklarını bildiğini gösteren bir gülümseme verdi. "Alışmak biraz zaman alacak ama buraya çok iyi uyum sağlayacağından eminim." Loren'e, Lace'in ona yaptığından farklı bir bakış attı. Daha meraklı. Sanki onda diğerlerinin görmediği bir şey görmüş gibiydi. "Kardeşimin Cehennem Kapısı'na getirdiği herkes burada hoş karşılanır."

"Teşekkür ederim," dedi Loren.

Ivyana gülümsedi. "Biliyorum bu benim için biraz ani oldu ama çok yorgunum, bu yüzden müsaadenizi isteyeceğim."

Loren tekrar boğazını temizledi. "Tamam."

Ivyana tekrar gülümsedi ve merdivenlere yöneldi. "Tatlı rüyalar Loren. Burada güvendesin." Loren'in cevap vermesine fırsat kalmadan zıplayarak merdivenleri çıktı.

Loren, Darien'in dönmesini beklerken mutfakta dolaştı ve buzdolabının üzerine iliştirilmiş, sihirle canlandırılmış fotoğraflara baktı. Fotoğraflar burada yaşayan yedi avcıyı *normal* şeyler yaparken gösteriyordu. Motosiklete biniyor, yemek odalarında poker oynuyor, anıtların önünde poz veriyorlardı.

Loren ön kapıların yanında asılı duran çerçeveli fotoğraflara doğru ilerledi. Maximus'un mutfakta ağzı dolu bir fotoğrafı; Darien ve Ivyana'nın bir helikopterin içinde havacılık kulaklıkları takmış halleri; Lace, Darien, Travis ve Loren'in Tanner Atlas ve Jack Steele olduğunu tahmin ettiği iki adam beyaz bir dağın tepesinde snowboard kıyafetleriyle poz veriyorlardı.

Diğer sayısız fotoğrafı incelerken kendini Darien ve Ivyana'nın fotoğrafına dönerken buldu. Ve Darien telefon görüşmesini bitirip kütüphaneden dönene kadar Loren o fotoğraftan neden gözlerini alamadığını anlamadı: Çünkü Darien o fotoğrafta *gerçek* bir gülümseme takınmıştı. Bugün ona verdiği yarım gülümsemeler gibi değil. Mutfaka doğru yürürken, Loren oradaki zıtlığı gördü ve bu gece ile gündüz gibiydi.

Bu onu ilgilendirmezdi ama onu şu anda karşısında duran kişiye dönüştüren sırların ne olduğunu merak ediyordu.

Loren ertesi sabah uyandığında Darien'in gitmiş olduğunu fark etti.

Aslında ön tarafta tek bir araç bile yoktu. Şeytanların garaja park etmiş olma ihtimalini bilmesine rağmen, mutfakta bir kase pirinç gevreği yerken (Hob'dan iz yoktu, Yıldız'a şükürler olsun), bu büyük, güzel evde tamamen yalnız olduğu hissine kapıldı. Darien onu erkenden terk edeceğini söyleme zahmetine katlanmadığından, aynısını ona da yapacağını düşündü.

Yemeğini bitirir bitirmez kâsesini ve kaşığını yıkadı ve merdivenlerden koşarak süitine çıktı.

Kıyafetlerini katlama zahmetine katlanmadan tekrar bavula doldurdu ve daha dün bavuluna koyduğu aynı sayıda eşyanın nasıl olup da bugüne sığmadığını merak etti. Tuvalet malzemelerinden oluşan çantasını bavula tıktırıp fermuarını kapatırken pencerelerin dışında kuşlar cıvıldıyordu.

Tüm bu karmaşa hakkında kesin olan bir şey varsa, o da buraya ait olmadığıydı. Ve teklifine rağmen Darien'in ona yardım etmek gibi bir niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Sabrine bir çift psikopat tarafından rehin tutulurken burada oturup hiçbir şey yapmamayı reddetti.

Gün güneşli başlamıştı ama şimdi kapalı ve bunaltıcıydı. Gri tayt, beyaz bir atlet ve kot ceket giyen Loren, ön kapıyı açıp Hell's Gate'ten ayrıldı.

Kapılar Darien'in aracının geçmesine izin vermek için açıldığında, neredeyse ferforje kapılara ulaşmıştı, büyülü bariyeri havada görünmez bir şekilde titreşiyordu.

Loren onun yanında yavaşlayıp renkli camı indirerek güneş gözlüklerinin üstünden onu izlerken bile yürümeye devam etti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Bu tam olarak bir soru değil, daha çok yanlış bir hamle yaptığına dair bir suçlamaydı.

"Ben gidiyorum."

Motor hırlayarak geri çekildi. "Peki gitmekle neyi başaracağını sanıyorsun? Kendini öldürtmekten başka."

"Sanırım zamanı geldiğinde bununla başa çıkacağım." Toparlamayı başardığı arsız tona rağmen, adımlarının yavaşladığını fark etti. Çakıl taşları spor ayakkabılarına çarpıyordu.

Darien geriye doğru hızlandı ve onun yolunu kesmek için aracının etrafından dolandı.

"O kapılardan çıktığın anda seni takip edenlerin nerede olduğunu göreceklerini biliyorsun," dedi. "Ve sadece kendini tehlikeye atmakla kalmayacaksın, aynı zamanda *benim* yerimi de açığa çıkaracaksın. Herkes sana yardım ettiğimi bilecek."

Loren saçlarını omzunun üzerinden attı ve arabanın etrafından dolaştı. Ancak bariyerin ötesine geçmeden durdu ve gerçekten giderse ne kadar büyük bir aptal olacağını merak etti.

Darien aracın içinde oturmuş onu izlerken, "Arabaya bin Loren. Sanırım aramaya nereden başlayabileceğimizi biliyorum."

Loren düşünürken uzun bir süre orada durdu. Bulutlar yağmur püskürtmeye başladı, serin sıcaklık bunaltıcı sıcaklığı kesiyordu.

O ne yapıyordu? Arkadaşına yardım etmeyi nefes almaktan daha çok istiyordu ama bunu bu ödül avcısı olmadan yapamazdı. Şehir çok büyüktü ve onun Sight'ı olmadan Sabrine'i kurtarmasının hiçbir yolu yoktu. Belki de haklıydı: Belki de onu bulmak için en iyi şansları, o sarışın Karanlık Katil'in ve büyücünün Loren'i en başta neden istediklerini bulmaktı.

Loren derin bir nefes aldı, yasemin ve yağmurun baş döndürücü kokusu ciğerlerine doldu. Sonra topuklarının üzerinde dönerek arka kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Bavulunu ve çantasını içeri attı, kapıyı çarparak kapattı ve sonra yolcu tarafına bindi. Kapıyı kapattığında yağmur hızlanmıştı; tavanda sabit bir ritim tutturuyor ve sürücü camından içeri damlıyordu.

Darien güneş gözlüklerinin üstünden ona bakıyordu, dirseğini açık pencereye dayamıştı, siyah deri ceketinin kolları yağmurdan parlıyordu.

"Senin derdin ne?" diye ısırdı.

Kara kaşları, bugün maviden daha gri olan gözlerinin üzerine indi. "Bunu bir daha yapma," diye uyardı. Şeytan orta konsolu açtı ve içindeki dağınıklığı gürültüyle karıştırdı. Metal çakmaklar, kibritler, nane kutuları, muştalar, bıçaklar, sigara kutuları ve sanki patates cipsiyle aynı değere sahipmiş gibi etrafa fırlattığı Stygian tuzlarının mühürlenebilir plastik torbaları.

Loren alçak sesle ıslık çaldı. "Eksik olan tek şey prezervatifler gibi görünüyor." Şaka, o daha durduramadan, kiminle konuştuğunu hatırlayamadan dudaklarından dökülüvermişti. Şimdiye kadar sahip olduğu tek iki arkadaşı olan Dallas ve Sab ile şakalaşmaya o kadar alışmıştı ki, Darien ile konuşmak onun için tamamen yeni bir şeydi. Aslında, genel olarak *erkeklerle* konuşmak onun için oldukça yeniydi, özellikle de Darien gibi biriyle. Okulundaki erkekler, erkeklerden çok oğlan kategorisine girme eğilimindeydi.

"Torpido gözündeler," dedi poker suratıyla. Gözleri bir milisaniye için onunkilerle buluşmak üzere yukarı kayarken gözlerinde kızgınlık parlıyordu.

Loren onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. Her şeye rağmen yanakları kızardı.

Bir kez daha, o bilge çenesini kapalı tutmalıydı.

Sonunda altın bir zincir çıkardı. Üzerinde eski rünlerle kaplı küçük bir kolye vardı, ortasında da kapalı bir göz. "Bunu tak," dedi.

Loren kollarını kavuşturdu. "Umm, teşekkürler ama hayır." Darien onu boğazlayacakmış gibi bakıyordu, bu yüzden ekledi, "Bana ne olduğunu açıklayana kadar olmaz."

Güneş gözlüklerini kafasına geçirdi ve bu hareketle saçlarının alt kısmından düşen birkaç tutamı tekrar düzleştirdi. "Bu bir Avertera tılsımı. Görü'yü engelleyebilen bilinen tek eserlerden biri. Taktığınız sürece ya da büyü bitene kadar yerinizi ve auranızın izlerini Darkslayer'lerden gizleyecektir."

Bu da yeni avcılarının onun nerede yaşadığını, nerede çalıştığını ve hangi okula gittiğini öğrenmesini engelleyecekti. Bu karışıklık konusunda kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı ama tam olarak değil, çünkü dün onu takip eden Karanlık Avcıları Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli'nde çalıştığını başka birine söylemeyi başarmış olsalardı... Bunu düşünmesine izin vermedi. Eğer düşünürse kalp krizi geçirebilirdi.

"Peki sihrin bittiğini nasıl anlayacağım?" diye sordu.

"Kolay: tılsım yok olacak." Tılsımı ona uzattı ve bir süre daha düşündükten sonra parmaklarını zincirin etrafına doladı.

Ama adam bırakmadı ve bakışları kızın gözlerinin içine girerek kararlı bir şekilde, "Bunlar sadece nadir değil, aynı zamanda pahalı, bu yüzden sakın çıkarma ve kaybetme," dedi. Kadın başını salladıktan sonra adam elini bıraktı.

Loren narin tokayı çözdü ve boynuna taktı, büyü tenini titretirken midesi bulandı. Görünmez bir palto giymiş gibi hissetti.

Kollarını kavuşturdu ve yağmurdan ıslanmış ön camdan dışarı bakarak henüz teşekkür etmeyi reddetti. İsteksizce, "Pahalı ne kadar pahalı?" diye mırıldandı.

Geri vitese taktı ve arabayı kapıya bakacak şekilde döndürdü. "Üç yüz bin."

Başını o kadar hızlı çevirdi ki, kırbaçlandığına yemin edebilirdi. "Altın mynet?" diye ısırdı. Darien ona bakmadı. "Umarım sana geri ödeme yapmamı beklemiyorsundur, çünkü yaparsan çok uzun bir süre beklersin." Düzeltiyorum: Darien o paranın yarısını bile göremeden çoktan mezara girmiş olurdu.

"Merak etme," diye mırıldandı. Ön cam sileceklerini çalıştırdı ve kapıdan hızla geçti.

Bundan sonra sessizleşti ve önündeki yoldan başka hiçbir şeye konsantre olmadı. Loren, Darien'in bu tılsımı almak için o sabah yola çıktığını fark ettiğinde kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Ve Darien'in sırf kendi çıkarı için üç yüz bin altın mynet ödediğinden tamamen habersiz, onu ekmeyi planlamıştı.

Loren boğazını temizledi. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Hayır, yapmadım," dedi, sesi soğuk ve kırılmıştı. Bunun için onu suçlamadı, özellikle de az önce ona bu kadar kaba davrandıktan sonra. Utanç yanaklarını renklendirdi.

"Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

"Dusk Hollow," dedi. Hızını artırdı ve temiz hava taksinin içine dolup Loren'in saçlarına doğru üfledi. "Atalarınızın kemik tozunun nereden geldiğini bilebilecek biri varsa o da mezar hırsızlarıdır."

"Yalnız mı gidiyoruz?"

"Max, Jack ve Tanner bizimle orada buluşacaklar." Sinirlerini daha da geren bir başka gerçek. Sadece Maximus'un değil, henüz tanışmadığı iki Şeytan'ın daha yanında olmak zorundaydı.

Arabayı sürerken, Darien'in dövmele elleri direksiyonda rahat durmuyor, parmak eklemleri derisinden beyaz görünüyordu. Yaptığı her hareket - dönüş sinyalinin yakmak, dur işaretinde fren yapmak, sıcaklık kadranlarını ayarlamak - gerekenden daha sertti.

Loren derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle.

Ama elleri hâlâ gevşememişti, çenesi de öyle; yanağında bir kas kıpırdadı. Bir şeye vurmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"En azından sana söylemeden gitmem doğru olmazdı," diye sıkıca devam etti. "Ben sadece..." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. Tanrım, başı ağrıyordu.

Darien dakikalar sonra ilk kez ona baktı.

"Bunalmış durumdayım," diye acınası bir şekilde itiraf etti. "Ve eminim biliyorsundur, çok korkuyorum. *Senden* de korkuyorum. Bana yardım etmekten başka bir şey yapmadığın halde."

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, cevap verip vermeyeceğini bile merak etti. Ama sonra elleri gözle görülür bir şekilde gevşedi ve "Endişelenme," dedi. Sesinde daha önceki keskin tondan eser yoktu. "Sadece bunu bir daha yapma. Mülkümden ayrılmanızı engellemek için zamanında yetişemeseydim, muhtemelen Hell's Gate'i taşımak zorunda kalacaktık. Uzun zamandır o evde yaşıyoruz ve diğerleri de oraya oldukça bağlı, bu yüzden kimse için iyi olmazdı." Ön cama vuran yağmurun altında bir lekeden başka bir şey olmayan kırmızı ışıktaki yavaşlayarak durdu. "Ve bu en iyi durum senaryosu. En kötüsü çok kan akması olurdu."

Bahsettiği kanın sadece düşmanlarına değil, Şeytanlarından bazılarına ait olabileceğini eklemesine gerek yoktu.

"Özür dilerim." Ne kadar bencilce davrandığını fark etmemişti.

"Dediğim gibi, bunu bir daha yapmazsanız sorun yaşamayız."

Loren dün gece gördüğü fotoğrafları hatırladı. Şeytanların bir aile olduğunu ve Cehennem Kapısı'nın da herkesin evi gibi bir yer olduğunu anlamaya başlamıştı.

Dusk Hollow'a giden yolculuğun geri kalanında sessizdi, boynundaki tılsımın ağırlığı şimdi kalbine yüklenen suçluluk duygusuyla kıyaslanamazdı.

Dusk Hollow, Angelthene'in en eski mezarlığıydı.

Yokuş yukarı uzanan toprak yolun iki yanında hurma ağaçları sıralanırken, arazinin geri kalanı defne incirlerinin ağır gölgelikleriyle gölgeleniyordu. Alan yemyeşildi, etrafı o kadar eski dökme demirle çevrilmişti ki sadece parçaları kalmıştı.

Çiselemeye başlayan yağmurun pıttırtısı dışında tek ses motorun homurtusu ve lastiklerin altındaki toprak ve çakılların çıtırtısıydı. Ziyaretçilerin park etmesi gereken yolda hiçbir araba yoktu ve araziyi süsleyen zaman ve hava koşullarından yıpranmış mezar taşlarına çiçek taşıyan tek bir kişi bile görülmüyordu.

Darien'inki dışında burada bulunan tek araç, silahlı kuvvetlerin bulunduğu savaş alanlarına aitmiş gibi görünen bir SUV'du. Dün gece Cehennem Kapısı'nın dışında gördüğü cipin aynısıydı - Maximus Reacher'in aracı.

Darien aracın yanına yanaştığında, cipin sürücü kapısı açıldı ve Maximus dışarı fırladı, taba rengi paltosu sallanıyordu. Bir elinde tüfek, diğerinde yere fırlattığı ve çatlayan deri çizmesinin tabanı altında ezdiği bir puro vardı. Max'in yanına gelen diğer adamlar Jack ve Tanner'dı; Darien arabadan inecek cesareti bulur bulmaz onları Loren'le tanıştırdı.

Jack, bronz tenli, gözleriyle uyumlu kıvrıcık kahverengi saçlı, çapkın ve şakacı bir gülümsemeye sahip biriydi. Şehirde ve şehir dışında kumar bağımlılığıyla ve inanılmaz miktarlarda para kazanma yeteneğiyle tanınıyordu.

Tanner daha uzun boylu ve sırim gibiydi, keskin yüz hatları, kafasına yakın kesilmiş açık kahverengi saçları ve Darien'in dinlenmekte olan göt suratına taş çıkartacak kadar ciddi bir ifadesi vardı. Tanner, zamanının çoğunu Cehennem Kapısı'nda koleksiyon yaparak geçiren tek Şeytan'dı; inanılmaz derecede zekiydi, hackleme becerileri eşsizdi. Neredeyse tüm koruma büyülerini dakikalar içinde kırabilir ve Şeytanların hedeflerinin saklanması olabileceği binalara erişimini sağlayabilirdi. Bu kadar ölümcül, bu kadar durdurulamaz olmalarının nedenlerinden biri de oydu.

"Takip etmemizi istediğin bir planın var mı?" dedi Jack, yosunlu mezar taşlarının etrafından dolanırlarken o bulaşıcı gülümsemesiyle Darien'e, "yoksa öylece takılacak mıyız?"

Darien tabancasını doldururken, "Benjamin'i son gördüğümde bana sürprizlerden hoşlanmadığını açıkça belirtmişti," dedi. Onlara bir işaret çaktı.

dergiyi yerine koyarken gülümsedi. "Bu yüzden, geleneksel Kara Katil modasına uygun olarak, bugün davetsiz bir şekilde ortaya çıkarak ona sürpriz yapabileceğimizi düşündüm."

Çocuklar güldü. Maximus, "En azından bir dahaki sefere avcıların kendi kuralları dışında hiçbir kurala uymadığını öğrenecek. Ve biz de gerektiği kadar iyi dinlemiyoruz."

Darien kıkırdadı. "Ne kadar çok bilersen." Mezarlığın ortasındaki devasa, yıpranmış bir mezardan birkaç adım ötede durdu. Geniş, mühürlü kapının soluk taşına bir dizi rün yazılmıştı.

Tabancasını yırtık olduğu kadar solmuş da olan kot pantolonunun ön tarafına yerleştiren Darien keskin bir ısıklık çaldı.

Darien'in Tanıdığı gölgesinin içinden fırlayıp mezara doğru koşarken Loren neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Bir siluet kadar siyah, kısa tüylü, kırpılmış kulaklı, kuyruklu ve uzun ağızlı, yüzü kırmızı gözlü bir köpek kafatasına benzeyen büyük bir köpekti. Hareketleri zarif ama güçlüydü; mühürlü kapıyı çevreleyen gölgenin içine sıçradı ve mezarın içinde kayboldu. Tüm Familiar'lar gibi, Darien'inki de onunla düşünceleri aracılığıyla iletişim kurabiliyordu - ondan başka kimsenin duyamayacağı bir sesle.

Loren kıskançlıktan donuk bir bıçak darbesi hissetti. Küçüklüğünden beri hep kendine ait bir Tanıdık istemişti. Kendisi gibi insanlardan esirgenen pek çok büyülü şey istemişti.

Ama Singer vardı ve bunun için minnettardı. Köpek onun için Dallas ve Sabrine kadar arkadaştı ve bazen Singer'ın onu anlayabildiğini, ondan başka kimseye anlatmadığı sırlarını kavrayabildiğini hissediyordu. Hayatı pahasına koruduğu sırları, Dallas'tan bile.

Darien'in Tanıdık'ının dönmesini beklerken mezarlıktan soğuk bir rüzgâr geçti. Sıcaklık Angelthene için doğal olmayan bir şekilde soğuktu ve Loren bunu fark eden ilk ya da tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu çünkü hepsi arkalarını döndüklerinde bir düzine pelerinli ve aç ruhun üzerlerine doğru geldiğini gördü.

Darien Loren'i o kadar hızlı arkasından çekti ki neredeyse düşüyordu.

Karanlık, yırtık pırtık cüppelere bürünmüş hayalet iskeletler olan wight'lar gruplarının etrafını sarmış, hareketlerinin hızı öyle soğuk bir rüzgâr girdabı yaratmıştı ki yağmur donarak doluya dönüşmüştü.

Üç düdük sesi havayı yararak geçti. Gölgelelerinin içinden çağrıldıkları gibi hırlayarak Tanner, Max ve Jack'in Tanıdıklarını -sırasıyla bir kurt, bir dağ aslanı ve bir jaguar- ortaya çıkardılar. Ruhlar, Karanlık Katmanlar -ve Loren- ile wightlar arasında durarak eşit uzaklıkta yerlerini aldılar.

Zihnine dolan solgun seslere karşı kulaklarını kapatan Loren, Şeytanlara *ateş* etmeleri için bağırdı. Hiçbiri ellerindeki silahlarla nişan almamıştı; sadece bir çember oluşturacak şekilde savunma pozisyonunda çömelmişlerdi, Loren merkezde olmak üzere sırtları birbirine dönüktü ve gözlerini wightlardan ayırmayı reddediyorlardı.

Loren'in aklını ne zaman kaybettiklerini öğrenmek istememesi için her şeyi yapması gerekiyordu.

"Kurşunlar barrow wight'lara karşı bir bok yapamaz, tatlım!" Jack'in haykırışı girdap tarafından neredeyse bastırılıyordu. İçinde bulundukları tehlikeye rağmen bundan keyif alıyor gibiydi, sesinde ukala bir gülümseme vardı.

Ölü yapraklar, devrilmiş yumuşak toprak ve donmuş yağmur parçaları etraflarında o kadar hızlı dönüyordu ki Loren ayaklarının yerden kesileceğine yemin edebilirdi. Girdap vücutlarını çekmeye başladı. *Auralarını* da... fark etti. Wightlar onların *tadına* bakıyordu.

Familyarlar hırlayarak uyarıda bulundu ve ileri atıldı. Wightlar geri çekildi, girdabın hızlı temposu çok az da olsa tökezletti.

Çemberlerinin karşı tarafında Tanner, "Benjamin gerçekten de çok acele ediyor, Dare," diye seslendi.

Sanki biri onu duymuş gibi, mezarın kapısı inleyerek açıldı. Uzun boylu, ince bir figür kapıda belirdiğinde avcılar gözlerini wightlardan zorlukla ayırdı. Önünde Darien'in Tanıdığı duruyordu; wight'ları görünce köpek ileri atıldı ve Darien'in botlarının hemen önünde durdu, hemen pozisyonlarını ayarlayan diğer Tanıdıklarla aynı hizaya geldi, asker arkadaşlarına - *liderlerine* - uyum sağlamak için tek bir birim olarak çalıştılar. Tıpkı Darien'in Yedi Şeytan'a liderlik ettiği gibi.

"Benjamin," diye bağırdı Darien rüzgâra karşı, çenesini hafif bir eğlenceyle onları izleyen tüylü saçlı adama doğru eğerek.

"Darien Cassel," diye takıldı Benjamin. "Uzun zaman oldu. Beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım." Wight'ları değerlendirdi. "*Gerçi* unuttuğun şeyin davetsiz gelmeme ricam olduğunu varsaymak yanlış olmaz sanırım."

Darien, aurasını yalayan wightlara rağmen sırttı. "Size bazı sorularım var. Evcil hayvanlarınızı geri çekin - bugünlük yeterince oyun oynadınız."

Bu mesafeden Benjamin'in solgun, tıraşsız yüzünün altındaki gülümsemesini görmek zordu ama etraflarında uçuşan pelerinli iskeletleri incelerken gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Ama canlarım çok eğleniyorlardı," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

Benjamin ellerini bir kez çırpı.

Girdap durdu, Loren'in yüzünün etrafında dönen saçları düğümler halinde omuzlarına düştü. Avcılar savunma pozisyonlarını gevşetirken, Familiar'ları da aynı şeyi yaptı.

Bünyamin başını eğerek kendisini mezara kadar takip etmelerini işaret etti. "Gelin, gelin." Bakışları Loren'in Darien'in arkasında durduğu yere kayınca meraklandı. Gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüştü, burun delikleri alevlendi. "Görünüşe göre konuşacak çok şeyimiz var."

-

Darien Benjamin'e, "Kız benimle gelecek," dedi. "Diğerleri dışarıda bekleyecek."

"Her zaman çok dikkatlisin," diye mırıldandı Benjamin. "Beni yaraladın, Darien." Ama o sadece gülümsedi ve mezarın ateşle aydınlatılmış ağzına doğru adım attı.

duvarlara çarpıyor.

Diğer üç avcı, Darien mezara doğru ilerlerken ona soru sormadı. Loren derin bir nefes alarak korkusunu bastırdı ve onu takip etti. Tanıdık'ının, güçlü yan tarafındaki kaslar bacağından sadece birkaç santim ötede, onun yanında tempo tutması biraz rahatlatıcıydı.

Mezarın içindeki hava nemliydi ve ıslak toprak kokuyordu. Kapı yavaşça inleyerek arkalarından kapanırken, Max diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı. Kapı kapanıp onları mezara hapsetmeden sadece bir saniye önce Max'in aslanı Darien'in yanına sıçradı. Darien'in Tanıdığı kedinin bıyıklı yanağını şakacı bir şekilde ısırdı ve ikisi birlikte Benjamin'in kaybolduğı tünele doğru yol aldılar.

"Sana ne sorarsa sorsun," dedi Darien Loren'e sessizce, yürürken fener ışığı güçlü çenesini yaldızlıyordu, "bırak konuşmayı *ben* yapayım."

"Scarlet Star yanlış bir şey söylememi yasaklıyor," diye mırıldandı.

Darien'in sesi sert bir fısıltıya dönüştü. "Scarlet Star yerde ölü yatmana neden olacak bir şey söylemeni yasaklıyor."

Loren sinirlendi. "Bu kadar açık sözlü olmak zorunda değilsin."

"Ve söylediğim ya da yaptığım her şeyi sorgulamak zorunda değilsin. Çoktan unutmuş görüldüğünüze göre, size *yardım* etmeye çalıştığımı hatırlatmama izin verin."

"Nedenini hala anlamıyorum. Benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyorsun." Düzeltiyorum: Ondan hiç hoşlanmıyor gibiydi.

"Senden hoşlanmadığımı söyleyemem. Ama bazen başıma bela olabiliyorsun."

Loren ona dişlerini gösterdi. "Ve sen de benim için bir dikensin." "En azından ortak bir noktamız var."

Mezarın derinliklerine doğru yürüdükçe Loren'in kalbi daha hızlı çarpıyordu. Yağmurun toprağına çarparken çıkardığı ses, onlar yürüdükçe boğuklaşıyordu.

Tünel sonunda üç ayrı tünele ayrıldı. Darien tereddüt etmeden, sanki seçtiğı markette alışveriş yapıyormuş gibi ortadaki yolu seçti. Loren onun yanından ayrılmadı, zift gibi siyah gölgelerin içinde yürürken ceketinin kolu neredeyse onunkine değiyordu. Avcının dövmele parmak eklemleri Loren'in elinin arkasına değdiğinde, sanki dokunuştan elektrik çarpmış gibi birbirlerine baktılar.

Loren kollarını kavuşturdu ve yürüyüşün geri kalanında ondan uzak durmaya özen gösterdi, Darien de onun yanında aynı şeyi yaptı.

Çok geçmeden, ilerideki bir köşede ışık parladı. Köşeyi döndüklerinde kendilerini iksir şişeleri ve diğer büyülu gereçlerle dolu rafların sıralandığı bir odada buldular. Odanın ortasında bir masa vardı, silahlar ahşap yüzeye yayılmıştı ve tavandan tellerle sarkan ip ışıkları vardı.

Benjamin masanın yanında onları bekliyordu. Darien'le birlikte birkaç adım ötede durduklarında Loren'e gülümsedi.

Mezarcı'nın Tanıdığı omzuna tünemişti, büyük baykuş bilge altın gözleriyle köpeğı ve aslanı değerlendiriyordu. Loren üçünün konuşup konuşmadığını merak etti.

Benjamin hâlâ Loren'e gülümsüyordu. Bakışlarını yere indirdi ve ancak mezarcı konuştuğunda başını kaldırıp Darien'e baktığını gördü. "Ne kadar oldu Cassel? İki, üç yıl mı?"

"Onun gibi bir şey." Darien'in ses tonu rahat ve dostaneydi.

"Buraya yanında bir insan kızla geldiğine göre, bu süre içinde her şey çok değişmiş olmalı." Loren'e kayan gözlerinde eğlence parlıyordu.

"Aslında burada olmamın sebebi o." Benjamin başını eğdi. "Birkaç Darkslayer, atalarından birine ait kemik tozuyla onun izini sürüyor. Son zamanlarda hangi mezarların kazıldığına dair bir fikriniz olabileceğini umuyorduk." Adamları bunu ayarlamadan kazılan mezarlar. Loren, şehirde ya da civar bölgelerde bir mezarın kazıldığını bilen biri varsa, o kişinin Benjamin olduğu sonucuna varacak kadar bilgi topladı.

Benjamin kollarını kavuşturdu ve kalçasını masaya yasladı. "Burada bir şeyi atlıyor gibiyim. Bir Kara Katil neden bir insanı takip etmek istesin ki?"

"Sizin tahmininiz de bizimki kadar iyi. Cevapları bulmanın en hızlı yolu, kimin kemik tozunun alındığını bulmaktır."

"Sana da bu kemik tozu verildi mi dostum?" Darien

kendini beğenmiş bir gülümseme takındı. "Elbette."

Mezarcının gözlerinde merak parlıyordu. "Sana ne kadar teklif edildi?"

Loren, Darien'in çenesinde bir kas kasılması gördüğüne yemin etti. "Fark eder mi?"

Benjamin omuz silkti, ancak miktara olan ilgisi açıktı. Dürtmek yerine başka bir soruya yöneldi. "Neden kemik tozunu mezara kadar takip etmediniz?"

"Bu şekilde çalışmıyor. Birini kemik tozuyla takip ettiğimde, görünür bir aurası olmadığı sürece onu bulmak mümkün olmuyor." Yalnızca yaşayan insanların aurası vardı; bir kişi öldüğünde aurası bedenini terk eder ve nehir yoluyla Aşağı Dünya'ya giderdi.

Loren dün gece yatmadan önce Darien'e aynı soruyu sormuştu -Kızıl Yıldız Bulvarı'nda öldürdüğü insanlar hakkında, çünkü şehirde bıraktıkları izlerin onları Sabrine'e götürebileceğini ummuştu.

Verdiği cevap onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Darien sözlerine şöyle devam etti: "Ve yapabilseydim bile, hepsini sadece onu bulmak için kullanmam gerekirdi. Geriye hiç kalmadı."

Benjamin başını eğdi. "Ve onu bulduğunda, bunun yerine onu korumaya karar verdin. Ne kadar ilginç."

Bir telefon çaldı ve Loren neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Benjamin cebinden telefonunu çıkardı. "Bana bir dakika izin verin," dedi gözlerine değmeyen bir gülümsemeyle.

Mezar soyguncusu mesajı okuduktan sonra telefonunu cebine attı ve odanın bir köşesindeki yırtık pırtık sarı bir perdenin arkasına kısmen gizlenmiş toprak bir kapı aralığında gözden kayboldu.

"Bu konuda içimde iyi bir his var mı bilmiyorum," diye fısıldadı Loren Darien'e. Ama Darien onu duymazdan geldi. Çenesinde bir gerginlik vardı ama dağınık rafları tararken her ne düşünüyorsa bunu ona belli etmedi.

Darien'in arkası dönükken Loren masaya yaklaştı ve tıpkı Darien'in şimdi arkasındaki raflara yaptığı gibi masanın üzerine dağılmış eşyaları taradı. Birkaç dakika aradıktan sonra, kirli bir küreğin altında birkaç kez katlanmış buruşuk bir kâğıt parçası buldu. Kağıdı küreğin altından çekip çıkardı, açtı ve üzerine karalanmış kelimeleri okudu.

Dört milyon altın mynet. Altı çizili.

Şeytanın Avukatı.

Kadın. On sekiz, on dokuz yaşlarında. Bul onu. Üç kez altı çizildi.

Sayfanın en altında bir telefon numarası, başka bir Darkslaying çemberinin başlığı ve bir isim vardı.

Reapers... Geller???

Loren'in nefes almayı bıraktığını fark etmesi üç acı verici, düzensiz kalp atışını aldı. Kağıt titreyen ellerinde hışırdıyordu.

Mezarcı da onu arıyordu. Loren'i herkesten önce bulursa alacağı ödülün peşindeydi. Ancak bir büyücü olarak Loren'in izini sürmek için gerekli görüşe sahip değildi, bu yüzden ödülü kendisiyle paylaşacak birini aradığını düşündü. Kâğıda karalanmış sözcüklere bakılırsa, bu kişi Orakçılar için çalışan biriydi.

Görünüşe göre Benjamin'in Darien'e teklif edilen nakit para konusundaki merakı sandığından daha büyük bir endişe kaynağı olmuştu.

"Darien," diye seslendi zayıfça, kâğıt elinde kırışıyordu. "Şeytanın Avukatı nedir?"

Darien onun yanına geldi, kâğıdı parmaklarının arasından kaptı ve taradı. Kâğıdı bir top haline getirdi ve gözleri kararırken neredeyse un ufak ediyordu. "O *ibne*."

Arkalarından ayak sesleri duyuldu. Atmosferdeki değişikliğin hemen farkına varan iki Tanıdık Ruh, şimdi Darien ve Loren'in her iki yanında hazır olda bekliyordu.

Benjamin teslim olmak için ellerini tam olarak kaldıramadan, Darien tabancasını gözlerinin arasındaki boşluğa doğrultmuştu.

"Açıklayabilirim," dedi Benjamin. Omzundaki baykuş alçak sesle öttü ve kanatlarını hışırdattı.

Darien, "*Konuşmaya başla, pislik herif,*" diye hırlarken, emniyetin açılma sesi aksi halde sessiz olan odada yüksek sesle duyuldu.

Darien başa çıkması gereken iki sorun olduğunu biliyordu ve bunları hızlıca halletmesi gerekiyordu.

Bu sorunlardan biri, önünde duran ve kirli elleri başının üzerinde titreyen mezarıcıyla ilgiliydi. İkincisi ise arkasındaki, aldığı her nefes sığ ve düzensiz olan ölümlü kızla ilgiliydi.

Benjamin, Darien'e ateş etmemesi için yeterli bir sebep sunmazsa onu öldürecekti. Ve Benjamin'in olmadığı süre boyunca Loren'in nerede olduğu konusunda başka biri bilgilendirildiyse, onlar gelmeden önce onu buradan çıkarması gerekiyordu yoksa burası kan gölüne dönerdi.

"Açıklayabilirim," diye tekrarladı Benjamin. Alnında boncuk boncuk ter vardı. "Umarım açıklayabilirsin," diye tehdit etti Darien.

Yırtık pırtık perdenin arkasından iki esmer yüz belirdi ama Darien diğer soygunculara tetiği çekmeden, hep birlikte ellerini kaldırdılar ve toprak duvara öyle bir çarptılar ki tavandan birkaç çakıl taşı sallandı.

Benjamin bağırды, "ATEŞ ETME! Yıldız aşkına ateş *etme*! Lütfen Darien, biz *senin tarafındayız*."

Darien'in işaret parmağı tetiğe dokundu ve üç graverobber'in gözleri bu hareketi takip etti. Darien dişlerini göstererek, "Az önce okuduklarıma bakılırsa -arkadaşım ile ilgili niyetleriniz hakkında," dedi, "bunun bir yalan olduğunu söyleyebilirim."

"Bu doğru, tamam mı?" Benjamin'in boğazı düğümlendi. "Doğru, onun izini sürmek istiyordum, bunu inkâr etmeyeceğim. Ama sen bugün buraya gelene kadar onun insan olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hedefin bir Yüce İblis ya da bir gangster olabileceğini düşünmüştüm - öldürdüğüm için kendimi suçlu hissetmeyeceğim biri. Ama şimdi görüyorum ki çok yanlışmışım."

Darien'in ölümcül ifadesi az da olsa yumuşadı. "Bir insanın hayatı neden umurunda ki?" diye bağırdı, sesinin yüksekliği Loren'in nefesini kesmesine neden oldu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Benjamin'in sesi sert bir fısıltıya dönüştü ve ekledi: "Hepimiz biliyoruz ki sana karşı gelmek aptallık olur, Darien. Ve ben aptal olarak ölmeye niyetli değilim."

Darien düşünürken tam üç dakika geçti. Odadaki herkesin nefesini tuttuğunu hissediyordu. Ve soyguncuların hepsi de çok iyi biliyordu ki, onları öldürmeye karar verirse, ne olduğunu bile anlayamadan ölmüş olacaktı.

Benjamin'in ağzının sert çizgisi titredi. Gözleri hayatında ilk kez saklayamadığı bir korkuyla parlıyordu. Darien bu adamı yıllardır tanıyordu ve o yıllarda yalan söyleme konusunda berbat olduğunu öğrenmişti. Görü'nün yardımını olmadan bile Benjamin'in ne zaman dürüst davrandığını kolayca anlayabiliyordu.

Ama yine de -her ihtimale karşı- altıncı hissine başvurdu ve gri aurasının sabit bir parıltı olduğunu gördü. Onları kandırdığını gösterebilecek hiçbir titreşim ya da bulanıklık yoktu.

"Ondan nasıl haberin oldu?" dedi Darien, gözlerini kırıştırarak. "Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme, yoksa bu mermi beyninde kendine yeni bir yuva bulacak."

Benjamin hiç vakit kaybetmeden açıklamaya başladı. "Yaklaşık bir hafta önce, onun izini sürmek için gerekli olan kemik tozunu bulmak üzere işe alındım; onu tanımamın tek nedeni bu." Yutkunurken boğazı düğümlendi ve ter şakaklarından aşağı doğru akarak tenindeki kiri temizledi. "Sen sormadan önce, onu bulmayı başaramadığımı bilmeni isterim. Ve beni tutan adamlar onun ödülünü sadece sokaklarda kulaktan kulağa duydular -daha doğrusu Şeytanın Avukatı'ndaki bir sohbetten- ve ödülü kendileri için istediklerine karar verdiler. İş almanın sorun olmayacağını düşündüler çünkü söylentilere göre Randal'ın çevresinden kimse bu işe talip olmamıştı."

Ne kadar ilginç, diye düşündü Darien.

The Devil's Advocate tüm şehirdeki en sert, en pis gece kulübüydü. Darien ve diğerleri - özellikle Maximus, Jack, Lace ve Travis - bu binada oldukça berbat şeylere tanık olmuşlardı. Asla konuşmak istemedikleri şeyler.

Darien tabancasını bırakmadı. "Neden bu kadar çok insan onu arıyor? Onu ne için istiyorlar?"

"Beni şaşırtıyor," dedi Benjamin. "Ben de senin kadar az şey biliyorum, belki daha da az. Bana en az şey söylendi ve Şeytanın Avukatı'nda geçen konuşmalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Görünüşe bakılırsa, kimse onun kim ya da ne olduğunu bilmiyor, en azından beni işe alan insanlar bilmiyor - sadece çok fazla mynet değerinde olan isimsiz ve yüz­süz bir hedef olduğunu biliyor. Şehirdeki gözlerim bana dört milyon kadar yüksek olduğunu söylüyor." Yutkunmak için durakladı. "İşte bu yüzden, siz gelmeden önce onu kendim bulup ödülü almak istedim. Sanırım dört milyonun hayatımda çok büyük bir fark yaratacağını söylemeye gerek yok. Ve Randal Slade'in çevresi tarafından talep edilmemiş bir ödülün ortaya çıkması çok sık rastlanan bir durum değil."

Darien gözlerini kırıştırdı. "Dört milyon mu?" Kendisi ya da diğer Şeytanlar dışında birine bu kadar teklif edilmesi ne kadar ilginçti. Kâğıt parçasına karalanmış miktarı fark etmişti ama şu ana kadar üzerinde fazla düşünmemişti. "Hangi Kara Katil'e dört milyon teklif edildiğini biliyor olamazsın, değil mi?" Loren'in kalp atışları hızlanmış, korkusu odaya yayılmıştı.

"Korkarım hiçbir fikrim yok."

Uzun ve ağır bir sessizlik anından sonra Darien tabancasını indirdi, emniyetini açtı ve kılıfına koydu. Loren de dahil olmak üzere odadaki herkes rahat bir nefes aldı. "Geller'in olayı ne?"

Benjamin hâlâ havada titreyen ellerini yavaşça indirdi. "Adı Tyson. Çalışan bir Kara Katil-"

Darien elini sallayarak, "Ölüm Melekleri için, onu tanıyorum," diye bitirdi.

Benjamin biraz gülümsedi. "Doğru ya. Bu şehirdeki hemen hemen herkesi tanıdığını unutmuşum."

"Bu küçük planında Geller'la ne kadar ilerledin?" Tyson birkaç aydır Darien'in en iyi arkadaşlarından biriydi; Darien'in ilk ciddi ilişkisini bitirdiği ve acısını dindirmek için uyuşturucuya, alkole ve kadınlara yöneldiği zamanlardan beri. Her hafta sonu şehrin en müstehcen barlarına ve gece kulüplerine giderler ve Darien'in itiraf etmek ya da şimdi hatırlamak bile istemediği türden şeyler yaparlardı. Tyson, Darien'in bunu kişisel olarak algılamaya karar verdiği gün arkadaşlıkları sona ermişti.

Uyuşturucuyu bırakmak ve partileri her hafta sonu yerine arada bir yapmak için.

"Benimle ortak olması fikrini ona ilettim. Ben kemik tozunu bulur bulmaz kızı bulmak için onun görüşünü kullanacak ve iş bittiğinde dört milyonu paylaşacaktık."

"Peki mezarı bulman için seni kim tuttu?"

"Dresden. Cain'in adamlarından biri." Loren'i bulup onu arayanlara teslim etseydi Darien'in alacağı paranın çok az bir kısmına kiralanmıştı.

Darien başparmaklarını kemer halkalarından geçirdi. "Cain onun peşinde mi?" "Ben olsam Cain için endişelenmezdim."

Darien sırtıttı. "Cain benim için bir tehdit değil. Sadece ağzı öyle."

"Tek söylediğim, muhtemelen bizim kadar az şey biliyor. O sadece mahallesindeki diğer herkesle aynı parlak oyuncakların peşinde."

"Evet, ben de onu ziyaret edeceğim." Darien soyguncuyu değerlendirdi. "Şimdi Cain için kemik tozunu bulmaya niyetin yok," diye başladı, gözleri Görme'yle kararırken sesi tehditkârdı, "ya da Tyson'la birlikte çalışıp ödülü kendiniz için kovalamaya. Öyle değil mi?"

Benjamin çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hiç." Yalan söylediğine dair hiçbir ipucu yoktu; aurası Darien'e ona güvenilebileceğini söyleyen sabit, gri bir parıltıydı.

"Güzel." Darien gözlerini kırıştırarak görüşü uzaklaştırdı. "Sağlamaya istekliysen şehirdeki gözlerini kullanabiliriz. Cain ve adamları sana ne kadar ödemeyi planlıyorsa, ben de onu karşılayacağım."

Benjamin başını sallıyordu, tozlu saçları sallanıyordu. "Bana ödeme yapmana gerek yok-"

"Eşleştireceğimi söyledim." Bir adım öne çıktı ve elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Benjamin aralarındaki son mesafeyi de tereddüt etmeden kapattı ve el sıkıştılar. "Anlaştık," dedi soyguncu. Olayların bu şekilde gelişmesinden ne kadar rahatladığını gösteren küçük bir gülümseme verdi.

Darien Loren'e döndü ve gitme vaktinin geldiğine dair bir işaretle başını çıkışa doğru eğdi. Gözleri spor ayakkabılarında, gecikmeden tünele doğru ilerledi.

En azından bir ipucu vardı. Kesin olmak gerekirse iki ipucu.

Birinci adım, Stone's End'deki Cain'i ziyaret edin ve hangi Kara Katil'e dört milyon teklif edildiğinin cevabını alın.

İkinci adım, Loren'in peşindeki diğer pisliklerin izini sür. Onlar Loren'i bulmadan önce.

-

Mezarlığa geri döndüklerinde yağmur dinmişti.

Loren, Darien'in yanında diğer Şeytanların onları beklediği yere doğru yürürken kollarını kendine doladı.

Loren Darien'e, "Sanırım düşmanlarımız yerine müttefiklerimizin olması iyi bir şey," derken dişleri gıcırdıyordu. Cümlesi, onun duyduğunu bildiği bir soru tonundaydı.

"Kan dökülmeyen her sonucun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum Calla. Benjamin ve adamları bu şehirde dolaşan en iyi mezar kazıcılar olduğu için, haklı *olduğunu* söyleyebilirim: onların düşman değil müttefik olması daha iyi."

"Dün ara sokakta gördüklerime bakılırsa, onu konuşmadan öldüreceğini düşünmüştüm."

Darien ona sığ gamzelerini gösteren bir gülümseme attı. İtiraf etmek istemese de, bu gülümseme dizlerinin daha da zayıflamasına neden oldu. "Bunu kesinlikle tartıştım."

Darien diğerlerine mezarın içinde neler olduğunu hızlıca anlattı. Darien sözlerini bitirdiğinde, Familiar'ları gölgelerinin içinde kayboldu ve herkes araçlara doğru yol aldı. Loren ve Darien arabaya geri döner dönmez, Darien motoru çalıştırdı ve kaloriferi açtı.

Loren ciddiyle, "Teşekkürler," dedi ve ellerini havalandırma deliklerinin önünde tuttu. Titremesinin çoğu şok ve korkudan kaynaklansa da, sıcak onu sakinleştirmeye yardımcı olacaktı.

"Bugünden sonra seninle iletişim kurabilmem gerekecek," dedi Darien. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve ona uzatmaya çalıştı. "Şifre 9974421." Kadın şaşkınlıkla ellerini havalandırma deliklerinin üzerinde tuttu ve Darien'in sabırsızlıkla telefonu sallamasına neden olacak kadar uzun bir süre şaşkınlıkla onunla telefonu arasında gidip geldi. "Neden bana Eski Reuneria dilinde konuşuyormuşum gibi bakıyorsun?"

"Anlamıyorum-"

"Telefon numaranız bende yoksa sizinle iletişime geçemem, değil mi?"

Ne demek istediğini anlayamadığı için kendini çok aptal hisseden kadın sonunda telefonu Loren'den aldı ve Loren'in verdiği şifreyi girdi - Loren şifreyi çoktan unuttuğu için ikinci kez tekrarladı. Arabayı döndürdü, Loren gülünç derecede uzun bir kişi listesi çıkarırken lastiklerin altındaki çakıllar çatırdıyor ve patlıyordu.

"Kızların numaralarını telefonuna kaydettirmek için birbirlerinin suratlarını tırmalamalarına alışkın olmalısın," dedi, sonunda adamın ona numarasını vermek isteyeceğini nasıl *varsaydığını* anladı - o kibirli, göt herif, kim bilir ne kadar seksi biriydi. Kendisini rehberine eklerken kaşlarını çatma dürtüsüne direndi - ve çoğu kadın olan sonsuz isim listesinde gezinme dürtüsüne direndi - ve sonra telefonunu ona geri verdi.

Elindeki kâğıdı, ön camın dibine doğru kaydığı ön panele fırlatacak kadar uzun bir süre aldı. "Ve numaranı sorma sürecinde beceriksizce davranan omurgasız erkeklere alışkın olmalısın." Durakladı ve sonra, "Neden çılgılık atmadın?" dedi.

Loren şaşkınlıkla ona bakmaya devam etti. "Ne demek istiyorsun?" "Seni o sokakta bulduğumda," diye açıkladı. "Çoğu insan yardım için çılgılık atardı. Çıkmaz sokağa doğru koşuyordun ama yine de orada sessizce durdu."

Gözlerini kırptırdı, adamın bakışlarındaki yoğunluk onu şaşırtmıştı. "Kimseyi bu işe bulaştırmak istemedim. Eğer masum görgü tanıkları bana yardım etmeye çalışırken ölseydi, kendimle yaşayamazdım."

Araba yolda sürünerek ilerliyor, ağaçların gölgeleri açılır tavanın üzerinde uçuşuyordu. Loren, Darien'in daha fazla bir şey söylemesini bekledi ama bu konuyu kapatmış gibi görünüyordu. Yine de gözlerinde hâlâ aklında olduğunu gösteren bir şey vardı.

"Ee," diye başladı. "Cain'i görmeye ne zaman gidiyoruz?"

Darien aşağılayıcı bir homurtu çıkardı. "Vakit bulur bulmaz Cain'i ziyaret edeceğim, ki bunun önümüzdeki hafta sonu olmasını umuyorum. Ve *sen* gelmeyeceksin."

Loren'in ağzı açık kaldı. "Neden olmasın ki?"

"Cain'in ve onun bölge savaşlarının yakınında olmak istemediğinizi söylediğimde bana güvenin." Loren tartışmak istedi ama Darien elini kaldırarak onun sözünü kesti

onu susturmak için aralarına girdi. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Orada *kendimi* hayatta tutmak için yeterince mücadele edeceğim. Peşime takılarak işleri daha da zorlaştırmana gerek yok."

Loren onun açık dürüstlüğü karşısında durumu daha fazla tartışamayacak kadar afallamıştı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Cehennem Kapısı'na geri dönüyoruz. Yine benim evimde kalacaksın ve sabah seni akademiye bırakacağım."

Loren, Pazartesi sabahı gelip de Darien'la yollarını ayırmak zorunda kaldığında neler hissedeceğini anlamadan önce, bunun için minnettarlık duymak için yarım saniyesi vardı. Kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde olanlardan sonra, kendisi için en güvenli yerin Darien'in olduğu yer olduğunu anlamaya başlamıştı.

Kesin olan tek bir şey vardı: Pazartesi geldiğinde uzun, çok uzun bir gün olacaktı.

Loren, Cehennem Kapısı'ndaki yemek salonunda Darien'in karşısında oturuyordu. Neredeyse Cadı Saati'ydi, bu da uyuması gerektiği anlamına geliyordu. Pazartesi sandığından daha hızlı geliyordu ama bunu hiçbir şey için kaçırmazdı.

Meşe masanın yüzeyini Stygian tuzu taneleri kaplamıştı; Darien'in elli altın mynetlik rulo yapılmış bir banknot aracılığıyla vücuduna çektiği demiryolunun kalıntıları. Gözleri kapalıydı, dirseklerini masaya dayamıştı ve bağıcıklı parmaklarını dua ediyormuş gibi çenesine bastırmıştı.

Dirseklerinin arasında Loren'in telefonu duruyordu, çatlak ekranında Sabrina'in bir fotoğrafı yanıyordu. Loren bu fotoğrafı Cehennem Majesteleri'nin kaçırıldığı gece çekmişti. Sabrina parlayan bir hale takmıştı, arkasındaki flaş ışıklarından daha parlak bir gülümsemeyle kameraya bakarken gözleri kısılmıştı. Fotoğraf Darien'in Sabrina'in izini sürmesine yardımcı olacaktı; kendilerine verilen hedefin Angelthene vatandaşı veri tabanında arayabilecekleri bir ismi varsa çoğu Darkslayer'ın izlediği yol buydu. Fotoğraflar başarısız olduğunda ya da hedefin adı veya görünüşü bilinmediğinde, kemik tozu gibi bir şey devreye giriyordu.

"Nasıl çalışıyor?" Loren uzaktan izleme hakkında sorular sordu. Kollarını yıpranmış masanın üzerinde kavuşturdu. Bitişikteki oturma odasının üzerinde asılı duran tavan vantilatörü kısıktı ve hava akımı tüylerini diken diken ediyordu. Sıcak tutmaktan uzak avokado desenli pijamaları yerine eşofmanlarını giymiş olmayı diledi. "Daha önce yapıldığını hiç görmedim. Bana açıklayabilir misiniz?"

Darien burnundan çektiği iç çekişle birkaç tuz tanesinin yanmış masanın üzerinde süzülmesine neden oldu. Ürkütücü şeytan yüzü, nerede oturursa otursun ya da durursa dursun onu takip ediyor gibiydi. Darien'in bakışları gibi, biraz daha az-

rahatsız edici bir şekilde. "İlk adım çok önemli," dedi Darien, her kelimeyi telaffuz ederek. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Hangisi?"

"Hazır olduğuna emin misin?" diye mırıldandı. "Çok ama *çok* dikkatli dinlemediğin sürece sana söylemeyeceğim." Gözleri kapalı olmasına rağmen Loren başını salladı ve daha yakına eğildi. Tuz parçaları dirseklerine battı. Sonunda, "Birinci adım: Loren adındaki sinir bozucu küçük kızlar konuşmayı bırakmalı," dedi.

Yüzündeki hevesli ifade bir anda kaşlarının çatılmasına neden oldu ve sanki adam burnuna fiske vurmuş gibi geri çekildi.

Darien gözlerini açarak ona sert bir bakış fırlattı. Derinliği olmayan çukurlar gibi parlayan bu gözleri görünce neredeyse irkilecekti. O kadar siyahlardı ki, odanın ışığını emiyor gibiydiler.

Ama Loren korkusunu bastırdı ve ona ters ters bakacak cesareti buldu. "Herkesin dikkati dağıldığında nasıl odaklanacağını bildiğini sanırdım." Vay anasını, o gözler gerçekten *de* dehşet *vericiydi*. Mavi olduklarında bile insanı korkutup kaçırıyorlardı; tam da bu yüzden Kızıl Yıldız Bulvarı'nda neredeyse altına işeyecekti.

"Benim işim genellikle birinin sürekli yüzüme bakarak gevezelik etmesini gerektirmez." Onu eğlendirmeyi *ve* onunla tartışmayı açıkça bitiren adam gözlerini tekrar kapattı ve bu kez Loren odaklanırken dudaklarını ilikledi.

Saniyeler ilerledikçe, gözleri sanki rüya görüyormuş gibi kapakların altına kaymaya başladı. Siyah gömleğinin kolları altında esneyen etkileyici pazularındaki garip kaslar dışında, altıncı hissiyle ne gördüğüne ya da hatta çalışıp çalışmadığına dair başka bir belirti yoktu. Loren'in ayakları ritim tutmak için kaşınıyordu; çıplak ayak parmaklarını sabit tutmak için parke zemine doğru kıvrırmak zorunda kaldı.

Kendisine bakılmasından şikâyet etmesine rağmen Loren bir kez olsun gözlerini ondan kaçırmamıştı. Göz kapaklarının altında titreşen gözlerinin ötesinde, onunla ilgili başka şeyler de fark etti ve bunları fark ettikçe alt dudağını ısırıldığını fark etti, özellikle de şimdi onu yakalayabilecek durumda olmadığı için.

Geniş ağzının kıvrımı, mürekkep rengi kaşlarının biçimi, duştan yeni çıktığı için hâlâ nemli olan saç diplerinin en uzun tellerinin burnunun ucuna kadar inmesi gibi şeyler. Giydiği gömlek ona tam oturuyordu.

Bir eldiven gibi, güçlü kolları ve göğsündeki her çukur ve kıvrım dikkatini çekiyordu. Dövmeli ellerinin belini kavrarken nasıl hissettireceğini, kalçalarının arasındaki o mükemmel yüzünü ve o ağzını hayal ederken yakaladı kendini...

O ağız-

Kalçasının içini gerçekten sertçe çimdikledi. Gözlerini sulandıracak kadar sert. Zihnini işgal eden düşünceleri *neredeyse* silecek kadar sertti. Onu bu masaya yatırıp diliyle ne kadar iyi olduğunu göstermesini içeren düşünceler.

Yemek odasının ışıkları titredi. Darien'in ellerini çenesinin altında birleştirdiği parmakları, sanki sadece kendisinin görebileceği bir şeye uzanmak istiyormuş gibi kıpırdadı. Kaşlarının arasındaki boşluk düğümlendi ve alt dudagının altında boncuk boncuk terler oluştu. Bu yoğun konsantrasyon görüntüsü Loren'in daha da iğrenç şeyler hayal etmesine, kendini tokatlamak istemesine ve oturduğu yerde kıvranmasına neden oldu. Kalbi hızla ve sertçe çarpıyordu ve avuç içleri dizlerinin üzerinde durdukları yerde terden kayganlaşmıştı, keskin tırnakları derisinde çentikler açıyordu.

Birdenbire kayganlaşan tek şey avuç içleri değildi.

Yemek odası birkaç derece daha ısındı, ışıklar o kadar parlaktı ki Loren ampullerin patlayacağına yemin etti.

Darien'in gözleri parlayarak ona baktığında, gözlerinde vahşi bir şey vardı - şehvani bir şey. Loren'in omurgasında bir heyecan yarattı ve masanın altında uyluklarını birbirine bastırmasına neden oldu. Göbeğinin altında biriken ısı başının dönmesine neden oldu.

Bir an sonra gözlerindeki siyahlık kayboldu, irisleri tekrar o olağanüstü, çelik gibi mavi tonuna dönüştü.

Loren bakışlarını sol bileğinin iç tarafındaki bir çile dikti. Zihin okumanın var olan hiç kimsenin sahip olmadığı bir yetenek olmasına rağmen, Darien'in yüzünün neden domates kırmızısına döndüğünü tam olarak bildiğine dair korkunç bir his vardı.

Başını kaldırıp ona baktığında, siyahın bir göz kırpışıyla gözlerinin tamamını yutmasını izlerken, duş aldıktan sonra tilsimi tekrar takmadığını fark etti. Onun dalgınlığı yüzünden, cehennem hisleri vücudunun ona nasıl tepki verdiğini algılıyordu - aurasını ve ele verdiği renkleri tanımlıyordu. Bu renkler ona bir güç gibi yırtılan şehvet hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatacaktı.

Hain bedeninden geçen doğa ve adam ona bakarken bile kontrol edemediği iğrenç düşünceler.

Yutkunmaya çalıştı ama bu daha çok bir yudumdu. Ve uyluklarının tepesindeki o zonklayan sıcaklık-

Darien konuştuğunda sesi alçak ve hafif boğuktu, o kadar baştan ıkarıcıydı ki kemikleri sıvıya dönüştü. "Neden aniden külotunu indirmek istediğini söyleme onurunu bana bahşeder misin?" Bu gözler, Görü ile hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde vahşiydi, tüm vücudunu ateşe verecek şekilde vahşiydi. Kalçalarının arasındaki zonklamayı daha da şiddetlendirecek şekilde vahşiydi - tabii bu mümkünse.

Cevap vermeye çalıştı ama dili ağzında bir ağırlıktı.

Ve bir şey hissettiğine yemin etti - onun büyüsü, fark etti - uzandı ve zihnini okşadı. Adamın ateşli bakışları ona sabitlenmişken, gözlerindeki davet gün gibi ortadayken, kadının çekirdeğindeki o sıcak sızı artmaya devam etti ve buna karşılık olarak büyüsünün darbesi daha da derinleşti. Daha sert. Sanki altıncı hissini tek başına kullanarak onu zebilirmiş, onu serbest bırakabilirmiş gibi.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Darien'in sesi derin, karanlık ve çok seksiydi.

"Hayır," diye yalan söyledi. Boğazından yükselen iniltiyi yuttu. Midesi çırpındı, dudakları aralandı ve adam bir avcının dikkatiyle ağzına odaklandığında, hava alamadığını, yanma riski olmadan hareket bile edemediğini fark etti.

Bu mümkün müydü? Fiziksel olarak dokunmasına gerek kalmadan büyüsü ona gerçekten böyle bir şey yapabilir miydi?

Büyüsü biraz geri çekildi. "Durmamı ister misin?" "Hayır."

Dilini tutamadan sözcük ağzından çıkmıştı.

Hayır, onun durmasını istemiyordu. Ama onu büyüsünün sınırlarını kendi üzerinde test etmeye davet etme arzusu ile bunun tüm bu karmaşayı daha da karmaşık hale getireceğini bilmek arasında kalmıştı.

Bir erkeğin yüzünde gördüğü en hınzır gülümseme Darien'in dudaklarında gezindi. "Ben yle düşünmemiştim."

Loren hiçbir şey söylemedi, nefes alışları büyünün etkisiyle hızlanmıştı. Serbest bırakılma ihtiyaı o kadar yoğundu ki görüşü parıldıyordu. Ama-

Yaptıkları şeyin pek çok açıdan yanlış olduğunu bilerek bacak bacak üstüne attı, kasları haz vaadiyle hafifçe seğiriyordu,

ve kalçalarını birbirine sıktı. Daha önce olduğundan daha sert.

Onun kararlılığını, kendisine sorduğu soruya verdiği sessiz cevabı hissederek -Darien'in gözleri hemen tekrar maviye döndü, büyüğü güneş ışığındaki sis gibi kayboldu. Ama artık onun aurasını okumuyor olsa da, yeterince gördüğünü ve ne düşündüğünü -zihninde oynadığı iğrenç gösteriyi- bilecek kadar görebildiğini biliyordu.

Başrolde olduğu dizi.

"Bu kadar edepsiz bir kız olduğunu bilmiyordum Loren Calla." Alaycı sesi neredeyse bir mırıltı gibiydi.

Scarlet Star ona yardım etti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye kekeledi.

Bu bir yalandı. Kocaman bir yalandı, çünkü zonklama durmuyordu ve meme uçları gömleğinin üzerinde sert tepeler oluşturunuyordu.

Ve... bunu tekrar yapmasını istiyordu, büyüğüyle onu okşamasını ve bu sefer doruğa ulaşana kadar durmamasını istiyordu.

"Sanırım neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." "Çok münasebetsiz davranıyorsun," diye homurdandı.

"Görünüşe göre senin düşüncelerin de öyle." Günahkâr bir gülümseme ses tonunu renklendirdi. Ve kadın ona zar zor bakabildi, bacaklarını ayıramadı.

"Şişirilmiş egonu ezdiğim için özür dilerim ama seninle sevişmek için hiçbir arzum yok" derken dilinin sürçmesine engel olamadı.

Ağzının kenarları -o lanet olası, dikkat dağıtan ağzı- eğlenerek kıpırdandı, yanağındaki gamze ortaya çıktı.

Loren gözlerini kırptırdı, omurgası sertleşti. "Bu kadar komik olan ne?" "Kelime seçiminiz... beni eğlendiriyor."

"Peki, buna sevişmek demeyeceksen, o zaman ne diyeceksin?" diye homurdandı.

"Lanet olsun." Dudaklarında flört edercesine beliren gülümseme iması iyice hınzırlaşmıştı. "Ben buna sikişmek derdim, Bayan Loren."

Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildi ama daha da çok kızardı. Sıcaklık ayak parmaklarına kadar yayılmıştı, sanki uzun süredir güneşin altında oturuyormuş gibiydi.

Neden bu kadar saf olmak zorundaydı? *Neden?*

Şimdi sıırıyordu. "Bunun içine doğru yürüdün, tatlım."

Loren boğazını temizledi ve şortunun ipiyle oynamaya başladı. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

"Ne zaman *sikiş* desem ırkilecek kadar namuslu olman gibi *mi*?" Gerçekten *de* ırkılmıştı. Gerçi deneyimsiz olmakla namuslu olmanın aynı şey olduğundan emin değildi ama onun bu yönünü bilmesini istemiyordu.

Ona tekrar bakmaya cesaret ettiğinde, gözleri karanlıktı -Görüş'le değil, başka bir şeyle. Bu delici bakışlar ağzının ve göğüslerinin üzerinde gezinirken, zihninde onu soyduğunu düşündürecek şekilde ikincisinde oyalanırken, onu yeniden eriten bir şey.

Onun tam olarak ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdi.

"Hiç nazik davranmıyorsun," diye homurdandı, adamın o ağır bakışlarına katlanamıyordu. Ona bu şekilde bakmaya devam ederse, kendini masanın diğer tarafına atabilir ve sonunda... Yine hangi kelimeyi kullanmıştı?

Oh evet: *sikişmek*. Sonunda onu becerebilir.

"Çünkü ben iyi bir insan değilim," dedi, sesi zengin ve ipeksi. Kızın kıpırdanışını fark etmiş gibiydi ve bunu neden yaptığından emin olamadığı belli ki, sesi son derece nazik bir şekilde, "Rahatla Loren. Sadece seninle alay ediyorum. Söz veriyorum ısırmayacağım -tabii ki sen istemediğin sürece."

"Bu eğlenceli bir şey gibi görünmüyor, ama sen öyleymiş gibi konuşuyorsun." Tanrım, ne *diyordu* ki?

"Ben yaparsam her şey zevkli olur." "Bu çok ukalaca bir söz."

Darien güldü. Zengin bir sestti, alçak ve derindi ve hoşuna gittiğini fark etti. Biraz fazla hoşuna gitmişti.

"Ukala diyebilirsiniz ama ben iyi olduğum şeyleri biliyorum. Ve ben çok ama *çok* cömertim Loren Calla." Onun adını söyleme şekli, arzusun omurgasından aşağı sıcak bal gibi damlamasına neden oldu.

"Bunu sanki öğrenecekmişim gibi söylüyorsun."

"Bu seni şanslı yapar," diye mırıldandı. Bir kaşını kaldırdı. "Ama son zamanlarda pek şansın yok, değil mi?"

"Bu kadar yeter," dedi, şortunun ipini indirip onu tersleyerek. "Şimdi de kabalaşıyorsun."

Gülümsemeyi bırakmadı. "Eğer kaba davranıyorsam, o zaman neden bu kadar eğleniyor gibi görünüyorsun?"

"Bu konuşmayı erteleyeceğim." Ona bundan zevk aldığını söylediğinde haklıydı; onun gibi birinin kendisiyle böyle konuşması... Yaptığı son yorumdan sonra biraz sinirli hissetmesine rağmen, kalçalarının arasında titreşen ısı, çok eğlendiğinin yeterli kanıtıydı. Son zamanlarda şans hiç de onun yanında değildi.

Darien'in sırtışı daha da genişledi ve o lanetli gamzesi daha da derinleşti. "Sen öyle diyorsan."

Elinde fırsat varken konuyu değiştirmek için çabaladı ama kendini adamın bir dakika önce söylediklerine geri dönerken buldu. "Söylediklerinizin doğru olduğunu sanmıyorum."

Başını yana eğdiğinde yemek odasının ışığı nemli saçlarını yaldızlıyordu. "Cömert olduğumu söylediğim kısımdan mı bahsediyoruz yoksa ne konuda iyi olduğumu bildiğim kısımdan mı?"

Ne kadar saçma bir soru. Adamın kapalı kapılar ardında çok ama *çok* iyi olduğundan hiç şüphesi yoktu; böyle bir yüz ona muhtemelen onunla birlikte yuvarlanmaya fazlasıyla istekli kadınlarla bolca pratik kazandırmıştı.

"İyi bir insan olmadığın kısmı," diye cevapladı Loren, çıldırtıcı düşüncelerini bir hiç haline getirerek. "Bence bu sadece insanların inanmasını istediğin şey."

O kibirli gülümseme biraz soldu. Hah! Şimdi bu konuşmayı yürütme sırası *ondaydı*. "O zaman yanlış düşünüyorsun," dedi.

"İnsanları dışarıda tutmak için bir maske takıyorsunuz ama hepsi bu: sadece bir maske."

O kibirli gülümseme artık yoktu; ondan geriye tek bir iz bile kalmamıştı. "Bu konuşmanın nasıl olup da sevişmekten takıntıları hakkında konuşmaya dönüştüğünü kaçırıyorum gibiyim."

Loren gözlerini kırıştırdı. Az önce takıntıları olduğunu itiraf mı etmişti?

Gözlerinde haklı olduğunu gösteren çelişkili duygular vardı ama onu zorlamadı. Onu zorlamamasının bir nedeni ondan korkmasıydı; diğer nedeni ise onun özenle boyanmış dış görünüşünü bu kadar kolay kırmaya niyetli olmamasıydı. Göğsünün üzerinde çapraz duran kolları kaskatı kesilmişti, dövmele derisinin altında sert kaslar göze çarpıyordu.

Açıkça görülüyordu ki, bir akor yakalamıştı. Yüzündeki kaşlar düşündüğü her şeyi söylüyordu: yaptıkları eğlenceli sohbet buraya kadarmış.

Loren boğazını temizledi. "Ee," dedi, her türden garip hale gelen bu sohbetten en hızlı şekilde çıkmak için çabalıyordu. "Ne gördün?"

Darien merhametli bir şekilde konuşmalarının gidişatı hakkında başka bir şey söylemedi ve bunun yerine, "Yıldız lanet olası bir şey değil," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Verdiği yanıt onu şimdi ve buraya, en önemli şeylere geri getirdi. Sıcaklık, geceye açılan bir pencere gibi vücudunu terk etti.

"Demek ki onu kaçıranlar da benim kadar iyiler. Onun aurasını bir şekilde gizliyorlar, belki de benim seninkini gizlediğim gibi." Koltuğunun arkasına yaslandı ve iki eliyle saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Sanırım daha fazla insanın tılsımları öğrenmesine şaşırmamalıyım. En iyi şeyler sonsuza kadar gizli kalamaz."

"İzleme nasıl çalışıyor? Belki şimdi konsantre olman gerekmediği için bana anlattırırın." Ona arsız bir gülümseme verdi.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kalkarak sırttı. "Açıklaması zor. Yapabileceğim en iyi karşılaştırma bir termal kamera. Çok fazla renk söz konusu ve sadece onları *görmekle* kalmayıp farklı auraları ve her birinin ait olduğu insanları nasıl ayırt edeceğimi bilmem gerekiyor."

"Öğrenmek zor muydu?"

"İlk başta zorlandım," diye itiraf etti. "Eğitimimin çoğu, gözlerim açıkken değil de kapalıyken renklerin nasıl görüldüğünü öğrenmeyi içeriyordu. Dondurucu sıcaklıklar, sıcak sıcaklıklar, hatta yanıklar. Bu bir tür işkenceydi, en azından benim durumumda. Zihnimi nasıl açacağımı ve bir şeyleri görsel olarak ayırt etmeden nasıl göreceğimi öğrenmek zorundaydım. Bazıları buna *üçüncü göz* diyor. Babamın bana öğretmek için korkunç bir yöntemi vardı. Yöntemleri genellikle buz banyoları ve herhangi bir insan vücudunun kaldırabileceğinden çok daha sıcak saunalar içeriyordu." Avizenin ışığında düz beyaz dişleri parlayan karanlık bir gülümseme verdi. "İyi ki çabuk iyileşiyorum."

Loren yutkunurken boğazı düğümlendi. "Belli ki yöntemleri amacına ulaşmış." Cümlesi, onun duyduğunu bildiği bir soru tonundaydı.

Bu gülümseme kaşlarını çatmaya dönüştü. "Pek sayılmaz. Bunu bana sonunda mantıklı bir şekilde açıklayan annem oldu." Annesinin yüzünde beliren merakı görünce açıkladı: "Çocukken sıkıntılı anlarımda ona gider, dünyanın çok büyük olduğunu söyledim. Dalgalanmalar olduğunda ve Gözü zihnimi ele geçirdiğinde, bunalırdım.

Kendimi saatlerce yatak odama kilitliyor, yerde ileri geri sallanmaktan ve başımı ellerimle sıkmaktan başka bir şey yapamıyordum. Dönüştüğüm kişi beni korkutuyordu ve zihnim bazen bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Bende bir sorun olduğunu düşünüyordum. Ama o bana yanlış olanın dünyanın geri kalanı olduğunu söyledi."

Loren kolundaki dövmeyle bakmamaya çalıştı: annesi olduğunu fark ettiği bir kadının güzel yüzü. Saçları etrafında uçuşuyor ve siyah ve gri parçayı çevreleyen bulutlarla kusursuz bir uyum sağlıyordu. Kadının melek kanatları vardı ve portrenin alt kısmında güller bulunuyordu. Detaylar o kadar olağanüstüydü ki, bir fotoğraf gibi görünüyordu. Kaslı kollarının her ikisi de ellerinin arkasına kadar uzanan mürekkepli kollarla kaplıydı, sol kol sadece annesiyle açıkça ilişkilendirdiği sembollere ayrılmış gibi görünüyordu.

"Bunu sana nasıl açıkladı?" Loren sordu.

Darien'in konuşması bir an aldı. Ve sonunda konuştuğunda, gözleri Loren'in üzerinde olmasına rağmen, Loren onun gerçekten burada, bu yemek odasında olmadığını anlayabildi. Hayır, o bir anıyı yeniden yaşıyordu.

"Annemin yöntemleri nazikti," diye başladı. "Her gün uğruna çabaladığım türden tükenmez bir sabrı vardı. Babamın sahip olduğu görüşten yoksun olmasına rağmen, bu onu bana onu nasıl kullanacağımı öğretme konusunda daha az yetenekli yapmadı. Sonunda auraları okumayı iyice kavramam aylarımı aldı, ama hepsi onun sayesinde oldu - çünkü benden vazgeçmeyi reddetti. Ve beni babamın zalim yöntemlerine teslim etmeyi reddettiği için. Buz banyoları ve saunalar yerine, renkleri kar ve güneş ışığıyla; bir havuzun serin sularıyla ve bir ormanda esen rüzgarın ve yağmurun sesiyle görmeme yardımcı oldu."

Loren, Darien'in anlatmaya devam ettiği şeyi hayal ederken göz kapaklarının kayarak kapandığını fark etti.

"Bana yeşilin hayat olduğunu öğretti. Yeşil ıslak çimenlerdi; yosunlardı; ağaçlarda cıvıldaayan kuşlardı. Pembe, kelimenin en masum anlamıyla zevkti. Gül yapraklarının dokusuydu ve kızardığınız zamanki sıcaklığı; çilekti, sakızdı, lolipoptu. Sarı, limon tadı gibi neşeli ve canlandırıcıydı. Ayçiçekleri ve yumurtadan yeni çıkmış bir civcivin yumuşak tüyleriydi. Turuncu tam da meyvenin tadı gibiydi; ateş ışığının parıltısı ve sırtınızı ısıtan çöl güneşinin hissiydi. Kırmızı karmaşıktı; baştan çıkarma, şiddet, tehlike, öfke, hatta aşktı. Kırmızı

Barbeküden yeni çıkmış bir bifteğin sıcaklığı, acı biberin tadı." Durakladı ve Loren onun da orada olup olmadığını merak etti; zihninde. Kalbinde. "Okyanusun sesi..." diye devam etti. "Okyanusun sesi maviydi. Mavi sakindi. Mavi rahatlamaydı. Mavi...mavi huzurdu."

Söylemek istediği her şeyi söylediğini doğrulayacak kadar uzun bir sessizlik anından sonra Loren gözlerini açtı.

Darien yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakıyordu; Loren ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu okuyamıyordu. Ve onun bakışlarını kaçırmasını bekledikçe, kaçırma ihtimali de o kadar azalıyordu.

Mavi huzurdur, demişti. Gözlerinin rengi yüzünden ona bu kadar dikkatle baktığını düşünerek kendini övmüyordu. Okyanus gibi mavi, onun huzurla ilişkilendirdiği renkti.

Loren boğazını temizledi. "Bu kulağa çok daha keyifli geliyor," dedi. "Yani işe yaradı mı?"

Başını hafifçe salladı - kızın sorusuna cevap olarak değil, sanki bir trans halinden uyanıyormuş gibi - Darien eşofmanının cebinden bir kutu sigara çıkardı. "İşe yaradı."

Loren fısıldadı, "Ona ne oldu?"

Ağır bir duraklama. "Ben on beş yaşındayken depresyondan öldü." Ona bakmıyordu ve yüzü Loren'in asla anlayamayacağını bildiği duygularla bulutlanmıştı. Yüz ifadesindeki kırılganlığı görmek Loren'in kalbinde bir şeyler hissetmesine neden olmuştu. Darien tekrar konuştuğunda kelimeler kabaydı ve bunları söylerken zorlandığını belli edecek şekilde ifade edilmişti. "Bazı günler hâlâ onun sesini duyabiliyorum... rüyalarımda ve anılarımda. Ve bazı günler, beni burada tutan tek şey o ses oluyor."

Bu istenmeyen düşünceden kurtulmak istercesine başını tekrar salladı ve sonra bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve yaktı. Metal çakmağın kapağını kapatırken şingırdadı.

Loren'in beklediği tütün kokusu yerine, doğum günü mumlarının kokusunu aldı. Ve gözlerini iyice kıstığında, dumanı tek bir alana hapseden bir sihir parıltısı gördü; dumanı kendisinden uzak tutuyor ve onun yerine kendi etrafında dolaştırıyordu. Bu onun için sadece bir alışkanlık olabilirdi ama ne kadar küçük olursa olsun, bu düşünceli davranış Loren'in içini biraz bulandırdı.

"Kandırma konusunda endişelenmiyor musun?" dedi. Her gün bu kadar çok büyü kullanırken, bu ölümcül hastalığın zaman zaman aklından geçmesi kaçınılmazdı.

"Endişelendiğim pek bir şey yok çaylak." Bunu anlamaya başlamıştı. Sigarasından uzun bir nefes daha çekerken Loren onun ağzından başka bir yere bakmamaya dikkat ediyordu.

Şortunun ipiyle oynadı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Körlemesine gidiyoruz." Cevapları başka bir şekilde aramaları gerekecekti. Ve Loren bunun çok fazla araştırma gerektireceğini hissediyordu.

-

"Peki, Darien Cassel söylentilerdeki kadar seksi mi?"

Loren, akademinin kalabalık yemek salonunda Dallas'ın karşısında oturduğu yerden masaya uzandı ve Dallas'ın çilli koluna vurdu. "*Ciddi misin Dal?*" diye hiddetlense de ağzını bir gülümseme kapladı. "Az önce sana anlattığım onca şeyden sonra bana sorduğun soru *bu* mu?"

Dallas omzunun üzerinden bir örgü attı. "Sadece soruyorum," diye dudak büktü. "Peki, *öyle* mi?" diye sorarken gözleri dans ediyordu.

Loren gözlerini devirdi. "Sanırım *öyle*." Dallas'ın yanaklarında açtığını hissettiği rengi gördüğünü biliyordu.

Darien'in dün gece onu nasıl da pervasızca çağırdığına hâlâ inanamıyordu! Yatağa girdiğinde bunu düşünmeden edememişti; düşüncelerinin ne kadar kirli olduğunu fark ettiğinde Darien'in gözlerinin onu nasıl yuttuğunu düşünmeden edememişti. Söylemeye gerek yok, uykuya dalmakta itiraf etmek istediğinden daha fazla zorlanmıştı - özellikle de onun süitinin kendi süitinin hemen koridorun sonunda olduğunu bildiği için. Ve *özellikle* de onu ne kadar cömert olabileceğini keşfetmeye davet ettikten sonra. Deneyimsiz olabilirdi ama bu hayal gücünden yoksun olduğu anlamına gelmiyordu. Ayrıca, yıllar boyunca Dallas'tan, bir kadını nasıl idare edeceklerini bildikleri takdirde bir erkeğin ona neler sunabileceğini anlatan pek çok şey duymuştu. Ve Darien'in bunu kesinlikle bildiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Daha önemli konulara geri dönebilir miyiz, mesela ne bileyim... kaç kişi beni *öldürmek* istiyor?"

"Özür dilerim. Mizahın benim stresle başa çıkma yöntemim olduğunu biliyorsun." "Sorun değil." Loren ona bir el uzattı.

Dallas onu aldı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Sence Şeytanlar Sabrina'in izini sürüp nerede tutulduğunu bulabilir mi?"

Loren bir tutam altın sarısı saçıyla oynadı. "Darien dün gece onu uzaktan takip etmeye çalıştı ama onu kaçırın kişinin bir şekilde yerini gizlediğini söyledi. Belki de Darien'in benimkini gizlediği gibi." Boynundaki tılsımı parmakladı, kolye ucu avizelerin ışığında parlıyordu. Boğazı düğümlendi. "Bu kadar uzun süredir kayıp olması beni korkutuyor, Dal. Kayıp bir kişiyi canlı bulmak için ilk üç günün çok önemli olduğunu söylerler." Belki de tek üstünlükleri, Karanlık Katil'in Loren'i istediğini bilmeleriydi.

Dallas'ın boğazı düğümlendi. "Kolluk kuvvetlerinin ellerinden gelen her şeyi yapmadığını düşünmekten nefret ediyorum." Kedi gibi gözleri yaşlarla doldu.

Loren fısıldamadan önce kalabalık odaya şöyle bir göz attı: "Sanırım şu yasak salona girmemiz gerekiyor."

Dallas kaşlarını çatı. "Üzerinde bir güç alanı var Lor. Muhtemelen bizi canlı canlı yakacak."

"Riske girmeye hazırım." Sabrina için. Büyü çalışması kemiklerini kavursa bile onu geri almak için her şeyi yapardı. "Ama bunu sensiz yapamam."

"Peki ya hiçbir şey bulamazsak?"

"O zaman en azından denediğimizi biliriz." Durakladı. "Neden korkuyorsun Dal? Bunun en azından araştırmaya değer olduğunu düşünmüyor musun?"

Dallas'ın omurgası sertleşti. "Hiçbir şeyden korkmuyorum." "O zaman bana yardım et."

"Bunu düşüneneğim." Yükseklerden okul zili çaldı. Loren'in yüzündeki yenilgiyi gören Dallas ekledi, "Sabrine'i canlı bulacağız. Bulacağımızı biliyorum."

-

Üçüncü derste Angelthene Akademisi'nin müdürü ender rastlanan bir konuşma yaptı.

Ivador Langdon şehirdeki en güçlü büyücülerden biriydi. Ölümlü bir kadına aşık olmadan önce iki yüzyıl boyunca yalnız yaşamıştı. Evlendikten altı ay sonra, yarı cadı bir kız çocuğu doğurdu.

O küçük kız şimdi on altı yaşındaydı ve geçtiğimiz yaz geçirdiği korkunç bir trafik kazası sonucu felç olmuştu. Loren onun kül rengi orta yaşlı yüzünü saran gölgeleri görebilse de, o gün kızın dersini, onu pek çok kişi arasında favori yapan aynı tutkuyla verdi.

Ancak bugünkü konuşma farklıydı. Okul müdürü o öğleden sonra insan ömrünü nasıl gördüğünü anlatmaya devam ederken Loren ne hissedeceğini bilemiyordu.

"Bir insan ömrü," diyordu Müdür Langdon, akademi cüppesi sıraların ortasındaki zemini arşınlarken, "evrenin uçsuz bucaksızlığında sadece bir zerre. Kumsaldaki tek bir kum tanesi." Başka bir deyişle, önemsiz. Değersiz. Her şeyin büyük şeması içinde bir bipten başka bir şey değil.

Sınıf kıs kıs güldü. Loren koltuğuna gömüldü ve müdürün bir insanla evli olmakla kalmayıp bir de çocuk doğurmuş olmasına rağmen neden insanları küçümsüyor gibi görüldüğünü merak etti. Yanında oturan Dal, Loren'e doğru bakan birkaç ukala büyücü ve cadıya uyarıcı bakışlar fırlattı.

Ama müdürün sesi yumuşayarak devam etti: "Yine de onlar Dünya'nın yüzünde yürüyen en olağanüstü varlıklar."

Kıs kıs gülüşmeler kesildi. Sınıfta şaşkınlık ve tiksinti mırıltıları dalgalandı.

Loren çenesini kaldırdı.

"Tüm bunları nasıl söylersiniz?" diye sordu odanın arkasından bir ses, "ve sonra da en sıra dışı olduklarını iddia etmeye devam edersiniz?"

"Çünkü hayatları çok kısa," dedi müdür. Gözbebeklerinin etrafındaki yansıtıcı halka kadar parlak olan saçlarındaki gümüşü ortaya çıkaran tozlu bir ışık huzmesinin içinde durdu. "Ve bunu bildikleri için hiçbir ölümsüzün yapamayacağı bir şeyi başarıyorlar: Her günün son günleri olabileceği bilinciyle yaşıyorlar. Ve bu nedenle, şiddetle yaşarlar. En fazla yüz yıl içinde, herhangi bir ölümsüzün bin yıl içinde yapabileceğinden daha fazla niyet ve amaçla."

Sınıf, tepedeki ışıkların uğultusunu duyacak kadar sessizdi.

Loren elini yarı kaldırarak, "Tüm saygımla Müdür Bey," diye söze başladı. Gözleri ona odaklandı ve kısa süre içinde tüm öğrenciler de ona bakmaya başladı. "Ama ben de bir insan olarak aynı fikirde değilim. *Ölümsüzler* tanıdığım en vahşi insanlar. Bunu bilmenin cesaret olduğuna inanıyorum.

Seni öldürmek için çok şey gerekecek. Bunda hiçbir insanın sahip olamayacağı bir güven var."

"Ama bu özgüven mi Loren?" dedi nazik bir sesle. "Yoksa kibir mi?" Durakladı, sözlerinin kafasında yer etmesini bekledi. "Ben buna sahte bir güvenlik duygusu desem daha doğru olur. Ölümsüzlerin çoğu cesur ve kendinden emin, evet. Ama bunun nedeni hiçbirinin bu kadar kolay ölebilme tehdidiyle hiç karşılaşmamış olması."

Loren'in bundan sonra söyleyecek bir şeyi yoktu, diğer öğrenciler de öyle.

Günün geri kalanı bulanık bir şekilde geçti ve Loren müdürün sözlerini düşünmeden edemedi.

Final döneminin sonunda Tuz Evi'ne doğru yürürken, insanların günleri sayılı olduğu için daha güzel yaşamayı başarmış olmalarının mümkün olup olmadığını merak etti. Ve çünkü o günler geçtiğinde bir daha asla burada olamayacaklarını biliyorlardı.

Hafta sonu Loren'in düşündüğünden daha çabuk geldi.

Pazartesi sabahı onu akademiye bıraktığından beri Darien'i görmemişti ama Mordred ve Penelope'nin yerindeki vardiyasına gitmesi gereken Cumartesi gününe kadar okul bahçesinden ayrılmaması için kesin talimat vermişti. Taksiyle eczaneye gidip açılış görevine başlarken Avertera tılsımı güneş ışığında parıltıyordu.

Dallas öğlen onu görmeye geldi. Loren kapıya tabelasını yapıştırıp öğle yemeği için kapalı olduğunu duyururken, Dallas da Singer'la birlikte eczanenin zemininde yuvarlanıyordu.

"Kimmiş iyi köpek yavrusu?" Dallas köpeğin sarkık kulaklarını kaşıyarak mırıldandı. Singer'ın kuyruğu ileri geri sallanırken bir memnuniyet ışıltısı attı. *"Kimmiş iyi köpek yavrusu?"*

Loren masalardan birine doğru yürüdü ve duyarlı bitkilerin, iksirlerin, ejderha pulu torbalarının ve tek boynuzlu at kılı şişelerinin arasına gizlenmiş pizza kutusunun kapağını açtı. "Gelip biraz alsan iyi edersin yoksa bütün turtayı yerim," diye tehdit ederek bir dilim aldı ve ağzı, kopana kadar uzayan yapışkan peynir ipini görünce salya akıtmaya başladı.

Masanın üzerindeki saksı bitkilerinden biri uyanır gibi titredi ve yapraklı bir dalını kutuya doğru uzattı.

Loren kapağı kapattı. Bir lokma pizza ısıırken bitkiye "Sakın deneme bile," dedi. Loren'in ses tonundan rahatsız olduğu belli olan bitki yapraklarını hışırdattı ve saksısının içine geri çekildi. Loren Dallas'a, "Yukarıda yesek iyi olur, yoksa bitkilerle topyekûn savaşa gireceğiz," dedi. Kaşlarını kaldırıp bitkiye baktı ve bitki saksısının içine biraz daha gömüldü.

Dallas ve Singer ayağa fırladılar ve Loren daha alt basamağa ulaşmadan merdivenleri hızla çıkmaya başladılar.

Personel odası olarak kullanılan ofiste sessizce yemeklerini yediler; Dallas döner sandalyede kendi etrafında dönerken Loren masanın kenarına tünedi. Singer'ın kendine ait bir dilimi vardı ve Loren'in ayaklarının dibinde mutlulukla mideye indirdi.

Ofiste bir tanesi dışında hiç bitki yoktu: Loren'in canlandırmaya kararlı olduğu, solmakta olan küçük bir şey. Onu masanın arkasındaki pencere kenarında, türüne göre en iyi güneş ışığını alabileceği yerde tutuyordu. Dallas, küçük yaprakları iyice kırışmış, gövdesi sanki biri ona ağır bir hakaret etmiş gibi pervaza doğru sarkmışken onu canlı tutmaya çalıştığı için onunla hep dalga geçerdi.

Dallas dördüncü dilimini bitirdi ve ayaklarını masanın üzerine uzattı. "Peki, bu gizemli Darien Cassel ile ne zaman tanışacağım?"

Loren omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de hiç." Başparmağındaki domates sosunu yaladı. "Bütün hafta boyunca benimle iletişime geçmedi, o yüzden neler olduğunu bilmiyorum." Eğer tılsımın büyüsü Darien onunla iletişime geçmeden önce biterse, mahvolurdu. Son zamanlarda ona o kadar zor zamanlar yaşatmamış olmayı umuyordu ki, Darien onunla işinin bittiğine karar vermişti.

Dallas kırmızı ince topuklu tırnaklarını karıştırmaya başlarken hiçbir şey söylemedi. Loren boş pizza kutusunu kapatıp çöp sepetine attı. "Sorun nedir, Dal?"

Kızıl saçlı kız onun bakışlarına karşılık vermedi. "Bana hiçbir erkeğin yolumuza çıkamayacağını söylemiştin. Arkadaşlığımıza."

Loren'in kaşları havaya kalktı, yüzüne inanılmaz bir gülümseme yayıldı. "Şu anda cidden kıskançlık mı yapıyorsun? *Hem* de bir *avcı*?"

Dallas kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı. Loren gülmekten kendini alamadı. "Bu kadar komik olan ne anlamıyorum," diye homurdandı Dallas.

"Komik olan Darien Cassel'den rahatsız olman. Kabul ediyorum, çok seksi biri. Ama onun ilgileneceği son kişi *benim*." Loren ve Dallas genç yaşlarından itibaren hayatlarıyla ilgili kararları birbirlerine göre vereceklerini, her zaman önce arkadaşlıklarını düşüneceklerini belirlemişlerdi. Hiçbir aptal erkek gelecek için yaptıkları planların önüne geçemezdi.

Dallas işaret parmağıyla başparmağı arasında bir örgünün ucunu döndürürken onu görmezden geldi. Loren'in sözlerini düşünürken sandalyeyi ileri geri döndürmek için hâlâ masanın üzerinde duran ayak bileğini kullandı.

"Dallas," diye dürtükledi Loren. Dal kirpiklerinin altından ona baktı. "Aramız iyi mi?"

Dallas gülümsedi. "Evet, biz iyiyiz." Ayağa fırladı ve pencerenin önünden geçerken solmakta olan bitkinin üzerinde bir parmağını gezdirdi. Merdivenlere doğru ilerlerken bitkiye, "Hoşça kal Bay Çıtır," dedi. "Eğer Cehennem Kapısı'na geri dönersen bana haber ver Lor. Yarın Filo ile ilk eğitim günüm."

Loren'in ağzı açık kaldı. "Cennetteki yıldız, Dallas! Bunu tamamen unutmuşum."

Dallas için büyük bir adımdı. Hava Filosu'nda asker olmak sadece doğuştan gelen bir hak değil, aynı zamanda onun hayaliydi. Küçüklüğünden beri ailesinin komuta ettiği kanatlı kuvvetlere katılmayı arzuluyordu. Dallas'ın kuşlara karşı bir hayranlığı vardı; askerlere ameliyatla verilen sihirli kanatları alarak, kısa sürede onlarla birlikte gökyüzünde süzölmeye başlayacaktı.

Dallas gülümsedi. "Sorun değil. Başında çok iş var." İçini çekti, kapı aralığında durdu. "İkimizin de var."

Loren başıyla onayladı.

Loren'in yüzündeki ifadeyi not alan Dallas, "Her şey normale dönecek, söz veriyorum. Eğer bir konuda endişelenirsen beni ara. Ben her zaman buradayım."

"Aynı şekilde."

"Ve eğer Darien bir pislik yaparsa bana haber ver. Senin için onu seve seve döverim."

Loren başını arkaya eğdi ve güldü. Dallas'ın Darien'la kavga etmesi, görmek için iyi para ödeyeceği türden bir eğlenceydi.

"Yarın gece nöbette görüşürüz," dedi Dallas. Sonra da Loren'e bir öpücük kondurup merdivenlerden aşağı atlayarak ön kapıdan çıktı.

Darien, Sabrine'in mum ışığı nöbetindeki insan kalabalığının arasından ilerlerken Loren'in yanında ölümcül bir kas duvarıydı. Loren yanlarından geçtikleri insanların yüzlerini tararken gözleri yaşlarla doluyor, taşıdığı mumun alevi ellerini ısıtıyordu. Dirseğinin kıvrımında, Sabrine'in çocukken ona verdiği doldurulmuş fili tutuyordu.

Sabrina iki haftadan uzun bir süredir kayıptı. Loren çok fazla zaman geçtiği, çok geç kaldıkları hissini silemiyordu. Sakin bir nefes alarak uzaktaki karanlık çöl dağlarını kucaklayan kehribar rengi güneş ışığına baktı ve Kızıl Yıldız'ın sekiz tanrısına Sabrine'in sağ salim eve dönmesi için yalvardı.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde, kaybolan tek kişinin Sabrine olmadığını öğrenmişti. Sabrine kaybolmadan bir hafta önce, on dokuz yaşındaki kurt adam Chrysantha Sands polise kayıp olarak bildirilmişti. Loren bu vakaların birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünmüyordu, çünkü Sabrine'in kaçırılmasının tek nedeni Karanlık Katil ve büyücünün asıl peşinde oldukları hedefe ulaşamamış olmasıydı. Ama bu geceki nöbet her ikisi içindi. "Arkadaşını nerede bulabileceğimize dair bir fikrin var mı?" Darien kalabalığın arasında manevra yaparken sordu. Kolları ön kollarından tutturulmuş siyah düğmeli bir gömlek, koyu mavi bir kot pantolon ve sivri uçlu botlar giymişti. Yine de daha rahat görünmesine rağmen Loren üzerinde en az bir silah olduğundan şüphe duymuyordu. Sabrine'i düşünmek dikkatini bu kadar dağıtmasaydı ona aptal gibi bakmış olabilirim. Gülünç derecede muhteşemdi.

"Pek sayılmaz. Ön tarafa yakın bir yerde sanırım."

Sonunda Dallas'ı kalabalığın en önünde, insanların biri Sabrine'in diğeri Chrysantha Sands'in çerçeveli iki fotoğrafının etrafına mumlar ve manevi değeri olan diğer eşyalar bıraktığı yerde buldu.

Dallas'ın kızıl saçları bugün gevşekti, hafifçe kıvrılmış uçları, arkasında bir cadının koruma sembolü işlenmiş olan siyah deri ceketinin eteklerinden birkaç santim öteye düşüyordu. Sabrine'in en sevdiği çiçek olan bir buket zambakla birlikte kendi mumunu kaldırıma koymak için çömelmişti.

Dal'ın keskin cadı hisleri Loren'in yaklaştığını fark etmesini sağladı ve gözyaşlarını silerek kendini ayağa kaldırdı. Ceketinin altında, üzerinde parıltılı bir yazıyla *Cadı Orospu* yazan beyaz bir bluz giymişti. Kot pantolonu kalçalarına kadar iniyordu ve ayağındaki altı inçlik deri topuklu ayakkabılar saçlarından daha kırmızıydı.

Dallas Loren'le yüzleşti ve gülümsemeye zorladı. "Selam." Loren'in V yakalı ve çan kollu beyaz gömleğini, kalçalarını saran mavi kot pantolonunu ve dolgu topuklu ayakkabılarını inceledi. "Güzel görünüyorsun." Bir şey hatırlamış gibi Loren'in arkasındaki kalabalığı taradı. "Darien'in geleceğini söylediğini sanıyordum."

Loren arkasını döndüğünde adamın gitmiş olduğunu gördü. Bazen bu adam bir hayalet gibi sessizce hareket ederdi. "Biriyle karşılaşmış olmalı."

Dallas'ın gözleri Loren'in kolu ile kaburgaları arasına sıkışmış olan yırtık pırtık file odaklandı. "Görüyorum ki Güdük'ü bulmuşsun." Hüzünle güldü. Pelüş hayvanın düğmeli gözlerinden biri yoktu ve dikiş yerlerinden tüyler fışkırıyordu.

Loren omuz silkti, beşinci doğum günü partisinde ambalaj kâğıdını yırttığı kutunun içinden yepyeni bir Stumpy çıktığını hatırlayınca boğazı düğümlendi. "Onu tekrar dünyaya getirirsem Sabrine'in hoşuna gider diye düşündüm. Taega gittiğinde çatı katına uğradım ve onu eski oyuncak sandığında buldum."

Dallas'ın kaşları yukarı kalktı. "Seni gizlice dolaşırken yakalamadığı için şanslısın," dedi. Loren bir şey söyleyemeden Dallas tekrar konuştu. "Darien mezar hırsızının ona verdiği ipucunu takip edip etmediğini söyledi mi?"

"Henüz değil," diye iç geçirdi Loren. "Ama diğerleriyle konuşurken kulak misafiri oldum ve bu gece Cain'i görmeye gideceklermiş gibi geldi."

Dallas'ın dikkati Loren'in arkasındaki bir şey -ya da biri- tarafından çekildi. Loren, cadının ağzı kelimenin tam anlamıyla açıldığında cümlesinin yarım kalmasına izin verdi.

"Aman *Tanrım*." Dallas'ın parlak dudaklarındaki gülümsemeye bakılırsa Loren tam olarak kime baktığını biliyordu. "Bunlar onlar, değil mi?"

Dallas'ın *onlar* kelimesini kullanması üzerine Loren arkasını döndü ve onun bakışlarını takip etti.

Darien bu tarafa doğru gidiyordu ama yalnız değildi. Yanında Maximus vardı. İkisi de aynı ölümcül bakışları takınmış, nöbetteki herkesin onlara daha geniş bir alan bırakmak için mümkün olduğunca kenara çekilmesine rağmen, ceset denizini parçalara ayırıyordu.

İki Şeytan kabul edilebilir bir duyma menziline girer girmez Dallas ellerini kalçalarına koydu ve teker teker onlara baktı. "Görünüşe göre Loren bana ne kadar seksi olduğunuzu söylerken ikinizin hakkını yeterince vermemiş."

Loren'in ağzı dehşet içinde açıldı. Bakışlarını kaldırıma indirdi ve yüzü kızardı.

Bunu söylediği için Dallas'ın kafasını tekmelemek istedi. Tekmelemek ve saçını çekmek.

İlk konuşan Darien oldu, çünkü kötü şöhretli Maximus Reacher ne diyeceğini şaşırmış, karaya vurmuş bir balık gibi Dallas'a bakıyordu. Loren kabul etmek zorundaydı ki bu çok sevimliydi. Darien cadıya doğru bir el uzatarak, "Sen Dallas olmalısın," dedi.

Dallas elini sıktı, Darien'in eli onunkini gölgede bırakıyordu. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum, Darien Cassel," dedi bakır kaşlarını oynatarak. Bakışları Darien'in en iyi arkadaşına kayarken gözlerindeki takdir keskinleşti. "Ve sen de - dur tahmin edeyim... Maximus Reacher olmalısın." Duyma menzilineki birkaç kişi bu iki ismin anılmasından sonra uzaklaştı.

Maximus hâlâ konuşacak kelime bulamıyordu. Darien onun sırtına öyle sert vurdu ki canı yanmış gibi göründü ve "Max kadınlarla nasıl konuşulacağını unutmuş gibi görünüyor" dedi.

Max sersemlemiş gibi başını salladı ve Dallas'a elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dallas."

Elini gereğinden uzun süre sıkarken Dallas ona gülümsüyordu. "İnanın bana, o zevk bana ait."

Darien, dar çemberlerinin ötesinde Loren'le göz göze geldi ve ona karşılık vermekte zorlandığı küçük bir gülümseme verdi.

Bu ilgiden dolayı yüzü anında kızardı ve adamın boynunda her zaman taşıdığı ince gümüş zincirlere odaklanarak göz temaslarını kesti. Ondan kaçmak onu korkak yapıyordu, biliyordu. Ama her zamanki bakışma yarışmalarında kendini iyi hissetmiyordu, özellikle de birbirlerine kızgınlıkla bakmaktan başka bir şey söz konusu olduğunda. Ne olduğundan emin değildi,

Tam olarak ne olduğu biraz önceki ifadesinde yazılıydı ama bu gece taşıyamayacağını hissettiği bir ağırlık taşıyor gibiydi.

Darien hâlâ ona bakıyordu. Bunu hissedebiliyordu ama bakmayı reddetti. Yu

kar Bir an sonra boğazını temizledi. "Sabrine'in burada ailesi var mı?"

1. Dallas, Loren'le göz göze geldi, kaşlarını çatmıştı. giydi. Dallas, "Bundan şüpheliyim," dedi.

Loren, Darien ve Max'e kısık bir sesle, "Sabrine'nin babası alkolik ve kötü davranmaya meyilli," diye açıkladı. "Annesi o daha bebekken vefat etti."

"Babası burada mı?" Maximus sordu. Loren onun parmaklarını çıtlattığının farkında olup olmadığını merak etti. "O hıyarla biraz konuşmak isterim."

Dallas iç çekti. "Her ne kadar o pisliği eşek sudan gelinceye kadar dövmeni izlemekten büyük keyif alacak olsak da, o gelmeyecek. Güven bana: muhtemelen değersiz hayatının her günü yaptığı gibi televizyon karşısında üzüntülerini içerek geçiriyordur."

Darien, "Zaten buraya beleşçi babalarla uğraşmaya gelmedik," diye araya girdi. "Ne kadar hoşumuza giderse gitsin." Loren'in elinde eriyen muma dikkat çekerek, "Siz kızlara birkaç dakika izin vereceğiz. Konuşmamız gereken biri var."

Onlar gider gitmez Dallas Loren'e döndü ve ona hınzırca bir sırıtış attı, gözlerinde heyecan parlıyordu. "İlk fırsatta Maximus Reacher'in kemiklerini sızlatacağım."

"Şşşt!" Loren tısladı. "Biraz daha yüksek sesle söyle, neden yapmıyorsun?"

Dallas dilini şaklattı. "Sakin ol Lor. Kimse dinlemiyor." Durakladı ve gözlerinde meraklı bir parıltı belirdi. "Yani... Sen ve Darien...?"

Loren gözlerini dikmiş ona bakıyor, sorusunu bitirmesini bekliyordu. Dallas'ın daha fazla bir şey söylemeyeceği belli olunca, "Biz *neyiz*?" diye sordu.

Dallas, Loren'in şaşkın ifadesi karşısında gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Biliyorsun...?" Elleriyle müstehcen bir hareket yaptı.

"Ne?" Loren sonunda Dallas'ın ne demek istediğini anlayarak çığlık attı. "Eww! *Hayır!* Tabii ki hayır."

Dallas bir kahkaha attı. "Ne demek 'iğrenç'? Adam yürüyen bir seks tanrısı."

"Kastettiğim bu değildi," diye kekeledi. Artık ne demek istediğinden pek emin değildi ve Dallas'ın Darien'i tarif edişi... şey, tam da yerindeydi.

"Sorduğum için beni suçlayabilir misin?" Dallas söyledi. "Onun evinde kalıyordun-"

"Birlikte yatmıyoruz," diye tısladı Loren. "Ayrıca, istesem bile benimle bu şekilde ilgilenmiyor."

Dallas'ın kaşları çatıldı, boyalı dudakları seğirdi. "Bahse girmek ister misin?" Loren'in yüzünü kaplayan şaşkınlık sahte değildi.

Dal'ın gülümsemesi büyüdü. "Sana sanki tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyormuş gibi bakıyor."

Sanki biri Loren'in yüzüne bir kibrit çakmış ve yüzünü ateşe vermiş gibiydi. "Aman Tanrım, Dal. Hayır, öyle değil. Hangi gezegende olduğunu bilmiyorum ama benimki değil." Dallas sırtıttı ve Loren hüsrarla karışık bir of çekti. "Aptal çocukların aramıza girmesinden endişelendiğini sanıyordum. Ne değişti?"

"Onlarla *tanıştım*."

Loren gözlerini devirdi. "Sabrine'e odaklanabilir miyiz lütfen? Erkeklerle kafayı takmak için çok zamanın olacak ama şimdi değil." Bunu söyler söylemez kendini kötü hissetti, çünkü Dallas'ın yüzü anında suçluluk duygusuyla kaplandı.

Ama cadı, "Bu gece geliyorum," deyince o an hızla geçti.

Loren gözlerini devirdi. "Maximus'u bu kadar çabuk mu beceriyorsun?"

"Karşıma bir fırsat çıkarsa bunu geri çevirmeyeceğimi biliyorsun."

Loren homurdandı ama cadı ciddileşince Dallas'ın yorumu karşısındaki eğlencesi aniden kayboldu.

Dallas, "Şeytanların Cain'i görmeye gideceğinden bahsetmiştin," dedi. Loren kaşlarını kaldırdı. "*Ve?*"

"Bence biz de peşinize takılmalıyız."

"Şansa bak," diye mırıldandı Loren. "Darien bunu asla kabul etmez. İnan bana, ona sormayı çoktan denedim."

"Kim *sormakla* ilgili bir şey söyledi *ki?*" Dallas elini sallayarak alay etti. "Eğer onunla gitmemize izin vermiyorsa, kendi başımıza gideriz. Gerekirse lanet olası bir bisikletle arabasını takip ederim. Onlar bir yere varana kadar burada oturmayı reddediyorum."

Dedektifçilik oynamak." Dallas kollarını kavuşturdu ve onu değerlendirdi. "Benimle misin?"

Eğer Darien onları kendisini Stone's End'e kadar takip etmeye çalışırken yakalarsa, başları büyük belaya girecekti. Derin, sonu gelmeyen bir pislik yığını. Ama Dallas haklıydı: Şeytanlar arkadaşlarını ararken neden hiçbir şey yapmadan otursunlardı ki?

Loren iç geçirdi. "Umalım da bisikletleri olsun."

Dallas sırtıttı, gümüş yeşili gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "İşte benim kızım!"

Dallas, Sabrina'in fotoğrafının önünde diz çöküp Yıldız'ın tanrı ve tanrıçalarına dua ederken Loren'in yanında kaldı. Stumpy'yi kaldırıma, kayıp arkadaşlarının gülümseyen yüzünün yanına koydu ve duasının Sabrina'in eve dönüş yolunu bulmasına yardımcı olmasını umdu.

-

"Bana Loren'in ateşli bir kıızıl saçlı arkadaşı olduğunu söylememiştin," dedi Maximus Darien'in yanında yürürken.

"Güzel bir kız sana asılır asılmaz, sen daha ona asılamadan kedinin dilini kaptığını da söylemedin." O akşam Loren'i gördüğünde Max gibi dili tutulmuş hissetmeseydi gülebilirdi. Neyse ki, Loren'in giydiği kot pantolonun içindeki kışının şekline aval aval baktığını fark etmeden önce kendini toparlamıştı. Her ne kadar Loren onu sayamayacağı kadar çok kez çileden çıkarsa da, onun inanılmaz bir vücudu olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kesinlikle inanılmaz.

Geçen hafta onu uzaktan arkadaşını izlerken izlediğinde onun tahrik olduğunu hissetmiş olmasını boş verin. Daha sonra saatlerce onun küçük, pis aklından geçen düşünceleri ve masanın altında birbirine bastırdığı o muhteşem bacaklarının arasına dokunsa nasıl hissedeceğini düşünmüştü.

Siktir, biriyle yatması gerekiyordu. Tüm bu *koruma görevi* meselesi doğru düşünmesine yardımcı olmuyordu. Bu insan kız ortaya çıkmadan önce hayatın nasıl olduğunu unutmaya başlamıştı bile.

Yöneldiği kalabalığa ve Max'in yanında olmasına rağmen, o geceyi hatırlamak onu anında yarı uyarılmış bir duruma soktu. Onun zihnini biraz daha sertçe okşamak için çok istekliydi - sadece

Serbest bırakma onu dokunuşuyla bulduğunda muhteşem yüzündeki ifade. Bu, ustalaşması zor bir cehennem zebanisi yeteneğiydi ve diğer cehennem zebanileri de dahil olmak üzere pek çok insan bunu bilmiyordu. Ama onun kıvranışını izlemekten ne kadar zevk alırsa alsın, bunu yapmayacaktı. Onun izni olmadan olmazdı.

Ama... onu buna davet etmiş olsa bile -daha *doğrusu*, çoğunlukla alay amaçlı olsa bile davetini kabul etmiş olsa bile- büyük olasılıkla reddederdi. Bu işleri karmaşıktırdı. Ayrıca kız bunun için fazla iyiydi. *Onun* için fazla iyiydi. Aurasının neredeyse sabit rengi bu ifadeyi desteklemek için yeterli bir kanıttı. Ne de olsa beyaz çarşaflar lekelenmesi en kolay olanlardır.

Darien'in Tanıdık Ruhu gölgesinin içinden konuştu, puslu sesi Darien'in düşüncelerini kesti. *Ona karşı daha nazik olabilir ve bunun seni nereye götüreceğini görebilirsin. Belki o zaman senin iğrenç iç düşüncelerini dinlemek zorunda kalmam.*

Sen kendi işine bak Haydut, diye cevap verdi Darien, yine de insan kalabalığının arasından zar zor görünen Loren'e dönüp bir göz attı.

Haydut, ona düşkün olduğunu söyledi. Bunu inkar etmene gerek yok. Şimdi zamanı değil.

Ruh, "*Şimdi asla zamanı değil*" diye karşılık verdi. Ama bundan sonra tartışmayı bıraktı.

Max, "Bence bu tartışmalı bir konu," diye mırıldanarak Darien'in dikkatini meraklı Tanıdık'ından uzaklaştırdı. Darien düşüncelerini toparlamak için başını salladı. "Ama belki de beni gizli görevlere göndermemelisin; kanla kelimelerden daha iyi anlaşıyorum."

Darien sırtıttı. "Belli ki."

Logan Sands'i kalabalığın kenarına yakın bir yerde buldular. Safkan kurt adam bugün tek başınaydı; görünürde sürü üyesi yoktu ve caddede esen rüzgâr da onlardan herhangi birinin yakınlarda gizlendiğine dair hiçbir ipucu taşımıyordu.

Logan, omuz hizasında koyu renk saçları, rüzgârla daha sıcak bir tona dönüşmüş kahverengi teni ve dış köşeleri güneş rengine dönmüş gözleriyle iri yarı bir adamdı. Güneş rengi gözler tüm kurtadamların ortak özelliğiydi; bu nedenle kalabalıkta kolayca ayırt edilebiliyorlardı, tıpkı irislerindeki gümüş rengi nedeniyle bir venefıkayı ayırt etmenin kolay olduğu gibi. Kolay

Varlıklarını fark etmelerini sağlayacak gelişmiş duyuları olmayan insanlar için bile.

Bir kurt adamın insan eti avlaması yasalara aykırı olmasına rağmen, ölümlü kanının tadına uzun süre dayanamayarak isyan eden ve bunu gizlice yapan tek bir kişi vardı. Kolluk kuvvetleri suçluları yakalamayı pek umursamıyordu, çünkü insanlar topluma o kadar az katkıda bulunuyordu ki, ortadan kaybolduklarında genellikle özlenmiyorlardı. Bir de Meatpacking District meselesi vardı ki, işletmecileri kolluk kuvvetlerinden bile daha az umursuyordu.

Kabul etmeliydi ki bu şehir berbat bir yerdi. Karanlık ve kirliydi, günahkârlarla doluydu ama burası onun şehriydi, bildiği tek yerdi. Bazı uykusuz gecelerde, günahkârların boynuzları haleye dönüşüyor ve sokaklar cennet gibi geliyordu.

Kurt adamın keskin duyuları, Darien ve Max yanına ulaşmadan saniyeler önce onların gelişini haber verdi. Logan onlarla yüzleşmek için döndü ve onları burada gördüğünde hissettiği şaşkınlığı gizledi. Konuşmalarının üzerinden birkaç ay geçmişti.

Darien bunun kendi hatası olduğunu düşündü.

"Darien." Logan'ın çenesi selamlamak için eğildi. "Maximus. Sizi buraya getiren nedir?"

Darien, "Kız kardeşiniz için başsağlığı dilemek istiyoruz," diye cevap verdi. Chrysantha, Sabrine'den bir hafta önce kaybolmuştu.

Logan sesi gergin olsa da, "Buna minnettarım," dedi.

Darien, Logan'ın gerçekten söylemek istediği sözlere karşı dilini tuttuğunu hissediyordu - yaklaşık on ay önce, Logan'ın Angelthene'in Kurtadam Bölgesi olan Silverwood Bölgesi'ndeki tüm kurt sürülerinin liderliğine yükselmesine neden olan bir trajedi hakkında. Logan'ın babasının ölümünü içeren bir trajedi. Darien, Logan'a ve diğer kurtlara yardım edemeyecek kadar... *meşguldü*. Doğruyu söylemek gerekirse, o ve diğer Şeytanlar Ölüm Melekleri tarafından düzenlenen bir ev partisindeydiler ve Darien geceyi bir tür flört ettiği ama etmediği bir kız olan Christa Copenspire ile bir dolaba kilitlenerek geçirmişti. Bu, bir arkadaştan gelen yardım çağrısını kaçırmak için yeterince iyi bir bahane değildi ve Logan'ın bunu henüz unutmadığı açıktı.

Logan, "Buraya sadece kız kardeşim için başsağlığı dilemeye mi geldiniz, yoksa Van Arsdell denen kızı da tanıyor muydunuz?" diye sordu.

Darien, "Buraya Sabrine'nin en iyi iki arkadaşıyla birlikte geldik," diye açıkladı.

Logan'ın gözlerinde meraklı bir parıltı belirdi, Darien ve Max'in üzerindeki kızların kokusunu alınca burun delikleri açıldı. "Son birkaç ay içinde o kadar çok şey değişti ki, Darkslayer'lar artık cadılar ve insanlarla birlikte mi çalışıyor?"

Max, "Onlarla birlikte koştüğümüzü söyleyemem. Ama son zamanlarda o kadar çok şey değişti ki..." gözleri Darien'e kaydı, "iyi bir amaç için adım atıyoruz."

Logan'ın köpek dişleri mum ışığında parlayarak gülümsedi. "İyi bir neden olsun ya da olmasın, sen ve Şeytanların işleri nasıl ilginç hale getireceğinizi iyi biliyorsunuz Cassel."

Darien, "Gerçekten de öyle," dedi. "Hazır buradayken sana bir şey sormak istiyorum. Chrysantha kaybolmadan önce en son nerede görüldü?" Angelthene'de suç oranı yüksekti ama kaçırılma olaylarının -hem kaçırılanların hem de ilk hedefin üniversite öğrencileri olması pek sık rastlanan bir durum değildi- birbiriyle bağlantılı olma ihtimali olup olmadığını merak ediyordu. Bu biraz zorlama olabilirdi ama bunu göz ardı edecek değildi.

Logan'ın gözleri temkinliydi. "Siz çocuklar dedektiflik işlerinde kolluk kuvvetlerine falan mı katılıyorsunuz?"

Darien başparmağını kemer halkasından geçirdi. "Sadece soruyorum."

Logan onları değerlendirirken bir duraklama oldu. "Chrysantha'dan en son haber aldığımnda şehir merkezinin güney ucundaki bir barda içki servisi yapıyordu. Puerta de la Muerta adında bir bok çukuru, Kırmızı Su ve Kristal Dişler üzerinde." Puerta de la Muerta-kelimenin tam anlamıyla *Ölüm Kapısı*.

Darien kafasında iki sokağın haritasını çıkarırken gözleri gökyüzüne doğru kaydı; bu şehri avucunun içi gibi biliyordu. "Dennis Boyd'un fare istilasına uğramış kulübesi."

Logan başını salladı. "Peki ya şu Sabrina denen kız? Nerede kayboldu?"

"Canopus Sokağı," dedi Darien. "Kızıl Yıldız Bulvarı'nın yakınında." Nöbete giderken Loren ona o geceyle ilgili hatırlayabildiği her ayrıntıyı anlatmıştı. Darien, "Ama Karanlık Katil ve uşağı Sabrina'in peşinde değildi, onun arkadaşının peşindeydiler," diye ekledi.

Logan gözlerini kıstı. "Bir Karanlık Katil tarafından mı kaçırıldı? Hangi çember?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok. Hiç anka kuşu kafası dövmesi olan bir cehennem zebanisi gördünüz mü?"

Logan da en az Darien kadar şaşkın görünüyordu. "Asla." Bir şey düşünür gibi oldu ve sonra sırttı, keskin köpek dişleri ay ışığında parlıyordu. "Randal buna bayılıyor olmalı."

Darien hiçbir şey söylemedi. Bildiği kadarıyla Randal'ın topraklarında çalışan özenti Darkslayer'lar hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu mümkün olduğunca uzun süre böyle tutmak istiyordu. İhtiyacı olan son şey Angelthene'in Darkslayer'larının kralının burnunu bu lanet karmaşaya sokmasıydı.

Logan, "Peşinde oldukları kişi arkadaşısıysa neden Sabrina'i götürdüler?" dedi.

"Loren'e göre, Loren'e ulaşmadan önce Sabrina'i yakalamışlar. Loren'i arabalarına bindirmek için son çare olarak Sabrina'e silah doğrultmuşlar. Polisler gelince de Sabrina'i götürmüşler." Darien yeraltı dünyasında olup bitenleri dikkatle dinliyor, Sabrina'i ellerinde tutanların onu Loren'le takas etmek istediklerine dair herhangi bir işaret arıyordu. Bunun er ya da geç gerçekleşeceğinden şüpheleniyordu, çünkü gerçekten istedikleri şeyi elde etmek için Sabrina'i kullanacak bir planları olmasaydı onu almazlardı. Bu olasılıkla ilgili sorun Loren'e haber vermektir. Ve bu haberi iyi karşılamayacağı sonucuna varmak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Sanırım Chrysantha'nın kokusunu gizlemişler?" Max kurda sordu.

"Elbette." Logan'ın dudağı kıvrıldı. "Ama onu aramaktan vazgeçmeyeceğim. Duramam." Darien onun nasıl hissettiğini anlıyordu. Kaybolan Ivyana olsaydı, Darien onu eve geri getirene kadar dinlenmeyi reddederdi.

"Aklıma bir şey gelmesini bekliyorum," diye mırıldandı Logan. "O geceyi tekrar tekrar gözden geçirdim ama bir türlü anlayamıyorum. Olağandışı bir şey olmadı; sıradan bir geceydi. Ve sabah olduğunda, Chrys gitmişti."

"Bir yolunu bulacağız," dedi Darien. "O zamana kadar bir şey duyarsak size haber veririm."

Logan sert bir şekilde başını salladı. "Aynen öyle." Burnunu ovuşturdu ve gözlerini karanlık ufka dikti. "Görüşürüz çocuklar."

Artık ellerinde bir ipucu daha vardı. Ama listede ilk sırada Cain vardı ve Cain tam da Darien'in bu gece peşinden gideceği kişiydi.

Loren'i Cehennem Kapısı'na bırakıp bir plan yapar yapmaz, Stone's End'e gidip listelerindeki şüphelilerin üstünü çizmeye başlayacaklardı.

muhtemelen -umarım- yenilerini ekliyordur. Isındıklarını hissedebiliyordu ama yeterince sıcak değildi.

Darien kalabalığın içinde kayboldu, Max de peşinden. Arkasında, sanki aradığı cevabı içinde barındırıyormuş gibi uzun, çok uzun bir süre o boş ufka bakmaya devam eden kurt adamı bırakarak.

Darien Stone's End'e giden çıkışa ulaştığında gökyüzü yağmurla açılmıştı.

Neredeyse Cadı Saati gelmişti ama kendini hiç yorgun hissetmiyordu. Bunun için adrenaline teşekkür edebilirdi. Adrenalin ve ilerideki barikatta salınan kırmızı ve mavi ışıklar.

Stone's End gibi bir yerde barikatlar normaldi. Şehrin suç seviyesi o kadar yüksekti ki, bir insanın gittiği her yerde yoğun bir kolluk kuvveti vardı. Ancak bu durum Cain'in mahallesinde zirve yapıyordu; burada mahalle savaşları neredeyse her gece yaşanıyor ve normalde üzerinde kilit bulunmayan şeylerin üzerinde kilitler vardı -kutular, klima üniteleri, otomatlar.

İşte tam da bu yüzden Darien, polis memurlarının ekip arabalarının yanında beklediği yere doğru giderken gözünü bile kırpmadı. Araçtaki diğer Şeytanlar da etkilenmemişti, ancak Darien'in yanındaki yolcu koltuğunda oturan Lace, Darien'in kızgınlık olduğunu bildiği bir ifadeyle kıpırdandı.

"Tek kelime edersen," diye uyardı Darien ölümcül bir sessizlikle, arabayı yavaşlatırken, "eve yürüyerek dönersin." Max ve Jack arka koltukta kıs kıs güldüler.

Ancak Darien penceresini indirdiğinde herkes sessizleşti ve ciddileşti.

Memur Darien'in kapısına doğru hantalca yaklaştı. Adamın yanında taşıdığı el fenerinin ışını Darien'in gözlerini yaktı ve fenerini kaldırıp tam yüzüne doğrulttu. Darien parıltıyı engellemek için kısa bir süreliğine elini kaldırdı; Görme yeteneğine sahip olan ve bunu düzenli olarak kullananların gözleri hassas olmaya meyilliydi.

"Üzgünüm, millet," diye başladı memur, "ama korkarım dönmek zorundasınız-" Arabadaki Şeytanları görünce cümlesinin geri kalanında tıkanı. Ve her birini işaretleyen dövmeleeri kaydettikten sonra

Boyunlarını bükerek el fenerini indirdi, ışın titreyen elinden sallanıyordu. Konuşması bir an aldı ve konuştuğunda sesi törpülenmişti. "Seni Stone's End'e getiren nedir?" Yağmur neredeyse sorusunu bastırıyordu.

Darien, "Cain Nash ile bir işimiz var," dedi.

Memur - E. Baxter, tertemiz üniformasına iştirilmiş pırıl pırıl isim etiketinde şöyle yazıyordu: omzunun üzerinden, ilerideki ekip arabalarının yanında duran barış komiserine baktı. Komiser -yağmurda bir siluetten fazlası değildi- Baxter'a soru sorarcasına baktı ama yaklaşmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Baxter Darien'le tekrar karşılaştığında hayalet görmüş gibi baktı. "Tahsilat için mi buradasınız?" Baxter'ın sorusunda tuhaf bir ton vardı; bu ton Darien'in, kolluk kuvvetlerinin kitaba uygun olmasa bile her türlü yardıma muhtaç hale geldiğinden emin olmasını sağlıyordu. Bir suçlunun diğerinin hatalarını temizlemesi şeklinde olsa bile.

"Neden sorduğunuza bağlı."

Baxter Şeytanları tek tek inceledi, ancak en çok zaman harcadığı kişi Darien oldu. Sonunda kararını verdikten sonra Baxter konuştu. "Cain'in kan davalarından biri bu gece sınırı aştı. Tutuklama yapmak için gerekli kanıtlara sahip değiliz ama Starlight Alışveriş Merkezi'ni havaya uçuranın onun adamları olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Binada faaliyet gösteren ve paravan olarak bir dondurma salonunu kullanan bir Kan İksiri satıcısı vardı." Durakladı ve yüzündeki keder çizgileri derinleşti. "Patlamada masum hayatlar kaybedildi."

"Yanan Ignis," diye yemin etti Darien.

Cain'in yürüyen, konuşan bir pislik olduğu bir sır değildi ama bir alışveriş merkezini havaya uçurmak... *Ignis'i yakmak* haklıydı, çocuklar alışveriş merkezlerine giderdi, aileler, özellikle de dondurmacılar. Eğer Cain'i öldürmek şu anda uğraşmayı göze alamayacakları bir savaş başlatmayacaksa, Darien bu gece onun kafasını bizzat kesecek ve holding merkezinin ön merdivenlerine bir hediye olarak bırakacaktı.

Darien bir nefes aldı. "Eğer bir istekte bulunuyorsanız-"

Baxter ellerini hafifçe kaldırarak, "Herhangi bir talepte bulunmuyorum," dedi. "Sadece komiserle konuşabileceğimi bilmenizi istiyorum. Eğer bana sizin geçmenize izin verirse, biz de diğer tarafa bakarız. Ona ne yaparsanız yapın."

Darien uzun bir dakika boyunca memuru değerlendirdi. "İçimden bir ses bu trajedinin senin için kişisel olduğunu söylüyor."

Baxter bir şey söylemedi ama yüz ifadesi Darien'a yeterince şey anlatıyordu: bu adam bu gece birini kaybetmişti. Karanlık Avcı olarak çalıştığı yıllar boyunca, Darien'e görmeyi hiç beklemediği türden insanlar defalarca yaklaşmıştı. Barış görevlileri, avukatlar, Sihirli Koruma Birimi için çalışan insanlar. Kendilerine yakın birini kaybetmiş ve intikam almak için çaresiz kalmış kadın ve erkekler. Aslında o kadar çaresizlerdi ki, kirli işlerini yapması için bir Şeytan kiralamaya hazırdılar, böylece geceleri suçluluk duygusunun eli solunum yollarını sıkmadan uyuyabileceklerdi.

Darien, "Patronunuza ulaşmak istediğimizi söyleyin," dedi. "Ama hiçbir söz vermiyoruz ve işimiz bize ait."

Baxter keskin bir baş hareketiyle ekip arabalarının olduğu yere doğru koşmaya başladı, el fenerinin ışını her adımda sıçırıyordu. Arabalara ulaştığında, birkaç dakika boyunca barış komiseriyle sessizce sohbet etti, yağmur konuşmalarının her izini boğdu.

Arka koltukta oturan Max mırıldandı: "Görünüşe göre Cain, komiserin bile başa çıkamayacağı bir sorun haline gelmiş."

"Buna güveniyorum," diye cevap verdi Darien. Kendisinin ve Şeytanlarının, Baxter'ın çözmelerini umduğu sorunları çözmek gibi bir planları olmadığı için üzülmesine izin vermedi. Bu gece buraya o masum insanların ölümlerini düzeltmek için değil, Sabrina ve Loren'e yardım edecek cevapları almak için gelmişlerdi. Eninde sonunda Cain'in icabına bakılacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu. Ama bu gece olmayacaktı.

Suçluluk duygusunun eli bu memuru bir süre daha boğmak zorunda kalacaktı.

Baxter bir süre sonra araca geri döndü. "İçeri girmekte özgürsünüz," dedi onlara. "Çıkıştan geçtikten sonra, Cain'in evine giden doğu arka yollarını kullanın. Crescent Caddesi'nden uzak durun."

Darien sertçe başını salladı. Memur arabadan uzaklaştı ve Darien tam vitesi boşa almak üzereydi ki dikiz aynasında bir şey gözüne çarptı.

Biri sarışın diğeri kızıl saçlı iki genç kadın, arabasının yaklaşık iki düzine metre gerisindeydi. İkisi de üzerinde durdukları yalnız elektrikli scooter ile ne yapacakları konusunda birbirleriyle boğuşuyorlardı. Scooter'ın pili bitmiş gibi görünüyordu.

Diğer Şeytanlar onun görüş açısını takip etmek için koltuklarında dönerken Darien, "Benimle dalga geçiyor olmalısınız," diye hırladı.

Loren, bir arabanın kapısının açıldığını duyduğu anda elektrikli scooter'ın gidonunu çekmeyi bıraktı. Dallas da onun yanında sessizliğe büründü; gözlerinde ölüm vaat eden bir bakışla onlara doğru yürüyen Şeytan'a bakarken kendi elleri de hareketsiz kaldı. Polis memurları, Darien onlara doğru yaklaşırken barikattaki araçları geri çevirdikleri yerden dikkatle izlemekle yetindiler.

Şeytan, Loren ve Dallas'ın üzerinde beliren korkunç bir doğa gücü olana kadar durmadı.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" diye Loren'in suratına hırladı, dudaklarından yağmur damlaları uçuşuyordu.

Dallas yanlış bir şey söyleyerek durumu daha da kötüleştirmeden önce Loren scooter'dan indi. "Bu benim fikrimdi," dedi. Bacakları jöle gibiydi ve parmakları gidonu kavramaktan ağrıyordu. "Ve özür dilerim. Seni dinlemeliydik ama yardım etmek istedik-"

"Ivyana on iki yaşından beri çalıştırılmamış bir scooter'la bizi lanet olası bir savaş bölgesine kadar takip ederek yardımcı olmuyorsun."

Loren dişlerini gıcırdatarak, "Üzgün olduğumu söyledim," diye ısırıldı. İliklerine kadar ıslanmıştı. Dallas scooter'dan inerken kendi özrünü mırıldandı.

Darien ikisine de hançer gibi bir bakış attıktan sonra gidonu Dallas'ın elinden aldı ve scooter'ı arabasına doğru taşıdı. Omzunun üzerinden, "Arka koltuğa geçin," diye seslendi. *"Şimdi."*

Loren peşinden koştu, Dallas da onun yanındaydı, spor ayakkabıları su birikintilerinde sıçırıyordu. Loren arka kapıyı açarken Darien scooter'ı bagaja atıyordu-

Arka koltukta Maximus ve Jack'i, ön koltukta da Lace'i görünce donup kaldı. Hepsi şaşkınlıktan öfkeye değişen ifadelerle ona ve Dallas'a bakıyordu.

Darien açık sürücü kapısına yaklaşırken ceketinin kolu Loren'in sırtına sürtündü. "Max ile yer değiştir," diye bağırdı Lace'e. Platin sarısı kadın emniyet kemerini çözerken itiraz etmedi ve söyleneni yaptı.

Loren arkaya sıkıştığında, Dallas da hemen arkasındaydı, Darien'in Lace'i neden Max'le yer değiştirmeye zorladığını anladı: başka türlü sığamazlardı, çünkü Lace şimdi Loren ve Jack'in arasına sıkışmış olsa bile, Dallas Loren'in diğer tarafındaydı, herkes neredeyse birbirinin kucağında oturuyordu.

Darien camını açıp vitesi boşa alıp barikatı ve onlara el sallayan polisleri geçip Stone's End'e doğru hızla ilerlerken kimse bir şey söylemedi.

-

Arabayla Stone's End'in derinliklerine doğru ilerledikçe Loren'in nefes alış veriş kesildi. Ön bahçelerdeki köpeklerin havlamaları ve kolluk kuvvetlerinin bakımsız bölge üzerinde uçarken helikopter pervanelerinin çıkardığı sesler dışında yolculuk tamamen sessizdi. Buradaki yollar kirli ve çukurlarla doluydu ve park yerlerinde çoktan yanıp kül olmuş araba iskeletleri duruyordu.

Darien arabayı, ön bahçesinde yırtık pırtık yeşil bir kanepede bulunan eski püskü bir evin önünde durdurdu. Çimenliğin ortasındaki çimento levhaya bir köpek kulübesi cıvatalanmıştı ama kulübeye zincirlenmiş olan şey bir köpek değildi. Bu bir fırtına drenajı iblis cinsiydi, kıvrık boynuzları, benekli derisi ve ok ucu gibi sivri uzun, sıçan benzeri bir kuyruğu olan tüysüz bir şeydi. Darien motoru durdurduğunda araca doğru havladı ve uludu.

Darien koltuğunda dönerek Dallas'ın kalçasını kendi kalçasının altına sıkıştıran ve elini ölümcül bir şekilde sıkıan Loren'e baktı. "Son zamanlarda tavsiyelerime kulak tıkamak gibi kötü bir alışkanlığın var," diye söze başladı ve olabildiğince sabırla cadı ile onun arasına baktı. "Ama siz ikiniz bir gün daha yaşamak istiyorsanız, bu arabada kalacaksınız. Bu sefer beni dinleyecek misiniz?"

Yutkunduğunda Loren'in boğazı gıcırdadı. Hafifçe başını salladı, Dallas da onun yanında aynı şeyi yaptı.

Max torpedo gözünü açtı ve Darien'e bir tabanca uzattı, o da tabancayı hemen siyah kargo pantolonunun önündeki kılıfına yerleştirdi. Diğerleri araçtan çıkmaya hazırlanırken Darien Loren ve Dallas'ı tekrar değerlendirdi.

"Bu kapıları sakın açmayın," dedi. "Mortifer bu gece arabanın kontrolünü elinde tutuyor; kimsenin sizi görüp duyamayacağından emin olacak, hatta

pencerelere kadar geliyorlar, ama bu çok fazla hareket etmeniz ya da çok yüksek sesle konuşmanız gerektiği anlamına gelmiyor. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet," diye fısıldadı Loren.

Cevap almak için Dallas'a baktığında, boğuk bir sesle, "Anladım. o."

"Güzel." Darien kapıyı kırarak açtı ve sonra dönüp diğerlerine keskin bir baş sallama hareketi yaptı. Onlar da başlarını eğdiler ve hepsi araçtan inerek Cain'in bölgesine yaklaştılar, Loren ve Dallas'ı artık sessiz olan arabada yalnız bıraktılar, Cain'in bahçesindeki iblis onların tek arkadaşıydı.

-

Cain'in onların gelişinden çoktan haberdar olması Darien için sürpriz olmadı. Arabanın motorunun geceyi yırtan gürültüsü bu boktan mahalledeki her hassas ölümsüz kulağı ürkütmediyse, ön bahçedeki çimento levhaya zincirlenmiş havlayan haşere kesinlikle işi bitirmişti.

Darien ve diğerleri köhne taş patikada yürürken Kabil çürümeye yüz tutmuş verandada, zalim ve yaralı yüzü sarı verandanın ışığında parlayarak bekliyordu.

Yarı büyücü, yarı insan yalnız değildi; adamlarından altısı açık ön kapının iki yanında duruyordu, sihirli sopalar ve otomatik silahlar hazır. Cain'in adamlarının hepsinin boyu neredeyse bir metreye yakın olmasına rağmen, açık kapıda bekleyen kişi -Darien'in birkaç hafta önce okuduğu Daystar makalesine göre vücudunun sol tarafı yanık yaralarıyla delik deşik olmuştu- bu geceki asıl engeldi.

Cain'in geçirdiği ev yangını görünüşüne kesinlikle zarar vermişti. Sol gözü kapüşonlu ve yara izliydi ve ince ağzının kenarı daimi bir kaş çatma şeklindeydi. O yangının ayrıntıları, malum nedenlerden ötürü kamuoyuna açıklanmamıştı ama Darien bunun, malzemeleri kaynaştırmak için gereken büyüler kaldıramayan ucuz ekipmanlarla yasadışı Kan İksirleri pişirmekten kaynaklanan bir patlama olduğunu biliyordu. Kolluk kuvvetleri yıllardır Kan İksirleri tehdidini ortadan kaldırmaya çalışıyordu; tehlikeli ve bağımlılık yapıcıydılar ve bir kişiyi şiddete yöneltme ve büyülerinin zincirlerini kırma eğilimindeydiler. Kan İksirleri bir kişinin

Uzun zaman önce yasaklanmış bir güç türü olan Kan Büyüsü ile çalışan karanlık büyüler yapan kişi. Cain'in adamları, MPU'yu hayal kırıklığına uğratacak şekilde, parmaklıklar ardına atılmamak için kanıtları yeterince örtbas etmeyi başarmışlardı.

Cain konuşmadan önce Şeytanlar çürüyen merdivenlerin dibinde durana kadar bekledi.

"Cassel," dedi Cain, sesi çakıllı ve derindi ve teneke çatıdaki yağmurun keskin uğultusunun duyulmasına yetecek kadar yüksekti. "Böyle güzel bir akşamda seni buraya getiren nedir?"

"Sadece sizin gibi zeki bir adamın bizim için cevaplayabileceği birkaç sorumuz var." Evin üzerinden bir helikopter geçerken Darien'in gözleri gökyüzüne doğru kayd, rotorlar saç tellerini yerinden oynatan bir rüzgâr yarattı. Görevliler muhtemelen patlamadan sağ kurtulanları kurtarmak için Starlight Alışveriş Merkezi'nin enkazına gidiyorlardı. Darien bakışlarını Cain'in üzerinde yoğunlaştırdı. "Kötü bir zaman mı?"

Cain yağlı bir gülümseme verdi. "Dönen kuşlar sizi rahatsız etmediği sürece her zamanki gibi iyi bir zaman."

Darien'in cevap sırtışı soğuktu. "Hiç de değil."

"O zaman içeri gel." Döndü ve hantal adımlarla eve girdi, attığı her adım bastona yaslanan birinden, hatta çoğu yaranın hızla iyileşmesini sağlayan büyücü kanına sahip birinden beklenenden biraz daha kolaydı.

Demek *bu* gece oynayacakları oyun *buydu*. Cain'in yakın zamanda ateşin elinden yaralandığı aşikârdı ama kapısını çalan istenmeyen ziyaretçilerin bu yaraların gerçekte olduğundan daha kötü olduğu izlenimi altında kalmasını tercih ettiği açıktı. Muhtemelen böylece iyi niyetli olmayan ziyaretçiler ona çok *acıyarak* kötü bir şey yapmaya kalkışabilirlerdi.

Acımanın Darien'in sözlüğünde nadiren yer alması çok kötü.

Şeytanlar Cain'i eve kadar takip etti. Cain'in adamlarından birinin Şeytanlardan silahlarını dışarıda bırakmalarını istememiş olması Darien'in gözünden kaçmadı; Cain, Darkslayer'ların kendi başlarına birer silah olduklarını bilecek kadar zekiydi.

Evin içi soğuk, nemli ve küflüydü. Uyumsuz mobilyalar lekeli ve güve yemişti, mutfak tezgahları Kan İksirleri ve onları yapmak için gerekli gereçlerle doluydu. Ucuz

Zeminler köşelerden soyulmuş ve Şeytanların botlarına yapışan yapışkan bir maddeyle kaplanmıştı.

"Randal bugünlerde nasıl?" Cain orantısız mutfak masasında bir sandalye çekip kendini masaya bırakırken sordu. "Buyurun, oturun." Bastonunu masanın ayaklarından birine dayadı.

Darien, "Ayakta duracağız, teşekkürler," diye cevap verdi.

"Siz bilirsiniz," diye mırıldandı Cain. Eski sohbet konusuna dönerek Randal hakkında, "Onu artık Avukatlık Bürosu'nda hiç görmüyorum," dedi.

"Her zamanki gibi," dedi Darien, gözleri evi tararken - darmadağın tezgahlar, lavaboda birikmiş pis bulaşıklar, oturma odasında karton bir kutunun üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duran televizyon. "Ellerini kirletmektense nakit ineklerinin kenarından süt sağmayı tercih ediyor - bu ister gece kulüpleri ister koleksiyonculuk olsun, cebi dolu olduğu sürece onun için fark etmiyor."

Gerginlik odada dalgalandı ve uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Cain, sanki şaka yapıp yapmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi Darien'i dikkatle değerlendirdi.

Ve sonra Cain yanlış bir sonuca vararak uzun, hırıltılı bir kahkaha attı. "Sanırım böyle şeyler söyleyerek paçayı kurtarmana şaşırmamalıyım." Kahkaha nöbetleri arasında cümleyi zar zor kurabildi. "Sen her zaman onun favorisiydin."

Darien gülümsemedi. "Bundan şüpheliyim."

Cain'in yüzündeki sırıtma biraz azalmıştı ama Darien'ı Randal hakkında söylediği her kelimenin altında yatan düşmanlığı anlayacak kadar iyi tanıımıyordu. "Sorularınız olduğunu söylemiştiniz," dedi Cain. "Randal'ın her arkadaşı benim de arkadaşımıdır. Devam et ve sor evlat, cevaplamak için elimden geleni yapacağım."

Darien, "Söylentilere göre bir kız arıyormuşsun," diye söze başladı. Cain'in yüzündeki çatık kaşlar derinleşti. Belli ki onları evine davet ettiğinde bunu beklemiyordu. "Dört milyon altın değerinde bir kız."

Cain oturduğu yerde kıpırdandı. "Sorunun ne olduğunu kaçırıyor gibiyim, oğlum -"

"Bana *oğlum deme*," diye araya girdi Darien. Cain çenesini kaldırdı, kemikli çenesindeki bir kas seğirdi. Gümüşü gözleri kapıya doğru kaydı - eğer bir kaçış yolu gerekiyorsa. "Son kontrol ettiğimde, sen ve adamların

bu şehirde sadece altı Darkslaying çemberi olduğunun farkındaydınız. Randal'ın arkadaşı olduğunu iddia ettiğine göre, Angelthene çemberine üye olmayan hiç kimsenin bu şehirde Darkslaying işi alamayacağını da farkında olduğunu varsaymak yanlış olmaz. O halde benim sorum, *evlat*, bu işi burnumun dibinden çalmakla kalmayıp benden daha fazla para almanın neden sorun olmadığını düşündüğün."

Cain akıllıca davranarak cevabını düşünmek için bir an bekledi. "Bu işte çalıştığından haberim yoktu-"

"Bu yaptığınızı doğru yapmaz. O hedef için bana üç milyon teklif edildi - Randal Slade'in payına düşen para. Onu soymaya çalıştığını öğrendiğinde gerçekten bu kadar affedici olacağını düşünüyor musun?"

Cain ellerini kucağında kavuşturdu. "Seni buraya beni tehdit etmen için mi gönderdi?" "Seni tehdit etmiyorum."

"Öyle hissediyorsun."

"Güven bana," dedi Darien sinsi bir gülümsemeyle. "Eğer bir tehditte bulunuyor olsaydım, benden açıklama istemek zorunda kalmazdın."

Cain sadece onu izledi, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Oda iyice gerilmişti. Darien durumun yatışması için bir dakikaya ihtiyacı olduğuna karar verdi; Cain'in konuşmasına ihtiyacı vardı ve şimdi Cain'in zihnine korku tohumunu ektiğine göre, bunu işlemesi, tohumun filizlenmesi ve Cain'in Darien'e aradığı bilgiyi vermeye karar vermesi için ona biraz zaman tanıyacaktı.

Darien blöf yapıyor olsa da, Cain'e söyledikleri doğrudu: Angelthene topraklarında, altı çemberden birine ait olan ve Randal Slade'e hesap veren ve ona ödeme yapan bir Karanlık Avcı olmadıkça, hiç kimsenin Karanlık Avcı olarak hareket etmesine izin verilmiyordu. Tyson Geller'ın Loren'i bulmak için bir mezar soyguncusuyla ortaklık kurmaya razı olması, Azrail unvanının elinden alınmasına yetecek bir ihanetti. Ya da daha kötüsü, öldürülebilirdi.

Darien'in listesinde sırada o vardı.

Darien'in bakışları Cain'in arkasındaki duvarda parıldayan devasa mozaiğe kaydı; bu iğrenç yerde ikinci bir bakışa degecek tek şey buydu. Kırmızı ve mavinin her tonuna sahip cam parçalarından yapılmış olan bu sanat eseri, avlanan bir anka kuşunun yok oluşunun küllerinden doğarak eskisinden daha görkemli bir hale gelişini anlatıyordu.

Son zamanlarda bu soyu tükenmiş kuştan çok görmüştü.

"Bu parçayı nereden buldun?" Darien çenesini mozağe doğru sallayarak sordu.

"Bir açık artırmada kazandım." Cain sandalyesinde dönerek görüntüye baktı. "Güzel, değil mi?" diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Anka kuşunun artık var olmaması ne yazık. Eğer olsaydı, güçlerini şişeleyip *bunu* düzeltmek için kullanırdım... şey, *bunu*." Yüzünün sol tarafını işaret etti. "Ve yaşlı kadınım ile tekrar sevişmek için." *Yaşlı kadın*. Ne kadar saygısızca bir terim. Darien, Cain'in karısının kendisine böyle hitap edilmesinden rahatsız olup olmadığını merak etti.

Cain'in ifadesinin ardındaki ima Darien'in gözünden kaçmadı; belli ki bu adam o yangına yakalandığında yüzeysel düzeyden daha derin yaralar almıştı.

Cain devam etti, sesi homurdanıyordu, "Onun yerine elimizde sadece o sinir bozucu Ateş Kuşları var. Yangın tehlikesi yaratmaktan ve her gün sabahın köründe lanet ciyaklamalarıyla beni uyandırmaktan başka bir işe yaramıyorlar." Dönüp Darien'in yüzüne baktı, yaralı dudağı zalim bir yarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Onları gördüğümde bahçede vuruyorum. Onları şeytana yem ediyorum."

Darien ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Tapındığınız hayvanın soyundan gelen bir hayvanı bu kadar eleştirmenizi biraz tuhaf buluyorum."

Cain'in yüz ifadesi kaşlarını çatı. "Ben kendimden başka hiç kimseye ve hiçbir şeye tapmam. Anka kuşu bugün hayatta olsaydı, yaralarımın iyileşmesi anlamına gelecekse boynunu kırar ve damarlarındaki kanı içerdim. Onların her birini öldürür ve sahip oldukları her şeyi alırdım." Durakladı ve sandalyesinde öne doğru eğilip boynundaki damarlar kabarak tekrarlar ken aklını kaçırmış gibi görünüyordu: "Ben *hiçbir şeye* tapmam Cassel."

"Evet," dedi Darien, sesi kısılmıştı, "bunu zaten söylemiştin."

Cain gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Neden kapıma dayandığını bana tekrar hatırlat."

Darien Şeytanlarının dikkatinin keskinleştğini hissetti.

"İçeri zorla girmedim, beni siz davet ettiniz. Buradayım çünkü başka kimlerin bu işi benden çalmaya çalıştığına dair cevapların var. Ve bana bu cevapları vereceksin."

Cain sert bir kahkaha attı. "Eğer seni Randal göndermediyse, ne istediğin umurumda bile değil. Ayrıca, belki de burada olmanın gerçek nedeni, başka birinin o kıza daha önce ulaşmasından korkuyor olman. Belki...belki de o üç milyonu Randal'a teslim etmezsen

sikini yaladığınız patron, sizi ve sık yalayıcı Şeytanlarınızın her birini öldürecek-"

Bir saniye önce Darien, Cain'den bir metre uzaktaydı. Sonra, Cain'in yaralı yüzünü masaya çarpıyordu. Cain'in burnu tahtaya çarpınca kemikler çatırdadı.

Cain'in adamları harekete geçti ama Darien'in Şeytanları daha hızlıydı. Cain'in adamları daha silahlarını kaldıramadan, hepsi silahlarını kurmuş ve nişan almış, gözleri Görüş'ten kararmıştı.

"Aklından bile geçirme," diye mırıldandı Max, ikisini silah zoruyla tutarken. Cain'in adamları -akıllıca- kıpırdamadan durdular.

Darien, Cain'in sağ elini masanın üzerine düz bir şekilde yaydı. Ceketinin cebinden bir pense çıkardı ve Cain'in orta parmağını kıskaçların arasına soktu.

"Şimdi bana dört milyonu kimin teklif ettiğini söyle," dedi Darien, ölümcül sesi kısık bir şekilde, "yoksa sana unutamayacağın bir ders veririm."

Cain dudaklarından tükürükler saçarak, "Yapamazsın," diye bağırdı.

Darien kısık bir sesle kıkırdadı. "Oh, yapmazdım, değil mi?" İnsanlarla dolu odaya baktı ve Cain'in adamlarına kendisini denemeleri için davetiye verdi.

Hiçbiri yapmadı. Ne yapacakları konusunda hiçbir fikirleri olmadığı belli olan iri gözlerle sadece izlediler.

Darien'in içini hastalıklı bir sevinç kapladı.

"Beni biraz hafife alıyor gibisin," diye mırıldandı Darien, penseye baskı uygulayarak. Biraz daha sıktı ve Cain'in boştaki elini masaya vurmasına neden oldu, kuvvet taşan kül tablasını salladı. Darien sadece güldü. "Güreş minderinde değiliz dostum. Konuş." Bekledi ama Cain hiçbir şey söylemedi. Adam dişlerini o kadar sert gıcırdatıyordu ki sesi duyulabiliyordu. "*Konuş.*"

Daha sert sıktı; kan akıtacak kadar sert.

Cain'in dudaklarından yarım bir hıçkırık döküldü, ardından bir dizi küfür ve birkaç isim geldi.

Şimdi bir yerlere varıyorlardı. Hem de masum insanlara kendi payına düşen zararı vermiş bir adamın kanından başka bir şey pahasına.

Darien daha yakına eğildi. "Tekrar eder misiniz lütfen?"

Cain titriyordu, nefes alış veriş i düzensizdi. Tükürüğü yanağının altında birikiyordu. "Koray ve Xander," diye soluk soluğa bağırdı. İblis İkizler. "Koray ve

Xander'a dört milyon teklif edildi. Onları kimin işe aldığını bilmiyorum. Bu sadece bir söylenti. Doğru olup olmadığını bile bilmiyorum-"

"Bunu Şeytanın Avukatı'nda duydunuz, doğru mu?" "Evet."

Her ikisi de yarı vampir yarı cehennemlik olan Koray ve Xander, Darien Şeytanlar'ın lideri olduğunda Engerekler'e aitti, ancak o zamandan bu yana geçen yıllarda haydutluk yapmışlardı. Artık kendilerinden başka kimse için çalışmıyor, sadece kendilerine uygun olduğunda iş alıyorlardı.

Kıskançlığın acısı Darien'i derinden etkiledi. Ne kadar güzel. Bir işten gelen her bir bakırın cebine girmesi, perdenin arkasında duran adama hiçbir şey vermek zorunda kalmamak ne kadar güzel olmalı.

"Başka ne biliyorsun?" Darien, Cain'in aurasını inceleyip ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin yalan olduğuna dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol ederken gözleri Görü'yle karardı. Aurası mürekkep gibi karanlıktı ve kenarları çarpıktı, orada burada korkunun bulanık, morumsu yeşil tonuyla renkleniyordu.

"Onu İnisiyasyon denen bir şey için istediklerini duydum," dedi Cain. Şakaklarında boncuk boncuk ter vardı. "Kurban falan gibi bir şeydi ama ben sadece paranın peşindeydim Cassel. Yemin ederim."

Cain'in aurasının kenarlarındaki donuk titreşim ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "Auran bana bu İnisiyasyon her neyse onunla bir ilgin olduğunu söylüyor." Böyle bir büyüü dışarıda tutmak için eğitilmemiş olsaydı, büyüsünü Cain'in zihnine tünel açmak, sakladığı gerçeği ortaya çıkarana kadar ona zihinsel işkence yapmak için kullanırdı.

"İlgi duyuyor olmam bu konuda harekete geçeceğim anlamına gelmez." "Doğru," dedi Darien.

Cain nefesini tutuyordu, vücudundaki her kas gergindi. "Ben işlemediysem bu bir suç değil."

"Bu söylediklerin tam bir barış memuru saçmalığı. Bir şeytanla konuşuyorsun." Darien, Cain'in ensesindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Başka bir şey var mı?"

"Tüm bildiğim bu, Cassel-"

Darien penseyi çevirdi. "Bundan şüpheliyim." Masaya daha fazla kan damladı, tuzlu tadı Darien'in solunum yollarını doldurdu.

Kabil, "Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ." diye bağırdı. Ter, Cain'in yüzünden akıntılar halinde akıyordu. "Başka bir şey daha duydum. Hedefi, yani kızı arayan insanlar var. Arkadaşını kaçırانlarla aynı kişiler. Onlar koymuşlar

Bir fidye karşılığında takas yapmak istediklerine dair bir mesaj gönderdiler. Eğer kızı saklayan her kimse onu teslim ederse -ya da kız *kendini* teslim ederse- Van Arsdell'in kızını serbest bırakacaklar."

Darien yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Cennetteki yıldız. Bunun eninde sonunda olacağından şüphelenmişti ama bu kadar erken olması...

Eğer Loren bunu duyarsa... Eğer teslim olmanın Sabrine'i kurtaracağına dair en ufak bir fikri bile olsaydı, o tılsımı anında söküp atardı.

Ve sonra Darien bakmadığı anda tuzaklarına doğru yürürdü.

Cain titreyen, kanayan elinin parmaklarını bükerek, "Bırak beni," diye ısırdı. "Sana her şeyi anlattım. Şimdi bırak beni, lanet olsun."

Darien, Cain'in yüzünü masaya bastırdı. "İyi ve hazır olduğumda."

"Siktir git," diye ısırdı Cain, dudaklarından tükürükler uçuşuyordu.

"Babanı sikeyim.

Ve ölü anneni *becer*."

Darien'i ağırlıksız bir his sarstı; korkuyla hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen öfkeyle ilgili bir his.

Maximus mırıldandı, "Bunu söylememeliydin."

Hayır. Hayır, gerçekten söylememeliydi.

Haydut, Darien'in gölgesinde çömeldiği yerde hırladı ve Darien'e şöyle dedi: "*Sence onu kışından ısırsam biraz daha saygılı olur mu?*"

Cain hatasını anlamış gibiydi ama artık çok geçti. "Bekle," diye nefes nefese kaldı. "Bekle, öyle demek istemedim dostum. Sadece oyun oynadığımı biliyorsun-"

Darien penseyi tutuşunu sıkılaştırdı. Şeytanları da dahil olmak üzere odadaki herkes nefesini tutmuş onun harekete geçmesini bekliyordu.

Ama penseyi çıkardı ve doğruldu, hareket ederken Cain'in yüzünü masaya doğru itti. "Sorun yok Max," dedi Darien, penseyi cebine koyarken sesinde bir gülümseme vardı. "Size ne diyeceğim çocuklar," diye söze başladı, şimdi kendisini dikkatle izleyen Cain'in adamlarıyla konuşuyordu. "Hepimiz silahları bir kenara bırakıp bu işi akıllıca çözmeye ne dersiniz? Öldürmek yok, sadece yumruklar." Ne dersiniz der gibi kollarını uzattı.

Cain yavaşça sandalyesinde doğruldu ve Darien'e baktı. Yüzünde bir morluk oluşmaya başlamıştı bile; bu gece bunun geldiği yerde daha fazlası olacaktı.

"Ayağa kalk," diye emretti Darien. "İlk vuruşu yapmana bile izin vereceğim." Cain'in beti benzi atmıştı. "Ciddi olamazsın." Gözleri odanın içinde gezindi.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Kimse kıpırdamayınca Darien Şeytanlarına silahlarını indirmelerini işaret etti. "Haydi millet. Silahlarınızı indirin. Biraz eğlenelim."

Şeytanlar onun dediğini yaptı ve çok geçmeden Cain'in adamları da onu takip etmeye başladı. Lace, Max'ten daha iri bir adamla karşı karşıya gelecekti ama bundan korkmuş gibi görünmüyordu. Aslında gülümsüyordu. Herhangi bir dövüşte kendini koruyabilirdi. Cain'in adamlarından sadece biri silahını indirmemişti ve Jack ona sırtarak hitap etti. "Neden korkuyorsun? İyi, eski moda bir kavgadan hoşlanmıyor musun?" Jack'in gözlerinde manik bir parıltı belirdi. "Yoksa sen

çok mu korkak?"

Bir süre sonra büyücü sihirli sopasını indirdi. Cain homurdanarak ayağa kalktı ve Darien'le yüzleşti.

Darien kendi çenesini işaret etti. "Devam et," diye mırıldandı. "Bir vuruş yapacaksın, sonra da dişlerini boğazına geçireceğim. Belki bu sana alışveriş merkezlerini havaya uçurmamayı öğretir."

Kabil'in rengi solmuştu ve korku kokuyordu. "Bütün bunlar bununla mı ilgili?"

"Kıçına tekme yi yemenin zamanı çoktan gelmiş. Şimdi vur bana." Kimse kımıldamadı. Kimse nefes almadı.

Ta ki Jack "Hadi dans edelim çocuklar!" diye bağırıp rakibini çenesinden vurana kadar.

Arbede çıktı ve Cain Darien'e vurdu.

Ama Cain'in vurabildiği tek yumruk buydu ve sonra Darien yüzünü yere vurdu, bu deri israfı yüzünden ölen tüm o masum insanları -çocuklar da dahil, biliyordu- düşünmekten başka bir şey yapmadı.

Evin içinden kan donduran çığlıklar ve cam kırılma sesleri yükseldi.

Loren Darien'in arabasının arka koltuğunda sarsıldı, başı Cain'in evinin kapalı ön kapısına doğru dönerken saç telleri ağızına takıldı. Kontaktaki anahtar kimsenin komutu olmadan aniden döndü ve Loren'in bunun motoru çalıştırmadan elektrik sistemini çalıştıran ocak olduğunu anlaması gerekenden çok daha uzun sürdü. Hoparlörlerden gelen sert metal sesi Loren'in tekrar zıplamasına neden oldu.

onun yanında da aynı.

Loren gürültü üzerine, "Sanırım Darien bu tür müzikle rahatlıyor," diye şaka yaptı.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Dallas, sesi Loren kadar sarsılmıştı.

Hob sanki onun yanıldığını kanıtlamak istercesine sesi kıstı ve müzikler arasında gezinmeye başladı. Mortifer Favoriler alma Listesi'ni bulduğunda, ön paneldeki ekran karanlık arabanın içinde ışıllı parlıyordu. Loren'i şaşırtacak şekilde, hoparlörlerden gelen bir sonraki şarkı heavy metal değildi, klasik bir parçaydı.

Dinlerken göz kapaklarının kapanmasına izin verdi ve çok geçmeden flütlerin, klavsenin ve adını çıkaramadığı diğer enstrümanların zarif sesi kaslarındaki gerginliği hafifletti ve evde devam eden ılıkların sesini bastırdı. Onu yükseltti, sanki dünyanın üzerinde süzülen bir sabun köpüğüymüş gibi uzaklara taşıdı.

İlkinden sonra çalan şarkı, kandan daha güçlü bir bağla bir araya gelmiş bir aileyi anlatan yumuşak bir rock parçasıydı. Bir süre sonra Şeytanlar evden çıktığında ve Darien'in yüzüklerindeki kanı temizlemek için kullandığı bezi gördüğünde bile kendini bu şarkıyı mırıldanırken buldu.

Loren'in midesi bir alçalıp bir yükseliyordu.

Şeytanlar arabaya binerken hiçbir şey söylemediler, Lace ve Jack yine Loren ve Dallas'la birlikte arka koltuğa sıkıştılar. Darien arabayı döndürürken, lastikler gıcırdarken ve Stone's End'den hızla çıkarken Loren ve Dallas soru sormadı.

Müzik çalmaya devam etti. Kimse müziğin sesini kısmadı ve yol lastiklerin altından akıp giderken araçtaki gerginlik, bir şarkının son sözleri gibi eriyip gitti.

-

Şehirde hızla ilerleyip Victoria Amazonica Bölgesi'ne dönerlerken Loren'in midesi bulanmaya başladı. Dövmesi uyarı verircesine titriyordu; bu da bir şeyler yemesi gerektiğinin kesin bir işaretiydi. Cildinde ter parlıyordu ve arka koltukta kıvranarak kusma isteğini bastırdı, ta ki daha fazla dayanamayana kadar.

"Darien," diye ağzından kaçırıldı.

Maximus'a söylediği şeyi yarıda kesti, gözleri dikiz aynasında onunkilerle kilitlendi. "Evet, Loren."

"Sanırım bir şeyler yemem gerekiyor. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Aracın sol tarafında bir simit gibi arka kapıya yaslandığı yerde Jack, "Hiçbir doktor benim sorunumun ne olduğunu anlayamazsa çok kızarım" dedi.

"Onun hiçbir şeyi yok Jack," dedi Darien. Sokak lambalarının ışıltısı arabanın üzerinden geçiyor, açılır tavandan içeri giriyor ve gece karası saçlarını yaldızlıyordu. "Kaba olma." Darien'in kendisiyle düzenli olarak dalga geçmesine rağmen onu bu şekilde savunması... Daha iyi bir kelime bulamadığı için gururunun okşandığını hissetti. Ve taktığı maske konusunda gerçekten haklı olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Kaba davranmıyordum, seni pislik." Jack çizmesini Darien'in koltuğunun arkasına yerleştirdi.

"Ayağını koltuğumdan çek yoksa seni camdan aşağı atarım," diye tehdit etti Darien hafifçe. "Ve önce ben açmayacağım."

Maximus kıkırdadı.

"Ayrıca," diye devam etti Jack, sanki Darien hiçbir şey söylememiş gibi. Yine de -akıllıca- çizmesini Darien'in koltuğunun arkasından kaldırdı. "Orada

Hepimizin bir sorunu var. Ben kumar oynamayı seviyorum. Sen Pit'te yumruk atmayı seviyorsun-

"Jack," diye uyardı Darien, gözleri aynada parlayarak.

Bu Loren'in dikkatini çekti ve bir an için kusma ihtiyacından uzaklaştırdı. "Dövüşmeyi sever misin?" Darien, Jubilee Meydanı'nın çıkışına doğru ilerlerken aynadaki bakışlarını Loren'den kaçıırıyordu. "Dövüş ringleri gibi mi?"

Darien dur işaretine yaklaşırken sinyal lambasını yaktı. "Bazen," diye mırıldanarak itiraf etti.

"Daha çok her hafta sonu ve hafta içi çoğu gece," dedi Jack sırtarak. Lace bir homurtu yutarak Jack'in eğlencesini körükledi ve kahkahaları kısa sürede kulakları sağır eder hale geldi. Dallas kıs kıs gülerken, Max elini şakağına götürüp başını sallamakla yetindi.

Darien Jack'e ters ters baktı. "Çimentonun tadının nasıl olduğunu biliyor musun? Çünkü eğer içine bir mantar sokmazsan tam üç saniye içinde onu yiyeceksin." Jack teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı ama Darien'in ölümcül ifadesi karşısında nefesinin altından homurdanmaya devam etti.

Işık yeşile döndü ve Darien, Loren ve Dallas'ın gecenin bu geç saatlerinde açık kalan birkaç restorandan biri olan Date Palm Café'de dört ölümcül katille birlikte yemek yedikleri Jubilee Meydanı'nın kalbine doğru hızlandı. HID lambaları Jubilee Meydanı'nın tamamını aydınlatarak iblisleri uzakta tutuyordu.

O kafede Şeytanlarla birlikte oturmak, çalışanların ve o saatte dışarıda olmaya cesaret eden az sayıdaki müşterinin onları görmezden gelmesini izlemek beden dışı bir deneyimdi. Hatta birkaç kişi onların içeri girdiğini görünce kalkıp gitti ve yarı yenmiş yemeklerini de yanlarına aldı.

Bu Loren'e daha önce hiç bilmediği bir güç hissi veriyordu, kendi başına asla elde edemeyeceği bir his. Avcılarla birlikte otururken Loren kendini onlar gibi sadece ölümsüz değil, aynı zamanda güçlü ve korkulan biri gibi davranırken buldu. Sadece rol yapıyor olsa bile bu güzeldi.

Bir an için önemli olmanın nasıl bir his olduğunu anladı.

-

Darien kafeden dışarı çıktı ve nemli geceye adımını attı. Hâlâ yemeklerini bitirmekte olan diğerlerine sigara içmeye gideceğini söylemişti. Bunun tamamen yalan olmadığını tahmin ediyordu, çünkü şu anda bir paket sigara alıyordu.

Binanın dış tuğla duvarına yaslanırken deri ceketinin iç cebinden sigara çıkardı.

Ağızına bir sigara yerleştirdi, yaktı, çakmağı ve yarısı boş paketi cebine attı, gözlerini bir kez bile dışarı çıkmasının *gerçek* nedeninden ayırmadı: sol elindeki telefon, bilinmeyen bir numara gelen bir aramayla ekranda yanıp sönüyordu.

Cevaplamak için sağa kaydırıp telefonu kulağına götürdüğünde arama neredeyse sesli mesaja düşmek üzereydi.

Tanıdık, çakıllı bir ses "Bilmeceyi çöz bakalım," dedi. Darien'in midesi suyun içindeki bir taş gibi düştü, parmakları telefonun etrafında sıkıştı. "Bir avcı ve bir gangster, gangsterin mahallesinde karşılaşır. Gangster lanet olası çirkin yüzünün bir tarafı lekesiz olarak gelir ama iyi tarafı kötü tarafından daha kötü olarak ayrılır. Avcıyı, gangsterin makyaj yapması gerektiğine karar verecek kadar kızdıran şey neydi?"

Darien konuştuğunda, ruhunun bedenini terk ettiğini hissetmesine rağmen ses tonu sertti. "Cain'in gelip sana ağlayarak anlatmasını gerektirecek kadar büyük bir mesele miydi bu?" Sigarasından bir nefes çekti ve ciğerlerine dolan dumanın onu yatıştırmasını diledi.

Randal soğuk bir ifadeyle, "Şeytanlarımın benim talimat vermediğim kararlar alması büyük bir olay," dedi. Randal Slade, Angelthene'in yeraltı dünyasının vaftiz babası. Olağanüstü suç patronu ve sadece Yedi Şeytan'ın değil, şehirdeki *tüm* Karanlık Katil çevrelerinin lideri. "Soruma cevap verecek misin yoksa burada gerçekleri öğrenmek için Cain gibi bir pislige mi güvenmem gerekiyor?"

Darien hızlıca düşündü. "Avladığım bir hedefin yoluna çıkıyordu. Birinin ona haddini bildirmesi gerekiyordu yoksa bu sokakları da haydutlar ve küçük hırsızlardan oluşan ordusunu yönettiği gibi yönettiğini düşünmeye başlayacak."

"Bana öyle geliyor ki bu sokakları yönettiğini düşünen tek kişi o değil." Hıyar, sözlerinin ardındaki anlamın kafasına dank etmesi için yeterince uzun süre durakladı. "Eğer bir daha çizgiyi aşarsan, bu Cain'in makyaj yaptırmaması olmayacak.

-Sen olacaksın. Ve küçük kız kardeşini de bu söze dahil edebilirsin." Bu tehdit Darien'in vücudundaki tüm korku izlerini sildi ve kanı damarlarında kaynadı.

Ivy'ye dokunursa Randal'ı öldürecekti. *Onu öldürecekti* ve bunu yapmak için değerli vaktini harcayacaktı.

"Beni anlıyor musun?" Randal'ın sesi çok çok uzaklardan geliyordu.

"Seni duyuyorum," diye homurdandı Darien. "Yüksek sesle ve net bir şekilde." "Güzel," diye mırıldandı. "İrtibatta olacağım."

Randal telefonu kapattı ve Darien sisin ve yağmurun içinde uzun bir süre öylece durup hızlı hızlı nefes aldı. Dalgalanma'nın gelmesini engellemeye çalıştı ama çabaları boşunaydı. Gözleri Görü'yle karardı ve *vurma-öldürme* ihtiyacı damarlarında dolaştı.

Islak kaldırıma fırlatmadan önce sigarasından son bir nefes çekti.

Eve geri dönmek zorundaydı. Diğerlerini eve geri götürmeliydi- ve sonra kanını hızla aside çeviren öfkeyle başa çıkmanın bir yolunu bulabilirdi.

Savaşmak yardımcı oldu. Öldürmek her zaman daha çok işe yarardı. Ama Randal Slade'in kendisini öldürmediği sürece Dalgalar'ın sonsuza dek sona ermesi için hiçbir şans olmadığını biliyordu.

Bir gün. Bir gün yapacaktı.

Gözlerindeki Görü'yü kırıştırmayı başarıp kafeye geri dönerken kendine bunu söylemeye devam etti. Eve gitmelerini önerirken diğerlerini bir şekilde hiçbir sorun olmadığına ikna etmeyi başardı.

Cehennem Kapısı'na doğru hızla ilerlerken dakikalar *ona* yıllar gibi geliyordu, Randal'ın kişisel saldırı köpeğinden daha fazlası olacağı günün geleceğine dair kendine söz veriyordu.

Kendi yalanına inanmayı o kadar çok istiyordu ki. *Neredeyse* inanacaktı.

-

Darien eve dönerken bütün yol boyunca sessizdi. Ve tüm bu süre boyunca Loren dikiz aynasından onu izledi. Gözleri yansımada bir kez bile onunkilerle buluşmadı; aslında, önündeki karanlık yolu zar zor görüyor olması muhtemeldi.

Ve arabayı Cehennem Kapısı'na park ettiğinde, ilk inen, ön basamaklara ilk ulaşan, kemerli kapılardan ilk geçen o oldu.

Jack arabadan inip ona bir yol açar açmaz Loren, Darien'e yetişmek için acele etti, kolunu emniyet kemerine doladı ve bu sırada Dallas'ın kalçasını sıkıştırdı. Kendini arabadan dışarı atıp çakıllı garaj yolunda aceleyle ilerlerken cadının hayal kırıklığı çığlıklarını duymazdan geldi.

Giriş holüne koşarken üşüyen uzuvlarını sıcaklık sardı ve Darien ilk sahanlığı temizlerken üst katlara çıkan geniş, halı kaplı merdivenin en alt basamağına henüz ulaşmıştı.

"Darien!" diye seslendi, onu merdivenlerden yukarı kadar takip ederken zaten nefes nefese kalmıştı. Arkasından eve giren diğerlerinin belli belirsiz farkındaydı, Dallas'ın onu caydırmaya çalıştığının, ne zaman intihara meyilli hale geldiğini öğrenmek istediğinin de belli belirsiz farkındaydı. Ona aldırmadı ve koyu saçlı Şeytan'ı takip etmeye devam etti. "Darien, bekle-"

Adam topuklarının üzerinde dönerek onunla yüzleşti ve kadın adamın gözlerinin ne kadar siyah olduğunu gördüğünde neredeyse merdivenlerden geriye doğru düşecekti.

Ama hiçbir şeyi takip etmiyordu.

O zaman gözleri neden siyahtı?

Konuştuğunda sesi kısıktı ve destek almak için tırabzana tutunmak zorunda kaldı. "İyi misin?"

"Ne istiyorsun?" diye ısırdı. Elleri sanki bir şeye çarpmamaya çalışıyormuş gibi yanlarında kıvrılıp açılıyordu. Burun delikleri açılmıştı ve çenesi o kadar sıkılmıştı ki sanki acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Özür dilemek istedim," diye fısıldadı. "Seni Stone's End'e kadar takip ettiğim için. Aptalca ve pervasızca olduğunu biliyorum ve-"

"Aptalca ve düşüncesizceydi," diye araya girdi. Döndü ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. "Unut gitsin." Kovarcasına bir el salladı ve koridorda gözden kayboldu. Bir an sonra kapısı, giriş holünün üzerinde asılı duran avizenin titremesine, kristallerin lekesiz duvarlara beyaz ateş püskürtmesine neden olacak kadar sert bir şekilde kapandı.

Loren'in sakinleşmesi, Dallas'la yaptıklarının gerçekten aptalca ve pervasızca *olduğuna* ve Darien'in ona kızmakta haklı *olduğuna* kendini ikna etmesi uzun bir an aldı.

Düşüncelerini toparlayıp son merdivenleri çıkmaya başladığında, Darien'in kapısı tekrar açıldı. Üzerinde yırtık ve solmuş mavi bir kot pantolon, gri uzun kollu bir henley ve sadece eski kanla kaplanmış savaş botları vardı. Omzuna bir spor çantası asılmıştı ve gözleri hâlâ oniks kadar siyahtı. O kadar gergindi ki boynundaki tendonlar görünüyordu, koridorda aceleyle ona doğru ilerlerken geniş göğsü her hızlı nefes alışında inip kalkıyordu.

Onu rahat bırakmasını isteyen mantıklı sesini bastırarak yoluna çıkmaya çalıştı... ama çabaları boşunaydı, çünkü koridor onun görünmezmiş gibi yanından geçip gidebileceği kadar genişti, ki tam olarak yaptığı da buydu.

Onu gerçekten takip etmemesi gerektiğini, ona biraz zaman tanınması gerektiğini biliyordu.

Ama her zamanki gibi kendi tavsiyesine kulak asmadı.

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?" diye seslendi, aceleyle merdivenlerden inerken. "Cain'in evinde bir şey mi oldu?" Tanrım, çok hızlı hareket ediyordu. Çoktan cam masaya varmış, kavisli ahşap kaseden birkaç eski para almak için duraklamıştı. Onları kot pantolonunun ön cebine soktu ve kapıya yöneldi. "Bana bu kadar kızgın olamazsın-"

Ama çoktan evden çıkmıştı, kapı Loren'in Hob'dan geldiğini düşündüğü hayalet bir rüzgârla arkasından kapandı.

Loren uzun bir süre orada durdu. Kapalı kapıya baktı. Darien'in arabasının motorunun gürültüsünü dinledi. Acil durum freni indirilirken bir klik sesi duyuldu ve buna eşlik eden inleme neredeyse freni tamamen söktüğünü gösteriyordu. Ve sonra araba geriye doğru hızlanırken hırıliyordu, etrafında döndü ve gecenin içinde hızla uzaklaştı, lastikler tüm mahalleyi uyandıracak kadar yüksek sesle gıcırdıyordu.

Ardından gelen sessizlik nedense gürültüden daha kötüydü. Ağır ve boğucuydu, sanki başı suyun altındaymış gibi kulak zarlarına baskı yapıyordu.

Loren orada durup kapıya bakmaya devam etti. Evin sıcaklığına rağmen titriyordu. Yediği yemeğe rağmen.

"Darien kendi alanına ihtiyaç duyduğunda, *gerçekten* kendi alanına ihtiyaç duyar." Max'in sesi onu yerinden sıçrattı.

Onunla yüzleşmek için döndü ve yüzünün neden bu kadar bulanık olduğunu anlaması bir saniyesini aldı.

O... O *ağlıyor* muydu?

Ne zaman ağlamaya başlamıştı? Hatırlayamıyordu, zar zor nefes alıyordu.

Birisi ciğerlerine basıyordu.

Loren, "Onu bu kadar kızdırmak istememiştim," diye boğuk bir sesle konuştu. Yüzü öfke, utanç ve mahcubiyetin korkunç bir karışımıyla kızarmıştı. "Üzgün olduğumu söyledim." Sanki biri onu boğuyormuş gibiydi. Öyle de hissediyordu. "Gerçekten bir özrü kabul edemeyecek kadar aciz mi?"

"Öfkesi sana yönelik değil Loren," dedi Max yumuşak bir sesle. "Ama bu gece bunu sana açıklayacak zihniyette değil."

Ciğerleri küçülmeye devam etti ama "Onun nesi var?" diye sormayı başardı.

"Bu soruya cevap vermek bana düşmez."

"Bilmem gereken bir şey mi var? Cain'in evinde bana söylemek istemediği bir şey mi oldu?"

"Bu soruya cevap vermek de bana düşmez." Botlarını tekmeledi, dolabın kapağını açtı ve ceketini astı. Loren onun her hareketi gerekenden daha yavaş yaptığını hissediyordu, belli ki ona kendini toparlaması için bir şans veriyordu. Dolabın kapısını kapatıp bir süre onu inceledikten sonra merdiveni işaret etti. "Biraz uyu. Geç oldu."

Gözlerinin kenarlarını hiddetle sildi ama merdivene doğru ilerledi, yorgunluk ağır bir sabah sisi gibi üzerine çökmüştü. Tüm vücudu ağrıyordu ve dişleri aniden takırdamaya başlamıştı. Bir daha asla ısınamayacakmış gibi hissediyordu.

Max merdivenin dibinden, "Bana bir iyilik yap," diye seslendi. Loren yavaşça döndü. Aşağıya, ona baktı.

"Bu geceki davranışını ona karşı kullanma," dedi Max, bas sesi yumuşaktı. "Sana yardım etmek için elinden geleni *yapıyor*. Bunu sakın unutma."

Loren odasına çekilmeden önce hafifçe başını salladı. Yarı uykulu bir haldeyken, Dallas yanında usulca horlamaya başlamışken, Max'in sözlerindeki alt tonu, bu evde yardıma ihtiyacı olan tek kişinin kendisi olmayabileceğini ima eden tonu fark etti.

Loren ertesi sabah Cehennem Kapısı'nın mutfağına girdiğinde Darien'i adada otururken buldu. Bir fincandan kahve yudumluyordu ve Daystar'ın bugünkü sayısı önünde duruyordu.

Cılalı akademi ayakkabılarının yere vurma sesiyle başını kaldırdı ama Loren buzdolabının kapağını çekip açarken ve süt aramak için içindekileri karıştırırken ona bakmamaya özen gösterdi.

Sabahın ikisinde gittiği yerden eve getirdiği bir hatunu becererek onu bütün gece ayakta tutmuştu. Kız zevkle inleyip ağlarken, yatak gıcırdarken ve karyola duvara çarparken uyuyamamıştı. Loren bu sesleri bastırmak için o kadar çaresizdi ki kulaklarına kulaklık takmıştı ama müzik kızın zevk seslerini bastırmaya ancak yetecek kadar dikkat dağıtıcı olmuştu.

Çıkardığı gürültü çok saçmaydı. Kesinlikle saçmaydı ve dürüst olmak gerekirse Loren bundan iğreniyordu.

Süt kutusunu bulmak için bira kutularını ve paket servis kaplarını bir kenara iterken Darien onun hayal kırıklığını hissetmiş gibiydi. Baş buzdolabının tam içindeydi, sıcaklık tenini donduruyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

Ona cevap vermek için hamle yaptı, ama sonra eli nihayet kartonun etrafına dolandı. "Buldum," diye mırıldanarak kutuyu çekip çıkardı, buzdolabının kapağını arkasından tekmeleyerek kapattı ve mührü soyarak açtı.

Darien ses tonu dün geceye kıyasla çok daha yumuşak bir şekilde, "Buyur kahve iç," dedi. Daystar'ı incelemeye geri döndüğünde elinde hışırdadı. "İhtiyacın varmış gibi konuşuyorsun."

Loren omzunun üzerinden ona baktı. Giydiği beyaz kas tişörtü vücudunun üst kısmını ikinci bir deri gibi sarıyor, dikkatleri üzerine çekiyordu.

pazıları ve yontulmuş göğsü. Loren, gazeteyi bir sonraki sayfaya çevirmelerini izlerken onun ellerinin dün gece nerede olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Loren bu istenmeyen düşünce karşısında irkildi. Neden *umursuyordu* ki? "Haklısın, kafeine ihtiyacım *var*," diye tersledi. Parmak uçlarında durdu ve kutunun arkasında çömelmiş duran Hob'u görmezden gelerek buzdolabının üstünden bir kutu pirinç gevreği çıkardı. Kendine bir kâse doldurmaya koyuldu, hareketleri o kadar aceleliydi ki birkaç mısır gevreği tanesi yere sıçradı. "Özellikle de beni sabah beşe kadar o ciyaklamalarla ayakta tuttuktan sonra."

Darien dakikalarca sessiz kaldı ve sonunda yüzünü ona döndü. Darien, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalkmış, gözlerinde belli belirsiz bir eğlenceyle onu izliyordu.

"Dün gece bir kızı ciyaklatmak her ne kadar hoşuma gitmiş olsa da, o ben değildim." Kahvesinden bir yudum daha aldı ve kenarından onu değerlendirdi. Loren gözlerini kırptırdı, dilinin ucuna gelen soru bakışlarında belirgindi. "O Travis'ti," diye açıkladı.

Loren yüzündeki buz gibi ifadenin eridiğini hissederken yanaklarına dolan allık boynundan aşağıya, köprücük kemiğine kadar yayıldı. "Ah," dedi, kendini çok aptal hissederek. Darien olduğunu düşünmüştü ama durup gıcırtiların ve inlemelerin tam olarak nereden geldiğini düşünmemişti. Bir düşününce... sesler evin karşı tarafından geliyordu - Darien'in odasının olduğu taraftan... *gelmiyordu*. Darien'in odası da onunkiyle aynı koridorun sonundaydı. Aslında sadece iki kapı aşağıdaydı, bu da çıkardığı sonuçların hiç mantıklı olmadığı anlamına geliyordu.

Yanaklarına dolan allık daha da kızardı.

Ağzının kıvrımlarında bir gülümseme belirdi. "Daha iyisini bilmesem kıskandığımı düşünürdüm."

"Pek sayılmaz," diye homurdandı. Darien'in yüzündeki ifade ona ters ters bakmasına neden oldu. "Oh, kendini övme. Umursadığımdan değil. Uyanık tutulmak umurumda ama ne istersen yapabilirsin. Bu beni ilgilendirmez." Süt kutusunu kalabalık buzdolabına geri itti, çekmecedden bir kaşık aldı ve mısır gevreği kasesini eline aldı. Bir kaşık dolusu gevreği ağzına attı, sütün soğuk sıcaklığını dilinin üzerinde hissederek kızarmış cildini sakınleştirmesini diledi.

Darien Daystar'ın bir sonraki sayfasına döndü. "Sen nasıl istersen," diye mırıldandı, yüzündeki gülümseme hâlâ gün gibi ortadaydı.

Dün geceki tartışmaları ve bu aptal, düşünceli çocuk için ağlamasına nasıl izin verdiğiyle birleşince, damarlarında kaynayan kızgınlık -ve ona karşı böyle bir duygu beslemiş olmaktan duyduğu utanç- bir yanardağ patlaması gibi taşı, son zayıf özdenetimi de ikiye bölündü.

"Biliyor musun, Darien?" dedi arsız bir ses tonuyla. "Dünyadaki her kadının seni becermek istediğine kendini inandırmayı başarmış ukala, narsist bir erkekten başka bir şey değilsin."

Gözlerini kâğıttan kaldırdı. Yüz ifadesi karardı; bu karanlığın Görü'yle hiçbir ilgisi yoktu ama yine de bir şekilde aynı derecede korkutucuydu.

Loren dilini ısırıldı. Ağzına metalik bir sıcaklık doldu ve dili acıdan uyuştı.

"Bunu geri almak ister misin?" Darien ölümcül sesinin cam gibi keskin olduğunu söyledi.

Bir an önce tenini kızartan kanın tüm izleri kayboldu, başı omuzlarının üzerinde ağırlıksız hale geldi. "Özür dilerim," diye kekeleydi. "Yanlış söyledim."

"Söyleyeceğim."

Bunu söylediği için zavallıydı, özellikle de Max'in dün gece Darien hakkında ima ettiklerinden sonra, her şeyi tam olarak çözemediğini, en azından iddia ettiği kadar çözemediğini söylediği için *zavallıydı*. İçine ne kaçtığından emin değildi ama kendisine yardım edebilecek tek kişiyi kızdırmak için elinden geleni yaptığını fark edince çok utandı. Ona yardım etmeye istekli olan *tek* kişiyi. "Çok stres altındayım-"

"Peki ben değil miyim?" diye karşı çıktı. Kızın buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Adam onu gözle görülür bir küçümsemeyle süzdü - okul üniforması eteği ve beyaz düğmeli bluzu. Konuşmadan yarım saniye önce sözlerinin geldiğini gördü. "Belki de kendine biraz daha sık bakmalı ve gerginliğini biraz atmalısın."

Bu iğrenç yorum yüzünü buruşturmasına ve umutsuzca dilemeye çalıştığı özü tamamen unutmamasına neden oldu. "Senin müstehcen şakalarını dinleyecek havada değilim-"

"Ve senin mızızlanmanı dinleyecek havada değilim," diye tersledi. Kâğıdı bir kenara bıraktı, adadan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Loren kendini tezgâha o kadar sert bastırırken buldu ki, kuvarsın kenarı

sırtının küçük bir kısmı. Darien adanın etrafında dönüp lavaboya doğru ilerlerken tehditkâr bir şekilde ona yaklaşmaya çalıştı. Kızın zar zor duyabileceği kadar kısık bir sesle, "Bu baş ağrısından kurtulup teslim olmana izin vermeliyim," diye mırıldandı.

Loren'in başı omuzlarından düşecekmiş gibi oldu. "Az önce ne dedin sen?" diye kekeledi, ayaklarının üzerinde sallanarak.

Darien elindeki bardağı lavaboya öyle bir bıraktı ki neredeyse çatlayacaktı. Çenesinin duruşundaki bir şey ona sözlerinden pişmanlık duyduğunu söylüyordu. "Yok bir şey," diye tersleyerek onu başından savdı. Sıcak musluğu sonuna kadar açtı ve bulaşık süngerini kaptı.

"Cain'in evinde duyduğun buydu, değil mi? Bu yüzden bu kadar öfkeliydin." Sessizlik. "*Anlat bana.*" Ağır, korkunç bir duraklama. Elindeki kâse sallanıyor, süt kenarlarından akarak parke zemine sırıyordu. "Darien-"

Yıkamakta olduğu fincanı avucunun içinde *paramparça* etti. Cam parçaları mutfakta uçuşup zeminde kayarken Loren yerinden sıçradı.

"Sabrine'i kaçıranlar fidyeye teklif ettiler," dedi, sözleri bir kırbaç şakırtısı gibiydi. "Eğer gerçekten peşinde oldukları hedef teslim olursa onu serbest bırakacaklar." Onu kesebilecek bir bakışla süzdü. "Eğer teslim *olursan.*"

Loren ne yaptığının tam olarak farkına varamadan kâseyi tezgâha çarpıp giriş holüne doğru koşmaya başladı. Parmakları boynuna gitmiş ve kendini durduramadan Avertera tılsımını tutan altın zinciri koparmıştı.

Ön kapı. Tek ihtiyacı olan kapıya ulaşmaktı-

Darien bir anda onun üzerine atladı. Onu duvara öyle sert bir şekilde çarptı ki, kemikleri zedelenebilirdi ama tam zamanında vücudunu onunla duvar arasına soktu ve kollarını beline dolayıp yüzü alçıpana çarpmadan önce onu döndürerek darbenin şiddetini azalttı.

Kolları bacakları birbirine dolanarak yere yığıldılar. Çerçevesi fotoğraflar kancalarından kurtuldu ve parkenin üzerinde paramparça oldu.

Loren çığlık atıyordu. Tekmeliyor, çırpınıyor, hıçkırıyor ve küfrediyordu ama Loren'i tutan adam rahat durmuyordu. Onunla konuşmaya, onu teselli etmeye çalışıyordu. Ama kulaklarına tek bir kelime bile ulaşmadı.

Onunla dövüştüğü süre boyunca bir kez bile bırakmadı onu; dirseklerini kaburgalarına geçirdiğinde ve neredeyse yüzünü ve boynunu pençelediğinde bile. Gömleğinin yakasını yırttığında ve belinden çözülmeyen ellerinin arkasını tırmaladığında bile.

Fuayede kendinden geçtiğinde, kollarına yığıldığında dünya altından kayıp gittiğinde bile.

-

Loren bir süre sonra göz kapaklarını araladığında oturma odasındaki deri kanepede sırt üstü yattığını gördü. Darien karşısındaki koltukta oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, Loren'in kendine gelmesini bekliyordu. O delici bakışlarıyla ona bakıyordu, ifadesi kasvetliydi. Avertera tılsımı yumruğundan sarkıyordu, zinciri çoktan onarılmıştı. Kolye, panjurdaki çitalardan içeri süzülen sabah ışığında göz kırpıyordu.

Loren o kadar hızlı doğruldu ki oda dönmeye başladı. "Saat kaç?" diye nefes nefese kaldı. Omzunun üzerinden mutfaktaki gaz ocağının üzerindeki antika saate baktı. Akrep ve yelkovanın konumunu görünce gözleri büyüdü. Tanrım, ne kadar zamandır dışarıdaydı? "Okula geç kalacağım-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Darien, derin sesi sessiz ama kararlıydı. "Akademiye aradım ve bugün gelemeyeceğini söyledim."

"Ne-"

Oh.

O anda her şey aklına geldi: Darien'le olan kavgası, Sabrine'i kaçıranların Loren'den teslim olmasını istemeleri, Darien yerini belli etmesini engellemek için onu yakaladığında kafasının neredeyse duvara çarpması.

Karşısında oturan Şeytan'a baktı: kara kaşları bir kez olsun kızgınlık yerine endişeyle bir araya gelmişti.

"Okula gidiyorum," diye ilan etti.

"Bugün değil, değilsin. Yarın gidebilirsin-eğer beni teslim olmak gibi aptalca bir şey yapmayacağına ikna edebilirsen."

Loren parmaklarını yumruk şeklinde kıvırdı.

"Yapmayacağım," diye yalan söyledi. Onun yalanını anlayan Darien sadece kaşlarını kaldırdı.

"Peki," diye homurdandı. "*Ben* burada kalacağım. Siz devam edip gününüze devam edebilirsiniz." Kovarcasına bir el salladı.

Şeytan sırttı. "İyi deneme." Sehpadan kumandayı aldı ve televizyonu açtı. "Ben burada seninle kalıyorum."

Ona şöyle bir baktı. "Peki bütün gün birbirimizin suratını tırmalamaktan başka ne yapacağız?"

"Tırmalayan ben değilim," dedi Darien sessizce, yeni çıkan filmlerin menüsünü karıştırmaya başlarken.

Gerçekten de boynu, yüzü ve kolları, tırnaklarının derisini yırttığı yerlerden kalan soluk pembe çizgilerle kaplıydı. Bunları görmek göğsüne acı saplanmasına neden oldu; adam tüm bu süre boyunca ondan uzaklaşmaya çalışmamıştı, sadece onu tutmuş ve kendini tehlikeye atmasına izin vermeyerek darbeleri bir kum torbası gibi karşılamıştı.

Ona bakmadan, o güne kadar duyduğu en yumuşak ses tonuyla, "Benimle bir gösteri seç," dedi.

Benimle bir gösteri seç. Bu belki de Şeytan'dan duyduğu en sıradan cümleydi. Stone's End'de, Cain'in evinden elinde kanlı bir bezle çıktığında gördükleriyle keskin bir tezat oluştuyordu.

Onun madalyonun iki farklı yüzü olduğunu görmeye başlamıştı.

Loren boğazını temizledi. "Chick Flicks'e git."

Bir kahkaha attı ama sonunda dönüp ona baktı. "Her zaman başıma bela olmayı günlük hedefin haline getirmek zorunda mısın?" Artık daha bilinçli hale geldiğinden, bayılmanın yarattığı sis dağıldığından, ona gerçekten bir numara yaptığını gördü. Bir cehennem zebanisi olduğu için şanslıydı, çünkü o çarpıcı yüzünde en ufak bir yara izi olmadan iyileşecekti, ama...

Bunu ona yaptığı için korkunç bir insandı. Korkunç.

Loren derin, tıkırtılı bir nefes aldı. "Daha çok her günün her dakikası gibi." Ses tonunu hafifletmeye çalıştı ama şaka boğuk çıktı.

Darien dönüp ona baktı. "Selam," dedi başını eğip göz göze geldiklerinde. Onun bakışlarıyla karşılaştığında, dökülmek üzere olan gözyaşlarını görüp görmediğini merak etti. Görse de görmese de yüz ifadesi gözle görülür biçimde yumuşadı. "Bunun için endişelenme. Seninle o şekilde konuştuğum için üzerimdeki her lekeyi hak ediyorum." Özür dilemesi -ve bakışlarındaki samimiyet- midesine garip bir kıpırtı getirdi. Kelebekler, diye fark etti. En son ne zaman böyle bir şey hissettiğini hatırlayamıyordu.

Loren yüzünün ısındığını hissetti. "Pek sayılmaz."

"Endişelenme dedim çaylak. Duydun mu beni? Ayrıca, acıyı severim."

Bunun üzerine, kırık bir ses olsa da gülmek zorunda kaldı. "Ne tür bir insan acıdan hoşlanır?"

Çelik gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Boktan bir tür." Tılsımı ona uzatmaya çalıştı. "Bunu tak." Bir duraksamadan sonra ekledi, "Lütfen."

Tılsımı ondan almak için yeterince eğildi, parmakları onun parmak eklemlerindeki dövmelemleri sıyırdı. Ten tene temas kalbinin dengesiz bir ritme girmesine neden oldu ve midesi yeniden bulandı. Darien'in yüzünde beliren masum merak ifadesi, kalp atış hızındaki değişikliği fark ettiğini gösteriyordu.

Dikkatini dağıtmak için çaresizce -herhangi bir dikkat dağıtıcı- elindeki kumandaya dikkatle baktı.

Darien usulca iç çekti. "Pekâlâ." Botlarını tekmeledi ve ayaklarını sehpanın üzerine uzattı. "Chick flicks, o zaman."

-

Beş saatlik piliç filminden sonra Darien nöbet görevini Maximus'a devretmeye fazlasıyla hazırды. O piliç filmlerinden birkaçından biraz... *keyif* alıyor olması iyiye işaret değildi. Hem de hiç iyiye işaret değildi. Kenarını yeniden keskinleştirmenin ve biraz soğuk, sert para kazanmanın zamanı gelmişti.

Ancak giriş holünde savaş botlarını bağlamayı bitirip kapıya yöneldiğinde arabasının anahtarlarının yanında olmadığını fark etti.

Siyah kargo pantolonunun ve deri ceketinin ceplerini yokladı... Orada değillerdi. Cam masayı, eski paraların azalmaya başladığı kavisli ahşap kaseyi kontrol etti...

Hiçbir yerde bulunamadılar. Bu da genellikle tek bir anlama gelirdi.

Darien yavaşça merdivenlere doğru döndü, ikinci katın sahanlığına baktı ve Tanıdık'ını yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle, salyalı ağzında Darien'in anahtarlarıyla orada dururken buldu.

"Haydut," diye azarladı Darien, sesinde bir parça mizah vardı. Köpeğin kırpılmış kuyruğu seğirdi. Darien elini uzattı. "Onları buraya ver, evlat."

Ruh, cisimsiz *bedenimin üzerinden* cevap verdi. "Haydut-"

Merdivene doğru bir adım atan Tanıdık, ardında siyah bir sis izi bırakarak kaçtı.

Darien, merdivenleri üçer üçer çıkarak Bandit'in peşinden gitti ama köpek çok hızlıydı. Haydut üçüncü katın sahanlığına sıçradı, tırnakları halıyı yırtıyor, duvarlardaki resimler takırdıyordu.

Darien üçüncü kata fırladı ve Tanıdık'ın peşinden koridora fırladı, Bandit'in onu kimin süitine götürdüğünü fark etmedi, ta ki kendini kapının pervazına sıkıştırana kadar, botları halının üzerinde kaymaya başladı...

Loren'in süitiydi.

Loren yatağının kenarında oturduğu yerden ayağa fırladı ve telefonunu ellerinin arasına aldı. Haydut şimdi önünde durmuş, Darien'e bakıyordu ve Darien'in Loren'in yüzündeki acı ifadesini fark ettiğini görünce, Tanıdık ağzını anahtarların bir salya birikintisi içinde yere düşmesine yetecek kadar açtı.

Darien, Bandit'e bir kaşını kaldırdı. *Gerçekten mi?*

Köpek kendisinden oldukça memnun görünerek sadece poposuna şaplak attı. "Seni şeytan seni," diye mırıldandı Darien.

En iyilerden öğreniyorum, diye yanıtladı ruh.

Kesinlikle biliyorsun, değil mi? Darien karşılık verdi.

Sonra da bir o yana bir bu yana gidip gelen ve elindeki telefonu evirip çeviren Loren'le yüzleşti. Okul üniformasını çıkarmış, leopar desenli bir atlet ve kot şort giymişti. "Bana neler olduğunu anlat Çaylak. Neden üzgünsün?" Yatağının üzerinde ince bir kâğıt yığınıyla birlikte duran çantaya dikkat etti. "Ve neden bir yere gidiyormuş gibi görünüyorsun?"

Onunla göz teması kurmadı ve saniyeler geçtikçe yüzü kızarmaya başladı.

Darien kapı pervazına yaslandı. "Bana hâlâ o son filmin yasını tuttuğunu söyleme. Adam kızla evlendi ve sonsuza dek mutlu oldular. Daha ne bekleyebiliriz ki?"

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Hastaneye gitmem gerekiyor." Darien daha konuşmadan, "Merak etme, gitmeden önce bekçi köpeğine söylemeyi planlamıştım," diye ekledi. Max, Darien evden ayrıldığı anda ona göz kulak olması gerekiyordu.

Darien kaşlarını çattı. "Neden hastaneye gitmeniz gerekiyor?"

"Kan tahlili yaptırmam gerekiyor," diye cevap verdi kalın bir sesle. "Yılda birkaç kez ve randevu pazarlığı açık değil. Aradıklarında soru sorulmadan gitmem gerekiyor. Ayrıca buna da ihtiyacım var," diyerek ön kolundaki tıbbi dövmeyle işaret etti, "röntgen yapılması gerekiyor. Mürekkep soluyor." Bu neden bu kadar sıkıntıya olduğunu açıklıyordu. Büyülü mürekkeple yapılan dövmeler inanılmaz derecede acı vericiydi. Darien bile dövme yaptırmakla hiç ilgilenmemişti ve bunu söyleyen kişi acıyı hoş karşılayan biriydi - ve çoğu zaman kendisini acıyı ararken buluyordu, çünkü bu ona sadece var olmak yerine yaşadığını hissettiriyordu.

"Ne zaman orada olman gerekiyor?" diye sordu.

"Bir saat içinde," diye mırıldandı ve telefonunun kilidini parmak iziyle açtı. "Bir taksi çağırman gerek-"

"Taksi yok," diye araya girdi Darien. "Seni ben götüreceğim."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Yapmak zorunda değilsin."

"Bunu senin için yapmama izin verir misin?" Omuz silkerek kapı çerçevesinden uzaklaştı ve koridora doğru geri çekildi. "Lütfen."

Loren başını sallıyordu. "Ama-" Kelimeleri bulmakta zorlandı ve sonunda kekelemeyi başarana kadar bekledi, "Benim için zaten çok şey yapıyorsun."

"Şikayet ediyor gibi mi görünüyorum?" Başka bir şey söylemeden koridorda gözden kayboldu. Bir an sonra Loren'in çantasının fermuarını kapattığını ve ona yetişmek için acele ettiğini duydu.

Darien merdivenlerden ne kadar hızlı inerse insan, Haydut kapıya ondan önce varıyordu.

"Sen gerçekten de sinsi bir şeytansın, değil mi?" Haydut gölgesinin içinde kaybolurken Darien Tanıdık'ına şöyle dedi. Ruh onu görmezden geldi. "Sanırım sen de güzel olanlara karşı bir şeyler hissediyorsun."

Loren, Darien'in arabasının arka koltuğunda, Jack ve Tanner'ın arasına sıkışmış bir şekilde oturuyordu. Maximus yolcu koltuğundaydı ve Darien trafikte o kadar hızlı ilerlerken onunla sessizce sohbet ediyordu ki neredeyse diğer araçlara çarpacaklardı.

Onu Angelthene General'e götürüyorlardı. Darien ona hastaneye kadar eşlik etmeyi teklif ettiğinde, bariz nedenlerden ötürü başka kimsenin peşine takılmak isteyeceğini düşünmemişti. Kan işi kimsenin hoşuna gidecek bir şey değildi - belki vampirler hariç. Ama Tanner testler için Loren'e annesini görmesini önerdiğinde, Darien Tanner'a da gelme teklifini iletmişti ve çok geçmeden Jack ve Max evde oturmaktan aşırı sıkıldıklarını ve gezintiye katılmak istediklerini ifade ettiler.

Loren baş dönmesi hissetmeye başlamıştı. Kahvaltıdan beri bir şey yememişti. -bitiremediği mısır gevreği kasesi- ve damarlarında dolaşan endişe hiç yardımcı olmuyordu.

Çantasını karıştırdı ve içinde yarısı boş bir kâğıt torba dolusu Tekerleme, Kafatası Parçalayıcı ve kısmen erimiş Cadı Gofretleri buldu. Hastaneye varıp Tanner'ın annesi Doktor Atlas'la buluşmadan önce kampüsteki tatlıcıdan aldığı şekerlerden geriye kalanları yedi.

"Pekâlâ Loren," dedi doktor özel bir odadaki muayene masasına doğru ilerlerken. Darien, Jack, Tanner ve Max'in tıkış tıkış doldurduğu oda daha da küçük görünüyordu. Ama Loren onlardan gitmelerini isteyecek cesareti kendinde bulamadı. Üzerinde fazladan dört çift göz olması onu sinirlendirse bile, arkadaşlığı takdir ediyordu. *Erkek* gözleri, daha az değil. Erkek, *ödül avcısı* gözleri. "Şu kan testlerini aradan çıkaralım, olur mu?"

Loren muayene masasına oturdu, altındaki kâğıtlar kırıyordu. Kot şort giymişti, bu yüzden terli bacaklarını durduracak hiçbir şey yoktu.

krepe yapışmasını engelledi. Bu testler için özel bir odada olmak tuhaftı; daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı... buna *lüks* diyebilir miydi?

Doktor Atlas tekerlekli bir sandalyeye oturdu ve kendini muayene masasına doğru kaydırды. "Görünüşe göre uzun bir tıbbi geçmişiniz var ama resmi bir teşhisiniz yok. Son testlerinizden bu yana kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Biraz daha kötü," diye mırıldanarak itiraf etti Loren. "Ama sanırım stres seviyemin bununla çok ilgisi var."

Doktor Atlas bir şırınga hazırlamaya koyulurken nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu doğru bir tahmin. Stres bir insanın sağlığına gerçekten zarar verebilir." İğne dirseğinin kıvrımındaki bir damara batırılırken Loren gözlerini kaçırdı. "Bayılma nöbetleriyle nasıl başa çıkıyorsun?"

"Birkaç tane içtim." Sesi bir mırıltıdan biraz daha fazlasıydı. İğne batırıldığında alnında boncuk boncuk terler oluştu ve yanma hissi koluna yayıldı.

"Bana o kadar kötü olduğunu söylememiştin," diye suçladı Darien. Lavabonun yanındaki tezgâha yaslanmış, o hülyalı ama korkutucu bakışlarıyla dikkatle onu izliyordu.

Loren ona ters ters baktı. "Sormadın ki."

Doktor kan testlerini bitirip Loren'in dövmesine rötuş yapmak için gereken malzemeleri hazırlamaya başlarken düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Kan testlerinden çok dövmenin sizi rahatsız ettiğini hissediyorum."

Loren başını salladı, doktor dövme makinesini kurarken Loren'in midesinde sinirler uçuşuyordu. Loren kıvranmaya başladığında krepon kâğıdı buruştu, o büyümlü mürekkebi görünce anında midesi bulandı. Yanardönerliği

-Bir denizanası gibi parlaması ve renkleri onu güzelleştirmeliydi ama daha önce iğnesini deneyimlemiş biri için bu sadece onu ölümcül gösteriyordu.

"Seni kesinlikle suçlamıyorum," dedi doktor, kızıl saçları sıra sıra dizilmiş floresan lambaların arasında parlıyordu. Tanner'la aynı düz, köşeli yüz hatlarına ve aynı gri gözlere sahipti. "Arkanıza yaslanın ve rahatınıza bakın. Sen farkına bile varmadan bitmiş olacak." Loren doktorun dediğini yaptı. "Yine de bu iyi adamlardan birinin süreç boyunca elinizi tutması yardımcı olabilir."

Loren yavaşça başını çevirerek Kara Katiller grubunu değerlendirdi.

Hiçbiri onun bakışlarıyla karşılaşmadı. Jack öksürdü, Maximus boş boş ensesini kaşdı ve Tanner ani bir ilgiyle tavana bakmaya başladı.

ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. Loren bu kadar gergin olmasaydı gülebilirdi.

Ve Darien... Darien sadece ona baktı. Yüz ifadesi çoğu zaman olduğu gibi okunamıyordu.

Kadın adama bir kaşını kaldırdı, adam da ona bir kaşını kaldırarak cevap verdi ama daha fazla yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

Neredeyse gözlerini devirecekti. Onda bit falan olduğunu mu düşünüyorlardı?

Doktor dönüp onlara baktı, sandalyesinin tekerlekleri muşamba üzerinde gıcırdıyordu. "Neyiniz var sizin? İblisleri ve suçluları avlamakta bir sorun görmüyorsunuz ama güzel bir kızın elini tutmaktan korkuyorsunuz?"

Maximus ve Tanner birkaç saniye sonra öne çıkacakmış gibi göründüler ama önce Darien harekete geçti.

"Puştlar," diye mırıldandı. Bir tabure çekip Loren'in diğer yanına oturdu ve hemen sağ elini iki elinin arasına aldı. Sıcak, nasırlı parmaklarının Loren'in elini sıkıca sardığını hissetmek midesinin ters takla atmasına neden oldu.

Darien onun bakışlarıyla karşılaştı ve kalbinin kararsız atışlarını fark edip etmediğini merak etti. Ona bu kadar yakın otururken her siyah kirpiğini, gözbebeklerindeki her gümüş lekesini görebiliyordu.

Sanki onu ne kadar gerdiğinin farkındaymış gibi, başparmağı elinin arkasında daireler çizmeye başladı; bu his kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Adamın gözleri kızinkileri bulup eğlenceyle biraz gerildiğinde kız ona kaşlarını çattı.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" Gülümsemesini bastırmakta korkunç derecede başarısız oluyordu. O büyüleyici, sinir bozucu gülümseme, kabul etmek istediğinden daha çok hoşuna gitmişti. Sol yanağındaki gamze yine ortaya çıkmıştı.

"Tabii ki hayır," diye yalan söyledi. Ve bu bir yalandı. Kocaman bir yalandı, tıpkı o gece yemek odasında ona söylediği gibi.

Başparmağı yine o tembel daireyi çiziyordu ve kadın midesindeki sınırların daha hızlı hışırdadığını fark etti. Dokunduğu her yer tenini daha önce hiç hissetmediği kadar uyarıyordu ve onun durmasını istemiyordu. Bu o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, her an başlayabilecek acıyı neredeyse unutuyordu.

Darien onu çözemediği bir ifadeyle izliyordu, sanki onu anlamaya çalışıyordu.

"Kendini övme," diye mırıldandı. "Sadece acıdan dolayı gerginim." Gülmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Doktor makineyi açtı ve tanıdık bir uğultu odayı doldurdu.

Acı her zamanki gibi anlıktı. Dövme tabancasının derisine ilk dokunuşunda acı kolunda şimşek gibi çaktı ve Doktor Atlas dövmesini karartmaya başladığında dilini ısırarak için kendini zor tuttu. Neredeyse tüm hayatı boyunca yaşamak zorunda kaldığı o aptal, berbat dövme.

Loren bunu kabul etmek istemiyordu... ama Darien'in yanında olması tüm bu süreci biraz daha katlanılabilir kılıyordu.

Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi.

-

Darien, Loren'in durumu bu kadar iyi idare etmesinden etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı.

İlk birkaç dakika boyunca dövmeye sessizce katlandı, boştaki eli giydiği leopar desenli atletin eteklerini kavrıdı. Kendisinininkinin altında sıkışmış olan parmakları, sanki bunun onu ne kadar incittiğini ona göstermekten korkuyormuş gibi, zorlukla kasıldı.

Doktor Atlas yolun yarısına yaklaştığında Loren'in alnında ter damlaları oluşmaya başladı. Elini öyle sert sıktı ki, boyalı tırnakları küçük bıçaklar gibi derisine saplandı.

Onu acıdan uzaklaştırabilecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. "En sevdiğin renk ne?"

Şimdi ağır ağır nefes alıyordu ve gözleri onunkilere takıldığında ısırapla parlıyordu. "En sevdiğim renk mi?" diye tekrarlardı, her kelimesi gergindi. "Bana en sevdiğim rengin ne olduğunu soruyorsun."

Darien sözlerine karışan savunmacı tonu bastıramadı. "Dikkatini dağıtmaya çalışıyorum."

Loren tüm vücudunu sarsan yavaş ve derin bir nefes aldı. "Mavi," diye ısırdı. Göz kapakları kapandı, başka bir acı dalgası üzerine çökerken parlak dudakları büzüldü.

Doktor araya girdi. "Büyü kan dolaşımına bağlanmaya başladıkça acı artacak. Son aşamaya geldiğimizde size haber vereceğim."

dakika." Bir duraksamadan sonra ekledi: "Onunla konuşmaya devam et, Darien." "Ne tür bir mavi?" dedi Loren'e.

Loren'in sol elinin parmakları kâğıdı buruşturdu ve hareketsiz durmak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Bilmiyorum," diye tısladı. Loren'e baktı, gözleri Loren'in yüz hatlarını inceliyordu. "Gri-mavi. Senin gözlerin gibi sanırım."

Arkasından Jack bir kahkaha attı. Darien kız kardeşinin kocasına öyle bir bakış fırlattı ki, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

Loren dudağını o kadar sert ısırdı ki, derisi kırılacakmış gibi görünüyordu. Darien onun acıdan kaçma arzusu ile dövmenin hiçbir kısmının yeniden yapılmasına gerek kalmaması için kıpırdamama kararlılığı arasında gidip geldiğini anlayabiliyordu.

"Angelthene Akademisi'ne katılmak istemenize ne sebep oldu?"

"Um." Loren kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordu, nefesi sık soluklarla geliyordu. "Botanik ve Genel Biyoloji okuyorum."

"O akademiye gitmek sizin kararınız mıydı, yoksa arkadaşlarınız yüzünden mi böyle bir şey yapıyorsunuz?"

Soru dikkatini hissettiği acıdan uzaklaştırmak için işe yaradı. Bakışlarında şaşkınlık ve kızgınlık gibi bir şey parladı. Floresanların altında gözleri kobalt mavisiydi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu dürüst bir soru," diye yanıtladı. "*Kişisel* olarak AA'nın başvurunuzu kabul etmesini mi umuyordunuz, yoksa arkadaşlarınızın yürüdüğü yoldan ayrı bir yola girmek istemediğiniz için mi?"

İşte oradaydı: Binlerce kelimeyle konuşan bir acı titreşimi. "Kendi kararlarımı kendim verebilirim, çok teşekkür ederim." *Tam isabet.*

"Ne tür bir meslek seçeceksiniz?"

"Bitkisel büyü." İlginç. Büyü yapmak bir insanın fiziksel olarak yapabileceği bir şey olmasa da, kariyerinin iksirlerin hazırlanması ve uygulanmasını içereceğini düşündü. Bir çeşit asistan ama asla gerçek bir şey değil. "Şu anki iş yerimden anlayamadıysan söyleyeyim, bitkileri severim. İnsanlara yardım etmeyi de severim-" Bir tıslamayla sözünü kesti.

"İyisin," diye mırıldandı Darien. Ona bakarken gözlerinde yaşlar parlıyordu, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı. "Yakında bitecek." Elini daha sıkı tuttu, başparmağı parmak eklemlerinde gezindi. Bu his onu rahatlatıyor gibiydi; belki de tekrarlamaktan kaynaklanıyordu.

Bu yüzden yapmaya devam etti. Kulağı, kızın kalp atışlarının sesini algıladığında çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştı. Nasıl olursa olsun

Hissettiği acı çok kötüydü, bu şekilde tepki vermesine neden olan tek şey onun dokunuşuydu.

Doktor, "Altmış saniye sonra mürekkep tamamen yapışmış olacak." dedi. Altmış saniye sonra onu bırakmak zorunda kalacaktı.

Loren Darien'e baktı ve içini çekti; nefesi arabanın arka koltuğunda yediği şekerlerin kokusunu taşıyordu. "Bunu her yapmak istediğimde elimi tutacağına söz ver." Gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yanakları kızardı ve fiziksel olarak mümkün olsa kendini tekmeleyecekmiş gibi göründü.

"Anlaştık," dedi Darien hızla, hissettiği utanç daha da kötüleşmeden önce. "Ama karşılığında bana bir söz verersen."

"Otuz saniye," diye duyurdu Doktor Atlas. Dövmeyi nemli bir bezle sildi.

Darien, "Arkadaşlarınızı körü körüne takip etmeden önce hayattaki tüm seçeneklerinize bakın. Onların yaptığı her şeyi sırf korkudan yapmak zorunda değilsiniz."

"Korkmuyorum." Kelimeleri neredeyse bağırarak söylemişti ve adam tam o anda kızın elinin, acıdan değil ama ona seslendiği için kızgın olduğundan, kızın elini sıktığını hissetti.

Elini hafifçe sıkarak ona meydan okudu. Ve kalbi hafif bir basınçla göğsünün içinde teklediğinde, nabzındaki o özel atlamaya neyin sebep olduğunu asla bilemeyeceğini fark etti.

"Tek söylediğim," diye devam etti, "Upper West Glen'de girmek istediğiniz alanda eğitim veren harika bir okul var. Eğer AA'nın düşündüğün gibi olmadığını fark edersen, bunu bir dene. Orayı işleten çit cadısını tanıyorum. Senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

"Adı ne?" Parmakları onunkileri daha sert sıktı; parmakları onunkilerin altında çok küçüktü.

"Agatha'nın Lise Sonrası Botanik Eğitimi. Kısaca Agatha's." Loren yüzünde anlaşılmaz duygularla ona bakıyordu. "Söz vermedin," diye dürtükledi.

Dolgun dudakları "Söz veriyorum" sözcüklerini oluşturdu.

Doktor Atlas dövmeyi tamamladı ve makine kapanırken titreşti.

Darien ve Loren aynı anda birbirlerinden uzaklaştılar. Loren'in dokunuşunun sıcaklığı, teması kestikten uzun süre sonra bile Darien'in teninde, soğuk bir günde güneş ışığının öpücüğü gibi kalmaya devam etti.

Bundan ne anlam çıkaracağından emin
değildi.

-

Loren hastanenin tertemiz beyaz koridorlarında yürürken gülmek istedi. Başlarında Darien'in bulunduğu Şeytanlar grubunun tam ortasıdaydı ve Loren aralarındaki tek kadın olmakla kalmıyordu, aynı zamanda herhangi bir renk giyen tek kişiydi, birini öldürmektense ona bir öpücük konduracakmış gibi görünen tek kişiydi.

Neredeyse kontrol edemediği eğlencesini dövme işleminin bitmiş olmasından duyduğu rahatlamaya bağlıyordu. Ancak hastanede önünden geçtikleri birkaç odaya göz attığında, bu odaların neredeyse hepsinde bir kişi olduğunu fark ettiğinde eğlencesi aniden azaldı -bazıları birden fazla.

Tanner onun solunda yürürken dikkatinin nereye gittiğini fark etti. "Onlar Kandırma hastaları, çoğu" diye açıkladı sessizce, sözleri neredeyse botların yere vuruşuyla boğuluyordu. Kadın başını kaldırıp ona baktı ve kaşlarının çatıldığını gördü. "Annem hiç bu kadar kötü görmediğini söyledi."

Kandırma, ölümsüzlerin gerektiği kadar uzun yaşamamalarının sebebiydi. Terra dünyasındaki ölümlerin başlıca sebebiydi; neredeyse herkes hayatının bir döneminde bu hastalığa yakalanmıştı. Bu yüzden hiç kimse altı yüzyıldan fazla yaşamamıştı.

Önünden geçtikleri bir odada bir kadın yere çömelmiş, bembeyaz yatağın kenarında oturan bir hastanın ayaklarının dibinde duruyordu. Kadın beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti ve hastanın ellerini kendi elleriyle tutuyordu. Her ikisinin de gözleri kapalıydı ve gümüş bir zincire benzeyen bir şey ellerinin etrafına kasıtlı gibi görünen bir şekilde sarılmıştı.

Loren odanın önünden geçerken yavaşladı ve yürümeyi tamamen bırakıp aval aval bakma ve ne yaptıklarını öğrenmek isteme dürtüsüne direndi.

Onun yerine Tanner'a sordu. "O kadın ne yapıyordu?" Hızını tekrar artırdı.

"O bir Aura Şifacısı," diye yanıtladı Tanner. Koridorda koşuşturan bir hemşireye başıyla selam verdi; hemşire bu jestten ürkmüş görünüyordu - **hepsinden** ürkmüştü. "Onlar beyaz ya da gökkuşağı auraları olan tıp uzmanlarıdır.

Hastaları ya da travma geçirmiş kişileri kendi auralarının bir parçasını onlara akıtarak iyileştirmek için uygun eğitimi almış kişiler."

İlginç, diye düşündü Loren. Böyle bir şeyin *onu* kendi gizemli hastalığından iyileştirmesini diledi. Bu kadar çok bayılma nöbeti geçirmemek kesinlikle güzel olurdu. Ama her şeyin olduğu gibi aura şifasının da bir sınırı olması gerektiğini düşündü.

"O zincir şey de neydi?"

"Bir kanal," dedi. Loren, sihirli asalar gibi ama farklı olduklarını fark etti. "Aura şifasının bile riskleri vardır ve büyü veren ile alan arasında büyü için güvenli bir geçiş görevi görecektir bir nesne gerektirir. Verenin Kandırma'ya ya da büyü kullanmanın getirdiği diğer yan etkilere yakalanmamasına yardımcı olur."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Şifacılar cehennemlik mi?"

"Cehennemlikler, büyücüler ve cadılar." Şimdi resepsiyona yaklaşıyorlardı. Telefonların alçak sesle çalması ve makinelerin bip sesleri koridora yayılıyordu. "Dalgalanmalardan muzdarip bazı insanlara yardım ettikleri de biliniyor-"

Darien tek kelime etmeden grubun geri kalanından aniden ayrıldı ve kendisi için zamanında zar zor açılan otomatik cam kapılardan hızlı adımlarla geçti. Masada kayıt yaptıran hastalar ve onlara yardımcı olan resepsiyon görevlileri dönüp baktılar.

Ve Loren de dışarıdaki binanın bir köşesinde kaybolurken ona baktı.

"Dalgalanmalardan bahsetmişken," diye iç geçirdi Max. Jack ile bakışlarını paylaştı.

Hiçbirine Dalgalanma'nın tam olarak ne olduğunu sorma zahmetine girmeden, diğerleri onu durduramadan Darien'in peşinden koşmaya başladı, spor ayakkabıları cilalı zeminlere çarpıyordu. Otomatik kapılar, raylar üzerinde gıcırdayarak açılırken onun kendilerine doğru koşarkenki görüntüsünü yansıtıyordu.

Güneş batıyordu ve ılık bir esinti otoparkta dalgalanıyor, palmiye ağaçlarının yapraklarını ve yaban otlarını yere saçıyordu. Hava kreozot ve sıcak bir günün ardından serinleyen güneşin ısıttığı kaldırım kokuyordu. Birkaç kişi arabalarına doğru ilerliyordu ve farlar otoparkın üzerinde geziniyordu.

Loren, Darien'i binanın yan tarafında buldu. Açık avuçlarını duvara dayamıştı ve parmakları titriyordu - çok hafif de olsa Loren bunu fark etmişti. Başını öne eğmişti ve gözleri kapalıydı, nefes alış veriş düzeni düzensiz ve güçlüydü.

"Hey," diye fısıldadı Loren. "İyi misin?"

Omuzları gerildi, sanki onun varlığından ürkmüş gibiydi, ölümsüz duyulara sahip olmasına rağmen onun gibi birinin ona gizlice yaklaşması neredeyse imkânsız olmalıydı.

"Benden uzak dur Loren. Lütfen." Duvardan uzaklaştı, parmakları iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı ve gözlerini bir kez bile açmadan aynı üç metrelik kaldırımı tekrar tekrar arşınlamaya başladı.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Loren belli belirsiz bir mesafeden onu izleyen diğer Şeytanların farkındaydı. Onu rahat bıraktığını fark etti. Tam olarak yapmadığı şey de buydu. Sorusunu dile getirdiği anda pişman oldu, özellikle de Darien'in gözleri açıldığında ve ne kadar kapkara olduklarını gördüğünde.

Saçından daha siyah. Otoparkı hızla süpüren geceden daha siyah. HID lambaları uyandıkça vızıldıyor, kaldırım boyunca ürkütücü ışık havuzları yayıyordu.

Loren, Darien'e bakmaktan kendini alamıyordu. Yüzünde bir *utanç* ifadesi belirdi. Sanki ona sıkıntı veren bu şey bir şekilde onun suçuymuş gibi.

Bu utanç dolu bakış ona kendisini hatırlattı. Tam olarak ne hissettiğinden emin değildi ama en iyi anlarında anksiyete atakları onu zayıf ve değersiz hissettiriyor, en kötü anlarında ise deli gibi hissetmesine neden oluyordu.

Şu anda böyle görünüyordu: kontrolden çıkmış. Utanmış. Yenilmiş. Endişeli.

Darien, sanki bu hareket onu bir şekilde temizleyecekmiş gibi başını sallayarak arabasının anahtarlarını bulana kadar ceplerini yokladı. Anahtarları Loren'e fırlattı ve Loren anahtarları yakalamak için ellerini güçlükle kaldırdı; böylece anahtarların burnuna çarpmasını önledi.

Tek açıklaması "Diğerleri seni eve götürecek," oldu.

Loren'in sırtı sertleşti. "Peki *sen* nereye gideceksin? Alınma ama şu anda kendi başının çaresine bakabilecek durumda görünmüyorsun. Muhtemelen gölgeler ve auralar dışında hiçbir şey göremiyorsun."

"Evine git Loren." Ses tonunu medeni tutmak için çok ama çok çaba sarf ettiği belliydi.

Loren yutkundu, neden bu kadar yaralı hissettiğini, neden onun yanında kalmak için bu kadar umutsuzca çabaladığını tam olarak anlayamıyordu. O hiçbir şey altında değildi.

Her gün her saniye onu izlemekle yükümlüydü ve diğer Şeytanlar da arada bir onu nöbet görevinden alabilecek durumdaydı.

O zaman neden istemedi?

"Akademiye gitmem gerekiyor," dedi sıkıca. "Yarın okulum var ve bir gün daha kaçıramam."

"Diğerlerinden biri seni alacak," diye tekrarladı. Her kelimesi gergindi. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı?" Sonra döndü ve kızın tepki vermesine fırsat vermeden elleri cebinde uzaklaştı.

Onu artık göremeyene kadar, gece onu yutana kadar peşinden baktı.

Ta ki Max arkasından gelene kadar. Loren dejavu yaşadı; tüm bu senaryo dün gece Cehennem Kapısı'nda olanlara benziyordu - Stone's End'deki ziyaretlerinden sonra.

Darien o sırada da bir Dalgalanma yaşıyor muydu?

"Gidelim Loren," dedi Max.

Yüzünü ona dönerek dikkatini Darien'in yürüdüğü yoldan çekti. Geri gelmeyecekti, şu anda değil ve bunu kabul etmek zorundaydı.

Max anahtarları almak için elini uzattı. İçtiği puro bulanık karanlıkta parlak bir kırmızıyla yanıyordu. "İblisler uyanmaya başlıyor." Max'in bu sözlerini desteklercesine, gecenin içinden gelen korkunç bir uğultu Loren'in kafa derisinin arkasındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kollarını kavuşturdu, aniden iliklerine kadar üşüdü. "Akademiye gitmem gerekiyor."

Dalgаланan dumandan bir nefes üfledi. "Eşyalarını alman için seni Hell's Gate'e götüreceğim ve sonra da akademiye götüreceğim." Başını otoparka doğru eğdi.

İç çekerek sertçe başını salladı ve gruplarına yeniden katıldı. Arabaya doğru yürürken Şeytanlar onun her tarafını koruyacak şekilde pozisyonlarını ayarladılar. Max'in iblislerin uyandığına dair açıklamasına rağmen, etrafını saran Şeytanlar yüzünden korku hissetmiyordu. Darien'in yaratıklarla pek ilgilenmediğini biliyordu ama bu durumdayken onun için endişeleniyordu. Köşeyi döndüğünde sakar bir insan olan Darien'i fark edememişse kendine nasıl bakabilirdi ki?

Darien'in arabasına yaklaştıklarında, "Dalgalanma tam olarak nedir?" diye sordu.

Max alarm sistemini devre dışı bıraktığında araba cıvıladı ve kilitler tıkırdayarak açıldı. "Dalgalanma, sadece Görü'ye sahip insanların muzdarip olduğu bir şeydir. Kişinin sihrinin dalgalanmasına neden olan sinirsel bir bozukluktur, adı da buradan gelir, sihirlerinin bir kısmı serbest kalana kadar genellikle durdurulamayan bir tür panik atağa neden olur. Aura Şifacıları ona yardım etmeye çalıştı ama hiçbiri başarılı olamadı."

"Peki büyülerini serbest bırakmak için ne yapıyorlar?" Loren, Tanner'ın kendisi için açtığı kapıdan arabaya binerken sordu. "*Darien büyüü* serbest bırakmak için ne yapıyor?" diye değiştirmeden önce herkes içeri girene kadar bekledi.

Max ona bir cevap vermekte isteksiz görünüyordu. Araba gümbürdeyerek hareket etti ve otoparktan çıkana kadar konuşmadı. "Genelde kavga arar." Bir duraklama. "Ya da bir iş için dışarı çıkar." Öldürmek o zaman. Şaşırmaması gerekirdi ama kendini ürperirken buldu. Darien bir Dalgalanma yaşarken -ve bu geç saatte dışarıda tek başınayken- onun için duyduğu endişenin yersiz olduğu anlaşıyordu. Max ekledi, "Daha önce de Dalgalanmalar yaşadım ve tam bir baş belası, bunu sana söyleyebilirim. Darien muhtemelen şu anda bir dövüş ringine gidiyordur ve bunun için onu suçlamıyorum."

"Yani yardımcı olan tek şey bir şeylere vurmaktır mı?" *Öldürme* kelimesini söylemek istemediğini fark etti.

Jack gülerek araya girdi: "Ya da ona iki kez bakmasını sağlayan ilk ateşli kızı becermek," dedi. Telefonunda bir şeyler yazıyor, bu konuşmayla sadece kısmen ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Max içini çekerek başını salladı. "Düşüncesiz bir pisliksin, bunu biliyorsun değil mi Jack?"

Jack sırtıyordu ama gözleri hâlâ telefonundaydı. "Ve hepiniz bana kötü davranıyorsunuz, ama artık buna alıştım."

Tanner şöyle dedi: "Başkalarının işleri hakkında konuşmaman için sana kaç kere daha söylenmesi gerekiyor? Özellikle de patronunun. Dare'in Ivy'yle evlenmen için sana onay vermesine şaşırdım, onu ne kadar sık kızdırdığın düşünülürse."

Jack omuz silkti. "Ben sadece gerçeği söylüyorum. Ve eminim ki Ivy hayır demeyi deneseydi taşaklarını koparırdı. Ben her şeyim: görünüşüm ve cazibem."

Max'in sesi zar zor duyuluyordu, "Siz nasıl isterseniz, Mr. Gösterişçi."

Max hızını artırıp Victoria Amazonica Bölgesi'ne doğru otoyola girerken lastikler gıcırdadı.

Loren'in içinde tuhaf bir his vardı; koltuğunda dönüp arka camdan dışarı bakma dürtüsü. Darien ile arasına ne kadar mesafe girerse, kendini o kadar az güvende hissediyordu.

Sanki önemli bir şeyini kaybetmiş ya da bir parçasını geride bırakıyormuş gibi.

Loren'i Angelthene Sihir Akademisi'ne götürürken bu kez araçtaki tek kişi Maximus'tu - Darien'in arabası yerine kendi SUV'si.

Loren eşyalarını toplarken Şeytanlar'ın konuşmalarına kulak misafiri olmuştu ve Travis ile Tanner'ın Darien'in arabasını son kısa süre içinde nereye gittiyse oraya götördükleri anlaşıyordu. Loren, nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını öğrenmek isteme dürtüsüne direnmek zorundaydı. Bu onu ilgilendirmezdi ve sormak da kesinlikle ona düşmezdi. Ne kadar çok istemiş olursa olsun.

Yolculuk tamamen sessizdi ama bunun nedeni Loren'in onunla yalnız kalmaktan rahatsız olması değildi. Aslında, Maximus Reacher'dan *hoşlandığını* itiraf etmeye cesaret edebiliyordu. Tüm Şeytanları sevmiştii.

Yani... çoğu.

Yolculuk sessizdi çünkü Darien'i düşünmeden edemiyordu. Düşünüyor, endişeleniyor ve onun şu anda ne yaptığını, Dalgalanma ile nasıl başa çıkmayı seçtiğini merak ediyordu. Bir iş için dışarıda mıydı, birinin ölüm listesindeki bir sürüngenin icabına mı bakıyordu? Maximus'un bahsettiği şu yeraltı dövüş ringlerinden birinde, onunla ringe çıkan ilk zavallı ruhun canına mı okuyordu? Yoksa o...

Son düşüncesini bitirmek istemedi.

Çok fazla düşündüğüne, çok fazla *umursamaya* başladığına karar verdi, ki bu iyi bir şey değildi. Aralarında mesafe olmalıydı; Darien'e bu kadar bağlanmasına izin veremezdi. Arkadaş sayılmazlardı; Darien sadece bir süreliğine ona göz kulak olarak bir iyilik yapıyordu. Ona hiçbir şey borçlu değildi, en azından nerede olduğuna dair bir açıklama. Sabrina bulunduğu ve Loren'in güvenliği kesinleştiği anda, artık onun hayatında bile olmayacaktı.

Bu düşünceyle birlikte, kalbinin önündeki duvarı yeniden inşa etmeye başladı, duvarın tuğla tuğla şekillendiğini hayal etti. Düşüncelerini ve duygularını bu duvarın arkasına koydu, onları sakladı ve tuğlanın arkasına mühürledi. Bir daha ortaya çıkmayacaklardı - eğer yardım edemezse.

Max'in cipi, Angelthene Akademisi'nin kapısına doğru yokuşu tırmanırken homurdandı. Kadife gökyüzünde hilal şeklinde bir ay asılıydı ve çok uzaklarda vampir silüetleri gökyüzünde süzülüyordu.

Max purosundan son bir nefes çektikten sonra camdan dışarı fırlattı. "Gelecek hafta sonu dönecek misin?" Bir düğmeye basarak otomatik camı açtı.

"Cuma."

"O zamana kadar kendine dikkat et." Kapıların önünde yavaşlayarak durdu. Maximus Reacher biraz utangaç görünüyordu ve ekledi: "Dallas'a benden selam söyle, olur mu?"

Loren gülümsedi. "Yapacağım."

Çantalarını aldı ve cipten indi. Maximus arabayla uzaklaşmadan önce akademinin kapılarının arkasından kapanmasını bekledi.

Loren, Dallas'ın karanlık kampüste kendisine doğru koştuğunu görene kadar kapılar daha yeni kapanmıştı. Histerik bir şekilde bağıırıyordu ama Loren tek bir kelime bile çıkaramıyordu.

Cadı yaklaşırken Loren, "Dallas," diye ısırdı. Dallas'ın ayak sesleri uzaklarda yankılandı. "Sorun nedir?"

Dallas nefes nefese, "Bir öğrenci daha kayboldu," dedi ve yavaşlayarak onun önünde kararsız bir şekilde durdu. "Bir *insan*." Gözlerindeki bakış onun için cümlesini tamamladı: bir insan, tıpkı senin gibi.

Kutsal Yıldız.

Loren başını çevirip akademinin karanlık çimenlerine bakarken buldu kendini.

Eski Salon buradan zar zor seçilebiliyordu ama Loren ne yapılması gerektiğini gün gibi açık bir şekilde görüyordu.

Yarın, sonuçları lanetlenmiş olacaktı. Daha fazla beklemeyecekti. Ve eğer Darien ona yardım etmek istemiyorsa, bunu tek başına yapacaktı.

Ruhlar Evi, Angelthene Şehir Mezarlığı'nın tam karşısındaydı. Geniş malikâne, büyük vitray pencereleri, uçan payandaları, sivri kemerleri ve süslü oyma yüzlerinin sadece bir kısmı kalmış, bulutların arasından süzülen gümüş ay ışığıyla şuraya buraya vuran gargoyleleriyle ölü bir dünyadan fırlamış bir sanat eseri idi.

Darien ferforje kapıların sağına, bir jakaranda ağacının altına park etti. Motoru durdurup orta konsoldan plastik bir torba Stygian tuzu alırken mor-mavi, trompet şeklindeki yapraklar arabasının kaputunun tozunu aldı. Bir sıra tuzu ön panelin üzerine silkelemeye başladı ve bir banka kartının kenarıyla hızlıca bir sıra haline getirdi. İş bittiğinde koltuğunda öne doğru eğildi, bir burun deliğini parmağıyla kapattı ve tuzu burnuna çekti.

Buraya gelmeden önce izini sürmeyi başardığı hedef sayesinde, Dalgalanma'sının etkisi çoktan azalmıştı. Hastaneden ayrılırken istediği de buydu, ancak şimdi Ruhlar Evi'ni koruyan güç alanında zayıf bir nokta bulmasına yardımcı olması için tuzlara ihtiyacı olacaktı. Yıllar önce, kapıyı çalmaya bile gerek duymadan doğrudan kapıdan içeri girebilirdi. Ama o zamanlar başka bir hayattı, Orakçıların dost olarak görüldüğü ve Malakai Delaney'nin onun kanının peşinde olmadığı zamanlar.

Darien gözlerini kapadı ve koltuğunda arkasına yaslanıp derin nefes aldı. İlaç kan dolaşımına karışıp büyüünün kapılarını açarken solunum yolları tuzlarla yandı. Tuzlar onu ele geçirip ruhunu şehrin üzerine taşıırken vücudu ağırlıksız hale geldi.

Ama bir an sonra, dünyayla ilgili her şey kristal berraklığında keskinleşti ve cennetin kapılarında reddedilen bir ruh gibi kendi içine geri döndü.

Tuzların uyuşturucu olarak sınıflandırılması pek de adil değildi; kendisini daha uyanık ve tetikte hissetmesini sağlıyordu, kahve gibi ama çok daha etkiliydi ve Crystalladum ya da Boneweed kullanmanın getirdiği kötü yan etkiler ya da yasadışı ticaret yoluyla elde edilebilen sonsuz çeşitlilikteki Kan İksirleri yoktu.

Gözlerini açtığı anda, ferforje kapıların üzerinde dalgalanan büyü katmanlarını ortaya çıkaran Kehanet'i yerine oturtmuştu. Bir kaleydoskopun içi gibi kıvrılan kat kat renkler. Darien'in şansına

Malakai'nin en son koruma büyülerini satın almak için Azrail'lerinden birini Umbra Forumu'na göndermesinin üzerinden epey zaman geçmişti; kapıların sağında, Darien'in geçebileceği kadar geniş ve uzun, zayıf bir nokta vardı.

Neredeyse gülecekti. Bu çok kolaydı. Azraillerin artık piramidin tepesinde olmamalarına şaşmamalı; tembel ve ukala olmuşlardı.

Darien arabadan inip kapıya doğru ilerledi ve ferforje demire tırmanıp kendini güç alanındaki zayıf noktadan içeri fırlattı. Büyü derisinin üzerinde dalgalanırken biraz yandı ve dışlarını sıkmasına neden oldu. Ancak diğer tarafa ayaklarının üzerine indiğinde, büyüün etkileri bir lastik bant gibi kapıya geri yapıştı ve geride teninde hayali bir öpücük dışında hiçbir iz bırakmadı. Bu yanma hissi daha hafif bir insanı kış üstü yere sererdi.

Avluda esen ılık bir rüzgâr, pencerelerdeki soyulmaya yüz tutmuş panjurları tıkırdattı. Darien omuzlarını silkti ve çimenleri kesen patikadan yukarı doğru ilerledi, çatlak kaldırım taşları botlarının altında çınlıyordu.

Darien, Loren'e Angelthene General'in dışında nasıl davrandığı için hâlâ midesinin bulandığını hissediyordu. Loren'in sadece ona yardım etmek istediğini biliyordu ama bir Dalgalanma zihnini ele geçirdiğinde, beyinde mantıklı düşünmek için çok az yer kalıyordu. Odaklanabildiği tek şey, değer verdiği insanlardan uzaklaşmak ve zarar verebileceği insanlara yaklaştırmaktı. Her saldırıya uğradığında damarlarında dolaşan öfkeyi yatıştırmasına yardımcı olan dövüş halkalarına daha yakın olmak.

Bunun dışında, onu dışarıda o halde bulduğunda kendini... zayıf hissetmişti. Onu titrerken, ellerini binaya dayamış, başını eğmiş halde gördüğünde. Her zaman basit bir kurala göre yaşamıştı: Dua etmediğin sürece asla başın eğik yakalanma. Şeytanlarının onun kırıldığına şahit olduğu birkaç zaman dışında, gücünün kimsenin görmesine izin vermediği tek özelliği idi ve bu şekilde kalmasını tercih ediyordu.

Kemerli ön kapıya ulaştığında gözlerini kırıştırdı ve Malakai Delaney ya da Tyson Geller dışında birinin kendisini karşılaması için Kızıl Yıldız'ın sekiz tanrısına hızlı bir dua gönderdi. Sonra pirinç kafatası tokmağı kaptı ve kapıya üç kez vurdu.

Evin kendisini çevreleyen koruma büyüleri daha kalın ve karmaşıktı; Malakai bunları güncel tutmaya çitlerden daha fazla özen göstermişti. Eğer Darien gerçekten isteseydi, evin zayıf bir noktasını bulabilirdi.

Pencerelerden ya da kapılardan birine. Ama kapı çalmak daha hızlıydı. Ve burada ne kadar uzun süre oyalanırsa, birinin onu fark etme olasılığı o kadar artıyordu. Eve ne kadar çabuk girer ve aradığı kişiyi ne kadar çabuk bulursa o kadar iyiydi.

Bir an sonra kapı bir iniltiyle açıldı ve evin içinde gümbürdeyen müzik sesi geceye karıştı.

Uzun boylu, kıvrak bir figür kapının girişinde duruyordu. Giydiği siyah deri elbise dekolteliydi, jilet gibi keskin etekleri ay gibi solgun ayak bileklerinde bitiyordu. Koyu maun rengi saçları Darien'in onu son gördüğünden daha uzundu; omuzlarının hemen altına düşen küt, açılı bir küt saçla son buluyordu.

Mükemmel. Tam da görmeyi umduğu kız.

Uzun bir süre ona baktı, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi yeşil, kedi gibi gözlerini yavaşça kırıştırdı. Darien sadece bekledi. Sonunda Azrail rüya görmediği gerçeğine teslim olmuş gibi göründü ve "Kahretsin" diye mırıldandı.

Darien'in ağzının bir köşesi yukarı doğru çekildi. "Ben de seni gördüğüme sevindim Aspen."

Aspen Van Halen hafif çilli kollarını kavuşturdu. "Burada ne işin var senin? *Ölmek* mi istiyorsun?" diye hırladı. Son sorusunu daha iyi düşündü ve bir el hareketiyle düzeltti, "Sonuncusuna cevap verme. Ama ciddi, burada ne işin *var*?"

"Malakai'yi görmem gerek," dedi Darien. Kız kaşlarını kaldırıncaya, "Bir barış teklifim var," diye ekledi.

Ona baktı, keskin gözleri ceketinin ceplerindeki ellerindeydi. "Ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Eğer mideniz bulanıyorsa, muhtemelen hayır."

Aspen yüzünü buruşturdu. "O piç için üzülüyorum ve ne yaptığını bile bilmiyorum. Söyle bana: Bu seferki Dalgalanma saldırılarından birinin kurbanı kimdi?"

Darien bir süre sessizliğe izin verdi. "Ian Gray." Aspen'in iyi bir günde zaten hayalet gibi solgun olan yüzü daha da solgunlaştı. Ian Gray eski bir Azrail'di ve kısa süre önce Malakai tarafından, fazladan para karşılığında Azrail istihbaratını barış memurlarına sızdırdığı için aforoz edilmişti. Malakai son birkaç haftadır onu arıyor ve güvenlerini sarsanlara her Darkslaying çemberinin yaptığını yapıyordu ama adam saklanmayı iyi biliyordu.

Yine de bir şeytandan saklanacak kadar iyi değil.

Darien, "Hâlâ Mal'ın konuşmakla ilgilenmediğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Aspen birkaç dakika boyunca onu inceledi, evin içindeki tek ses müziğin g mb rt s yd . Sonunda içini çekti, omuzları çöktü. "Seni ona g t rece im. Elimi tut." Darien'e uzandı ama o ellerini ceplerine sokmu , kaşlarını birbirine kenetlemi ti. Aspen yalvardı, "*Güven bana*. Diğerleri arkamda gizlenen bir  eytan görürse, kimin kime eşlik ettiği konusunda kafaları karışabilir. Özellikle *de sen*, alınma."

Darien sırttı. "Alınmadım." Sa  elini cebinden çıkardı ve parmaklarını Aspen'inkilerle birleştirdi. Aspen onu evin içine çekmek üzereydi ki dondu kaldı.

"Silahlarınızı bana verin."

Darien başını e di. "Bana gerçekten güvenmiyor musun?"

"Bunun güvenle bir ilgisi yok. Malakai'nin evine girmene izin vererek kendimi tehlikeye atıyorum, bu yüzden kar ıla aca ım tepkilerin mümkün olduğunca az olması için istediğimi yapsan iyi edersin." Sonunda sesi biraz titredi.

Darien çenesinin gerildi ini hissetti. "Canını yakıyor mu?"

"Ona bunun için hiçbir sebep vermedim," dedi Aspen. "Ve eğer sakıncası yoksa, bu şekilde kalmasını istiyorum."

Darien silahı pantolonunun önündeki kılıftan çıkardı ve kadının bekleyen eline tutu turdu. "Bende sadece bir tane var."

"Elbette biliyorsun." Elini sıkıca kavradı ve onu Ruhlar Evi'nin içine çekti. Kapı Aspen'in büyüsüyle arkalarından kapandı.

Azraillerin ziyaretçileri olduğu açık olsa da, Aspen dar ve lo  koridorlarda ilerlerken bir şekilde Piyonlar (Azraillerin kendilerinden istediği her şeyi bir gün çemberin içine kabul edilme umuduyla yapan erkekler ve kadınlar) dışında kimseye rastlamamayı ba armı lardı. Malakai Delaney'nin ofisi üçüncü kattaydı, penceresi olmayan ve içinde başka oda bulunmayan uzun bir koridorun sonundaydı. Siyah duvarları kaplayan birkaç me ale, malikânenin bu kanadındaki tek ışık kayna ıydı.

"Lace nasıl?" diye sordu Aspen. Sorusundaki her duygu kırıntısını saklamaya  alı mı tı ama Darien onu sözlerinin altındaki hüznü fark edecek kadar iyi tanıyordu. Aspen Lace'in en iyi arkada ıydı, Malakai o söylemediği sürece hiçbir  eytan'ın bir daha Azrail'lerine karı mayaca ını ilan etmeden önce.

Ona yan gözle baktı ve omuzlarının nasıl sertleştiğini fark etti. Saçları, kulağının altındaki Azrail'in işaretini ele verecek kadar sallanıyordu: pelerinli ve kapüşonlu Ölüm Tanrısı, bir tırpan ve dostça olmayan bir gülümseme taşıyan boynuzlu, uzun burunlu bir maske ile tamamlandı. "Neden ona kendin sormuyorsun?" Darien söyledi.

Soğuk parmakları onunkileri sıkıca kavradı ama gözlerini dikip önüne bakmaya devam etti. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Yapamaz mısın?" dedi Darien, hafifçe arkasını sıkarak, "yoksa *yapmaz* mısın?"

"Eşeklik etme," diye mırıldandı. "Orakçılar benim ailem ve Mal'in gözünden düşersem, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyim kalmaz."

"Artık bir çemberiniz olmayacak ama belki de bu o kadar kötü olmaz. Yeniden başlayabilirsin. İstedğin yerde kendine yeni bir hayat seçebilirsin. Eğer buna cesaret edebilirsen Angelthene uzak bir hayalden başka bir şey olmaz."

Aspen hafifçe homurdandı, ama belli ki en son hissettiği şey espri yapmaktı. "Bu hoş olmaz mıydı?" diye mırıldandı. "Her neyse, onunla aranız nasıl? Hâlâ iyi anlaşıyor musunuz?"

"Her eski sevgilinin yapabileceği kadar iyi sanırım." Aspen ona endişeli ve yan bir bakış attığında, "Biz hâlâ arkadaşız Asp. Bu kadar gergin olmana gerek yok."

Artık koridorun sonuna yaklaşmışlardı. "Sadece önemsedğim için soruyorum. En başta ikinizin çıkmasının iyi bir fikir olduğunu hiç düşünmemiştim. Sen ve diğer Şeytanlar onun sahip olduğu tek şeysiniz."

"Endişelenmene gerek yok, Aspen. Ayrıca, bu uzun zaman önceydi ve Lace ile o zamandan beri gayet iyi anlaşıyoruz."

İç çekti. "Haklısın. Belli ki onu kontrol etmeyeli çok uzun zaman olmuş." Darien konuşmak için ağzını açtığında, "Sakın bana bir ders daha vermeye kalkma. Mal'a asla karşı gelmeyeceğim, tıpkı Lace'in sana asla karşı gelmeyeceği gibi."

"Beni zaman zaman test *ediyor* ama ne demek istediğini anlıyorum."

Ofisin kapalı çift kapısına ulaştıklarında Aspen Darien'in elini bıraktı. "Bir dakika burada bekle."

Aspen kapıyı üç kez çalarken Darien kapıdan uzaklaştı. Darien'in aylardır duymadığı çakıllı bir erkek sesi içeri girmesi için seslendi ve Aspen içeri süzüldü. Darien'in sesleri duymak için zorlanmasına gerek yoktu, çünkü Aspen bir kapıyı sesin duyulabileceği kadar açık bırakmıştı.

sözcükler, ahşabın üzerinde dalgalanan büyü tarafından engellenmeden akıp gidiyordu.

"Seni görmek isteyen biri var," diyordu Aspen. Darien onu sesindeki gerginliği fark edebilecek kadar iyi tanıyordu.

"Şu anda biraz meşgulüm."

"Kusura bakmayın ama bence onun söyleyeceklerini dinlemek isteyeceksiniz."

Malakai alçak sesle iç geçirmeden önce sessizlik birkaç saniye sürdü. "Pekâlâ. Onu içeri getirin."

Darien, Aspen'in onu almasını beklemedi. Doğruca Malakai'nin ofisine girdi ve Orakçıların lideri onu görür görmez, kavisli maun masasında oturduğu yerden ayağa fırladı, devasa deri koltuğu neredeyse arkasından yere devriliyordu. Masanın iki yanında duran adamlar, Darien daha *Ignis* diyemeden silahlarını çekmişlerdi.

Malakai Aspen'e homurdanarak, "'Buraya Şeytanlar giremez' lafının neresini anlamadın?" diye sordu. Azrail'in yüzünün bir tarafı mavi dövmelemlerle işaretlenmişti, bu da gülümsediği nadir zamanlarda bile onu acımasız bir hıyar gibi gösteriyordu. Bakır rengi saçlarını mohawk şeklinde kesip yüzünden uzakta örmüştü ve sakalı çenesindeki yaraları gizleyecek şekilde dolgun ve sıkı.

Darien yıllar önce Malakai'den hoşlanmış, hatta onu bir arkadaş olarak görmüştü. Ama Yedi Şeytan Azrailleri devirip Angelthene'in Karanlık Katiller piramidinin tepesindeki yerlerini aldıkları anda, Malakai artık Darien'e ve diğerlerine arkadaş diyemeyeceğine karar vermişti.

Emmek berbat bir şey, diye düşündü Darien, gülümsememek için yanağının içini ısırarak.

"Bu ses tonu bir bayana karşı biraz düşmanca," diye başladı Darien, "sence de öyle değil mi?"

Malakai neredeyse öfkeden titriyordu. "Kendi evimde beni küçümsemek için buraya gelmedin."

Darien soğukkanlılıkla, "Hayır, öyle bir şey yapmadım," dedi. "Aspen'in dediği gibi, bir barış teklifi getirdim."

Malakai'nin üst dudağı dişlerinin üzerinden geriye doğru çekildi ve hınzır noktalar halinde törpülenmiş köpek dişlerinin üzerindeki metal kaplama ortaya çıktı. "Kaybet

silahlarınızı alın ve dizlerinizin üzerine çökün, belki o zaman sizi dinlemeyi düşünürüm."

"Kimse için dizlerimin üzerine çökmem," dedi Darien, sesinde hiç duygu yoktu. "Ve silahlarımı çoktan Aspen'e verdim." Darien göz ucuyla Aspen'in, söylediklerinin doğru olduğunu göstermek için ondan aldığı silahı havaya kaldırdığını gördü.

Malakai ona yarım bakıştan fazlasını ayırmadı. "Bir silah mı?" diye alay etti. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ben hafif seyahat ederim," diye mırıldandı Darien. "Bunu bildiğini sanıyordum Malakai." Durakladı. "Şimdi sana getirdiğim hediye kabul edecek misin yoksa gözlerinle beni hançerlemeye devam mı edeceksin?"

Malakai'nin parlak yeşil gözleri siyah tarafından yutulmuştu. O da Darien gibi düzenli olarak Dalgalanmalarla mücadele ediyordu. Bu adamla pek çok ortak noktası vardı ve bu da onları başlangıçta çok iyi arkadaş yapmıştı. Birlikte inşa ettikleri her şeyin, kıskançlık gibi küçük bir şey yüzünden yıkılması çok yazıktı.

"Dediğim gibi," diye homurdandı Malakai. "Dizlerinin üzerine çöktüğünde." Yakınlarda hazır olda bekleyen adamlar kıs kıs güldü.

"Pekâlâ." Darien tek omzuyla omuz silkti. "Her zaman kadınlara düşkün olduğunu düşünmüşümdür, ama gerçekten aletini emmemi istiyorsan-"

"Bu saygıyla ilgili, sakso çekmekle değil, seni kibirli göt-"

Darien onun yerine konuştu. "Çevreme karşı beslediğin kinin bir insan olarak benimle hiçbir ilgisi olmaması ve her şeyin senin öfkeli bir kaybeden olmanla ilgili olması benim suçum değil."

Malakai masanın üzerinden hamle yapmak istedi ama Aspen onunla Darien'in arasına girerek Darien'e bağırdı: "Ona barış teklifini göster ve onu kışkırtmayı bırak, seni intihara meyilli manyak!"

Darien durakladı. Malakai de öyle.

"Kazanacağımı biliyorsam intihar sayılmaz," dedi Darien ama elini cebine attı ve bu hareket Malakai'nin adamlarının gerilmesine neden oldu. Barış teklifini oluşturan üç nesneyi alıp Malakai'nin masasına fırlatırken onlara soğuk bir gülümseme verdi.

Darien, maun üzerinde takırdayan üç kanlı dişe bakarken Aspen'in yutkundüğünü duydu. Odadaki diğer herkes de onlara bakıyordu.

"Farenin bir daha konuşmayacağından emin oldum," dedi Darien. "Bu hediye karşılığında senden tek istediğim söz vermen. Oğlun Tyson'ın bir daha konuşmayacağına dair bana söz vermelisin.

benden çalmayı planladığı ödül hakkında ağzını açmayacak." Malakai ona neden bahsettiğini sormadan önce, "Yakın zamanda üç milyon altın mynet değerinde bir hedefi takip etmem için bir iş teklifi aldım. Bu hedefi ararken, küçük bir kuş bana Tyson'ın hedefi herkesten önce bulmak için bir mezar soyguncusuyla anlaşma yaptığını söyledi. Randal'ın bu üç milyondan payını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu öğrenmesi halinde bunun Tyson -ve Azrailler- için nasıl bir kadere dönüşebileceğini açıklamama gerek yok sanırım."

Malakai taş gibi hareketsiz kalmıştı. Uzun bir süre Darien'i inceledi ve doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı.

"Dilini kesmekten sonraki en iyi şeydi," diye ekledi Darien, dişlere başını sallayarak. Ian'dan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmamıştı. Ve bu gece ona biraz acı çektirmek Dalgalanma'ya kesinlikle yardımcı olmuştu. Ona teşekkür etmeliydi ama Darien arka sokakta birkaç dişini sökme cüretini gösterdikten sonra Ian'ın bilinci yerinde olsaydı bunun bir faydası olabilirdi. "İster al, ister alma."

Malakai, Darien'in sözlerini düşünmek için bir an bekledi. Bu süre zarfında ellerini masaya dayayarak dişleri inceledi. Sonra yavaşça, *yavaşça* bakışlarını Darien'in yüzüne kaldırdı. "Tyson başka bir topluluktan çalmanın Randal'dan çalmak olduğunu bilmeli."

"Anlaşılan bunu düşünmemiş," dedi Darien. "Belki de bu işi sadece paranın peşinde olan yabancılardan duydu. Belki de Randal'ın çevresinden birine bu işin çoktan teklif edildiğinin farkında değildi. Bir yanlış anlaşılma olup olmadığı umurumda değil, onun bu işten çekilmesini istiyorum. Diğer Angelthene çevreleri araya girmeden de yeterince rekabetim var zaten."

Mal dudaklarını yaladı. "Hedefi başka kim arıyor?"

"Ben isimlerle ilgilenirim," dedi Darien. "Sen Tyson'la ilgilen."

Malakai sert bir sesle, "Sokaklarımızda çalışan Anka Kafalı süprüntüleri zaten duydum," dedi. "Sadece bilmem gereken başka biri varsa diye soruyorum - Randal bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kalmadan önce ilgilenmem gereken biri."

"Sadece Tyson," diye tekrarladı Darien. "Eminim Şeytanlarımın bu hedef üzerinde hak iddia ettikleri haberi yakında yayılacak ve gerisi çorap söküğü gibi gelecektir."

Malakai bir an için onu değerlendirdi ve sonra yavaşça başını salladı. "Pekâlâ." Masanın üzerinde duran barış teklifine baktı, yüz hatlarında bir parça eğlence belirdi. "Dişlerini mi söktün?" Omuz silkmiş olan Darien'e baktı.

"Çok pahalı bir diş faturası olacak."

Malakai'nin ağzında bir gülümseme belirdi. Bu gece Darien'in düşündüğünden daha iyi geçmişti.

"Kanıt istiyorsan," diye başladı Darien, "ya bir test yaparsın ya da Ian'ı bulup ağzını açmasını söylersin."

Malakai'nin dudaklarından alçak, gürleyen bir kahkaha döküldü. "İtiraf etmeliyim ki seni biraz özledim."

Darien bir şeytan gibi sırıttı. Odadaki gerginlik eriyip gitmişti ve Aspen'in rahat bir nefes aldığına yemin edebilirdi. "İyi miyiz o zaman?" Darien Malakai'ye sordu.

Ruhlar Evi Başkanı hâlâ masaya yaslandığı yerden doğruldu. "Sanırım öyle."

Darien el sıkışmak için bir elini uzattı. Malakai masanın etrafında döndü ve ellerini sıktılar. İkisi de gerçekten gerekenden biraz daha fazla sıkılmış olabilirdi ama gülümsüyorlardı ve şu anda önemli olan tek şey de buydu.

"Tekrar hoş geldin eski dostum," dedi Darien.

Malakai, "Sen lanet olası bir şeytansın, bunu biliyor musun?" derken hâlâ gülümsüyordu.

"Bir şeytanı tanımak için bir şeytan gerekir." "Gerçek bu değil mi?"

-

Ertesi gün, Angelthene Akademisi'ndeki diğer öğrenciler yemekhanede karınlarını tıka basa doyururken, Loren ve Dallas geniş çimenlik alana doğru ilerlediler.

O sabah dördüncü bir kişinin daha kayıp olduğu bildirilmişti. On sekiz yaşındaki Zoe Brown, Angelthene Şehir Üniversitesi birinci sınıf öğrencisi. Bir insan - iki günden kısa bir süre içinde kaybolan ikinci insan. Loren Darien'e mesaj attığında, ona biraz araştırma yapacağını söylemişti ama Darien'den bir daha haber alamamıştı.

o zamandan beri. Her iki dakikada bir telefonunu kontrol etmek tehlikeli bir alışkanlık haline gelmişti.

İtiraf etmeliydi ki, onun bunu yaptığına dair şüpheleri vardı. Bu karmaşada ona yardım etmeyi teklif eden biri için, kesinlikle çoğu zaman başka şeylerle meşguldü. Tabii ne yaptığını ondan saklamıyorsa, tıpkı dışarı çıkıp Avertera tılsımını aldığında ona söylemediği, Cain'in ortaya çıkardığı her şeyi ona anlatmadığı gibi. Ve eğer durum böyleyse, biraz sinirlenmekten fazlasını yapardı. Sabrine *onun* arkadaşaydı; Darien'in yaptığı planlardan haberdar olmayı hak ediyordu.

Dallas'la birlikte bu gece burada olmalarının, Darien'in onlara yardım edemeyecek kadar meşgul olduğu bir şeyi yapmaya çalışmalarının bir nedeni de buydu. Ya da belki de Loren'in Eski Salon'da bulmaya değer bir şey olduğu konusunda haklı olduğunu düşünmüyordu. Belki de bir ipucu bulup Şeytanlar'a getirirlerse, Darien onu karar verme sürecine dahil etmeye daha meyilli olacaktı.

Loren, Eski Salon'u çevreleyen tel örgülere ulaştıklarında omzunun üzerinden baktı. Birkaç öğrenci çimenlerin üzerinde dolanıyor, önlerine serilmiş büyü kitaplarını inceliyorlardı. Loren ve Dallas'ın ne yaptığından tamamen habersiz bir şekilde büyü çalışırken asalarından sihir kıvılcımları saçılıyordu - ya da o öyle umuyordu. Batan güneşin pembe ışığı, çitin tepesindeki dikenli tel halkalarını keskin bir şekilde ortaya çıkardı.

Harap binayı çevreleyen güçlü büyü çıplak gözle görülemezse de Loren onun havada uğıldadığını hissedebiliyordu, tıpkı çimenlikte kıvrılan ve üniformasının pilili eteğini kalçalarına doğru savuran ılık, kuru rüzgâr kadar gerçektir.

"Arkadan dolaşalım," dedi Dallas. Odak noktasını bulana kadar çantasını karıştırdı, sonra da çitleri saran çalıkların arasından geçmeye başladı.

Binanın arka tarafında, araziyi dolduran öğrencilerden gizlendikleri yerde Dallas bir saat boyunca salonda dalgalanan sihirde zayıf bir nokta bulmaya çalıştı. O kadar uzun süre uğraştı ki, bir saat dolduğunda yüzü terden kayganlaşmıştı. Konsantrasyonu tamamen büyüünün açıklıklarını test etmeye o kadar yoğunlaşmıştı ki, makyaj yerine kullandığı cazibeye daha fazla tutunamadı. Keşke Dallas bir cehennem zebanisi olsaydı; Görü bu çabayı kesinlikle çok daha kolay hale getirirdi.

"Kimsenin beni böyle görmesine izin veremezsin," diye homurdandı Dallas, artık ıssız olan arazide geri dönerlerken. Cep aynasını açtı ve bakır kirpiklerine bir kat rimel sürdü. Loren onun yürürken gözünü dışarı çıkarmamayı başarmasından etkilenmişti.

"Özür dilerim Dal," dedi Loren, onu rahatsız edenin güzelliğinin cazibesinden yoksun olmasından daha fazlası olduğunu çok iyi biliyordu. "Elinden gelenin en iyisini yaptın."

Dallas aynayı ve maskara tüpünü çantasının yan gözüne sıkıştırdı. "Sence neden Eski Salon'u koruma zahmetine girsinler ki? Neden sadece yıkmıyorlar ki?"

Loren başını arkaya eğip kollarını iki yana açarak ılık rüzgârın bluzundan süzülüp parmaklarının arasından geçmesine izin verirken, "Beni yeniyor," dedi. "Bu esinti Tanrı'nın bir lütfü."

Dallas aniden donup kaldığında batı girişinden yüz metre uzaktaydılar. Loren'in seçemediği bir kokuyu alan burun delikleri alevlendi.

"Sorun nedir?" Loren sordu.

Ama Dallas yavaşça arkasını dönüp okuldan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Güneşin altında parlak gümüş rengiyle parlayan boş tribünlere doğru ilerlemeye başladı.

Loren onu takip etti, ayakkabılarının altında çimler çıtırdıyordu. "Dal, beni korkutuyorsun. Ne kokusu alıyorsun?"

Dallas, rüzgârın uğultusu arasında neredeyse kaybolan bir kelime fısıldadı. "Kan."

Loren'in kafasındaki tüm düşünceler sessizliğe gömüldü. "Kan mı?" diye kekeledi. "Belki de içeri girmeliyiz Dallas. Profesörlerden birine söylemeliyiz."

Dallas onu görmezden geldi, bunun yerine köşeyi dönüp tribünlerin arka tarafına geçti, spor ayakkabıları yaylı çimlerin üzerinde duyulmuyordu. Loren ona yetişene kadar insani koku alma duyusu bunu fark etmemişti: keskin idrar kokusu ve kanın tuzlu tınısı.

İkisinin de gördüğü gibi, rüzgâr daha da kötü kokular taşıyarak yüzlerine çarptı.

Tribünlerin en ucunda bir ceset vardı. Etrafındaki çimenler kanla ıslanmıştı ve gövdesinin üzerinde, dişleri göğüs boşluğunu yırtarak bir iblis duruyordu.

Tüysüz ve belli belirsiz insansı bir görünüşü vardı, çıplak derisi alacalı bir griydi. Omurgasının topuzları korkunç derecede keskin ve belirgindi, parmakları o kadar uzamıştı ki daha çok pençeye benziyorlardı. Canavara benzeyen ayakları arkasında, çimenlerin üzerinde duruyordu.

Kemiklerin ıslak çıtırtısı ve kasların yırtılmasıyla... o şey kalbe doğru ilerledi. Loren, ikinci sınıf öğrencilerine ders veren bir profesör olduğunu mide bulandırıcı bir netlikle fark etti. Sessiz bir çığlıkla ağzı açık kalmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Dallas.

Loren ellerini ağzına bastırarak dilini kaplamak üzere yükselen asidi geri püskürttü. O şey burada olduklarını fark etmeden önce kaçmaları gerekiyordu ama Loren ayaklarını hareket ettiremiyordu.

Rüzgâr yön değiştirdi. Sırtlarına doğru esen rüzgâr, at kuyruklarını omuzlarından savurarak profesörün cesedine ve onunla ziyafet çeken yaratığa doğru sürüklendi.

O yaratık dondu. Tüysüz başını yavaşça kaldırdı.

Dallas'ın parmakları Loren'in bileğine dolandı. "Kaçın." İblisin kafası dönmeye, basık yüzündeki üçgen burun delikleri genişlemeye başladığında geriye doğru ilerlemeye başladılar. "*Kaçın!*"

Hızla koşmaya başladılar, parmakları birbirine kenetlenmiş bir şekilde tarlada cehennem gibi koşuyorlardı, her nasılsa eskisinden daha uzakta olan akademiye doğru. Yaratık peşlerinden hızla koşarken pençeleri toprağı yırttı.

"*Daha hızlı, Loren!*" Dallas havladı. "*Daha hızlı! DAHA HIZLI.*" Elini bıraktı, doğum günü mumlarının kokusu Loren'in solunum yollarını bıçaklarken Dallas Odak'ını salladı.

Loren yaratığın ıslak bir öfke hırıltısı çıkaran sesini duyunca arkasına dönmedi. Dallas'ın yaptığı büyüünün etkisiyle tökezledi ve onlara en iyi ihtimalle iki saniye kazandırdı. Loren en yakındaki kapıya doğru koşarken bacak kasları yandı.

"*Yardım edin!*" Loren hışırdadı. "*YARDIM. Yardıma ihtiyacımız var!*"

Neredeyse girişe varmışlardı ama kapıları arkalarından kapatmaya yetişemeyeceklerdi. İblis tam arkalarındayken, nefesini tutmuş topuklarına vururken olmazdı.

Dallas, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, bir adamın yumruğundan daha büyük bir taşı kapmak ve arkasına fırlatmak için adımlarının ortasında eğildi. Taş iblisin kafasına

homurdanmasına ve tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde başını salladı ve onlara kapılara çarpmaları için yeterli zamanı kazandırdı.

Kapılar ağırlıklarının altında sallanarak açıldı ve koridorun duvarlarına çarptı.

"*Kapatın şunları!*" Dallas çığlık attı. "KAPILARI KAPATIN!" Kapılardan birini yakaladı ve iterek kapatmaya başladı. Koridorda şaşkın şaşkın bakan diğer iki öğrenci ciltlerini bırakıp yardıma koştu.

Yaratık tüm gücüyle kapılara çarptığında kapılar daha yeni kapanmıştı. Loren tökezleyerek geri çekildi, kuyruk sokumu kemiğini zedeleyecek kadar sert bir şekilde yere düşerken çenesi sarsıldı. Kan damarlarına hücum ederek başını binlerce kilo daha ağırlaştırdı.

Öğrenciler neler olduğunu görmek için dışarı koşarken yemekhane boşaldı. Çığlıklar ve çılgınca sesler kalabalığın arasında dalgalanıyordu. Dallas iki öğrenciyi iterek geçti ve Loren'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Bir erkek sesi gürledi, "Çekilin yoldan." Bu Müdür Langdon'dı. Peşinde biri Phipps olmak üzere üç profesör daha vardı.

Öğrenciler geçmelerine izin vermek için ayrıldılar. Dişler ve pençeler kapılara çarparak penceredeki sihirle güçlendirilmiş camı çatlattı.

Müdür Langdon asasını kaldırdı. Konsantre olurken sol burun deliğinden kan aktı ve büyüünün kokusu bir kez daha Loren'in ciğerlerini doldurdu.

Müdürün Odak noktasındaki oniks parçası kırmızı ışıkla parladı. İblisin başı diğer yöne bakana kadar yavaşça döndü. Boynu kırılırken bir *çatırtı* duyuldu ve son bir meydan okuma hırlamasıyla yere yığıldı.

Ardından gelen sessizlik, hıçkırık ve çığlıklar başlamadan önce ancak beş saniye sürdü.

Dallas'ın kollarında öylece dururken Loren, o iblisin kampüsü koruyan büyülerin arasından nasıl geçebildiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Loren, Müdür Langdon'ın yüzündeki ifadeden onun da aynı şeyi merak ettiğini anladı.

-

Darien Cehennem Kapısı'nın bodrum katındaki merdivenlerden çıkarken botlarını yere vuruyor ve kapıyı arkasından kapattığından emin oluyordu. İhtiyacı olan son şey Loren'in orada dolaşması ve gördüğü bir şeydi.

görmesi için hazır değildi. Aşağıda pek bir şey yoktu, en azından şu anda, ama Şeytanların o odalarda tuttuğu silah çeşitlerinin onu iliklerine kadar korkutmaya yeteceğinden emindi.

Dallas'la birlikte akademi arazisinde karşılaştıkları korkudan sonra ihtiyacı olan son şey buydu. O ve Şeytanlar, iblisin akademinin özellikle onun gibi yaratıkları dışarıda tutmak için tasarlanmış karmaşık büyü çalışmalarından nasıl geçtiğini anlamaya çalışmışlardı ama hiçbir cevap bulamamışlardı.

Cuma günüydü, yani Loren artık hafta sonu için buradaydı, bu da Darien'in zihninin bu yeni gizemden bir süreliğine uzaklaşmasına izin verebileceği anlamına geliyordu. Burada güvendeydi. Dallas da akademide tek başına kalmak istemeyecek kadar sarsılmış hissettiğini ifade ettikten sonra bu gece için buradaydı. Darien, Max'in onun bu isteğiyle bir ilgisi olduğuna dair bir hisse kapılmıştı ama fazla kurcalamadı.

Darien buzdolabına doğru yürüdü ve kapıyı açtığında Hob'un buzdolabının içine çömelmiş, alt raftaki bira kutularının arkasına gizlenmiş olduğunu gördü.

"Buzdolabında saklanmak konusunda sana ne demiştim?" Darien bir biraya uzanırken şöyle dedi.

Mortifer onun kolunun altına girdi ve buzdolabına tırmanarak en üstteki mısır gevreği kutularının arkasına saklandı. Gözleri kırmızı yıldızlar gibi parlayan Darien'e keskin küçük dişlerini göstermek için kutulardan birinin etrafından baktı.

Darien bira kutusunu açtı. "Bana bu tavrı takınma," dedi, yine de ağzını bir gülümseme kapladı.

Oturma odasındaki kanepeye yayılmış olan Haydut başını kaldırdı, Mortifer'e baktı ve "*Oynayabilir miyim?*" diye sordu.

Hayır, diye yanıtladı Darien.

Ruh alçak bir inilti çıkardı. *Neden olmasın?*

Çünkü senin oyun tanımın genellikle yememen gereken bir şeyi yemeyi içerir. Ve Mortifer'ı çok severim, teşekkürler.

Haydut burnundan soludu ve başını kanepenin minderine doğru eğdi.

Darien ağır ayak sesleriyle arkasını döndüğünde Max'in mutfığa girdiğini gördü.

"İyi akşamlar," dedi Darien ve selamlamak için bir kez başını salladı.

"Hey." Max gözlerini ovuşturdu ve bir esnemeyi bastırdı. Belli ki birkaç dakika önce gelmişti, çünkü hâlâ ceketini giyiyordu ve botları hâlâ bağlıydı. Darien'e bakarken ağzı kaşlarını çatacak şekilde kıvrıldı. "İyi misin?"

Darien'in kaşları Max'inkileri yansıtıyordu. "Neden olmayayım ki?"

Max adaya yaklaştı ve elleri ceplerinde arkasına yaslandı. "Geçen hafta sonu nereye gittiniz? Angelthene General'den ayrıldıktan sonra."

Darien sırtını buzdolabına yasladı; paslanmaz çelik kapı gömleğinin içine kadar soğuktu. Dürüst olmak gerekirse, Max'in bu soruyu sormasının bu kadar uzun sürmesine şaşırmişti. Bu konuşmanın çok daha erken olmasını bekliyordu. "Sadece bazı şeylerle uğraşmak için."

Max'in kaşları birbirine yaklaştı. "Öyle mi? Bu yüzden mi Tyson Geller'in çenesinin kırıldığını duyup duruyorum?"

Darien yüzünü buruşturdu. "O ben değilim. Malakai Delaney'e bir barış teklifi getirdim."

"Nasıl bir barış teklifi sunabilirsin ki-" Ama dondu kaldı, anlayış yüzüne yayıldı. "Aforoz edilmiş Azrail'i."

"Onu ben öldürmedim," dedi Darien hemen. "Sadece Tyson'dan işbirliği karşılığında Mal'in anlaşmaları hakkında bir daha konuşmamasını sağladım. Loren'i arayan mümkün olduğunca az kişiye ihtiyacımız var ve en azından diğer Angelthene çevrelerinin işin *bize* ait olduğunu bilmelerini sağlayabilirsem

-Ve Randal'la. Sadece özentilerle uğraşmak zorunda kalacağız. Ayrıca, bizi onu saklıyor olabilecek şüpheliler listesinden çıkaracak söylentiler yaratacaktır." Anka kuşu kafasıyla işaretlenmiş olanların muhtemelen araştırmaları sırasında hazırladıkları şüpheliler listesi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Max söyledi. Darien omuz silkti. "Tek seçeneğimiz bu."

"Peki ya Malakai? Eğer Randal'a bu konudan bahsedilirse, o da neler olduğunu öğrenmek isteyecektir. Bu da eninde sonunda Loren'i öğrenebileceği anlamına geliyor."

"O zaman insanların ilişkimizin Randal'a anlatmaya değer olduğunu düşünmelerini engellemek için ne yalan söylemem gerekiyorsa söylerim. Onun benim son sevgilim olduğunu söyleyeceğim..." Cümlesini tamamlayamadan yüzünü buruşturarak sözünü bitirdi.

"Ne?" Max ağzının kenarındaki espriyi kaldırarak sordu. "Fuckbuddy?"

Darien burnundan soludu. "Eğer onu güvende tutmak için söylemem gereken yalan buysa, söyleyeceğim." Max'in ifadesini ölçmek için durakladı. "Bu konuda hâlâ benimle misin?"

Max'in ağzı aşağı kıvrıldı, kaşları birbirine yaklaştı. "Her şeye rağmen, dostum. Bunu bana sormana bile gerek yok."

"Güzel." Birasından bir yudum daha aldı. "Seni seviyorum, dostum." Max tsked. "Sikimi emmeye çalışmayı bırak artık."

Darien gülümsedi. "Gerek yok. Artık bunu senin için yapacak bir kızılın var."

Max'in gözleri büyüdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Darien bir kahkaha attı. "Aynı lanet evde yaşıyoruz, seni aptal bok." Cadı da tam olarak bir şey saklamıyordu; Darien onu genellikle sütindeyken duyabiliyordu ve bu oldukça uzak bir mesafeden oluyordu. Bazen ölümsüzlerin duyması tam bir baş belası olabiliyordu. Odasının etrafına ses engelleyici büyüler yerleştirmesi için Mortifer'la konuşması gerekebilirdi.

Max onu susturdu ve omzunun üzerinden merdivene doğru baktı. "Loren'e söyleme, tamam mı? Dallas henüz itiraf etmediyse diye."

"Bu kızlar birbirlerine çok bağlılar. Bahse girerim birbirleri hakkında bilmedikleri hiçbir şey yoktur."

Max omuz silkmekle yetindi, kedinin çoktan çantadan çıkmış olmasından dolayı biraz endişeli görünüyordu.

Darien buzdolabından uzaklaştı ve Max'in sırtını sıvazladı. "Rahatla dostum. Sırrın benimle güvende." Merdivenlere yöneldi. "Sabah görüşürüz."

Yedi gün sonra -bir kızın daha ortadan kaybolması dışında tamamen ve acı verici bir şekilde olaysız geçen yedi gün- Loren, Cadı Saati'nden kısa bir süre önce Cehennem Kapısı'ndaki yemek odasına girdi ve meşe masanın üzerine bir yığın kâğıt bıraktı.

Darien tek başına ve kıpırdamadan oturuyordu; gözleri kapalı, ellerini meşe ağacına dayamıştı. Ağustos böceklerinin şarkısı arkasındaki açık pencerenin perdesinden içeri süzülüyordu. Önünde bir torba Stygian tuzu, telefonu, bir avuç dolusu fotoğraf ve buğudan damlayan bir kutu bira duruyordu.

"Loren sertçe, "Dallas'la benim Eski Salon'a girmemize yardım edemeyecek kadar *meşgul* olduğun için Anka Kuşu Kafası Cemiyeti hakkında biraz araştırma yapmaya karar verdim," diye söze başladı.

Darien'in ağzı ince bir çizgiye dönüştü. Gözleri açıldı ve Loren orada parlayan siyahı görünce irkilmemek için kendini zor tuttu. Arkasındaki gökyüzü kadar koyu olan bu siyahılık, odadaki ışığı yutuyor gibiydi. "Peki ne buldun?" dedi açık açık.

Loren kıpırdandı, ağırlığını bir tüylü terlikten diğer tüylü terliğe kaydırды. "İlk başta hiçbir şey yoktu," diye itiraf etti. "Benim gibi sıradan insanların kullandığı dünya çapındaki web'de hiçbir şey yoktu. Kısıtlı tarafına girmem gerekti - *Schades* denen bir şey. Ama sistem sonunda beni içeri aldığında, toplum hakkında düşündüğümde daha fazla bilgi vardı." Kendisiyle gurur duyarak durakladı. Ama o hiçbir şey söylemedi. "Ne bulduğumu bilmek ister misin?" diye dürttü.

Biradan bir yudum aldı, sonra kutuyu masaya öyle sert vurdu ki alüminyum dibinde buruştu, sıvı kenarlardan aktı. "Madem sözümü kestin." Teşvik edici bir el salladı. "Ateş et."

Gözleri kapalıyken ve ona bu kadar kızgın değilken onunla konuşmak daha kolaydı. Ve şimdi onu izlediği için, dilinin ağzında kurşun gibi olduğunu fark etti. "Daha çok topluluğun ne olduğu ve üyelerinin neler yaptığıyla ilgili spekülasyonlardı," diye başladı. Açıklaması uzadıkça sesi daha da soluklaşmaya başladı, içine bir belirsizlik çöktü. "Çoğu biraz tuhaf ve ürkütücüydü ama sanırım bir şeyler bulmuş olabilirim. Yani, bulduğum mesaj panolarından en azından birinde ne hakkında konuştuğunu bilen biri olduğu sürece-"

"Caligo beni bağışla ve tükür Loren."

Loren kaskatı kesildi ve sonra bir sandalye çekip karşısına oturdu. Takip ettiği hedefe olan konsantrasyonunu kaybedip kollarını kavuşturduğunda gözlerindeki siyahlık kayboldu.

"Anka Kafa Topluluğu, ölümü yenebilecek çok eski bir eser yaratan bir grup ölümlü serseriydi. Kimse bunun ne olduğunu ya da hangi maddeden yapıldığını bilmiyor ama görünüşe göre kendilerine *simyacı* diyen bu grup yaşlanmamak için bir yol bulmuş. Zamanla topluma yeni üyeler kazandırmışlar. Ancak gerekli tüm testleri geçtikleri takdirde İnisiyasyon adı verilen bir deneye tabi tutuluyorlardı. Bu deney onlara ölümsüz bir hayat verecekti."

Bir süre sessizlik oldu ve Darien'in yüz ifadesi -yüzünün neredeyse fark edilmeyecek şekilde çökmesi, gözlerinin soğuk bir cama dönüşmesi- ona her şeyi anlattı.

"Yıldız," diye nefes aldı. "Bunu biliyordun, değil mi?"

"Hepsi değil," dedi Darien. "Kabil İnisiyasyon'dan bahsetti. Bunun bir kurban olduğunu düşündü-"

"Ve bana *söylemeyi* düşünmedin mi?" diye ısırdı, burun delikleri alevlendi.

"Her şeyi bilmesen daha iyi Loren," diye araya girerek onun yerine konuştu.

"*Sen diyorsun.*"

"Bana bir şey söyle." Darien'in sesi sakın ve ölümcüldü. "Bu toplumun arkadaşının kayboluşuyla ve senin peşindeki insanlarla bağlantılı olduğuna inanıyorsun, tam olarak *nasıl*? Teorin nedir?"

Parmağıyla pirografik tablodaki şeytanın sol kanadının kenarını oluşturan yanık çizginin üzerinde gezindi ve kendini tahtanın üzerine atıp onu boğazlama isteğini bastırdı. "Emin değilim," diye itiraf etti. "Ama sanırım Eski Salon'a girerek bazı cevaplar bulabiliriz. Belki bir şeyler

O ödül avcılarının dövmesi ile bu dışlanmışlar grubu arasında bir bağlantı kuracak." Darien onu o kadar uzun süre inceledi ki kadın oturduğu yerde kıvrandı.

"Kullanıcı adı ve şifre yaratma zahmetine girmene gerek yoktu Çaylak," dedi sabırsızlığını dizginleyerek. "Şehirdeki en iyi hacker bende ve kendisi hemen şurada." Başını oturma odasına doğru eğdi.

Loren kaskatı kesildi. Omzunun üzerinden, Tanner'ın bir koltukta uzanmış, dizüstü bilgisayarını dizlerine dayamış olduğu yere baktı.

Selamlamak için bir elini kaldırdı, siyah çerçeveli gözlükleri düz burnundan aşağı kayıyordu.

Tanrım, onun orada olduğunu fark etmemişti bile.

Hayatının son beş saatini boşa harcamış olabileceğini fark ettiğinde yanakları yandı ve Darien'e bunun tam beş saat olduğunu söyleyecek değildi. "Beni dinlemeye istekli görünmüyordun, ben de seni Eski Salon'un zaman ayırmaya değer olduğuna ikna edecek bir şeyler bulabileceğimi düşündüm."

"Bunun zamanımıza değmeyeceğini hiç düşünmedim Loren. Tüm bu saçmalıklar konusunda sana yardım etmeyi teklif eden bendim, hatırladın mı? Şu anda elimde çok iş var ve *bu gece* kellesinin teslim edilmesi gereken bir hedef var."

Loren sadece bekledi. O orada oturdukça, Darien daha da sinirleniyordu.

Darien derin bir iç çekti. "Farkında değilsen diye söylüyorum, zamanım her zaman istediğim gibi kullanabileceğim bir şey değil. Benden daha kötü huylu bir patronum var ve eğer onu tatmin edecek bir hızda tahsilat yapmazsam, kellemi alacak."

Loren buna ne diyeceğini bilemedi. İfadesinin yumuşadığını hissetti ama söyledikleri aklını tamamen rahatlatmaya yetmedi.

Darien'in kara kaşları düştü ve çelik mavisî gözleri derin bir gölgeye büründü. "Sana yardım etmek için bir şey yaptığımı düşünmüyorsun," dedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Kıpırdandı. "Beni sürekli meraklandırmak yerine gerçekten ne yaptığını söyleseydin daha iyi olurdu."

"Yaptığımız anlaşmanın bir parçası da seni güvende tutmamdı," dedi. "Bu benim o sözü yerine getirmem." Kızın yüzündeki yenilgiyi görünce usulca ekledi: "Bana güvenmek zorundasın Loren."

Loren'in ifadesi sertleşti. "Sırlarla aram iyi değildir. Ve bu işin yürümesi için *senin* de bana gvenmen gerekiyor." Kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Her şeyi istiyorum. Bana yardım etmek için yaptığın her şeyi bilmek istiyorum, yoksa bu şeyi çıkarırım." Boğazının çukurunda parıldayan tılsımı parmakladı.

Darien'in bakışları taşı bile kesebilirdi. "*Her şeyin içinde* olmayı kaldıramazsın aylak."

"Dene beni."

Parmaklarını kaslı göğsünün üzerinde gezdirdi, yanağındaki gamze ona meydan okuduğunu gösteriyordu. "Birkaç gece önce, hastaneden ayrılmamı engellemeye çalıştığında, Malakai Delaney adında eski bir arkadaşımı görmeye gittim. Adını duymuş olabilirsin: Reapers'ın lideri."

Loren, içinde bir şeyler kıpırdanırken başını salladı. Birdenbire, bu işin nereye gittiğiyle başa çıkabileceğinden pek emin değildi.

"Tyson Geller'ın seni aramasını engellemek ve seni bulma işinin *bana* ait olduğuna dair bazı söylentiler başlatmak için bir barış teklifi getirdim. Seninle tehlike arasında mümkün olduğunca çok mesafe olması gerekiyor, bu yüzden bazı önlemler almak zorunda kaldım." Ağzının köşesi mizahla kıvrıldı. "Ona ihanet eden birinin ağzından birkaç diş getirdim."

Loren'in rengi soldu, yumruğundaki eli sıkıca büküldü.

"Hediyemi beğenmiş görünüyordu," diye devam etti Darien. "Yeniden arkadaş olduk ve bunun bedeli sadece birkaç diş ve Tyson'ın çenesinin Mal tarafından kırılması oldu." Anlattığı hikâyenin kadının içine korku salmasına izin verdi. Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Biraz sersemlemiş görünüyorsun aylak. Her şey yolunda mı?"

Yutkundu. "Eğer gözümü korkutmaya alışıyorsan, işe yaramayacak. Sylediğimde ciddiym: İleride benimle her şeyi paylaşmazsan anlaşma iptal olur."

Dudaklarındaki ukala eğim azaldı. "Seni koruyup korumayacağımdan *senin* sorumlu olduğunu bilmiyordum."

"O kapıya daha önce de koşmuştum," diye hafifçe tehdit etti, sözlerinin onu çok fazla zorlamayacağını umuyordu. "Yine yapabilirim." Blöf yapıyordu ama adamın bunu bilmesine gerek yoktu.

Darien'in kaşları daha da çatıldı. "Gördüğün ya da duyduğun şeyler seni kıracaksa, bu *senin* suçun, benim değil."

"Anlaşıldı," dedi saçlarını omzunun üzerinden savurarak. Bakışlarını onun ve masanın üzerine bıraktığı kâğıtların arasında gezdirdi, yüzünde bir beklenti ifadesi vardı.

Darien iç çekti. "Yarın gece seni götüreceğim." Öne doğru oturdu ve çantadan bir yığın tuz daha çıkardı. "Şimdi bana birkaç saat huzur ver. *Lütfen.*"

Loren sandalyesini masadan itmeden önce kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Beş saatlik araştırma o kadar da boşa gitmemişti.

Tekrar klavyesini tıklamakta olan Tanner'a baktı. Darien bir sıra daha tuz solumaya hazırlanırken ona fısıldadı: "Tüm cehennem zebanilerinin mükemmel görüşe sahip olduğunu sanırdım."

Darien dövmele parmağıyla bir burun deliğini kapatıp burnundan solurken, "Var," dedi. "Sadece rol yapmak için takıyor," diye eklerken sesi tuzdan biraz kalın çıkıyordu. Kıvrılmış banknotu tutan elini ona doğru salladı, sanki *hoş* der gibiydi.

Loren gözlerini devirdi.

Ancak kendini ayağa kaldırdığında, masanın kenarında kısmen birbirinin üzerinde duran üç fotoğraf onu duraklattı.

Yeni kaybolan kızların fotoğraflarıydı. Zoe Brown, Penny Thomson ve Eobha Doyle. Onları bu şekilde bir arada görmek Loren'in midesini bulandırdı.

Sarı saçlı. Mavi gözlü. Kabaca on dokuz, yirmi yaşlarında. Hepsi üniversite öğrencisi.

"Kayıp kızların izini mi sürüyorsun?" Sesi boştu.

"Onları takip *etmeye çalıştım*," diye düzeltti. Elindeki kıvrılmış banknotu bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Mırıltıyla ekledi: "Onları bulamadım."

Darien, kızın fotoğrafları almak için masanın diğer tarafına uzanmasından rahatsız olmayacak kadar yerini değiştirmeye çalıştığı hedefe odaklanmıştı.

Midesindeki o hastalıklı his daha da yoğunlaştı.

"Darien," diye fısıldadı kısık sesle. Üç kızın görüntüleri ellerinde titriyordu.

Darien'in gözleri parlayarak onunkilerle buluştu; yine siyahtı. Ve çok, *çok* etkilenmedim.

Loren fotoğrafları Darien'e bakacak şekilde çevirdi ve yüzünün iki yanında tuttu. "Bir şey fark ettin mi?" Sesi

yalpaladı.

"Evet," dedi korkutucu derecede sakın bir ses tonuyla. "Son sinirime dokunan küçük bir kız."

Sadece ona baktı, bekledi, saniyeler geçtikçe elleri daha da titriyordu. Yavaş yavaş gözlerindeki siyahlık kayboldu ve yüzünde anlayış ve empati belirdi.

"Sana benziyorlar," dedi usulca.

Loren titrek bir şekilde başını salladı. "Bana benziyorlar," diye fısıldadı.

Bu da, bu kızların kaçırılmasından sorumlu olduğu anlamına geliyordu; onları kaçıranların elinde karşılaşacakları kaderden sorumluydu. Ailelerinin hayatlarının alt üst olmasından sorumluydu. Eğer içlerinden biri yaralanırsa... Eğer içlerinden biri *ölürse*-

Yıldız. Bayılacakmış gibi hissetti.

"Tanner." Darien'in sesi panik balonunu yarıp geçti. "Angelthene Akademisi için güç alanı projeksiyonlarını yukarı çek." Tuşların hızlı tıktırıları sessizliği doldurdu. "O arazide Eski Salon adında terk edilmiş bir bina var." Darien onun dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı ve "Yarın gece oraya giriyoruz" derken hâlâ Tanner'la mı yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değildi.

-

Loren ayağını vurmada duramıyordu. Omzunun üzerinden bakmadan duramıyordu.

Akademiye çevreleyen alan o kadar karanlıktı ki, ölümlü görüşü bir ağaçla bir insan arasındaki farkı ayırt edemiyordu. Ama Darien Eski Salon'u çevreleyen tel örgülerin yanındaki çalılar arasında volta atarken, kulağına yapıştırdığı cep telefonunun diğer ucundan Tanner'ın söylediklerini dinlemek ona faydalı bir şey yapıyormuş gibi hissettiriyordu.

Şehirdeki tüm güç Kontrol Kulesi'nden geliyordu. Kuzey Yakası'nın kalbinde yer alan bu *kule*, *cristala* adı verilen şık bir cam sütundu. Kule, dünyanın enerji şebekesinden, anima mundi'nin kendisinden, dünya ruhundan ve evreni birbirine bağlayan tüm sihrin kaynağından gelen sihir için bir kanal görevi görüyordu. Arabalarına güç veriyor, büyü yapmayı mümkün kılıyor, evlerini aydınlatıyor, hatta bir güç alanı yaratıyordu.

Angelthene'in üzerindeki görünmez kubbe, kayıtlı vatandaşlarını dış güçlere karşı güvende tutuyordu.

Hiçbir şekilde mükemmel değildi, çünkü tek tük iblisler hala aradan sızmayı başarıyordu - ki şehrin haşere sorunu da bu şekilde başlamıştı -Ama bir insan büyü konusunda ne kadar eğitilmiş olursa olsun, hiç kimse tüm şebekeyi çökertecek kadar büyük bir elektrik kesintisine neden olamazdı. Bu imkânsızdı; Loren ona Sab'ın yerini tespit etmek için bunu yapıp yapamayacağını sorduğunda Darien bile aynı şeyi söylemişti. Evet diyeceğine dair pek umudu yoktu ama yine de sormuştu.

Ve belki de tüm bu şehirde, *sadece* Angelthene Akademisi'ni koruyan gelişmiş büyü kalkanında bir kırılmaya bile neden olabilecek kadar bilgisayar korsanlığı konusunda yetenekli olan tek kişi Tanner Atlas'tı.

Darien'in bu gece burada olmasının ilk sebebi Tanner'dı. Tanner şu anda Cehennem Kapısı'nda bulunduğu yerden akademinin büyü ağını hacklemekle meşguldü; o akşamın erken saatlerinde, Darien'in okulun etrafındaki güç alanında Görü'süyle saptayabildiği en yumuşak noktadan geçerek kampüsü çevreleyen ferforje demirden atlaması için Darien'e iki saniye kazandırmıştı. Ve şimdi Tanner da aynısını yaparak Eski Salon'a girmelerine izin verecekti. En azından her şey plana uygun giderse. Ama Darien o telefonda ne kadar uzun zaman geçirdiyse, Loren'in ayağı çimlere o kadar hızlı vurdu ve

daha fazla kez omzunun üzerinden baktı.

Şeytan ona ters ters baktı. Gözleri öylesine siyahtı ki, tepesinde hışırdayan palmye ağaçlarının arasından süzülen ay ışığını yutuyordu.

"Ne?" diye sordu, ama o simsiyah gözleri görünce ayakları durdu.

"Sinir bozucu küçük ayağın d i k k a t i m i dağıtıyor." Tanner diğer uçta kahkaha atarken telefonun hoparlörü çatırdadı.

Dilini ona ve Tanner'a doğru uzattı.

"Caligo beni bağışla..." diye mırıldandı Darien. Tam olarak anlayamasa da, onun gözlerini devirdiğine yemin edebilirdi. Başka bir şey söyleyecek oldu ama diğer tarafta Tanner konuşuyordu.

Bir el Loren'in kolunu kavradı.

Boğuk bir çığlık boğazını tırmaladı. Arkasına döndü, önünde beliren gölgeyi görünce kalbi göğsünde tekmelendi.

Dallas'tı.

"*Lanet olsun, Dal,*" diye tısladı, bir elini göğsündeki çırpınışa bastırarak. Arkasında, Darien hiç şaşırılmamıştı. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun!"

Cadı sırtıyordu, dişleri ay ışığında parlıyordu. "Seni yumuşak kalpli ölümlü."

"Senin nöbet tutuyor olman gerekiyordu!"

"Ve tüm eğlenceyi kaçırayım mı?" Loren'in takındığı ifadeyi görünce dilini şaklattı. "Sakin ol. Kimse bizi yakalayamayacak."

Darien onları susturdu. Tanner'la yaptığı görüşmeyi tamamladı, telefonu kapattı ve cep telefonunu cebine soktu. "Cadı Saati'ni iki dakika geçtikten sonra Tanner bize güç alanından geçmek için altmış saniye kazandıracak."

"Her biri altmış saniye mi?" Loren sordu.

"*Toplam* altmış saniye," diye açıkladı. Loren yutkunmaya çalıştı ama ağzı çok kuruydu.

Çitlere doğru adım atan Dallas'ın topuklarının altındaki çimenler çıtırdadı ve çitlerin yüksekliğini incelemek için başını geriye eğdi. Saçları düşük belli kot pantolonunun kemerine değiyordu. "Tam olarak nereye giriyoruz? Tırmanmamızı beklemiyorsun herhalde."

"Eğer içeri girmek istiyorsan, sana ne söylersem onu yapacaksın." Cadıyı değerlendirirken gözleri kısıldı. "Sana özellikle *orada* nöbet tutmanı söylediğimi hatırlatabilir miyim?" Eldivenli parmağıyla akademiye işaret etti.

"Belli ki beni yeterince tanımıyorsun, Avcı," dedi Dallas, onun ses tonuna uyarak, "eğlenceli kısımlarda asla oturmadığımı anlayacak kadar."

Ama Darien'in dikkati tekrar güç alanına yöneldi. Çıplak gözle görülememesine rağmen, Görüsü bariyeri gün gibi net görmesini sağlıyordu. "Otuz saniye."

Loren, Darien'in işaretini beklerken Dallas'ın da nefes almadığını düşünüyordu. Kendi kendine bunun önemli bir şey olmadığını, sadece aptalca bir çit olduğunu söylemeye çalıştı. Ama altmış saniye dolmadan diğer taraftaki yere ulaşamazsa, yanarak yok olacaktı.

Ölmek için korkunç bir yol olurdu. Kemikleri bile hayatta kalamazdı.

Cadı Saati'ni iki dakika geçtikten sonra, Darien Dallas'ı çitin üzerinden itti, Dallas da zincirli tellere tırmandı ve kendini

dikenli tellere çarptı ve bir kedinin evik dengesiyle diğ er tarafa indi. itten kurtulur kurtulmaz Darien, Loren'e acele etmesini işaret etti. İleriye doğru adım atarken, v ucudunu dikenli tellere saplamadan nasıl manevra yapacağını d ş  nmesine izin vermedi.

Darien ona elini uzattı ama kız onu başından savdı. "Kendi başıma gayet iyi tırmanabilirim, teşekkürler."

Darien ona ters bir bakış fırlatırken, Calla tel örgülere tırmandı. "Birinden yardım kabul etmek zayıf olduğun anlamına gelmez, Calla."

"Teşekkürler, Tips. Bunu aklımda tutacağım." Adamın  l mc l bakışlarının kazağının arkasında bir delik açtığını hissedebildiğine yemin etti.

Çitin tepesindeki çivi halkalarına ulaştığında donup kaldı. O kadar çok titriyordu ki, zincir bağlantıları takırdıyordu. Darien o kadar sessizce onun yanına çıktı ki, hareket ettiğini duymadı, ağırlığının altında çitin kaydığını bile hissetmedi. Neredeyse görünmez bir hızla kendini dikenli telin üzerinden aşağı salladı.

"Buraya gelmen gerek Loren," dedi ona, diğ er taraftaki itlere tutunurken yüzü onunkiyle aynı hizadaydı. Saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Tabii on saniye içinde bir k l yığının  dönüşmek istemiyorsan."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdandı. Uzuvarı jöleye dönmüştü. "Gel lan buraya!" diye bağırdı. "*şimdi.*"

"Küfür etmek zorunda değilsin." Ama hareket etmeye başladı, keşke şort yerine pantolon giyseym diye düşünürken en tepeye ulaştı ve bir bacağını dikenli telin üzerinden salladı.

"Sızlanmana da gerek yok," diye karşı ıktı Darien. "O ağzınla yapabileceğin çok daha iyi şeyler bulabilirim."

Bahsettiği ağız bir solukta açıldı ve metal bir çivi kalçasının etine saplanınca irkildi. "Benimle böyle konuşma," diye tısladı, çitin tepesinde yalpalayarak.

Ama yanakları yanıyordu. Kendisini rüzgârda sallanan bir yapraktan daha sağlam hissetmemesine rağmen, adamın ağzı için aklımdan geçirdiği şeyin iğrenç ayrıntılarını düşünürken içinde derinlerde bir yerde sıcaklık birikti.

Aklıdakini sadece söylemesini değil, *göstermesini* de istemesi yanlış mıydı?

Darien ona tekrar elini uzattığında bu düşünceyi bir kenara itti. "Hoşuna gittiğini biliyorum." Bu sözleri adeta mırıldanıyordu. "Hoşuna gitmediğini düşünseydim, seninle bu kadar dalga geçmezdim."

"Auramı okuma," diye tersledi ama elini onun elinin içine koydu - ve sonra boynunda asılı olan tılsımı hatırladı, bu da söylediklerinin onun aurasını okumasıyla hiçbir ilgisi olmadığı anlamına geliyordu.

Lanet olsun. Çok iyiydi.

Darien onun ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi, "Seni anlamak için auranı okumama gerek yok, tatlım," dedi.

Diğer bacağını kaldırıp ağırlığını başka bir yerden çok Darien'in koluna verirken bir başka sivri uç avucunu ısırды ve dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı. Kol onun ağırlığı altında titremedi bile. Tanrım, ne kadar *güçlüydü*? "Tetanos aşılarımın güncel olmadığını bilmeni isterim." Bileğinden ve baldırından kan damlıyordu.

Diğer tarafa geçip Darien'in seviyesine indiğinde, Darien onu kolunun arasına alıp göğsüne sıkıca bastırdı. Bir şey söyleyemeyecek ya da ona ne yaptığını sandığını soramayacak kadar şaşırmıştı ki, adam kelimenin tam anlamıyla zıplayarak onu da kendisiyle birlikte çitten aşağı çekti. Tutunduğu çelik tel koptuğu için parmakları neredeyse eklemlerinden kurtulacaktı.

Çimlerin üzerine, onun tam üstüne düştü. Avcı sanki rüzgârı kesilmiş gibi bir homurtu çıkardı, bacakları onunkilere dolandı. Güç alanı bir saniye bile geçmeden yerine oturdu ve havada öyle bir büyü titreşti ki avcının kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Darien'den uzaklaştı, vücudundaki ısının onu çitten düşmekten, neredeyse kemiklerini yakacak olan büyülü bariyerden daha fazla etkilediğini görmezden geldi.

"*Caligo'nun memeleri*, kızım," diye küfrederek kendini ayağa kaldırdı. "En azından bir dahaki sefere hayatını kurtardığımda yüzüme vurmamaya çalışabilirsin." Bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek yüzünü düzeltti.

Loren ayağa fırladı, bacaklarındaki kir ve ot parçalarının tozunu aldı. "Bu kadar aptal olma, belki bir dahaki sefere düşünürüm," dedi tatlı bir sesle. Adam onu çitten çekerken dirseğinin altında bir elmacık kemiği hissettiğini düşündü. Yoksa alnı mıydı? *Hak* ettiğini buldun, diye düşündü, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak.

Darien hâlâ ona dik dik bakıyor olsa da, kız onun alaycı tavırlarının özenle çizilmiş dış görünüşüne geri döndüğünü fark etmeye başlamıştı. Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi ve tekrar konuştuğunda sesi o kadar derin ve pürüzsüzdü ki neredeyse bir mırıltı gibi çıkabilirdi. "Belki de bana cevap verdiğin için sana bir ders vermeli ve o küçük kışına bir şaplak atmalıyım."

Loren gözlerini kırıştırdı, tüm yüzü ısınmıştı. "Denemen için sana meydan okuyorum." Kelimeler neredeyse anlaşılmaz kekelemelerden başka bir şey değildi.

Dallas o kadar çok gülüyordu ki, burnundan soluyordu.

Darien kaşlarını çattı, ağzını bir gülümseme kapladı. "Tatlım, sen bu cesareti göstermek istemiyorum."

Loren boğazını temizledi, kirpikleri titriyordu. "Sana bilerek vurmak istemedim, bir kazaydı. Beni çitten çekmeden önce bir uyarı yapsaydın iyi olurdu."

Ağzında, belli etmek istemediğinden daha fazla eğlendiğini gösteren hafif bir kıpırtı vardı. "Aynı şeyi senin kemikli dirseklerin için de söyleyebilirim."

Dallas bir kahkaha attı ama Darien'in tek yaptığı telefona geri dönüp Tanner'a diğer tarafa geçtiklerini haber vermek oldu. Telefon görüşmeleri tarihindeki en hızlı telefon görüşmesiydi.

Sonra da taş basamakları tepinerek çıktı, menteşeleri yamuk duran kapıya doğru ilerledi. Ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler mırıldandı ve içeri daldı.

Loren, adamın onları burada bırakıp binadaki gölgeleri tercih etmesine şaşırması gerektiğini düşünüyordu. Buraya gelmeden önce onunla tam otuz dakika boyunca bu görevin dışında mı kalması yoksa onunla mı gitmesi gerektiği konusunda tartışmıştı.

Söylemeye gerek yok, bu tartışmayı o kazanmıştı.

"Her zaman böyle çekici midir?" Dallas gözlerinin kenarındaki eğlence yaşlarını silerek konuştu.

Loren kendini kucakladı ve parçalanmış camları ve yıkılmış bacasıyla binayı inceledi. "Genellikle."

Bölgede esen bir rüzgâr saçlarını karıştırıp bileğindeki ve bacağındaki kanı kuruttu. Çoğu eski ve terk edilmiş yer, bakan kişiye boşluk hissi verirken, burası onu sadece ürpertiyordu.

Caligo'ya bu gece onlara bir ipucu verecek bir şey bulmaları için uzun uzun dua etmişti. Sabrine'in kayboluşundan beri rüyalarına giren anka kuşu dövmesinin anlamını açıklayabilecek bir şey.

Okul yönetiminin bu binaya ekstra bir koruma katmanı sağlamak için elinden geleni yapmış *olması*... İçinde değerli bir şey *olmalıydı*. Saklamaya değer bir sır.

"Gidelim," dedi Dallas.

Loren onun peşinden Eski Salon'un aşılmaz karanlığına doğru süzülürken, bunun dışarıda tutmak istedikleri insanlarla ilgili olup olmadığını merak etti.

Ama içeride tutmak istedikleri bir şey vardı.

BÖLÜM III

YALANCIYA DILEK TUT

Loren Eski Salon'da ilgi çekici hiçbir şey olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Duvarlara yaslanmış masalar, yamalı tavandan opak perdeler halinde sarkan örümcek ağları ve tozdan başka bir şey yoktu. *Bir sürü* örümcek ağı ve toz.

Loren, Darien'e ve odada gezdirdiği el fenerine yakın durdu. Kehribar rengi parıltı örümcek yuvalarından yansıyor ve farelerin duvarlardaki deliklere kaçışmasına neden oluyordu.

"Bu kadar yolu boşuna gelmiş olamayız." Loren'in sözleri usulca yankılandı ve yakındaki gölgelerde bir yere çömelmiş bir tarantulanın tıslamasını çağırıyordu.

"Eğer burada korunmaya değer bir şey varsa," dedi Darien odaya doğru ilerlerken, "birazcık akıllı olan hiç kimse onu göz önünde saklamaz, Çaylak."

"Bunu belirttiğiniz için teşekkürler Bay Açıköz," diye homurdandı. Bu gece onu zorladığını biliyordu ama... hastanede kendini o kadar yaralı hissettikten sonra ondan uzaklaşmayı planlamıştı. Ne yaptığını ya da kiminle yaptığını umursamamak için kendini zorlamayı. Söylemesi yapmaktan kolaydı ama... denemek zorundaydı. Bu süreçte kendisinden nefret etmesine neden olsa bile. Boğazını temizledi ve onun önüne geçti, dağınık masaların etrafından dolanarak el fenerinin ışığında kalmaya dikkat etti. "Nereye bakmamızı öneriyorsun? Tek gördüğüm dört duvar ve zar zor var olan bir çatı."

Arkalarında Dallas örümcekler ve fareler hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve Darien'i -onun deyiimiyle *otoriter avcıyı*- dinleyip geride kalması gerektiğini söylüyordu.

Darien'in Loren'in sorusuna cevap vermesi çok uzun sürüyordu, bu yüzden yüzünü ona dönmek için arkasını döndü, ancak onun sanki bir şeye bakıyormuş gibi hızla ondan uzaklaştığını gördü...at-

"Neye bakıyordun öyle?" Loren omurgası sertleşerek sordu.

"Pardon?" Kelimeler masumiyetle kaplıydı.

Loren tekrarladı, "Neye bakıyordun?"

Avcının ağzında bir gülümseme belirdi. Ona böyle bakmaya devam ederse, ona aşık olabilirdi. "Çok güzel saçların var," dedi, sesi mırıltılıydı.

Loren çenesini sıktı. "Sadece saçıma bakmıyordun." "Neye bakıyordum o zaman?"

Kollarını kavuşturdu. "Neden *bana* söylemiyorsun? Gülümsemen uygunsuz düşünceler içinde olduğunu gösteriyor." Binanın içi ne kadar serin olsa da yüzü ısınmaya başlamıştı.

Ve Darien gibi birinin kışının görünüşünü takdir etmesine kesinlikle aldırmazdı. Özellikle de az önce kışına şaplak atmaktan bahsederken.

Darien cık cık etti. "Geçen gün benim için külotunu indirmeye hazır olan kız söylüyor bunu."

Dallas kahkahalara boğuldu. "Bu gerginliği *gerçekten* kırmanız gerekiyor."

Loren Darien'e baktı, o da Loren'e baktı. Bir kaşını kaldırdı ve yüzündeki gülümseme genişledi. Bu gerginliği nasıl kıracaklarını anladıktan sonra ona kaşlarını çatması uzun sürmedi.

"Tek kelime etme," diye tehdit etti.

Darien sadece güldü. Göbeğinin altında davetkâr bir sıcaklığın yayılmasına neden olan zengin, gırtlaktan gelen bir sestir bu. Vücudunun son zamanlarda kendine has bir akıllı olduğu kesindi, tepkileri haince ve yabancıydı. Elbette, daha önce de pek çok erkeğe ilgi duymuş, hatta onların ağızlarının şeklini tanımak istemişti.

Ama şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şey Darien Cassel'in yanındayken hissettiği kadar yoğun olmamıştı.

Avcının gözleri yeniden karanlığa gömülürken, o tamamen işine odaklandı. Koridorun içini taradı, el fenerini unutmuştu, çünkü Görüş ona herhangi bir cam ampulün sağlayabileceğinden çok daha net bir görüş açısı sağlıyordu.

O ararken Loren kuzey duvarındaki tavandan tabana kara tahtaya yaklaştı. Toz ve geçen zaman, yüzeyine karalanmış kelimeleri çoğunlukla okunaksız hale getirmişti ama bir süre gözlerini kısarak baktıktan sonra onları okuyabildi.

Ad vitum aeternum.

"*Sonsuz hayata.*" Loren, arkasında Darien'in sesini duyunca sıçradı.

Dönüp ona baktı, atkuyruğu kazağına takılmıştı. "Kadim Reunerian okuyabiliyor musun?"

"Parça parça." Işığı da yanına alarak kara tahtanın bir ucuna doğru ilerledi. Loren onu yakından takip ederken, ışığın mı yoksa Loren'in hareketlerinden emin olmanın mı onu çektiğine karar veremedi. Belki de üzerinde taşıdığını bildiği silahlardı.

Karanlık Katil el fenerinin ucunu dişlerinin arasına aldı ve kara tahtanın pirinç çerçevesinin etrafını yokladı.

Parmaklarının altından kaydı. Kara tahta ikiye katlanırken, paslı menteşeler gıcırdayarak bir tarafı büyük bir kitabın sayfası gibi açılırken, toz serbest kaldı ve akıntılar halinde yere düştü.

Arkasında taş bir duvardan başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Ama Darien el fenerini ağzından çıkarıp ışığı duvarın üzerine tuttuğunda Loren taşların eski rünlerle kaplı olduğunu gördü.

Standart bir kapının yüksekliğini ve genişliğini oluşturmak için tam olarak yeterli taş.

Tam ortadaki tek bir taşın üzerinde rünler yoktu; onun yerine Kızıl Yıldız'ın basit işareti vardı - yedi ışınli bir daire. Aynı güneş sembolünü bebekliğinden beri boynunda taşıdığı kolyesi olmasaydı, Loren için hiçbir şey ifade etmezdi. Evrenin, onun bir ailesi olduğuna dair tek ipucuydu.

Darien ona bakmak için döndü ama o çoktan kolyeyi kazağının altına sıkıştırdığı yerden çekip çıkarmıştı, zincir o kadar uzundu ki neredeyse göbeğine değecekti. Yutkundu ve duvara doğru adım attı, Darien ona yer açmak için geri çekildi.

Bir elinde tılsımı tutarken, diğer eliyle duvardaki sembolün izini sürdü ve dokunma duyusunun derinlik algısından daha güvenilir olacağını umdu.

Güneş, sanki içine bir şey sığdırılmak istenmiş gibi taşın derinliklerine oyulmuştu.

Loren tılsımı kaldırıp kalıbın içine yerleştirdi. Bir anahtarın kilide girmesi gibi mükemmel bir şekilde hizalandı. Tılsımı oynattı ve taş hafif bir tıklama sesi çıkardı.

Eski Salon'un duvarları, uyanan bir canavar gibi derin, yuvarlanan bir inilti çıkardı. Kir, tavandan akıntılar halinde düşerken tısladı.

Loren elini çekti ve tılsımı da yanında götürdü. O kadar çok adım geri çekildi ki Darien'in botuna bastı. Diğer topuğu botun deri burnuna takıldı ve yerçekiminin onu geriye doğru çekmesiyle karnı yere düştü.

Darien onu tuttu, düşmeden önce sabitledi ve kazağı ve deri eldivenleri teni ile onunki arasında kalın bir bariyer oluştursa da kalbi hızlandı ve bunun için kendinden nefret ettiğini fark etti.

Rünlerle kaplı kapı tıslayarak açıldı. Kapının etrafındaki çatlaklardan içeri dolan hava o kadar soğuktu ki Loren şiddetli bir titreme geçirdi.

Darien kapıyı sonuna kadar itti. El feneri, toprağın derinliklerine doğru kıvrılan dik bir merdivenin üzerine düştü.

Loren'e kaşlarını çattı. "Hala sadece dört duvar ve bir çatı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Arkalarında duran Dallas, "Sakın bana oraya gideceğimizi söyleme," dedi.

"Burada kalıp nöbet tutabilirsin Dallas," dedi Darien merdivenlerden inmeye başlarken. "Belki bu sefer beni dinlersin." Artık onu görememeleri uzun sürmedi ve toprak kısa sürede onun gümbür gümbür ayak seslerini yuttu.

Loren onun peşinden koşarken ayağı takılmamaya çalıştı, Dallas da hemen peşindeydi.

-

"Bu ne anlama geliyor?" Loren sordu.

Eski Salon'un karanlık ve boş bodrum katında ahşap bir tezgâha yaslanmış, bir kaldırım taşının altından çıkardıkları üç ayak uzunluğundaki parşömeni inceleyen Darien'in yüz ifadesini inceliyordu. Darien'in iki çakısı parşömenin kıvrılmış tepesinde kâğıt ağırlığı görevi görüyordu. Darien parşömenin sararmış yüzeyinin her santimini süsleyen mistik ve anlaşılmaz sembolizm ve imgeleri deşifre ederken el fenerinin ışıltısı parşömenden aşağıya doğru kayıyordu.

Parşömenin üst kısmında *Dominus Volumen* yazılıydı. Bu iki kelimenin birebir tercümesi *Master Scroll* idi.

Parşömenin sonuna ulaştığında Darien'in yüzü hayal kırıklığıyla kaplandı. En azından parşömenin yarısı buradaydı. Diğer yarısı

eksikti; sonunda bir yırtık vardı ve Kızıl Yıldız'ın sekiz noktasının resmini aniden kesiyordu.

Darien derin bir nefes alarak, "Bunun anlamı," diye söze başladı. İçini çekti ve "Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. Solmuş el yazmasını işaret etti. "Çoğunlukla bilmeceler ve metaforlar var. Çok azı bir anlam ifade ediyor."

"Hiçbirini okuyamıyor musun?" Dallas sordu.

"Bir *kısmını* okuyabiliyorum. Kimyasal banyolardan ve Arcanum Kuyusu denen bir şeyden bahsediyor. Tahmin etmem gerekirse, bunun bir çeşit el kitabı olduğunu söyleyebilirim. Arcanum Kuyusu denen şeyin nasıl yaratılacağına dair talimatlar. Buraya bakın." Akıcı bir Reunerian dilinde bir satır okudu. Bitirdiğinde, Darien konsantrasyon içinde dudaklarını büzdü. "Başka bir deyişle, geri alınamaz ya da kopyalanamaz, sadece yeniden yapılabilir."

"Arcanum Kuyusu mu?" Dallas

sordu. "Bu benim en iyi tahminim."

"Schades'te bulduklarım doğruymuş demek ki," diye bitirdi Loren. Aptal gölge ağına girmek için harcadığı o beş saat, her şeye rağmen zamanına değmişti. "Anka Kafa Topluluğu ölümlülere ölümsüz bir hayat verebilecek bir eser yarattı."

Dallas araya girdi. "Bu hala tüm bunların seninle nasıl bağlantılı olduğunu açıklamıyor. Peki ya Cain Nash'in bahsettiği şu İnisiyasyon olayı? Onun bununla ne ilgisi var?"

Loren, "İnternette bulduğuma göre, İnisiyasyon bir ölümlüyü ölümsüze dönüştürme eylemine verdikleri admış," dedi. Gözleri Darien'e kaydı. "Ama Cain bunun kulağa daha çok bir kurban gibi geldiğini söylemişti. Öyle değil mi?"

"Cain yanılmış olabilir," dedi Darien. "Onun bilgi kaynağı çoğunlukla söylentiler."

Bir süre sessizce düşündüler. Loren burada daha fazlası olmasını ummuştu; Anka Kuşu Kafası Topluluğu üyelerinin geride bıraktığı, olup bitenlere dair sağlam bir açıklama. Ama geriye çok az şey kalmıştı. Dominus Volumen dışında gözüne çarpan hiçbir şey yoktu - yerde, eskiden orada bir mobilya parçasının oturduğunu gösteren bir sınır çizgisinden başka bir şey yoktu.

Darien, el fenerinin hayaletimsi ışığıyla yüz hatlarını derin bir gölgede bırakarak, "Bunun senin soyunla bir ilgisi olduğu açık," dedi.

"Peşindeki her kimse seni takip etmek için atalarının kemik tozunu kullanıyor. Bu da belki de inanılmaz derecede güçlü biriyle akraba olduğun anlamına geliyor," parşömeni parmağıyla dürtmek için durakladı, "ya da inanılmaz derecede zeki. Belki de kaçırانların senin bu parşömene erişimin olduğuna inanması kadar basit bir şeydir."

"Benim de *var*," dedi Loren. "Artık bende olduğuna göre, belki Sabrina'le takas edebiliriz."

"O kadar çabuk değil," dedi Darien. Loren gözlerini kırıştırdı. "Bize üstünlük sağlayabilecek tek şeyi öylece teslim edemezsin çaylak. Önce ne istediklerini öğrenmeliyiz. Eğer istedikleri parşömen ise, o zaman tamam. Sorun çözülmüş olur. Ama peşinde oldukları sensen -*özellikle sensen*- o zaman sorunlarımız bitmekten çok uzak demektir."

Loren iç çekti. Yorgun gözlerini parşömen üzerindeki soluk mürekkebe kırıştırdı, başı yorgunluktan dönüyordu. Tüm bu uykusuz gecelerin ağırlığı onu aşağı çekiyordu.

"Geçmişinden herhangi bir şey hatırlıyor musun?" Darien sordu. Doğruldu ve kollarını kavuşturdu, parşömen gevşek bir silindire dönüşürken çatırdadı.

"Beşinci yaş gününden öncesine dair hiçbir anım yok. Geçmişim hakkında bildiklerim sadece bana anlatılanlardan ibaret: tapınakta bir rahip tarafından bulunduğum ve sonunda Roark ve karısı tarafından evlat edinildiğim. Rahip birkaç yıl önce vefat etti, bu yüzden ona bir şey sorma şansımız yok."

Darien Dallas'a döndü. "Peki ya sen? Ailenin Loren'i eve getirdiği zamandan ne hatırlıyorsun?"

Dallas başını salladı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Zaten berbat bir hafızam var; Loren'le ilk tanıştığım zamanı bile hatırlayamıyorum. Benim için o hep *oradaydı*."

Darien düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını büzdü. "Roark'la konuşup bize yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiye sahip olup olmadığını öğrenebilir misin?"

Dallas'ın gözlerine hüznün çöktü. "O çok meşgul," diye mırıldandı ve dikkatini yere verdi. "Güven bana. Şanslıysam yılda iki kez haber alıyorum."

Kızıl Baron olarak Roark neredeyse hiç evde değildi. Terra dünyasını öngörülemeyen tehditlerden korumaya yardımcı olan kanatlı ordu olan Filoları kıta boyunca sürekli eğitiyordu. Aynı zamanda iblislerle de uğraşıyorlardı.

Şehirlerin ya da Karanlık Katmanların tek başlarına başa çıkamayacakları kadar güçlü ya da sayıca fazla hale geldiler.

"Peki ya Taega?" Darien sordu. Loren yüzünü buruşturdu ve Dallas homurdandı.

Avcının kaşları birbirine yaklaştı. "Komik olan ne?"

"Ah, Taega bizimle konuşmuyor," dedi Dallas, ses tonu bunun Taega'yı tanımasalar bile dünyadaki herkes için açık olması gerektiğini düşündürüyordu. "Hem de hiç."

Yine sessizlik hakim oldu.

Loren tılsımını kurcalarken tılsımın arkasındaki oymaları ve Darien'in Kadim Reunerce konuşmayı biliyor gibi görüldüğünü hatırladı.

"Darien," diye başladı Loren ve soru sorarcasına ona baktı. Kadın tılsımı kaldırdı, soğuk zincir boynunun arkasını çekiştiriyordu. "Bunun ne yazdığını okumayı deneyebilir misin?"

Ona doğru yaklaştı ve tılsımı eline aldı. Loren onun kendisine bu kadar yakın durmasından dolayı nefesini tuttuğunu fark etti. Bir süre işlemleri inceledi ve incelerken Loren kendini ona biraz fazla yakından bakarken yakaladı. O gece yemek odasında olanların aynısının tekrar yaşanmasından endişe eden Loren, özellikle de dikkatinin adamın yontulmuş ağzına kaydığını fark edince, gözlerini ondan kaçırmak için kendini zorladı.

Ancak çevirisini yüksek sesle okuduğunda dikkati tekrar onun üzerinde yoğunlaştı.

"Tüm vadideki en tatlı zambağa...
Korkunç saatlerde beni yakın tut ve
Yalancı'ya dilek tut."

Loren, Dallas ve Darien arasında bakıştı. Kimsenin söyleyecek bir şeyi yok gibiydi.

"Bu ne anlama geliyor?" Loren sonunda söyledi.

Darien başını salladı. "Hiçbir fikrim yok." Tılsımı bıraktı ve tılsım Loren'in göğsünde sallanırken hafifçe şingirdadı.

Birkaç dakika sonra Loren, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Darien elyazmasını aldı ve sıkıca yeniden sardı. "Parşömeni alıyoruz ve Benjamin ve soyguncuları bize biraz para getirene kadar zamanımızı bekliyoruz.

atalarınızın kim olduğuna dair cevaplar. Eğer ebeveynlerinizin kim olduğunu bulabilirsek -ya da yaşayan akrabalarınızla bir bağlantı kurabilirsek- bazı cevaplar alabiliriz."

Durum hakkında daha önce sahip olduklarından daha fazla bilgiye sahip değillerdi. Aksine, daha fazla soruları vardı. Ama Eski Salon'dan çıktıklarında Loren içinde Sabrine'in kaybolmasından beri hissetmediği bir şey hissetti.

Buna umut demeye cesaret etti.

Darien, Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli'nin arka köşesindeki devasa bir kafesin önünde çömelmiş, ellerini dizlerine dayamıştı. Kafesin altıgen örgüsü, içindeki etobur bitkinin ölümcül dallarını içeri sokmasını engellemek için tasarlanmıştı. Ancak bu durum, jilet gibi keskin dişleriyle telin etrafını saran bitkinin yorulmak bilmeden ağa yapışmasını engellemiyordu.

"Alınan küçük şey," dedi Darien gülümseyerek, "öyle değil mi?" Flytrapper bitkileri çok çeşitli böcekleri avlardı; favorileri arasında araknidler ve myriapodlar vardı, ancak dişlerini geçirebildikleri her tür eti yiyebilirlerdi.

Hastalıklı bir merak hisseden Darien elini tele doğru kaldırdı...

Ama Loren ikinci kata çıkan merdivenin başında durduğu yerden boğazını temizleyince donup kaldı. Köpeği yanı başındaydı, kulakları merakla dikilmişti.

Darien elini bıraktı ve çömeldiği yerden doğruldu.

Loren kaşlarını çatı ve kollarını kavuşturdu, ağzında bir gülümseme belirdi. "Umarım bitkilerimi strese sokmuyorsundur, Darien Cassel." "Elbette hayır," diye yalan söyledi. Ama kız buna inanmıyordu ve yüzünde oldukça sevimli olduğunu kabul etmesi gereken bir ifadeyle ona baktığı sürece, bastırdığı gülümseme daha hızlı bir şekilde tam bir sırıtışa dönüştü.

Düzleştirdiği saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı, yüzü küçük bir domates gibi kızardı. "Neredeyse hazırım," dedi ona bakmadan.

"Beş dakika daha." Kısa bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Ve sen Prickles'a biraz ilgi göstermek isteyebilir."

Merdivenleri hızla çıktı ve ofiste kayboldu, köpeği de onu takip ediyordu. Mortar and Pestle akşam için kapalıydı, bu yüzden Loren gün sonu evrak işlerini tamamlıyordu.

Darien ona Prickles'ın kim olduğunu sormak üzereydi ki ceketinin koluna bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Yanında durduğu masaya baktığında küçük bir saksı bitkisinin masanın en ucuna kadar geldiğini ve ardında topraktan bir iz bıraktığını gördü. İlk bakışta sıradan görünüyordu ama daha yakından baktığında canlı yeşil yapraklarının üzerinde desenler olduğunu gördü.

"Masadan düşeceğinden endişelenmiyor musun?" diye seslendi Loren'e.

"O," diye bağırdı Loren. "*Bayan* Prickles ve o bir kadın." Darien bir kahkaha attı.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra Loren, çapraz askılı çantasının askısını omzuna asmış ve elinde tuttuğu bavulun sapıyla merdivenlerden geri döndü. Loren bitkiyle ilgili şunları ekledi: "Eminim fark etmişsinizdir, çok çabuk kıskanıyor. Bazen evrak işleriyle çok fazla zaman geçirirsem bilerek kendini deviriyor. Yıldız onu iki saniye bile görmezden gelmemizi yasaklıyor."

Darien kıkırdadı.

Loren bugün işe giderken giydiği kıyafetleri değiştirmemişti: düz karnının bir kısmını gösteren siyah bir gömlek ve ekose bir etek. Etek o kadar kısaydı ki, Darien basamakları çıkarken Loren'in altındaki sıcak pembe iç çamaşırını bir an için görebildi. Bir şekilde bakmamayı başardı ama itiraf etmeliydi ki bu renk cümbüşü onu ışık gibi tahrik etmişti.

Darien, Loren'i rahatsız edecek bir şey yapmamak için gözlerini ondan kaçırmaya zorladı, örneğin kemikli bir köpek gibi üzerine atlamak gibi, ki bunu yapmanın sınırındaydı.

Bitki -Bayan Prickles- hâlâ onun dikkatini çekmek için yarışıyordu.

"Güzel değil misin?" dedi alçak bir sesle. Eğer bir bitki kızarabilseydi, Bayan Prickles kesinlikle öyle olurdu, çünkü saksısının içinde biraz büzüldü, yaprakları içe doğru kıvrıldı.

Darien, Loren'in tüm dikkatinin onun üzerinde olduğunu fark etti. Ne söylediğini merak ediyordu ama tekrar Loren'le yüz yüze geldiğinde Loren gözlerini ondan kaçırmaya çalışıyordu, ifadesi donuktu ama gözlerinde tuhaf bir kıvılcım gördüğüne yemin edebilirdi.

Loren son merdivene ulaştığında, Darien bavulu ondan almak için bir adım öne çıktı.

Tutamağı sıkıca kavradı, omuzları sertleşti. "Bunu tek başıma da taşıyabilirim."

Darien onun savunmacı tonuna uyarak, "Ben de gayet yetenekliyim," diye karşılık verdi.

Loren ona sıkı, dudakları kapalı bir gülümseme verdi. "Hayır'a ne dersin?"

Darien yüz hatlarının taş gibi sertleştiğini hissetti. "En sevdiğin kelime *hayır*, değil mi?"

Loren mırıldandı ve parlak dudaklarını büzdü. "Hayır," dedi arsızca ve burnunu ona doğru kıvrıdı.

Sırtını kaşıdı.

Yaptığı şeyle ilgili bir şey onun çenesini kaldırmasına, gözlerini hızla kırpmasına ve yanaklarında renk birikmesine neden oldu. "Çileden çıkarıyorsun," dedi. Sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Madem seni bu kadar kızdırıyorum, o zaman neden küçük gamzelerin bana gülümsememeye çalıştığını söylüyor?"

Yanaklarındaki o davetkâr renk derinleşti. "Kendi akılları var."

Darien sırtıttı. "Oh, eminim."

Loren içini çekip sonunda bavulu uzatmadan önce tam bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Tekrar konuşmadan önce çantayı eline alana kadar bekledi. "Şunu açıklığa kavuşturalım, senin için bir şey yapmayı teklif ettiğimde bunu hakaret olarak algılamana gerek yok." Loren Calla *inatçı* kelimesinin tam karşılığıydı.

Kapıya doğru ilerlerken, "Bu biraz ani bir tepki," dedi. "Angelthene'de bir insan olarak büyümek yıllar içinde yeteneklerimi oldukça netleştirdi. Ya da eksikliğini."

"Yeterince adil."

Sokağa çıktıklarında kavurucu sıcakta bir hava yüzlerine çarptı. Işık ince bir şekilde değişiyor, uzaktaki tepeler sonbaharın gelişle altın sarısı bir kahverengiye dönüşüyordu. İnsanlar caddede dolaşüyor, gün batımının hemen sonrasına kadar kapılarını açık tutan birkaç dükkâna, salona ve restorana girip çıkıyorlardı.

Darien, kendisi ve diğerleri Angelthene Akademisi arazisinde görülen yeni iblis türünü araştırırken Loren'e bu hafta sonu Cehennem Kapısı'nda kalma seçeneği sunmuştu. İtiraf etmeliydi ki, Avertera tılsımı hâlâ üzerindeyken Loren'in evet demesini beklemiyordu.

boyun. Ama onu şaşırtan şey, kızın teklifi anında kabul etmesiydi. Çoğu gün köpeği de dahil olmak üzere, onun evinde başka hiçbir yerde olmadığı kadar çok zaman geçirmeye başlamıştı.

Kapıyı arkasından çekip kapattığında, güneş eğik ışınlarla üzerine düşerek gür saçlarını beyaz altın rengine çevirdi ve ona doğru baktığında, gözlerinin okyanusun koyu mavisi olduğunu ve daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen canlı bir turkuaz tonuyla çevrelendiğini gördü.

Loren bakışlarını onunkilerden ayırdı, yumuşak elmacık kemiklerinin rengi açılmıştı.

Kahretsin. Yine bakıyordu, değil mi?

Loren anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırdı. "Parşömen hakkında bir şey bulabildin mi?" Elleri titremeye başladı ve cevap vermesi uzadıkça daha da beceriksizleşti. Küfretmek istedi, ama onun yerine alt dudağını ısırды; bir deniz kabuğunun içi gibi pırıl pırıl pembeye boyanmış, gözlerini alamadığı o somurtkan, sık beni ağzı. Kadının ona cevap verme alışkanlığı, erkeğin onun o yemyeşil ağzını o kadar çok sikmek istemesine neden oluyordu ki, bu istek bazen geceleri onu uyutmuyordu. Kadının her hafta sonu onun evinde olması, koridorun hemen aşağısında uyuması kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Onu o kadar sert becermek istiyordu ki, ondan önce tattığı her erkek hafızasından silinecekti.

Sürgüyü kilitledi, anahtarları çantasına yerleştirdi ve ona baktı. İfadesi okunamıyordu ama bir kaşını yana eğdi. "Aklında bir şey mi var, Darien?" Bu soru onu yemek odasındaki o geceye geri götürdü - külotunu indirmek istediği için ona seslendiği geceye. "Kapıları kitlemenin seni bu kadar heyecanlandırıldığını ve rahatsız ettiğini bilmiyordum."

Kahretsin, bu kız. Ona parasının karşılığını veriyordu.

Bakışlarının kızgınlıkla ve ona itiraf etmeye hiç niyeti olmadığı derin bir hayal kırıklığıyla karardığını hissetti. "Yürümeye başla."

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve her zamanki siyah deri ceketini giymesine rağmen, kolunu güneşten daha yoğun bir sıcaklıkla koluna değdirecek kadar yaklaşarak yanından geçti.

Arabaya doğru ilerlerken cebindeki telefonu çaldı. Ekranda kız kardeşinin adını görünce cevaplamak için kaydırdı ve telefonu kulağına götürdü.

"Evet," dedi selamlama amacıyla.

Loren onun birkaç adım önünde yürüyordu ve yanından hızla geçen iki büyücü ona seslenip başlarını çevirerek mükemmel kışına baktıklarında, Darien onlara yırtıcı bir gülümseme takındı ve hemen gözlerini kaçırıp en yakın vitrine doğru kaçıştılar.

"Queenswater Rapids'de diğerleriyle birlikteyim." Ivyana'nın sesinde Darien'in hemen fark ettiği bir gerginlik vardı. Queenswater Rapids, Kurtadam Bölgesi olarak da bilinen Silverwood Bölgesi'nin kalbinde yer alan eski bir parktı. "Görmeniz gerektiğini düşündüğümüz bir şey bulduk."

-

Loren cesede uzun süre bakmaya dayanamadı.

İnsansı iblislerden birinin cesediydi. Dallas'la birlikte akademi arazisinde karşılaştıkları türden. Benekli ve tüysüz derisi, çatlamış ve sararmış dişleri ve kan çanağına dönmüş gözleriyle ilkiyle tamamen aynı görünüyordu.

Yedi Şeytan, Silverwood Bölgesi'ndeki eski ağaçlarla dolu devasa bir park olan Queenswater Rapids'te onun etrafında duruyordu. Darien'in arabası, Lace'in üstü açık arabası ve Max'in SUV'si yakınlarda rölantide çalışıyordu. Şeytanlardan üçü bir kolluk kuvveti telsizini dinledikten sonra iblisin peşine düşmüştü; buradan beş blok ötedeki bir apartmanda yaşayan bir adam onu yakındaki bir ara sokakta gördükten sonra ihbar etmişti. Ve sonra o Şeytanlar burada buluşmaları için diğerleriyle temasa geçmişti.

Ivyana Cassel yaratığın başının yanında diz çökmüştü. Darien'inkiyle aynı derinlikte siyah olan omuz hizasındaki saçları kuru sıcaktan dolayı terden ıslanmıştı.

"Gözleri rahatsız edici derecede insani," diye belirtti. On metre ötedeki ikiz şelalelerin gürültüsünden onu duymak zordu. "Buraya, irislere bak. Hiçbir iblisin gözleri bu renkte olmamıştır."

Loren safra yuttu. İblisin ela gözleri vardı; bu çok yaygın bir renkti ama iblisler ya da başka bir canavar türü için değil. Çok *insani* bir renkti. Cadılar ve büyücüler de ela gözlere sahip olabilirdi ama bu genellikle ölümlülerde görülürdü. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Avcıların yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, onların da hiçbir fikri yoktu.

Darien pantolonunun ceplerini yokladı. "Şırınga getiren var mı?"

Lace bir adım öne çıktı, ince topuklu botları kaygan zeminde tıkırdıyordu. "İşte." Kırmızı deri ceketinin cebinden bir tane çıkardı ve ona uzattı.

Darien şırıngayı ondan aldı ve kapağını ısırarak kopardı. Yaratığın yanında diz çöküp şırıngayı dirseğe yakın bir damara saplarken Ivyana ona yer açmak için kenara çekildi.

Namlu hızla kanla dolarken Loren başka tarafa baktı, mide bulantısı karnını yumruk gibi sıkıyordu.

Şırınganın kapağını yerine taktı ve cebine koydu. "Kim vurdu?"

Tanner elini kaldırdı.

"Atlas," diye sordu Darien. "Ne kullandın?"

"Öncelikle, dürüst olmak gerekirse, onu öldürmek son derece zordu." "Bunu görebiliyorum." Kafası kurşun yaralarıyla delik deşik olmuştu.

"İkincisi," diye devam etti Tanner, "krizolit ve gümüş mermilerin bir kombinasyonunu kullanmak zorundaydım."

Darien parmaklarını çenesine vurdu. "İlginç." Bunu birkaç dakika daha düşündü. Sonra ayağa kalktı ve Maximus'a bir çakmak fırlattı.

"Yakın onu," diye talimat verdi. "Birinin bizi burada görmesi uzun sürmez ve cesedi Cehennem Kapısı'na kadar taşımamayı tercih ederim. Arthur kanda bir hastalık olup olmadığını görmek için testler yapabilmeli. Eğer şanslıysak, yakında bazı cevaplar alabiliriz."

Loren bunu okulda öğrenmişti: Tarihte hayvanların bilinmeyen bir hastalık yüzünden mutasyona uğrayarak et ve kanın tadıyla delirmiş şeytani yaratıklara dönüştüğü vakalar olmuştu.

Maximus metal çakmağı ateşledi, alev gözlerinde dans ediyordu. "Memnuniyetle."

Lace üstü açık arabasının sol ön lastiğinin yanında yerde duran bidonu aldı. "Alacakaranlık külleri getirir," diye şarkı söyleyerek iblisin cesedini benzinle ıslattı.

Max çakmağı iblisin üzerine düşürdü. Ateş anında tutuştu, alevler bir şarkıya eşlik eder gibi kıvranıyordu. "Duman ve parıltılar," diye ekledi Lace'in kafiyesini alçak sesle tamamlayarak.

Loren başka tarafa baktı, benzin ve yanık et kokusu burnunu yakıyordu.

Darien ceplerini yokluyordu, ağzından yanmayan bir sigara sarkıyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı. Belli ki Max'e fırlattığı çakmak son çakmağıydı.

Diğerlerinden de bir tane isteyecekmiş gibi görünüyordu ki Lace cebinden bir tane çıkarıp ateşledi. "Tuttum seni." Sigarasını yakmak için bir adım öne çıktı.

Loren kendini başka tarafa bakarken buldu, tüm dikkatini ayaklarının dibindeki nemli zemine vermişti, sanki Lace'in sigarasını yakma eylemi, ikisi için de öyle görünmese de son derece mahrem bir şeymiş gibi.

En azından Darien için değil.

Ama Darien kulağa önemli gelen bir telefon aldığında tüm bunları unuttu. Telefonu kapattığında hemen arabasına yöneldi ve Loren'e kendisini takip etmesini işaret etti.

Darien diğerlerine, "Arayan Kyle'dı," dedi ve sigarasından son bir nefes çektikten sonra yere attı. Loren aceleyle peşinden gitti. "Bizim özenti Darkslayer'lar hakkında bir ipucu buldu."

Loren'in ağzı açık kaldı. Sonunda Darien'in boş zamanlarında neyi araştırdığına dair bir fikir mi ediniyordu?

"Sanırım bu Diablo'ya gideceğimiz anlamına geliyor?"

Travis sordu. Darien bir kez başını salladı ve diğerleri araçlarına doğru ilerledi.

"Diablo nedir?" Loren yolcu kapısına vardığında Darien'e sordu.

"Bir dövme salonu." Diğerlerine seslendi: "Sizinle ön tarafta buluşacağız. Birazdan görüşürüz çocuklar."

-

Diablo Tattoo, Arcterus Bulvarı üzerinde, Kızıl Yıldız Tapınağı'ndan çok da uzak olmayan bir yerdeydi. Bir çamaşırhane ile el yapımı halılar satan bir dükkânın arasına sıkışmış olan Diablo, bölgeye yeni gelen biri tarafından kolayca gözden kaçırılabilirdi, çünkü sadece parmaklıklılı ön kapının üzerinde asılı olan boynuzlu çirkin surattan tanınabiliyordu.

Darien salonun önüne paralel park etmiş, diğerleri de onun arkasından araçlarına yanaşmışken Loren spreylere boyalı vitrin resmindeki işletme adını bulmayı başardı. Çok sayıda geometrik desenle çevrili olan *Diablo* kelimesini seçmek oldukça zordu.

"Bu Kyle denen adam iş adını bilerek mi sakladı yoksa kazara mı?" diye sordu Darien'e.

Darien emniyet kemerini çözdü ve tabancasını pantolonunun önündeki kılıfa yerleştirdi. Loren'in gözlerini dikip bakmaması için utanç verici bir çaba sarf etmesi gerekti - ve onun farklı türde bir tokayı çözdüğünü hayal etmemek için daha da utanç verici bir çaba sarf etmesi gerekti. Avcı kapısını açarken, "Belki de bilerek yanlışlıkla yapmıştır," dedi.

Loren göz kırptı. Adam arabadan inmeden önce ona sadece göz kırptı. Aceleyle onu takip etti, keşke topuklu giymeseydim, keşke bu kadar kısa bir etek giymeseydim diye düşündü, çünkü hapisten yeni çıkmış gibi görünen adamlar sokakta yanından geçerken dönüp ona bakıyorlardı. Kızıl Yıldız Bulvarı'nda böyle bir kıyafet giymek bir şeydi, ama burada...

Darien Diablo'nun kapısının önünde durdu ve saatinin kadranını neredeyse duyulmayacak bir tık sesi çıkarana kadar çevirdi. Saati ağzına götürdü ve "Burada bekle. Yardıma ihtiyacım olursa size haber veririm."

Loren omzunun üzerinden araçlarında bekleyen Şeytanlara baktı. Camların arkasından onları göremiyordu ama Darien'in iletişim kurduğu kişilerin onlar olduğunu biliyordu.

Sonra dövme salonunun parmaklıklı cam kapısını açıp içeri girdi, Loren de hemen peşindeydi. Zil sesleri girişlerini haber veriyordu.

Salon günün saatine göre oldukça kalabalıktı. Neredeyse her sandalyede bir kişi oturuyordu; çoğu iri yarı büyücüler ve kurtadamlar kollarını sıvamış ya da sırtlarını olağanüstü mürekkeple süslemişlerdi. Tavanlar alçaktı, zemin kiraz ağacından yapılmıştı. Loren'in gözlerinin loş ışığa alışması birkaç saniye aldı, çünkü salonu sadece üfleme camdan yapılmış birkaç seyrek antika avize aydınlatıyordu ve ışıltıları da zemin kadar sıcaktı. Odanın arka tarafında L şeklinde ahşap bir masa vardı ve burada kıvrıcık saçlı, dolgun sakallı ve iri yapılı bir cehennem zebanisi oturmuş evrakları karıştırıyordu.

Loren, Darien'i masaya kadar takip ederken her hareketini izleyen gözlerin farkındaydı. Öte yandan Darien burada tamamen rahat görünüyordu. Bütün dövmelerini burada yaptırıyor olmalıydı.

Masada oturan cehennem zebanisi onların yaklaşma sesini duyunca başını kaldırıp baktı. "Oh güzel, buradasınız."

Darien alaycı bir gülümsemeyle, "Güzel, bana haberlerin var," dedi ve sesini bu cehennem zebanisi dışında kimsenin duyamayacağı kadar alçak tuttu. Bu zengin ve alçak ses Loren'e eczanede Bayan Prickles'la konuşma şeklini hatırlattı. Bu ses onu olduğu yerde durdurmuş, daha dik durmasını sağlamış... ve vücudunun bazı bölgelerinin daha önce hiç olmadığı kadar karıncalanmasına neden olmuştu.

Adam masadan kalkıp ayağa kalkarken gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Ciddi bir şey olsa bile, yine de beni taklit etmen gerekiyor."

Darien masaya yaslanarak, "Taklit bir çeşit dalkavukluktur," dedi. "Ayrıca, seni sevdiğimi biliyorsun, Kyle."

"Düzelتيyorum," dedi Kyle masanın arkasından hantalca çıkarken. "Benim *bilgilerimi* seviyorsun." Dar bir koridora doğru ilerledi. "Burada bekle, iki saniye içinde döneceğim."

Onlar beklerken Loren kendisine dikilen gözler olduğunu hissetmeye başladı. Yavaşça arkasını dönerek dövme sanatçıları ve müşterileriyle dolu odaya baktı.

Müşterilerin her biri ona bakıyor, sanki yenecek bir şeymiş gibi sümüklü ve minnettar ifadelerle onu tepeden tırnağa süzüyordu. Bakışları en uzun süre kışında ve bacaklarında, onlar için tam teşhirde oyalandı. Bir hayvanat bahçesinde aval aval bakılan bir hayvanın hissedeceği duyguyu hissetti.

Arkasını dönüp masaya baktı ve mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde kollarını yukarı kaldırıp göğsünü örtmeye çalıştı. En azından bunu yapabilirdi, şu anda kontrol edebildiği tek şey buydu.

Kadının tedirginliği Darien'in gözünden kaçmadı. Elleri fermuarı açık deri ceketinin ceplerinde rahatça dinlenirken, büyücüler ve kurt adamlardan oluşan odaya bakmak için arkasını dönmeden önce odak noktası onun sıkıca kavuşturulmuş kollarıydı. Yüzünde bölgeci bir ifade belirdi ve Loren bu ifadeyi görünce kalbinin küt küt attığını fark etti. İş o noktaya gelirse onun için parmaklarını seve seve kana bulayacakmış gibi görünüyordu.

Ve aval aval bakan müşterilerin her birine hitaben, "Bakmayı kesmezseniz, pişman olana kadar sizi döverim" dedi.

Adamların çoğu başlarını eğdi ya da duvardaki resimlere ani bir ilgi gösterdi. Ama kolunu yaptıran kurtlardan biri mırıldandı: "O zaman böyle giyinmemeli."

"Pardon?" Darien alçak ve ölümcül bir sesle cevap verdi; siyah, irislerini ve gözlerinin beyazını yutuyordu. Loren'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kurt ona bir cevap vermeyince Darien sırttı ve "Evet, ben de öyle düşünmüştüm" dedi.

Loren şaşkınlıkla Darien'e bakmaktan kendini alamazken, Darien dönüp ona baktı ve dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Şaşkınlığını şaşkınlık sanan adam ona, "Nasıl giyinmek istiyorsan öyle giyinebilirsin ve onlar gibi pislikler bunun kendini onlara gümüş tepside sunduğun anlamına geldiğini düşünmemeli," dedi.

Loren'in nutku tutulmuştu. Ve kadının hâlâ ona boynuzları çıkmış gibi bakıyor olması onu biraz endişelendirmiş gibiydi.

Şaşkınlıkla gözlerini bir o yana bir bu yana kaydırdı. "Ne?" diye sordu sessizce.

Loren başını sallıyordu. "Kendini olduğundan daha az şeytan gibi gösterdiğini düşünmeye başlıyorum."

Darien ona, dünyayı ayaklarının altına seren çarpık bir gülümseme verdi. "Tatlım, ben *şeytan* değilim. Ben şeytanım. Sakın yanlış bir fikre kapılma."

İfadeye rağmen, içinde sıcak ve bulanık bir his vardı, sanki içinde parlayan bir güneş vardı ve donmuş olduğunu fark etmediği bir parçasını eritiyordu.

"Tabii ki hayır," dedi kibarca.

Adam ona inanmış gibi görünmüyordu.

-

Darien dövme salonundaki adamların Loren'e bakışlarından hoşlanmamıştı, koyu gri aurlarının huzursuz ruhlar gibi dalgalanmasından, orada burada şehvet anlamına gelen kırmızının tonuyla titremesinden hoşlanmamıştı. Ne düşündüklerini bilmek, bu düşünceleri yüksek sesle söylemelerine gerek kalmadan yeterliydi. Uyarılmışlıklarının iğrenç acısı keskin ve istenmeyen bir kokuydu, solunum yollarını bıçak gibi kesiyor ve öğürmek istemesine, kötü şeyler yapmak istemesine neden oluyordu. Çok kötü şeyler.

Her ne kadar kendisi de sayılamayacak kadar çok kez bakarken yakalanmış olsa da, Loren'e bakış açısı çok daha farklıydı. Eğer bir an için bile Loren'i gerçekten rahatsız ettiğini düşündüyse

flört etmeyi ve sataşmayı bırakırdı. Bir daha asla yapmazdı. Ama buradaki adamların umurunda değildi.

Kyle'in masaya dönmesi hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Darien ve Loren'e yanlarında katıldı, önlerine açık bir dövme tasarımları kitabı koydu ve parmağıyla bir anka kuşu kafası resminin üzerine dokundu. "Tanıdık geldi mi?"

Darien nesli tükenmiş kuşun yan profilini inceledi. "Bana aynısı gibi geldi," diye mırıldandı. Loren'e, "Sen ne düşünüyorsun çaylak?" diye sordu.

Masaya, Darien'e yaklaştı ve dövmeyi inceledi. "Evet," diye mırıldandı. Boğazını temizledi. "Aynı dövmeye benziyor."

"Bunu nasıl aldın?" Darien Kyle'a sordu.

"Reggie'nin birkaç saat önce buraya iki müşterisi geldi ve bu kurnaz tasarımı getirip koydurmak istediler..." Darien'in boynundaki dövmeye dikkatle baktı. "Anladınız işte. Şanslısın ki, müşterilerimizin hepsi bu küçük sihirli dostumuzun," diyerek kitabı dürtükledi, "sanatçılarımların müşterilerine yaptıkları her tasarımın bir kopyasını çıkardığının farkında değil."

"Kimdi onlar?" Darien ses tonunu alçak tutarak sordu - çoğu ölümsüzün anlayabileceğinden daha alçak. Dövme makinelerinin vızıltısı yüzünden söyledikleri odadaki diğer insanlar için bir uğultudan öteye gitmeyecekti. "Reggie'nin müşterileri, kimdi onlar?"

Kyle kalın kitabı kapatıp iri bir kolunun altına sıkıştırdı. "Sana neden isim almadığımızı açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum. Aynı sebepten kameralarımız da yok, o yüzden sorma zahmetine girme dostum." Doğru. Kyle bir dövme dükkânı işletmesine rağmen ara sıra kaçakçılık piyasasına da giriyordu. Kasap gibi biri kadar tehlikeli olmasa da yine de bir insanın birkaç yıl içeride kalmasına neden olabilirdi. "Size söyleyebileceğim şey, onların lamiae-hellseher halfies oldukları." Yarı vampir, yarı cehennem zebanisi.

Darien, Cain'in ona anlattıklarını gözden geçirirken, bu şehirdeki gizli bir tarikata kabul edilecek kadar tehlikeli olan her yarı vampir, yarı cehennem zebanisini sıralarken, düşünceler kafasında yarışmaya başladığında derisini soyma ihtiyacı hissetti.

Darien, "Bana neye benzediklerini söyle," diye sordu.

"İkizler," dedi Kyle. "Bir erkek ve bir kız. İkisinin de siyah saçları, elektrik yeşili gözleri vardı-"

"Siktir," diye tersledi Darien. Sesini kısmış olmasına rağmen Loren başladı.

Kyle, Darien'in onları tanıyıp tanımadığını sormaya başladı ama salonda boğuk bir erkek çığlığının dalgalanmasıyla sorusu kısa kesildi. Birden fazla kişi aniden kesilen bu sesle irkildi. Makineler kapatıldı ve konuşmalar kesildi.

Darien sert bakışlarıyla Kyle'ı kıştırdı. "Reggie nerede?" diye sordu. "Bizi aramadan önce müşterilerinin binadan ayrıldığını gerçekten *gördün* mü?"

Kyle'ın ağzı bir balık gibi açılıp kapandı. Darien'in onun kelimeleri bulmasını bekleyecek vakti yoktu; ayrıca yüzündeki şok ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Loren hemen arkasında, çığlığın geldiği yöne doğru ilerleyerek koridora çıktı.

Reggie'yi salonun özel odalarından birinde boğazı kulaktan kulağa kesilmiş halde buldu. Odadaki tek küçük pencere, birinin gidişiyle birlikte gümbür gümbür kapanmaktaydı.

Darien bir tuzağa doğru yürüdüklerini fark ettiğinde yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

İblis İkizlerin kaçmasına izin vermek bir seçenek değildi.

Darien kendisinin ve Şeytanların tuzağa düşürüldüğünü anladıktan sonra midesinin bulandığını hissetti; ikizlerin Diablo'ya gelip üzerlerine böyle gizli bir sembol dövmesi yaptırmaları tesadüf değildi. Loren'i arayanlar güçlü ve varlıklı birinin onu koruduğunu biliyorlardı, koruyucularının neden ölü ya da tutsak olarak arandığına dair cevaplar arayacaklarını biliyorlardı. Onun nerede olduğuna dair bir ipucu elde etmek için tek yapmaları gereken bir işaret fişeği patlatmak, Loren'i ve koruyucularını kurdukları tuzağa çekmekti.

İyiydiler, Darien kabul etmek zorundaydı. Kyle'dan anka kuşu kafası dövmesi yaptıranlara göz kulak olmasını isteyerek bir adım önde olduğunu düşünürken, iki adım geride kalmıştı.

Ama o ve diğerleri İblis İkizleri kaçamadan yakalamış olsalar bile, üçüncü bir tarafla iletişim kurarak peşinde oldukları kızın sadece Şeytanların izini sürerek, Cehennem Kapısı'nın nerede olduğunu bularak bulunabileceğini bildirme ihtimalleri hâlâ vardı.

Bu da onları sadece öldüremeyeceği, onlara işkence etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Onları konuşturmalı, Loren'le diğer tehlikeli insanlar arasında ördükleri ipleri takip etmeli ve Loren'in nerede olduğuna dair söylentiler yayılmadan önce bu ipleri kesmeliydi.

Darien dövme salonundan geçerken insanları kenara iterek ilerledi. Diğer Şeytanlarla saati aracılığıyla iletişim kurarak onlara binanın arka tarafındaki sokağı kapatmalarını söyledi. Loren'in topukları yere vurarak onun peşinden koşarken, insan hızındaki temposu Darien'i yavaşlamaya zorladı. Diğer Şeytanlara duyduğu güven, sonunda kapıya ulaşip camı çatlatacak kadar sert bir şekilde açtığında onu sinirlenmekten alıkoyan tek şeydi.

Üzgünüm, Kyle.

"Gerçekten mi, Dare?" Kyle ellerini havaya kaldırarak itiraz etti.

Darien omzunun üzerinden, "Hasar için size telgraf çekeceğim," diye seslendi. Ve sonra dışarı çıktı.

Binanın arkasındaki sokağa varmaları bir ömür sürmüş gibiydi ve oraya vardıklarında Loren nefes nefese kalmıştı. Jack, Ivy ve Max ara sokakta durmuş, çöp bidonlarının ve geri dönüşüm kutularının arkasında herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını izliyorlardı. Gözleri Görüş'ten simsiyahtı ama belli ki kördüler, İblis İkizler muhtemelen kendi tılsımlarıyla auralarını gizliyorlardı.

Bu bok çok hızlı eskiyordu.

Darien en yakın çöp konteynerine yaklaşırken diğerleri hazır olda bekliyordu. Çürüyen çöplerin yoğun kokusu olmasaydı, ikizlerin kokusunu daha uzaktan alabilirdi. Ama yaklaştıkça, mumyalanmış bir ceset gibi her vampirin tenini kaplayan çiçek kokusunun bir ipucunu yakaladı.

Tabancasını kılıfından çıkarırken diğerlerine ateş etmemelerini işaret etti.

Bir adım daha attı. Çizmesinin altında cam parçaları çıtırdadı ve yemin etti.

İkizler havaya fırladı ve birkaç sokak kedisini ürküten bir *gürültüyle* çöp kutusunu yan tarafına fırlattı. Kanat çırpışları sokaktaki rüzgârın şiddetini arttırdı. Çöpler ve metal parçaları havayı yararken Darien ve diğerleri yüzlerini kapattı.

Darien küfrederek harekete geçti ve Lace'in üstü açık arabasında bekleyen Travis, Lace ve Tanner'a ikizleri takip etmeleri için saatinden emir verdi.

Kaybedecek zamanları yoktu, bir ölümlünün hızıyla hareket edecek zamanları da. Loren'i kollarına aldı ve arabasına doğru koşmaya başladı, o kadar hızlı koşuyordu ki çevrelerinin Loren için bir bulanıklıktan başka bir şey olmayacağını biliyordu.

Arkasından bir hışırtı sesi geldi. Muhtemelen kedilerdi. Gözlerini kırıştırarak omzunun üzerinden bir bakış attı ama orada hiçbir şey yoktu.

Kısa sürede arabasına bindiler, diğerleri de Max'in SUV'una bindi. Arabasını trafığe çıkardı ve İblis İkizlerin peşinden Angelthene Bulvarı'nda hızla ilerleyerek onları bir an olsun gözünün önünden ayırmadı. İkizler bir anda

Gün batımında, şehrin karşı taraflarına doğru, güneş derimsi, neredeyse yarı saydam kanatlarının arasından kırmızıya boyanarak parlıyordu.

Darien Maximus'u kablosuz bağlantıya geçirdi. "Sola dön!" Darien direksiyonu sağa kırıp saatte yüz altmış mil hızla otoyoldaki trafiğe karışırken havladı. Lastikler asfaltta soyuluyor ve her açıdan araba kornaları çalıyordu.

Yolcu koltuğunda oturan Ivy, Darien'in tabancalarını ve kendi tabancasını gümüş kazık mermileriyle doldurdu. Darien trafikte ilerlerken dikiz aynasından Loren'in hâlâ arkada olduğundan emin olmak için bir göz attı. O kadar sessizdi ki neredeyse orada olduğunu unutacaktı.

"Akşam yemeği için zamanında dönmeliyiz," diye şaka yaptı hırıltılı motor sesiyle. Loren gülümsemedi, yüzü korkudan solgunlaşmıştı.

Dişi ikiz -Koray- sağa kırıp Finans Bölgesi'ne doğru son sürat daldığında ona yetişiyorlardı. Darien'in onun peşinden gitmek için dört şeritli trafikte canını dişine takmaktan başka çaresi yoktu. En yakın çıkıştan geçip tam da sokak lambaları göz kırparken Finans Bölgesi'ne girdiklerinde kornalar çalmaya başladı. Araba o kadar hızlı gidiyordu ki, yokuş aşağı inerken alt takım yola çarpıyordu.

"Tabanca, Ivyana." Darien uzandı ve açılır tavanı açmak için düğmeye bastı. Kız kardeşi ona bir tabanca uzatırken sıcak hava kabinin içine doldu. "Direksiyona geçmen gerekebilir."

Darien göz ucuyla yanından geçmekte olduğu arabaları izliyor, sunroofun kenarından nişan alırken kısmen diziyle direksiyonu tutuyordu. Ivyana bir elini direksiyona geçmesi gerekebilir diye bekletiyor, diğer eliyle de Darien'in atışı ıskalarsa diye tabancasıyla nişan alıyordu. Ama bu açıdan daha iyi bir görüşe sahipti.

Koray ateş hattından güçlükle sıyrılarak ilerlemeye başladı.

Darien gaz pedalını yere doğru düzleştirdi. Ateş ederken lastikler gıcırdadı, lastik kara bir bulut gibi yandı.

Koray kurşunu hissetti ve savuşturdu. Tekrar ateş etti ama Koray bunu da önceden sezmişti. Göğsünü delip geçmeyi hedeflediği mermi, kanadının omzuyla birleştiği yeri parçaladı ve düşmemesine rağmen haykırdı.

Onu dikkatle izliyor, bir sonraki hamlesini tahmin ediyor ve saniyeler geçtikçe hedefinden daha da emin oluyordu.

Sanki yarası dayanılamayacak kadar büyükmüş gibi tekrar geriye düştü. Ivyana, "Binaların üzerinden uçabilir, Dare," derken Darien bir ara sokakta kaybolma ihtimaline karşı gazı azalttı. Ivy'nin söylemediğı her şeyi duymuştu: Koray kaçmaya çalışmıyordu. Aslında, istediğini elde edene kadar gitmeyi planlamıyordu.

"Aklımı okudun abla," dedi, tam Koray arabaya çarparken.

Pençeleriyle açılır tavanı kavrayan Koray, aracı bir o yana bir bu yana salladı. Ivyana küfrederek silahını sabitlemeye çalıştı. Arka koltukta Loren çığlık attı. Koray'ın saçları ılık rüzgârda dönen kara bir alev gibiydi.

"Net bir atış yapabilir misin?" Darien arabanın bir o yana bir bu yana çarpan gövdesinin sesi üzerine bağırdı. Dişleri kafasının içinde takırdıyordu. Kadının uçup gitmesine ya da çok araçlı bir çarpışmaya neden olacağını düşünmese frene basabilirdi. Bu sürtüğü hemen öldürmezlerse arabayı devirebilirdi. Bu da Darien ve kız kardeşi için sorun olmazdı, zira onlar böyle bir kazadan neredeyse hiç sıyrık almadan kurtulabilirdi. Ama Loren-

Koray onu açılır tavandan yukarı çekerken Loren çığlık atmaya başladı. Loren arabada kalmak için mücadele ederken bacakları çırpınıyor, emniyet kemeri kalçasına dolanıyordu.

Koray keyifle kıkırdadı. "*Uçmak* ister misin?!"

"Darien!" Loren çığlık attı, sesi kırılıyordu. "*DARIEN!*"

"Net bir atış yapamıyorum!" Ivy bağırdı. Hayır, çünkü Koray Loren'i kalbinin önünde tutmaya özen gösteriyordu.

"Tanrı aşkına." Darien koltukta çömelmek için sıçradı, hala sol çizmesiyle gaz pedalına baskı uyguluyordu. "Senin sürmen gerek, Ivy." Ivyana direksiyonu ondan aldı ve onun yerini almak için harekete geçti.

Darien kendini ön koltukların arasından arka tarafa fırlattığında araba sola doğru savruldu; tam da Koray sunroof'tan çığlık atan Loren'i kaldırdığı sırada.

Darien, Koray onunla birlikte uçup gitmeden önce Loren'in çıplak bacaklarını tutarak sunroof'tan içeri daldı.

Ama Koray bırakmadı ve çok geçmeden havalandılar. Rüzgâr Koray'ın kanatlarını sıcak hava balonları gibi doldurdu ve onları daha yükseğe taşıyarak otoyoldaki oyuncak büyüklüğündeki araçları döndürdü. Toplam ağırlıklarının altında Koray'ın kanatları daha hızlı çarpıyordu.

Elinde tabancasıyla Darien, Loren'in vücudunu Koray'ın kanatlarından birine tutunacak kadar yukarı kaldırdı, sağ kolu Loren'in beline sıkıca sarıldı. Kanadı sertçe çekerek Koray'ın dengesini bozdu. Diğer kanadını havada kalabilmek için çaresizce hızla çırttı. Finans Bölgesi'nin gökdelenleri lekesiz camlardan oluşan bir bulanıklık içinde hızla geçip gidiyordu.

-Darien ve Loren'in bir şahin tarafından yakalanmış lanet tavşanlar gibi havada çekildiğini yansıtan cam.

Koray kanadını onun elinden kurtarmaya çalışırken hızları tekrar arttı. Kız meydan okurcasına hırladı-

Ve sonra bir gökdelenin penceresi yaklaşırken dehşet içinde nefesini tuttu. Geri çekilmek için boşuna çabaladı ama artık çok geçti.

Darien, Loren'e gözlerini kapatması için bağırarak için yarım saniye bulmuştu ki camlar kırıldı ve gökdelenin yarısındaki bir ofisin tavandan tabana penceresinden fırladılar.

Loren, benekli halının üzerinde yuvarlanırken başı döndü. Cam her yerdeydi; derisini mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla yerden ısıırıyordu. Ama acı hissetmiyordu, henüz değil. Sonunda sakinleştğinde kulakları uğulduyor, kafasına kan hücum ediyordu.

Havada üç el silah sesi duyuldu. Avcının önünde çömelmiş, sabit bir şekilde tuttuğu tabancadan çıkan üç el silah sesi. Darien, vampire ölümcül bir hassasiyetle ateş ederken olanlardan en ufak bir şekilde etkilenmiş görünmüyordu.

Vampirin yüzü, kazıklar mavimsi beyaz vücuduna saplanırken öfke ve acının karışımından oluşuyordu. İki tanesi göğsüne, tam da kalbin olması gereken yere saplanmıştı.

-Bir tane de kaşlarının arasına. Geriye doğru düşüp aşağıdaki kaldırıma yuvarlanırken gümüş derisini yakıp kül etti.

Darien ayağa fırladı ve pervaza doğru yürüdü, camlar savaş botlarının altında çatırdıyordu. Odaya giren rüzgâr elbiselerini ve saçlarını hışırdattı. Yüz hatlarının yumuşamasından ve tabancasını kemer tokasının yanına yerleştirmesinden Loren onu öldürmeyi başardığını anladı.

Aşağıdaki sokaktan Ivyana seslendi: "Onu yakaladınız."

Kız kardeşine başıyla bir selam verdikten sonra Loren'le yüzleşmek için arkasını döndü.

Oturduğu yerde, yıkılmış ofisin ortasında soluk soluğa kalan Loren nefes alamıyordu. Pencere camının parçaları bir mozaik gibi etrafına yayılmıştı, derinleşen gün batımının kırmızı ışığı yüzlerce kırık parçaya yansıyor. Ve camların arasında kan vardı.

Bu onun kanıydı. Her damlası onundu. Kanı görünce neredeyse kusacaktı.

Ve sonra acı başladı. Acı her yerdeydi; omuzlarını, boynunu ve kollarını yakıyordu. Çıplak bacakları kan içindeydi, yaralar

cam parçalarıyla parlıyordu. Nefes alışları hızlandı, ta ki ciğerleri yanıyormuş gibi hissedene kadar, dövmesi kıpkırmızı oldu.

Darien aniden önünde çömelmişti; onun hareket ettiğini bile görmemişti. "İyisin," dedi, derin sesi nazikti. "İyi olacaksın."

Ama Loren'in nefesi kesilmişti, görüşü o kadar hızlı dönüyordu ki kendi seviyesine inen yakışıklı yüze zar zor konsantre olabiliyordu. "Acıyor," diye ısırdı. Yanakları ıslanmıştı; kan mı yoksa gözyaşı mı olduğundan emin değildi.

"Biliyorum," dedi usulca. Kollarını ona doğru açtı ama Loren hareket edemedi. Ona bir aptal gibi bakakaldı ve görüş alanında uçuşan renk lekelerine karşı şiddetle gözlerini kırptırdı. "Seni buradan taşımam gerekecek," diye açıkladı usulca. "Sorun olur mu?"

Başını sallamak için tüm gücünü harcadı. Ve sonra Darien onu bir çocuk gibi yerden kaldırıyor, parçalanmış bacaklarını beline doluyordu.

"Sanırım bir sonraki bölüm için gözlerini kapatmalısın." Odayı geçip pencerenin olduğu yere gitti, her adımda onu zorlukla itti. Loren yüzünü onun göğsüne gömdü ve parmaklarını boynunun arkasına doladı.

Etraflarında dönen rüzgârın ve serbest düşüşte hareket eden bedenlerinin hissinin belli belirsiz farkındaydı. Darien camla kaplı kaldırıma - parçalanmış pencerenin çok altına- mükemmel bir dengeyle hafifçe indi.

Loren nemli göz kapaklarını araladığında Ivyana'nın Darien'in arabasının yanında beklediğini gördü. Takım elbiseli ve ellerinde evrak çantaları olan yayalar caddenin karşısından aval aval bakıyorlardı ama Darien ya da kız kardeşi onlara doğru bakar bakmaz gözlerini kaçırıp yürümeye devam ettiler.

"Diğerleri Xander'ı yakaladı," dedi Ivy. Loren'in zar zor duyabileceği kadar kısık bir sesle, "Yaşıyor," diye ekledi.

Darien Loren'i arka kapının yanında ayağa kaldırdı. Başını serin deri koltuğa yaslayıp gözlerini kapatırken, Şeytanların İblis İkiz'e ne yapmayı planladığını düşünmeyi reddederek arabaya kayd. Tüm gücüyle yaralarına saplanan camın acısını dindirmeye çalıştı ama parçaların yakıcılığı her geçen saniye daha da arttı.

Darien onları Cehennem Kapısı'na doğru hızla götürürken Loren Sabrina'i düşündü.

Ve tüm yolculuk boyunca, onu geri alabilmeyi diledi - onunla yer deşiştirebilmeyi ve Sabrine'in kendisi yerine şeytanların koruması altında olmasını. Sabrine için her şeyden vazgeçebilirdi - *hayatından* vazgeçebilirdi - *yeter ki* onu son bir kez görebilsin.

-

Araba kırmızı tuğlalı malikânenin önündeki çakıllı yolda yavaşlayarak durduğunda kollarına ve bacaklarına uyuşuk bir his yayılıyordu.

Darien arabayı park etti ve motoru durdurdu. Loren gözlerini tekrar kapadı, Darien ve Ivyana'nın arabadan çıktıklarını hayal meyal fark etti.

Bir an sonra Darien Loren'in kapısını açtı. Yasemin kokan ılık bir esinti arabanın içine doldu, baş döndürücü koku onu az da olsa sakinleştirdi. Loren'in gözlerini açması biraz zaman aldı ve açtığında Darien'in bakışlarının onu görünce yumuşadığını fark etti.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu.

Loren zayıf parmaklarıyla emniyet kemerini çözdü. "Deneyebilirim." Loren kendini dışarı atarken ona daha fazla yer açmak için geri çekildi.

Ama başı döndü, bacakları altında katlanırken çakıllı araba yolu onu karşılamak için yükseldi.

Darien onu yere düşmeden yakaladı ve yaralarına baskı uygulamamaya dikkat ederek kollarına aldı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ön merdivenlerden yukarı çıktı. Loren kendini derin nefesler almaya zorlamaya çalıştı ama bu sadece kanının tuzlu tadını daha da belirgin hale getirdi.

Antreye ulaştıklarında ev o kadar sessizdi ki Loren diğeri şeytanların henüz dönmemiş olması gerektiğini düşündü. Gözlerini açtığında Darien'ın onu güneşlenme odasına giden bir koridora doğru götürdüğünü fark etti. Koridorun yarısında durdu ve dirseğini kullanarak kapalı bir kapının kolunu çevirdi. Bodruma inen bir dizi merdiveni inmeye başladı, botları yüksek sesle vuruyordu.

Gözlerini tekrar kapattı ve Darien onu yerin altındaki aydınlık bir odada bir sandalyeye oturtana kadar da açmadı.

Sulu gözleri çevresinde gezindi. Derme çatma bir acil servise dönüştürülmüş bir mutfağa benziyordu.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu. Başı onunkiyle aynı hizada olacak şekilde eğilmiş, ellerini dizlerine dayamıştı. Gözlerinde endişe olduğunu düşündü. Belki de hayal görüyordu.

"Zar zor," diye mırıldandı Loren.

"Derin nefes al, Calla." Lavaboya doğru ilerledi ve ellerini yıkamaya başladı. Onun dediğini yapmaya çalıştı ama her nefes alışında canı yanıyordu.

Arkasından topuk sesleri geliyordu. Loren arkasını döndüğünde Ivyana'nın yaklaştığını gördü, siyah elbisesi lamiae'lerin maviye çalan kanıyla beneklenmişti.

"Her şey yolunda mı?" Ivyana sordu.

Darien bir dolabı karıştırıyor ve Loren'in yanındaki masaya çeşitli eşyalar koyuyordu. "Yaralarında çok fazla cam var." Ceketini çıkardı ve tezgâhın üzerine fırlattı. "Kıyafetlerinin altındaki bölgeler için yardımınıza ihtiyacım olabilir." Giysilerini çıkarmasını gerektirebilecek bölgeler.

"Aslında," dedi Loren kalın bir sesle. İkisi de yaptıkları işi bırakıp ona baktılar. Gözlerini yerden ayırmadan mırıldandı: "Sanırım her şeyi Darien'in yapmasını tercih ederim. Yani... Eğer sakıncası yoksa."

Bir duraklama oldu. Göz ucuyla Darien'in kız kardeşine sertçe başını salladığını gördü.

Ivyana, "Bana ihtiyacınız olursa üst katta olacağım," dedi. Sonra da topukları merdivenlerde tıkırdayarak çıktı.

Darien gri gömleğinin kollarını dirseklerine kadar itti, Loren'in önüne bir tabure çekti ve kaslı bacaklarını Loren'in iki yanına dayayarak oturdu. Hemen işe koyuldu ve nasırlı bir eliyle Loren'in en kötü kollarını tuttu. Diğer elinde ise bir cımbız tutuyordu.

Birkaç dakika boyunca masaya düşen cam parçalarının yumuşak *çınlamasından* başka bir şey olmadı. Loren dikkatini ellerinin yaptıklarından uzaklaştırmak için onun yüzünü izledi.

"Özür dilerim," dedi. Darien onu duymamış gibi çalışmaya devam etti, ama onun dinlediğini biliyordu. "Muhtemelen bunu yapman için ısrar etmeden önce sana nasıl hissettiğini sormalıydım. Sadece-" Yutkundu. "Sanırım beni bu halde mümkün olduğunca az kişinin görmesini tercih ederim."

Plink, plink. "Seni yargılamayacak." Darien onun kolunu yukarı itti ve dirseğinin yanındaki yaraları görebilmek için kolunu nazıkçe bükte. Loren elindeki çubukla daha fazla cam çıkarırken yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

Cımbız. Gözlerini sürmeli gibi gösterecek kadar koyu kirpiklerinin altından ona baktı. "Benim için sakıncası yok Loren. Ben daha çok *seni* rahatsız edip etmeyeceği konusunda endişeliydim."

Başını salladı, tam olarak anlayamadığı bir nedenden ötürü adamın bakışlarına karşılık veremedi. Sol koluyla işi bittiğinde diğer koluna geçti. Dikiş atılmasını gerektirecek kadar derin birkaç kesik vardı; Loren bunun için gözlerini açık tutmaya çalışmadı. İğnenin batması ve ipliğin çekilmesi, altındaki zeminin dönmesi için yeterliydi.

Kolları ve omuzlarıyla işi bittiğinde sıra bacaklarına gelmişti. "Rahatsız edilmekten bahsetmişken..." dedi, bir elini çıplak ayak bileğine dolamak için aşağı uzanırken. Durdu ve başını kaldırıp ona baktı. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

Başını salladı, şimdi midesinde bulantıdan çok daha farklı bir his vardı. Elinin kavradığı ayak bileği alev almış gibi hissediyordu ama yaralarının ateşinden farklı bir ateşti bu. Belki de Ivy'nin teklifini kabul etmeliydi.

Ama Darien çoktan ayağını kaldırıp dizinin üzerine koymuş, kaval kemiği ve baldır kaslarındaki camı çıkarmaya başlamıştı bile. Ondan ayağa kalkmasını istememesinin kendi hatası olduğunu biliyordu; muhtemelen bu sandalyeden kalkarsa bayılacağını anlayabilirdi. Yırtık etek ucunun altındaki yaralarla ilgilenirken adamın eteğinin içini nasıl görebildiğini düşünmemeye çalıştı.

Bundan sonra, gömleğinin altını kendi başına kontrol etmesini sağladı. Neyse ki, kumaşın altındaki tek cam, parmak uçlarının bir fırçasıyla serbest kaldı. Tıbbi müdahale gerektiren herhangi bir yara yoktu, bu yüzden Darien'in kanlı cam parçaları yığınının temizlemekle meşgul olduğu birkaç dakikadan sonra gömleğini geri çekti.

Gömleği tekrar tamamen örtülene kadar dönüp ona bakmadı. "Her şey yolunda mı?"

Kadın başını salladı ve adam tabureyi kadının oturduğu yere doğru yuvarlayarak bacaklarını yeniden kadının bacaklarının iki yanına dayadı. Belli belirsiz pamuklu bir çubuğa benzeyen bir aletle yaralarına yapışkan, amber renkli bir sıvı sürdü.

Darien, "Son zamanlarda huysuzluk ettiysem özür dilerim," dedi ve en çok dikkat gerektiren bölgelerin üzerine gazlı bez yapıştırdı. "Bu bir mazeret değil, ama ben

insanlarla birlikte olmak."

Loren gözlerini kırptırdı. "*Sana* zorluk çıkaranın *ben* olduğumu sanıyordum," dedi. Adam başka bir gazlı bez parçasını düzeltirken gözlerini tekrar kapattı. Onu göremezse onunla konuşmak daha kolaydı.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, küçük tartışmalarımızdan zevk alıyorum. Sabrımı sınaman en sevdiğim eğlencelerden biri." Yaptığı işi incelemek için arkasına yaslandığında Loren onun gözlerini açtı. Orada gördüklerinden tatmin olmuş bir şekilde, dizinin üzerinde duran elini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Hepsi tamam." Elinin sıcaklığı, bıraktıktan sonra da uzun süre devam etti.

Ayağa kalkıp tezgâha doğru yürüdü ve bir çekmeceyi karıştırarak bir şişe ağrı kesici ve bir kol plastik bardak buldu. Lavabodan bir tanesine su doldurduktan sonra, bardağı ve ağrı kesicileri ona uzattı ve iki hap içmesini emretti. Kadın tereddüt etmedi, ancak boğazında duygulardan dolayı öyle bir sıkışma vardı ki hapları yutarken canı acıdı.

Darien her şeyi yaptığı gibi ortalığı da hızla temizledi, dezenfektan kokusu Loren'in burnuna keskin bir şekilde geliyordu. Akşam yaşananlar, Sabrine kaçırıldığından beri olan her şeyle birleşince, Loren'in aklı başına gelmeye başladı. Yerdeki bir çipe bakarken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı.

Darien konuştuğunda onu ne kadar süredir izlediğinden emin değildi. "Sarılmak diye bir şey olduğunu duydum." Ellerini kuruladığı havluyu bir kenara attı. "Pek sarılan biri değilimdir ama..." Omuz silkti. "Yardıma olabilir."

Yüzünden süzülen gözyaşlarına rağmen güldü. Ona bakışları kadar yumuşak bir gülümseme verdi ve kollarını davet edercesine uzattı.

Loren ayağa kalktı, dizleri farklı türden bir güçsüzlükle sallanıyordu. Öne çıkıp adamın güçlü kollarına atıldı ve adam onu günbatımında kapanan çiçek yaprakları gibi nazikçe içine aldı. Adamın bedeninden yayılan sıcaklık Loren'in içinden geçerek kalbine kadar ulaştı ve onu anında sakinleştirdi.

Kendi kolları için bir yer bulması gerekenden daha uzun sürdü. Ama sonunda kollarını onun sırtının üst kısmına doladı ve yüzünü göğsüne yasladı.

"Bu işte iyisin," diye mırıldandı gömleğinin içine doğru nefes nefese bir kahkaha atarak. "Yani, hiç sarılmayan biri için."

"Mmm," diye mırıldanarak onayladı, yumuşak nefesi saçlarını karıştırıyordu. "Kalp atışların yavaşlıyor."

Orada ne kadar süre öyle durduklarından emin değildi. Saniyeler ya da dakikalar olabilirdi ama Loren göz kapaklarının kayarak kapandığını fark etti. Kolları onu sarınca her şey hafiflemiş gibi hissetti. Onun kollarında kendini güvende hissediyordu, sanki onun gücü parçalanmış parçalarını bir arada tutuyordu. Darien'in kulağındaki sabit kalp atışının sesi, o saniyeler ya da dakikalar boyunca var olan tek şeydi ve hareket etmek istemediğini fark etti. Adamın o kadar güzel kokmasına aldırmadan, onu yıllarca içine çekebilir ve bundan hiç bıkmayabilirdi. Bu düşünceyle yüzü kızardı, sıcaklık göğsüne kadar yayıldı ve gerçekler ortaya çıkmaya başladı.

Merdivenlerin başında açılan kapının sesi onu ve Darien'i ayırdı.

Diğer Şeytanlar merdivenlerden inerken bir kargaşa yaşandı. Darien Loren'den uzaklaştı ve paylaştıkları sessiz anın sıcaklığını da beraberinde götürdü.

Maximus, Tanner ve Travis, kanatları gümüş siyahı yaralarla delik deşik olmuş, çılgılık atan siyah saçlı Xander'ı taşıyarak ortaya çıktılar.

Maximus ikizin boynunu sıkıca kavradı. "Onu nerede istiyorsun, Dare?"

Darien başını solundaki dar koridora doğru salladı. "Son oda."

Jack, Ivyana ve Lace bir süre sonra merdivenlerden inerken, diğer üçü Xander'ı Darien'in gösterdiği yöne doğru çekti.

Jack sırtıyordu, dövmeli bir elinde gümüş bir kazık vardı. "Harika bir gece olacak, çocuklar." Diğerlerinin ardından koridorda gözden kayboldu, Ivyana da onu takip ediyordu.

Sadece Lace oyalandı ve gizlemeye çalışmadığı bir acıyla Loren'e baktı. "Geliyor musun?" diye sordu Darien'e.

"Bir dakika içinde."

Lace diğerlerine katılmak için gözden kayboldu, ancak omzunun üzerinden meraklı bir bakış fırlattı.

Darien bir elini saçlarında gezdirdi ve Loren'in yüzüne döndü, parmaklarındaki yüzükler ışıkları yansıtıyordu. "Yukarı çıkıp biraz dinlenmek isteyebilirsin." Bakışlarında o tanıdık serinlik vardı. "Bir süre burada kalabiliriz." Söylemediği tüm kelimeleri duymuştu: Eski Karanlık Katil konuşmaya başlayana kadar burada kalacaklardı ve onu konuşturmak için ne gerekiyorsa *yapacaklardı*.

Loren merdivenlere doğru sürüklendi. "Teşekkürler." Bandajlarını işaret etti. "Hepsi için."

Sanki onun için yaptığı en büyük şey değilmiş gibi minnettarlığını elinin tersiyle itti. Onun için büyük bir olay olmayabilirdi ama onun için öyleydi. "Lafı bile olmaz."

Loren merdivenleri yarılamıştı ki, arkasını döndüğünde onun diğerlerinin ikizini sürüklediği koridorda kaybolduğunu gördü. Yumruğuna, her darbede bir insanın yüzünü parçalamak üzere tasarlanmış dört ölümcül sivri uçlu yasadışı bir silah olan Ölümün Başı muştalaları takılmıştı.

Loren ondan sonra bir daha arkasını dönmedi. Ve gecenin geri kalanını süitinde, kulaklıklarından saatlerce en yüksek seste müzik dinleyerek geçirdi.

-

Xander'ın konuşmaya başlaması Darien'in düşündüğü kadar uzun sürmedi, ancak kendisinin ve diğer Şeytanların umduğundan daha az bilgiye sahipti.

Sonunda *konuşmadan* çıkardıkları şey... onları sadece daha fazla soruyla baş başa bıraktı ama Xander'ın ortaya çıkardığı şey Darien'in yeni bir karar vermesine neden oldu.

Cildini yakacak kadar sıcak bir duş aldıktan sonra Maximus ve Travis'i mutfaktaki adada otururken buldu. Onların da saçları nemliydi; öldürdükten sonra üzerlerindeki son kan izi de gidene kadar keselenme ihtiyacı diğer Şeytanların da muzdarip olduğu bir şeydi.

Onun giriş sesiyle başlarını kaldırdılar ve yaptıkları konuşmaya ara verdiler.

"Şimdiden üç bira içtin mi?" Darien sırıttı. Travis soğuk bir şişeyi ona doğru uzattı ve o da tezgahdan kaptı. "Görünüşe göre yetişmem gereken bir şeyler var."

"Sence doğruyu mu söylüyordu?" Travis söyledi.

"Chrysantha hakkında mı?" Darien omuz silkti ve birasının kapağını kapattı. "Sanırım Dennis'e sormamız gerekecek, değil mi?"

Erkek İblis İkiz küçük sohbetleri sırasında Chrysantha Sands hakkında bazı bilgiler vermişti. Görünüşe göre, Tundra olarak bilinen Chrysantha

Silverwood Bölgesi'nde kaybolmadan hemen önce yanlış insanlarla derin bir ilişkiye girmişti. Çalıştığı Puerta de la Muerta adlı barın sahibi Dennis Boyd'dan başkası için ek iş yapmıyordu. İkiz, Şeytanlar ona ne kadar acı çektirmiş olursa olsun, Loren'i bulmak için dört milyonu kimin ödediğini açıklamadı. Üzerinde çalışırken yalan söylediğine dair herhangi bir işaret var mı diye aurasını kontrol ederek ondan alabildikleri kadarını almışlar ve sonra da acısına son vermişlerdi.

Eğer ikizin Chrysantha hakkında söyledikleri doğruysa, Darien'in Logan'a gitmeden önce bunu teyit etmesi gerekiyordu çünkü kurdun Chrysantha'nın yasadışı mallar sattığını öğrenirse ne yapacağından emin değildi. Özellikle de Kan İksirleri.

Angelthene Kan İksirleri Sendikası, kolluk kuvvetlerinin yıllardır son vermek istediği gizli bir operasyonda ve operasyonun başındaki kişi de Kasap olarak bilinen büyücü Casen Martel'di. O kadar uzun süredir sendikanın içindeydi ki çok az rakibi vardı, ancak ara sıra birileri onu devirmeye ve müşterilerini çalmaya çalışıyordu. Görünüşe göre Dennis Boyd böyle bir şeye kalkışan en yeni aptaldı.

Darien birasından bir yudum daha aldı ve Cehennem Kapısı'nın en üst katlarından Loren'in süitine doğru tavana bakarken Gözlerini kırptırarak yerine oturttu. Aurasından hiçbir iz görünmüyordu, tek bir beyaz veya gökkuşağı titreşimi bile yoktu, bu da tılsımla uyuduğu anlamına geliyordu.

İyi bir şey. Her ne kadar Umbra Forumu'nda düzenli olarak geliştirdiği koruma büyülerine ve Mortifer'ın gizleme işine tamamen güveniyor olsa da, fazladan bir korumaya sahip olmaktan asla zarar gelmezdi.

Onun için duyduğu endişe, bazen geceleri onu uykusundan uyandıran, bazen de süitinde onu kontrol etmek için Görü'yü kullanmasına neden olan somut bir şeydi. Bazen mahremiyete tecavüz gibi geliyordu ama bunu yapmak zorundaymış gibi hissediyordu.

Bodrumda yaralarıyla ilgilendikten sonra ona sarıldığında, onu bırakmak istemeyeceğini tahmin etmemişti. Ona bu kadar yakın olmak hoşuna gitmişti, kalp atışlarını sadece duymakla kalmayıp *hissetmek* de hoşuna gitmişti. Ve ailesi merdivenlerden inip onu ondan ayrılmaya zorladığında, bu kesintiden dolayı kendini sinirli hissetmişti. Onu bırakmaya hazır değildi; aslında orada saatlerce öylece durabilirdi, kızın aurası onunkiyile aynı hizadaydı.

Birine aşık olmak böyle bir şey miydi?

Ona deli diyebilirsiniz ama bir yanı kaderlerinin artık birbirine bağlı olduğunu ve ikisinin de geri dönemeyecek kadar derine battığını düşünüyordu.

-

Pazartesi gecesi geldiğinde Loren uyuyamadı.

Yedi ölümcül katille aynı çatıyı paylaşmaya alışmaya başlamıştı, bu yüzden akademideki yurt odasında dönüp durmaktan başka bir şey yapamıyordu. Dallas saatler önce uykuya dalmıştı, yanındaki yataktan gelen tek ses onun düzenli nefes alışığıydı.

Komodinin üzerinde duran Loren'in telefonu yüksek bir sesle çaldı. Telefonu almak için eğildi ve parlaklığı kıstı.

Ekranı DARIEN CASSEL belirdi. Loren, telefonun kilidini açmak ve mesajı okumak için parmak izini kullanırken ellerinin titrediğini, midesinin derinliklerinde keleklerin kanat çırpıtığını fark etti.

Nasıl hissediyorsun?

Loren üç farklı cevap yazdı ama göndermeden önce her birini sildi: *Tamam.*

Dürüst olmak gerekirse, kolları çok acıyordu ve bacaklarındaki birkaç kesik de öyle. Ama bunu ona söyleyecek değildi. O sabah onu yeni bir gazlı bez rulosu ve bir şişe ağrı kesiciyle akademinin kapısına bırakmıştı. O gece bandajlarını kendisi değiştirmek zorunda kalmıştı, ki bu da onun yaptığı kadar zevkli değildi.

Bu anıyı hatırlayınca yüzü kızardı.

Güzel, cevap yazdı. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Loren mesaja baktı. Onunla konuşmayı kesmek istemediğini fark ederek şöyle yazdı: *Nasılsın?*

Yazdığını göstermek için bir baloncuk belirdi. Tek bir kelimeyle cevap vermeden önce kayboldu ve iki kez yeniden ortaya çıktı: *İyi.*

Loren karanlığa gülümsedi. *Ne yapıyorsun?*

Cevap vermesi bir dakika sürdü. *Eve geliyorum.*

Saat sabahın ikisi.

Ne olmuş yani?

Serçe tırnağını kemirerek bir cevap daha yazdı. *Senin uyuman gerekmiyor mu?*

Ben de sana aynı şeyi sorabilirim.

Loren'in gülümsemesi sırtmaya dönüştü. *Beni uyandırdın*, diye yalan söyledi.

Bana cevap vermene gerek yoktu. Kahretsin, iyi bir noktaya değindi. Onun telefonda zaferle gülümsediğini neredeyse hissedebiliyordu ve kendini kızarıırken buldu.

Parşömeni çözme şansın oldu mu?

Pek sayılmaz, diye cevap verdi. *Akademi kütüphanenizdeki yasaklı bölüme benim için erişme şansınız var mı?*

Neye ihtiyacın var?

Antik Reunerian üzerine herhangi bir kitap yardımcı olabilir. Eğer yakında bazı cevaplar bulamazsam, saçımı başımı yolacağım.

Deneyeceğim, dedi. *Ve eklerken yine kızarıyordu: Ve harika saçların var, lütfen onları koparma.*

Ha-ha, çok sevimlisin. Loren'in gülümsemesi o kadar büyüdü ki yanakları acıdı. Önceki konuya geri dönerek, *"Teşekkürler Çaylak"* dedi. *Sana bir borcum olsun.*

Birbirlerine henüz veda etmeyi içermeyen üç farklı mesaj yazdı, sonra da *"Şimdi uyuyacağım"* da karar kıldı.

O da *aynı şekilde* cevap verdi. *Yorgunum.* Bir süre sonra, yazdığı mesajları sildikten sonra, *"İyi geceler Loren Calla"* diye ekledi.

İyi geceler, Darien Cassel.

Ekranı kapatıp yastıklarına geri yerleşirken hâlâ aptal gibi gülümsüyordu.

Bundan sonra uykuya dalması uzun sürmedi ve sabah olduğunda kendini nedenini merak ederken buldu - ve kendini cevaptan kaçarken buldu.

"Hoc puella invisibilia." Dallas'ın yumuşak sesi Tuz Evi'nin aynalı girişinin dışındaki koridorda yankılandı. Odağı gölgeler arasında parlıyor, burnundaki çilleri daha da belirginleştiriyordu. "Görüneni sakla, bu kızı görünmez yap."

Loren gözlerini sımsıkı kapadı ve büyü üzerinde dalgalanırken kusmamaya çalıştı. Dallas'ın asasının ucundaki ametist parçası mor dalgalarla titreşti. Renk, aynanın sahte yansımasındaki ağaç gövdelerinin üzerinde yılan gibi kıvrıldı ve koridordaki taşların etrafında dolandı.

Dallas, Loren'in durduğu yerdeki boş havayı değerlendirirken sırtıttı. "Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum!"

Loren onu susturdu. "Şimdi kendin yap," diye fısıldadı. Dallas'ın büyüye kendine yapması birkaç deneme gerektirdi ama kısa süre sonra ikisi de doğu kanadına doğru sürünmeye başladıklarında meşale ışığında eğilen gölgeleri dışında görünmez oldular.

Eğer bu saatte evlerinin dışında yakalanırlarsa, başları belaya girecekti. Daha da kötüsü, kütüphanenin yasak bölümünde yakalanırlarsa okuldan atılırlardı. Loren bu gerçeğin üzerinde durmamaya çalıştı, bunun yerine kendine Darien'in o kitaplara ihtiyacı olduğunu hatırlattı - *Sabrine*'in o kitaplara ihtiyacı vardı. Eğer Darkslayer'ların neden Loren'in peşinde olduğunu ve o parşömenin Arcanum Well hakkında ne söylediğini çözemezlerse, Sabrine'i asla geri alamayabilirlerdi.

Yasaklı bölümün girişine ulaştıklarında, tozlu kitap raflarının sıralarını koruyan kötü ruhu hatırladılar. Öğrenciler bu hayalete, yüzlerce yıl önce kampüste ölmüş bir öğrenci olan Bakışlı Genç diyorlardı. Bazıları onun kendini öldürdüğünü söylerken, diğerleri öldürüldüğünü iddia ediyordu.

Dallas boş bir Morpheun tonik şişesini odanın diğer ucuna fırlatarak dikkat dağıttı. Bardak duvarlara ve raflara çarparak şingirdadı ve hayalet yıldırım hızıyla şişenin peşinden koridorlarda ilerledi.

Dallas, Loren'in kulağına doğru tıslayarak, "Cüzdanını asla boşaltmamalısın," dedi ve nefesi Loren'i ürpertti. Sadece sihirle havada asılı duran damlayan mumların aydınlatığı yasak bölüme girdiler. Adımlarını hafif atıyorlardı, çünkü görünmez olmalarına rağmen saklayamadıkları bazı şeyler vardı.

Neredeyse yok denecek kadar küçük bir bölüm olan Kadim Reunerian üzerine yazılmış kitapları bulana kadar kitap sırtlarını taradılar. Zaman ayırmalarına degecek tek bir kitap vardı; Loren'in hissettiği kadar insani olmadığını umduğu bir deri türüyle ciltlenmiş bir kitap. Bunun dilin kendisi hakkında bir kitap olduğunu söyleyecek kadar Reunerce biliyordu - daha spesifik olarak, bir öğrenci rehberi.

"Bu tam da ihtiyacımız olan şey." Kitabı raftan aldı. "Darien'in-"

"Yasaklı bölüme girmek okuldan atılmakla cezalandırılacak bir eylemdir kızlar." Loren, müdürün sessizliği yaran sesiyle neredeyse çığlık atacaktı. Yanı başındaki Dallas topuklarının üzerinde dönerek elini boğazına götürdü.

Loren, Dallas'a bakınca büyüünün son birkaç dakika içinde etkisinin geçtiğini fark ederek iki kez baktı. "Müdür Bey," diye homurdandı Loren, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. "Bizi korkuttunuz."

"Kitaplara bakmak istiyorsan," dedi müdür, yüzü ciddileşerek, "tek yapman gereken talep formuna adını yazmaktı." Loren'in göğsünde tuttuğu kitaba bakarken bakışları suçlayıcı bir hal aldı. "Kitabı çalmayı gerçekten planlamıyordunuz. Öyle değil mi kızlar?"

Dallas'ın sesi Loren'inkine karışarak kekeledi: "Hayır, Müdür Bey. Tabii ki hayır." Loren ekledi, "Biz sadece..." yutkunmak için durakladı, "bakıyorduk."

Buna inanmadı. "Bu kitaplar burada büyüyle tutuluyor; benim iznim olmadan hiçbir kütüphanenin bu bölümünü terk edemez. Akademi yönetmeliklerinde belirtilen her şey sizi kovmam gerektiğini söylüyor." Müdürün arkasında, şeffaf yüzüne taş gibi göz çukurları itilmiş olan Bakışlı Genç kıkırdayarak süzülüyordu.

Loren'in bakışları yere düştü ama kitabı uzatmadı. Langdon kitabı istiyorsa, ölü bedeninin parmaklarından zorla alması gerekecekti.

Müdür, "İkinizin neden ölü bir dili öğrenmeye ilgi duyduğunuzu merak ediyorum" dedi.

Loren biraz inandırıcı olabilecek bir mazeret bulmaya çalıştı ama dilinin döndüğü tek şey anlaşılma bir kekeleme oldu. Langdon bu okulda öğretilen her dersi ve konuyu biliyordu, bu yüzden bir proje hakkında yalan söylemenin onlara hiçbir yararı olmazdı.

Ama Dallas söze girdi. "Büyükbabama ait eski bir günlük bulduk," dedi. "Ne yazdığını okuyabilmeyi çok isterdim Müdür Bey. Onunla hiç tanışma fırsatım olmadı."

Müdürün gözleri Loren'in üzerinde o kadar uzun süre kaldı ki Loren kıvrana başlağı. Ama müdür şöyle dedi: "Kitabı iki haftalığına kütüphaneden çıkarmana izin veriyorum. Bu iki hafta dolduğunda, kitabı fiziksel olarak iade etmenize gerek kalmayacak; kitap kendini rafa geri ışınlayacak."

"Teşekkür ederim Müdür Bey," dedi Loren. "Çok naziksiniz."

"İkinizle birlikte Tuz Evi'ne dönüyoruz." Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. "Sizi bir daha kütüphanenin bu bölümünde görmek istemiyorum, yoksa kovulursunuz."

Kitabı göğsüne bastıran Loren, aceleyle Tuz Evi'ne dönerlerken zaferle gülümsedi.

-

Loren'in haftasının geri kalanı korkunç derecede yavaş geçti ve bunun üç nedeni vardı.

İlk neden, kesinlikle en önemlisi olmasa da, sargılı kollarını ve bacaklarını akademi kazakları ve nefret ettiğı kaşındırıcı üniforma pantolonlarıyla örtmek zorunda kalmasının her günü daha da kötüleştiriyordu.

İkinci neden ise bir hafta daha geçmesine rağmen Sabrina'in hâlâ kayıp olmasından nefret etmesiydi; Usta Parşömen'in gizemi, Dallas'la birlikte o kitabı buldukları zamankinden daha fazla çözülememişti.

Haftanın uzamasının üçüncü nedeni Darien Cassel adında bir avcıydı.

Loren Darien'i hafta içi nadiren görüyordu, bu yüzden kendini hafta sonlarını her zamankinden daha fazla iple çekerken buldu. Bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu - birçok nedenden ötürü. Ama yine de her fırsatta telefonunu kontrol ediyor; basit bir "*Nasılsın?*" ya da "*Ne yapıyorsun?*" dışında söyleyecek bir şey olmadığına bile kendini ona mesaj atarken buluyordu.

Birkaç saat sürse bile her zaman cevap verirdi, bu yüzden onunla konuşmaktan *o* kadar da hoşlanmadığını düşündü. Bunu anlamamaya çalıştı ama Darien hakkında düşünmemeyi, konuşmamayı ya da *onunla* konuşmamayı gerektiren diğer her şeyde olduğu gibi bunda da fena halde başarısız oldu.

Kyle'in dövme salonunda olanlardan sonra boynunda sürekli bir tılsım taşıyan tek kişi o değildi. Diğer Şeytanlar da önlem olarak takıyordu - ikizlerin Diablo'da öğrendiklerini Şeytanlar onları yakalamadan önce ele geçirilmesi zor patronlarına bildirme ihtimaline karşı. Bu görev çok ama *çok* pahalıya mal olmaya başlamıştı. Ama Loren bunu uzun süre düşünmesine izin verirse, suçluluk duygusu kalbini bütünüyle yutacaktı.

Bugün suçluluk duygusunu daha da ağırlaştıran bir başka şey de Şeytanların artık okulun dışındaki nöbetleri paylaşıyor olmalarıydı. Bu hafta sonundan itibaren Loren çalışırken onlar da dönüşümlü olarak Mordred ve Penelope'nin evlerinin arkasındaki sokakta araçlarının içinde oturacaklardı. Kimse bu durumdan şikâyetçi değildi, en azından Loren'in duyabileceği mesafede. Lace bile, gerçi ona nadiren nöbet görevi verilirdi. Yine de Loren onların değerli zamanlarının çoğunu aldığı için kendini kötü hissediyordu.

Geçtiğimiz Salı günü nöbet görevi Maximus'a verilmişti ve Loren onunla akademinin kapısında buluşarak Kadim Reunerian kitabını Darien'e iletmesi için ona vermişti. Loren, Darien'in o gün nöbetçi olmasını ummadığını söylerse yalan söylemiş olurdu ama haftanın her günü onun dışındaki tüm Şeytanlara verilmişti. Bunun kişisel bir şey olmadığını biliyordu ve tanrılar da onun ara sıra dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama yine de onu hafta sonlarından daha fazla görebilmeyi dilemekten kendini alamıyordu.

Cuma günü geldiğinde Loren'in son dersi Phipps'in dersiydi. Profesör durmadan konuştuğu Loren'in gözleri aniden dönüyor, kollarındaki yaralar yanıyordu. Sabrine'le ilgili düşünceler kafatasından kalbine doğru ilerliyor ve ayaklarının altındaki zeminin dönmesine neden oluyordu. Düşüncelerinin Sabrine'den bu kadar uzaklaşmasına izin verdiği için bile korkunç bir arkadaştı.

bir dakika kadar. Sab ş u anda ölmüş ya da ölüyor olabilirdi ve Loren burada oturmuş bir avc ıyı eziyordu.

Kaçırılan o olmalıyd ı, Sabrine de ğ il. *O olmalıyd ı.*

Loren aya ğ a fırladı ve çevresindeki birkaç ö ğ renciyi ürküttü. Kitaplarını toplayıp çantasına att ı ve kap ıya yöneldi.

"Loren!" Dallas arkasından seslendi.

Ama Phipps, "Oturun Bayan Bright," dedi.

Dallas onunla tart ışmaya başladı ama koridorda aceleyle ilerlerken Loren'in duydu ğ u son şey bu oldu. Duvarları kaplayan boyalı figürlerin bak ışları her adımında onu takip ediyordu. Ders on beş dakika daha bitmeyecekti ama bir saniye daha bo ğ ucu bir odada sık ışıp kalmaya dayanamazdı.

Kapılardan ge çip güneşli otoparka ulaştıktan sonra bir palmiye a ğ acının gölgesindeki banka y ı ğ ıldı. İçinden h ı çkırıklar dökölüyor, vücudu h ı çkırıkların şiddetiyle titriyordu. Ç ı ğ lık atmak istiyordu ama otoparkta rölantide çalışan ara çlar vardı. İhtiyacı olan son şey başka birinin bu karmaşaya dahil olmasıyd ı.

Bundan nefret ediyordu. *Her şeyden* nefret ediyordu. Sabrine'i geri istiyordu - bunun ger çekleşmesi için kendi hayatından vazgeçmesi gerekse bile umurunda de ğ ildi. Bunun olmasına *ihtiyacı vardı.*

Nefes al ıř veri ři yavaşladı, parmakları bo ğ azındaki parlak güneş ı ř ı ğ ında par ıldayan t ıls ıma gitti.

Tek yapması gereken onu ç ı karmakt ı. Tek yapması gereken onu çözmekti ve Sabrine özgürce yürüyebilecekti. E ğ er Darkslayer'lar onun için gelirse, öyle olsun. Sahip oldu ğ u azıcık cesaretle onlarla yüzleşecekti.

Darien'in arabasının motorundan gelen tanıdık gümbürtü parmaklarını sakınleştirdi. Bankın en yak ınındaki kaldırıma park etti ve motoru durdurdu. Bir an sonra kap ısı açıldı ve arkasından kapandı.

Nasıl oluyordu da o yanında oldu ğ u anda dünya birdenbire hafiflemiş gibi hissediyordu? Yeniden nefes alabiliyordu ve kalbinin paramparça olmuş parçaları, sadece onunla aynı ortamda oldu ğ u için yeniden örölüyormuş gibi hissediyordu.

Adam kad ının yanındaki banka oturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu, ama kadın h ı çk ıra h ı çk ıra a ğ lamaya devam ederken hi çbir şey söylemedi.

tılsımı sıkı bir yumrukla kavrayarak akademi tişörtünün kollarını sıyırdı.

Tek bir çekiş. Sadece bir sert çekiş ve büyü geçersiz kılınacaktı.

Yine de Darien bunu yapmasına asla izin vermezdi ve eğer kendine karşı dürüst olsaydı, bunu yapamayacak kadar korkaktı.

Loren ellerine doğru mırıldandı, "O öldü, değil mi? Çok uzun zaman oldu. Onu sonsuza dek hayatta tutmalarının imkânı yok."

"Onunla yer değiştirmek hiçbir şeyi çözmeyecek Loren," dedi Darien yumuşak bir sesle. Boğazından bir hıçkırık yükseldi ve tılsımı daha sıkı kavradı. "Sabrine'i kaçıran adamlar gibi insanlar pazarlıkla ilgilenmezler. Elleriindeki tek koz, onu bırakacaklarını söylediklerinde onlara inanacak kadar saf olmanı ummak."

Loren'in buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Sıcak bir esinti yanaklarındaki gözyaşlarını kuruttu.

"Bunu söylerken duyarsız görünmek istemem," diye devam etti Darien.

"Ama burada arkadaşınızın hayatından daha önemli bir şeyin söz konusu olduğuna inanıyorum." Loren için hiçbir şey Sabrine'in hayatından daha önemli değildi ama Darien'in bunu söylerken haksız olmadığını da biliyordu. Tam da bu yüzden tılsım hâlâ avucunun içindeydi ve zinciri boynunun arkasına batıyordu.

Arcanum Kuyusu'nun ne olduğunu ve Loren'le nasıl bağlantılı olduğunu anlayana kadar, satranç tahtasındaki yerlerinde sıkışıp kalmışlardı.

Ve o adamların Sabrine'i serbest bırakacaklarına inanırsa aptallık etmiş olurdu. Darien haklıydı: Sab'ı kaçıran her kimse anlaşma yapmakla ilgilenmiyordu. Sadece onu bir tuzağa çekmeye çalışıyorlardı. Sabrine hâlâ hayattaysa, yemden başka bir şey değildi. Bir pazarlık kozu.

Akademnin kapıları menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Loren, Darien'e "Hey" demeden önce yaklaşanın Dallas olduğunu biliyordu.

Sonra Loren'in önünde durdu, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "İyi misin Lor?"

Loren yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Artık dayanamıyorum, Dal. Sab'in nerede olduğunu bilmemeye katlanamıyorum."

Darien, aniden ayağa kalkan Loren'in sırtında bir el gezdirdi. "Hadi biraz gezelim." Başını arabaya doğru eğerken saçının alt kısmındaki bir tutam yerinden oynadı. "İkiniz de."

Loren hemen ayağa kalktı ve Dallas ona, "Nereye gidiyoruz?" diye sorarken eşyalarını topladı.

Darien şoför mahalline doğru ilerlerken, "Şehrin kolluk kuvvetlerinin bu şehrin pislikleri üzerinde ancak bu kadar etkisi olabilir," dedi. "Sanırım listemdeki birkaç yeri ziyaret etmemizin tam zamanı. Tek başıma gitmeyi planlıyordum ama..." Loren'e baktı. "Her şeyi istedin çaylak. Şimdi senin şansın. Üstesinden gelebilir misin?" Soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Loren başını salladı. "Evet."

"Güzel. O zaman Puerta de la Muerta ile başlayacağız."

Dallas arabanın arka koltuğuna kayarken, "Ölüm Kapısı," diye düşündü. Loren aceleyle yolcu tarafına geçti ve arabaya bindi. "Kulüp falan mı?"

Darien kontak anahtarını çevirdi, motor gümbürdeyerek çalıştı. "Chrysantha Sands'in kaybolduğu gece içki servisi yaptığı bir bar." Vitesi boşa aldı ama durakladı. Loren'e baktı ve sonra aynı şeyi Dallas'a yapmak için koltuğunda döndü. "Eğer o kazakların altında bir şey varsa, ben olsam onları çıkarırdım. Gideceğimiz yer... Hangi okula gittiğinizi kimsenin bilmesini istemezsiniz diyelim."

Onlara iki kez sormasına gerek yoktu. Kazaklarını çıkardılar ve sadece üzerlerindeki beyaz, sıradan atletleri bıraktılar.

Ve sonra Ölümün Kapısı'na doğru yol aldılar.

-

Angelthene'de yaşadığı on dokuz yıl boyunca Loren, Meatpacking Bölgesi'nin yakınına bile gitmemişti.

Fabrikaların ve mezbahaların metropolün sadece büyük bir bölümünde yer aldığı uzak şehirlerdeki diğer Et Paketleme Bölgelerinin aksine, Angelthene'deki hala yüzlerce yıl önce ilk inşa edildiği zamanki gibiydi. Burada her tür et işleniyordu ve domuz ve sığır etleri arasında insan eti bulmak pek de olası değildi. Bir insan olarak buradan uzak durmasının nedeni de tam olarak buydu. Sadece kokusu bile öğürmesi için yeterliydi.

Angelthene Şehir Merkezi'nin bu bölgesinin kuzeyinde Sanat ve Mücevher Bölgeleri yer alıyordu ve gittikleri caddeden üç blok ötede Tarihi Çekirdek bulunuyordu. Ve Tarihi Çekirdek'in hemen güneyinde

şehrin birçok tehlikeli yeri gizleniyordu. Hayatına değer veren hiç kimsenin tek başına ya da başka bir şekilde dolaşmaya cesaret edemeyeceği bir yer. Güpegündüz bile.

Darien, Meatpacking Bölgesi'nin hemen yakınındaki Puerta de la Muerta olarak bilinen barın önüne paralel park ettiğinde gün ışığı hızla azalıyordu. Bu bölgedeki tüm binaların pencereleri parmaklıklarla kapatılmış, geriye kalan birkaç ev de tahtalarla kapatılmış, çitlerle çevrilmiş ve etiketlenmişti. Çöpler tüm açık alanlara ve ara sokaklara yayılmış, oluklara doldurulmuş ve rüzgârın savurduğu çöpler tutkal gibi çitlere yapışmıştı. Barlar ve striptiz kulüpleri dışında çevredeki tek işyerleri rehinci dükkanları ve içki dükkanlarıydı; hepsinin de camlarında parmaklıklar vardı.

Loren aynı anda hem sıcak hem soğuk, hem uzak hem de tetikte hissediyordu. Darien'in eğilip önündeki torpido gözünü açmasını izlerken kalbi hızla çarptı ve ceketinin kolu dizlerine değdiğinde daha da hızlandı.

"Arabanızın kurşun geçirmez camları var mı?" diye kekeledi. Adam bir tabanca alıp torpido gözünü kapatırken onu görmezden geldi.

Dallas öne doğru eğilip ön koltukların arasına bakarken Leather inledi. "Oraya silah sokmanıza izin mi veriyorlar?"

"Silahlar sadece dikkat dağıtmak için," dedi Darien tabancasını kılıfına sokup bir çift muştayı cebine koyarken. Ardından siyah ceketinin iç cebine bir bıçak yerleştirdi.

Loren, "Neyin dikkatini dağıtmak için?" dedi.

"Gerçek tehdit." Darien ona şeytani bir gülümseme verdi. Kadın yutkundu. "Peki gerçek tehdit ne?"

Bu gülümseme, tüm düz, beyaz dişlerini gösteren hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Ben, aptal kız."

Elbette, diyecekti neredeyse. Ama Darien orta konsola doğru eğilip Avertera tılsımını ellerine aldığı anda -bulunduğu yerin korkusundan başka nedenlerle- birdenbire dilini sözcükler oluşturmak için çalıştıramadığını fark etti.

Tılsımı incelerken parmak eklemleri köprücük kemiğine değdi, geçen gün Cehennem Kapısı'nda hissettiği tanıdık sıcaklık o kadar hızlı geri döndü ki başı döndü. Bu arabaya ilk kez bindiğinde fark ettiği lezzetli, erkeksi kolonyanın kokusunu alabileceği kadar yakındı. Koyu renk kirpiklerinin kontrastıyla daha da parlaklaşan gözlerindeki her gümüş parçasını görebiliyordu.

Arka koltukta Dallas bir gülümsemeyi bastırıyordu. Darien'in dikkati başka bir şeyle meşgulken, Dallas elini ağzına götürerek müstehcen bir hareket yapma fırsatını yakaladı.

Loren bakışlarını Dallas'ın dilinin yanağının iç kısmına doğru ittiği görüntüden ayırdığında yüzü kızardı ve Darien'in kolyeyi başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırdığını gördü. Kolyeyi bıraktığında, kolye boynunda hafifçe şingirdarken, ellerinde bir altın lekesi vardı.

"Zayıflıyor." Emniyet kemerini çözdü ve kapısını açtı. "Bir ya da iki gün daha dayanır ama yakında sana yeni bir tane bulmam gerekecek. Bu gece seninle tılsımları değiştireceğiz; benimki daha yeni."

Loren, "Benim için bir bakır daha harcamayacaksın, Darien Cassel," diye uyardı. "Ve senin tılsımını da almayacağım."

Sırıtarak bir ayağını kaldırıma koydu. Kasap blokları aracılığıyla korkunç ölümlerin kokusunu taşıyan bir rüzgâr taksinin içine doğru esti, pis koku midesini bulandırdı. "Benimle tartışma Loren Calla. Ne istersem yaparım."

Dallas, Loren'le birlikte arabadan inip Darien'i takip ederek kapalı metal kapıların önünde iki fedainin durduğu bara giderken gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Sokak köşelerinde pezevenkler ve köpekbalıkları çalışıyordu ve kirli kıyafetler giyen cadı ve büyücü grupları barın yakınındaki bir elektrik direğinin dibinde oturmuş, nargile içiyor ve betona koruma sembolleri ve anlamsız grafitiler karalıyordu. Veneficae'lerin hemen ötesinde, yarı giyinik bir kurt adam, üzerinde mesaj yazan su lekeli bir karton tabela tutuyordu.

İMPERATOR'UN CANI CEHENNEME.

Biraz uzaktaki başka bir kurdun paylaşacak başka bir fikri vardı: HEPİMİZ BARIŞ İÇİNDE YAŞAYANA KADAR EŞİT OLAMAYACAĞIZ.

Bakışlarını tabeladan ayıran Loren, Darien fedailerin önünde durduğunda ona yaklaştı. Koyu renk, dağınık saçlı ve keçi sakallı, tam kanlı büyücülerin en uzun boylusu, Darien'in kulağının altındaki Şeytanların işaretini hemen fark etti ve kocaman omuzlarını dikleştirdi.

"Burada ne işin var avcı?"

"Dennis Boyd'la konuşmam gerekiyor," diye cevap verdi Darien soğukkanlılıkla, bu fedainin başının bir karış üzerinde durmasından hiç etkilenmemiştir. "Sanırım

Neden burada olduğumu öğrendiğinde beni dinlemekte bir sakınca görmeyecektir."

Fedailer bakıştılar. Temiz traşlı olanı şöyle dedi: "Dennis meşgul. Uğradığınızı ona haber veririz."

"*Şimdi* ona haber vereceksin." Darien'in sesi keskindi. "Dennis'i sizin kadar iyi tanımıyorum çocuklar, ama içimden bir ses kapısına gelen bir Şeytanı geri çevirdiğinizi duymaktan hoşlanmayacağını söylüyor."

Saksağanların gaklamaları gökyüzünü dolduruyordu. Loren kaç kuş olduğunu saymak için gözlerini önünde olup bitenlerden ayırmaya cesaret edemedi. Fedailerin ağızlarının ince çizgiler haline gelmesine bakılırsa, bu pek de umut verici bir sayı değildi. Batıl inançları olsun ya da olmasın, sadece bir aptal bir alameti görmezden gelirdi.

Yakınlardaki cadılar ve büyücüler bile tebeşirle sembollerini karalamayı bırakmıştı. Hâlâ pipolarından tüttürüyorlardı ama şimdi barın önünde cereyan eden sahneyi izliyorlardı.

Fedailer onu tekrar değerlendirirken Darien gülümsedi, parmakları iki yanında seğiriyordu. "Sizi ikna edebildim mi, yoksa bunu başka bir zaman mı tartışmak istersiniz?"

En uzun boylu fedai kulaklığını taktı ve telefonu açan kişiye Dennis Boyd'u görmeye gelen bir Şeytan olduğunu söyledi.

Kapılar inleyerek açılana kadar iki dakika geçti. İçeriden ağır baslı bir müzik yükselirken, yarı insan yarı büyücü olan kel bir adam -Fedailerin arasından sıyrıldı. Madde bağımlılığından süt gibi olmuş gözleriyle Darien'e baktı ve sonra iki yanında duran kızlara dikkat etti.

Dennis kaba bir tavırla, "Üzerlerini arayın," diye emretti.

Fedailer önce Darien'i kontrol etmeye koyuldular; ayaklarını iki yana açıp ellerini başının iki yanına kaldırırken hâlâ gülümsüyordu.

Dennis sakallı çenesini Dallas ve Loren'e doğru salladı. "Bu ikisinin içme yaşında olduğunu düşünecek kadar aptal değilim, Cassel."

Fedailer Darien'in tabancasını ve muştasını geri aldılar ve Darien onu düzeltme zahmetine girmeden, "Buraya içmeye gelmediğimizi söylememe gerek olduğunu sanmıyorum, Dennis," dedi.

Fedailer Darien'in üzerinde buldukları silahlardan tatmin olmuş görünüyorlardı ve kızlara yöneldiler. Onları kontrol etmeleri uzun sürmedi ve fedailer işlerini bitirince kenara çekilerek girişlerine izin verdiler. Darien

Dennis'in peşinden kustumuk, sulandırılmış içki ve bayat sigara kokan karanlık bara girdiler. Masalarda ve barda toplanmış, biradan büyüü toniklere kadar her şeyi yudumlayan sisli gözlü sarhoşların yanından geçerken, süngerimsi turuncu halı Loren'in ayaklarının altına batıyordu. Darien'in topuklarına yakın durdu, Dallas onun arkasındaydı.

Dennis barın kenarında durdu ve güdük parmaklarıyla kel kafasını kaşıdı. "Oynadığın oyuna başlamadan önce... Sana bir içki ikram edebilir miyim, Avcı?"

"Oyun yok, Dennis." Bardaki birkaç kişi Darien'i görünce yanlarından uzaklaşırken, makyajla süslenmiş iki cadı saçlarını düzeltirken onu ilgiyle izledi. "İçki de yok. Sadece size birkaç soru sormak için buradayım."

Barın içini aydınlatan birkaç ampulün altında bunu söylemek zordu ama Loren, Dennis'in parlak yüzünün solduğuna yemin edebilirdi. "Pekâlâ o zaman."

Dennis bardan uzaklaşıp kendisini takip etmelerini işaret ederken gözleri kocaman ve kırpışmıyordu. Onları ultraviyole ışık çubuklarıyla parlayan bir geçitten geçirerek menteşeleri orantısız bir şekilde sarkan ezik bir kapıya götürdü.

Büro aşağı yukarı bir ayakkabı dolabı büyüklüğündeydi, içinde küçük bir masa ve soyulmuş deri bir döner sandalye için ancak yeterli yer vardı. Dennis bir dosya dolabının arkasını karıştırarak üç katlanır sandalye buldu ve ayakları muşambaya çarparak gıcırdayan sandalyeleri masanın karşı tarafına yerleştirdi. Darien, Loren ile Dallas'ın arasındaki sandalyeye otururken, Dennis de masanın diğer tarafına yerleşti.

"Pekâlâ, Cassel." Dennis taşan kül tablasından bir sigara izmariti aldı, yaktı ve bir nefes çekti. "Senin için ne yapabilirim?"

"Chrysantha Sands için buradayım," dedi Darien ve hemen işe koyuldu.

Dennis bir ciğer dolusu acı duman üfledi. "Seni Logan mı gönderdi?"

"Kendim gönderdim. Söylentilere göre Chrysantha kaybolduğu gece burada barmenlik yapıyormuş. Gecenin olaylarını benimle birlikte gözden geçirmek ister misin?"

Dennis çatlamış dirseklerini masanın üzerine yerleştirdi. "Hiçbir şey olmadı. Logan'la bu konuyu konuştuk, sıradan bir Cumartesi gecesiydi. Chrysantha her zamanki müşterilerime hizmet veriyordu: motorcular, vampirler falan." Sigarayı tutan elini havada salladı, sanki söylediği şeyi açıklamaya yardımcı olabilirmiş gibi. Darien bu hareketi ölümcül bir dikkatle izledi.

bakışlar. "Olağan dışı bir şey olmadı." İzmaritten geriye kalanları kül tablasına attı. "Sabahın ikisinde bar kapandığında çıktı ve evine gitti."

"Vampirlere yemek verdiğinizi bilmiyordum." Darien kaşlarını çatı. "Ne tür kan servis ediyorsunuz?"

"Hayvan." Dennis Loren'e yağlı bir gülümseme verdi.

"Çoğunlukla." Oturduğu yerde kıpırdandı.

Darien'in cevap sırtışı daha çok dişlerini göstermeye benziyordu. "Yani bana o gece ilginç sayılabilecek hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun? Rapor edilecek yeni yüzler, tuhaf davranışlar yok mu?"

"Doğru," dedi Dennis. Ama bu sözcük boğuk bir fısıltı gibiydi. Masanın üzerinde birbirine dolanmış tombul parmaklar belli belirsiz titriyordu.

"Hepsi bu mu?" Darien tekrar sordu. "Chrysantha hakkında söyleyeceklerin bu kadar mı?" Bir çizmesini masanın üzerine koyarak sandalyesinde geriye yaslandı ve dövme parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Bana daha çok prova edilmiş bir konuşma gibi geldi."

Dennis'in bir kez başını sallaması uzun zaman aldı. Üst dudağında nem parıldıyordu.

Ve Darien buna inanmıyordu. Dennis'i incelerken başını eğdi, şüphesiz boynunun kalp atışlarıyla uyumlu bir şekilde zonkladığını fark etmişti. "Ne zamandan beri bu bok çukurunun sahibisin, Dennis?"

Dennis'in alt dudağında bir damla ter yuvarlandı. "Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Soruya cevap ver." Darien'in sesi ölümcül derecede sessiz olmasına rağmen, Loren bu sesle sanki bağırması gibi biraz sıçradığını, sandalyesinin ayaklarının yapışkan zeminde gıcırdadığını fark etti.

Dennis ısırdı, "Neredeyse yirmi yıl."

"Neredeyse yirmi yıl," diye tekrarladı Darien. "Çeyrek insan ömrünün neredeyse yirmi yılı. Kanını, terini ve gözyaşlarını bu çöplüğe döktün. Peki ne için, Dennis? Müşterilerine sulandırılmış kan ve bira satarak ne kazanıyorsun?"

Ağzı korkuyla titremesine rağmen Dennis hafifçe öne eğildi ve "Ailemi doyurmaya yetecek kadar," dedi. Ekşi nefesi masanın üzerinde dolaştı. "Ve gerçekten önemli olan da bu, değil mi?"

"Seni bir aile babası olarak düşünmemiştim. Ama bu bilgiyi bana aptalca sunduğuna göre, bundan hoşlanmayacağını tahmin ediyorum."

"Eğer yürüttüğün bu berbat işi kapatırsam."

Dennis'in sivilceli omuzları sertleşti. "Senin bundan çıkarın ne olacak?"

"İnsanların kıvrınmasını seyretmek hoşuma gidiyor, Dennis. Bu, içinde *bulunduğum* işin bir parçası.

Masama yemek koyan kişi. Ve seni susturmak bana bu basit zevkten fazlasını getirmese bile, belki sadece tehdit bile bana yalan söylemeyi bırakman için seni ikna etmeye yeter."

Loren nefesini tutuyordu. Masanın üzerindeki çıplak bir kadın şeklindeki saat yüksek sesle tik tak ederken Dallas'ın da kendi nefesini tuttuğunu hissetti.

"Ne istiyorsun?" Dennis sustu. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Sana sadece gerçeği söyledim-"

Ama Darien'in gözleri karardı. Dennis, boynuna ip geçirilmiş bir inek gibi sandalyesinde dikleşti. Darien ona her ne yapıyorsa işe yaramaya başlayınca, kirli tırnakları kolçaklara battı, çatlayan deri gücün altında parçalandı.

Darien başını yavaşça iki yana eğerek sessizce Dennis'i izledi. Saçları floresan ışığında mavi-siyah parlıyordu.

Dennis, boynundaki damarlar kabarak, "Kafamın içinden çık," diye inledi. Darien'in büyüü daha da derine inerken, sönmüş doğum günü mumlarının kokusu odayı boğdu.

Loren ne yaptığının farkındaydı. Bu genellikle safkan cehennem zebanilerine mahsus bir güçtü: sakladıkları her türlü bilgiyi onlara açıklayana kadar zihinsel bir pençeyi birinin düşüncelerine sürüklemeye yeteneği. Bu yetenek hakkında duyduklarına göre, öyle herkes üzerinde kullanılamıyordu. Tüm sihirli güçler gibi bunun da sınırları vardı ve bu özel güç ne diğer cehennem zebanileri üzerinde ne de zihnini bu tür bir etkiye direnecek şekilde eğitmiş herhangi biri üzerinde kullanılabilirdi.

Birden Loren yemek odasındaki o geceyi hatırladı -Darien'in ona fiziksel olarak dokunmadan bir şeyler *hissettirebilme* yeteneğini. Buna benzer bir şey olmalı, diye fark etti.

Darien çenesini göğsüne doğru eğmiş, Loren'in başını omuzlarında ağırlıksız bırakacak kadar dehşet verici bir bakışla bar sahibini izliyordu.

"Her ne kadar beyninin burnundan dışarı sızdığını görmekten büyük keyif alsam da..." diye başladı Darien, büyüüne, zihinsel

Dennis'in zihnini tırmalayan pençeleri, "İçimden bir ses, fedailerinizin yerde bırakacağı pisliği temizlemekten hoşlanmayacağını söylüyor."

Kendisini yerinde tutan görünmez ellere karşı mücadele ederken Dennis'in burnundan kan damlıyordu. Bu dalışın sahibi Darien'in büyüünün zihinsel kavrayışı altında kelimenin tam anlamıyla altına işerken, idrar kokusu büyüünün dumanını kesti. Nem yere sıçradı ve Loren'in midesi çalkalandı.

Dallas koltuğunda öne doğru eğildi ve Darien'in etrafından bakarak Loren'le *lanet* olası bir bakış paylaştı.

Darien bakışlarını bir saniye bile Dennis'ten ayırmadı. Dennis'in şişkin gözlerinden kırmızı yaşlar akmaya başlarken, "Aklından pek bir şey geçmiyor, değil mi?" diye mırıldandı. "Ama benden bir şey saklıyorsun. Bana söyleyecek misin, yoksa sahip olduğun yarım beyni sıvıya mı çevireyim?"

Dennis soluk soluğa, "Sana söyleyeceğim, seni orospu çocuğu. Çek pençelerini üzerimden." Darien *merhamet* göstermeyince, "*Lanet olsun, sana söyleyeceğim dedim!*" diye havladı.

Darien onu serbest bıraktı, gözlerindeki siyahlık gecenin sabaha dönüşmesi gibi kaybolurken yüzü ölümcül ifadesinden sıyrıldı.

Dennis hırıltılı bir sesle masanın köşesinden bir bez alıp yüzünden ve boynundan akan kanı silmeye başladı. Yere, ayaklarının dibindeki su birikintisine bakınca, dudakları titredi.

"Bekliyorum, Dennis," diye mırıldandı Darien. "Ve bir daha asla anneme sürük deme," diye eklerken sesi soğuk ve tuhaf bir tınıya büründü.

Dennis ona sinirli bir bakış fırlattı ama devam etti: "Logan'a söylemek istemedim çünkü beni suçlayıp öldürteceğini düşündüm. Ama Chrysantha'nın kaybolduğu gece, göçebe vampirlerle büyücü motorcular arasında çıkan bir bar kavgasında kırılan camları temizlemek için onu bir saat geç bıraktım. Saat iki buçuktan sonra buradan çıktı ve ben de kapıyı kilitleyip arabama binerken arabasının gelmesini onunla birlikte beklemedim." Dennis bunu yaptığı için kendinden biraz utanmış görünüyordu.

"Ve?" Darien bastırdı.

"Ve..." Terden sıırıslıklam olmuş boğazı titredi. "Arabayla uzaklaşırken Chrysantha'nın normalde alınmadığı bir minibüse bindiğini gördüm."

"Neye benziyordu?"

"Siyah ve yepyeni. Ön taraftakiler dışında camı yok."

"Plakayı aldın mı?"

Dennis Darien'e öyle bir baktı ki, çenesinden aşağı daha fazla kırmızı gözyaşı süzüldü. "Tabii ki hayır," dedi. "Dediğim gibi, bu işe kendi isteğiyle girdi. Yanlış bir şey olduğunu düşünmedim." Yine o ağır duraksamalardan biri. "İkisinin seninki gibi dövmeleleri vardı. Darkslayer olduklarını düşünmüştüm ama bu sembolü daha önce hiç görmemiştim."

Loren daha dik oturdu, altındaki sandalye gıcırdadı. "Ne tür bir dövme?"

Dennis ona bakmadan, "Bir tür kuşa benziyordu," dedi. Darien soğukkanlılıkla, "Seninle konuşurken ona bak," dedi.

Dennis kendisine söyleneni yaptı, başını isteksizce Loren'e doğru çevirdi. Dennis sıkılmış dişlerinin arasından, "Kuşa benziyordu," diye tekrarlarlarken Loren onun bakışları altında büzülmemek için kendini zor tuttu.

"Bir anka kuşu mu?" Darien sordu.

Dennis'in dikkati ona döndü. "Olabilirdi." Loren Darien'e baktı, ama o hâlâ Dennis'i izliyordu.

Darien, "Geçenlerde Chrysantha'nın ek iş yaptığına dair bir ihbar aldım," diye söze başladı. "İstediğinden daha fazla bilgi edindiği için kaybolmuş olabilir. Ve görünüşe göre yaptığı ek işler senin içindi."

Dennis'in yüzünde beliren şok sahte değildi. "Benim için mi?" Soluk soluğa bir kahkaha attı. "Bunu neden daha yeni duyuyorum? Ne tür işlerden söz ediyorsunuz?"

"Kan İksiri satışı."

Dennis'in rengi soldu. "Kahretsin, Cassel. Bu barı ayakta tutmak için ancak zamanım var. Kasap gibi biriyle rekabet edecek kadar boş vaktim olduğunu mu sanıyorsun?" Darien bir şey söylemeyince Dennis devam etti: "Böyle bir şeyi yapabilecek zekâyâ sahip olduğumu düşünmeleri gururumu okşuyor ama ben Kan İksiri satmıyorum ve kesinlikle genç kızları benim için satmaları için tutmuyorum."

"Chrysantha size hiç nakit sıkıntısı çektiğine dair bir işaret verdi mi?"

Dennis omuz silkti. "Yani, bazen. Onun gibi genç kızlar - nasıl olduklarını bilirsin. Arada bir ona avans verirdim ama BP'yi sattığına dair bir şey duymadım. Yemin ederim." Darien bir şey söylemeyince,

Dennis ona sert bir bakış attı. "Gerçekten benim gibi birinin Kasap'la rekabet edebileceğini düşünüyor musun? Yani, gerçekten."

"Hayır, bilmiyorum. Ama bu denemenize izin vermeyeceğim anlamına gelmiyor." "Auramı okuyorsun Cassel. Yalan söylüyor gibi mi görünüyorum?"

Bir süre sonra Darien Görü'yü göz kırparak uzaklaştırdı. Loren onu tekrar kullandığını fark etmemişti bile.

"Bak, eğer tavsiyemi istiyorsan-"

"İstemiyorum," diye kestirip attı

Darien.

Dennis gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Benim *fikrimi* öğrenmek istiyorsan Casen Martel'le konuş. Chrysantha BP satıyor olsaydı, eminim ilk öğrenen o olurdu."

Darien dakikalarca sessiz kalınca, Dennis oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı. Loren de parmaklarını birbirine geçirerek kıpırdanmaya başladı.

Darien, "Eğer Chrysantha'nın faturalarını ödemek için BP sattığını öğrenirsem," diye söze başladı, "o zaman belki de çalışanlarına geçinebilecekleri bir ücret ödemeyi düşünmelisin, Dennis."

Dennis'in buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

Masanın üzerindeki saat tıkır tıkır işliyordu. Bilardo sopalarının bilardo toplarına çarpma sesi koridorda süzülüyordu.

"Elinizdeki tüm bilgi bu kadar mı?" Darien'in sesi bir mırıltı gibi çıkıyordu.

"Evet. Şimdi ofisimden çıkın lütfen."

Darien ona tüm dişlerini gösteren bir sırıtış fırlattı. "Çok alıngan," diye söylendi ama ayağa kalktı ve Loren ile Dallas da onu taklit etti.

Dennis, "Randal'ın koruması altında olduğun için şanslısın, evlat," diye hırlarken, Loren hâlâ kendi çişinin içinde oturduğunu düşünerek adamın cesaretini takdir etmek zorundaydı.

Darien durakladı, yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Randal Slade'in benim üzerimde hiçbir etkisi yok, bana itibarımı da kazandırmadı," diye sakince cevap verdi. "Sanırım söylemek istediğin şey, bu gece seni öldürmemem için beni ikna edecek kadar değerli bir bilgiye sahip olduğun için şanslı olduğun, Dennis." Darien bir parmağını masaya vurdu ve sonra parmağıyla masanın diğer tarafında oturan adamı işaret etti. Bu basit hareket Dennis'in sandalyesine öyle bir gömülmesine neden oldu ki, neredeyse sandalyeyi devirecek, pantolonu altında ezilecekti. "Ama her zaman başka bir gece vardır. Değil mi?"

Bundan sonra, Dennis akıllıca davranarak ofisinden ayrılırken çenesini kapalı

tuttu.

Loren arabaya dönene kadar doğru düzgün nefes alamadığını fark etti. Güneş batıyor, bölgedeki birkaç cıva buharlı sokak lambası vızıldayarak yanıyordu.

Dallas yine arka koltukta oturduğu yerden sırtarak, "Üçüncü sınıfta Boris Sledgehorn'un pantolonu yandığından beri bu kadar eğlenmemiştim," dedi.

Loren bu anı karşısında dudaklarını birbirine bastırdı. Boris'i yalan söylerken yakaladıklarında başka bir öğrencinin ona oynadığı zararsız - yani... *neredeyse* zararsız - bir cadı oyunuydu. Loren hâlâ öğrencilerin söylediği sloganları duyabiliyordu. *Yalancı, yalancı, pantolon yanıyor.*

İlahiden daha net duyabildiği şey, Darien'in konuşurken sesindeki gülümsemeydi. "Bir gün paylaşmaya değer bir hikâyeye benziyor."

"Öyle," diye kıkırdadı Dallas. "Ama belki bir daha böyle bir şey yaptığında beni uyarabilirsin, Darien. Bir an için altına işeyen tek kişinin Dennis olmayacağından korktum." Kaldırımından uzaklaşıp Meatpacking Bölgesi'ni ve pis kokularını arkalarında bırakırlarken Loren buna gülmek zorunda kaldı.

"Sürprizler daha eğlencelidir, Dallas," dedi Darien. O da gülüyordu.

Meatpacking Bölgesi'ni ziyaret ettikten sonra Loren, bu şehirde başka hiçbir yerin onu bu kadar korkutabileceğini düşünmüyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla yanılmış.

Umbra Forumu'nu oluşturan terk edilmiş kasaplar ve depolar ağında gezinirken Darien'e Puerta de la Muerta'da olduğundan daha yakın durdu. Doğru fiyat karşılığında her şeyin satın alınabildiği gizli bir pazar olan Umbra Forumu, suçluların ve tüccarların yaşadığı kanunsuz bir yerdi. Meatpacking District'te olduğu gibi burada da her tür et satılıyordu; eğer bir kişi hangi soruları soracağını bilirse, insan organları bulabileceği kadar kolay bir şekilde kaçak kanla aşılınmış brendi bulabilirdi.

Gaz lambalarıyla aydınlatılmış dar sokaklar nargile ve birbiriyle bağlantılı binaların yanından akan Angelthene Nehri'nin küf kokusunu taşıyordu. Loren, spor şapkasının siperliğinin altından, yemek kokusu alan kemirgenler gibi üçlüyü ölçen başıboşlara bakıyor, yiyecek arabaları ve köhne tezgâhlar arasında yol açan Şeytan'ın Loren ve Dallas'ı satmak için mi yoksa onları kendisi mi satın almak için burada olduğunu açıkça anlıyordu.

Loren şapkasının kenarını gidebildiği kadar aşağı çekti. Darien onu arabasının bagajında bulmuş ve insan kokusunu gizlemek için kafasına geçirmişti. İsteddiği gibi olmayınca, saçlarını şapkanın altına toplamasını söylemekle kalmamış, kendi ceketini giymesini de istemişti.

Onun için çok büyüktü ama onun gibi kokuyordu ve onu sıcak tutuyordu. Ayrıca gizli ceplerde saklı silahlarla ağırlaşmıştı, bu da kendini biraz daha rahat hissetmesini sağlıyordu. Kalçalarına sürtündüğünü hissettiği bıçakları ya da aletleri nasıl kullanacağını bildiğinden değil. Başkasından çok kendine zarar verme olasılığı daha yüksekti.

Depolar arasındaki zifiri karanlık sokaklarda, çocukların yumuşak çığlıkları tuzlu bir esintiyle ona ulaşyordu. Loren, böyle bir sokaktan geçerken gölgelerin içine bakarak yavaşladı. Darien ve Dallas, Loren'in durduğundan habersiz yollarına devam ettiler.

Bir çöp bidonunun arkasına sıkışmış bir şey vardı; uzun, kemikli uzuvları buradan zar zor görülebiliyordu. Boynuz olabilecek büyük, sarkık kulakları olan kambur bir şeydi. Ağlama daha da çılgınca bir hal aldı.

"Kayboldum," diye inledi ses. Çocuksu olmasına rağmen, bir şeyler yanıltı.

Yine de Loren, sanki görünmez ipler tarafından ileri doğru çekiliyormuş gibi, ayakkabıları yerde sürünerek ona doğru adım attı.

"Yardım edin," dedi ses. "*Lütfen*. Bana yardım edin."

Loren deponun ışıklarından dışarı adım attı, gölgeler nemli eller gibi uzuvlarını sarıyor, onu yürümeye devam etmeye, korkmamaya çağırıyordu. Lağım gazı ve çürüyen hayvanların kokusu ara sokağa yayılıyordu.

Siluet titreyip pençeli ayaklara doğru açılırken dehşet onu olduğu yerde dondurdu. Ölü yaprakların kaldırım taşlarına sürtünmesi ve kemiklerin çatırdama sesi duyuldu.

Ve sonra o şey, eklem yerlerinden yanlış yöne bükülmüş kolları ve bacaklarıyla duvara tırmanmaya başladı.

Bir el Loren'in üst koluna dolandı ve Loren trans halinden çıkarılırken neredeyse çığlık atacaktı.

"Biz sesleri dinlemeyiz," diye kulağına tısladı Darien ve onu Umbra Forumu'nun ışığına geri çekti. "Asla."

Yaratıktan kurtulduklarında onu serbest bıraktı ve üçlünün başındaki pozisyonuna geri döndü. Loren gözlerini kırıştırdı ve o ara sokakta üzerine çöken büyü benzeri duygudan kurtulmak için başını salladı.

"Yine ne yapıyoruz burada?" diye tısladı. Teneke çatıdaki bir aralıktan hilal şeklinde bir ay görünüyordu. Darien bir metal satıcısının etrafından dolanırken ona doğru yaklaştı ve onun topuğuna bastığında biraz tökezledi.

"Casen Martel için buradayız."

"Kim olduğunu bana bir daha hatırlat." Ama Darien ona cevap vermedi ve çok geçmeden spreylilik boyayla süslenmiş bir depoya açılan bir dizi kapının önünde yavaşlayarak durdular. Müzik ve tezahürat binayı çınlatıyordu.

Darien kapıları koruyan kurt adam fedaiye, "Kasap için geldim," dediğinde Loren deja vu yaşıyormuş gibi hissetti.

Loren'in yüzündeki kan çekildi. Darien'in Casen Martel'e yeraltı dünyasındaki adıyla hitap etmemesine şaşmamalı; Loren'in hemen geri dönüp arabaya gitmeleri için ısrar edeceğini biliyor olmalıydı.

Kasap eyaletteki baş Kan İksiri satıcısıydı. Sihirli Koruma Birimi yıllardır Kasap'ı parmaklıklar ardına tıkmak için can atıyordu. Söylentilere göre, Kasap bu unvanı birisinin ona kazık atmaya çalışmasından sonra kazanmıştı. Söylemeye gerek yok, adamı sadece öldürmemişti.

Onu parçalara ayırmış.

Söylentilere göre Casen onu parçalara ayırmaya başladığında adam tamamen ölmemişti. Cinayetlerinin vahşi doğası sadece bir kişiyle sınırlı kalmamıştı. Hayır, o günden sonra Kasap'a yanlış yapma hatasına düşen herkes aynı korkunç kaderle karşılaşmıştı.

Fedainin ateş rengi bakışları Loren'in üzerinde gezindi. "O kızlar içeri girmeyecek. Tabii onları satmak istemiyorsan." Loren, Darien'in arkasına geçti. "Genç et arayan birkaç müşteri geldi. En fazla bir saat sonra onları geri alabilirsin." Başını kapılara doğru eğdi. "Ön sıradalar."

"Kızlar benim," diye cevap verdi Darien buz gibi bir sesle. "Bu gece burada senin kaldırım sürüngeçenlerini meşgul edecek kadar Fyxen gördüm."

Fedainin ifadesi taş kesildi. "Casen meşgul. İçeri girip keyfine bakabilirsin, Şeytan. Ya da nazıkçe siktirip gidebilirsin."

Darien kurda, Loren'in ayaklarının üzerinde ileri geri sallanmasına neden olan sinir bozucu bir bakış attı. Ancak Kasap'la konuşmak, Darien'in hoşuna gideceğini bildiği hızlı bir kapışma seansı için bile olsa kaçırmak istemeyeceği bir fırsattı, çünkü kısa süre sonra Dallas ve Loren'e dönüyordu.

"Burada bekle." Gözleri bir anlığına Loren'in gözlerine kaydı ama gözlerindeki mesaj açıktı: *Kıpırdama*.

Loren ona doğru bir adım attı. "Darien-"

Ama çoktan fedaiyi geçip kapıdan içeri girmişti. Kaçak Boneweed kokan duman içeriden süzülüyor, Loren'in tenini yağ gibi kaplıyordu.

Koruma görevlisi geri çekilerek onların girişini engelledi. Kızın yüzündeki dehşeti gören kurt, keskinliğini gösteren bir sırtışla ona karşılık verdi,

uzun köpek dişleri.

Loren ciğerlerine basılıyormuş gibi hissetti. "Dal... Korkuyorum."

"Saçını topla Lor," diye fısıldadı Dallas. Loren gevşemiş olan saç tellerini düzeltmek için çabaladı. "Bu insanlar seni *yiyeceklermiş* gibi görünüyor." Darien'in bahsettiği vampir eskortların -Fyxen'lerin- *her şeylerini* sergileyecek kadar şeffaf kumaştan yapılmış elbiselerle kendilerini sergiledikleri asma katın altında durana kadar Loren'i dirseğinden tutup sürükledi.

Darien'in artık yanlarında olmamasıyla zaman yavaşladı. Ezik kamyonlar teker teker pazarın içinden geçiyor, kim bilir ne kadar tahta sandık taşıyordu. Ağır kapüşonlu adamlar kasaları depo vitrinlerine indiriyor, çelik kapılar açılarak içeri girmelerine izin veriyordu.

Loren nefes almaya odaklanmaya çalıştı; sokakların altında bir insan çiftliği olduğuna dair söylentiler üzerinde durmamaya çalıştı, yeraltındaki kan bitkisi büyü ile kolluk kuvvetlerinden gizlendi. Kaçırılıp tünellere götürülen hiç kimse kurtarılmamış ve bir daha asla gün ışığını görememişti.

Pazar lekeli bir hal alıyor, ön kolundaki tıbbi dövme uyarı verircesine ısıniyordu. İnsanlar onu ve Dallas'ı aç ve araştıran gözlerle izliyordu ve çocuk seslerini taklit eden yaratıklar yeniden ağlamaya başladı.

Saniyeler ilerledikçe, çiğ et arabasının yanındaki alüminyum masada oturdukları yerden bakan üç adam ayağa kalktı, kırmızı lekeli kâğıt tabakları kemik ve peçetelerle dolup taşan bir çöp kovasına attılar.

"Heeeeere, kedicik, kedicik," dedi zayıf ve solgun olan, üçlü yaklaşırken.

Cadının eli çantasındaki Odak'a giderken Loren Dallas'a bir adım daha yaklaştı.

"Kokladığım insan kanı mı?" dedi bir diğeri. Üçlü stratejik bir şekilde konumlanmıştı, vücutları arasındaki boşluk bir çocuğun bile geçemeyeceği kadar dardı. Adamlar onlara doğru yaklaşırken pazardaki diğer insanlar görmezden geldi ve ithal puoların dumanının arkasına saklandı.

Loren sırtını Dallas'inkine yaslarken gözleri pazarın etrafında dönüyor, bir kaçış ya da yardım arıyordu, hangisi önce gelirse. Fedai, sanki Loren ve Dallas hiç var olmamış gibi, pazarın lağım çukuruna boş boş bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Üçüncü adam soyulan dudaklarıyla bir öpücük sesi çıkardı. "Buraya gel, benim tatlı yarım hayatım."

Dallas, "Defolun, bok çuvalları!" diye bağırınca Loren yerinden sıçradı. Ama adamlar sadece kıkırdadı, kahkahaları boş ve cılızdı. Artık aralarında bir metreden fazla mesafe yoktu.

O sırada deponun kapıları çarparak açıldı ve Darien ortaya çıktı. Loren ve Dallas'ı asma katın altında engelleyen adamları gören Darien'in eli tabancasına gitti.

Hepsi buydu: bir alay. Sessiz bir tehdit. Ama adamlar mesajı, onun uyarı ateşi açmasından daha net bir şekilde aldılar ve akıllıca kaçıştılar.

"Yeterince uzun sürdü," diye tısladı Dallas. Hayatında ilk kez Loren kadar solgundu, çilli boynu nabızıyla birlikte zonkluyordu.

"Rahatla Bright," diye mırıldandı Darien. "Hâlâ nefes alıyorsun, değil mi?"

Dallas bir şey söyleyecek oldu ama yakındaki bir sokağın gölgelerinden gür bir erkek sesi yankılandı.

"Bu lanet olası Darien Cassel değil mi?"

Loren sesin kaynağına doğru döndü, Darien ve Dallas da aynı şeyi yaptı.

Uzun boylu, kanatlı bir silüet depo ışıklarının vızılımasına doğru adım attı; gözlerinin buz mavisi, teninin zengin kahverengisiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Siyah dalgalardan oluşan bir perde geniş omuzlarını okşuyor, belirgin çenesini gölgeli kıvrımlarla çerçevesiyordu.

Dallas, Loren'in kaburgalarına dirsek attı. "Vay anasını."

Kanatları olmasaydı bile onu başkasıyla karıştırmak imkânsız olurdu. O bir Ölüm Meleği'ydi, Karanlıklar Katili çemberinin bir üyesi ve Hava Filosu'nun eski bir askeriydi. Dallas onun kaslı sırtına tutturulmuş büyülmüş kanatlara bakarken adeta parlıyordu; tüyler Meleğin saçları kadar siyah ve parlaktı. Zırh ona bir eldiven gibi oturmuş, malzemesi yeni asfaltlanmış bir yol gibi parlıyordu.

Darien bir şeytan gibi sırıtıyordu. "Dominic," dedi selamlarken.

"Böyle güzel bir akşamda sizi gecekondun mahallesine getiren nedir?" Dominic bir adım öne çıkarak Darien'in elini sıktı. Üst üste binmiş iki kanat boynunu beyaz mürekkeple işaretlemişti. "Sakın bana yaşlı Pat'in sattığı kızarmış sidiklerden hoşlandığını söyleme."

Darien bir kahkaha attı. "Hiç şansım yok. Bağırsaklarımın sağlam ve tam olarak oldukları yerde olmasını tercih ederim, teşekkürler." Melek kıkırdadı. "Bende biraz

Casen için sorular."

Dominic de onun sırtışına eşlik etti. "Buraya gelip Kasap'a sorular soracak cesareti ancak sen bulabilirsin. Sanırım bu, çocukken sana neden hep *Daredevil* dediğimi açıklıyor." Buz gibi gözlerini deponun kapısına dikti. "Casen ne zamandan beri seni dışarıda bekletiyor?"

Darien başını fedaiye doğru eğdi. "Arkamdaki şerefsiz bu ikisinin Doğrama Bloğu'nu görmesine izin vermeyecek."

Loren, Dominic Valencia ona doğru bir bakış attığında fedainin tepkisini okumak için arkasına dönmedi, ancak kurdun hatasını anlamaya başladığını hissediyordu.

"Kurtlar," diye mırıldandı Dominic. "Delaney'nin kara listesinden adını temizlediğini duydum. Seni affetmesini nasıl sağladın?"

"Kısa süre önce aforoz edilen Azrail'in ağzından ona birkaç diş getirdim."

Dominic boğuk bir kahkaha attı. "Kahretsin." Sonra dikkati Dallas ve Loren arasında gidip geldi. Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Burada ne işimiz var?"

Darien, Dallas ve Loren'i Dominic'le tanıştırdı ve birbirleriyle selamlaşmaları bittiğinde Darien, "Bu ikisi kayıp kızlardan birinin arkadaşları," dedi.

"Bu konuda çok şey duydum. Ne zamandan beri üniversite çağındaki insan kızlar kayboluyor?"

"Beni aşar." Darien omuz silkti. "Seni buraya getiren nedir

Dom?" "Her zamanki gibi: Torbalanacak bir ceset. Kazanılacak bir para." "Görünüşe göre bir rakibim var."

Dominic sırttı. "Yıl sonunda rakamları karşılaştırıp kimin birinci olduğunu göreceğiz."

"Kazananın yüz altın mynet alacağını söyledim ama şimdiden cüzdanınız için üzülüyorum."

Melek hırıltılı bir kahkaha attı. "Dangalak." Ama elini uzattı. "Sıra sende. Kibirli kıcını yere sermek için sabırsızlanıyorum."

Şeytan Meleğin elini sıktı. "Sana iyi şanslar tüylü dostum."

Loren gülümsemekte zorlanırken, Dallas başını geriye attı ve düpedüz kıkırdadı.

Dominic, Darien'i tersleyip yiyecek arabalarının oluşturduğu labirente geri dönerken hâlâ gülümsüyordu. "Gitmem gerek. On dakika içinde Conrad'la buluşacağım."

"Ona poker oynamak için geç kaldığımızı söyle."

"Yapacağım. Yine de seni uyarmalıyım, antrenman yapıyor. Adam en az senin kadar ezik."

Darien bir kahkaha attı. "Sen bir saksocusun."

Melek sırtıyordu. "Sonra görüşürüz." Konuşmasını ancak bitirmişti ki havaya fırladı, çatıdaki bir boşluktan kaybolurken kanatları tozu dumana katıyordu.

O gider gitmez Loren, "Ona güvendiğinden emin misin?" diye fısıldadı.

Darien sadece, "Dom benim için bir kardeş gibidir. Hayatım pahasına güvenebileceğim birkaç kişiden biridir ve bu çok şey ifade ediyor."

Darien'in başı aniden döndü ve deponun içini tararken gözleri karardı. Loren'e yaklaşıp ceketinin kıvrımlarını onun etrafında sıkarken ona bir bakış bile atmadı.

"Etçi neredeyse bloğa varmak üzere," diye uyardı.

Loren saçını tekrar düzeltti; aptal şapkasından sürekli dökülüyordu. Görülmemeyi diledi; kendini meraklı izleyicilerden saklayabilmeyi diledi. Keşke Dallas görünmezlik tılsımını tekrar yapsaydı.

Loren tam Darien'e bir şey soracaktı ki kapılar açıldı ve Kasap ortaya çıktı.

-

Darien, Dennis Boyd'un ki kadar çöplük olan ofisinde otururken bir gözü sürekli kapıdaydı ve kimsenin kapıyı kapatıp kilitlemediğinden emin olmak istiyordu.

Karton kutular yapışkan zeminden su lekeli tavana kadar istiflenmişti ve yüzyıllar öncesinden kalma yağlı boya tablolar, zeytin yeşili boyası şeritler halinde soyulmuş duvarlara orantısız bir şekilde asılmıştı. Merhamet Tanrısı Okapi'nin heykeli bir dosya dolabının üzerinde, yağ lekeli paket servis poşetleri ve düpedüz pis dergiler arasında duruyordu. Masanın üzerinde neon bir tabela vardı ve üzerinde "*Git kendini becer*" yazıyordu.

Dışarıdaki mankafalı fedainin aksine, Darien bir yere gitmeyeceğini söylediğinde Kasap gözünü bile kırpmamıştı.

Loren ve Dallas. Bu toplantıdan ihtiyacı olan bilgileri almayı bitirdiğinde, belki de kurda bir ders verecek ve dişlerini boğazına geçirecekti.

"Aradığın cevabın bu olmadığını biliyorum," diyordu Kasap. Darien'in karşısındaki metal masaya oturmuş, ağzından Boneweed dumanı çıkıyordu. "Ama gerçek bu."

"Dışarıdan kiralanmış olma ihtimali var mı?" Darien'in eldivenli elleri sandalyesinin kirli kolçaklarına vuruyordu. "Tek gecelik bir iş için birinin yerini doldurmak için bile mi?"

Casen başını sallıyordu, omuz hizasındaki tel tel saçları sallanıyordu. "Çemberimi küçük tutuyorum ve bayilerimi isimleriyle tanıyorum. Çürük yumurtaların kökünü bu şekilde kazıyorum; onları şahsen tanıyorum ve bir sıçanın kokusunu onlar ötmeden çok önce almayı öğrendim." Yedi ayak boyundaki büyücü, neredeyse bir yemek tabağı büyüklüğündeki yaralı eliyle gezintinin külüne vurdu. "Shadowback'ın kız kardeşi benim için satış yapıyor olsaydı, bunu ilk öğrenen ben olurum."

Darien, "Chrysantha'nın ortadan kaybolması, bölgemizi istila eden yeni bir Karanlık Katil çemberiyle bağlantılı gibi görünüyor," dedi. "Sokaklardaki gözleriniz bunun doğru olduğuna dair herhangi bir işaret verdi mi?"

"Onun Karanlık Katil olduğunu düşünmemiştim. Ama isimsiz bir müşterim geçen hafta Kan İksirleri ve kimyasallar içeren bir sevkiyat ayarladı. O da senin gibi damgalanmıştı." Kendisinininki çıplak olmasına rağmen, tıraşsız boynunu, eğer olsaydı dövmesinin olacağı yeri işaret etti. "Anka kuşu ya da onun gibi bir şey."

Loren onun yanında, kabarmış deriden bir tabureye tünediği yerde doğruldu, ağzı bir şey söylemek istermiş gibi aralandı. Ama söylemedi.

"Hellseher?" Darien söyledi.

"Büyücü." İlginç. Hedefleri takip etmek söz konusu olduğunda Görüş'ün bir gereklilik olduğu düşünülürse, Angelthene'deki Darkslaying çemberleri şimdiye kadar sadece cehennemliklerden ya da en azından cehennemlik yarımardan oluşuyordu. Bu yeni 'çember' bir grup taklitçiden çok bir tarikata benzemeye başlamıştı. "Bu yüzden beni bir Kara Katil olarak görmediğini söyledim; Görü'den yoksundu."

"Bu isimsiz müşterinin kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Müşterilerim genellikle teslim noktasından teslim alma işini bir aracıya yaptırırlar." Yolculuğun sonuncusunu, cam tabut şeklindeki

Kül tablası mavi duman bulutu içinde neredeyse görünmezdi. "Takas için gelen gerçek müşteri olsaydı şaşırırdım."

"Onlarla tekrar iletişime geçme şansınız var mı?"

"Biraz akılsaydı, kullan-at telefon kullanırdı." Bir duraklama. Büyücü, siyah denecek kadar kahverengi gözlerle ona baktı. "Sen ne düşünüyorsun Cassel? Bir büyücü neden bir Kara Katil'le aynı yere bir sembol taksın ki? Özentisi falan mı?"

"Bir tarikat," diye önerdi yarı omuz silkerek. "Satın alma ne kadar büyüktü?" "Alışılmadık derecede büyük. Miktarlar arasındaki fark tuhaf görünüyordu. Kan

İksirler tek tek şişeler halinde satın alınırdı, ancak kimyasallar fiçı ile sipariş edilirdi."

"Benim için bileşikler yazmak ister misiniz?"

Doghouse Striptiz Kulübü'nün kartvizitinin arkasına karalanmış isimler Darien'in sormak istediği soruları tamamlıyordu ama kızlar peşinde ofis kapısına doğru ilerlerken Casen'in sesi onu olduğu yerde durdurdu.

"Eğer kız kardeşinin bana bu kadar borcu olmasaydı, bir dahaki sefere dikkatimi çeken bir BP anlaşması yaptığımda seni aramayı düşünebilirdim."

Darien kaşlarını çatı. "Ne parası?" dedi ve topuklarının üzerinde döndü. Büyücü hâlâ masasında uzanıyordu ve Darien'in gözlerini yakan ekşi duman bulutunun ardında yarı görünmez haldeydi.

"Sana hiç söylemedi mi?" Kasap'ın yüzünde gülümsemeye en yakın ifade vardı; siyah kıllardan oluşan sakalının altındaki dişleri lekeli beyazdı. "Ivyana'nın bana yarım milyon borcu var. O dolandırıcı kocası yanlış insanları dolandırıp paralarını alınca benden borç aldı. Misilleme yapacaklarından endişelendi, bu yüzden onun için aidatını ödedi." Darien'e şöyle bir baktı. "Çok tatlı bir kız kardeşin var."

Darien dilinin ucuna bir küfür köpürürken dilini ısır. Jack ve onun lanet olası kumar bağımlılığı. Darien bu yüzden ona sürekli kızıyordu, Ivy'nin kendi kardeşinden borç istemek yerine Kasap gibi birine gitmesinin nedeni de muhtemelen buydu.

"Sana olan borcunu ben karşılayacağım," dedi Darien. Cebinden telefonunu çıkardı ve havaleyi yapmak için masaya doğru ilerledi.

Ama Kasap, "Parayı istemiyorum Cassel," dedi. Darien durakladı. "Kız kardeşinin bana borcunu ödemesi için çok daha eğlenceli bir yol düşündüm." Ağır bir homurtuyla kendini ayağa kaldırdı ve

elini salladı. Dallas ve Loren kenara çekilerek onun geçmesine izin verdiler. "Benimle gelin."

Kasap, trençkotu ayak bileklerinde dalgalanarak nemli koridordan Doğrama Bloğu'na doğru ilerledi. Darien onun arkasından giderken Loren ve Dallas'ın araştırıcı bakışlarını görmezden geldi.

Koridorun duvarlarının her santimine kaba neon tabelalar yapıştırılmıştı. Orta parmaklardan çıplak vampir silüetlerine, *Don't Be a Dick, It's Witching Hour Somewhere* ve *Down to Suck* gibi ifadeler kadar her şey ateş böcekleri gibi görüşünün köşelerinde uçuşuyordu.

Koridorun sonuna ulaştıklarında, parlak beyaz renkte yanan bir tabela tam başlarının üzerinden geçti.

Sadece bir rüyaydı.

Darien, arkasında neredeyse çılgınca fısıldaşarak konuşan Loren ve Dallas'ın sesini bastırdı, her zaman o kadar yakındı ki neredeyse botlarına basıyorlardı. Kasap'ı arenaya kadar takip etti ve kısa süre içinde omuz omuza çarpışan seyirciler tarafından yutuldu.

Yeni bir maç başlamıştı. Aşağıdaki yükseltilmiş sekizgen platform, çığlık atan seyircilerden iplerle değil, bir kafesle kapatılmıştı. Kanvas kaplı platform kan ve bağırsaklarla kaplanmıştı. Yedi kişi, dikenli tellere sarılmış tahta sopalardan eğri ve tırtıklı kenarları olan bıçaklara ve testerele kadar her şeyi kullanarak kafesin içinde kavga ediyordu.

Casen sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Dövüşmeyi sevdiğini duydum. Siyahlı dördü, on yıldır Bloğumda bulunan en iyi şampiyonlar. Onları ve rakiplerini öldür, ben de parayı unutayım."

Darien'in parmakları seğirdi, damarlarında adrenalin kıvılcımları çaktı. Dallas ısırdı, *"Hepsi mi?"*

Kasap son bir düşünce olarak Darien'e ekledi: "Sadece çıplak elle."

Darien'in boğazından kısık bir kıkırdama yükseldi. "Sen hastasın."

"Sen de öylesin," diye cevap verdi Kasap. "Duyduğum kadarıyla."

Loren Darien'in yanına gitti ve ona bir şeyler söylemek istedi. Ama Darien çoktan tişörtünü çıkarmış, altında sadece kaslı tişörtünü bırakmıştı. Beyaz ve neredeyse yepyeni -birkaç dakika daha.

"Şunu tutar mısınız lütfen?" dedi ve uzun kollu gömleği Loren'e uzattı. Loren ona bakıyordu, gözleri yalvarıyordu. Bakmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

yüzünün dikkatini dağıtmasına izin vermemek için ondan uzaklaştı. Kasap'a şöyle dedi: "Onları buradan çıkar yoksa anlaşma olmaz. Ve ben işimi bitirene kadar onlara göz kulak olmaları için adamlarından birkaçını getir. Eğer bir şey olursa-"

"Endişelenmeyi bırak Cassel," dedi Casen. "Onlara bir şey olmamasını sağlayacağım."

"Güzel." Darien dedi ki. "Ve bir dahaki sefere bir BP anlaşması yaptığında bana söyleyeceksin."

Darien, Terran Kan İksirleri Sendikası aracılığıyla satılan iksir ve kimyasal türleri hakkında her şeyi biliyordu ve Dominus Volumen'in daha fazlasını deşifre ettiklerinde, bunların Arcanum Kuyusu'nu oluşturmak için gerekli olan kimyasallarla aynı olabileceğine inanıyordu.

Ve eğer onlara fiçı siparişini kimin verdiğini bulabilirlerse, onları yakalayabileceklerdi. Onları kolluk kuvvetlerine teslim etmek ve Loren'i tekrar güvenli hale getirmekle kalmayıp Sabrine'i eve geri getirmek. Kasap bir dahaki sefere Kan İksirleri ve kimyasalları için büyük bir sipariş aldığı anda, saldırmak için bir şansları olacaktı.

"Tamamdır." Kasap iki adamına işaret etti.

"Darien." Loren'in sesi panik içinde bir iniltiye dönüşmüştü ama Loren bunu duymamak için kendini zor tuttu. Odaklanmak zorundaydı.

Ve bir kavga için kaşınıyordu.

Loren'in parmakları Darien'in ona uzattığı tişörtün kumaşına daha yeni dolanmıştı ki, Darien seyirciler arasında koşmaya ve insanları iterek yolundan çekmeye başladı.

Kafese ulaşip kendini çelik tellerin üzerinden fırlatana kadar gülümsediğini fark etmedi.

-

"Cidden çiğnenmiş sakızını cebime mi koydun?"

Darien ringdeki tüm yarışmacıları katlettikten sonra kanlar içindeki kaslı tişörtünü attığında, Umbra Forumu'ndan çıktıklarında Loren'in ona teklif ettiği ceketle birlikte uzun kollu tişörtünü de giymişti. Kasap'ın iki adamı ona ve Dallas'a dışarıya kadar eşlik etmiş, Darien dövüşü bitirene kadar büyücüler onlarla birlikte kalmıştı.

"Çöp tenekesi görmedim," diye mırıldandı. Çılgınca çiğnediği sakız kaya gibi sertleşmiş ve tatsızlaşmıştı; ağzından çıkarmak için çaresizdi.

Darien güldü. "O bok çukurunun tamamı bir çöp tenekesi, Çaylak." Folyoya sarılmış sakızı kaldırıma fırlattı. Yolun kenarından kıvrılarak geçen büyük nehir ay ışığında sıvı gümüş gibi parlıyor, küflü suları gecenin serin havasını kokluyordu.

Arabaya dönerlerken Loren, "Peki, eğer birileri Kan İksirlerini kendi istekleri doğrultusunda satıyorsa," diye düşündü, "bundan sonra nereye gideceğiz? Planımız ne?" Casen'in ofisindeki konuşmaları takip etmeye çalışırken aklı karışmıştı ama Kasap'ın bölgesinde Kan İksiri satmanın yasadışı ticaret dünyasında kendilerine ait olmayan topraklarda çalışan Karanlık Katiller kadar hoş karşılanmadığını bilecek kadar bilgi edinmişti.

"Kasap yeni bir anlaşmayla ilgili bilgi vermek için arayana kadar bekleyeceğiz," diye yanıtladı Darien. Altından geçtikleri cıva buharlı sokak lambası çenesinin keskin hatlarını ürkütücü bir ışıkla yaldızlıyordu. "Sonra da alıcılardan ve aracılardan alabileceğimiz her türlü bilgiyi alır ve bu olayı çözeriz."

Isınıyorlardı. Bunu hissedebiliyordu.

Darien'in telefonu çaldığında neredeyse arabaya varmışlardı.

Artık kanla lekelenmiş olan pantolonunun cebinden telefonu çıkardı, cevap vermek için kaydıldı ve kulağına götürdü. "Cassel." Kapıların kilidini açtığında araba cıvıladı.

Darien'in yüzündeki ifade Loren ve Dallas'ın kaldırımda durmasına neden oldu. Loren tüm gücüyle karşı taraftaki kişinin ne söylediğini duymaya çalıştı ama kelimeleri zar zor seçebiliyordu.

Yine de erkek sesinin *Sabrina* dediğine yemin edebilirdi.

Loren, Dallas'la göz göze geldiğinde Darien, "Sen *ne*?" diye tersledi.

Silverwood Bölgesi'ne ulaşmak bir milyon yıl sürmüş gibi görünüyordu.

Kurtadam Bölgesi'nin tamamı farklı gelirlere sahip evlerin bir karışımıydı; Angelthene'in diğer bölgelerinde olduğu gibi zenginler ve fakirler arasında belirgin bir ayrım yoktu. Aileler ön bahçelerinde, şenlik ateşlerinin etrafındaki katlanır sandalyelerde oturuyor, arabanın bir yarasa gibi geçip gidişini izlerken başlarını çeviriyorlardı.

Loren yerinde duramıyordu. Darien, Logan Sands'in telefonun diğer ucunda söylediklerine fazla umut bağlamaması konusunda onu uyarmıştı. Ama Loren, mahalleler arasında acı verecek kadar yavaş bir hızla ilerlerken yerinde zıplıyordu.

Kurt adam Darien'e Sabrine'i bulduğunu söylemişti. *Canlı* olarak. Sadece Logan'ın canlı tanımının, hayatının bir santiminden daha fazlasına tutunmak anlamına gelmesi için dua etti.

Araba yavaşlayarak sürünmeye başladı. "Burası doğru eve benziyor," diye mırıldandı Darien çakıllı bir araba yoluna saparken. Yolun sonunda, yüksek palmiye ağaçlarının çevrelediği küçük bir ev duruyordu ve pencereleri içeride yanan ışıklarla parlıyordu.

Darien motoru durdurdu, emniyet kemerini çözdü ve arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı.

Mutfak kapısının buğulu cam panelinin üzerinde asılı duran perde, biri içeriye bakarken yana doğru açıldı. Bir an sonra, o kişi verandaya çıktı.

Loren'in Logan Sands olduğunu tahmin ettiği adam verandanın merdivenlerinden aşağıya ve araba yolunun karşısına doğru koştu, koşu ayakkabılarının altındaki çakıllar çıtırdıyordu. Koyu renk, omuz hizasındaki saçları her adımda sallanıyordu.

Darien kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Loren ve Dallas'a, "Önce birkaç kelime konuşmama izin verin," dedi. Beklemek için çok hevesliydiler, kapılarını açtılar

ve onu dışarı kadar takip etti.

Loren ve Dallas'ı görünce Logan dondu kaldı, elleri yumruk haline gelirken parmak eklemleri beyazlaştı. "Bana misafir getireceğini söylememiştin."

"Sormadın," dedi Darien, eli kemer tokasının yanında, Loren'in buraya gelmeden önce gümüş mermilerle doldururken izlediği tabancanın yanında geziniyordu. "Bunlar Sabrine'in en yakın arkadaşları. Onu görme haklarını ellerinden alacak değildim."

Logan'ın kare şeklindeki çenesi sıkılmıştı. "O iyi değil."

Dallas havladı, "Kesinlikle değil!" Darien'in yanından geçmek istedi ama Darien onu durdurmak için kolunu uzattı. Olduğu yerde donup kaldı ama Logan'a hırladı: "Nerede o? *Ne yaptın sen?*"

"Sakin ol, kibrit çöpü," diye karşılık verdi Logan. "Ben sadece onun *hayatını* kurtardım."

Dallas dişlerini gösterdi. "Cidden beni saç rengimle mi aşağıladın, seni dört bacaklı *ucube?*"

Darien aralarına girdi. "Bir arbede başlatmayalım, olur mu?" diye öğüt verdi. Logan'a, "Sabrine nerede?" diye sordu.

"Evin içinde."

Loren'in dizlerinin bağı çözüldü. "Onu görebilir miyiz?" Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "*Lütfen*. Onun için çok endişelendik."

Logan yutkundu ama Loren'in yalvaran bakışları altında gözleri yumuşadı. "Bu güvenli değil."

Dallas'ın ağzı bir anda açıldı ama Darien o daha bir şey söyleyemeden konuştu. "Ne demek istiyorsun Logan?"

"Yaralandı mı?" Loren araya girdi.

Kurt adam Loren'e baktı. "Öyleydi. Ama şimdi iyi." Dallas havladı, "O zaman neden onu göremiyoruz?"

Tam o sırada evin ön kapısı çatırdayarak açıldı. Kapı tam olarak açılmadan önce bir an geçti ve çerçeveyi kıvrak bir figür doldurdu. Loren'in kalp atışları, kızın lamba ışığının altında yumuşayan bal kahverengisi yüzünün açılı düzlemlerini görünce tökezledi.

Sabrine verandaya çıkınca Loren dizlerinin üzerine çöktü.

Kurt adam sıkışık mutfaktaki dağınık masada karşısına otururken Darien Logan'ı inceledi. Bir fincan kahvenin etrafına sarılmış olan yaralı kahverengi elleri sabit durmakta zorlanıyor gibiydi, parmakları sürekli fincanın kenarlarına vuruyor ve ileri geri çeviriyordu. Kupanın üzerinde blok harflerle "*Ay günlerini sevmem*" yazıyordu.

Logan bir yudum alırken gözleri Darien'i değerlendirmek için kadehin kenarına kaydı.

Darien onu tekrar değerlendirdi. Logan'a evinin domuz ahırına dönüşmesi hakkında gerçekten ne düşündüğünü söylemeyi aklından geçiriyordu. Buzdolabının yanında neredeyse patlamak üzere olan çöp torbaları, lavabodaki hayvan kalbi, botunun yanındaki fayansa yapışmış kurumuş muz kabuğu. Darien'i kaba bir şey söylemekten alıkoyan tek şey, Logan'ın Sabrina'le ilgilenmekle meşgul olduğu için temizlik yapmaya zahmet etmemiş olabileceği düşüncesi idi.

Ancak daha fazla kendini tutamayacağını anladı ve "Mahallenizde çöp toplama günü yok mu?" diye sordu.

Logan omzunun üzerinden eğilmiş çöp kulesine baktı. Tekrar Darien'in yüzüne döndüğünde ona mahcup bir gülümseme verdi. "Meşguldüm," dedi.

Darien sırtıttı. "Evet, çöp istiflemekle meşgulüm."

Logan homurdandı ama ikisi de espri yapacak havada değildi. "Siktir git, Cassel." Kahvesinden bir yudum aldı. "Sana bir şey getiremeyeceğime emin misin?"

Darien teklifi elinin tersiyle itti. "Sanırım Sabrina'i bulduğunuz bölgenin yakınındaki binaları taradınız?" Siyah saçlı yarı cadı şu anda Loren ve Dallas'la birlikte oturma odasının köşesindeydi. Üç arkadaş uzun süre birbirlerine sarılmış, sonunda yeniden bir araya geldikleri için mutluluk gözyaşları dökmüşlerdi.

Logan başını salladı. "Her şeyi kontrol ettik. Onu kim aldıysa çabucak temizlemiş. Geride hiçbir şey bırakmamışlar."

Darien eldivenli parmaklarını kahve lekeli masanın üzerinde gezdirdi. "Parmak izlerini kontrol ettiğinizi varsayıyorum?"

"Aradığımız her binada her şeyi sihirle kaplamışlardı. Tek bir yüzeyde bile parmak izi ya da DNA izi yoktu. Bunu her kim yapıyorsa..." Burnunun kenarını sıktı, orta parmağındaki kurt kafatası yüzüğü mutfak ışığında parlıyordu. "Paraları var."

"Angelthene'de pek çok insanın parası var, yani bu bize pek yardımcı olmuyor." İki sinek mutfak lavabosundaki kalbin etrafında gürültüyle vızıldıyordu. "Sabrine'i, onu tuttukları yere yakın bir yerde bulduğunuzdan emin misiniz?"

Logan'ın kalın kaşları birbirine çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?" "Bu, onu kaçırانların onu şehirde başka bir yere atmış olabileceği anlamına geliyor.

Belki de kimsenin onu tuttukları *gerçek* yerle bağlantı kuramayacağından emin olmak için."

Kurt adam başını sallıyor, yıkanmamış saçları omuzlarında dalgalanıyordu. "Sabrine onu bulduğumda fazla uzaklaşmadığından emin. Ve onu kaçırانlar onu terk etmemiş, o *kaçmış*. Bana bir gökdelenin yarısından atladığını ve bir yangın merdivenine düştüğünü söyledi. Bölgedeki her binayı kontrol ettim, Darien. Yangın merdiveni olan ve olmayan her binayı. Terk edilmiş ve faal olan her işyerini."

Darien dudaklarını büzdü. "Hangi bölge?"

"Oldtown." Darien, Angelthene'in eski şehir merkezinin neresi olduğunu sormadan önce Logan, "Demir Rıhtım ve Bonefish Market yakınlarında," dedi.

"Sabrine esir tutulduğu zamanlardan bir şey hatırlıyor mu?"

"Hiçbir şey yok," dedi Logan. "Ama onu bulduktan sonra tıp alanında çalışan bir arkadaşım eve geldi ve Sabrine'i muayene etti. Sıra dışı bir şey yoktu. Bunun dışında..."

"Ne?" Darien sordu.

"Yalnız, ağzından örnek aldığında, pek bilinmeyen bir bitki maddesinin izine rastladı. Bunun... Esans gibi bir şey olduğunu söyledi... hatırlayamıyorum. Ama görünüşe göre, gizleme büyülerinde yaygın olarak kullanılan bir madde."

Darien, "O zaman muhtemelen aurasını bu şekilde gizliyorlardı," dedi. Bu adamlar için Avertera tılsımı yoktu. Sabrine'in aurasının artık görülebiliyor olması, bitkisel maddenin muhtemelen onu esir alanlardan kaçmayı başardıktan bir süre sonra etkisini yitirdiği anlamına geliyordu.

Logan düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyordu. "Düşündüm de, iki madde vardı. Ama arkadaşım -adı Ören- ikincisini tanımlayamadı. İzi çok küçüktü."

"Arkadaşınıza ulaşip aldığı örneği bana verip veremeyeceğini sorma şansınız var mı? Hangi bitki olduğunu teyit etmek ve ikincisini bulup bulamayacağımı görmek istiyorum."

Logan koltuğunda kıpırdandı. "Deneyebilirim ama durumu kolluk kuvvetlerine taşımadan Sabrina'e kontrol etmeye gelerek bana bir iyilik yaptı. Eğer kışını kurtarmak için kanıtları ortadan kaldırmaya karar verdiyse, o zaman tek başınasın."

Darien bunu kabul etmek zorundaydı. "Pekâlâ." Başını salladı. "Elinden geleni yap."

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular, tek ses buzdolabının uğultusu ve oturma odasındaki kızların kısık sesleriydi.

"Korkarım Chrysantha öldü, Darien. Sabrina'den daha uzun süredir kayıp." Logan yutkundu, yüzünü bir ter tabakası kapladı. "Ve Sabrina'i bulduğumda, ölüme o kadar yakındı ki... onu değiştirmek zorunda kaldım."

Darien daha dik oturdu, omurgasını bir ürperti yaladı. "Neden bahsediyorsun Logan?" Akli dışarıda olanlara gitti; kokusunu aldığı tek kurt adamın nasıl Logan olduğunu hatırladı. Burada başka kurt yoktu.

Ya da öyle düşünmüştü.

Logan'ın sesi birkaç oktav alçaldı. "Sabrine'in kalması için başka bir yer bulmalıyım. Tüm bunlar sona erene kadar güvenli bir yer."

Lavabonun içindeki kalbe -başarılı bir dönüşüm için gerekli unsurlardan biri olduğunu fark ettiği *kurt* kalbi- tekrar baktığında Darien'in yüz hatları aydınlandı ve şimdiye kadar inkâr ettiği parçalar yerine oturdu. Logan'ın Dallas ve Loren'in Sabrina'e görmesinin güvenli olmadığını söylediğini hatırladı.

Ama *kim* için güvenli değil?

"*Yapmadın,*" diye ısırdı Darien. Öfke bedenini kaplarken gözlerinin karardığını hissetti; Logan'ın bu manzara karşısında irkilmemesini takdir etmek zorundaydı.

"*Yapmak zorundaydım!*" Logan tısladı. "Kız ölebilirdi. *Saniyeler* içinde ölmekten."

Darien tavana bakmak için başını arkaya eğdi, gözlerindeki karanlığı zorla çıkarırken parmakları yumruk haline geldi. Logan'ın yaptığı şeyin gerçekliği...

Yumrukları sıkılaştı, deri eldivenleri güçten yırtılma tehlikesi geçirirken inledi.

Orospu çocuğu Sabrine'i, onu esir alanların elinden aldığı ölümcül yaralardan ve görünüşe göre bir yangın merdiveninden düşerek aldığı yaralardan kurtarmak için kurt adama dönüştürmüştü. Logan'ın çok fazla parası olmadığı bir sır değildi, bu yüzden Darien, Sabrine'in kurt adam kokusunu geçici olarak gizlemek için kullandığı büyüünün onu *borç* olarak bilinen çukurun derinliklerine sürüklediğini biliyordu.

Logan az önce kendini dev bir at boku yığınının içine gömmüştü. Hazır başlamışken kendi mezarını da kazabilirdi. Sabrine'i değiştirerek kurtadamların, kurtlardan çok daha güçlü olan vampirlerle yaptığı anlaşmayı bozmuştu.

Binlerce yıl önce kurtadamlar, türlerinin büyük bir kısmını ezen ve katleden vampirlere karşı isyan ettiler. Yüzyıllarca kan döküldükten sonra, sonunda bir ateşkese vardılar ve bir anlaşma yapıldı: her iki taraf da bin yıldır insanları kendi bencil savaşlarında savaşmaları için kendi iradeleri dışında dönüştürdüğünden, daha fazla vampir veya kurtadam yaratılamazdı - sadece *doğabilirdi*.

O günden itibaren, bu batı kıtasındaki hiyerarşinin en tepesinde yer alan kanatlı askerler olan Hava Filosu tarafından desteklenen bir yasa haline geldi. Eğer doğal doğum dışındaki yöntemlerle yeni vampirler ya da kurtlar yaratılırsa, hem dönüştürülen kişi hem de onu yaratan kişi hapsedilecek ya da idam edilecekti - ya kolluk kuvvetleri tarafından ya da anlaşmayı bozanların karşı tarafı tarafından. Bu durumda, asırlık bir savaşı yeniden alevlendirme gücüne sahip olanlar artık vampirlerdi.

Başka bir deyişle, Logan fena sıçmıştı.

Darien başını sallıyordu. "Yasaları affedilemez bir şekilde çiğnedin ve bunu kendi payına düşeni çiğneyen biri söylüyor. Seni öldürmeye karar vermedikleri sürece hapse atacaklar Logan. Ne yaptığını öğrendikleri anda hayatın *sona* erer." Sesini alçaltmayı başaramıyordu; kızların diğer odada yaptıkları konuşma sessizliğe gömülmüştü. "Ve *öğrenecekler* Logan, çünkü onlara söylemen gerekiyor. Kayıp olduğu bildirilen bir kızın yerini saklamak, muhtemelen onu kendinizden birine dönüştürmekten daha kötüdür."

Logan masaya bakarken gözlerini yummuş, bir eliyle ağzını kapatmıştı. "Belki de onun hayatını kurtarmak kanun ve sülüklerin beni affetmesi için yeterli bir sebep olur."

Darien sırttı ama bu sırtış eğlenerek değildi. Logan'ın bencilce kararının aptallığına inanamıyordu. Bu yüzden bu şehirdeki her bir kurt adam öldürülebilir, Silverwood Bölgesi'ndeki her mahalle yerle bir edilebilirdi.

"İnandığın tanrılara dua etmeye başlasan iyi olur Logan," dedi Darien masadan kalkarken. "Çünkü şimdi senin için başka kimin geleceğini biliyorsun."

Loren, Darien ve Logan'ın mutfakta yaptıkları konuşmayı dikkatle dinledi. İnsan kulağı en iyi ihtimalle güvenilirmez olsa da, Darien'in sesini yükseltmesine neden olan şeyin özünü yakaladığını düşündü.

"Bu doğru mu?" Loren, Dallas'la aralarındaki halıda bağdaş kurarak oturan Sabrine'e "Doğru mu?" diye sordu. Sabrine'in gözlerine bakınca bunu tahmin etmişti; siyaha yakın renk çoktan daha sıcak bir tona dönüşmüştü. Görünüşe bakılırsa, yakında Logan'ın kilerle aynı ateşle boyanacaklardı.

Loren bir üzüntü hissetti. Tüm bunlar olmadan önce Sabrine yarı insandı. Loren yıllarca bu gerçeğe tutunmuş, kendine sürekli bunu hatırlatmıştı. İlk ve ortaokul boyunca diğer öğrencilerin Sabrine'e *melez* demesi onu ne kadar kötü hissettirse de, Loren'in *yarı insan* kelimesine katlanmasını biraz daha kolaylaştırmıştı.

Sabrina'e'in boğazı düğümlendi. "Seçeneklerinin ya beni değiştirmek ya da ölmeme izin vermek olduğunu söyledi."

Loren'in gözleri yaşardı. "Seni kurtardığına sevindim." Sabrine'in parmakları kendi parmaklarıyla birleşmiş elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

"Ben de," dedi Dallas. "Senin için çok endişelendik, Sab. Döndüğün için çok mutluyuz."

Darien mutfığa açılan kapıda belirdi, biraz sinirli görünüyordu. "Gitmeye hazır mısın?"

"Sence burada uyuyabilir miyiz?" Loren söyledi. Saat neredeyse sabahın biri olmuştu; birkaç saatin daha önemli olacağını düşünmüyordu.

"Sanırım arkadaşın bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu sana söyleyecektir." Vampirler ve kurtadamlar arasındaki anlaşma cehenneme dönmüştü ve görünüşe göre Sabrine henüz tehlikeden kurtulmamıştı.

Sabrina kapı aralığında eğilen avcıyı ölçtü. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Benimle kalmanıza gerek yok. Ben iyi olacağım." Ama ne Loren ne de Dallas onu bıraktı.

"Biz kalıyoruz, Darien," diye açıkladı Dallas. Başını çevirip ona baktı, uzun kırmızı atkuyruğu akademi kazağına takılmıştı. "Ya sabah geri gelirsin ya da bizimle kalırsın. Ama yarına kadar Sabrina'den ayrılmıyoruz." Sözleri kararlı olmasına rağmen Darien'in bakışlarına uzun süre dayanamadı. Kısık bir sesle, "Elbette kalmanı tercih ederiz," diye ekledi.

Loren nedenini bilmiyordu ama Darien yine ona doğru baktı. Ona Dallas'ın deyişiyle *köpek yavrusu gözleriyle baktığından* emindi ama aslında bunu yapmak istemiyordu.

Birbirlerine baktıklarında Loren, sık sık birlikte sıkışıp kaldıkları o balonun içindeymişler gibi hissetti ve birdenbire sadece ikisi oldular, Darien'in bakışlarının sıcaklığı, Sabrina'in elinin kendi elini kavramasından daha gerçekti. Loren, Darien'in yüzündeki gerginliğin eridiğine yemin edebilirdi.

On dakika gibi gelen bir sürenin ardından Darien siyah eldivenli parmağını kaldırdı. "Bir gece. Ondan sonra başka düzenlemeler yapmamız gerekecek."

Logan arkasında belirdi, mutfak ışığında bir siluetten fazlası değildi. Darien kenara çekilerek onun odaya girmesine izin verirken kurt adam ona şöyle dedi: "Fazladan bir misafir odam var. Evimin geri kalanından farklı olarak temizdir."

Darien sırtıttı. "Hayır, teşekkürler. Kurtların inlerinde uyumam ben." Köşedeki sarkık koltuğa yerleşti ve yana yatana kadar yan tarafındaki kolla oynadı. Ayaklık bir gıcırtyla yerine oturdu. Tabancasını kaslı kalçasının üzerine dayadı, emniyetini açtı ve Logan'a doğrulttu. "Sen de bu evden ayrılmıyorsun dostum. Gün doğarken kolluk kuvvetlerini arayacaksın."

Logan'ın ağzı kaşlarını çatarak kıvrıldı. "Peki onlara ne söyleyeceğim?"

"Onlara Sabrina'i bulduğunu söyleyeceksin. Hayatını kurtarmak için onu kendinizden birine dönüştürdüğünüzü söyleyeceksiniz. Muhtemelen ona

birkaç soru sormak için buraya gelecekler ve işleri bittiğinde, ellerini senden temizlemek isteyip istemediklerine karar verecekler ve kaderini vampirlerin belirlemesine izin verecekler.

ya da seninle kendileri ilgilenir."

Logan'ın yüzü solgunlaşmıştı.

Darien, gözleri buz gibi soğuk bir şekilde ona mizahtan yoksun bir gülümseme verdi. "Tahminimce bu ilk olacak."

Sabrine'in avucu terden kayganlaşmıştı. Loren parmaklarını bir kez daha sıktı.

Odadaki birkaç hızlı kalp atışını fark eden Darien, Loren'e, "Merak etme. Arkadaşının kendisinden çok onu değiştiren dış setiyle ilgileneceklerdir."

Loren yutkunduğunda, ses odaya yayıldı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Logan ısırdı.

"Bu senin tek seçeneğin. Başkasının seni ihbar etmesindense itiraf etmen daha iyi. Öyle değil mi?"

Logan'ın burun delikleri alevlendi, elleri iki yanında yumruk oldu. Savunmaya yönelik duruşuna rağmen Loren onun gözlerinde parıltıyan korkuyu görebiliyordu. "Sanırım göreceğiz."

Darien minderlere yerleşti ve bir bileğini diğerinin üzerine geçirdi. "Evet," diye kabul etti tehditkâr bir gülümsemeyle. "Yapacağız."

-

Darien o gece gözünü bile kırpmadı. Ama bir Kara Katil olarak az ya da hiç uyumadan çalışmaya alışkındı. Kendi türü yorgunluğa karşı insanlardan ya da kurtlardan daha iyi dayanabiliyordu; bazen yorgunluk hissetmeden tam üç gün geçirebiliyordu.

Loren ve arkadaşları ise kanepede bebekler gibi uyudular. Darien gecenin büyük bir kısmını Şeytanlarıyla grup mesajıyla konuşarak geçirdi ve onları sadece kurtadamların değil, bu işe bulaşan herkesin başına gelebilecek belalar konusunda uyardı; buna Sabrine de dahildi. Zavallı kız bir kötülükten kurtulmuşken muhtemelen yeni bir kötülükle karşılaşacaktı.

Saat sabah beşe yaklaşırken Şeytanlar'dan gelen mesajlar seyrekleşmeye başlamıştı; sorularının çoğu yanıtlanmış, tartışmaları çözüme kavuşturulmuştu. Darien kendini Sabrine ve Dallas'ın arasında uyuyan Loren'e bakarken yakaladı. Dürüst olmak gerekirse, itiraf etmek istediğinden daha sık ona bakarken yakalıyordu kendini.

Onda hayranlık duyduğu bir masumiyet vardı. Belki de arkadaşlarına karşı hissettiği pervasız bağlılık ya da

Kendini içine itildiği büyüdü dünyaya bıraktı. Onu tüm kalbiyle sevdi, karşılığında her zaman onu sevmese bile.

Belki de hayal kurarken göz kapaklarının dalgalanmasıydı, iki yanındaki arkadaşlarıyla tamamen rahattı. Tartıştıklarında ona her zaman attığı o temkinli bakıştan eser yoktu. Ama tek temkinli olan Loren değildi, tek inatçı olan da o değildi. *İnatçılık* Darien'in göbek adıydı, bu yüzden bunu kendisine bile itiraf etmesi biraz zaman almıştı...

Ama Loren Calla dizlerinin bağınyı çözecek kadar muhteşemdi. Bunu bir başarı olarak görüyordu, çünkü on dört yaşından beri yetişkin insanların ve iblislerin kafataslarını kıran biri olarak, bir şeyin onu etkilemesi için çok şey gerekiyordu. Ve *birinin* onu etkilemesi daha da fazla zaman alırdı. Birkaç neredeyse ilişkisi, bir gerçek ilişkisi ve tek gecelik ilişkilerden payına düşeni almıştı ama bu kız... Bu kız henüz anlayamadığı bir nedenden ötürü farklıydı. Güldüğünde başını geriye atmasına, ona takıldığında burnunu kıvrmasına, odaya her girdiğinde gözlerinin ışıldamasına doyamıyordu. Sanki onun varlığı onun için bir fark yaratıyordu.

Onu izlediği için kendini ürkütücü hissetmeye başlamıştı, bu yüzden sandalyeden itti, ayak dayama yerini iterek kapattı ve sigara içmek için verandaya çıktı. Mutfaktan geçerken nefesini tuttu ve hâlâ kurt kalbinin etrafında toplanan sinekleri el sallayarak uzaklaştırdı. Dışarı çıktı, kapı arkasından çarparak kapanırken derin bir nefes aldı. Ilık sonbahar havası ağustos böceklerinin şarkılarıyla titreşiyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldığında yavaş yavaş griye dönen gökyüzünün altında bir sigara yakmıştı. Loren'in şeftali ve hanımeli kokusu, daha arkasını tam olarak dönmeden onun varlığını haber vermişti.

"Hey," diye mırıldandı uykudan şişmiş gözlerini ovuşturarak. Akademi kazağının etekleri buruşmuştu. "Hiç dinlenebildin mi?"

Darien sigarasından bir nefes daha çekme isteğine direndi. "Logan'a da söylediğim gibi: Kurtların inlerinde uyumam."

Kollarını ılık rüzgara karşı kavuşturdu ve ona şuh bir bakış attı. "Arada bir dinlenmelisin. Sen bir makine değilsin."

Dirseklerini arkasındaki sundurma parmaklığına dayadı. "Öldüğümde dinleneceğim."

Gözleri adamın işaret ve orta parmağı arasındaki sigarayı buldu. "Onu içecek misin yoksa yanmasına izin mi vereceksin?"

Darien ayaklarının üzerinde kaydı. "Gurur duymadığım bir alışkanlık," diye itiraf etti.

Gözlerini kaçırmakta zorlandığı o mükemmel dudaklarını büzdü. Bu dudakların kendi dudaklarının altında nasıl bir his uyandıracağını -ve vücudunun diğer bölgelerinde nasıl bir his uyandıracağını- sayamayacağı kadar çok kez hayal etmişti. "Meşhur Darien Cassel ne zamandan beri birilerinin ne düşündüğünü umursuyor?" Doğruydı: Daha önce de onun önünde sigara içmişti ama nedense hep tereddüt etmişti. Yemek odasında, annesinin anılarının dayanılamayacak kadar ağır geldiği o an hariç.

Ona bakarken yüzündeki gülümseme soldu, henüz vermediği cevap için bir titreme gibi sarstı. "Genelde yapmam." *Ama ne düşündüğünü önemsiyorum.* Neredeyse yüksek sesle söyleyecekti ama farkına varınca dili tutuldu. Kadın haklıydı: Ne zamandan beri birinin ne düşündüğü umurunda olmuştu ki?

Sanki yüzündeki çatışmayı okumuş ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyormuş gibi gülümsedi. "Sana teşekkür etmek istedim. Bu gece ve geçtiğimiz birkaç hafta boyunca yaptığınız her şey için. Belki topladığımız bilgiler Sab'a ne olduğunu anlamamıza yardımcı olur." Narin omuzları omuz silmek için yukarı kalktı. "Pek bir şey hatırlamıyor gibi görünüyor. Belki de bu gece keşfettiklerimizi, bunun başka birinin başına gelmesini engellemek için kullanabiliriz."

"Belki." Bu kız her zaman kendi iyiliğinden çok başkalarının iyiliğiyle ilgilenirdi. Onu o ara sokakta bulduğunda bile yardım için bağırmamıştı çünkü etraftakilere zarar vermekten korkuyordu. Sigarayı yeniden yaktı, çakmağı kapattı ve bir nefes çekti. "Ama arkadaşını güvende tutmak istiyorsak, önümüzde başka bir sorun var."

"Vampirlerin Logan'la Sabrina'den daha çok ilgileneceğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

Darien omuz silkti ve dudaklarından yayılan dumanı koklamasını engellemek için büyüüne daldı. "Duruma göre değişir. Yasaya göre hem yeni yaratılan kurt adam ya da vampir hem de onları değiştiren kişi sorumlu tutulacak." Kızın yüzünde beliren ve kaşlarının arasındaki boşluğun yukarı kalkmasına neden olan korku karşısında durakladı. "Ama yine de, bu duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

Sigarayı verandaya atıp çizmesinin altında ezmeden önce bir nefes daha çekti. "Sanırım," diye başladı, aradaki mesafeyi geçerek

"Bir dakikalığına başkası için endişelenmeyi bırakmalısın."

Loren onun ilerleyişi karşısında kaskatı kesildi, kalp atışları düzensizleşti. Adam önünde durup Avertera tılsımını parmaklarının arasına aldığı anda nefesini tuttu. Tılsımın kenarları birkaç saat öncesine göre daha fazla aşınmış, boynunun fildişi derisi altınla tozlanmıştı.

"Bence de," dedi, "sana bunlardan yeni bir tane bulmamın zamanı geldi."

"Sana zaten söyledim." Onun gözleriyle buluşmak için başını geriye eğdi. Tılsımı adamın elinden aldı, parmakları adamın eldivenli elinin etrafına dolandı. Bir an için, keşke o aptal şeyleri çıkarmış olsaydım diye düşündü. Ona dokunduğu zamanların sayısı çok az ve çok uzaktı. "Benim için daha fazla para harcamanı istemiyorum, Darien Cassel."

"Ve senin ölmeni istemiyorum," diye yanıtladı Darien. "Nasıl yani?"

Loren başını eğdiğinde gözleri merakla parlıyordu, bu gece dalgali olarak kullandığı saçları bir omzuna dökülüyordu. "Neden umursuyorsun?" Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse rüzgârın etkisiyle uzaklaşacaktı. Bu soruda kabalık yoktu; sadece masum bir merak. "O gün Rook ve Redding'de söylediğim şeyi kastetmiştim: bundan senin çıkarın ne?"

Darien o gün ona yardım etme nedenlerinin ardındaki gerçeği ona açıklamaya hazır olduğundan emin değildi. Ve istese bile, ön kapı alçak bir iniltiyle açıldığında şansını kaybetti.

Logan dışarı çıktı, bir saniye bile uyumamış gibi görünüyordu. Böylece iki kişi oldular. Onları verandasında görünce durdu ama gitmek için harekete geçmedi.

Yeni bir tartışmayla karşı karşıya olduğunu hisseden Darien burnundan soluyarak Loren'e, "Neden içeri girmiyorsun? Logan'la konuşmam gerek."

Tek kelime etmeden Logan'a geniş bir alan bırakarak oradan ayrıldı. İçeride kaybolmadan önce omzunun üzerinden bir bakış attı, okyanus gözleri Darien'inkilerle kısa bir süre kilitlendi, sanki bir şekilde ona son bir kez bakmasına yardımcı oldu.

Ve Darien vampirlerle barışını kurtarmak için Logan'la yüzüncü kez tartışmak zorunda kalsa da, eskisi kadar sinirlenmediğini fark etti. Belki de sigara yüzündendi.

Belki de değildi.

Loren, Cehennem Kapısı'nın oturma odasındaki kanepede otururken bacaklarını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Sabrine onun yanındaydı ve Dallas'ın medya merkezinin çekmecelerini karıştırmayı bitirmesini beklerken televizyonda kanallar arasında geziniyordu.

Travis ve Ivy onları Logan'ın evinden aldıktan kısa bir süre sonra Dallas medya merkezinin çekmecelerinin ağzına kadar video oyunları ile dolu olduğunu fark etmiş ve oynamaları için ısrar etmişti. Şu anda bodrumda olan Travis ve Ivy'den başka avcı yoktu; Logan'ın çağırdığı polis memurları Sabrine'i sorgulamayı bitirdikten kısa bir süre sonra Darien kızları neredeyse kapı dışarı etmişti.

Nedenini açıklamasına gerek yoktu. Kolluk kuvvetleri tam da Darien'in beklediği şeyi yapmaya ve durumdan ellerini çekmeye karar vermişti. Bu da Drakon Bölgesi'nin vampirlerinin, Logan'ın anlaşmayı bozması nedeniyle gerekli gördükleri cezayı uygulamak için yakında Kurtadam Bölgesi'nde ortaya çıkacakları anlamına geliyordu. Darien sadece Loren ve Dallas'ı değil Sabrine'i de korumak için Travis ve Ivyana'yı çağırmış, onlar vampirlerin başına geleceklerle uğraşırken onları Cehennem Kapısı'na götürmelerini istemişti.

Loren ön kapıya bakmaktan kendini alamadı. Hızla çarpan kalbini yavaşlatamıyordu. Sadece bir saat geçmişti, bu yüzden Darien'in her an içeri girmesini beklemenin gerçekçi olmadığını biliyordu.

Ama yine de baktı.

Ve hala bekledi.

"Dünyadan Loren'e," diye şarkı söyledi Dallas halının üzerinde bağdaş kurup oturduğu yerden, elinde bir oyun sallayarak. "Yakın zamanda geri dönmeyecek, o yüzden keyfine baksan iyi olur."

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Omuzlarından sarkan hâlâ nemli iki örgüyle oynadı. "Ne oyunu oynuyoruz?"

Ama Sabrina Dallas'ın ne dediğini anlamış ve Loren'e, "Seni bir avcıya aşık olacak biri olarak görmemiştim," demişti.

Loren kızardığını hissetti. "Onun için yanıp tutuşmuyorum."

Dallas dilini şaklattı. "Evet, biliyor. Sadece inkâr ediyor, Sab." Sabrina güldü ama o sırada Dallas kurda dönüşen cadıyı kurnaz bir gözle değerlendiriyordu. "Bize Logan'dan bahset."

Sabrina kaskatı kesildi. "Peki ya o?"

"Ooh, *işte orada!*" Dallas kıkırdarak keskin, kırmızı boyalı bir çiviye ona doğrulttu. "Ona benziyorsun."

Sabrina kollarını kavuşturdu. "Yapmıyorum!" diye homurdandı.

Dallas kıkırdadı. "İkiniz de boku yediniz ve bunu biliyorsunuz."

"Çok konuşuyorsun Dallas," diye araya girdi Loren. "Bayan Maximus-Reacher'ın kemiklerine ilk fırsatta atlayacağım."

Sabrina'nın nefesi kesildi. "Bunu *gerçekten* söyledi mi?"

Dallas video oyununu kutusundan çıkardı. "Benimle sizin aranızdaki fark," dedi, "en azından ben birinden hoşlandığımda bunu *kabul* ediyorum."

"Logan'dan hoşlanmıyorum," dedi Sabrina tekrar, sesi kısılmıştı. Kanepenin minderlerine yaslandı. "Ayrıca, erkeklere ayıracak vaktim yok. Derslerime çalışmam gerekiyor."

"Her zaman kitap kurdu." Dallas dramatik bir iç çekişle aralarındaki kanepeye oturdu ve ikisine de birer oyun kumandası uzattı. "*The Covenant*'ı buldum. Bağırsaklarınızı kurşunla doldurmaya hazır olun, sürtükler."

Loren kumandasını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Önce siz oynayabilirsiniz," dedi. "Ben susadım." Bu bir yalandı ama onlara gerçekte ne yaptığını söylemek istemiyordu.

Dallas sadece omuz silkti ve oyunu başlattı.

Loren mutfağa girdiğinde Mortifer'ın buzdolabının üstündeki mısır gevreği kutularının arkasına çömelmiş olduğunu gördü. Gölge küçük dişlerinin arasında kırılan buz parçalarının *çıtırtısı*, surround ses sisteminden çalan video oyunundan zar zor duyulabiliyordu.

Loren dondurucunun kapağını açtı ve buz yapılıp yapılmayacağını belirleyen metal kolu yukarı çevirdi. Buz için aşağı, buzsuz için yukarı.

Mortifer hemen çiğnemeyi bıraktı ve mısır gevreği kutularının etrafına baktı, minik eli şişirilmiş pirinç kutusunun etrafında kıvrıldı.

Loren alçak bir sesle, "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi. Mortifer ona baktı, değerli buz makinesini kapatmış olmasından dolayı sinirlendiği belliydi. "Darien bir dahaki sefere Dalgalanma yaşadığında bana haber vermeni istiyorum. Gecenin hangi saati olduğu umurumda değil... Bana söylemeni istiyorum." Eli kolun üzerinde geziniyor, soğuk metal parmaklarını ısıırıyordu. "Darien'i dinlediğini ve senden istediği her şeyi yapman gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama bana söylemen gerek yoksa bu buz makinesi bir daha açılmayacak."

Mortifer gözleri Dallas'ın saçlarından daha kırmızı bir şekilde ona baktı.

Loren'in bildiği tek şey, Hob'un buz makinesini kendi başına nasıl çalıştıracığını biliyor olabileceğiydi ama Darien'in ne zaman tekrar bir Dalgalanma yaşayacağını öğrenmek için elinden geleni yapmaya hazırdı. O gün -ya da gece- geldiğinde ne yapacağından emin değildi ama... oraya vardığında o köprüyü geçecekti. Loren nazikçe, "Sen de onu önemsiyorsun," dedi. Mortifer sadece ona baktı ama gözlerindeki yumuşama her şeyi anlatıyordu. Loren sordu: "Biz

Anlaştık mı?"

Hob sonunda gölgeli başını salladı.

Loren kolu tekrar aşağı indirdi ve dondurucu buz kutusunu doldurmaya hazırlanırken gürlledi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Hob sadece mısır gevreği kutularının arkasına çekildi ve çıtırdatmaya devam etti.

-

Darien grubun başında Logan'la birlikte durmuş, limuzinin Silverwood Bölgesi'ndeki çakıllı araba yoluna çekilmesini izliyorlardı. Bir yağmur sisi yağmaya başladı ve onları anında ıslattı.

Logan bu durum için yer değiştirmemiş olsa da, grubun çevresinde duran birkaç sürü üyesi köpek formlarında olmakta ısrar etti. Neredeyse at kadar iriydiler, postları gri ve kahverenginin farklı tonlarındaydı. Darien'in sağında duran Max'e doğru bir bakış, onun da ıslak köpek kokusundan en az Darien kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu. Darien genelde yağmurdan hoşlanırdı ama bugün yağmasa da olurdu. Ve bunun nedeni sadece koku değildi.

Limuzinin içindeki vampirler yüzünden. Henüz araçtan çıkmamış olan vampirler ve muhtemelen

Logan'ın garaj yolunda bir düzineden fazla güçlü duran grup. Güneş ışığından nefret eden vampirler, bugünün fırtınalı havasını planladıkları şey için mükemmel hale getiriyordu.

Jack, Max'in diğer tarafında durduğu yerde mırıldandı: "Bütün gün orada oturup bize mi bakacaklar?"

"Ölümsüzlerin zaman kavramı yoktur, Jack," dedi Darien, eli kemerinde sıkılaşıarak. Jack ölümsüz olmasına rağmen, fiziksel ve gerçek anlamda -Yirmi iki yaşındaydı. Zamanın anlamsızlaşacağı kadar uzun yaşamamıştı. Şeytanların hiçbirisi yaşamamıştı. O sırada şoför kapısı açıldı. "En azından dört yüz yaşındaki vampirler."

Limuzinden inen dört yüz yaşında bir vampirdi ve kapısı şoförü tarafından açılmıştı. Uzun boylu, zarif, ay gibi solgun tenli ve kandan daha kırmızı gözlü kadını görünce Darien neredeyse küfredecekti. Angelthene'deki tüm vampir topluluklarının lideri olan Calanthe Croft'un buraya bizzat gelmesini beklemiyordu.

Görünüşü bakılırsa Logan da bilmiyordu, çünkü onu gördüğünde yer değiştirme dürtüsüyle savaşıırken boğuk kemik çıtırtıları puslu havaya yayıldı.

"Sakin ol," diye mırıldandı Darien. "Önce konuşmak istediğine bahse girerim."

Calanthe'nin sesi güçlü ama kadınsı, yaşlı ama aynı zamanda gençti. "Ama tabii ki konuşmak istiyorum, Darien Cassel." Lanet olsun. Bir vampirin kulaklarının ne kadar keskin olduğunu neredeyse unutmuştu. Kendisinininkinden bile daha iyiydi. "Özellikle de benim gelişim için topladığınız küçük taburu görünce. Sanırım gururum okşanmalı." Kısa gri saçları davul gibi çalan yağmurda gümüş renginde parlıyordu.

Bu kıtada gelmiş geçmiş en güçlü vampirlerden biri, Logan ve Darien'in grubun başında beklediği yerden bir adım ötede durarak gruplarına doğru ilerlerken kimse bir şey söylemedi. Etrafında, her iki yanında ikişer tane olmak üzere dört koruma duruyordu.

Ve arkalarında, beşinci bir korumayla birlikte arka koltuktan inen, Calanthe'nin on dokuz yaşındaki kızı ve veliahtı Emilie vardı.

Emilie'yi görünce Logan'ın omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi. Son birkaç saattir yaptıkları tartışmalar sırasında Darien'e Emilie'den hiç bahsetmemişti ama Darien ikisi arasında bir şeyler olduğunu sezmişti. Gerçi Darien birbirlerine bakışlarının tamamen platonik olduğunu biliyordu; Emilie kadınlarla birlikte olmayı erkeklere tercih ediyordu.

Daha açık olmak gerekirse, Chrysantha'nın arkadaşlığını tercih ediyordu. Kurtadamlar ve vampirler arasında yüzyıllardır süregelen nefrete rağmen, ikisi yıllardır arkadaştı ama söylentilere göre son aylarda arkadaştan da öte olmuşlardı.

"Yağmurdan kurtulalım mı, Bay Sands?" Calanthe şarkı söyler gibi bir sesle Logan'a seslendi. Emilie arkasından geldi, beyaz melek gibi yüzü korunuyordu, dikenli sarı saçları yağmurla parlıyordu. "Islaktan ve soğuktan pek hoşlanmam."

Calanthe, korumaları ve veliahtıyla birlikte kurtlar ve avcılardan oluşan grubun arasından geçerek Logan'ın soyulmuş kapısına kadar sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla yürümeden önce onay beklemedi.

Darien, kendisi ve diğerleri onları takip ederken kıkırdamaktan kendini alamadı.

-

Darien duyduklarına inanamıyordu.

Logan'ın mutfağında dururlarken -Logan'ın misafir beklemesi sayesinde artık biraz daha temizdi- Calanthe birinin konuşmasını bekledi. Logan'ın masasının başına otururken yaptığı teklifi kabul etmesini ya da reddetmesini. Altındaki sandalye, orantısız ahşap bir koltuktan çok bir tahti andırıyordu.

Calanthe'ye adamları tarafından, anka kuşu kafasıyla işaretlenmiş birkaç ödül avcısının sadece Randal Slade'in topraklarında çalışmakla kalmayıp, aynı zamanda Arcanum Kuyusu adı verilen eski bir eseri aradıkları bildirilmişti. Şehirdeki gözleri ve üniversite çağındaki ölümlü kızların sürekli ortadan kaybolmaları da onu bir insanın bu işle bir ilgisi olduğu konusunda uyarmıştı. Darien Loren hakkında hiçbir bilgi vermediği gibi, Angelthene Akademisi arazisinde buldukları Dominus Volumen'in yarısı hakkında da bir şey söylememişti. Diğer Şeytanlar da vermemişti - Darien'in, fırsat verilse Loren'in yüzünü memnuniyetle parçalayacağını bildiği Lace bile. Aslında, Calanthe kendini açıklarken o ve orada bulunan diğer dört Şeytan neredeyse hiçbir şey söylememişti.

Ve saniyeler önce Calanthe, kayıp kızlardan sorumlu olanları yakalamak ve Kuyu'nun yanlış ellere geçmesini önlemek için kurtlar ve Şeytanlarla birleşmeyi teklif etmişti. Calanthe'nin gücü düşünüldüğünde

Calanthe'nin cadı meclisleri ve onların müttefiki olarak elde edecekleri üstünlük, neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Bu yüzden Darien ağzını kapalı tuttu ve kadının söylediklerinde bir yanlışlık olması ihtimaline karşı dikkatle dinledi.

İlk konuşan Logan oldu. "Durun. Bize *yardım* etmek istediğinizi mi söylüyorsunuz?" Logan vampire kuşkulu bir bakış attı, vampir de Logan'a taş gibi bir sessizlikle bakmaktan başka bir şey yapmadı. "Anlaşmayı bozdum. Bundan sonra neden bize yardım etmek isteyesin ki?"

Calanthe eldivenli ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Çünkü muhtemelen yüzlerce yıldır ilk kez ortak bir düşmanı paylaşıyoruz. Ve bir delinin daha fazla güç arzusunu tatmin etmek için toplumdaki yerinden edilmeye hiç niyetim yok."

Darien, Calanthe'nin durumu kendisiyle ilgili hale getirmenin bir yolunu bulmasına şaşırمامıştı. Scarlet Star onun adı konmamış bir güç tarafından yozlaşmış hiyerarşinin en tepesindeki yerinden edilmesini yasaklamıştı.

Darien lavabonun yanındaki tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde, "Birkaç sorum var," dedi.

Calanthe başını eğdi, ayakta durmasına ve odada oturan Logan dışında tek kişi olmasına rağmen bir şekilde burnunun ucuyla ona bakmayı başardı. "Bütün öğleden sonra konuşmanızı bekledim, Bay Cassel. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu Arcanum Kuyusu hakkında ne biliyorsun? 'Bir delinin daha fazla güç elde etme dürtüsü' diyorsunuz. Bu Kuyu hakkında ne biliyorsun ve neden herkes onu istiyor?"

"Efsaneye göre Arcanum Kuyusu, *transmutasyon* olarak bilinen bir süreçle bir insanı Başka bir şeye dönüştürme yeteneğine sahip onarıcı bir su kütesiydi. Erasmus Sophronia ve en iyi arkadaşı Elix Danik, ezilmekten bıkmış birkaç insandan ikisiydi; eğitim yılları boyunca karşılaştıkları zorbalıktan bıkmışlardı. Bunu nasıl başardılar bilmiyorum ama iki bin yıldan fazla bir süre önce Erasmus Sophronia ve Elix Danik kendilerini ve arkadaşlarını ölümsüz kılan bir nesne yarattılar. Küçük topluluklarına Anka Kuşu Kafası Topluluğu adını verdiler, kuşun yenileyici yeteneklerinden dolayı, çünkü onlar da Kuyu tarafından yenilendiler. *Yeniden doğmuşlardı*. Yeniden doğuş eylemlerine *İnisiyasyon* adını verdiler ve bu sadece Erasmus ve Elix'in bunu almaya layık gördükleri kişilere verildi."

Erasmus Sophronia ve *Elix Danik*. Darien bu iki ismi daha sonra araştırmak üzere zihnine not etti.

Lace, Darien'in yanında, "Sence biri kendini ölümsüz yapmak istediği için mi onu arıyor?" dedi.

"En bariz cevap," dedi Calanthe sabırla, "bunun arkasında bir ölümlünün olduğu, Bayan Rivera. Kuyu ve Anka Kuşu Kafası Topluluğu'ndan geriye kalan çok az geçmişe dayanarak, bu Kuyu gibi bir şeyin yaratılmasından yalnızca bir ölümlünün fayda sağlayacağı varsayılabilir. Ancak eser hakkında o kadar az bilgi var ki, Kuyu'nun tek yapabildiğinin ölümsüz yaşam vermek olup olmadığını söylemek zor. Belki bir ölümsüze daha fazla güç de verebilir."

"Ya bunun Kandırma ile bir ilgisi varsa?" diyen Tanner'dı. Parmaklarını tezgâha vurdu. "İnsanlar yüzyıllardır Tricking'e bir çare arıyor; eğer bu Kuyu ölümsüz yaşam verebiliyorsa ya da bir insana daha fazla güç verebiliyorsa, Tricking'i de iyileştirebilir."

"Bu da şu anlama geliyor," diye devam etti Emilie, gözleri farkına vararak, "tarihte ilk kez bir insan sihrine sınırsız erişime sahip olacak, hem de hastalanma riski olmadan."

Tanner başını sallıyordu. "Kesinlikle."

"Bu son derece makul bir açıklama," dedi Calanthe. "Ve bunu yaptığınız için sizi takdir ediyorum Bay Atlas."

"Peki bunun bir insan kızla ne ilgisi var?" Darien araya girdi. "İstedikleri sadece Kuyu'ysa neden onu arasınlar ki?" Mesele Dominus Volumen kadar basit miydi? Parşömeni teslim etmek Loren'i tekrar güvende kılacak mıydı?

Ancak Calanthe, "Duyduğuma göre, kız dünyada Kuyu'yu bulma yeteneğine sahip tek kişi. Muhtemelen ebeveynlerinden birinden miras aldığı bir güçle onu takip edebiliyor."

Lanet olsun. Bu bütün karmaşayı daha da karmaşık hale getirdi.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Lace araya girdi. "İnsanlar sıradan. Onlar... basittir. Hiçbir zaman büyüye sahip olmadılar."

Calanthe, "Bu henüz cevabını bilmediğim yeni bir gizem. Ancak bir insanın böyle bir yeteneğe sahip olması için bu yeteneğin bir ebeveynden gelmiş olması gerekir. Eğer uzak bir atadan gelseydi, kan çok seyrelmiş olurdu. Ondan önce gelen tüm torunlardan akıp gitmiş olurdu. En azından benim çıkardığım sonuç bu." O verdi

düşünceli bir mırıltı. "Eğer ailesinin kim olduğunu öğrenebilirsek, bazı cevaplar bulabiliriz."

Calanthe, Darien'in zaten bunu yapmaya çalıştığını bilmiyordu. Ona söylemeyecekti, ne şimdi ne de başka zaman.

Vampir onlara söylediklerini düşünmeleri için bir süre izin verdi. Ve tekrar konuştuğunda, sözleri sadece Logan içindi. "Eğer bu ortak düşmana karşı birleşme teklifimi reddederseniz, durumu yeniden değerlendirmem gerekecek. Benim yanımda yer alır ve bu esere göz dikenleri yakalarsanız adınız temize çıkar Bay Sands. Anlaşmanın bozulduğunu affeder ve unuturuz."

Logan cevap vermeden önce Darien, "Bir sorum daha var," dedi. Eğer Calanthe gerçekten onun tarafını tutmasını bekliyorsa, niyetinin gerçek olduğuna dair kanıtı ihtiyacı vardı. Calanthe'nin Loren'i ve Arcanum Kuyusu'nu kendisi için istemediğini kim söyleyebilirdi?

Calanthe bekledi.

"Bu senin için çok fazla ayak işi gibi görünüyor," diye söze başladı Darien. "Anka Kafa tarikatının Kuyu'yu bulmasını engellemek istemenizin tek nedeni toplumdaki yerinizden edilme korkunuz olamaz. Diğer motivasyonlarınızın ne olduğunu açıklamak ister misiniz?"

Görüşünü göz kırparak yerine oturttu ve Calanthe'nin ne yaptığının farkında olacağını bilse de -yalan söylediğine dair herhangi bir işaret için aurasını kontrol ediyordu- yine de bunu yaptı.

Calanthe uzun bir süre onu değerlendirdi. Sonra ceketinin iç cebine uzandı, bir avuç dolusu fotoğraf çıkardı ve onları önündeki masaya yaydı.

Odadaki herkes büyük bir sessizliğe büründü. Darien'in fotoğraflarda sergilenen dehşeti görmek için lavabonun yanındaki yerinden kıpırdamasına gerek yoktu.

Calanthe alçak bir sesle, "Penny Thompson dün gece Drakon Bölgesi'nde, Kan Gülü Evi'nden çok da uzak olmayan bir yerde ölü bulundu," dedi. "Bunun halkım için ne kadar kötü görüldüğünü açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum." Calanthe'nin Elit Meclisi'ne ev sahipliği yapan malikânenen çok da uzak olmayan bir yerde, vampir topraklarında bir insan ölü bulunmuştu. Tüm Angelthene'de, kıtadaki en yüksek güvenlik ve koruma büyülerine sahip sadece üç yer vardı: Cehennem Kapısı, Kızıl Yıldız Bulvarı ve Drakon Bölgesi'nin tamamı - Vampir Bölgesi. Böyle bir yerde bir kızın ölü bulunması... en hafif tabirle kötü bir şeydi.

Tanner ve Maximus fotoğrafları incelemek için yaklaşmışlardı. Penny Thompson, özünde kan büyüü bulunan ve yasadışı olarak değiştirilmiş bir Odak olan Kanlı Çıta'nın kurbanı olmuştu. Bedeni Drakon Bölgesi'ndeki bir binanın dış tuğla duvarında kısmen erimişti. Cesedinin duvarda asılı duruşu Darien'e bir av ganimetini hatırlatıyordu. Kapalı gözlerinden kan akıyordu ve parıldayan büyü, kasıtlı gibi görünen bir şekilde arkasındaki duvarda yukarı ve dışarı doğru süzülüyordu, ölümü, bu özentisi Karanlık Avcıların kulaklarının altına taktıkları dövme gibi bir semboldü.

Tanner, "Büyünün duvara sıçrama şekli kanatlara benziyor" dedi.

"Alevden kanatlar," diye düzeltti Max, bakışları Darien'e kayarken.

"Kayıp kızlardan sorumlu kişileri yakalamak istiyorum," dedi Calanthe. "Ve Arcanum Kuyusu'nun yanlış ellere geçmediğinden emin olmak istiyorum. Daha önce olduğu gibi geri dönmeli: bir sır. Kimsenin inanmadığı eski bir efsaneden başka bir şey değil." Fotoğrafları süpürdü ve cebine geri koydu. "Hâlâ ikna edilmeye ihtiyacınız varsa, Drakon'un vampirlerinden birinin dün gece kaybolduğunu bilmenizi isterim. Lenora Aldonold."

Darien bu ismi tanıdı. "Sizden biri." Kan Güllü Hanesi'nin bir üyesi.

Calanthe'nin aurası yalan söylediğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. Aslında aurası sarkıktı ve keder anlamına gelen tonlarla renklenmişti. "O sadece benden biri değil, aynı zamanda benim İkincim. Onun kaçırılmış olması benim için büyük bir endişe kaynağı." Bir duraklama oldu ve sonra vampir şöyle dedi: "Auramın size söylediği her şeyden memnun musunuz Bay Cassel? Sizin gibi Görme konusunda yetenekli birine yalan söyleyebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim."

Siyah gözlerini kırıştırtarak gözlerini terk etti ve Calanthe ona, aurasının ona hissettiğini söylediği kederi hâlâ yansıtan küçük bir gülümseme verdi.

Sonra yanında duran Emilie'ye döndü ve eldivenli parmaklarıyla onun yanağını okşadı. "Tüm bunlar yeterli sebep değilmiş gibi, kızım son zamanlarda yaşanan bazı olaylara ışık tutmaya karar verdi ve her ne kadar geleceğe dair umutları söz konusu olduğunda biraz idealist olduğunu kabul etsem de, veliahtım olarak ona bir şans vermeye ve bu sefer farklı bir şey denemeye hazırım. Chrysantha Sands'i bulmanın hepimize iyi geleceğini düşünüyorum."

Ah, evet. Emilie'nin çoğu insanın gülünç bulduğu geleceğe dair umudu: vampirlerin ve kurtadamların uyum içinde yaşayabileceği bir dünya. Hiçbir anlaşmanın gerekli olmayacağı ve iki türün, onları yüzyıllardır ayıran derin nefret olmadan kaynaşabileceği bir dünya. O ve Chrysantha'nın yargılanmadan birlikte olabilecekleri bir dünya.

Ve annesi gerçekten de bu sefer farklı bir şey denemeye istekliydi. Kurtlarla savaşmak yerine onların yanında olmak.

Calanthe odaya, meclisindeki az sayıda vampirle omuz omuza sıkışmış kurtadamlara ve Darkslayer'lara baktı. "Teklifimi kabul edecek misiniz?"

Darien, "Bunu Şeytanlarımdan ve benden bir evet olarak kabul edin," dedi. Calanthe ve meclisini uzakta tutacak, kendisinin ve Şeytanların şu anda çatılarının altında yaşayan Arcanum Kuyusu'nun anahtarına sahip olduklarını asla öğrenmemelerini sağlayacaktı. Adım adım ilerleyecek, tüm yol boyunca dikkatli olacak ve Loren'i arayan Anka Kuşu Kafası tarikatını durdurmak için Calanthe'nin bir Şehir Başkanı olarak gücünü kullanacaktı.

Calanthe onun kararından memnun görünüyordu. Sonra Logan'a baktı ve gözlerini kırpmadan onun cevabını bekledi.

Logan bunu düşündü. Odadaki diğer kurtadamlar Alfa'larının konuşmasını beklerken hiç ses çıkarmadı.

Logan içini çekti ve elini masaya bıraktı. "Biz varız."

Calanthe ince, uzun kesici dişlerini gösteren bir gülümseme attı. "Güzel." Korumalarından biri sandalyesini geriye kaydırıp ve Calanthe ayağa kalktı. "Sanırım durum göz önüne alındığında gayet iyi anlaşacağız."

"Vampirler ve kurtlar birlikte çalışıyor," diye düşündü Logan. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben olsam bu kadar rahat olmazdım, Bay Sands. Size sınırların ve anlaşmanın hâlâ geçerli olduğunu hatırlatabilir miyim? Yakın zamanda bozmuş olsanız da." Grace'e hayat veren Calanthe, trençkotunu vücuduna sıkıca sararak kapıya yöneldi. "Eğer değerli bir bilgi alırsam, adamlarım sizinkilerle temasa geçecek." Mutfağı taradı, orada bulunan herkesle -avcı ve kurtadam- göz teması kurdu. "O zamana kadar."

Korumalarının eşliğinde, Emilie yanında olduğu halde yağmurun altında gözden kayboldu. Kapı arkalarından kapanıp, geride gül kokusu dışında vampirlerin burada olduğunu gösterecek hiçbir şey bırakmazken, Darien eski bir atasözünü hatırladı.

*Düşmanımın düşmanı benim
dostumdur.*

-

Logan birasından bir yudum alırken Darien'e, "Kadim Reunerian dilini akıcı bir şekilde konuştuğunu sanıyordum," dedi. Kurt, Hell's Gate'in avlusundaki masada onun karşısında uzanmış, Loren'le aralarında duran açık deftere harfleri not ederken onu eğlenerek izliyordu. Tepede asılı duran dolunay geceyi aydınlatıyordu. "Böyle küçük bir parşömeni çözmek neden bu kadar uzun sürüyor?"

Darien bakışlarını fenerle aydınlatılmış Dominus Volumen'den çekti ve Logan'a sert bir bakış fırlattı. "Neden gidip Familiar'larla top getirmece oynamıyorsun? Eminim senin gibi bir yavrunun eğlencelerine katılmasını çok isterler."

Bahçenin ortasında, Sabrine ve Ivy'nin şöminenin üzerinde hindistan cevizli şekerleme kızarttıkları yerden çok uzak olmayan bir yerde, Darien'in Tanıdığı, Dallas'ın kanatlı kaplanıyla cadının çalılarının arasına attığı bir murkball için kapışıyordu.

Logan Darien'a pis bir bakış attı ama ayağa kalkıp ateşin başında Sabrine'in yanına gitti. Kurt cadı Logan'ın ona yaklaştığını görmekten biraz daha mutlu görünüyordu ve Darien de Loren'le yalnız kalmaktan biraz daha mutluydu. Sonunda Cehennem Kapısı'na geri dönüp onu tekrar görebileceği ana kadar saat bütün gün acı verici bir yavaşlıkta ilerlemişti.

Loren Kadim Reunerian hakkındaki kitabı karıştırırken kâğıtlar uçuşuyordu. Eski kitap kendini kütüphaneye geri ışınlamadan önceki son günleriydi. Darien, Kasap'ın isimsiz müşterisinin sipariş ettiği kimyasalların Arcanum Kuyusu'nu yaratmak için gerekli olanlarla aynı olduğu sonucuna varmak için parşömeni yeterince deşifre etmişti, parşömende deşifre edilmesi bir milyon yıl süren kod adları altında yazılmıştı. Ama ihtiyaç duyulan sadece kimyasallar değildi.

Parşömen Kuyu'nun kendisini oluşturan bir malzemeden bahsediyordu - daha iyi bir kelime bulamadığım için *küvet*. Ama parşömenin bu kısmı o kadar eskimeyen ve anlaşılması zor kelimeler içeriyordu ki, bu eski kitap bile onları gizli tutmakta ısrar ediyordu. Darien bu Arcanum Kuyusu'nun neyden yapıldığını bulabilirlerse, onu Görü ile izleyebileceğini umuyordu. Büyülü eserler evrene kendi renklerini yayma eğilimindeydi; bu titreşimi yakalayıp izini sürebilirdi.

Loren, Calanthe'nin o gün erken saatlerde onlara verdiği bilgiyi duyunca en az Darien kadar şaşırılmış görünüyordu ve Kuyu'yu bulmalarına yardımcı olabilecek herhangi bir büyülü izleme yeteneğine sahip olduğundan en az Darien kadar şüpheliydi. Bir hata olmalıydı; Loren insandı, buna hiç şüphe yoktu. Belki de bu Kuyu'yu takip edebilen ya da kullanabilen biriyle akrabaydı ama böyle bir sihirli yeteneği miras almış olma ihtimali... Duyulmamış bir şeydi. Ve Loren'den o akşam erken saatlerde kendi içine ulaşmasını, ruhunda bir şeyler hissedip hissedemediğini görmesini istemişti, tıpkı kendisinin Görü'yü hissedebildiği gibi - çeşitli büyülü yeteneklerini hissedebildiği gibi. Elleri boş dönmüş ve biraz da hayal kırıklığına uğramıştı.

Kuyu'nun izini sürebilecek biri varsa, o da hangi malzemeyi arayacaklarını bildikleri sürece bir cehennem zebanisi olabilirdi. Darien Kuyu'yu bulmayı başarırlarsa onunla ne yapacaklarından emin değildi; her seferinde bir köprüden geçecek ve nereye varacaklarını görecekti.

"Sanırım bu bölümde ne yazdığını buldum," dedi Loren, yumuşak sesi onu düşüncelerinin derinliklerinden çekip çıkardı. Loren'e o kadar yakın oturuyordu ki kalçası Loren'in kalçasına değiyor, vücudunun sıcaklığı Loren'in vücuduna yayılıyordu. Köpeği ayaklarının dibine yayılmış, uyurken burnundan ıslık çalıyordu.

Bir rüzgâr, kâğıt ağırlığı olarak kullandıkları kristal parçalarının altından parşömeni koparmakla tehdit etti. Darien uzandı ve yüksek sesle okurken çırpınan kâğıdı bir eliyle düzleştirdi.

*"Ben erkek ve dişiyim,
her şey ve hiçbir şeyim.
Ben cennet ve
dünyayım, Beden ve
ruhum.*

*Gökkuşağı,
ruhun kanı,
ateşli ve yakıcı su. Ben..."*

Kız başını kaldırıp ona baktığında, Darien kendini kızın okyanus gözlerinin ay ışığında parıldamasından çok, kızın

parşömenin en kafa karıştırıcı kısmını deşifre ettiler.

"Bu kocaman bir bilmece." Uzun bir iç çekti. "Ne zaman bir cevap bulsak, her zaman başka bir soru çıkıyor."

"Bu kitap yakında rafa geri dönecek," dedi, "o yüzden elimizdekilere bir göz atalım."

Defteri ona doğru kaydırıldı ve parşömenin orta bölümünden yüksek sesle okudu.

*"Ölümlü benim babam,
Ateş benim annem.
Sana sırrımı
söyleyeceğim, ey meraklı
kişi.
Ben Efendi'yim,
tek gerçek
tanrırım.
Ateş suyu benim çocuğum,
benim yaratılış kitabım
olsun.
Kalbimde bir şarkı,
Ve sadece tek bir çağrıya cevap
verecek. Kanımın kanı.
Çok uzaklarda arayabilirsin,
Uzun ve zor inşa edebilirsin.
Ama yeniden yaratılamaz,
ne
çoğaltılabilir,
ne de yok
edilebilir.
Sadece
yeniden
yaratılır.*

Ölüm sadece bir başlangıç.

*Stella'dan doğdum,
Luna'dan,
Sapientia,
Ignis,*

Ve yalancı.

*Ben hem kadın hem
erkeğim, hem her şeyim
hem de hiçbir şeyim.*

*Ben cennet ve dünyayım
Beden ve ruhum.
Gökkuşağı,
ruhun kanı,
ateşli ve yakıcı su. Ben..."*

Uzun bir süre boyunca sessizliği sadece ateşin çıtırtısı doldurdu.
Ve sonra kitap Loren'in dirseğinin hemen altından kayboldu, kolu masaya çarptı.

"Sanırım bu sorunu çözdü," diye homurdandı.

Darien bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına doğru çekti. Kalbi bu temasla hızlandı; Darien bunu palmye ağaçlarındaki ağustos böceklerinin uğultusu kadar net duyabiliyordu. Onun aurasının kendi aurasıyla aynı hızda olduğunu hissetmek tenini karıncalandırdı ve onu daha da yakınında istemesine neden oldu.

Bir süre sessizce oturdular, parşömen kâğıt ağırlıklarının altında dalgalanıyordu. Sabrine güvende olduğuna göre endişelenecek sadece Loren vardı. Ve Darien endişelenmeyi, bu parşömenin ne anlama geldiğini ve Kuyu'nun nasıl yaratıldığını anlamaya çalışmayı bırakmayacaktı.

Kuyu'yu bulabilirlerse, onu yok edebilirlerdi; böylece ondan sonsuza dek kurtulabilir ve Loren'i yeniden güvenli hale getirebilirlerdi.

Ama parşömenin o bölümünü düşünmeden edemiyordu; kopyalanamayacağını ya da yok edilemeyeceğini söyleyen bölümünü. Eğer bu doğruysa, onu tekrar güvende tutabilecek miydi?

Darien, Loren'e bakınca göz kapaklarının kayarak kapandığını gördü. Adamın yanına yığılmıştı, kendinden geçerken ağzı açık kalmıştı.

Onu tekrar güvene *kavuşturacaktı*. Ona kötü bir şey olmayacaktı.

O hâlâ nefes alırken olmaz.

-

Loren, yanağına soğuk ve ıslak bir şey çarptığında Hell's Gate'teki süitinde derin bir uykudaydı.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktı ve bacaklarını saran battaniyeden kurtuldu. Kafası tamamen karışmış bir halde karanlığa baktı.

Yatak odası.

Bir an sonra, başka bir soğuk, sert nesne alnına çarptı. Tısladı, derisinde acı çiçekleri açtı. "Hey!" diye bağırdı, cismin geldiği yanmayan şömineye doğru döndü.

Buz, fark etti. Buz parçaları.

Mortifer sözünü yerine getirmişti.

Loren bir şey söyleyecek oldu ama Hob bir buz parçası daha fırlattı. "Uyandım, seni baş belası!" diye fısıldadı.

O zaman dikkatini kapıya çevirdi ve herhangi bir hareket belirtisi için altındaki altın ışık şeridini izledi. Eğer Hob onu uyandırdıysa, bu Darien'in zor bir gece geçirdiği anlamına geliyordu.

Birisi koridorda yürürken botlar yere çarptı. Merdivene doğru ilerleyen bir gölgenin kapısının altındaki ışığı kısa süreliğine karartmasını izledi.

Kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikri vardı.

Loren bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, ayaklarını tüylü terliklerinin içine soktu ve parmak uçlarına basarak koridora çıktı. Kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Mortifer'ın duyup duymadığından emin değildi ama duyduğuna dair bir his vardı içinde.

Darien koyu gri bir ceket giydiğinde merdivenlerden giriş holüne henüz inmişti. Kot pantolonu yırtılmış ve eski kanla kararmıştı, botları ise ilk kez bu saatte evden çıkmasını engellemeye çalıştığı anda giydiği kanlı botlardı.

Gözleri de aynı gece olduğu gibi simsiyahtı ve kadının yüzüne dikilmişti.

"Yukarıda ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi düzdü.

Loren, parmakları cilalı tırabzanın üzerinde gezinirken, üzerinde durduğu alt merdivenden indi. "Gittiğinizi duydum ve iyi olup olmadığınızı görmek istedim..." Biri karnına yumruk atmış gibi hissettiğinde sesi soluğu kesildi. Yüz hatlarına kazınmış keder o kadar dayanılmazdı ki, neredeyse kelimeleri çıkaramayacaktı. Ama cümlesini fısıltıyla "İyi olup olmadığını görmek istedim" diye bitirmeyi başardı.

Adam zaten bu kadar kırık dökük görünürken yüzünün buruşmasının nasıl mümkün olabileceğinden emin değildi ama buruşmuştu.

"On beş yaşımdan beri iyi değilim," dedi boğuk bir fısıltıyla.
Annesinin öldüğü yıl.

Loren kalbinin buz tuttuğunu ve parçalandığını hissetti.

Darien başını eğip ön kapıya doğru yürürken, bir eliyle omzuna astığı spor çantasının kayışını kavrayan Loren aceleyle ileri atıldı ve kapıya giden yolu kapattı. Sırtını kapıya dayayıp ona bakarken, kapının ahşabı pijama gömleğinin üzerinden buz gibi soğuk görünüyordu. Adam ondan sadece birkaç santim uzaktaydı, her zamankinden daha yıpranmış görünüyordu, buradan çıkmak için çaresizdi ama onu hayal kırıklığına uğratmamak için daha da çaresizdi.

Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde ona doğru uzattı. Adam başını yavaşça eğdi ve uzun bir süre avuçlarını inceledi. Ve sonunda, parmakları hafifçe titreyerek ellerinden birini onunkine koydu. Adamın eli kadınıninkini gölgede bıraktı ve adamın teninden kadınıninkine derin ve davetkâr bir sıcaklık yayıldı.

"Bir şey denemek istiyorum," diye fısıldadı. Darien'in göz kapakları kayarak kapandı. "Loren."

"Dalga geç benimle." Parmaklarını adamın elinin etrafına doladı ve onu nazikçe oturma odasına doğru çekti. "Lütfen. Eğer bu işe yaramazsa, dövüş ringine gidebilirsin. Söz veriyorum."

Loren'in onu oturma odasına çekmesine izin verirken omzundaki spor çantası bir gümbürtüyle yere kaydı. Onu kanepeye götürdü, elini bıraktı ve omuzlarından aşağı iterek oturmaya zorladı.

Loren onun önünde halıya uzandı ve Darien dizlerini, arkasındaki sehpa çarpma riski olmadan ayaklarının dibine oturabileceği kadar açtı. Loren'in iki elini de kendi elleri arasına aldı, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve gözlerini kapattı.

Darien'in parmaklarının kendi parmaklarının etrafında hafifçe gerildiğini hissettiğinde, onun ne yapmaya çalıştığına dair ikiyle ikiyi bir araya getirdiğini biliyordu.

"Loren." Sesi hırçındı. "Tatlım..."

Loren gözlerini kapalı tutarak, "Denediğim için bana gülme," diye yalvardı. "Sadece... bırak deneyeyim." Durakladı, sinirleri midesinin çukurunda kıvrılıyordu. "Gözlerini kapat lütfen."

Bir anlığına ona baktı, sadece istediği şeyi yaptığını görecektir kadar uzun bir süre. Yakışıklı yüzünde öylesine bir kırılganlık vardı ki, Loren son derece mahrem bir şeye tanık olduğunu hissetti. O zamandan beri hayatıyla koruduğu bir sır.

istismarcı babası tarafından bir erkeğin olması gereken tek şeyin güçlü olduğu söylenen bir çocuktu.

Darien ona yardım edeceğini düşündüğü şeyi yapmasını beklerken Loren utanmaya başladı. Birdenbire emin olamadı ve saniyeler geçtikçe kendini aptal gibi hissetmeye başladı. O bir insandı ve hiçbir sihirli güce sahip değildi, hele ki aura iyileştirme gibi. Calanthe ne düşünüyor gibi görünse de Loren hepsinin yanıldığını biliyordu. Ve eğer hiçbir gerçek Aura Şifacısı Darien'e yardım edemediyse, kendisinin de bir fark yaratmasının imkânı yoktu.

Ama buraya kadar gelebilmişti. Ve ona yardım etmeyi o kadar çok istiyordu ki denedi. Tanrılar ona yardım etsin, denedi.

Her iyi ve mutlu düşünceyi, bedenindeki her olumlu duyguyu ona odakladı, bunların bir renk nehri gibi kalbinden onunkine aktığını, ruhundaki çatlakları ve boşlukları doldurduğunu, onu eskisinden biraz daha bütün hale getirdiğini hayal etti. Renk ve ışığın karanlığı kovduğunu, tüm o eski yaralar bir daha açılmamak üzere iyileşene kadar ruhunun hasarlı ve bulanık parçalarını bir araya getirdiğini hayal etti.

"Bir nehir hayal etmeni istiyorum," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu. "Nehrin suları kristal berraklığında ve güneş yüzeyde bir prizma gibi kırılıyor. Farklı renklerin hepsi o kadar güzel ki, nefesinizi kesiyorlar. Nehri takip etmeni istiyorum - okyanusa karıştığı yere kadar takip et. Ben de seninle geleceğim. Okyanus göz alabildiğine uzanıyor ve hayal edebileceğiniz mavinin her tonunu barındırıyor. Okyanus dalgaları dışında ses yok. Etrafta bizden başka kimse yok. Sakindir. Rahatlatıcı. Huzur verici." Yutkundu. "Bu huzur."

Hayal görüyor olabilirdi ama göğsüne doğru yayılan yumuşak bir sıcaklık olduğuna yemin edebilirdi, sanki vücuduna sıcak bir su şişesi tutuyormuş gibiydi. Darien'e yardım etmek için gerçekten bir şey yaptığı yanılsamasını bozmak istemediğinden gözlerini açmadı, sadece zihnindeki görüntüye odaklandı, düşüncelerindeki kameranın genişlemesini, Darien'inkini de içine almasını ve ikisini de aynı hayali alana getirmesini istedi.

Loren zihninde köpüklü okyanus dalgalarını izlerken, Darien'in parmaklarının kendi parmaklarını hafifçe sıktığını hissetmesi onu gerçekliğe geri döndürdü. Gözlerini açtığında kirpiklerinin nemli olduğunu fark etti.

Darien sol elini yavaşça onunkinden çekti ve çenesini yukarı kaldırarak kendisine bakmasını sağladı.

Gözleri artık siyah değildi.

Dalgalanma gitmişti.

Bunu yapmış *myd*? Yaptığını düşündüğü için bile aptal mıydı?

Gözleri biraz gerildi. "Nasıl yaptın-" Durakladı ve başparmağıyla kızın yanağından süzülen bir damla yaşı nazikçe sildi. "Loren..." Başka bir şey söylemek için ağzını açtı-

Ama ön kapı aniden açıldı ve Jack, Ivyana ve Travis dışarıdan, şömine başında içtikleri yerden döndüler. Sarhoşça gülüyorlardı, kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlardı.

Doğruca buzdolabına yönelen ailesine yarım bir bakış atan Darien'in dikkati Loren'e döndü. "Yorgun görünüyorsun," dedi, başparmağı çenesinde gezinirken. Başparmağı dudaklarının üzerinde gezinirken nefesi ciğerlerine kaçtı ve bu temas teninin karıncalanmasına neden oldu. Eli sert, sıcak ve davetkârdı ve dokunduğu her yerde sıcaklık vardı. Derin, pembe bir sıcaklık ve onun durmasını istemedi. Ama adam nazikçe, "Git ve biraz dinlen," dedi.

Yüzünü bıraktığında, altın rengi bir sıcaklık orada kaldı. Anında onu özledi ve ona uzanmamak için parmaklarını yumruk haline getirmek zorunda kaldığını fark etti.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Cevap vermesi bir anını aldı. "Ben iyiyim," dedi. "Şimdilik." Kızın gözlerindeki soruyu görünce ekledi: "Artık gitmiyorum. Bu gece değil." Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı, ama sadece onu kendisiyle birlikte ayağa kaldıracak kadar uzun bir süre. Ve ailesine gülümseyerek, "Ama bu tavuklardan ve onların gürültülü gıdaklamalarından uzak duracağım," derken sesinin tonunu yükseltti.

Gıdaklamaya başladılar ve hatta Jack kollarını kanat gibi çırpacak kadar ileri gitti.

Darien gözlerini devirdi. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" diye mırıldandı başını sallayarak. Bunu söylerken Loren'e bakıyordu, bir cevap aramak için değil, sanki kendini şanslı hissetmesinin büyük bir kısmının Loren olduğunu söylemek ister gibiydi.

Loren esnedi. Birden o kadar bitkin düşmüştü ki vücudunda daha fazla duyguya yer kalmamıştı.

Darien hafifçe, "Bana kendini taşıtırma," diye tehdit etti.

El sallayarak onu uzaklaştırdı. "Pekala, ben gidiyorum. Büyük, kötü Şeytan."

Merdivenin dibine vardığında, arkasını döndüğünde adamın kıpırdamadığını ama yüzünde daha önce hiç görmediği bir şefkatle onu izlediğini gördü.

Darien, "Yüz jölelerine iki yüz altın mynet harcadığına inanamıyorum," dedi.

Loren bir eliyle cüzdanını çantasına yerleştirirken diğer eliyle de yalayabildiğinden daha hızlı eriyen dondurma külahını kavradı. "*Yüz jöleleri mi?*" Bir kahkaha attı.

Kızıl Yıldız Bulvarı'nda onun yanında yürürken, saçları güneş ışığını yalayıp yutarken, Darien elini salladı, işaret ve orta parmaklarındaki şeytan yüzükleri parlak gümüş renginde parlıyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Emin olamıyorum," diye takıldı, "ama *sanırım* kastettiğiniz *cilt bakımı*." Çantasının askısını yukarı kaldırarak ahududu aromalı dondurmasından cömertçe bir yudum aldı, dondurma sakız parçalarıyla süslenmişti. "Yarı kurak bir iklimde yaşıyoruz, Darien. Yüzümün nemlendirilmeye ihtiyacı var. Kırışmaya başlamak için çok gencim."

"Yarısı kadar pahalı olmayan, kullanabileceğin bir şey olmalı." "Şikâyet etmeyi keser misin?" Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Yapabilirim O ağızla yapabileceğin çok daha iyi şeyler var."

Darien gözlerini kırıştırdı. Sonra başını geriye attı ve kahkahalarla uludu. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum." O kadar çok gülüyordu ki gözleri sulanıyordu. Parmaklarından biriyle gözünün kenarını sildi. "Sen çok eğlenelisin."

Loren gülmemeye çalışıyordu ama bunu çok kötü yapıyordu. "Hiç kimse sana kendi pis ilacının tadına baktırmadı, değil mi?"

"Sen ortaya çıkana kadar değil, Çaylak." Telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Bana bir dakika verir misin?"

Lütfen?"

O telefona bakarken Loren, Ella ve Prince'in yakınındaki bir mücevher büfesine yaklaştı. Satıcı, her birinin üzerine büyümlü semboller kazınmış çeşitli büyümlü yüzükler ve halhallar satıyordu. Ekranların altına yapıştırılmış küçük karton etiketler, hangi mücevher parçasının hangi büyümlü ile büyümlendiğini açıklıyordu. Olasılıklar sonsuzdu, çoğu da boşunaydı.

Bir çığlık caddeden aşağı doğru hızla indiğinde, bir kişinin göz rengini değiştirebilen bir dil çivisi -şu anda çillerini saklayan çivinin yerini alacak bir çivi- hakkında bilgi alıyordu.

Loren, bir karaltı ona çarpmadan ve mücevher büfesine kafa üstü düşmeden önce olanları fark edecek zamanı ancak bulabilmişti.

-

İblis, Darien'in daha önce avladığı tüm iblislerden daha hızlıydı ama o daha hızlıydı. Gölge ve rüzgâr gibi hareket ediyor, hiçbir ölümlü gözün takip edemeyeceği bir hızla iblise doğru koşuyordu. Koşarken iki el ateş etti, kurşunlar boğucu öğleden sonra havasını delip geçti. İnsanlar çığlık attı ve yere düştü.

Yüzleri dehşetle çarpılmış bir halde yolundan çekildiler.

Kurşunlar birbiri ardına yaratığın kafatasının arkasını parçaladı.

Ama düşmedi.

Ve üçgen burun delikleri alevlenerek ona doğru dönerken, Darien sihrini yeniden topladı.

Bir cehennem zebanisi olarak zaman algısı farklıydı. Her şeyi ağır çekimde görebiliyor, milisaniye içinde olup biten her küçük şeyin, sıradan insanların burnunun dibinde fark edilmeden uçup giden her küçük detayın kokusunu alabiliyor, tadını alabiliyor ve hissedebiliyordu.

İblisin şakağındaki yarıktan sızarken güneş ışığını yakalayan koyu kan damlası; Loren'in yönünü bulması, dondurmanın sundress'inin önünden akması; caddedeki insanların güvenlik için kaçışması; dükkan kapılarının çarparak kapanması; açık hava yemek masalarındaki gümüş takımların ve kurtadam dostu çatal bıçak takımlarının altında uçuşan başıboş peçeteler; palmiye ağaçlarının yapraklarının caddeden aşağıya doğru sıyrılması.

Büyüsü havayı kirletti ve iblis ona doğru hamle yaparken, Darien zihinsel olarak gücünü sadece *kendisinin* görebileceği ve hissedebileceği bir kesme hareketiyle yukarı çekti.

İblisin kafası omuzlarından koptu. Kesilen atardamardan kan fişkırdı ve kaldırım taşlarına yığıldı; saldırısının arkasındaki ivme, botlarına birkaç santim kala hareketsiz kalmadan önce birkaç metre kaymasına neden oldu.

Darien içindeki kükreyen gücü sustururken zaman her zamanki hızına geri döndü.

Loren tahta ve mücevher yığınının içinde debelenip duruyordu. Darien tabancasını hızla kılıfına soktu ve onun yanına doğru ilerledi. Ona ulaştığında Loren bir elini şakağına bastırmış sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu, mücevher büfesinin yarattığı yıkımın içinde zar zor ayakta durabiliyordu. Arkasındaki satıcı, Ella ve Prince'in kilitli kapısına doğru sinmişti.

"Seni ısırdı mı?" Darien ona bakarken boğazı düğümlendi, kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Bu onun için yeniydi, çünkü sakın kalmakta çok iyiydi.

Neye dönüşüyordu?

Loren o kadar şok olmuştu ki, cevap olarak başını güçlükle sallayabildi.

Bayılmasından korkan adam onu kollarının arasına almak istedi ama kız gözlerini kırptırdı ve adamın dokunuşundan uzaklaşarak caddeden aşağıya, uzaktan izleyen dehşete düşmüş insanlara baktı. Telefonlar kulaklara yapışmış, ağlayan çocuklar annelerinin eteklerine yapışmıştı.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Loren.

"Loren." Darien, Loren'in kendisi için satın almasına izin vermediği *cilt bakım* ürünleri olan jölelerin kâğıt poşetlerini topladı ve caddede sürüklenirken onu takip etti. Elbisesi kalçalarında sallanıyordu. "Loren, tatlım. Sanırım şok geçiriyorsun. Oturmalısın."

"İblis, Darien." Onunla yüzleşmek için döndü, ancak gözleri mesafeliydi ve onunkilerle buluşmuyorlardı. "Caddeye çıkmamalıydı. Buradaki büyüler... akademidekilerden bile daha güçlüler. *Sen* bile bizi Eski Salon'a sokmakta zorlandın. Ve o zaman bile, Tanner bir kesinti yarattığı için mümkün oldu."

"Ne diyorsun sen?"

Başını sallarken saçları güneş ışığını yakaladı. "İblisler... Ya aslında iblis değillerse? Ya kayıp öğrencilerle bağlantıları varsa? Ya..." Sonunda ona baktı. "Ya onlar kayıp öğrencilerse?"

Darien onun düşünce zincirini takip ederken aklı karıştı. "Ve buradaki ve okul alanlarındaki büyüler onların bölgeye girmesine izin verdi çünkü DNA'larını hâlâ tanıyorlar," diye bitirdi Darien. "Onları hâlâ vatandaş ve öğrenci olarak tanıyorlar."

Kutsal yanan Ignis.

Anima mundi -dünya ruhu ve güç alanları da dahil olmak üzere Terra'daki tüm sihrin kaynağı- bu kadar kolay kandırılamazdı. Bu, göz kamaştırıcılarla aynıydı; kendilerini göz kamaştırmak için büyü kullanan cadılar ya da büyücüler çıplak gözü kandırabilirdi ama güç alanlarını ya da kameraları asla kandıramazlardı. Büyünün basitçe işe yaramadığı bazı şeyler vardı.

Darien dönüp caddeyi gözden geçirdi. Çok fazla insan, çok fazla meraklı göz vardı. İblisi ya da onun herhangi bir parçasını test için almaya kalkarsa her an fotoğraf ya da video çekebilecek çok fazla cep telefonu. Lucent Enterprises için çalışan bir silah teknisyeni olan Arthur'a bıraktığı kan... Daha fazlasını almalıydı; cesedi yakmak için bu kadar acele etmemeliydi.

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı. "Gitmemiz gerek," dedi Loren.

Adam çoktan onun yanındaydı, bir eli dirseğindeydi, o kadar hızlı yürüyordu ki kız ona yetişmekte zorlanıyordu.

Arabasına ulaştıklarında Darien çoğunlukla kendi kendine, "Demek Tanner bu yüzden diğerini sadece krizolit ve gümüşle öldürebildi," dedi. "O iblis her neyse, *her kimse*... Eğer haklıysan Loren, Rapids'teki iblis yarı kurt yarı cadı olmalı." Kurtlar için gümüş; cadılar ve büyücüler için krizolit.

Arabaya bindiklerinde Loren emniyet kemerini taktı, sessizlikte çıkan *klik* sesi duyuluyordu ve "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Darien elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama eğer haklıysak, o zaman onları geri döndürmenin bir yolunu bulmalıyız. Tanner'ı Doktor Atlas'la konuşturacağım, bakalım bir şeyler bulabilecek mi? Belki bir panzehir yapmayı deneyebilir." Onu inceledi - dondurma yapışmış ve kan lekesi olan elbisesini, saçlarına yapışmış küçük tahta parçalarını. "Bence kendini koruyabilmen için bir silah edinmenin de tam zamanı."

Loren bir kaşını kaldırdı. "*Senin* benim silahım olduğunu sanıyordum, Darien Cassel."

Ama gülmedi. "*İki* dakikalığına dikkatim dağılmıştı Loren." Bacağından kan akıyordu ve güneşten yanmış kollarında morluklar oluşmaya başlamıştı bile. "Bunun sonu gerçekten kötü olabilirdi. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Ama hâlâ titriyordu ve ona bakmıyordu. Aura'sını görmesine gerek kalmadan onun söylediklerini okuyabilmeye başlamıştı.

Birden ona baktı, yüz hatları son derece yumuşaktı. Ön camdan süzülen güneş ışığı gözlerini turkuazın çarpıcı bir tonuna çevirmişti.

Darien ona baktı, ruhunun cevaplarını öğrenmeyi arzuluyor, içini ve dışını, her parçasını öğrenmek istiyordu. Ona dokunma, onu rahatlatma ve onu daha derin bir seviyede tanıma ihtiyacı midesine inen bir yumruk gibi çarptı. Yüzünün hangi duygulara ihanet ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Loren'in yüz hatlarında bir şeyler belirdi. Endişeli bir bakış diye düşündü. Ya da belki anlayış.

"Sen iyi bir adamsın, Darien." Sesi daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı. O inatçı duvarını yıkıyor, *onun* içeri girmesine izin veriyordu. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Darien'in söyleyecek sözü yoktu. Ve yavaşça yıktığı o duvar... yıkılmamalıydı. Onun gibi biri için değil. Daha iyi birini hak ediyordu. Sadece *var* olarak ona zarar veremeyecek birini.

"Loren..." Adının dudaklarından çıkış şekli çiğ ve savunmasızdı, tıpkı ruhunun hissettiği gibi. Kalbinin hissettiği gibi.

"Ah, doğru ya. Özür dilerim." Sıyrılmış bir el salladı. "Sen *şeytan* değilsin, şeytanın *ta* kendisisin. Unutmuşum."

Ona çok yaklaşıyor, çok bağlanıyordu. Ve bu *onun* hatasıydı. Onu güvende tutmak için aralarına biraz mesafe koymak zorundaydı ama *mesafe* kelimesi onda kelimenin tam anlamıyla ölme isteği uyandırıyor. Yaşadıkları onca şeyden sonra ondan uzak kalmayı hayal bile edemiyordu.

Ama bu onunla ilgili değildi.

Bunu daha fazla düşünmesine izin vermedi, özellikle de kadının elbisesinin yan tarafındaki yırtmaç dikkatini çektiğinde.

"Güzel elbiseni yırtmışsın." *Güzel* kelimesi çok hafif kalırdı.

Loren kolunun altından kaburgalarını açıkta bırakan yırtığa baktı. Yarayı görünce Darien'in kanı kaynadı - mükemmel vücudunda bir yara izi daha. Yaşayacaktı ama onu yaralı görmek hoşuna gitmiyordu.

Kendisine karşı tamamen dürüst olsaydı, bundan nefret ederdi. "Bunu daha yeni aldım," diye mırıldandı.

"Size iki yüz altın mynet'e mi mal oldu?"

"Saçmalama," diye dudak büktü. "Bana iki yüz elli dolara mal oldu."

Darien sırıttı. "Sen bir isyancısın." Arabayı çalıştırdı ve onları Cehennem Kapısı'na doğru hızlandırdı.

Şeytanlar'ın Cehennem Kapısı'nın bodrum katında bir atış poligonu vardı ve burada Loren, Dallas ve Sabrine'in pratik yapmaları için otomatik beslemeli bir tuzakla etrafa fırlatılan kil güvercinleri de dahil olmak üzere çeşitli hedefler kurmuşlardı. Darien Loren'le birlikte çalışarak ona tabancadan otomatik tüfeğe kadar her şeyi nasıl ateşleyeceğini gösterdi. Tüm bunları ilginç ve hatta eğlenceli buldu, ancak silahlardan birkaçı kaslarını zedeleyecek kadar geri tepiyordu.

Omzuna.

Bodrumun havasında kükürt, kömür ve güherçile karışımı bir koku vardı. Otuz metre ötedeki bir hedefe nişan alırken bu koku Loren'e havai fişekleri hatırlattı.

"Biraz daha yukarı," diye mırıldandı Darien onun yanında.

Ama silahı biraz fazla kaldırdı, çünkü adam ellerini onunkilerin üzerine koydu ve nasırlı parmakları onunkilere sürtünerek silahın konumunu düzeltti. Tetiğe bastığında, mermi kâğıt hedefin göğsünü tam ortasından yırttı.

Darien kendini beğenmiş bir sırıtış takındı. "Çok güzel," dedi. "Tekrar yap."

Bir saat bu şekilde devam etti. Belki de hayal görüyordu ama Darien ona dokunmak, hatta parmaklarının çeşitli silahlar üzerindeki yerini ayarlamak için her bahaneyi değerlendiriyor gibiydi.

Ve dersleri onu uzun odadaki on atış tezgahından birine getirdiğinde - hepsi farklı mesafelerdeydi- ve tüfeğini namlu ağzı direğine yerleştirdiğinde, bir elini sandalyesinin arkasına dayayarak onun yanında oturdu. Atışlar arasında onu kendisine bakarken yakaladı ve bu her zaman gözlerine değildi. Aslında çoğu zaman ağzına bakıyordu.

Loren havada dönen son kil güvercinine bir el ateş ederken vücudu geri tepmeyi emdi. Güvercin çatladı ve yere düşerek daha küçük parçalara ayrıldı.

Yüzünde bir sırıtış belirdi ve emniyeti yerine oturtup sandalyede arkasına yaslandı, kendini Darien'e o kadar yakın buldu ki -bacakları iki yanında desteklenmişti ve eli hâlâ sandalyenin arkasındaydı- onun vücut ısını hissedebiliyordu. Tıraş losyonunun serin kokusunu teninde hissedebiliyordu.

Adam bir şeyler söylerken gözleri gülümseyerek kırıştı ama kız tek kelime bile duymadı.

Kulaklıklarını çıkarırken gülerek "Özür dilerim," dedi. Ses kulaklarına doldu. "Tekrar edebilir misin?"

"Bu işte çok iyi olduğumu söyledim, Lola." Bu lakap onun kızarmasına, başını hafifçe eğmesine ve saçlarının yüzüne düşmesine neden oldu.

Birkaç durak ötede, Travis bir keskin nişancı boyu uzaktaki bir hedefe nişan aldı. Bu hedef evin büyüğü tarafından yaratılmıştı, yani Hob'un kendisi tarafından. Ve Mortifer'in sırtan, siyah alevli yüzü menzilde hızla ilerlemeye başladı. Hob kör edici bir hızla hareket ederken hayalet gibi bir kıkırdama odayı sardı.

Odada altı el ateş edildi - altı boğa gözü, Hob'un yüzünün hayali yansımasını yırtıp geçti.

Travis kükredi ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Alın bakalım, sik torbaları!" Havaya kaldırdığı yumruk orta parmağa dönüştü ve neredeyse ayakta duran Jack ve Tanner'a doğru fırlattı. "Umarım izliyorsunuzdur Max, çünkü sen ve bu eziklerin her biri bana elli altın mynet borçlusunuz."

Max duvarın dibindeki dolaplarda cephaneye kutularını karıştırıyordu. "Sanırım seninle gireceğim bir sonraki bahis hangimizin diğerinden daha uzun süre küfür etmeden durabileceği olacak." Darien'e, "Telefonun durmadan çalışıyor dostum," diye ekledi. Darien'in dolabın üzerinde duran telefonunu kaptı ve ona uzatarak teklif etti.

Darien, Loren'in tüfeğini doldurmayı bitirip onu bekleyen ellerine teslim etti ve Max'ten telefonu almak için ilerledi. Mesajları okurken gözleri ekranı taradı.

"Sadece Jessa," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine ve yazmaya başladı.

Loren'in midesindeki bir şey sıkıştı, parmakları da silahta aynı şeyi yaptı.

"Hâlâ seninle çıkmaya mı çalışıyor?" Travis öyle dedi. "*Randevu* kelimesi benim lügatımda yok, Trav."

Maximus tabancasını doldurmaya başlarken homurdandı. "Umarım bunu ona söylememişsindir."

"Ben yaptım." Darien kıkırdadı, başparmakları hâlâ ekrana vuruyordu. "Ayrıca ona, önümde çırlıçıplak diz çökmediği sürece *akşam yemeğinin* ne anlama geldiğini bilmediğimi ve aramızdan sadece onun besleneceğini söyledim." Odadaki erkekler kahkahalarla kükredi.

Loren'in yanındaki kabinde Lace, "Erkekler," diye mırıldandı.

Jack kahkahasını zorlukla zapt ederek, "Sen bir vahşisin," diyebildi.

Tanner, "Peki bundan sonra hâlâ seni görmek istiyor mu?" diye sordu. Darien omuz silkti. "Görünüşe göre."

Loren'in tüm vücudu yanıyordu. Midesinin derinliklerinde hastalık kıvrım kıvrım kıvrılırken gecenin keyfi aniden yok oldu.

İhtiyacı olduğunda içine girebileceği bir delik neredeydi?

Darien telefonunu kot pantolonunun arka cebine soktu. "Bir tur daha atalım, Lola." Bu raunttan sonra gideceğini söylemesine gerek yoktu; gidip *Jessa* her kimse onu görecek. Önünde diz çöküp çırlıçıplak kalana kadar kıyafetlerini çıkaracaktı.

"Aslında." Loren tüfeği yere bıraktı. "Ben iyiyim."

Darien şaşkınlık içinde ona bakarken, kadın kabinden çıkıp merdivenlere doğru ilerledi. Herkesin ateş etmeyi bırakmış olması ve şimdi onu izliyor olması umurunda değildi. Dallas ve Sabrine'in endişeyle ona seslenmelerini de umursamadı.

Merdivenleri yarılarmıştı ki Darien bir soru yöneltti, kelimeler ortalığı kaplayan sessizliğin üzerinde süzülerek ona ulaştı. "Ne demiştin ben?"

Kurşun sesleri yeniden başladı. Loren merdivenlerin başındaki kapıyı iterek açtı, zemin katın sıcaklığı kol ve bacaklarını sarıyordu. Jack muhtemelen hedefi tam on ikiden vurduğu için sevinçle kıkırdadı, Hob tekrar kıkırdadı.

Ivyana içini çekti. "Biliyor musun, bu kadar zeki birine göre çok aptal olabiliyorsun Darien."

Loren bundan sonra başka bir şey duymadı. Ne hissettiğini ve Darien gibi birine aşık olunca ne olmasını beklediğini tam olarak anlayamamıştı.

Ama bunun böyle olmamasını umduğunu sanıyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kız kardeşinin sesini duyan Darien giriş holündeki geniş merdivenin dibinde donup kaldı. Arkasını döndüğünde Ivyana'nın onu izlediğini gördü -Kollarını kavuşturmuş, ağırlığını tek bacağına vermiş. Ona bakarken bir kaşı kalktı.

Ellerini lanet olası bir hareketle havaya kaldırdı. "Loren'le konuşacağım."

Ivyana'nın kaşları daha da çatıldı. "Durumu daha da kötüleştirmesen iyi olur, Darien." Konu kadınlar olduğunda hiç de cahil sayılmazdı ama bir süredir Loren'in kendisine karşı basit bir çekimin ötesinde hisler beslediğini gösteren tüm işaretleri görmezden geliyordu. Böyle bir şey olamazdı; buna izin veremezdi. Bunu istemediği için değil, *onun* için güvenli olmadığı için.

Onun için güvenli değildi.

Ivy sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Kadınlar söz konusu olduğunda her zaman ne yaptığını bildiğini düşünürdüm ama Loren'in senden hoşlandığını bile anlayamıyorsan, o zaman gerçekten umutsuz vakasın, Darien," dedi. Darien bir şey söylemeyince Ivy'nin yüzünde anlayış belirdi ve ince omuzları çöktü. "Yıldız Tanrıları. *Biliyordun*, değil mi? Onu uzaklaştırmaya çalışıyordun."

Darien hâlâ bir şey söylemiyordu. "Bu senin için yeni bir alçaklık, kardeşim-"

"Bana aşık olamaz, Ivy," diye araya girdi Darien. "Aşık olamaz." Bugün Jessa'yla temasa geçmesinin nedenlerinden biri de buydu; bakır saçlı Engerek'le bir kez olsun tersi yerine onun iletişime geçmesinin nedeni de buydu. Loren'in seks çağrısını duyduktan sonra ona bakmaktan vazgeçeceğini ummuştu. Tek sorun, Loren'in ona bakma şeklinin *hoşuna* gitmesiydi - sanki bir değeri varmış gibi. Biraz fazla hoşuna gitmişti.

Ivyana, Darien'in de aynı şeyi söylemesini bekliyormuş ve bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Peki neden?" O her zaman mantıklı olardı; bir şeylere vurarak çözülemeyen sorunlarla nasıl başa çıkılacağını bilen ikizdi. Annelerinin hayatta olduğu günlerde bile Darien aile dostları tarafından *sorunlu ikiz* olarak bilinirdi.

"Bu çocuk bir gün başımıza bela olacak," ve "Görünüşe göre Emberley'nin küçük şeytani bir çocuğu oldu," gibi fısıltıları sanki dün söylenmiş gibi hâlâ duyabiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, babaları Darien'e Ivyana'ya olduğundan çok daha hızlı pençelerini geçirmişti.

Darien bundan çok emindi.

"Çünkü..." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Annemle babama ne olduğunu gördün. Bunu ona yapmayacağım. Babamın annemi mahvettiği gibi onu da mahvetmeyi reddediyorum."

Ivy'nin bakışları yumuşadı. Geçen her günle birlikte, kolundaki dövmedeki yüze daha çok benziyordu, tıpkı Emberley Cassel gibi. "Sen bizim babamız değilsin, Darien. Sen babamız değilsin." Ona şöyle bir baktı. "Kendini sonsuza dek mutluluktan mahrum edemezsin-"

"Evet, yapabilirim," diye usulca araya girdi. "Yapabilirim ve yapacağım. Eğer mutluluğum Loren gibi birini incitme olasılığını içeriyorsa, o zaman sonsuza kadar *mutlu* bir şekilde mutsuz olacağım."

Yüzündeki itiraz kabul etmeyen ifadeyi görünce bir iç çekti. Ama ifadesi kısa sürede yeniden sertleşti. "Neden Jessa?" diye sordu. "Neler oluyor? Onu bir yıldır falan görmedin."

Omuz silkti. Bir elini saçlarının altından geçirerek saç tellerini düzeltti. "Sadece unutmak istedim," diye fısıldadı. "Bir gece için bile olsa." Gerçek buydu: Loren ona daha önce hiç hissetmediği şeyler hissettirmişti. Ve doğruyu söylemek gerekirse, bu onu korkutuyordu. Jessa'yla ilgili planı daha çok Loren'i uzaklaştırmak olsa da, Engerek'le buluşarak birkaç saatliğine de olsa içindeki duyguları bastıracağını umuyordu. Loren ortaya çıkana kadar neden tek ihtiyacının soğuk, sert ve bağlılık gerektirmeyen bir seks olduğunu hatırlamasını sağlayacaktı.

Ivy onun aklından geçenleri okuyarak, "Hayranlarından birine anlamsız bir seks çağrısı yaparak Loren'i unutabileceğini mi sandın?" dedi.

Bunun kulağa ne kadar iğrenç geldiğine ve kendisini ne kadar iğrenç hissettirdiğine mizahsız bir kahkaha attı. Onun için bir başka garip ve yabancı duygu. "Biliyorum, aptalca, değil mi? Ama en iyi yaptığım şey bu." Düzüşmek, öldürmek, dövüşmek... Bunlar onun iyi olduğu şeylerdi. "Ben iyi değilim..." Bir el salladı. "Bu her neyse."

Ivy gülümsemeye karşı koydu. "*Hissediyor* musun, kardeşim?"

"Evet." Burnundan iç çekti. "Onlarla aram iyi değil."

Çenesini merdivenlere doğru salladı. "Git konuş onunla." Topuklarının üzerinde dönerek atış poligonuna doğru ilerledi. "Ve Star aşkına, o lanet Viper'ı ara ve ona artık müsait olmadığını söyle, *asla*. Bana sonra teşekkür edersin."

-

Loren eşyalarını bavuluna yerleştirirken kapısı çalındı.

Ne yaptığından emin değildi ama burada kalmak istemiyordu, en azından bu gece. Kafasının içindeki küçük bir ses ona saçmaladığını söylüyordu. Hatta çocukça. Darien'in boş zamanlarında ne yaptığı ve bunu kiminle yaptığı onu ilgilendirmezdi. Ama kalbi ona kaçmasını söylüyordu ve mantıklı davranmaya hiç niyeti yoktu. Cehennem Kapısı'na ilk kez geldiğinde tek umudu Sabrine'i geri almaktı. *Bunu* planlamamıştı.

Darien'e aşık olmak hiçbir zaman planın bir parçası olmamıştı. "Açık," diye mırıldandı.

Kapı kolu döndü ve Darien içeri girdi. Bakışları yatağın üzerindeki yarısı dolu bavulu bulmadan önce ona baktı. Hayal mi gördüğünden emin değildi ama neredeyse boş olan çekmeceleri görünce yüz hatlarının değiştiğine yemin edebilirdi. Aradan geçen haftalarda, eşyalarının ne kadarının buraya geldiğini fark etmemişti.

"Neler oluyor, Lola?" Her ne kadar soruyu sıradanlaştırmaya çalışsa da, sesi alçak ve hırçındı ve Lola'nın tam olarak anlayamadığı duygular barındırıyordu.

"Yok bir şey." Çekmecedan başka bir gömlek aldı ve onu yeniden katladı. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

Sessizlik. Ve sonra, "İptal ettim."

Başka bir gömlek aldı ve onu da bavula doldurdu. "Birkaç dakika önce istediğin şey bu gibi görünmüyordu."

"Hiç istemedim-," diye sözünü kesti. Kadın ona bakınca adamın duvardaki yağlıboya tabloya baktığını gördü. "Jessa'yı istemiyorum."

Loren'in buna söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Utanç görüşünü kapatmış, sadece yere, Darien'dan başka her şeye bakması gerektiğini hissetmesine neden olmuştu. Yüzü ateşle dolmuştu ve boğazı sanki bir el tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyordu.

Darien ağır adımlarla yürüyüp yatağının ayak ucuna oturduğunda ağır botlar döşemeye vuruyordu, ferforje demir ağırlığının altında gıcırıyordu. "Gitmeni istemiyorum Loren," diye fısıldamadan önce bir süre onu izlediğini hissedebiliyordu.

Gözleri yanıyordu ama gözyaşlarını zorlukla geri çekti. "Ben de gitmek istemiyorum."

Boynunun arkasını ovuşturdu. Gömleklerinden biri daha elinde gevşek bir şekilde duruyordu ama ne onu katladı ne de bavula yerleştirdi. Geçen her saniye, kendi davranışından daha fazla utanç duymaya başladı.

Darien başını kaldırdığında, yüzünün her noktasını tarayan gözleri daha önce hiç görmediği kadar çelişkiliydi. Onun yine en uzun süre ağzına baktığını hayal etmesine izin vermedi; daha fazla incinmeye ihtiyacı yoktu. "Ne yapıyoruz, Lola?"

Yutkunmaya çalıştı ama kalbi onu boğuyordu. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Adam sadece başını salladı, en az onun kadar bir fikri varmış gibi görünüyordu. İkisi de bunu planlamamıştı.

Loren bavulunun fermuarına dik dik baktı ve gözlerinin arkasında yanan yaşların onu ele vermemesini umut etti. İç çekerek, hâlâ elinde tuttuğu gömleği bir kenara fırlattı ve ellerini yüzünde gezdirdi.

"Bir insanın değişebileceğine inanıyor musun?" Darien sessiz odada konuştu. "Eğer gerçekten isterlerse?"

Loren'in aldığı nefes titredi. Bu sorunun nereden geldiğinden emin değildi ama verdiği cevap onun için gerçekten bir şey ifade ediyor gibiydi. "Bence bir kişi bu soruyu soracak kadar ileri gitmişse, o zaman savaşıma şansı var demektir."

Başını hafifçe salladı ve bu kez ona bakmakta zorlanan Darien oldu. "Daha önce hakkımda söylediklerine rağmen ben iyi bir insan değilim Loren," diye fısıldadı Darien, kelimeler zar zor duyuluyordu. "Öldürüyorum, yalan söylüyorum, ben..."

Loren nefes almaya devam etmek için kendini zorladı. "Ama bana yalan mı söylüyorsun?"

Yüz hatları yumuşadı. "Hayır. Tabii ki değil. Ama bu beni daha iyi biri yapmaz Loren." Burnundan nefes aldı, göğsü hareketle birlikte yükseldi ve sonra nefesini iç çekerek dışarı verdi, "Tüm o şeyleri nasıl tepki vereceğini görmek için söylemiş olabilirim."

Loren gözlerini kırptırdı. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyordun?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı. Yüzündeki ifade bu hikâyede daha fazlası olduğunu gösteriyordu; ona açıklamak istemediği bir kısım.

Ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Bu tam bir pislik hareketi, biliyorsun." Darien hâlâ ona bakmıyordu. "Özür dilerim."

Loren nasıl hissedeceğinden emin değildi; onun ne düşündüğünü önemseddiği için gurur mu duymalıydı, yoksa onunla oyun oynadığı için endişelenmeli miydi? Belki de ona yaltaklanan diğer kızlardan, yani *Jessa*'dan hiçbir farkı olmadığını düşünmek onu derinden yaralıyordu. Az önce buraya gelmesinin tek nedeni onun çocukça davranışlarıydı; gidip o Karanlık Katil Engerek'le buluşmak yerine onu aramasının tek nedeni de buydu. Sabaha kadar eve gelmemek, kesinlikle o gece için her şeyi unutmasını sağlayacaktı, buna *Jessa* da dâhildi.

Kendine inanamıyordu. Duygularının bu şekilde yüzeye çıkmasına asla izin vermemeliydi. Cildi alnından köprücük kemiğine kadar yanıyordu.

"Unut gitsin, Darien." Zorla gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, bana ne oldu bilmiyorum. Ne yaptığın seni ilgilendirir, beni değil. Ayrıca, biz sadece arkadaşız." Bu söz aralarında bir fırtınanın çatırtısı gibi asılı kaldı ve Loren onun gözlerinde acıya benzer bir şeyin belirdiğine yemin etti. Loren'in ciğerleri aniden üzerine basılmış, ezilmiş, un ufak edilmiş gibi hissetti. "Öyle değil miyiz?"

Darien ayağa kalktı. "Elbette." O kadar uzundu ki, Loren gözleriyle buluşabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı ve yüz hatlarındaki her duygu izinin kaybolduğunu, geride soğuk ve dikkatli bir maskeden başka bir şey bırakmadığını gördü. "Sadece arkadaşız, bebeğim." Aralarındaki sessizlik sürerken tek ses saatinin tik taklarıydı.

Ona taktığı o evcil hayvan ismi kalbini tırmalarken.

Adamın kendisine ne kadar yakın durduğunun farkındaydı, bu yakınlık o korkunç kelimenin çıtırtısından daha gerçek bir fırtınaydı.

Arkadaşlar.

Bu onu içten içe hasta hissettiriyordu. Ve eninde sonunda onsuz bir hayata dönmek zorunda kalacağı düşüncesi... normal, *sıkıcı*, Darien'in olmadığı bir hayata...

"Gitmek istemiyorsun, ben de senin gitmeni istemiyorum," dedi Darien yumuşak bir sesle, zengin sesi onu saran paniği keserek. "Öyleyse neden

aşağı inip benimle biraz daha mermi atmaz mısın?" Ona bir elini uzattı, yaralı avucu yukarı bakıyordu. "Tamam mı?"

Zihni ona dokunmaması, bir felaket olacağı kesin olan şeyden uzaklaşması için bağıırıyordu ama tartışmayı kalbi kazandı.

Elini onun elinin içine koyduğunda, ten tene temastan yayılan sıcaklık dayanılmazdı. Bu his kalbini sevinçle kabarttı - tamamen aptalca ve umutsuzca romantik kalbini. O kalbi, ikiye bölüneceğinden emin olduğu yere noktalı bir çizgi de çizebilirdi.

Bu düşünceleri boşa çıkararak, "Tamam," diye fısıldadı.

Darien söylemek istediği başka bir şey varmış gibi görünüyordu ama telefonu çalmaya başladı. Loren telefonu cebinden çıkarırken kaskatı kesildi ve diğer elini onunkine sardı. Ekranı baktığında yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Loren'in aklından korkunç düşünceler geçiyordu; bunların çoğu, üzerinde bu ismin yazılı olduğu bir telefon ekranının görüntüsüydü: *Jessa*. Bu görüntülerin en kötüsü, Darien'in önünde diz çökmüş bir kızın saçlarını yumruklayan dövme eli idi.

"Cevap verecek misin?" diye fısıldadı. O kadar çok çalmıştı ki, muhtemelen yakında telesekretere düşecekti.

Darien cevaplamak için kaydırıp telefonu kulağına götürürken hâlâ onun elini bırakmamıştı. "Cassel."

Oda o kadar sessizdi ki, diğer uçtan tanıdık bir erkek sesinin "Kıyınızı kaldırıp National'a gidin. Sizinle otoyolda buluşacağım." Mezar soyguncusu aramayı sonlandırınca hat kesildi.

Darien kaşlarını çattı. "Üzerine bir ceket giy." Telefonu cebine soktu. "Görünüşe göre bir yürüyüşe çıkmamız gerekiyor."

-

Darien, içindeki tabut dışında içi boş olan bir mezarın gevşek toprağını karıştırırken Loren, Angelthene Ulusal Ormanı'nın yüksek rakımlarının tam kalbinde Travis ve Maximus'un arasında duruyordu.

Meşe ormanının içinde yer alan topraktaki delik ona büyük bir canavarın ağzını hatırlatıyordu. Gece bir süre önce çökmüştü, yaşlı ağaçlardan oluşan geniş labirent mavinin derin tonlarıyla çalkalanıyordu.

"Burada ne varmış?" Darien tabutun altındaki topraktan bir şey çıkarırken mırıldandı. Travis ve Max dışında buradaki tek kişi Benjamin'di ve baykuş Tanıdığı omzuna tünemişti. Loren, ağaçların arasından süzülen ay ışığında Darien'in tuttuğu nesneyi daha iyi görebilmek için gözlerini kısıtı ama ne olduğunu anlayamadı.

Darien mezardan dışarı sıçradı ve ona göstermek için yanına geldi. Eldivenli avucunun içinde küçük, toprakla kaplı bir kemik vardı.

Bir kemik olmadığını fark etti. Tek bir dişti.

"Yeterli mi?" diye sordu ona. Sonunda bu gizemli atasının kim olduğunu bulmaya yetecek kadar. Benjamin ve soyguncuları bu mezarı, artık soyu tükenmiş bir Yüce İblis türünün bir Yas Ağacı'nın altında toprağa gömülü olduğu söylenen yakındaki eski mezarlığı araştırırken bulmuşlardı. Yüce İblisler, İsimsizler için kullanılan bir başka terimdi ve bazen Angelthene'e dağılmış çeşitli Kavşaklarda yaşayan Pencere ve Solgun Adam gibi yaratıkları tanımlamak için birbirinin yerine kullanılıyordu. Bu yaratıklar, isteyen kişinin takas edecek kadar değerli bir şeyi varsa dilekleri yerine getirme yeteneğine sahipti.

"Ölüm sonrası DNA testi yapmaya yetecek kadar," dedi Darien. Gözleri, kendi damarlarında dolaştığını hissedebildiği aynı beklentiyle parlıyordu. Ama hissettiği beklentinin yanı sıra korkuyordu da. Bulacakları cevaptan hoşlanmayacağından korkuyordu.

Maximus, "Arthur yeni bir meydan okumayla karşılaşmaktan memnun olacaktır," dedi. Darien'in cevap veren gülümsemesi ay ışığında parladı.

"Ah, biliyorum."

Benjamin incecik kollarını kavuşturdu ve "Koca bir iskeletin şehirde dolaştırıldığını bilmek güzel," dedi. Darien soyguncuyu bir dizi soruyla sorguya çekerek mezarı gerçekten de şu anki haliyle bulup bulmadığını öğrenmeye çalışmıştı.

Darien ona, "Demineralize kemik tozu sonsuza dek dayanmaz," dedi. "Birçok insan Loren'i arıyor, bu da iskeletin çoğunun onu bulma çabaları sırasında çoktan tüketilmiş olabileceği anlamına geliyor." Loren'e, "Seni sonsuza dek avlayamazlar, Lola," diye ekledi.

Esen bir rüzgar saçlarını hışırdattı. "Görünüşe göre sonunda nereden geldiğime dair bazı cevaplar alabileceğim." Sesi en az kendisi kadar korkmuş geliyordu. Tüm hayatı nereden geldiğini ya da ailesinin kim olduğunu bilmeden geçmişti. Ve her zaman cevapları özlemiş olmasına rağmen, bir parçası bilmekten korkuyordu.

Darien kalbinin kararsız atışlarını fark etmiş olmalı ki gözleri anlayışla yumuşadı. "Geçmişin seni tanımlamaz, Lola. Bunu unutma."

Darien'in telefonu cebinde çaldı. Loren, National'a gelmeden önceki gerginliğin hâlâ devam etmesinden dolayı kıllanmadan edemedi. Bu gece çok fazla telefon alıyor gibi görünüyordu ya da belki de her zamankinden daha fazla olduğunu hayal ediyordu. Adamın her an gidebileceği korkusu elle tutulur bir şeydi ve onun bunu hissedebileceğinden endişe ediyordu.

Gelen aramayı boğuk bir "Cassel" sesiyle cevapladı.

Loren, Darien'e o kadar yakın duruyordu ki diğer uçtaki derin sesi - Kasap Casen Martel'in sesi- duyabiliyordu: "Şeytanın Avukatı, Cadı Saati. Bu senin tek şansın." Bir süre durakladıktan sonra telefonu kapatmadan önce ekledi: "Kızı da getir."

Darien, Max ve Travis'le birlikte Hell's Gate'in mutfağında durmuş, Şeytanın Avukatı'na gidebilmek için diğerlerinin hazırlanmasını bekliyordu. Lace giriş holündeki yaldızlı aynanın önünde durmuş rujunu mükemmelleştiriyordu ve Tanner oturma odasındaki kanepeye uzanmış, gece kulübüne gitmektense uyumayı tercih eder gibi görünüyordu.

Logan ve Sabrina onlarla Avukat'ta buluşacaktı, çünkü alfa Chrysantha'ya götürebilecek her şeyden haberdar olmak konusunda ısrar etmişti. Darien genellikle Şeytanlarıyla olan ilişkilerini gizli tutmayı tercih ederdi ama bir iyilik borçlu olduğu biri varsa o da Logan'dı. Ve eğer işler tersine dönseydi ve kaybolan Ivy olsaydı, Darien aynı şeyin onun için de yapılmasını isterdi. Ayrıca, Avukatlık Bürosu gibi bir yerde fazladan bir çift göze sahip olmanın zararı olmayacağını düşündü. Orada her zaman karanlık işler dönüyordu ve Loren ile BP anlaşmasına tanıklık etme hedeflerinden mümkün olduğunca az dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacı olacaktı. "Sence bu işe yarayacak mı?" Travis bir bira şişesinin etrafında dönerek sordu boynunu mutfak adasına dayadı ve bu sırada neredeyse devriliyordu.

Darien omuz silkti. "Baylor'un ölümlü kadınlara karşı bir zaafı var," dedi ve dilinden iğrenç kelimeler dökülürken midesinin bulandığını hissetti. Loren'i bu şekilde kullanmak... Bu planın her parçasını kabul etmişti ama sırf onlara yardım etmeye istekli olması bu konuda daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. "Tüm o kimyasalları ve Kan İksirlerini kimin satın aldığını görmek için en iyi şansımız bu."

Darien'in gerginliğini anlayan Max, "Sakin ol, Dare. O iyi olacak." Darien birasının tortularını geri attı. İçkinin onu rahatlatacağını ummuştu ama onu daha da tedirgin etmişe benziyordu. Umarım

yakın zamanda ufukta bir Dalgalanma görünmüyordu. "Biliyorum," dedi. "Ama onun iyi olacağını bilmem, bundan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor."

Max başka bir şey söyleyecek oldu ama topukların yere vurma sesi dilini tuttu.

Ivy, Dallas ve Loren merdivenlerden iniyorlardı, Jack de arkalarından geliyordu. Kızların üçü de hayal gücüne çok az şey bırakan kıyafetler giymişti. Ama Darien'in kalbinin göğsünde durmasına neden olan Loren'di. Durdu ve sonra tekrar başladı, ritim düzensiz ve acı verici sınırdıydı.

Kıyafeti -eğer buna kıyafet denebilirse- ona yıldızlarla kaplı bir gece göğünü hatırlatan şeffaf kumaştan kesilmiş iki parçadan oluşuyordu. Üst kısmı ultra ince askılarla tutturulmuştu, üst kısmı göğüslerini zar zor örtüyordu ve arkadan çapraz bir şekilde bağlanmıştı. Eteği bilek hizasındaydı ve sol bacağını kalçasına kadar açıkta bırakan bir yırtmacı vardı. Gözleri sürmeli, göz kapakları neredeyse siyaha çalan koyu bir renkle tozlanmıştı. Saçlarını aşağıya doğru salmış, hafifçe kıvrılmış uçları sırtının küçük kısmını okşuyordu.

Gözlerini ondan ayırmak için kendini zorlayan Darien adaya yaslandı, başparmağı ve işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve nefesinin altında küfretti.

Travis kıkırdadı.

"Buna bayılıyorsun, değil mi?" Darien kuzenine bakmadan mırıldandı. Hâlâ burnunun kenarını sıkarak başını kaldırdı ama Max'e bakıyordu ve başını iki yana sallayarak, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ona bakan ilk adamla kavga edeceğim."

"Hayır, değilsin," dedi Max. Birasının son damlasını da içti ve şişeyi lavaboya koymak için uzandı. "Çünkü bu tam da ihtiyacımız olmayan türden bir ilgi. Etrafta çene kırarak dolaşırsan burayı birkaç dakika içinde boşaltırsın. İhtiyacımız olan şey Baylor'un onu arkaya getirecek kadar fark etmesi."

"Öyle de *olacak*," diye araya girdi Travis, yüzünde aşırı özgüvenli bir sırıtış belirmişti. "Kahretsin, onu arkaya götürmek isterdim."

Darien elini yüzünden indirdi, yüzükler tezgâha çarparak çınladı ve doğruldu. "Sıçıp batırdığım ilk adam olmak istiyorsan sıraya gir," diye tehdit etti.

Travis teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı, ancak hâlâ içten içe gülüyordu.

Baylor, Randal Slade için Şeytanın Avukatı'nı işletiyordu. Burası tüm şehirdeki en pis, en tehlikeli gece kulübüydü ve öyle güçlü bir güç alanıyla donatılmıştı ki Tanner bile onu aşamazdı - en azından yardım almadan. Kasap, Darien'e Kan İksirleri Sendikası'nın genellikle Şeytanın Avukatı'nın arka odalarında iş yaptığını söylemişti. Anlaşmaya tanıklık edebilmek ve kimlerin bu kadar yüksek miktarlarda BP ve kimyasal madde satın almak istediğini öğrenebilmek için o arka odalara girmeleri gerekiyordu.

Ve Loren onların anahtarıydı. Onların güzel, ölümlü anahtarı.

Darien bundan hoşlanmadı. Hem de hiç. Kasap'ın tüm bu ekstra ayak işlerini yapmak yerine, malını ondan kimin aldığını bilmesini tercih ederdi.

Max iterek adadan uzaklaştı ve Darien'in sırtını sıvazladı. "Git onunla konuş ya da başka bir şey yap ve gerginliği azalt." Saatini kontrol etti. "Yakında ayrılmamız gerekiyor."

Darien'in Loren'in yanına gidip onunla konuşma cesaretini kazanması, başka bir kadın olsaydı kazanacağından daha uzun sürdü. Ama bir süre sonra kendini topladı ve Loren'in Ivy ve Dallas'la sessizce konuştuğu giriş holüne doğru ilerledi. Loren muhtemelen Darien'in Baylor'un dikkatini çekmek için tam olarak *ne* yapmaları gerektiği konusunda Loren'i bilgilendirmesini istediği Ivy'den bilgi alıyordu.

Darien bunun oldukça çirkin bir plan olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama bu onların tek seçeneğiydi. Şimdi Loren'in tüm bu tatsız detayları duyduktan sonra plandan vazgeçmeye mi yoksa devam etmeye mi karar vereceğini öğrenecekti.

Ivy, Darien'in yaklaştığını görünce Dallas'ı kenara çekti ve onu Loren, Lace ve Jack'in de bir süre önce ayrılmış olduğu giriş holünde yalnız bıraktı. Ivy ve Dallas onun yanından geçerken Ivy, Darien'a karşılık veremeyecek kadar tedirgin olan cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Loren yüzünü ona döndüğünde, parmakları önünde kenetlenmiş, narince titriyordu. Darien ona uzanma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı; o yüksek topukların üzerinde sallanmasını engellemek, onu kollarının arasına almak ve asla bırakmamak için. Tanrım, yakından daha da nefes kesiciydi.

"Merhaba Okyanus Gözlü," dedi Darien alçak bir sesle. Bu lakap başını eğmesine neden olmuştu. "Nasıl hissediyorsun? Gergin mi?"

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Çok." Kıyafetini işaret etti. "Yani, hissediyorum..." Omuz silkti. "Bilmiyorum. Saçma, sanırım."

"Hiç alakası yok." Daha önce hiç aynaya bakmamış mıydı? Ivy onu buraya getirmeden önce ne kadar büyüleyici göründüğünü ona göstermemiş miydi? Kendisini ondan uzaklaştırmak için gösterdiği tüm çabalar, "Sen gördüğüm en güzel şeysin," dediğinde boşa gitmişti. Ve öyleydi de. Gerçekten, gerçekten öyleydi.

Loren yine başını eğdi. Yüzüne sürdüğü pudranın altından hâlâ görülebilen allık yanaklarına bulaşmıştı. "Şüpheli."

"Peki neden?" Darien ona yaklaştı ve çenesini yukarı kaldırarak kendisine bakmasını sağladı. "Kapüşonlu bir tişört giyiyor olsaydın da senin hakkında böyle düşünürdüm."

Yanaklarındaki renk derinleşti. "Çok nazıksınız ama..." Sanki sersemliğini üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi gözlerini hızla kırıştırdı. "Sence bu onun dikkatini çekmek için yeterli olur mu? Yani, eminim orada bir sürü kız olacak-"

"Ve hiçbirisi sen değilsin." Hayır, kesinlikle değillerdi. "Seni o kadar hızlı arka odalara sokacak ki başın dönecek." Bu ifade onu kusturmak istemişti ama Şeytanlarının Kan İksiri anlaşmasına tanıklık etmeleri için arka odalara girmelerinin yeterli olacağını biliyordu. Loren ile gece kulübünü daha da aşağılık sahibi için yöneten o aşağılık vampir arasında başka hiçbir şey yaşanmayacaktı. Darien devam etti, "Ve sonra planı uygulayacaksın. Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Loren titrek bir şekilde başını salladı.

"Kıçına tekmeyi basmak için fazla bekleme." Loren'in çenesini bırakmadı ve "Söz vermeni istiyorum," derken Loren'in bakışlarını kendi bakışlarıyla birleştirdi.

Loren hafifçe başını salladı ve Darien başparmağını çenesinin pürüzsüz çizgisinde gezdirirken Loren biraz titredi. Darien'in dokunuşuna doğru eğilirken göz kapaklarının kapanmasına izin verdi, daha fazlası için sessiz bir istekti bu; Darien'in cevaplamak için can attığı bir istek.

Bu gece daha fazlası da olacaktı. Ama Darien bunu düşünmesine izin vermedi. Odaklanması gerekiyordu ve Loren'in yapması gereken şeyi yerine getirmek için gücünün her parçasına ihtiyacı olacaktı.

Loren gözlerini açtı ve ona baktı. Şehirleri yerle bir edebilecek ve fatihleri diz çöktürebilecek bir yüzü vardı. Loren ona

yapabilseydi her şeyi. Eğer bu kadar... berbat olmasaydı.

Konuştugunda sesi havadar bir fısıltı gibiydi. "Söz veriyorum."

"Güzel." Onu biraz isteksizce serbest bıraktı, arkasını döndü ve mutfaktaki insanlara baktı -Şeytanları ve Dallas, onun dikkati üzerlerine düştüğünde konuşmalarına ara verdiler- ve sonra ön kapıyı işaret etti. "Hadi çıkalım."

-

Darien, Şeytanın Avukatı'nın yüksek ve kemerli kapılarından geçip, kimlik kartlarını kontrol eden bir tabur fedainin yanından geçerek kalabalık girişe doğru ilerlerken Loren diğerlerine yakın durdu. Grup, ana kata inen dik merdivenlere doğru ilerlerken Darien neredeyse topuklarına basarak ilerliyordu.

Mekân buz gibiydi, sanki bir dondurucunun içinde duruyorlarmış gibiydi. Bir vampir tarafından işletilen bir gece kulübünden bunu beklemesi gerekirdi. Yerler buz tabakasıyla kaygandı ve odanın içinde dalgalanan sis önünü bir metreden fazla görmesini zorlaştırıyordu. Etrafında güvendiği insanların olması iyi bir şeydi, yoksa yolunu kolayca kaybedebilirdi. Dallas ona o kadar yakın duruyordu ki kolları neredeyse birbirine değecekti ve cadı her zaman kulüp kulüp dolaşmayı sevmiş olsa da Şeytanın Avukatı gibi bir yerde olmaktan Loren kadar gergin görünüyordu.

Kalbi göğsünde çarpan Loren, kulübü yavaş yavaş içine çekti. Merdivenlere yaklaştıklarında sis dönüp etraflarından ayrıldı.

Burası vampirler, kurtlar, cadılar ve büyücülerle doluydu ve aralarına tek tük insan melezleri de karışmıştı. Duvarları süsleyen kırmızı ışıklı balkonlar, buranın bir zamanlar tiyatro olduğunu gösteriyordu, ancak şimdi bu balkonlar özel zevk alanlarına dönüştürülmüştü.

Loren o oyukların içinde neler olup bittiğine uzun süre bakmasına izin vermedi. Darien'le bu gece yapmayı planladıkları şeyin kesinlikle yersiz görünmeyeceğini söylemeye gerek yok.

Bir zamanlar sahnenin bulunduğu alanın tam üzerinde, güney duvarına yerleştirilmiş dev bir heykel vardı. Yalan Tanrısı olarak da bilinen Zaman Tanrısı Tempus'u ve Yedi Çember'in Cehennem Majesteleri Tanrıça Ignis'i tasvir eden müstehcen bir sanat eseri idi. Loren hayal etti

Şeytanın Avukatı'nda bir insanın iki değerli şeyin izini nasıl kaybedebileceğini sembolize etmek için buraya kondular: zaman ve ruhları.

Loren burada başka bir safkan insan göremedi ama bunun üzerinde durmasına izin vermedi. Ayrıca, bu geceki görevi daha da kolaylaştıracaktı. Ivy ona Baylor'un tercihinin ölümlü kadınlar olduğunu söylemişti, bu yüzden Loren'in görevi Darien'in de yardımıyla Baylor'un ilgisini çekip onu arka tarafa davet etmesini sağlamaktı.

Cehennem Kapısı'nda hazırlanırken Loren, Ivy'ye Baylor'un neden ölümlü kadınları kendi türüne tercih ettiğini sormak gibi bir hata yapmıştı ama Ivy ona Baylor'un sadist biri olduğunu ve seçtiği kadınla birlikte olurken ondan beslenmekten zevk aldığını söyler söylemez Loren soru sormayı bırakmıştı.

Sadece bunu düşünmek bile kalbinin göğsünde öfkeyle çarpmasına neden oldu ve terli avuçlarını zar zor giydiği eteğine kurulamak zorunda kaldı.

Nefes al. Nefes almak zorundaydı.

Onlar yürürken kalabalık Şeytanlar için ayrıldı, ama Loren'in bacakları o kadar kötü titriyordu ki onlara zar zor ayak uydurabildi.

Ancak onu daha da geren şey, Darien'la birlikte Baylor'un dikkatini *nasıl* çekeceklerini düşünmekti. Görünüşe göre vampir kıskanç bir tipti ve Loren'in başka bir erkek tarafından okşandığını görürse tavandan sarkan metal kafeslerinde dans eden birçok kızıdan biri yerine onu seçmesi daha olasıydı.

Özellikle de Darien'dan, en az Darien'ın ondan nefret ettiği kadar nefret ettiği anlaşılan Darien'dan. Baylor'ı, Darien'ın Şeytanın Avukatı'na getirdiği kadının kendisiyle Darien'dan daha çok ilgilendiğine inandırmak planlarını çocuk oyuncağı haline getirecekti.

Loren'in önümüzdeki birkaç saat boyunca yaşamaya çalışması, Darien ona dokunmaya başladığı anda kalbinin göğsünden fırlamasına izin vermemesi gerekecekti.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Merdivenin tepesine yaklaşıyorlardı ki Ivy onun yanına geldi. "Baylor dans pistinin yanındaki kabinlerden birinde oturuyor." Loren'in onu duyabilmesi için neredeyse bağırması gerekiyordu. "Biz de oraya gidiyoruz."

Loren titrek bir şekilde başını salladı.

"Nefes almaya devam et kızım," dedi Ivy. "Harika gidiyorsun."

Çok aşağıda, dans pisti renkli ışıklarla süslenmişti ve içkilerini yudumlayan ve dansçılara sürtünen az giyimli müşterilerle doluydu.

yabancıların kucağında. Aynalı tavandan sarkan bir düzineden fazla kafeste yarı insanlar, vampirler ve cadılar parmaklıkların arkasında kışkırtıcı bir şekilde kıvranıyor, doymak bilmeyen seyirciler için kıyafetlerini yavaş yavaş çıkarıyorlardı.

Grubun başındaki Darien adımlarının ortasında dönüp Loren'e elini uzattı ve Loren hemen ileri atılıp elini kavradı. Temasla birlikte midesinde kelebekler uçuştı ve kalbi boğazına kaçarak neredeyse düzensiz aldığı nefesleri boğacaktı.

Bunu yapabilir miydi? Artık emin değildi ve ruhu bedeninden kopmuş gibi hissediyordu.

Merdivenlerden inmeye başladıklarında Travis soluna gelip Loren'in boştaki elini tuttuğunda Loren'in kafasındaki tüm düşünceler bir anda yok oldu.

Kafası karışmış bir halde, kendisine göz kırpan Travis ile tamamen etraflarını saran kulüp üyelerine odaklanmış olan Darien arasında gidip geldi. "İnsanlar bunun tuhaf olduğunu düşünmeyecek mi?" diye sordu.

"Sadece seni paylaştığımızı düşünecekler," dedi Travis kurt gibi sırtarak, dövme eli hafifçe onunkini sıkarken.

Loren başını kaldırıp Darien'e baktığında onun gülümsemesini bastırıldığını ve yanağındaki o sevimli gamzenin ortaya çıktığını gördü.

Darien, "Böyle bir yerde ne kadar çok o kadar neşeli," dedi ama ağzının duruşundan bu sözlerin ona kül gibi geldiği anlaşılıyordu.

Söylemeye gerek yok ama Darien ve Travis onu kendi mallarıymış gibi tutarken kimse onu rahatsız etmeye çalışmadı, yine de ona ilgi ve merakla bakan birkaç adam -çoğu büyücü ve kurttu- vardı. Şeytanlar dans pistine, merdivenin dibinden çok da uzak olmayan bir kabine doğru ilerlediler. Travis bu yerin onlara tüm zemin katın en iyi manzarasını sunacağını ve Baylor'un doğu duvarı boyunca, tüm gece onu gözleyebilmeleri için tam olarak doğru yerde bulunan standını en iyi şekilde görebileceklerini söyledi. Logan ve Sabrine zaten buradaydı, kabini onlar için ayırmışlardı. Loren, Baylor'a göz atmak ve en iyi koltuğu bulmak için erken gelmiş olmalı, diye fark etti. Grup yaklaşırken Sabrine ona gergin bir gülümseme verdi.

Kabine vardıklarında Travis Loren'in elini bıraktı ve grup uzun bir masanın etrafında kıvrılan banktaki yerlerini aldı. Darien, Max'in yanındaki banka kayarak oturdu ve Loren'i en uçta bıraktı. Bu kararın mantıklı olduğunu düşündü, çünkü Baylor'un yanında olması gerekecekti.

Bunun düzgün çalışması için görüş hattında olması gerekiyordu. Ama kendini Darien'in yanındaki banka bıraktığında midesinin alt üst olduğunu fark etti; Darien kolunu ona dolayarak onu kendi yanına çekti. Bank o kadar soğuk, ısıtılı plastikten yapılmıştı ki titredi. Sıcaklık ve güvence için Darien'e yaslandı - bu ve istediği için.

"Bu o," dedi Ivy, Loren'in onu duyabilmesi için masanın diğer tarafına doğru eğilerek. Ivy, Baylor'un başka bir erkek vampirle oturduğu yere doğru ince bir işaret yaptı. Loren baktığını belli etmeden dans pistinin diğer tarafına bakmaya çalıştı ama başarılı olup olmadığından emin değildi.

Baylor'un fiziksel yaşı otuz civarındaydı, omuz hizasında keten saçları ve gözleri ürkütücü derecede soluk bir deniz mavisi tonundaydı. Kireçli teni ve saçları flaş ışıkları altında hafif bir mavi tonuna bürünmüştü, ikincisinin dokusu ona pamuk şekeri hatırlatıyordu.

İyi bir görüntü değildi.

"Çekici görünüyor," dedi Loren ürpererek. Baylor'un başını arkaya eğip diğer adamın söylediği bir şeye gülerken uzayan kesici dişlerine çok yakından bakmamaya çalıştı.

Karısının yanında oturduğu yerde, kolunu çıplak omuzlarına dolamış olan Jack kıkırdadı. "Kanını emdiğinde daha da çekici olduğunu duydum."

Loren ürperdi.

"Onu korkutmayı bırak," diye araya girdi Darien. "Belki de Baylor'un dikkatini çekme görevini *sen* üstlenmek istersin. Eminim senin gibi güzel bir kış parçasından hoşlanacaktır."

Jack onu tersledi. Ve neredeyse Max'in kucağında oturan Dallas öyle bir kıkırdadı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

İç çamaşırından biraz daha fazlasını giyen venefika bir garson kız, parlak bir şekilde gülümseyerek masalarına yaklaştı. "Ignis'in Ateşi'nden biraz ister misiniz?" Taşıdığı gümüş tepside dengede duran kadehler kanın koyu kırmızısındaydı ve Loren'e kuru buzu hatırlatan puslu bir madde bardaklardan fişkırıyordu.

"İkişer tane alacağız," dedi Max. Garson kız sihrini kullanarak istedikleri sayıda içkiyi masaya doğru havaya kaldırdı ve her bir kişinin önünde durdular.

Darien bir tanesini kaptığında, Loren de onu taklit ederek kendininkini kaptı, ancak hareketleri onunkinden çok daha tereddütlüydü. Kokladı

bardaktan çıkan buğu burnunu kırıştırdı. Baharatlı ve... yeşil kokuyordu. Bir orman gibi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"İç şunu." İkincisini geri atmaya başlamıştı bile. "Soğuğa iyi gelir. Küçük bir yaprak gibi titriyorsun."

Dallas, "Fondip, kaltak!" diye bağırdı ve onunkini geri fırlattı.

Sabrine de aynı şeyi yaptı ama yutkunması bittiğinde Loren'e vermeye çalıştığı cesaretlendirici gülümseme daha çok yüzünü buruşturmaya benziyordu. Artık Logan'ınkiyle aynı ateşle boyanmış olan gözleri sulanıyordu ve öğürmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Loren, "İşte bir şey yok," diye mırıldandı ve diline yayılan ve boğazını bıçak gibi kesen yanma hissinden irkilerek ilk kadehini geri attı. Tadı çam iğneleri ve tarçın gibiydi. "İğrenç," diye öksürdü ve bardağı yere bıraktı.

Darien ikinci iğnesini ona doğru yaklaştırdı. "İkisine de ihtiyacın olacak, tatlım. Çok üşürsen odaklanamazsın."

Kabul etmekten nefret etse de Loren onun haklı olduğunu biliyordu, bu yüzden ikinci kadehi fırlatmadan önce kendini hazırladı. Büyü vücuduna yayıldıkça ısı başının tepesinden ayak parmaklarına kadar dalgalandı. Sıcaklık kesinlikle yardımcı olmuştu ama o berbat tat olmadan da yapabilirdi. Dilinin üzerinde keskin ve yakıcı bir tat olarak kaldı ve saniyeler geçtikçe midesine yayıldı ve orada bir alev gibi yerleşti.

Havayı delen bir heyecan çılgılığı Loren'in sarsılmasına ve yanlışlıkla Darien'in karın kaslarına dirsek atmasına neden oldu. Bir özür mırıldandı ama kısa süre sonra çılgılığı atan kişi tarafından dikkati dağıtıldı.

Maun rengi küt saçlı bir cehennem zebanisi masalarına doğru koşarken, onu kabinden çıkmaya çalışırken Tanner'ı neredeyse deviren Lace karşıladı. Hacker, içki siparişi vermek için başka bir garsona el sallarken evde kalması gerektiği konusunda homurdandı. "Bu Aspen Van Halen," diye fısıldadı Darien Loren'e. "O bir Azrail ve Lace'in en iyi arkadaşı. Orakçılarla olan dostluğumuzu kısa süre önce onardığımdan beri, Aspen nihayet Lace'le tekrar konuşabiliyor.

aforoz edildi."

"Malakai bu kadar küçük bir şey için onun unvanını elinden alır mıydı?" Loren şehirdeki Darkslaying zebanilerinin neredeyse hepsinin ismini biliyordu ve kesinlikle t e k bilen o değildi. Bu öyle bir bilgiydi ki

insan böyle bir yerde yaşayarak kazanma eğilimindeydi. Şehirdeki en tanınmış ve korkulan iki çevre Darien ve Malakai'ye aitti.

"Evet," dedi Darien. "Merhamet çoğu çevre için yabancı bir kelime."

Ona bakabilmek için hafifçe döndü. Belki önyargılıydı ama buradaki en seksi erkek oydu. Ona bir eldiven gibi oturan siyah gömleğin düğmelerini açmak isteyecek tek kadının muhtemelen kendisi olmadığını biliyordu. "Sanırım senin barış teklifinden oldukça hoşlandı, ha?"

Darien ona sadece karanlık bir gülümseme verdi.

Şimdi diğer Şeytanlarla selamlaşmakta olan Aspen, Darien'in yanında oturan Loren'i fark etti, ellerini kalçalarına koydu ve onu tepeden tırnağa süzdü. "Vay, vay, vay, burada neyimiz varmış Darien?" Kulaktan kulağa sıırıyordu. "Görüyorum ki kendine küçük, güzel bir şebboy bulmuşsun. Adın ne tatlım?"

Loren ona cevap vermeden önce Darien konuştu. "Aspen, bu Loren," dedi. "Loren, Aspen'le tanış."

Loren kabinde döndü ve Aspen'e elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum-"

Ama Aspen aniden öne fırladı, Loren'i başının arkasından yakaladı ve onu öpmek için eğildi. Loren yüzünü dudaklarına şaplatılmayacak kadar çevirdi, onun yerine ağzının köşesine ıslak bir öpücük kondurdu.

Şok içinde hızla gözlerini kırıştıran ve yüzü kıpkırmızı kesilen Loren, Darien'e baktı

Sadece gülümsemeye karşı koyduğunu görmek için. Ve gözlerinde, az önce izlediği şeyden tam olarak iğrenmediğini gösteren bir parıltı vardı.

Loren, Aspen'le yüzleşmek için başını geri çevirdiğinde kelimeler ağzından kaçmaya devam etti. Birden Ignis'in Ateşi'nden iki shot içtiğine pişman oldu çünkü içki kadar kızardığından emindi.

Azrail ona gülümsüyordu. "Sen gördüğüm en ateşli küçük şeysin," diye mırıldandı Aspen. Loren'in hâlâ havada donmuş olan elini tuttu ve salladı. Ve Loren'in elini siyah boyalı pençelerinin arasında tutarak, "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa - ki *her şeyi* kastediyorum - senin için buradayım," dedi. İma edilenler gün ışığı kadar açıktı ve Loren yüzündeki sıcaklığın ayak parmaklarına kadar yayıldığını hissetti. Vücudunun terlemenin mümkün olduğunu bilmediği yerlerinden ter fişkırıyor gibiydi.

Masadaki erkek Şeytanlar kahkahalarla uludu ve Darien bile dudaklarına yayılan gülümsemeyi tam olarak bastıramadı.

Loren başını eğdi, saçları bir ışık perdesi gibi omzunun üzerinden düştü. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Yani... sanırım."

Aspen sadece güldü, sesi gümüş çanlara benziyordu.

Lace, Aspen'in dans pistinin karşısındaki bara kadar kendisine eşlik etmesini önerdiğinde Loren çok memnun oldu. Azrail, sarışın Şeytan'la kollarını birleştirdi ve parmak uçlarını sallayarak Loren'e doğru geriye doğru bir bakış atıp yakında daha fazlası için geri döneceğinin garantisini vererek gözden kayboldu.

"Çok hoş biri," dedi Loren Darien'e. Darien ona baktı; gamzesi hâlâ onun eğlendiğini ele veriyordu. "Bundan oldukça keyif aldın, değil mi?"

Tam bir gülümseme belirdi. "Beni suçlayabilir misin?" Ama sonra dikkati aniden onun arkasındaki bir şeye odaklandı. "Baylor seni çoktan fark etti. Sanırım dikkatini çektiği için Aspen'e teşekkür etmeliyiz." Onu ortasından yakaladı ve Loren nefesini tuttu, onu kucağına çekerken tüm vücudu elektriklendi. "Bu gösteriyi yola koyma zamanı."

Darien onu bir oda dolusu insana bakacak şekilde eğdiğinde Loren nefes almayı bıraktı ve sırtı Darien'in gövdesine yaslandı.

Birdenbire sergilenen bir nesne, Şeytan'ın dizine tünemiş ölümlü bir kukla oluvermişti. Artık ona sadece Baylor bakmıyordu ve Loren yapılması gerekenin farkına vardığında vücudunun gerildiğini hissetti. Baylor'un karşısında oturan adam bile omzunun üzerinden bakmak için dönmüştü, arkadaşının dikkatini neyin çektiğiyle ilgilendiği belliydi.

Darien bir elini Loren'in eteğindeki yırtmaçtan geçirip kalçalarının arasına sokarken, diğer elini de Loren'in çıplak orta kısmına doladı.

Sadece ona mı öyle geliyordu yoksa burası birdenbire çok mu sıcak olmuştu? Suçu Ignis'in Ateşi'ne atmak istedi ama bunun olamayacağını biliyordu. Hayır, hissettiği sıcaklık tamamen Darien'e ne kadar yakın olduğuyla ilgiliydi.

Bu ve onları izleyen kaç göz vardı, buradaki ölümsüzler açıkça Darien'in yeni oyuncağıyla ilgileniyordu. Darien'in buraya genellikle hangi tür kızları getirdiğini ve bu kızların Darien'in işlerine aşırı ilgi duymasına neden olduğunu merak etti. Darien'in buraya daha önce hiç onun gibi bir ölümlüyü getirmediğini söylemenin güvenli olduğunu düşündü.

Loren kendini yere çökmüş, saklanmayı çok isterken ve bu planı kabul etmesine neyin sebep olduğunu merak ederken buldu. Vücudunun her parçası Darien'e ne kadar yakın olduğunu aşırı farkındaydı - vücut ısını hissedebileceği kadar yakın, tenindeki tıraş losyonunun kokusunu alabileceği kadar yakın, her zaman sürdüğü ağız sulandıran kolonyanın hafif bir ipucu.

Darien'in kolu kadının karnına dolandı, başparmağı kaburgalarında rahatlatıcı bir desen çizdi. "Bunu yapma tatlım," dedi yumuşak bir sesle. Kızın şakağına bir öpücük kondurarak kalbinin hızla çarpmasına neden oldu ve ağzını orada tutarak kızın tenine doğru, "Başını eğme, saklanma. Rol yapıyoruz, unuttun mu? Bir, belki iki saat sonra gidebiliriz."

Bir, belki iki saat sonra ona bir daha bu kadar yakın olamayacak, kucağında oturamayacak, güçlü kollarını beline dolayamayacaktı.

Bu düşünce, dans pistinden ve kulübü kaplayan kırmızı ışıklı oyuklardan kaç göz izliyor olursa olsun, bu anı yaşamaya yemin etmesine neden oldu. Onun içine gömülmesine, göğsüne sokulmasına neden oldu.

Bunu çok uzun zamandır inkâr etmişti, *onu* çok uzun zamandır inkâr etmişti ve artık bunu yapamazdı. Onu istiyordu, vücudunu kendi vücuduna karşı hissetmek istiyordu, ona dokunmasını istiyordu. *Hissetmek* istiyordu ve bununla savaşmaktan yorulmuştu. Canını yaksa bile sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Ama ona baktığında, gözlerinde bir söz vardı, "*Seni incitmeyeceğim, Lola*" der gibiydi.

"Şimdi sana dokunacağım," dedi Darien. Göğüslerinin ağırlaştığını hissetti, meme uçları bu ifadede -Darien'in sesinin ne kadar sert ve derin olduğundan- diken diken olmuştu. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söylemekten çekinme, tamam mı?" Bir duraksama oldu ve Loren'in tam olarak çıkaramadığı bir ton sonraki sözlerini renklendirdi. "Benden korkmanı asla istemiyorum." Çelik gözleri Loren'in gözlerinin içine bakıyordu. "Bana söz ver." Sesindeki yoğunluk ve güvence ihtiyacı Loren'in kalbini sızlatmıştı.

Loren başını sallıyordu. "Benim hoşlanmayacağım bir şey yapmana imkân yok."

"Bana söz ver, Loren. Lütfen."

Uzun bir süre onu inceledi; birbirlerine baktıklarında zaman durmuş gibiydi. Belki de durmuş olan sadece Loren'in dünyasıydı.

bundan daha önemli. Hafifçe başını salladı ama adamın ağzından çıkan kelimeleri duymaya ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için, "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

"Yavaş başlayacağız," dedi Darien, sözleri sadece onun duyabileceği kadar yüksekti. Parmak eklemleri göğüs kafesi boyunca ileri geri hareket ediyordu, elinin çıplak tenindeki hissi kızın kalbinin derinliklerine yayılan bir ısıyı ateşliyordu. Onu dikkatle izliyor, tepkisini ölçüyordu, gözlerindeki bakış sessiz bir soru soruyor, kız da başını sallayarak cevap veriyordu, bakışlarındaki belirsizliği -kendisine dokunmasını gerçekten isteyip istemediği sorusunu- silmek için çaresizce çırpınıyordu.

"Yavaş iyidir," diye nefes aldı. Öyle miydi? Birdenbire emin olamadı. Adam elini kaburgalarında gezdirdikçe, o eli vücudunun başka yerlerinde hissetmek için daha da hevesleniyordu. Düşüncesi bile göğüslerini acıtıyordu ve göğüs uçlarının, üstündeki şeffaf kumaşın altında nasıl çakıldığının farkındaydı. Beklentiden dolayı tüm vücudu hassaslaşmıştı ve giysilerinin teninde bıraktığı hisse karşı aşırı uyanık hale geldi, Darien'in vücudundaki her kasın kendisine baskı yaptığının aşırı farkındaydı.

Darien onun üzerindeki etkisini fark etmiş gibiydi, çünkü kalçalarının arasındaki eli sıkılaştırırken, diğer eli üstünün dikişi boyunca, göğsünün kenarına doğru kıvrıldı. Gece kulübünün sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omurgasından aşağı süzüldü ve ağzının kendi isteğiyle açıldığını fark etti.

Darien kızın ağzına odaklandı ve Loren kızın sol kolunu avucunun içine alıp yontulmuş ağzına götürürken nefes almayı kesti...

Ve dudaklarını ön kolunun iç tarafındaki dövmeyle bastırdı. Darien onun evden aç karnına çıkmadığından emin olduğu için dövme bu gece neredeyse hiç görünmüyordu. Ağzını dövme boyunca gezdirdi, gökdelenin penceresinden düşerken aldığı her yarayı, onun için özenle sardığı her yarayı öptü.

Loren, ağzının teninde gezindiğini görünce vücudunun eğildiğini fark etti ve yara izleriyle işi bittiğinde saçlarını bir omzuna doğru ayırdı ve aynısını boynunun yan tarafına, kulağının altındaki bölgeye, çenesinin hemen altındaki deriye yapmaya başladı.

Masadaki diğer kişiler de konuşmaya başlamıştı; bunun onlara biraz mahremiyet sağlamak için olduğunu düşündü. En yakın arkadaşlarının bile bu gece tüm dikkatlerinin onun üzerinde olduğunu hissetmek yerine onu daha rahat ettirmek için.

Loren, Darien'in ağızı çenesinde gezinirken vücudunu gevşemeye zorladı, kendini nefes alıp vermeye zorladı, sadece kendi karmakarışık düşüncelerinden uzaklaşmak için bile olsa diğerlerinin konuşmalarını kısmen dinlemeye zorladı. Darien de muhtemelen onun dikkatini dağıtmak, odak noktasının tamamen kendisi olmadığını hissettirmek için ara sıra bu konuşmalara katılıyordu.

Buna inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Loren'in kendisine olan ilgisini elle tutulur bir şeymiş gibi *hissediyordu* ve kucağında biraz kıpırdandığında Loren de ona ayak uyduruyordu, sanki birbirlerinin vücutlarının çalışma şekline uyum sağlamış dansçılar gibiydiler. Keşke onun gizemli yüzünün altında yatan her düşüncüyü bilebilseydi, ona neden öyle baktığını bilebilseydi, sanki Loren'den daha fazlasıymış gibi. Sanki piyangodan büyük ikramiye vurmuştu. Bu ona, ona bakarken muhtemelen nasıl görüldüğünü hatırlattı.

Loren, Darien'in onun neden kıpır kıpır olduğunu, vücuduna bastırıldığı her yeni öpücükle sırtının neden kıvrıldığını bilip bilmediğinden emin değildi. Onu ne kadar etkilediğinin farkında olup olmadığından da emin değildi. Kalçalarının arasında duran eli gerçekten de onu çok sahiplenici hissettiren bir şekilde kavırıyordu; bu yerdeki ölümsüz erkeklerin, eğer henüz fark etmedilerse, yakında fark edeceklerini bildiği bir iddianın sembolüydü. Baylor'un muhtemelen çoktan fark ettiği ve bir meydan okuma olarak kabul edeceği bir iddia.

Bacaklarının arasındaki eli biraz sıkılaştı, sert başparmağı kalçasının kıvrımlarında geziniyordu, tıpkı diğer elinin kaburgalarında gezindiği gibi, üstünün kumaşının altından geçiyordu. Adamın, kalçalarının arasındaki elin vücudundaki en hassas bölgeye ne kadar yakın olduğunu fark edemeyecek kadar dalgın olup olmadığını merak etti.

"Baylor bizi en sevdiği televizyon programıymışız gibi izliyor," diye fısıldadı Darien onun kulağına, sözlerini aydınlatan bir eğlenceyle.

Loren onun nefesini ensesinde hissedince ürperdi. Darien onu daha sıkı kavradı, parmakları kalçalarının tepesine doğru ilerledi ve Loren sırtını ona doğru eğdi. Darien'in dokunuşunun onu ne kadar etkilediğini fark etmemesi için çaresizce, "Ya da en sevdiği porno." diye şaka yaptı. Darien, göbeğinin altında ısı birikmesine neden olan alçak bir kahkaha attı. Nefesi altın rengi saçlarının yanaklarında dalgalanmasına neden oldu.

Kendini kontrol edemedi, göğsünün kıvrımını okşayan ele doğru eğildi ve "Durma" dedi. Kelimeler nefes nefese

Nefes nefese kaldı ve onu vücudunun her kıvrımını keşfetmeye davet edecek şekilde kendini eğdi, kendi kişisel haritası gibi üzerinde hak iddia etti ve dokunulmadık hiçbir yerini bırakmadı.

Daveti kabul etti ve başparmağı göğsüne -dokunuşuyla sivrilen meme ucuna- değdiğinde, ona odaklanması yırtıcı bir hal aldı ve eli hareketsizleşti.

"Loren." Adını söyleme şekli -sesindeki çakıl taşı- kalçalarının içini arzusuyla nemlendirdi.

"Darien," diye cevap verdi, adamın adı onun ağzından çıktığı andaki kadar gergindi.

Başparmağı tekrar göğüs ucuna süründü, omurgasından aşağı bir zevk dalgası gönderecek kadar sertti. Boğazında yükselen iniltiyi yuttu. "Beni delirtiyorsun," diye nefes aldı. Bu açıklama karşısında kadının teni kızardı. "Seni arka odalara götürüp tüm bu olanları unutmak istememe neden oluyorsun."

"Neden yapmıyorsun?" diye meydan okudu. Ona bakmak için başını geriye eğdi. "Beni yalvartacak mısın?"

"Bu çok cazip," diye mırıldandı Darien. "Neden bana ne istediğini söyleyerek başlamıyorsun?"

Elini adamın kalçasında gezdirdi ve avucunun altındaki sert kası hissetti. "Sen. Seni istiyorum." Kendi şehvetinde boğuluyor olmasaydı, ne kadar çaresiz görüldüğünden, sesinin ne kadar nefes nefese çıktığından utanabilirdi.

Darien, karnında kıvrılan arzusun daha da yoğunlaşmasına neden olan o alçak kahkahalardan birini daha attı - görmezden gelemeyeceği bir güç. "Beni mi istiyorsun?" Sesi bir mırıltı gibi çıkıyordu.

"Belli değil mi?"

"Mmm." Kulağının altına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde -eğer bir tane olsaydı, Yedi Şeytan'ın kendi sembolünün olacağı yere- -Kalçasını kavrayan eli moraracak kadar sıkışmıştı ama bu his onu daha da tahrik ediyor, ıslanmasına ve onun için yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

Şeytan onu öpmeye devam etti, ancak kendini ne kadar açmaya çalışırsa çalışsın asla ağzında değildi. Onu tatmak istiyordu, ağzını kendi ağzının altında ezberlemek istiyordu, onunla bir olmak istiyordu. Onu her öptüğünde, ona her dokunduğunda, aralarında bir sıcaklık oluşuyor ve

erimiş altın gibi yayıldı. Kalbi sonsuza dek onun kollarında kalma özlemiyle kabardı.

Aspen ve Lace masaya döndüklerinde Loren kendini bir rüyadan çekip çıkarılmış gibi hissetti. Şimdiye kadar gördüğü en güzel, en lezzetli ve en pis rüyadan. Darien'e baktığında, yüzleri birbirinden ancak bir santim uzaktaydı ve Darien de Loren gibi onun tarafından sarhoş edilmiş görünüyordu. Ona o kadar yakındı ki gözlerindeki her koyu kirpiği, mavinin her tonunu görebiliyordu.

"Kusura bakmayın muhabbet kuşları," dedi Aspen şarkı söyler gibi bir sesle, topukları takırdayarak bankın üzerine çıkarken, "ama geçmem gerekiyor." Darien'in dizleri ile masanın kenarı arasına sıkışarak itmeye başladı.

Darien, Aspen'e daha fazla yer açmak için dizlerini biraz yukarı kaldırdı, bu hareket Loren'in kalçaları arasında duran elinin yukarı kaymasına neden oldu - tam da bu durumdan ne kadar tahrik olduğunu ele verecek boşluğa.

Loren dondu kaldı, vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi.

Darien'in eli orada bulduğu şey karşısında kısa süreliğine de olsa durdu. Darien sert parmaklarını yavaşça ve hafifçe kadının sıcak ve ıslak merkezine doğru sürüklerken Loren'in kalbi hızla çarpıyordu.

Bu his ona karşı titremesine, kalçalarının onun dokunuşuyla sallanmasına neden oldu. Onun durmasını istemiyordu, kendisine daha sert, daha hızlı dokunmasını istiyordu.

"Siktir Loren," diye ısırdı.

Kirpiklerinin altından ona baktı. "Sanırım bu rol yapma işinden biraz fazla zevk alıyorum."

"Bu doğru mu?" Onu kucağında kaydırıp ve ereksiyonunun arka tarafına baskı yaptığını hissetmesine yetecek kadar ortaladı. Onu hissettiğinde kalbi göğsünde duracak gibi oldu. Adamın kullanacak çok şeyi olduğunu ve muhtemelen nasıl kullanacağını bildiğini bilmek için deneyimli olması gerekmiyordu.

"Eğlenen tek kişi sen değilsin," dedi Darien. Saçının bir tutamını kenara itti ve kulağına fısıldamak için yakınına eğildi, "Ve külot giymiyorsun." Arzu, kızın omurgasından aşağı sıcak bir şekilde damladı.

Parmaklarını tekrar tekrar aşağı yukarı kaydırıp, sanki onun hissini ezberlemek ister gibiydi. Bakışlarını hep onun üzerinde tuttu; ona dokundukça yüz hatlarının nasıl değiştiğini izlediğini fark etti. Ellerin onun üzerinde olması,

Teni ve onun teni arasında hiçbir şey yokken, sanki yüzlerce insan izlemiyormuş gibi kışını onun sikine sürmesini sağladı.

"Yaptığın o surat ifadelerine bayılıyorum," dedi Darien. "Hiç bu kadar güzel birini görmemiştin." Başparmağı biraz daha yukarı kayd, o tatlı, hassas noktayı çevreledi, onu utanması gerektiğinden emin olduğı bir şekilde yumuşakça inleyen bir uzmanlıkla keşfetti. Ama onun içinde umursamayacak kadar kaybolmuştu ve kısa süre sonra saçlarını yumruklayarak onu kendisine daha da yaklaştırdı.

"Durma." Sesi nefes nefese ve neredeyse onunki kadar sertti. "Lütfen." Eğer durursa, kız ağlayabilirdi. Ağlayabilir ve yalvarabilirdi.

Adam, kadının midesinin derinliklerinde hissettiğı alçak, minnettar bir inilti çıkardı. Ama durmadı, hayır. Devam etti, onu daha çok çalıştırdı ve bu mutluluktu. Saf mutluluk.

Ona dokunma şekli kalçalarının seğirmesine, dokunuşuna doğru sallanmasına ve onunla senkronize hareket etmesine neden oldu. Kulüp, insanlar ve müzik eriyip gitmiş, geride onlardan başka bir şey bırakmamıştı - ikisi de birbirlerinin içinde kaybolmuştu.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldandı Darien boynunun yan tarafına doğru, nefesi tenine bir ürperti gönderdi. "Bana ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Onu zevkin doruğuna yaklaştıırken her kelimesi gergin ve soluk soluğaydı.

"Yaptığın şey beni mahvetmek. Beni başkaları için mahvediyorsun."

"Sanırım uzun zaman önce beni de aynı şekilde mahvetmiştin." Adam onunla oynarken bacakları kasıldı, ayak parmakları topuklarının içinde sıkıca kıvrıldı. "Rook ve Redding'in evindeki o günden beri."

Rook ve Redding'in evinde ona "Senin çıkarın ne?" diye sormuştu. O zamanlar ikisi de bunu bilmiyordu ama tam o anda, Şeytanın Avukatı'nın mavi flaş ışıkları altında birbirlerine bakarken, kendi yarattıkları bir dünyada kaybolmuşken, ikisinin de cevabın ne olduğunu anladığını düşündü.

Kalçalarını oynattı, onun dokunuşuna doğru sallandı, onu daha sert, daha hızlı gitmeye teşvik etti.

Darien onu mecbur bıraktı, tüm doğru yerlere sürdü ve bastırdı ve tam olarak doğru miktarda basınçla. Kadın doruğa her yaklaştığında, Darien onu tekrar o parıldayan kenardan geri çekerek arzudan çılgına çevirdi. O

Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve her vuruşta kızın nefesinin göğsünde sıkışmasından, zevki yükseldiğinde kalçalarının elinin etrafında nasıl sıkılaştığından aşırı zevk alıyor gibiydi.

"Sen açgözlü küçük bir şeysin," diye nefes aldı Darien, "öyle değil mi?"

Tanrılar. Oluşmakta olan şeyin gücü şaşırtıcıydı. İçinden geçen hisler yüzünden bayılabileceğinden endişe ediyordu. Asla bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu, bu gece bile, asla bu aşamaya gelmemesi gerekiyordu ve pişmanlık duymamasına rağmen, sabah olacağından endişeleniyordu. Bunu istemediği için değil, kalbini ve ruhunu ona açtığı, onun ellerine teslim ettiği için. Bu işin buradan nereye gideceği tamamen ona bağlıydı; kendini güçsüz ama çılgınca özgür hissetmesine neden oluyordu.

"Bana ne istediğimi sordun," dedi, her kelimesi nefes nefese ve zorlanarak. Yıldızları görmeye başlamıştı. "Neden bana ne istediğini söylemiyorsun?" Darien bir şey söylemeyip eli biraz yavaşlayınca ona baktı ve yüzünü inceledi - oradaki belirsizliği. Kulübün titrek ışıkları çenesinin keskin hatlarını yumuşatıyor ve gece karanlığındaki saçlarına yansıyor. "Bununla başa çıkamayacağımdan endişeleniyorsun," diye suçladı onu, "değil mi?" Gözleri kısıldı ve çenesini kaldırdı, eli adamın saçlarında yumruk haline geldi. "Bir süredir seni idare ediyorum."

İstiyor gibi görünmesine rağmen hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Neden beni denemiyorsun?" diye ısrar etti.

Hafifçe öne eğilerek, o daha ne yaptığını anlayamadan alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve emdi. Rook ve Redding'deki o uğursuz günden beri gözlerini ayıramadığı o ağzın tadı onu neredeyse çözmeye yetmişti. Bıraktı, onu değerlendirebilecek kadar geri çekildi.

Onu canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünüyordu.

Ona izin verecekti. Tanrım, eğer şansı olsaydı ona izin verirdi ve buradaki herkesin onu bu masaya yatırıp diliyle becerirken izlemesini umursamıyordu.

"Dene beni, Darien Cassel," diye ısrar etti. Kadın kendini onun dokunuşuna bıraktığında elini daha aşağı kaydırıp ve onu kavradı, vücudundan gelen ısı ve onunki tek ve aynı olana kadar kaynaştı. "Bakalım üstesinden gelebilecek miyim?"

Cevabına hazırlıklı değildi. Hiç hazırlıklı değildi.

"O güzel bacaklarının arasına girip ağzımı amına dolamak istiyorum," diye başladı, her kelimesi sert ve alçaktı, "böylece

eğer görüldüğün kadar tatlıysan. Ve kalbine giden yolu yemeyi bitirdiğimde, seni sert ve derin bir şekilde becermek istiyorum. Sonra da o güzel küçük ağzını aynı şekilde sikmek istiyorum." *Sert ve derin.*

Oh, tatlı Caligo. Caligo'nun, vücudunun onun beyanlarına verdiği tepkiyi hissettiğini biliyordu ve Caligo da onun bu isteğine, onu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde çalıştırarak, o tatlı, elektrikli noktayı parmaklarının arasında yuvarlayarak, bacakları kendisine ait olmayana kadar, vücudu kendisine ait olmayana kadar cevap verdi.

"Bununla başa çıkabilir misin?"

"Evet," dedi, mide kasları çırpınıyordu. Dudaklarından bir inilti kaçtı ve "Yapabilirim ve yapmak istiyorum" derken kelimeleri vahşi soluklara dönüştü. Ağlayana kadar, dilinde onun tadından başka bir şey kalmayana kadar ağzını sikmesini her şeyden çok istiyordu. Bunu nefes almak istediğinden daha çok istiyordu; *onu* şimdiye kadar hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Ona duyduğu ihtiyaç onu öldürebilirdi.

Ama Darien aniden durdu, eli tam o zevkin eşiğine ulaşmak üzereyken hareketsiz kaldı. Görüşüne serpiştirilen yıldızlar kayboldu ve soluk soluğa kaldı, vücudu ona duyduğu sakatlayıcı ihtiyaçla ağrıyordu.

"Neden durdun?" Sesi neredeyse bir sızlanma gibiydi.

"Çünkü seni boşalttığım, seni sadece kendime istiyorum. Seni kimseyle paylaşmayacağım, en azından onlarla." Başını kalabalık kulübe doğru eğdi; kızın unuttuğu insanlara. Hâlâ yan bakışlarla onları izleyen bu insanlar ona performanslarının ne kadar hararetli olduğunu anlatıyordu. Darien'in sesi alçak bir hırıltıya dönüşerek devam etti: "Seni boşalttığım tamamen benim olacaksın. Ve benden başka hiç kimse çıkardığın o küçük sesleri duyma zevkine erişemeyecek."

Artık onu okşamıyor olsa da, sözleri onu neredeyse doruğa çıkarmaya yetmişti.

Loren çenesini kaldırdı. "Yani beni bekleteceksin, öyle mi?" Kadın Loren'in kucağında kıvranarak Loren'in bir elini saçlarına götürmesine neden oldu. "İstedikinin bu olduğuna emin misin?"

Darien ya bir şey söyleyecek ya da onu öpmek için eğilecekti ama aniden durdu ve birine bakmak için başını sertçe sola çevirdi. "Sana yardım edebilir miyim?" diye tersledi.

Loren onun görüş açısını takip etti ve şehvet sisini göz kırparak masalarının yanında elinde bir içkiyle duran bakır saçlı büyücüyü gördü

el, tam aval aval-

Ona baktığını fark etti. Adam aval aval *ona* bakıyordu. Masalarındaki diğerleri kendi işlerine ara vermiş ve şimdi tüm dikkatlerini ona vermişlerdi. Aklının bir köşesinde, duyguların ve zamanın derinliklerine gömülmüş bir şey vardı. Ne olduğundan emin değildi-

Ama Loren'in umurunda değildi -Darien'den başka hiçbir şey umurunda değildi- onun uzunluğu boyunca tekrar kıvranırken, onun için ne kadar sert olduğunu seviyordu. Başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar kendini Şeytan'a kaptırmış olan Loren, büyücü başını eğip kaçmaya başladığında bunu fark etmedi bile.

Darien kara bir kahkaha attı. "Sakin ol," diye mırıldandı Loren'in boynuna karşı. Ağzını Loren'in tenine bastırdı, dili Loren'in tadına bakmak için dışarı çıktı. "Eğer sikime sürtünmeye devam edersen, seni bu masaya yatırmak ve tüm bu insanlara hayatlarının performansını sunmak zorunda kalabilirim."

Loren nefesi kesilmiş bir halde, "Lütfen yap," dedi.

Ama bir şey onun büyücünün kaybolduğu yere doğru bakmasına neden oldu, zihnindeki yapboz parçaları bir araya gelerek tanıdı.

"Bekle bir dakika..." Hafızası onu Sabrina'in kaybolduğu o korkunç geceye geri götürdüğünde zihni kristal berraklığında keskinleşti. "O adamı tanıyorum. Sabrina'in kaçırıldığı gece Kara Katil'le birlikte olan büyücü."

Darien başını kaldırdı ve kulübü, büyücünün ortadan kaybolduğu bölgeyi taradı. Masadaki diğer Şeytanlar aniden atmosferdeki değişimin farkına vardılar ve bir kez daha sohbetlerini, içkilerini ve Dallas ve Max'in durumunda olduğu gibi Jack ve Ivy'ninkinde de sevişmelerini durdurdular.

Darien, Tanner ve Travis'e, "Az önce masanın yanında duran büyücü Sabrina'i kaçıran adamlardan biriydi," dedi.

Logan'ın yanına yığılmış ve birazdan fazla çakırkeyif olan Sabrina, Darien'in açıklamasına şaşırılmış görünüyordu. Daha dik bir şekilde oturdu ve kan çanağına dönmüş gözleri Loren'inkileri buldu. Loren, Sabrina'in onu tanımaya çalıştığını, ondan kaçan anıları aramaya çalıştığını ve hiçbir şey bulamadığını görebiliyordu.

Darien ekledi, "Bu kulüpten ayrılmasına izin vermeyin."

Logan ve Travis hemen ayağa kalkıp büyücünün kaybolduğu yere doğru ilerlediler, renkli dans pistindeki insanlar onlar ilerlerken kenara çekildi.

Darien tekrar kabine yerleşti ve eli tekrar Loren'in eteğinin altına kaydđ. Loren dönerek elini tekrar istediği yere doğru itti ama biri masanın altına sert bir tekme atınca Darien sustu.

Sarsıldı ve dişlerinin arasından keskin bir tıslama çıkardı. Acı onu hayal aleminden koparmış gibi ydi ve Ivy ile birlikte yüksek sesle gülmekte olan Jack'e sert bir bakış fırlattı, ancak eğlencesi Darien'in sorusuyla aniden kesildi. "Bu da neydi böyle, seni saksocu?"

Jack'in gülümsemesi, kafası tamamen karışmış bir halde etrafına bakınırken soldu. "Ben değildim
."

"Bu masanın üzerinden atlamak ve seni anlamsızca dövmek üzereyim-"

"Bendim," diye araya girdi Tanner. Dizlerinin üzerinde duran tabletin görüntüsü Darien'i ne kadar zaman geçtiği konusunda uyardı. " z r dilerim ama

- Buddy gitmek üzere." Başını Baylor'un masasına doğru salladı.

"Kahretsin, gitmesi gerekiyor," diye ekledi Max. Saatini kontrol etti. "şimdi, Dare.

Neredeyse Cadı Saati geldi."

Loren, Darien'e başını sallayarak her şeyin yolunda olduğunu, hazır olduğunu söyledi.

Bunu yapabileceğini.

Darien onun ayağa kalkmasına yardım etti. Bacakları her an altına katlanacakmış gibi hissediyordu ama Darien'in eli kendi elini kavrayınca dik durmayı başardı. Onu bırakmadı.

"Sana söylediklerimi unutma," dedi Darien. "Tereddüt etme." Kız başını sallayana kadar onu bırakmadı.

Sonra masasından kalkıp diğer vampirle vedalaşmakta olan Baylor'a doğru yürüdü. Baylor onu hemen fark etti ve Loren ona davetkâr bir gülümseme takınarak hemen arkadaşının yanından ayrılıp onu kenara çekti. Onu barın yakınındaki gölgeli bir köşeye yönlendirirken iri eli kızın dirseğine yapışmıştı.

Onunla birlikte Avukat'ın arka odalarına gitme daveti çabucak geldi ve çok geçmeden Baylor'un yanındaydı, şeytanları geçirmesi gereken metal, sihirle güçlendirilmiş kapıya doğru ilerliyorlardı. Kalçasının iç kısmına bağlandığı yerde, Darien'in ona verdiği sakinleştirici toz şişesi ağır geliyordu.

Darien ona, *kıcına tekme y basmak için fazla bekleme*, demişti.

Tek umudu bunu yerine getirebilmesiydi.

Loren'in Darien'in her hareketini izlediğini anlaması için arkasını dönmesine gerek yoktu, bakışları o kadar yoğundu.

Ama çok geçmeden o metal kapı arkasından çarparak kapandı ve Şeytanın Avukatı'nın arka odalarında Baylor'la baş başa kaldı.

Şeytanın Avukatı bir uyuşturucu gibiydi ve Darien geçmiş yıllarda bu uyuşturucunun bağımlısı olmuştu. Kirli ve günahla doluydu, kırık kalplere ve kayıp ruhlara hitap eden bir yerdi. Sizi eski bir dost gibi karşılayan, zevklerine kapılmanız için sizi kandıran ve daha fazlası için yalvarmanızı sağlayan bir yolu vardı - nefes bile alamayana kadar yalvarırdınız. Yerlerin altınla döşenmediğini, dolar mağazası boyasıyla kaplandığını anladığınızda, ruhunuzun bir parçası şeytana aitti ve yaptığınız hiçbir şey onu geri getiremezdi.

Darien buraya ayak bastığından beri aylar geçmişti. *Aylar*. Ama bu çürümüş yerden uzakta ne kadar zaman geçirirse geçirsin, içeri adımını atar atmaz sanki hiç ayrılmamış gibi hissediyordu. Şeytanın eli onu geri çağırıyordu, sanki "*Seni özledim*" der gibiydi. *Bir içki ister misin?*

"O iyi olacak, Dare." Max'in sesi Darien'in içine düştüğü sersemliği yarıp geçti. Gözlerini kırpıştırarak dikkatini birkaç dakika önce Loren ve Baylor'un arkasından kapanan metal kapıdan ayırdı. Max bir kadehi ona doğru itti, sıvı bardağın kenarından taşıtı. Yanındaki Dallas da Darien kadar endişeli görünüyordu, cadının gözleri sürekli kapıya kayıyordu. Max, "Bir içki al." dedi.

Darien kehribar renkli sıvıyı geri atmakta tereddüt etmedi ve vücudunu bir anda saran ağırlıksız hissin tadını çıkararak zihnindeki endişe sisini biraz olsun dağıttı. Bu çok güçlü bir likördü.

"Ya ona zarar verirse?" Darien durduramadan soru ağzından kaçırıldı. Endişelerinin yüksek sesle dile getirildiğini duymak ona sadece bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibi hissettirdi. Bu akşam en çılgın fantezilerinden bile daha iyi başlamıştı ama şimdi... Loren yanında olmadığına göre-

"O zaman onu öldüreceksin," diye araya girdi Ivy, Jack'e yaslanmıştı, Jack güldü ve ekledi, "Ve sonra Randal sonunda kendini bulmak zorunda kalacak

bu bok çukuru için yeni bir yönetici."

Darien'in karşısındaki masada oturan Tanner, Loren'in sisteme girmesi için kendisine vereceği şansı beklerken tabletine tıklamakla meşguldü.

Elektrikler kesilince kulüp aniden karanlığa gömüldü. İnsanlar şaşkınlıkla çığlık attı, ancak korkuları kısa sürede eğlenceye dönüştü, herkes elektriğin geri gelmesini beklerken binada kahkahalar dalgalandı. Büyü çalışmalarının aniden yok olması, giydiğinizi fark etmediğiniz bir paltonun çıkarılması gibiydi.

Darien Görü'y göz kırparak görüşüne sokarken binadaki renkli auralar parlıyordu. Dans pistinde birçoğu şehvet rengine bürünmüş gri ve çamurlu çarpıtmalar yüzüyordu.

"Gördün mü?" Max kendi Görüşü aracılığıyla Darien'e bakarak sessizce söyledi. "O başardı."

Gerçekten de Loren yapmıştı. Bu da onu dinlediği ve Baylor'u arkaya götürüp ellemeye başlar başlamaz bayılmak için ona verdiği yatıştırıcı tozu kullandığı anlamına geliyordu. Sonra da şalter paneline ulaşmış ve kulübün büyü işlerinin kurcalanmasınınleyen güvenlik anahtarını kapatarak Tanner'ın tabletini kullanarak ağa girmesine ve şehrin Kontrol Kulesi tarafından oluşturulan korumaları geçici olarak kesmesine izin vermişti.

En azından biraz rahatlamıştı. Ama hâlâ dönmemişti.

Jack, Ivy, Lace ve Aspen karanlığı gitmeleri için bir işaret olarak kabul etmişlerdi. Korumasız kapıdan geçip arka tarafa gitmek için sadece saniyeleri -şanslılarsa dakikaları- vardı. Darien dans pistinde onların auralarını buldu ve metal kapıdan teker teker geçtiklerini gördü.

Beş saniye sonra ışıklar tiz bir vızılıyla tekrar yandı, müzik binayı o kadar gürültülü bir şekilde inletti ki birkaç kişi yerinden sıçradı. Büyü geri dönmüştü, aniden yeniden ortaya çıkması Darien'in kulak zarlarına delici bir ses gönderdi ve burnunun kanamasına neden oldu. Beyninin kafatasının içinde şişmesine neden oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Max, o tiz gıcırtıdan kurtulmak için başını sallayarak. "Buna asla alışamayacağım."

Darien dikkatini tekrar metal kapıya evirdiğinde Loren'in kapıdan çıktığını gördü. Oraya girmedennceki halinden daha solgundu ama diğer

Bundan başka, zarar görmemiş görünüyordu. Yürüyüşünde bir aksama yoktu, vücudunda görebildiği kadarıyla hiçbir iz yoktu.

Darien tuttuğu nefesi serbest bıraktı.

Gözleri odanın diğer ucundaki adamla kilitlendi ve dans pistinin diğer tarafındaki tuvaletleri işaret etti. Adam başıyla onayladı ama onu izlemeye devam etti, içki içmeye ve dans etmeye geri dönen insanların arasında dolaşırken kimsenin ona dokunmadığından ya da onu takip etmediğinden emin oldu.

Birkaç dakika sonra banyo kapısından geri döndüğünde, onu şeffaf, gök yüksekliğinde topuklu ayakkabılar giyen çilek sarısı bir kız karşıladı. Kızın kulağının altında bir dövme vardı; ışıldayan mürekkeple yapılmış bir hilal.

Darien yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Ruhunun bedeninden kurtulduğunu ve aynalı tavana doğru sürüklendiğini hissetti.

"Valary mi o?" dedi Max. Kesinlikle oydu. Valary Sternberg, Channary Graves'e bağlı bir Warg, İskeleydeki Ev'in Başkanı. Darien'in Loren'le tanışmadan önce yaklaşık bir yıl boyunca arada bir buluştuğu son seks arkadaşı, üstelik yapışkan biriydi. Max ekledi, "Sence ne istiyordur?"

Darien'in çenesi o kadar gergindi ki dişleri kırılacakmış gibi hissediyordu. "Derimin altına girmek için." Valary'nin Loren'e doğru bir adım atıp onu sıkı bir kucaklamanın içine çekmesini izlerken gözünü kırpmadı, elleri Darien'in onların küçük alışverişini izlediğinin farkında olduğundan emin olmasını sağlayacak şekilde saçlarının üzerinde geziniyordu.

Darien'in telefonu gelen bir aramayla çaldı. Cebinden çıkardı ve cevap vermeden önce arayanın kimliğini kontrol etme zahmetine girmede. "Evet."

"Kaçtılar." Ivy'nin gergin sesi hoparlörden süzülüyor, gümbürdeyen müzikten zar zor duyuluyordu. "Büyülenmişlerdi ve hiç kamera yoktu."

Darien küfretti. "Seni gördüler mi?"

"Hayır, ama büyü işinin kesilmesi onları ürkütmüş olmalı." Bunun olabileceğini hissetmişti ama yine de onları zamanında yakalayabileceklerini umuyordu.

"Peki ya auraları?" "Onları göremedik."

Kahretsin. Bir elini yüzünde gezdirdi. "Peki ya büyücü?"

"Travis ve Logan onu yakaladı. Onu Hell's Gate'e götürüyorlar."

"Güzel." O zaman bu gece tamamen boşa gitmemişti, ama BP anlaşması...

Lanet olsun. Bu iş istediği gibi gitmemişti. Muhtemelen bir BP anlaşmasını engellemek için tek şanslarını kaybetmişlerdi ve eğer Ivy yanılıyorsa ve alıcılardan herhangi biri onun Şeytanlarını fark etmişse... "İstiyorsan bir içki daha al, sonra eve gidiyoruz." Telefon konuşmasını bitirdi ve dans pistine dönüp baktığında Valary'nin gitmiş olduğunu gördü, Loren de öyle.

Darien nefes almayı bıraktı. Hemen ayağa kalktı ve masadan kalkıp dans pistinde sinsice ilerlerken Max'in ona söylediklerini duymazdan geldi.

Valary Loren'e her ne söylediye, bunun iyi bir şey olamayacağını biliyordu. Daha da kötüsü, Valary Loren'e bir şey yapmış olabilirdi - kötü bir şey. Onu bulmalı, güvende olduğundan emin olmalıydı.

Başı aniden kalbinden daha çok çarpmaya başlamıştı. Dans pistinde çok fazla yüz vardı, çok fazla gürültü ve renk-

"Bu kadar hızlı nereye gidiyorsun, Şeytan?"

Darien müziğin üzerinde süzülen yüksek sesle donakaldı, Kuzeyli aksanıyla omuzları gerildi. Yavaşça arkasına döndüğünde Valary Sternberg'in arkasında durduğunu gördü, bir eli koyu bir likör bardağının üzerindeydi.

Warg'ın kırmızıya boyanmış dudakları günahkâr bir gülümsemeye dönüştü. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," diye mırıldandı. Buz mavisi gözleri onu tepeden tırnağa taradı ve aylardır fazlasıyla aşına olmasına izin verdiği bazı bölgelerde gezindi.

Evet, cinsel geçmişimin hayaletleri bana musallat olmak için geri döndüler, demek istedi Darien. Bunun yerine ona, "Eğer arkadaşına ne söylediğini bana söylemezsen, Kafanı ziyaret edip geçen yaz ona yalan söylediğin onca zaman gerçekte ne yaptığını anlatacağım," dedi. Channary Graves, Valary'nin sayısız Darkslaying işini bu iğrenç kulüpten daha romantik olmayan yerlerde onunla takılmak uğruna es geçtiğini öğrenirse muhtemelen onu aforoz ederdi.

Valary'nin mağrur gülümsemesi biraz soldu. "Ona ne kadar düşkün olduğunuzu gördükten sonra kendimi tanıtabileceğimi düşündüm," dedi, sesi sakarindi. Başını iki yana salladı, kalın, omuz hizasındaki saçları sallanıyordu. "O bir bebek, değil mi? Ne yazık ki küçük güzel yüzü yakında kırıksıklıklarla dolacak." Abartılı bir şekilde suratını astı. "Ölümlü olmak çok sıkıcı."

Darien zihninin arkasında bir Dalgalanma hissederken elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı, siyahın gözlerinden uzak durmasını isteyerek.

Dalgalanma kapıyı çalmaya devam etti. *Vur, vur, vur.*

"Sana zaten söyledim: Kendimi tanıttım çünkü hiç zahmet etmeyeceğini biliyordum. Tıpkı artık telefonlarıma cevap verme zahmetine katlanmadığın gibi." Adamın iki yanında sallanan yumruklarına baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Ne yapacaksın, Darien? Pit'teki tüm o pisliklere yaptığın gibi bana da mı vuracaksın?" Sözlerindeki şakacı alt akıntı, onun yemi yutmayacağını bildiğini gösteriyordu.

Hayır, kesinlikle yapmazdı. Bu, tenezzül etmeyi hayal bile edemeyeceği bir alçaklıktı. Hayatında hiçbir kadına vurmamıştı ve bu Warg onu ne kadar kızdırırsa kızdırırsın, buna başlamayacaktı.

Valary'ye doğru yaklaştı. Attığı her adım Valary'nin yüzündeki o kendini beğenmiş ifadenin biraz daha sarsılmasına neden oluyordu. Çenesinde bir kas kıpırdandı ama adam kendisinden beş santim uzakta durduğunda bile, bir iblisin gölgesi gibi üzerinde yükselip, "Benden ve arkadaşşımdan uzak duracaksın," dediğinde bile yerinde kaldı. Sesi alçak ve ölümcüldü. "Yoksa hayatını cehenneme çeviririm."

Gözlerini ondan kaçırmamak onun için bir meydan okuma gibi görünüyordu ama hakkını yemeyelim, gözünü bile kırpmadı. Çelik gibi bir omurgası vardı. Darien ilk başta bu yüzden ondan hoşlanmıştı ama şimdi onun dik kafalılığını sadece itici buluyordu.

Valary sıırttı. "Sen kötü bir şeysin." Elini uzatıp kemer tokası boyunca dolaştırdı, keskin tırnakları pantolonuyla leğen kemiği arasındaki boşluğu yokladı. "Eğilip beni bu dans dansında becermene izin vermek istiyorum-"

Darien onun bileğini sıkıca kavradı ama acıtacak kadar değil. "Bana bir daha dokun," diye bağırdı, "ve bunun seni nereye götüreceğini gör."

Sanki dokunuşu elektrikliymiş gibi bileğini adamın elinden çekip aldı. "Ciddi olamazsın," diye mırıldandı.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Valary sanki boynuzları çıkmış gibi ona baktı, ağzı açık kalmıştı. Ama yaşadığı şok ve korku ancak iki saniye sürdü.

İnatçı haklıydı.

Valary bir kahkaha attı. "Sorun değil. Eminim yakında o sarışın sürtükten bıkacaksın. Ve sonra onun küçük şımarık göğüsleri artık seni azdırmadığında, Surg'larına yardım etmem için bana geri döneceksin." Darien'in dişleri çenesini sıkmaktan çatırdıyor gibiydi. Valary sütyeninin içine uzandı ve altın bir zincire bağlı küçük bir kolye çıkardı. Kolyeyi havaya kaldırdı, flaş ışıklarının altında hafifçe parlıyordu, kolyenin ortasındaki kapalı göz zalimce göz kırpyordu. "Yine de onu başkası bulmadan önce sen bulmak isteyebilirsin."

Darien'in kafasına bir kükreme sesi girdi, ardından keskin bir çınlama onu havada süzülüyormuş gibi hissettirdi. Kafasındaki tüm mantıklı düşünceler rüzgârda savrulup gitti.

Kalabalığın arasına daldı, yanından geçerken omzunu Valary'ninkine çarptı ve tılsımı onun elinden söküp aldı. Valary öfkeyle arkasından bağırdı ama Loren'i aramak için dans pistini boydan boya geçerken ona aldırmadı. Görü'yü kullanmayı denedi ama onu bulamadı, nefes alamadı-

Cebinden telefonunu çıkardı ve Favoriler listesinde onun adını buldu. "Aç, aç," diye mırıldandı, dans pistinde volta atarken kulübü taradı. Yüzündeki ifade ölümcül olmalıydı, çünkü etrafındaki birkaç kişi sanki bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış gibi duvara doğru yöneldi. "*Aç şunu.*"

Yumuşak sesi hoparlörden süzülmeden önce çağrı son zil sesine ulaşmıştı. "Darien-"

"Neredesin?" diye ısırdı.

"Barın yanımdayım-"

"Arabaya gitmen gerek Loren." Kadının sözünü ettiği bara doğru döndü. Çok uzaktaydı, çok uzaktı. Koğuşlarla korunan bir binada olmaları onu rahatlatmamıştı, çünkü bu içki mekânının sahibinin müşterilerini korumak gibi bir derdi olmadığını biliyordu; buradaki büyü, Kızıl Yıldız Bulvarı'nı ve Angelthene Sihir Akademisi'ni kaplayan koğuşlar gibi insanları güvende tutmak için yapılmamıştı. Hayır, Avukat'ı koruyanlar sadece arka odaları ve içlerinde dönen işleri erişilmez ve gizli tutmak içindi. "*Şimdi,*" diye bağırdı Darien. "Valary senin tılsımını aldı

."

Cümlesi, neredeyse onunla aynı yöne doğru koşan ve hareket ederken insanları kenara iten üç adamı gördüğünde kısa kesildi. Doğruca bara doğru koşuyorlardı.

Loren'e doğru.

Darien telefonu kapattı, telefonunu cebine soktu ve bir kol mesafesindeki iki erkek dansçıyı tutup kafataslarını birbirine vurdu. Karmakarışık bir yığın halinde yere düştüler.

Tüm kulüp birbirine girmeden önce çok fazla kişiyi yumruklamak zorunda kalmadı - Loren'e doğru ilerleyen adamlar sağ kroşeler ve görünmez büyü duvarları tarafından durdurulmadan önce. Bardaklar yerde paramparça oldu ve insanlar çığlık attı.

Darien, Loren'in kendisini en üst kata, kulübün kapısına ve dışarıya çıkaracak merdivene doğru ilerlediğini gördü. Kendini rahat hissedemeyeceği kadar uzaktaydı.

Darien kalabalığın arasından geçerek onun peşinden gitti. İnsanlar onun yolundan çekilmek için çırpınıyor, tek tük insanlar onu sıyrıp geçen kancalar fırlatıyor, o da onları yere seriyordu. Odanın öbür ucundan Şeytanlarının gözlerini yakaladı; hepsi de çırpınan insanlar denizinde çıkışa doğru ilerliyor, aparkatlarla ve insanlara çelme takmak için fırlatılan botlarla sarhoş kavgasına katkıda bulunuyordu.

Planı işe yarıyordu.

Sadece çalışmaya *devam* etmesini umuyordu.

-

Onda bir sorun vardı. O Warg'ın saldırısına uğradıktan sonra içki içmek için durduğu barda bir şeyler olmuş olmalıydı ve şimdi kusacakmış gibi hissediyordu. Müzik daha önce olduğundan daha yüksekti, her gümbürtüsü kulak zarlarını tırmalıyordu ve vücudu odada dalgalanan sisten daha soğuk hale gelmişti. Merdivenlere doğru ilerlerken insanlar kavga ediyor, ona çarpıyor, neredeyse onu deviriyorlardı ve ayaklarının altındaki zemin okyanus dalgaları gibi dalgalanıyor ve alçalıyordu. İlk basamağa ulaştığında ve buz gibi tırazana tutunduğunda her şey bulanıktı. Soğuk metal avucunu ısırdı ve dişleri takırdadı. Bağırsaklarında kaynayan mide bulantısını yutarak kendini yavaş yavaş yukarı çekti,

Uyanık kalmak için gözlerini şiddetle kırptıyordu. Devam etmek zorundaydı, dışarı çıkmak zorundaydı, arabaya gitmek zorundaydı.

Son basamağı sıçrayarak çıktı, görüşü yanlış kanala çevrilmiş bir televizyon gibi kararsızdı. Kalabalığın arasından tökezleyerek geçerken insanlar onu hissediyor, Darien'in dokunuşunun hâlâ devam ettiği yerlerine tutunuyorlardı. Onun elleri dışında hiçbir eli üzerinde hissetmek istemiyordu, başka hiçbir eli *asla*.

Üç adam onu bir sokak köpeği gibi vücutlarının arasına sıkıştırdığında kafasındaki tüm düşünceler anlam veremediği bir karmaşaya dönüşmüştü. Ağır içki ve ucuz uyuşturucu kokan bir büyücü ve iki kurtadam.

"Selam tatlım," dedi büyücü, sesi alçak bir mırıltıya dönüşmüştü. Baş onun hizasına gelecek şekilde eğildi ve büyük bir eli saçlarına uzandı. "Kayıp mı oldun?"

"Eve gitmeliyim," demeye çalıştı ama bu daha çok bir homurdanmaydı ve önünü kesip onu Avukat'ın kapılarından uzaklaştırmaya devam ettiler. Etrafındaki yüzler bulanıktı, kulüp bir renk ve ışık kasırgasıydı. Şeytanlar için bağırdı ama sözleri bağırışlar ve gümbürdeyen müzik tarafından yutuldu. Üç adamın yüz hatları, yürüyen, konuşan kâbuslar gibi şeytanlara benzeyene kadar bozuldu. "Lütfen-"

"Bundan hoşlanmıyor," diye güldü kurtlardan biri Loren'in kışını avuçlarken, beceriksiz parmakları Loren'in eteğinin şeffaf kumaşından sıcak ve terli bir şekilde geçiyordu. Loren neredeyse fırlayacaktı. "Ama *ben* seviyorum."

Geri çekilmeye, onlardan uzaklaşmaya çalıştı, ama sadece kendini onun iğrenç dokunuşuna daha fazla bastırmakla yetindi-

Kulübün içinde bir çılgılık koptu, gürültünün ve müzik sesinin arasından bile duyulabiliyordu. Loren'in tanıdığı bir sestir bu, ona doğru yürümeyi çok istediği ama ona ulaşmak için ayaklarını hareket ettiremediği bir ses. Sesin haykırdığı kelimeler, onu çitle çeviren adamlardan ikisinin onu hemen bırakmasına neden oldu, ancak üçüncüsü hala değerli oyuncağıymış gibi ona asılıyordu, bir eli saçındaydı ve diğeri belini morartacak kadar sıkı sıkıyordu.

O derin, zengin sesin tekrar konuştuğunu duyduğunda, onun adı düşüncelerindeki sisin içinden süzüldü.

Darien.

Sesi o kadar öfkeli, o kadar yüksekti ki kızın yerinden sıçramasına neden oldu. İlaç görüşünü bulanıklaştırıyor, onu neredeyse kör ediyordu ama gruba yaklaşıp insanları yere düşecekleri kadar sert bir şekilde kenara iten Darien'in yüz hatlarından görebildiği kadarıyla öfkeden kuduruyordu. Diğer Şeytanlar şimdi onun yanındaydı ve odayı süpüren titreşen mavi ışıkların altında Loren kafalarında keskin boynuzlar gördüğüne yemin etti.

"O benim," diye homurdandı Darien, bu iki kelime geceyi yırttı.

Belini kavrayan büyücü başka bir şey daha söyledi ama Loren'e parazit gibi geldi. Dövmesi kolunu yakmaya başlamıştı ve ayaklarının üzerinde sallandı, sadece yabancıнын tutuşunu sürdürdü.

Loren gözlerini kırıştırarak gözlerinin işbirliği yapmasını istedi. Üçlüdeki diğer iki adamın -kurtların- kulübün kapısına doğru ilerlediğini gördü; Yedi Şeytan'a meydan okuma fikrinin ilgilerini çekmediği açıktı.

Ama büyücü onu bırakmadı.

Büyücü kısmen dönüp arkadaşlarının kafalarının arkasına öfkeyle bakarken Darien kapılara doğru ilerleyen kurtlara, "Sürünerek değil de yürüyerek çıktığınız için şanslısınız," dedi.

Büyücü, Şeytan'la yüzleşmek için döndü, vücudu Loren'e doğru itti, ancak -akıllıca- belini bıraktı. Loren havaya tutunarak sendeledi ve yüzüstü yere düşmekten kendini zor kurtardı. "Kimsin sen, onun erkek arkadaşı mı?"

"Ben lanet olası Darien Cassel."

Sözlerini bir sessizlik ritmi takip etti; müziğin gümbürtüsü ve alt katta devam eden kavganın uzaktan gelen sesi dışında hiçbir şey duyulmayana kadar çevredeki kalabalığa karıştı. Yukarıda hareket durmuştu ve tüm gözler onların üzerindeydi.

"Evet, ben onunum," diye mırıldandı Loren, topuklarının üzerinde sallanarak. "Ve o da lanet olası Darien Cassel."

Sonunda kimin toprağında durduğunu fark eden büyücü, sanki aniden alev almış gibi kadından tamamen uzaklaştı.

Loren sendeleyerek odanın diğer tarafına geçti ama Darien'e ulaşmadan büyücü karanlık bir bulanıklıkla ona doğru hamle yaptı

Ve sonra Darien oradaydı, büyücüyü soluk borusundan yakaladı, öyle sert tutuyordu ki büyücünün yüzü anında morardı. "Ona bir daha dokunursan lanet olası kalbini sökerim." Loren'in sözleri, Darien'in sözlerinden daha ayıktı.

Daha önce olduğu gibiydi, korku o kadar derine işlemişti ki sistemindeki uyuşturuğu her neyse neredeyse onu korkutup atıyordu.

Büyücü sonunda bunu gitmek için bir işaret olarak algıladı ve Darien boğazını bıraktığı anda çıkışa doğru koşmaya başladı, kapılar onun gidişiyle birlikte gümbürdeyerek açıldı.

Loren bir kahkaha attı. Bir süre daha döneceklerini sanmıyordu. Elleri Darien'in kollarından birini sıyırdı ve derisinin altındaki sert kasları hissetti. "Bu kollara bayılıyorum," diye mırıldandı. Darien'in boynuna bir zincir taktığının belli belirsiz farkındaydı. *Avertera tılsımı*, dedi kafasının içindeki küçük bir ses. "Onları seviyorum-"

Birden tepesi ağırlaştı, kendi ağırlığıyla ileriye doğru itilerek yere doğru yöneldi. Zemin gittikçe yaklaştı...

Ve sonra yüzüyordu.

Hayır, biri onu taşıyordu. Dokunuğu nazikti. Yumuşak ama çok güçlüydü; onu yakalayan adamlardan daha güçlüydü. Bu melek onu kulüpten çıkarıp sokağın aşağısına, kaldırımın kenarına park etmiş siyah bir araca doğru taşıırken başı tüy gibi hafıfledi.

Artık güvendeydi. *Kendini* güvende *hissediordu*. Dünyanın hiçbir yerinde buradan daha güvenli bir yer yoktu.

Görmeye çalışmak yerine dinledi.

Bir arabanın kapısının açılma sesi. Tüllü elbisesi soğuk deri üzerinde çekiştiriliyor ve kayıyor. Kapı arkasından kapanıyor ve diğerkapılar açılıyor.

Kirpiklerinin arasından bakınca Darien'in arabasının arka koltuğunda yattığını gördü. Darien sürücü koltuğuna yeni oturmuş ve motoru çalıştırıyordu. Maximus yolcu koltuğundaydı ve Dallas Loren'in yanında oturmuş, Loren'in saçlarını terden sıırıslıklam olmuş yüzünden geriye doğru tarıyordu. Dallas konuşuyordu ama Loren tek kelime bile duyamıyordu, cadının kırmızı dudaklarının şekillendirdiğı sesler anlaşılmaz yankılardan başka bir şey değildi. Loren'in ağzı kurumuştu ve kusacakmış gibi hissediyordu.

Tuhaf, tiz bir müzik geceyi inletiyordu. Sirenler, diye fark etti. Görüşünün kenarları havai fişekler gibi parıldayıp kıvılcımlanırken rüya gördüğünü hissetti.

Birdenbire insanlar bağırılmaya başladı. Max ve Dallas, Darien'e arabayı sürmeye başlaması ve kulübün önünde çığlıklar atarak durmakta olan polis memurları arabanın yanına gelmeden önce buradan uzaklaşması için bağırıyorlardı. Loren

Ne olduğu ya da Darien'in neden geciktiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sonra Angelthene Bulvarı'na doğru hızlandı ve bu hareket Loren'in koltuğun arkalığına yuvarlanmasına neden oldu. Neredeyse kusacaktı, safra dilini kaplamak için yükseldi.

Her şey karardı ve Loren, Cehennem Kapısı'ndaki oturma odasında kanepeye uzanana kadar bir daha kendine gelememi. Darien onun üzerine eğilmiş, ellerini dizlerine dayamış, yüzü renkli ve ısıltılıydı. Tavandaki vantilatör kısıktı ve Loren onu beşğin üzerinde dönen bir cep telefonu gibi izliyordu.

"O uyandı," dediğini duydu Loren, sözleri tekrar tekrar yankılanıyordu. Çevresi bir kaleydoskopun içi gibi dönüyor ve çoğalıyordu. "Benim için oturmanı istiyorum, Lola." Cümlesi kendi zihni tarafından tekrar tekrar tekrarlandı.

*Benim için oturmanı istiyorum,
Lola. Benim için oturmanı
istiyorum, Lola.*

Parmakları kadının bileklerine dolandı ve sonra onu oturur pozisyona çekerek sırtını minderlere yaslayacak şekilde kaydıldı.

Max görüş alanına girdi ama Loren göz kapaklarını, burada başka birinin olup olmadığını fark edecek kadar uzun süre açık tutamadı.

Darien, "Bunu ondan çıkarmamız gerek," diyordu. Başı göğsüne yaslanmıştı ama bir el çenesini kavradı ve bir diğeri omzuna inerek onu dik tuttu. "Aç kapıyı Loren."

Aç kapıyı, Loren. Kelimeler yankılandı, yankılandı ve yankılandı.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diye mırıldandı Loren. İçinden bir kahkaha yükseldi ama Darien'in ağızını zorla açıp dilinin altına yuvarlak ve kireçli bir şey yerleştirmesiyle aniden kesildi. Yüzünü buruşturdu ve geri çekilmeye çalıştı ama Darien onu bırakmadı. *Onu* ağızında istiyordu, aptal bir hapi değil, onu tatmak istiyordu.

Ağızını kapattı ama çenesini kavrayarak dilinin altına koyduğu her ne ise çözölmesine izin vermesi için onu zorladı.

Hap ağızında eridiğinde ve Darien çenesini bıraktığında, kalbi hızla çarpmaya başladı ve histeriye kapıldı, onu bulmak için boş havayı kavradı. Ama ondan üç tane vardı ve onu bulamıyordu, gerçek Darien'e ulaşamıyordu-

"Beni bırakma," diye ağızından kaçıldı. "Beni bırakamazsın-"

"Seni terk etmiyorum Loren." Darien'in sesi çok çok uzaklardaydı ve söylediği her kelimeyle birlikte soluyordu. Elleri onunkileri buldu ve sıkıca kavradı. Göğsündeki sıkışma hafifledi, kalbi düzensiz ritmini yavaşlattı. "Beni duyuyor musun? Şimdi değil, hiçbir zaman."

"Söz mü?" diye mırıldandı.

"Söz veriyorum." Sözleri onu sakinleştirdi ama sadece biraz. Ve çok geçmeden karanlık onu tekrar uzaklara götürüyor, pençelerine çağırıyordu.

Gitmek istemiyordu ama gitmek zorundaydı. Darien'i de yanında götürmek istiyordu, onu her zaman yanında istiyordu-

Sis onu bütünüyle yuttu, yaralı düşüncelerini oluklardan akan yağmur gibi yıkadı.

-

Darien telefonu tam kapatmıştı ki Cehennem Kapısı'nın ön kapısı açıldı ve arkasını döndüğünde Logan ve Sabrine'in diğer Şeytanlarla birlikte hızla içeri girdiğini gördü. Travis ve Jack bilinçsiz büyücüyü aralarında taşıyorlardı, gevşek kolları omuzlarına dökülmüştü.

Logan, Darien'in yüzündeki ölümcül ifadeyi fark etti ve giriş holünde duraksadı. Sabrine onun yanında durdu, gözleri Darien ile arkasındaki kanepede sızmış, başı Dallas'ın kucağında olan Loren arasında gidip geliyordu. Sabrine bir şey söylemek isterken ağzı açık kaldı ama Darien ona fırsat vermeden konuştu.

"Calanthe'yi mi aradın?" Darien alfaya doğru gürledi, telefonunu öyle sıkı tutuyordu ki ekran neredeyse çatlayacaktı. Arkasında Loren kıpırdandı ve uykulu bir şekilde mırıldandı.

Logan'ın elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. Beden değiştirme dürtüsüyle aktif bir şekilde savaşırken tüm vücudu titremeye başladı. Etrafında dikilen Şeytanlar oturma odasına doğru ilerledi, çünkü bir kurt adam şekil değiştirdiğinde onun yanında durmak asla iyi bir fikir değildi.

Logan ısırdı, "Onunla bir anlaşma yaptım-"

"Ve sen de *bana* bir söz verdin," diye karşılık verdi Darien. "Eğer ona Loren hakkında bir şey söylersen, yemin ederim-"

"Beni tehdit etme, Şeytan," diye hırladı kurt, alev alev yanan gözleri parlıyordu. "Loren hakkında Baş Sülük'e hiçbir şey söylemedim. Burada kalmak istediğim için beni affet.

Calanthe'nin gözüne gireyim ki anlaşmayı bozmam konusunda fikrini değiştirmesin."

"Ondan bir şeyler sakladığımı bildiğine göre, onun iyi tarafında kalmak artık çok zor." Calanthe tüm yaptıklarına dahil olmak istiyordu ve Logan ona bu gece Şeytanın Avukatı'nda neler olduğunu bildirir bildirmez, planlarına dahil edilmediği için öfkelenerek Darien'i aramıştı.

Logan hırladı ve saçları sallanarak iki adım öne çıktı. "Bu sadece seninle ilgili değil. Bu Silverwood Bölgesi'ndeki her kurtla ilgili, Darien. Eğer yaptığım anlaşmaya uymazsam masum insanlar ölebilir."
."

Darien, Loren'i işaret ederek, "Masum hayatlar için bu kadar endişeleniyorsan, işte düşünmen gereken bir tane daha," diye tersledi. "Bu kızı güvende tutmak için ne yapmam gerektiği umurunda değil ama beni dinlemeyi öğrensen iyi olur yoksa başımız belaya girecek. Eğer onu öldürtürsen, seni ve Silverwood Bölgesi'ndeki tüm kurtları öyle hızlı katlederim ki, bunu Calanthe'nin yapmış olmasını dilersin."

Logan'ın çıplak dişlerinin arasından bir hırıltı yükseldi. Diğer Şeytanlar Darien'in yanında durmak için hareketlenirken, Sabrine ileri atıldı ve Logan'ın titreyen kollarından birini tutarak bir adım daha atmasını engelledi.

Ama ona dokunur dokunmaz geri çekildi ve dişlerinin arasından bir tıslama çıkardı. Bekleyen değişim derisinin ısınmasına neden olmuş ve temas ettiği anda onu yakmıştı.

Logan'ın ateş saçan gözleri soğudu, vardiyadan kaynaklanan titreme kesildi. Darien, Sabrine'le yüzleşirken onun nefes alışının sakinleştiğini gördü. "Özür dilerim," dedi ona. Sesi sert ve kırıktı.

Darien hâlâ dilinin ucunda dolaşan sözcükleri susturmak için dilini ısırdı. Rüya gördüğü için kirpikleri titreyen Loren'e dönüp onu uyandırmamaya dikkat ederek kollarına aldı. Onu oturma odasından çıkarıp giriş holündeki merdivene doğru taşıırken nefes alış verişine konsantre oldu. Diğer Şeytanlar onun geçmesine izin vermek için kenara çekildiler.

Logan'ın yanından geçerken yavaşladı. "Şu andan itibaren bana danışacaksın," dedi Darien, her kelimesi ölçülü ve alçak sesle. "*Her* konuda. Ben sana sorun olmadığını söylemedikçe Calanthe'ye gitmeyeceksin. Bununla başa çıkabilir misin?"

Logan'ın burun delikleri açılmış, çenesi gerilmişti. Darien'in kollarında gevşeyen Loren'e baktı. "Sanırım yapmak zorundayım, değil mi?" diye tısladı.

"Evet," dedi Darien, "gerçekten de öyle."

Kurdun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden yanından geçti ve Loren'i merdivenlerden yukarı taşıdı. Yürürken Loren'in güzel yüzüne odaklandı, basamaklarda manevra yaparken onu itip kakmamaya dikkat etti.

Onu güvende tutma çabaları sırasında ne kadar düşman edindiği umurunda değildi. Bedeli ne olursa olsun onu her zaman koruyacaktı.

Darien, süitindeki banyoda Loren'in arkasında diz çökmüş, o tekrar tekrar tuvalete kusarken saçlarını tutarken kafasındaki uğultuyu umutsuzca yatıştırmaya çalışıyordu. Uyuşturucuyu vücudundan atmak için bunun olması gerektiğini biliyordu ama bundan hoşlanmıyordu, onu rahatsız görmekten hoşlanmıyordu. Tuvalete ilk koştuğunda onu uzaklaştırmaya çalışmıştı ama adam onu dinlememişti. Hâlâ kendi başının çaresine bakabilecek durumda değildi ve biraz dinlenip ilacın tüm izleri silinmiş olarak uyanana kadar onun yanından ayrılmayı reddetti.

"Avukatlık bürosundaki ilk gecen için hiç fena değil," diye şaka yaptı Darien. Ona cevap vermeye çalıştı ama sadece tekrar kustu. Darien bir eliyle onun saçlarını tutarken diğer eliyle sırtında rahatlatıcı desenler çiziyordu. Titriyordu, teni soğuktu ve ter içindeydi. Ona verdiği tüm bu rahatsızlık bir *hiç* uğrunaydı.

Şey... umarım tamamen hiçbir şey değildir. Kan İksirlerini kimin aldığını yakalayamamış olsalar da, Sabrine'in kaçırılmasına yardım eden büyücü şu anda bodrumda baygın yatıyordu. Uyanır uyanmaz Darien ondan bazı cevaplar almayı planlıyordu, ne kadar kan dökmesi gerekse de, kendisini ne kadar kötü hissettirse de. Sonrasında kendini temiz hissetmek için kaç tane yakıcı duş alması gerekecek olursa olsun. Bazen kendisinin bu parçasından -gerçek bir Şeytan olan parçasından- nefret ediyordu ama bu ruhuna işlemişti. O olmadan kim olduğunu bilemezdi.

Bir gün... Bir gün, sonunda her şey farklı olabilir.

Sonunda Loren hasta olmayı bıraktı, dişleri takırdıyacak kadar titremeyi bıraktı. Darien'in göğsüne yaslanmıştı, gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu, elleri Darien'in gömleğini sıkıca kavramıştı.

"Darien," diye mırıldandı. Adını söyleyişine bayılıyordu, sanki karanlığın içinden geçip ona doğru yürüdüğü bir ışık gibiydi.

"Ne oldu, tatlım?"

"Bu gece benimle kalır mısın?" Gözleri artık tamamen kapalıydı, vücudu gevşekti. Onu kulüpten eve getirdiğinden beri bu soruyu neredeyse on kez sormuştu; şu anda kendi odası yerine onun odasında olmalarının nedeni de buydu.

"Seninle kalacağım, Lola," dedi, sesi son bir saat içinde aynı soruya verdiği diğer birkaç cevap kadar içtendi. Kaç kez sorduğu umurunda değildi; bu kelimelerin onun dudaklarından döküldüğünü duymaktan asla bıkmayacaktı. "Söz veriyorum."

Loren'i yerden kaldırıp yatağına götürmeyi başardı ve kabarık siyah yorganı çenesinin altına kadar sokarak üzerine örttü. Onu yukarı çıkardığında, Ivy ve Dallas kıyafetlerini çıkarmış ve pijamalarını giymesine yardım etmişlerdi. Darien evinde bu kadar çok yardımsever kadın olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Tam onun yanındaki yatağa uzanmak üzereydi ki kapı çalındı. Loren mırıldandı ve hafifçe kıpırdandı, zaten yarı uykuluydu. Darien topuklarına kadar yürüyerek sessizce odayı geçti ve kapıyı açtı.

Max koridorda duruyordu. Konuşmadan önce dikkati kısa bir süreliğine Darien'in yatağındaki kıza yöneldi. "Uyandı," dedi Max büyücüden bahsederken. "Dallas bir süre Loren'e göz kulak olabileceğini söyledi."

Bu gösteriyi yola çıkarma zamanı.

Max kenara çekilerek Darien'in koridora çıkmasına izin verdi. Kapıyı arkasından kapattı ve Max'i bodruma kadar takip etti. Yürürken ikisi de tek kelime etmedi, odaklarını bileyip zihinlerinden her türlü duyguyu kovdular. Bu onların öldürme öncesi ritüeliydi.

Darien, Loren'in cam yaralarını sardığı masada durakladı ve masanın üzerine serpiştirilmiş silahlardan birkaçını aldı, Max de aynısını yaptı. Buradaki hava neredeyse Şeytanın Avukatı'ndaki sis kadar soğuktu.

Büyücü, Şeytanların sorgulamaları gereken insanların çoğunu -zor olacağını tahmin ettikleri insanları- getirdikleri, merdivenlerden en uzak odada bir sandalyeye bağlanmıştı.

Geçmiş yıllarda sayısız insanın bağlandığı sandalyeye yığılmış olan adam, Darien'in giriş sesiyle başını kaldırdı. Kafası binlerce kilo ağırlığındaymış gibi görünüyordu, çünkü sürekli olarak

göğsüne baktı. Gümüş-kahverengi gözleri Darien'in sağ eline takılı olan Ölümün Kafa Mafsallarını buldu ama gözlerinde -garip bir şekilde- korku yoktu.

"Onlara ihtiyacın olmayacak," diye mırıldandı büyücü.

"Peki neden?" Darien söyledi. Max kollarını kavuşturmuş, elinde bir levye, onun yanında duruyordu.

"Çünkü konuşmaya istekliyim," diye yanıtladı büyücü. Diğerlerinin onu sakinleştirmek için kullandığı ilacın kalıcı etkilerinden neredeyse ayırt edilemeyecek şekilde kelimeleri birbirine karıştı. "Gerçeği söylemeye hazırım."

Darien gözlerini kırıştırarak Görüş'ü yerine oturttu. "Dinliyorum," diye söze başladı.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra büyücü nihayet konuştu. "Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Adamlarınız beni epey hırpaladı ve beynim karmakarışık. Neden bana bir soru sormuyorsun ve ben de tüm gerçekliğiyle cevaplayacağıma söz vermiyorum?" Sözler yabancılardan geldiğinde hiçbir şey ifade etmezdi ama Darien'in Görü'ye sahip olmasının nedeni de buydu - tüm Terra'daki en güvenilir yalan tespit yöntemi. Hayatında bir kez bile onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Darien kollarını kavuşturdu, Ölümün Başı muştalarının üzerindeki sivri uçlar parlak ışıktaki parlıyordu. "Birkaç hafta önce bir Karanlık Katilin Sabine Van Arsdell'i kaçırmaya yardım ettin. Neden?"

Yavaş, ağır bir göz kırpma. "İstediğimiz kişi Sabine değildi," diye başladı. "Bu gece kucağınızda tuttuğunuz o küçük insandı. Kendilerine Anka Kuşu Kafası Topluluğu diyen bir gruba dahil olduktan kısa bir süre sonra onun ödülü için gönderildik. Peşinde oldukları insan kızı bulmalarına yardım edersem, sadece mynet olarak bir ödül almakla kalmayacağım, aynı zamanda Arcanum Kuyusu adı verilen bir eserin faydalarından da yararlanabileceğim sözü verildi. Topluluğun ancak aradıkları insan kızı bulduklarında kullanabilecekleri bir eser, çünkü onun anahtar olduğuna inanıyorlar."

Bir duraklama oldu. Darien, "Konuşmaya devam et." dedi.

"Bana Arcanum Kuyusu'nun mucizevi bir makine olduğu söylendi. Ölümlülere ölümsüz yaşam verebiliyor, her hastalığı iyileştirebiliyor ve ölümsüzlere daha fazla güç ve Kandırma'ya yakalanma tehdidi olmadan sihirlerine sınırsız erişim sağlayabiliyordu." Büyücü konuşurken Darien dikkatle dinledi, haftalardır aradığı cevaplar odanın içinde süzülürken vücudundaki her kas gergindi. Calanthe'nin Logan'ın evinde onlara söylediği her şey doğru gibi görünüyordu. Her konuda haklıydı.

Büyücü devam etti, "Ben de bu avantajlardan faydalanmak istedim. Doktorlar bana Kandırma'ya yakalanmama en iyi ihtimalle on yıl kaldığını söylediler. Çok uzun yüzyıllardır hayattayım ve büyümü çok uzun zamandır kullanıyorum. Anka Kafa Topluluğu'nun Kuyu'yu bulmasına yardım etmek beni sadece hastalığa karşı bağışık hale getirmekle kalmayacak, aynı zamanda daha güçlü kılacak." Ağzının köşesi bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. "Bu kesinlikle geri çevireceğim bir teklif değildi ve kesinlikle böyle düşünen tek kişi ben değildim." Durakladı, yutkunurken boğazı düğümlendi. "Arcanum Kuyusu'nun bir kopyasını yaratmayı başardılar. Ama... ama aynı şey değil."

"Ne demek aynı değil?" Konuşmaya başladığı andan beri adamın yalan söylediğine dair tek bir ipucu bile yoktu. Aurası sabitti, söylediklerinin tümüyle doğru olmadığını gösteren tek bir titreşim bile yoktu.

"Küçük makineleri düzgün çalışmıyor," dedi büyücü. "Sanki lanetlenmiş gibi. Anka Kafa Topluluğu hâlâ *gerçeğini* arıyor -orijinalini- çünkü kopyalarını aynı şekilde çalıştıramıyorlar. Uzun zamandır deniyorlar ve denemeye devam ediyorlar -büyü yapmak için gerekli olan Kan İksirlerini ve Kuyu'nun odasını doldurmak için gereken kimyasalları satın almaya devam ediyorlar. Ama başarısız olmaya devam ediyorlar. Belki ölçümleri doğru yapamıyorlar, belki de kullandıkları büyülerde eksik kelimeler var." Tek omzuyla omuz silkti. "*Gerçek* Kuyu'ya ihtiyaçları var, bana söylenen bu. Gerçek olana ihtiyaçları var, yoksa çabaları asla işe yaramaz."

Kopyalanamaz, sadece yeniden yapılabilir. Ana Parşömen'in söylediği buydu. Darien bu Kuyu kopyasını yapmayı başaran insanların parşömenin diğer yarısına, yani Darien'in elindeki parçayı tamamlayan eksik yarısına sahip olup olmadıklarını merak etti. Daha doğrusu, bilmeceleri çözmekte Darien'den daha iyi olan yakın arkadaşı Arthur'a verdiği parça.

"Büyücü sözlerine şöyle devam etti: "Onların kopyası, üzerinde deney yaptıkları insanlarda mutasyonlara neden oluyor. "Onları canavara dönüştürüyor - haber kanalının yeni bir iblis türü olarak bahsettiği şeye. Deneyleri başarısız oldukça, bunun faydalarından yararlanmaya olan ilgim de azaldı. Anka Kafa Topluluğu gerçek Kuyu'nun yerini tespit edemediği sürece, elde edilecek hiçbir fayda yok. Bu tamamen risk ve sıfır ödül. Ama vazgeçmeyi reddediyorlar. Başka bir şey öğrenecek kadar uzun kalmadım.

Bir sonraki kobayları ben olmadan önce deneylerinden uzaklaşmak istedim. Kuyuya attıkları kayıp kızlar tükenmeden ve onların yerine kendi insanlarından bazılarını kullanmaya karar vermeden önce."

Darien'in başı dönüyordu ve yanında Max'in nutku tutulmuştu.

Loren haklıydı: İblisler kayıp kızlardı. Lanetli Kuyu kopyasının sularından doğdular.

"Bunun arkasında kim var?" Darien söyledi. "Bu lanet karmaşanın sorumlusu kim?"

Büyücü omuz silkti. "Bunun cevabını bilmiyorum. Topluluğa katıldığımda rütbem o kadar düşüktü ki bu tür bilgiler konusunda bana güvenilmedi. Kuyu kopyasının ardındaki gerçek yüzü görmeme asla izin verilmedi ve yürüttükleri deneyler hakkında size söylediğim her şey bana toplumun daha düşük üyeleri tarafından sunuldu. Ben sadece onların sözüne güveniyorum. Ve insan evcil hayvanınız benden kaçtıktan sonra, bana daha da az güvenildi."

Max araya girdi. "Peki şimdi bu durum hakkında ne düşünüyorsun?"

"Size zaten söyledim: Cemiyetten ayrıldım. İnsanları neye dönüştürdüğünü gördükten sonra onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Bana Kandırma'ya karşı bağışıklık ve sonsuz bir büyü kaynağı vaat edilmişti; et delisi bir yaratığa dönüşmek, almak için sıraya girmeye hevesli olduğum bir şey değildi."

Darien, "Eğer toplum Kuyu'nun ne olduğunu ve neye benzediğini biliyorsa, onlar için çalışan zebaniler neden izini süremiyor?" dedi. Bir kişiyi ya da büyülü bir nesneyi uzaktan takip etmek, eğer aradıkları şeyin bir fotoğrafı ya da çizimi varsa genellikle çocuk oyuncağıydı. Bir şeyi takip edememek onun için yeniydi, tıpkı bu kadar çok insanın auralarını gizlemesinin yeni olması gibi. Daha önce hiç böyle bir teste tabi tutulmamıştı, hayatında bir kez bile.

"Kız dışında takip edilemeyen bir malzemeden yapılmış. Tam önünüzde bir çizimi olsa bile kör olursunuz. Kuyu'nun varlığını her yerde hissedersiniz, sanki ayaklarınızın altındaymış gibi."

Kahretsin. Bu iş gittikçe daha da karmaşıklaşıyor, değil mi?

"Neyden yapılmış?" Darien sordu. Genellikle büyülü nesneler kendi enerji alanlarını yayarlar, bu yüzden Arcanum Kuyusu ve kopyasının takip edilememesi, nerede olduklarını gösterecek farklı enerji alanlarına sahip olmamaları...

Hiç mantıklı gelmedi.

Ama belki de bu büyücü yanılıyordu. Belki de Darien bu sorunun cevabını bulabilirse, onun yerini daraltabilir, tüm bu insanların Loren'in onu hissedebildiğini düşündüğü gibi varlığını nasıl hissedebileceğini öğrenebilirdi. *Neyin* izini sürdüğünü anlamak Görü'nün temelini oluşturuyordu. Kuyu'nun izini sürebilirse, hedefi Loren'in sırtından kaldırabilir, yaratabileceği mucizelere giden tek yol olarak onu silebilirdi. Yapabilse o hedefi kendi sırtına tokat gibi indirirdi. Eğer bu onun güvende olacağı anlamına geliyorsa.

Büyücü sadece başını salladı. Belli ki bu cevap için ona güvenilmemişti.

Darien bastırdı, "Kuyu kopyasını nerede tutuyorlar? Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

Büyücü tekrar başını salladı ve Darien Görü'yü göz kırparak tekrar görüşüne soktuğunda, cevabının yalan olmadığını gördü. Onu nerede bulacağını gerçekten bilmiyordu.

"Sabrine'i kaçırmaya yardım eden cehennem zebanisi," dedi Darien.

"Kim o?" Büyücü bayılacakmış gibi görünüyordu. "Bana sadece bir ilk isim verildi: James." Bu şehirde James adında o kadar çok insan vardı ki, onun

kim olduğunu bulmak ve izini sürmek bir milyon yıl sürerdi. "Kimse birbirine bundan daha fazla bilgi verecek kadar güvenmiyordu. Eğer onu bulmak istiyorsanız, en iyi şansınız şehirdeki video kameralardan birinde fotoğrafını yakalamaya çalışmak olacaktır." Bir şey düşünür gibi oldu ve

sonra düzeltti, "Gerçi auralarını gizlemekte iyiler, bu yüzden onun bir görüntüsüne sahip olsanız bile onu takip edebileceğinizden şüpheliyim.

Bir kişinin yerini gizleyen bir bitki olan Nacht Essentia'yı kullanıyorlar.

Oluşturduğu perdenin arkası görülemez, bu konuda ne kadar yetenekli olursa olsun.

Görüş." Darien'e küçük bir gülümseme verdi. "Sen bile, Şeytan."

Nacht Essentia. Gecenin Özü. Logan, Sabrine'i bulduklarında Darien'e bundan bahsetmişti ama kurt adını hatırlayamamıştı.

"İblislere dönüşen insanları iyileştirmenin bir yolu var mı?" Darien sordu.

"Hiçbir fikrim yok, Şeytan. Eğer öğrenirsen bana haber vermeyi unutma." Gözleri hâlâ Darien'in eline takılı olan Ölümün Kafa Mafsallarını buldu. "Şimdi yüzümü parçalayacak mısın yoksa beni temiz bir şekilde öldürebilecek misin?"

Darien uzun bir süre sorusunu düşündü. Büyücü sadece onu izledi, gözlerinde garip bir şekilde boş bir ifade vardı.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Darien sonunda. "Ama bu geceden sonra bunların hiçbirini hatırlamayacaksın."

Büyüsünü büyücünün zihnine sapladı ve bunun gücü adamın sandalyede bayılmasına neden oldu.

Darien'in onunla işi bittikten sonra hiçbir şey hatırlamayacaktı. Bu bir cehennem zebanisi yeteneğiydi ve diğer cehennem zebanilerinde ya da zihni büyüü dışarıda tutmak üzere eğitilmiş herhangi birinde işe yaramazdı. Tıpkı kulüpten ayrıldıklarında, Max ve Dallas ona arabayı sürmesi için bağırırken Baylor'un zihnine girdiği gibi bu büyücünün zihnine de girecekti. Ama Baylor'a yaptığı gibi düşüncelerini sahte duygularla renklendirmek yerine -o aşağılık vampirin Loren'i farklı hatırlayacağından ve onu bir daha asla arzulamayacağından emin olduğunda- büyücünün zihninden son birkaç saatin tüm izlerini silecekti. Bir kez olsun ellerine kan bulaşmayacaktı, bu gece değil.

Kabul etmeliydi ki, alışkın olduğundan bir adım ilerideydi. Ama daha iyisini yapmaya başlamak z o r u n d a y d ı .

Loren için daha iyisini yapardı.

-

Loren uyandığında şafak odaya doluyor, üzerine örtülen yorganı ısıtıyordu. Bir şey hatırlayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti - başının ve midesinin sonsuz daireler çizerek dönüp durmasının durması için.

Sersemlemiş bir halde yumuşak siyah yorganı aşağı itti ve nerede olduğunu anlamaya çalışarak geniş odaya göz gezdirdi. Buradaki hiçbir şeyi tanıımıyordu; ne üzerine uzandığı yatağı, ne yatağın yanındaki yerden tavana kadar uzanan yaldızlı aynayı, ne gömme dolabı, ne de bütün bir duvarı kaplayan etkileyici müzik koleksiyonunu.

Ciğerleri sıkışıyordu, paniklemeye başladı-

Ta ki gömleksiz Şeytan'ın yanındaki büyük boy yatakta mışıl mışıl uyuduğunu görene kadar.

Lanet olsun. Darien'in süitindeydi. O anda dün geceki olaylar aklına geldi ve vücudu tıpkı Darien'in odasında otururken olduğu gibi ısındı.

kucağında, elleri onun üzerindeyken.

Darien yüzüstü yatmış, başını ona doğru çevirmiş, kaslı kollarını başının üzerine uzatmış, mürekkepli elleriyle yastığını gevşekçe kavramıştı. Çok sakin, çok... savunmasız görünüyordu. Uyurken siyah kirpikleri usulca dalgalanıyor, yumuşak nefesi burnunun ucuna kadar sarkan bir tutam siyah saç bozuyordu.

Kesinlikle mükemmeldi ve ona bakmaktan kendini alamıyordu. Onu sonsuza dek izleyebilir ve görünüşünden asla bıkmayabilirdi. O güçlü, dövmele ellerin daha dün gece ona dokunduğunu düşünmek, hiçbir erkeğin dokunmadığı yerlere-

Loren yutkundu, bacaklarını birbirine kenetledi ve dün gece uyluklarının arasında hissettiği aynı sıcaklık göbeğine kadar yayıldı. Şimdi bunu düşünemezdi ve-

Hâlâ başı dönüyordu. İlaç artık vücudundan atılmış olsa bile hâlâ kusacakmış gibi hissediyordu.

Dün gece nasıl bu kadar kötü geçmişti?

Darien birkaç dakika sonra uyandı, kirpikleri dalgalanıyordu. Loren, Darien'in o ağır, korkutucu bakışları fiziksel bir dokunuş kadar gerçek bir şekilde üzerine yerleşirken nefesini tuttu. Karnında kelekler uçuştı, tam olarak kimin yatağında olduğunun farkına varması kelek kanatlarını alevlendirdi.

Rook ve Redding'den buraya. O kadar az zamanda o kadar çok şey değişmişti ki, bazen buraya nasıl geldiklerini merak ediyordu.

"Merhaba," dedi Darien, sesi her zamankinden daha sert ve derindi.

Loren çarşafı çenesine kadar çekerek başını eğdi ve "Merhaba" diye fısıldadı. Darien'in bakışlarının ağırlığıyla bacaklarının arasındaki sıcaklık tüm vücuduna yayıldı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Sen nasılsın?"

Darien ona, ayak parmaklarının çarşafın altında kıvrılmasına neden olan uykulu bir gülümseme verdi. "Tamam."

Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu ve Darien'in onun attığı her gümbürtüyü duyabildiğini biliyordu. Ona bakıyordu, gözleri Görü'den çok daha yoğun bir şeyle kararıyordu. Ona bakarken gözlerinin hafifçe kapüşonlu olması vücudunun karıncalanmasına neden oldu. Göğüsleri ağırlaştı ve uyluklarını yorganın altında birbirine bastırdı, fiziksel temas için çaresizdi - sadece onun ona vermesini istediği bir rahatlama için. Değil

Kendisini, başkasını değil, *onu*. Vücudu ve zevki üzerinde ona tam güç vermek istiyordu.

Düşünceleri dün geceye, o gece kulübünde paylaştıkları her şeye, yaptıkları her şeye geri döndü. Uyuşturulduktan sonra neler olduğunu pek hatırlayamıyordu ama o andan önce olanlar gün gibi ortadaydı.

Her şeyi hatırlıyordu. Darien'in ona söylediği her iğrenç şeyi kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Kulüpteki insanların sanki bir sahnedeymişler gibi birbirlerine dokunuşlarını nasıl yutkunarak izlediklerini hatırladı.

Sanki rol yapıyorlarmış gibi. Bu düşünce Loren'in omuzlarının içe doğru kıvrılmasına ve nefes alış verişinin sıkışmasına neden oldu. Ön koluna yayılan ısı, yemek yemeden çok uzun süre geçirdiği konusunda onu uyarıyordu. Sinyali görmezden geldi, gizemli hastalığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir rahatsızlık bağırsaklarının derinliklerinde kıvrılıyordu.

Darien dün gecedan ne hatırlıyordu? Avukat'ta geçirdikleri zaman onun da hayatını değiştirmiş miydi? Yoksa onun söylediği her kelimeye gururu için bir cankurtaran salı gibi tutunacak kadar zavallı mıydı? Aynı şeyleri daha önce başka kızlara da söylemiş ve onları kastetmiş miydi?

"Aklında bir şey var," dedi Darien, başını bir elinin üzerine koyarken sesi son derece yumuşaktı. Darien'in sözleri onu boğucu bir battaniye gibi üzerine örtülmüş olan endişeden kurtardı. "Devam et ve sor bana, tatlım."

"Ne kadar..." Kıpırdandıkça gri çarşaflar hışırdadı. Boğazını temizledi ve sonra sorusunu zorla sordu. "Dün gecenin ne kadarı senin için rol yapmaktı?"

Endişesi yüz hatlarını derinleştirdi, dikkati dağılan ağzının köşesi aşağı doğru eğildi. "Hiçbiri," dedi. "Hiçbiri, Loren. Bunların hepsi benim için gerçektir."

-Her şeyi." Kaşlarının arasındaki boşluk yeni bir endişeyle kırıştı ve birden aynaya bakıyormuş gibi hissetti. "Ne kadar-"

"Hiçbiri," diye fısıldadı. Yüz ifadesi yumuşadı. "Söylediğim ve yaptığım her şeyde ciddiydim."

Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Demek beni istiyorsun."

Loren kendi gülümsemesine karşı koydu. "Söylediğim her şeyde ciddiydim," diye tekrarladı.

Darien'in bakışlarındaki sıcaklık geri dönmüştü ve birden ne kadar yalnız olduklarının farkına vardı. Şeytan'ın yatağındaydı ve adam ona, tıpkı dün gece söylediği gibi, bacaklarının arasına girmek istercesine bakıyordu. Kalbine giden yolu yemek ve onun görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını öğrenmek için.

Loren, "İşe gitmek için hazırlanmalıyım," diye mırıldandı. Etrafını saran çarşaf ve yorgandan sıyrıldı ve ayağa kalkarken neredeyse yataktan düşüyordu. Döşeme tahtaları sabah soğuşunda soğuktu.

Bir an için sallandı, oda sallanıyordu. En son ne zaman bir şeyler yemişti?

Darien ayağa kalktı, pijama gömleğini düzeltirken ve parmaklarını saçlarındaki düğümlerin arasından geçirirken tüm dikkati onun üzerindeydi. Ne kadar kötü görüldüğünün acı verici bir şekilde farkındaydı ve Darien bu sabah dün geceki kadar tatlı görünmediğini fark etmeden önce kendini saklamak için çaresiz kaldı. Makyajının hâlâ tenine yapıştığını hissedebiliyor, ağzının kenarında gece boyunca salyasının aktığını gösteren bir gerginlik hissedebiliyordu.

Darien'in yüzündeki gülümseme büyüdü. "Telaşlanmayı bırak çaylak," dedi. "Çok güzelsin."

"Gömleksiz mükemmel tanrı diyor," diye şaka yaptı, her kelimesi nefes nefese. Gerçekten de mükemmel bir tanrıydı ve panjurdaki çıtalardan içeri süzülen ışığın vücudunu aydınlatma şekli...

Yıldız. Ona saldırmak istedi. İşe hasta olduğunu söyleyip bütün günü ona binerek geçirmek istedi.

Darien artık sırtıtmaya başlamıştı ve Loren çaresizce dikkatini aralarında oluşan gerginlikten uzaklaştırmak, dikkatini tişörtünün altındaki göğüs uçlarının ne kadar sertleştiğinden uzaklaştırmak istiyordu. Bu odada neredeyse hiç hava yoktu - dünyada neredeyse hiç hava kalmamıştı. Birbirlerini hissetmekten sevişmeye -ya da Darien'in söylemeyi sevdiği gibi sevişmeye- doğru ilerlerlerse, kalbinin kendi yarattığı bir ölümden bayılabilirdi.

Loren boğazını temizledi ve "Dün gece ne oldu? Büyücüye ne oldu? O...?"

"Onu biz öldürmedik," dedi Darien, gülümsemesi kaybolurken tamamen işine odaklanmıştı. Yastıklı yatak başlığına yaslandı,

bir dizini destekledi ve bir kolunu onun üzerinde dengeledi. Tanrım, o... O çok etkileyiciydi. Kendini onun söylediklerine odaklanmaya zorladı, böylece ondan kendini tekrar etmesini istemek zorunda kalmayacaktı. Darien devam etti: "Ama dün gece olan her şeyin onun için bir rüyadan başka bir şey olmayacağından emin oldum." Büyücünün anlattıklarını - Arcanum Kuyusu kopyası, Nacht Essentia, iblisler ve kayıp kızlar, ters giden Kan İksiri anlaşması ve Calanthe'den gelen telefon hakkında - hızlıca ona anlattı. Adam sözlerini bitirdiğinde, kadının nutku tutulmuştu.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bugünlük bu konuda endişelenmeyin," dedi. "Benim asıl endişem sizi güvende tutmak ve Doktor Atlas'ın Kuyu kopyası tarafından değiştirilen kızlar için bir panzehir bulmasına yardımcı olmak. Ayrıca Nacht Essentia satın alan kişileri de radarımıza alacağım; eğer Kan İksiri anlaşmalarına müdahale ederek Kuyu kopyasını kimin yarattığını bulamazsak, belki Nacht Essentia satın alan kişileri takip ederek onları bulabiliriz." Kızın yüzünün ona söylediği şeyi inceledi. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, Lola. Beni anlıyor musun? Bunu biz halledeceğiz."

Başını hafifçe salladı. "Sanırım gidip hazırlanmalıyım. Zamanım azalıyor." Darien'in gözlerinin her hareketini takip ettiğinin ve pijama şortunun poposunu zar zor örttüğünün fazlasıyla farkında olarak kapalı yatak odasının kapısına yöneldi.

Tam kapıyı açmak üzereydi ki, adamın sorduğu soru onu duraksattı.

"Bu akşam benimle yemek yer misin?"

Loren onunla yüzleşmek için döndü ve bakışları kilitlendiğinde yüzündeki o sevimli gülümseme büyüdü. Bir elini kapının koluna dayayarak kıs kıs güldü, ama kalbi göğsünde hem zevkten hem de sinirden hoplayıp zıplıyordu. "Çıkmak senin kelime dağarcığında yok sanıyordum, Darien Cassel."

"Bu bir randevu değil. Sadece akşam yemeği."

"Doğru. İki arkadaş arasında akşam yemeği mi?" Gülmemek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı.

"Doğru. Arkadaşlar." Kendi gülümsemesiyle savaşıırken Darien'in yanağındaki gamze ortaya çıktı.

Yüzünde güneş gibi bir gülümseme belirdi ve göğsüne pembe bir sıcaklık yayıldı. Zihninin arkasında küçük, mantıklı bir ses vardı,

Dikkatli olması, ağırdan alması için ona bağıırıyordu. Ama o bunu görmezden geldi, zihnindeki bir kapının ardına itti ve kilitledi.

"Tamam, Darien," dedi. "Seninle akşam yemeği yiyeceğim ama sadece arkadaş olarak. Aşık olmaya izniniz yok." Bu sözleri bir şaka olarak söylemek istemişti ama aralarında havada asılı kaldıkları anda ne kadar acı verici bir şekilde doğru olduklarını fark etti.

Aşık olmalarına izin verilmiyordu, gerçekten değil.

O ölümlüydü; bir gün ölecekti. Ve bazen gerçeği kabul etmenin, asla olmayacak bir şeye bu kadar sıkı tutunmaktan daha iyi olup olmadığını merak ediyordu.

Darien cevap veremedi odadan çıktı ve gözlerinin arkasında aniden keskin bir yanma hissiyle koridora süzöldü. Ama kapıyı arkasından kapatırken Darien'in yüz ifadesini göz ucuyla gördü

-Yaptığı açıklamanın kendisini incittiği kadar onu da incittiğini söyledi.

Bu korkunç, adaletsiz sözler bütün gün peşini bırakmadı.

O ölümlüydü. Bir gün ölecekti. Ve Darien... Darien çok uzun bir süre yaşayacaktı. Hatta belki de sonsuza kadar.

-

Loren'in Mordred ve Penelope'deki vardiyası gerçekte yedi saatten çok daha uzun gelmişti ve bunun sadece dün geceki uykusuzluktan kaynaklanmadığını biliyordu.

Çünkü Darien'in onu alacağı ve birlikte akşam yemeği yiyecekleri zaman için çok heyecanlıydı ve gergindi. *Arkadaş* olarak. Eczacı dükkânında koşturup zamanın daha hızlı geçmesine yardımcı olacak en küçük işleri ararken kahkahalar boğazında düğümleniyordu. Arkadaşlar birbirlerini dün geceki gibi hissetmezlerdi; arkadaşlar konuşacak bir şey olmadığında, sırf seslerini dinleyebilmek için birbirlerini aramazlardı.

Arkadaşlar uyanık oldukları her an birbirlerini düşünmez ve birbirlerini tekrar görebilmek için saniyeleri geri saymazlardı.

Nihayet saat dört buçukta Loren'in telefonu, kapanış için evrak işlerini tamamladığı üst kattaki masanın üzerinde durduğu yerde bipledi ve adamın adı ekranda belirdiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Üzgünüm geciktim, diye yazmıştı Darien. Saate baktı; iki dakikanın geç sayıldığından emin değildi ama mesaj onu gülümsetmişti. Her zamanki yerdeyim.

Kapanış görevlerinin geri kalanını hızlıca yerine getirdi, bacakları sürekli sallanıyordu. Çıkmadan önce dudaklarına yeni bir parlaticı sürdü, saçlarını parmaklarıyla taradı ve beyaz dantel elbisesini yeniden düzeltti. Bu kadar gergin olduğuna inanamıyordu! Bunun için kendi kafasına vurmak istedi.

Darien'in arabasına bindiğinde, adam telefonla konuşuyordu ama telefonun diğer ucundaki kişinin söylediklerini dinlerken, kızın dizlerinin bağının çözülmesine neden olan çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. Kendini koltuğa yeni bırakmış olması iyi bir şeydi, yoksa yüzüstü düşebilirdi. Emniyet kemerini bağladı, adam konuşmasını aceleyle sürdürürken gözlerini ondan ayıramıyordu.

Görüşmeyi sonlandırdığında telefonunu bir kenara koydu ve yola çıktı. "Hiç Blackbird 88 Above'a gittin mi?" Finans Bölgesi'nde bulunan Blackbird 88 Above, sadece Taega ve Calanthe Croft gibi insanların yemek yiyebildiği lüks bir restorandı.

Ya da bir şeytan.

Loren bir kahkaha attı. "Sadece en çılgın rüyalarımda. Sadece bir bardak su için ruhumu satmam gerekirdi."

"Bir ara senin o vahşi rüyaların hakkında her şeyi öğrenmek isterim Loren Calla." Ona öyle şehvetli bir bakış attı ki, ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı. "Şaka bir yana, seni akşam yemeği için Blackbird'e götürüyorum. Ve merak etme, ruhunu çalmalarına izin vermeyeceğim - o çok değerli."

Ağzı açık kaldı. "Beni Blackbird'e götürmüyorsun, Darien Cassel." Sonra adamın ne giydiğini fark etti: siyah takım elbise pantolonunun içine sokulmuş beyaz düğmeli gömlek; cilalı siyah ayakkabılar; muhtemelen bir servete mal olan saat. Kahretsin, harika görünüyordu. Ve-

Kahretsin, onu gerçekten de Blackbird'e götürüyordu. "Aslında, bu konuda söz hakkın yok."

Loren bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Rezervasyon yaptırdınız mı Bay Bossy?"

Şehrin Kontrol Kulesi'nin yakınındaki kırmızı ışıktaki durduğunda sinsi bir sırıtışla "Onlara ihtiyacım yok," dedi. Gökyüzüne doğru yükselen cilalı cristala paneller pembe gün batımını yansıtıyordu.

Loren gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır."

Darien güldü. Blackbird gibi bir yere rezervasyon yaptırmadan girmek için bir Şeytana güvenin.

Restoran, Finans Bölgesi'ndeki bir gökdelenin seksen sekizinci katındaydı. Haftanın hangi günü olursa olsun, açılıştan kapanışa kadar mekandaki her masanın biletleri tükeniyordu.

Darien, Loren'e rezervasyona ihtiyacı olmadığını söylerken yalan söylememişti; ev sahibesi onları ağırlayacak yer olmadığı için özür diledikten sonra, tek yapması gereken ona adını söylemekti ve o da onlara evdeki en iyi koltuğu, ısıtılı bölgenin inanılmaz manzarasına sahip bir pencere duvarının hemen yanında bulmuştu.

"Ne içmek istersiniz?" Menülerine bakarlarken Darien sordu. "Size ruhunuza mal olacak su dışında." Göz kırptı.

Loren kızardı. "Sanırım şarap alacağım," dedi. "Bazen alkol sipariş edebilmem bana hâlâ garip geliyor." O, Dallas ve Sabrine'in kulüplere ve barlara girebildikleri ilk yıldır ve bu yeniliğin etkisi henüz tam olarak geçmemişti.

"Doğum günün ne zaman?"

"Januarius'un ilk günü."

"Sen bir Kalendae bebeğisin." Darien gülümsedi.

"Bu doğru. Ne zaman doğdun, Darien Cassel?" Kaç yaşında olduğunu hiç sormadığını fark etti, gerçi diğer Şeytanların söylediklerinden henüz hiçbirinin doruğa ulaşmadığını biliyordu. Bir ölümsüzün yaşlanmayı bıraktığı yıl - buna Zirve Yılı deniyordu - her insan için farklıydı, ancak genellikle yirmi ila kırk yaşları arasında bir yerdedi. Cehennemlikler yaşlanmayı diğer ölümsüz varlıklardan daha erken, genellikle otuz beş yaşında durdurma eğiliminde olsalar da, çoğu tüm yaşamlarını sürekli yirmili yaşlarında geçirirdi.

Loren'in kalbine kıskançlık saplanmasını hissetmemesi zordu, özellikle de Darien karşısında otururken.

"Kasım ayının beşinde," dedi Darien, "yirmi dört yıl önce."

Arkasına yaslandı, menüsü ellerinin arasında sarkıyordu. "Beşincisi geçen Çarşamba'ydı."

Yüzündeki acıyı görmüş olmalı ki nazikçe, "Ben doğum günümü kutlamam, Lola. Aslında mümkün olduğunca az kişinin bilmesini tercih ederim."

Loren başını eğdi, merakı hissettiği acıdan daha ağır basıyordu. "Neden bunu kutlamıyorsunuz?"

"Bunun annemle çok ilgisi var. Kısmen Ivyana ve ben doğduğumuz için öldü, bu yüzden doğum tarihimizi kabul edilmeye değer bir şey olarak görmüyorum."

Loren, Loren'in yüz ifadesinden ve sanki saklamak istediği bir şey varmış gibi dönüp pencereden ıslıl ıslıl parlayan şehre bakmasından, bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğini anladı.

Darien iki saat süren yemek boyunca ona pek çok soru sordu. Kendisi hakkında hiç bu kadar çok konuşmamıştı ve bu nedenle ördek confit ve kavrulmuş sebzeleri bitirmesi her zamankinden daha uzun sürdü. Yine de aldırmadı, çünkü lezzetler bu dünyanın dışındaydı. Daha önce hiç böyle bir yemek yememişti ve North End'de büyümüş biri olarak yıllar boyunca pek çok pahalı restorana gitmişti, yani bu da bir şey ifade ediyordu.

Darien onun geçmişinin yanı sıra, en sevdiği çiçeğin ne olduğu ya da köpeğine neden *Singer* adını verdiği gibi basit şeyleri de öğrenmek istiyordu. Birinin onunla ilgili bu şeyleri nasıl ilginç bulabileceğini anlamıyordu ama Darien söylediği tek bir kelimeden bile sıkılmış görünmüyordu.

Yemeğin sonunda, kız zengin çikolatalı musunun her lokmasının tadını çıkarırken, adam dirseklerini masaya dayadı ve "Bir itirafta bulunacağım" dedi.

Loren kaşığını emdi. Darien yırtıcı bakışlarıyla Loren'in hareketlerini takip etti ve Loren'in tüylerini diken diken etti. "Uh-oh," diye mırıldandı. "Sakin bana hesabı ödeyemeyeceğini ve kaçmak zorunda kalacağımızı söyleme."

Darien çekici bir kahkaha attı ve bu onun dikkat dağıtıcı ağzından duyduğu en gerçek kahkahaydı. "Çok sevimlisin, biliyor musun?" Ona sanki yemek istediği bir şeymiş gibi bakması, kızın ayak parmaklarının yeniden kıvrılmasına neden oldu. "Burası için rezervasyona ihtiyacım olmadığını söylediğimde ciddiydim ama sen bunun yüzünden olduğunu düşündün." Kulağının altındaki dövmeyle işaret etti.

Loren kaşığı boş tabağa koyarken kaşık şıngırdadı. "Bu yüzden değil mi?"

"Çoğu zaman, evet. Ama burası için, aslında buranın sahibi olduğum için."

Uzun bir süre ona baktı. Saniyeler dakikalara dönüştükçe, onun sessizliği karşısında endişeli görünmeye başladı. Sonunda, "Şaka yapıyorsun." dedi.

Başını yavaşça salladı.

Loren çenesini bir eliyle yukarı kaldırdı. "Bunu nasıl karşılayabiliyorsun? Yani, çok para kazandığını biliyorum ama... *Blackbird*?"

Gülümsedi. "Annem hayattayken burası onun en sevdiği restorandı. Üç yıl önce sahibi satmaya karar verdi. Babam bir teklif verdi, ama onu korumak istediği için değil, yok edilmesini istediği için."

Loren'in alnı kırıştı. "Anlamıyorum. Annen için bu kadar önemli olan bir şeyi neden yok etmek istesin ki?"

"Basitçe söylemek gerekirse, babam kötü niyetli bir adamdır. Annem vefat ettiğinde, geride onu hatırlatacak hiçbir şey kalmasını istemedi. Ona göre, çocukları yeterince hatırlatıcıydı. *Blackbird* gitmeliydi." İfadesindeki tüm mizah izleri kaybolmuştu. "Ben de ondan daha fazla teklif vermeye karar verdim. Bu bana biriktirdiğim tüm bakırlara mal oldu ama annemin çok sevdiği bir şeyin yerle bir olmasına dayanamazdım. Bunun olmasına izin vermeyi reddettim."

"Yani, *Blackbird* senin oldu."

Darien başını salladı. "Teklifim anonimdi elbette. Eğer ondan daha yüksek teklif verdiğimi öğrenirse..." diye devam etti, yüz ifadesi kararmıştı. "Bu gece bu konuya girmeyeceğiz."

Loren hâlâ kaşlarını çatıyordu. Dilini şaklatarak, "İnanamıyorum-" dedi.

"O da ne?" Darien sözünü kesti, başını eğerken gözleri eğlenceyle parlıyordu, sanki ağzının içine bakmaya çalışıyordu - dil piercingini fark ettiğini anladığında dudaklarını birbirine kenetlemiş olmasına rağmen. "Bakmama izin ver," diye emretti, ağzı bir gülümseme imasıyla seğiriyordu.

Ağzını tekrar kapatmadan önce dilini, ortasına gömülü çivinin avizelerin ışığını yakalamasına yetecek kadar dışarı çıkardı.

Darien'in gülümsemesi hınzırlaştı, gözlerinin kenarları kırıştı. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

"Geçen yaz."

Ona bakma şekli, düşüncelerinin uygun olmaktan çok uzak olduğunu gösteriyordu. "Bu ne için?"

Sorusunun saçmalığı karşısında kıkırdadı. "'Ne için' derken ne demek istiyorsun?" Burnunu kaşıdı. "İnsanlar sadece güzel göründükleri için piercing yaptırmıyor mu?"

"Aklıma en az bir neden daha geliyor."

Kızın ağzı bir solukta açıldı. "Sen *utanmaz* bir çapkının tekisin, bunu biliyor muydun?"

Darien hırıltılı bir kahkaha atarken kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Özür dilerim. Dayanamadım."

"Dün gece bunu nasıl fark etmedin?" Ne de olsa o hapi dilinin altına koymak için ağzını açmıştı.

Bu anı onun alaycı gülümsemesini bir parça soldurdu. "Sanırım dikkatimin dağınık olduğunu söylemek yanlış olmaz. Senin için çok endişelendim." Bu itiraf vücudunun ısınmasına neden oldu. "Bu bir tılsım, değil mi?" Kahretsin, elmasın yan tarafına oyulmuş rünü fark etmemesini umuyordu. "Bunu ne için aldın?"

"Çillerimi saklamak için," diye itiraf etti.

Hayal kırıklığı yüzünü kapladı. "Çillerini saklamak için," diye tekrarladı. "Nerede olabilirler ki?"

"Sadece burnumda." Sanki gizlemesi üç yüz altın mynet'e mal olan açık kahverengi serpintileri gösterecekmiş gibi kırıttırdı.

"Kendinle ilgili hiçbir şeyi saklamayı istemiyorum," dedi Darien. "Başka bir tanesiyle değişir. Eminim çillerin de en az geri kalanın kadar güzeldir."

Kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu. "Darien..." diye nefes aldı. Tanrım, bundan daha mükemmel olabilir miydi?

"Bana söz ver," diye ısrar etti.

"Söz veriyorum," diye fısıldarken Loren'in kalbi pembe bir sıcaklıkla kabarıyordu.

Garson kız tatlı tabağını almak için geldiğinde ve Darien cebinden tek bir kuruş bile çıkmadan hesabı imzaladığında, aşağıdaki kaldırıma doğru ilerlediler. Akşam karanlığı, otoyolun ötesinde akan Angelthene Nehri'nin hafif kokusunu taşıyan ılık rüzgârlar getirmişti.

"Neredeyse unutuyordum." Darien, restoranın döner kapılarının bulunduğu kaldırımın hemen aşağısında durdu. Elini cebine attı, düz kadife bir kutu çıkarırken ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Senin için bir şeyim var."

"Nedir bu?" Adam kutuyu avucuna koyarken sesi ancak fısıltı halindeydi.

"Aç ve öğren, aptal kız."

"Benim için hiçbir şey harcamamalıydın." Midesi suçluluk duygusuyla dolup taşıyordu. "Tılsımlar sana yeterince pahalıya mal oldu."

"Aç şunu," diye ısrar etti usulca. "Üç yüz bin altın mynet'e mal olmadığına söz veriyorum."

Ona kesinlikle öyle olmamasını umduğunu belirten bir bakış attı. Ama adam hediye açması için o kadar hevesli görünüyordu ki kalbi sıkıştı ve kendini kutunun kapağını kaldırırken buldu.

İçinde pembe altından bir bileklik vardı. Her bir tılsım en küçük ayrıntılarıyla mükemmel bir şekilde işlenmişti ve kalbini durduracak bir netlikle fark etti ki, tılsımlar Kızıl Yıldız Bulvarı'ndaki dükkân ve restoranların minyatür versiyonlarıydı.

Elbette, küçük kapısının üzerinde kazan şeklinde bir tabela bulunan Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli vardı. Sonra Medea'nın Sihirli Numaraları, Chico'nun Odun Ateşinde Pişen Pizzası, Cat's Meow, Bella'nın Güzellik Barı, Altın Soğan, Ella ve Prens...

Loren'in çenesi açık kalmıştı. "Burası Kızıl Yıldız Bulvarı." Darien ona gülümsüyordu. "Bunu benim için mi yaptırдың?"

Sanki dünyadaki en büyük mesele bu değilmiş gibi omuz silkti. "Bu cadde sizin için çok şey ifade ediyor, bu yüzden nereye giderseniz gidin yanınızda götürmeniz gerektiğini düşündüm."

Yutkundu, söyleyecek söz bulamıyordu.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Alabilir miyim?" Kadın kutuyu uzattı ve adam bileziği çıkarıp kadının bileğine taktı; bilezik sokak lambalarının altında usulca parlıyordu.

Bu inanılmaz hediyein ardındaki düşünce miktarı karşısında gözleri yaşardı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Teşekkür ederim," dedi gömleğinin içine. Kollarını onun beline doladı ve yüzünü saçlarına bastırdı, onu o kadar yakın tutuyordu ki kalbinin kendi kalbine karşı attığını hissedebiliyordu. Bunun ikinci sarılışları olduğu gözünden kaçmamıştı ve bu da en az ilki kadar güzeldi. "Daha önce hiç kimse benim için bu kadar güzel bir şey yapmamıştı."

Cevap vermek istedi ama ne söyleyecekse söylemeye fırsat bulamadı.

Çığlıklar gece boyunca dalgalanarak birbirlerinden ayrılmalarına neden oldu.

Caddenin hemen aşağısında bir kalabalık toplanmıştı ve insanlar dehşet içinde bir kuyumcu dükkânının duvarına sabitlenmiş bir şeyi işaret ediyorlardı.

Darien'i caddede takip ederken Loren'in aklındaki tüm düşünceler silinip gitmişti. Beyni gördüklerini anlamlandırabildiği anda kalbi durdu.

Bu bir cesetti. Tıpkı Darien'in ona Calanthe'nin fotoğraflarında gördüğünü söylediği gibi.

Kayıp kızlardan bir diğeri bir av ganimeti gibi duvara sabitlenmişti, eti ve kanı -ve hayatını sona erdirmek için kullanılan büyüden geriye kalan az miktardaki büyü- anka kuşu kanatlarına benzeyen bir şekilde etrafına yayılmıştı. Gözleri kapalıydı ve gözlerinden akan kan, tıpkı beyaz tuğla duvardaki ateşten tüylere benzeyen büyü gibi parlıyordu.

Kızın cesedinin altına kanla iki kelime yazılmıştı.

BEKLIYORUZ.

Bu *onun* için bir mesajdı. Saklanmaya devam ederse, önümüzdeki günlerde nelerle karşılaşabileceğine dair bir tehdit.

Loren'in kanı, gecenin içinde üç el silah sesi duyulduğunda buza dönüştü. Kaldırımlarda dolaşan vatandaşlar ve cesede bakmak için durmuş olanlar çığlık atıp dağıldılar.

Darien Loren'i o kadar hızlı arkasına çekti ki neredeyse omzu yerinden çıkacaktı. Onu tam zamanında yoldan çekerek tabancasını sokağın aşağısındaki iki silahlı adama ateşledi. Anında kanlar içinde yere yığıldılar ama Loren, Darien'in arkasında kaldırımda yattığı yerde kendini toparlayana kadar, Darien'in *onu* yoldan çekmeyi başarmış olmasına rağmen kendisi için aynı şeyi söyleyemeyeceğini fark etti.

Loren ayağa fırlarken bir çığlığı bastırdı. Adamın gömleğini ıslatan kanı görünce.

Kurşunlardan biri Darien'in omzuna saplanmıştı.

-

Loren nefes almıyordu.

"Darien." Adamın gömleğinden yayılan kana bakarken dilini safra kapladı. "Seni bir hastaneye götürmeliyiz." Ama Darien sadece vurduğu adamlara doğru yürümeye başladı.

Sanki kendisi vurulmamış gibi. Sanki omzuna gömülü lanet olası bir kurşun yokmuş gibi. Cesetlere doğru yürürken kendi hayatını bu kadar bariz bir şekilde hiçe saydığı için onu tokatlamak istedi. Ağır ağır nefes alıyordu ama Loren bunun acıdan değil öfkeden kaynaklandığını biliyordu.

Loren arkasından aceleyle koştu. "Darien-" Gri, görüş alanının kenarlarında toplandı ve bacakları titredi.

Siren sesleri geceyi inletti. Darien dondu kaldı, elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Yüzünde tanımaya benzer bir şey belirdi.

Yıldırım hızıyla onu kollarının arasına aldı. Acil müdahale araçları ve ekip arabaları, çatılarındaki ışık çubukları parlak kırmızı ve mavi renkte yanıp sönerek Blackbird'ün yanında durdu.

"Darien, şu anda beni taşımamalısın." Darien'in elbisesine kan bulaşmasından endişe etmemesi gerektiğini de eklemek istiyordu, çünkü onu öyle bir tutuyordu ki beyaz dantel yarasına değmiyordu. Eğer bu kadar endişeli olmasaydı, gözlerini devirebilirdi.

Çok katlı park tesisine ulaştılar ve adam onu arabanın yolcu koltuğuna oturttu, onu yere bırakıp yürütmesine izin vermesi için yalvarmasına aldırmadı. Adam o kadar çabuk sürücü koltuğuna oturmuştu ki, kız gözlerini kırpsa kaçırabilirdi. Arabayı çalıştırdı ve garajdan çıktı, çıkıştan hızla geçip Finans Bölgesi'ne doğru ilerlerken lastikler kara bir bulut gibi yanıyordu.

"Darien, yavaşla." Kırmızı ışık yaklaşıyordu. Hız göstergesi saatte yüz kırk mile doğru ilerliyordu. "Lütfen yavaşla." Kavşak gittikçe yaklaşıyordu. Loren nefesini içine çekti ve çığlık attı, "Kırmızı ışık yandı! *Darien, kırmızı ışık!*"

Frene bastığında, ışığın yanmasını bekleyen arabaların arkasında gıcırdayarak durmasına ancak yetecek kadar zamanı vardı.

Darien yumruğunu direksiyona Loren'in sayamayacağı kadar çok vurdu ve her vuruş Loren'in sıçramasına neden oldu. Bundan sonra taksideki tek ses onların çılgınca nefes alıp vermeleriydi.

Işık yeşile döndü ve arabalar ilerledi.

"Darien," diye fısıldadı. Tekrar sürmeye başlarken ona bakmadı. "Olanlar kimsenin suçu değil-"

"Kimsenin suçu yok mu?" diye bağırdı. "Şu lanet olası boynuna bak Loren." Kadın tam olarak anlayamadan ona baktı. "Tılsım nerede? Nerede o?"

Parmakları boynuna dolandı. Tılsım gitmişti; taktığı tek kolye güneş kolyesiydi.

Onun hatasıydı o zaman. Darien onun yüzünden vurulmuştu.

Loren yutkunmaya çalıştı ama boğazı çok sıkıydı. "Özür dilerim."

"Kastettiğim bu değildi." Bir elini saçlarında gezdirdi ve yumruğunu sıkı. "Bu senin hatan değil. Demek istediğim benim hatam. Senin için çoktan bir tane daha almalıyım, özellikle de dün geceden sonra." Darien sinyal lambasını o kadar sert itti ki neredeyse kırılıyordu.

"Nereye gidiyoruz? Seni hastaneye götürmemiz gerek."

"Hastane yok." Kız onunla tartışmadan açıkladı: "İyi bir arkadaşım Lucent Enterprises'da silah bölümünde çalışıyor. Tüm bunlar olmadan önce zaten oraya gitmeyi planlıyordum," dedi ve kızgınlıkla kanlı omzunu işaret etti, "böylece soyun hakkında bazı cevaplar bulmaya çalışabilirdim."

Loren yutkundu, kan kokusu onu hasta ediyordu. "Peki bu arkadaşın o kurşunu senin için çıkarabilecek mi?"

"Arthur eskiden doktordu. Ve ona Şeytanlarıma güvendiğim kadar güveniyorum."

Loren belli belirsiz başını salladı. Pencereden dışarı, ışıklarla parlayan binalara bakarken elleri kucağında titriyordu.

"Lola," dedi Darien usulca. Dinlediğini göstermek için başını çevirdi ama kucağındaki ellere bakmaya devam etti. "Sanırım o adamlar benim peşimdeydi, senin değil."

"Neden böyle söylüyorsun?" Sözleri zar zor duyulabiliyordu.

"Onlardan biri Tyson Geller'dı." Bir Azrail olarak Tyson, Darien'in birkaç hafta önce ziyaret ettiği Malakai Delaney'e hesap veriyordu. Loren onun kendisine Ruhlar Evi'ne bir barış teklifiyle gittiğini söylediğini hatırlıyordu; Tyson'ın bir insan kızı arayan Karanlık Avcı özentileri hakkında sessiz kalmasını sağlamak için. "Tyson senin hakkında hiçbir şey bilmiyordu, Malakai de öyle. Ama Tyson benden çok uzun zamandır nefret ediyor ve sanırım Malakai benim yüzümden Tyson'ın çenesinin kırılmasını emrettiğinde bunu pek hoş karşılamadı."

Loren hafifçe başını salladı, hâlâ Darien'e bakmaktan kaçınıyordu.

Darien orta konsola uzandı ve kızın elini kendi elinin içine aldı. "Kendime kızgınım, Lola. Sana değil. Ve tılsımının kaybolduğunu görmek beni sadece yeterince yakından izlemediğim için kızdırıyor. Daha dikkatli olmalıydım."

Boğuluyormuş gibi hissediyordu ve az önce olanlardan dolayı hâlâ sesini çıkaramayacak kadar sarsılmıştı. Bu yüzden pencereden dışarı baktı, Darien'in elini iki elinin arasında sıkıca tuttu ve başparmağının avucunda iz bıraktığı hissine odaklandı.

Loren, Lucent Enterprises'ın parlak harflerinin arabanın üzerinden geçişini izlerken, onun dokunuşuna odaklanmaya devam etti ve tıpkı panik atakları sırasında esansiyel yağlarının yaptığı gibi onu topraklamasını diledi.

Logosuyla birlikte: merkezlerinde bir yıldız bulunan üst üste binmiş üç daire.

Arthur J. Kind, Lucent Enterprises'da silah teknisyeniydi.

O da yetmiş yaşındaydı ve Loren kadar insandı.

Ama ne yaşı ne de ölümlülüğü, kurşunu Darien'in omzundan çıkarırken parmaklarının maharetini gölgeleyecek bir şey yapmadı. Arthur parçaları çıkarırken avcı, binadaki yüzlerce laboratuvarın birinde masanın üzerinde yattığı yerde irkilmedi.

Lucent Enterprises sadece silah ve askeri teknolojiler üreten bir savunma şirketi değildi; aynı zamanda deneysel bilim ve türler arası genetikle de ilgileniyordu. Ürettikleri silahlar ülkenin Hava Filosu'nun kullanımı içindi. Taega ve Kızıl Baron şirketin askeri araştırmalarından büyük ölçüde yararlandı; Lucent Enterprises'ın kurucusu ve CEO'su Johnathon Kyle, Filo askerlerine uçuş yeteneği kazandıran sihirli mekanik kanatların arkasındaki beyindi. Dallas'ın sonunda Karargâh'ta bir stajyer olarak alacağı kanatlar.

Loren, Arthur yaranın içini kurcalarken Darien'in derisinin yüzeyine çıkan kanı görünce irkildi. Kana rağmen gözlerini kaçırmakta zorlandı çünkü iki nedeni vardı.

Bu nedenlerden biri de Darien'in yine tişört giymemiş olmasıydı; vücudunun üst kısmının çıplak olduğunu görünce yüzü domates kırmızısı gibi kızardı. Parmak eklemlerindeki rakamlardan ve kulağının altındaki Şeytanların işaretinden daha fazla dövmesi vardı; her iki kolundaki tam kolların yanı sıra, geniş omuzları boyunca ve kalçalarına kadar uzanan ayrıntılı siyah alevlerden oluşan bir sırt parçası vardı, ateş, cehennemin canavar, üç başlı bekçi köpeğinin unutulmaz derecede güzel bir şaheserini kaplıyordu.

Gözlerini kaçıramamasının bir diğer nedeni de adamın yara izleriydi. Bu izler yüzünden ne kadar acı çektiğini düşünmek onu öfkeliyordu - kurşun ve bıçak yaraları, yukarı ve aşağı doğru süpüren bir avuç çıkıntı ile

sanki derisine melek tüyleri kazınmış ya da yakılmış gibi sırt üstü yatıyordu. Her ne kadar acıya dayanabildiği açık olsa da, tüm bu olanlar onu derinden üzmüştü.

Arthur kalan parçayı çıkarıp yarayı sarmaya koyulurken gözlerini kaçırdı.

Darien sırtındaki garip çıkıntılar için "Bunlar bir kemerden geliyor," dedi. Kadın ona baktığında, yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Babamın kötü bir huyı vardı."

Loren boğazında yükselen safrayı yuttu, midesi fırtınalı bir deniz gibi çalkalanıyordu.

Babası bir canavardı.

Arthur yaraya pansuman yapmayı bitirdiğinde Darien doğrulup gömleğini tekrar giydi ve düğmelerini yeniden ilikledi.

"Yarayı yeniden açmamaya çalış," dedi Arthur, solgun ve buruşuk ellerinden eldivenleri çıkarıp çalışma alanını temizlemeye koyulurken, "sonuncusunda yaptığın gibi."

Darien, Arthur'a temizlikte yardım etmeyi teklif etti ama adam Loren'i gülümseten küstah bir ifadeyle reddetti. Aralarındaki ilişkinin bir babanın oğluyla paylaşabileceği türden olduğunu hissetmişti. Darien'in bu gece bahsettiğinin aksine, *gerçek* bir baba.

Arthur temizlik işine ara verdi ve önlüğünün cebinden bir şey çıkardı. Avcının oturduğu yere yaklaşırken Darien'e, "Elini aç," dedi. Darien Arthur'un dediğini yaptı ve silah teknisyeni Darien'in avucuna obsidyen bir yüzük bıraktı. "Belli ki buna benden daha çok ihtiyacın var. Tak ve saat yönünün tersine çevir."

Darien Arthur'un söylediği gibi yaptı. Yüzükteki sihir parmağına mükemmel bir şekilde oturmasını sağladı ve saat yönünün tersine çevirdiğinde titreşti. Hafif bir klik sesi ve tıslama duyuldu ve parıldayan siyah zırh vücuduna yayıldı, boynundan ayak parmaklarına kadar bir eldiven gibi oturdu ve Loren'in bir insanın kafasını koruduğunu varsaydığı görünmez bir bariyerle tamamlandı. Loren bariyeri zar zor görebiliyordu ama bariyer Darien'in başını kaplayacak şekilde yayıldığında, varlığından haberdar olmasını sağlayan zayıf bir altın parıltı vardı.

Darien etkilenmiş görünüyordu. "Bunu nereden buldun?" Ellerini önünde bükerek zırhı inceledi.

Arthur kollarını iki yana açarak etrafındaki odayı işaret etti. "Elbette Filo Silahları. Daha yeni oluşturuldu ve henüz

Henüz birçoğu, bu yüzden onu yakın tuttuğunuzdan emin olun. Sürekli üzerine yürüdüğünüz kurşunlara karşı size yardımcı olabilir."

Darien homurdandı. Yüzüğü çıkardı, zırh tekrar içinde kayboldu ve pantolonunun cebine soktu. "Teşekkür ederim," dedi. "Loren'in ölüm sonrası DNA testinden bir şey çıktı mı?"

"Hâlâ sonuçları bekliyorum." Havaya çamaşır suyu kokusu yayıldı. "Yine de bana verdiğin isimleri araştırdım: Erasmus Sophronia ve Elix Danik."

Loren daha dik oturdu.

"Ve?" Darien sordu.

"Ölüm belgeleri dışında hiçbir kayıtları yok," diye yanıtladı Arthur. "Fotokopilerini çektim, bir göz atabilirsin. Ölüm tarihleri Loren'in babası olamayacak kadar eskiye dayanıyor ama belki uzak bir ataları olabilir. İkisi de neredeyse bin yıl önce vefat etmiş." Bu da ikisinin de Loren'in izini sürmek için kemik tozu alınan kişi olmadığı anlamına geliyordu, çünkü bu, izi onu bulmak için çok seyreltmış olurdu. Loren'e Calanthe Croft ve dün geceki büyücünün bahsettiği sözde büyü yeteneğini veren kişi bir ebeveyni olmalıydı, çünkü ebeveyni dışında herhangi biri olsaydı, yeteneği eski kanla yıkanıp giderdi. Arthur devam etti, "Ayrıca sanırım senin küçük bilmeceni de çözmüş olabilirim." Dominus Volumen'deki bilmece.

Loren, Darien ile bakıştı.

Kadim Reunerian dili hakkındaki kitap kendini akademi kütüphanesine ısınladıktan sonra, Darien Arthur'u Dominus Volumen'in kendi parçasındaki bilmeceyi çözmekle görevlendirmişti. Silah teknisyeninin Kuyu'nun neyden yapıldığını çözebileceğine güvenmişti ve görünen o ki Darien bu görevi ona vermekte haklıydı.

Darien, "Ne cevap buldun?" diye sordu.

"Bu bir *kaos*," dedi Arthur. İkisi de gözlerini kırıştırdı ve birbirlerine baktılar. "Tanrıların Yaratığı."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Loren. "Bu ne anlama geliyor?"

"Özel adı *prima materia*," dedi Arthur. "Evrenin yaratılışından önce var olduğu varsayılan şekilsiz maddedir. Tüm yaratılışın temel malzemesidir."

"O..." Loren'in aklı karışmıştı. Sonra mırıldandı.
var mı?"

Darien ona bakıyor, en az onun kadar şaşkın görünüyor.

"Öyle bir şey var Bayan Calla," dedi Arthur. "Gerçi elle tutulur bir şey değil. Bazı metinler onu dört elemente ek olarak her şeyin içinde gizli olduğu düşünülen beşinci bir madde olarak tanımlıyor."

Darien, "Bir insan böyle bir şeyi nasıl elde edebilir?" diye sordu.

"Prima materia ilkel ve gizemlidir; ona *Tanrıların Yaratığı* denmesinin bir nedeni var. Bazı şeyler bizim krallığımızın kurcalayabileceği şeyler değildir."

"Ama mecazi anlamda..." diye ısrar etti Darien, "eğer biri onu isteseydi, nasıl bulabilirdi?" Eğer Kuyu prima materia'dan yapılmışsa -her şeyin içinde gizli olan bir madde- varlığını tam olarak saptayabilmesinin hiçbir yolu yoktu, ki büyücünün dün gece Darien'e söylediği de tam olarak buydu. Görünüşe göre yalan söylemiyormuş.

Çünkü prima materia evreni yaratmak için kullanılmıştı - *her şeyi* yaratmak için kullanılmıştı. Bu da Görü yeteneğine sahip bir cehennem zebanisinin onu sadece Kuyu'nun saklı olduğu yerde değil, *her yerde* hissedebileceği anlamına geliyordu. Böyle bir şeyi takip etmek insanı sadece kör ederdi, çünkü prima materia yerde ve gökyüzündeydi; binalarda ve arabalarda; nehirde ve güç alanının ötesindeki inişli çıkışlı çölde.

Bilmeceyi cevaplamışlardı ama bu davayı çözmeye yaklaşmamışlardı. Ve herkesin onda olduğunu düşündüğü şu büyülü izleme yeteneği... İmkânı yoktu. Varlığına dair hiçbir ipucu hissetmemiş, hayatında böyle bir şeyi yapabileceğini düşündürecek hiçbir şey yaşamamıştı. Geceleri Cehennem Kapısı'ndaki süitinde uyanık yatarken, bazen onu çağırmaya, kendi derinliklerine ulaşmaya ve sokaklarda dolaşan tüm bu söylentileri açıklayabilecek bir şey bulup bulamayacağını görmeye çalıştı. Ancak Darien'e yardım edip edemeyeceğini sorduğu birkaç seferde bile sadece büyük bir boşlukla ve pes edip kendi içine çekilme dürtüsüyle karşılaşmıştı; ona iz sürme konusunda herhangi bir ipucu verebilir ve Kuyu'yu kendi başlarına bulup bulamayacaklarını görebilirdi.

Ama olağan dışı hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir şey.

Arthur konuşmaya fırsat bulamadan Darien kendi sorusunu cevapladı. "Daha yüce bir güce gitmeleri gerekecek," diye mırıldandı. Gözleri Loren'inkileri buldu.

Anlayış, karnına ağır bir taş gibi yerleşti. Bir tanrı ya da İsimsizlerden biri. Erasmus Sophronia ve Anka Kafası Topluluğu gibi birine şekilsiz maddeye erişim izni verebilecek gizemli ve güçlü büyük yaratıklar. İstekte bulunan kişinin dilek için sunacak yeterince şeyi varsa, dilekleri yerine getirme yeteneğine sahip bir Kavşak yaratığı.

Arthur temizlik işlerine geri dönerken Darien'in vardığı sonuçtan memnun görünüyordu. "Kesinlikle doğru, Darien."

Darien metal masadan atladı ve Loren'in bir sandalyenin kenarına tünediği yere doğru yürüdü. Yeni vurulmuş birine göre, iki parmağını çenesinin altına yerleştirip kendisine bakana kadar başını eğerken en ufak bir acı belirtisi göstermedi.

"Özür dilerim" derken gözleri suçluluk duygusuyla yumuşamıştı.

Loren çenesinin altındaki eli kendi elinin içine aldı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Onlardan biriyle konuşmalıyız," diye fısıldadı. Darien'in gözleri bulutlanıp ağzının bir köşesi aşağıya doğru çekilirken tam olarak kimden bahsettiğinin farkında olduğunu biliyordu. Bu fikir onun da hoşuna gitmemişti ama bu işin aslını öğrenmek için tek şansları bu olabilirdi.

Crossroads'un yaratıkları tehlikeli ve kötü şeylerdi. Bir kişi önceden bir plan yapmadan ve tam olarak hangi bilgiyi istediklerini ve bunu elde etmek için ne kadar ödemeye hazır olduklarını bilmeden inlerine öylece giremezdi. Ve eğer yaratık teklifinizi değersiz bulursa, inlerinden bir daha asla çıkamayabilirsiniz.

Arthur temizliğini bitirdiğinde Loren'e baktı, Darien'in eliyle sarmaş dolaş olan elini not aldı ve avcıya, "Yakında başka bir tılsım bulsak iyi olur," dedi. Loren'in Darien'in önünde, eli Darien'in elinin içinde oturması ve Darien'in ona öyle bakması, yaşlı adamın ellerini kâğıt havluyla kurularken gülümsemesine neden oldu.

"Bu benim hatamdı," diye iç geçirdi Darien.

"Bu kimsenin suçu değil," diye düzeltti Arthur. "Sadece başka bir tane bul." Loren, Darien'in yüzündeki ifadeden bu cevabı beğenen tek kişinin kendisi olmadığını anladı.

Kimsenin suçu değildi. Şu anda önemli olan tek şey bunun tekrarlanmasını engellemekti.

-

Loren iki saat önce Cehennem Kapısı'ndaki süitinde uyuyakalmıştı ama Cadı Saati'nde bir şey onu uyandırdı. Bir bardak su içmek için aşağı inmeye karar vermeden önce birkaç dakika boyunca dönüp durdu.

Köşeyi dönüp mutfığa girdiğinde, evdeki diğer herkesin de uyanık olduğunu fark etti. Yedi Şeytan da ya ayakta ya da mutfak adasının etrafında grup halinde oturmuş, bölmesine saniyeler kalan bir sohbeta dalmışlardı.

Ona ilk bakan Darien oldu. Yüzünü kaplayan stres onu yavaşlatmıştı.

"Sorun nedir?"

Jack, Travis ve Lace ona baktılar ama sadece bir anlığına, yüz ifadeleri hiçbir şeyi ele vermiyordu; Ivyana, Tanner ve Maximus ise ya hiçbir şeye bakmamaya ya da birbirleriyle anlamlı bakışlar paylaşmaya devam ettiler.

Darien de şu anda hiçbir şeye bakmayan insanlardan biriydi.

"Darien," diye sordu Loren. Kusacak gibi hissediyordu ve yer çıplak ayaklarının altında dönüyordu. "Neler oluyor?"

Bir elini yüzüne götürdü. "Randal Slade'e Cehennem Kapısı'nda bir insanın kaldığı bilgisi verildi."

Loren'in bu isim karşısında kanı dondu: Randal Slade. O sadece bir Karanlık Katil değil, aynı zamanda şehrin en güçlü suç patronuydu. Blackwater Hapishanesi'ne o kadar çok girip çıkmıştı ki, kolluk kuvvetleri sayısını unutmuştu.

Loren'in parmakları boynuna, boğazının çukurunda duran yepyeni Avertera tılsımına gitti. "O biliyor mu..." Cümlesini bitirmeye cesaret edemedi.

Maximus şöyle dedi: "Bilmiyoruz Loren. Öyle olmamasını umuyoruz ama bu noktada hangi bilgileri ortaya çıkarmayı başardığından emin değiliz."

"Randal... seni ona götürmemi *istedi*." Loren, Darien'in gözlerinde parlayan öfkeden Randal'ın bunu istemediğini, *talep* ettiğini anladı. "Böylece, kendi deyimiyle, bütün bu *yaygaranın* nedenini kendi gözleriyle görebilecek."

"Sence ona kim söyledi?" Loren sordu.

"Herhangi biri olabilirdi," diye araya girdi Lace. "Kurtlar bize neler olduğunu biliyor. Calanthe'nin ve cadılar meclisindeki tüm vampirlerin bu şehirde yeterince gözü var, biri seni kulüpte bizimle görmüş ve iki kere ikiyi bir araya getirmiş olabilir. Bu da diğer meclislerin de öğrenmiş olabileceği anlamına geliyor. Bunun yanı sıra, yanlış bir kişi Şeytanın Avukatı'nda ikinizi fark etmiş ve Randal'a bahsetmeye değer olduğunu düşünmüş olabilir."

"Benjamin ve mezar hırsızlarını unuttun," dedi Tanner. "Bizi satan onlardan biri olabilirdi."

Darien başını salladı. "Şu anda kim olduğu önemli değil. Randal'ı hallettikten sonra bununla ilgileneceğiz."

Loren adaya yaklaşmaya cesaret etti. Tezgâhın üzerinde şehrin bir haritası vardı.

"Randal hangi Karanlıkkatil Evi'nde?" Elbette, Karanlıkkatiller'in çevreleri haritada Calanthe'nin beş evi -Kan Gülü, Gümüş Meşale, Ceset Çiçeği, Çekiç Orkide ve Mavi Zambak- gibi işaretlenmemişti. Ödül avcıları ve sık sık kanunları çiğneyenler olarak Karanlıkoyuncular, dört yüz yıllık vampirlerden çok daha gizli çalışırlardı. Tüm bu şehir ve ötesindekiler Cehennem Kapısı'nın varlığından haberdar olsa da, çok az kişi nerede olduğunu biliyordu.

"Teknik olarak hiçbirinin bir *parçası* değil," diye yanıtladı Darien. "O hepsine *liderlik* ediyor. Ve o burada." Meatpacking Bölgesi'nden Kontrol Kulesi'ne uzanan ana arter Angelthene Bulvarı'na iki parmağıyla vurdu.

Loren'in kaşları çatıldı. "Evi Angelthene Bulvarı'nda mı?" "*Üzerinde* değil," diye düzeltti. "*Altında*. En azından, zamanını orada geçiriyor. çoğu zaman."

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Bu konuda söz hakkımız olduğunu sanmıyorum. Var mı?"

"Korkarız ki hayır," diye yanıtladı Tanner. Mutfağın ışığı, düz burnunun üzerine tünemiş siyah çerçeveli gözlüklerinin üzerinde parlıyordu. "Randal bir talepte bulunduğunda, bu talepte bulunan Darien, ben, Calanthe ya da Johnathon Kyle olsun, kim olursa olsun bu talebe cevap verilir."

Ivyana haritadaki kırıksıklıkları düzeltti. "Vaftiz babasının inine bu sefer hangi girişten gireceksin?" Kullandığı alaycı tona rağmen,

Yüzü öfkeden buz gibiydi.

Lace, "*Şimdi* gitmiyoruz," dedi. Kulağa bir açıklama gibi gelse de aslında bir soruydu ve cevap için Darien'e baktı.

Darien Loren'e baktı ve şöyle dedi: "Randal bir gün bekleyebilir. Yarın gideriz." Parmağıyla şehir merkezinin kuzey ucuna, Çiçek Bölgesi ve Arcterus Bulvarı yakınlarına dokundu. "Tapınağa en yakın yere gideceğiz." Meatpacking Bölgesi'nden ve sosyetenin süprüntülerinden en uzakta olduğunu, bunun da yolda başka tür belalarla karşılaşma olasılığının daha düşük olduğu anlamına geldiğini açıklamasına gerek yoktu.

Odadaki gerginlik elle tutulur bir şeydi; Loren'in midesini bulandırıyor.

"Sanırım nereye girersek girelim," dedi, "Randal'ı ziyaret etmenin riskleri olacak."

Konuşan Travis oldu. "Böyle bir şey ilk kez oluyor. Şirketimizde ilk kez bir insan bulunuyor. Randal'ın bize birkaç sorusu olacağını tahmin ediyorum."

"Ve belki birkaç mermi." Jack şaka yapıyor gibi görünse de kahverengi gözleri endişeyle parlıyordu.

Darien, "Sorular olacak, başka bir şey olmayacak," dedi.

Şeytanların konuşacakları birkaç şey daha vardı ve soruları yanıtlandıktan sonra ya yatmaya ya da ödüllerin peşine düşmeye gittiler. Her ne kadar durumun stresini iyi saklasalar da, yarın gece hep birlikte şehrin organize suçlar kralıyla yüzleşmek zorunda kalacakları gerçeği değişmemişti. Ve Loren için onunla yüzleşeceklerdi.

Bu düşünce pek hoşuna gitmemişti. Gecenin geri kalanında zar zor uyudu ve şu anda ödünç alınmış bir zamanda yaşadığı hissine kapıldı - belki de bir süredir öyleydi.

Randal'ın sığınağı, şehrin altındaki kanalizasyonlarla kesişen tünellerden oluşan neredeyse bir labirentti.

Darien ertesi gün gün batımında Loren ve Şeytanlarını Arcterus Bulvarı'ndaki bir rögara getirdi. Suç lordunun inine en güvenli giriş burasıydı, tabii gerçekten güvenli sayılabilecek bir yer varsa. Başka bir gün olsa bu kadar endişelenmezdi ama bu ziyaret sadece Loren'i ilgilendirmekle kalmıyor, aynı zamanda kesinlikle Loren *yüzünden* yapılıyordu. Bu nedenle işini şansa bırakmayacaktı.

Travis, Maximus ve Jack'le birlikte belediyenin su sisteminin tünellerinde ilerlerken Loren'i yanından ayırmadı. Yukarıdaki sokakta, içine girdikleri rögarın yanında Ivyana, Tanner ve Lace bekliyordu. Darien, Ivyana'nın buraya gelmek istemediğini anlayabilmişti ve sokakta bekleme teklifini reddetmeye çalışsa da, bu konuda söz sahibi olmasına izin vermemişti. Bunun için değil.

Loren'in burada olması yeterince kötüydü. Tünellerde tamamen karanlıkta, bazen bir ışık kaynağına ulaşmadan önce on dakika boyunca yürürken kalp atış hızının üç katına çıkmasını dinlemek zorunda kalmak yeterince zordu.

Ona tabancalarından birini vermişti; Ivy'nin ona ödünç verdiği silah kemerine bağlıydı. Ama kargo pantolonu, savaş botları, silah kemeri ve deri ceket ne olursa olsun, hâlâ buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Darien, Randal'ın hemen koparmak isteyeceğini bildiği bir başparmak gibi göze batıyordu.

Suç lordunu yeraltı şelalelerinin yakınında buldular. Birkaç dakika önce, yandaşları labirentin karanlığında konuşlandıkları yerden onlara doğru yaklaşmıştı. Darien, haydutlarının, onlar yaklaşma zahmetine girmeden çok önce tünellerdeki varlıklarından haberdar olduklarını hissediyordu.

Ama birileri Randal'a yaklaştıkça, adamları daha fazla önlem alma eğilimine giriyor; koyunların bacaklarını kemiren kurtlar gibi onları Randal'a doğru daha hızlı sürüyorlardı.

Onun haydutları sıradan kavgacılar değildi. Tek başlarına silah sayılabilecek bilenmiş fiziklerine ve cehennem büyülerine rağmen kurşun geçirmez yelekler giyiyor ve otomatik ateşli silahları sadece vücutlarında değil ellerinde de taşıyorlardı.

Randal da farklı değildi. Blackwater Cezaevi'ne tarihteki herkesten daha fazla girip çıkmış biri olarak işini şansa bırakmazdı.

Bu yüzden Darien onun kaslı ve yaralı üst bedenine bağlanmış yeleği, Darien'inkinden daha ağır olan silah kemerini ve parmak uçlarında geri çekilebilir bıçaklarla donatılmış botları gördüğünde şaşırmadı. Bu sadece kavgaya hazır olmayan bir adamdı; kavgaları *memnuniyetle karşılıyordu* ve çoğu zaman sırf bir şeyler yapmak için kavgaları başlatan da kendisi oluyordu. Sık sık söylediği gibi, sadece *bok için*.

Darien onu son gördüğünden beri birkaç ay geçmişti ama ne yıllar ne de yüzyıllar hiçbir zaman yeterince uzun olmayacaktı. Bu adamı görmekten nefret ediyordu; aynaya her baktığında kendisine bu pisliği hatırlatmasından nefret ediyordu.

Randal sandalyesini mum ışığıyla aydınlatılmış ve duvarlardan birine yaslanmış olan masadan uzaklaştırdı ve ayağa kalkarak grubun yüzüne bakacak şekilde doğruldu.

Ve gülümsediğinde, bu gülümseme kibarlıktan başka bir şey değildi.

-

Randal Slade'i görünce Loren'in nefesi boğazında düğümlendi.

Yakışıklı olduğu kadar acımasız bir yüze yerleşmiş çelik mavisi gözlere; kısa, gece karası saçlara ve soğuk gülümsemeye. En belirgin fark yaştı: Darien yirmi dördüne yeni basmışken, Randal otuzlu yaşlarının ortasında donup kalmıştı. Loren'in düşünceleri benzerlikleri bir araya getirdikçe dönüyordu ve adam konuştuğunda, derin sesi sadece korktuğu şeyi doğruladı.

Randal Slade, Darien'in babasıydı.

"Şeytanlarımdan birini görmeyeli uzun zaman oldu," dedi suç lordu, sanki çay içmeye gelmişler gibi. Sanki uzun süredir iyi bir uyku çekmemiş gibi kırmızıya çalan gözleri grubun üzerinde gezindi.

"Peki kızım nerede? Kıymetli Ivy'm nerede?" Sesi -her an öksürecekmiş gibi hafif cızırtılı- duvarlara çarpıyordu.

Loren sertleşti.

Randal kandırılmaktan ölüyordu.

Darien bir şey söylemeyince Randal cevap için Jack'e baktı.

Jack'in sesi karısından bahsederken duygudan eser taşıyordu:

"Gelemedi."

Uzun, ağır bir duraklama. Randal, "Bundan emin misin?" dedi.

Ayak sesleri üzerine herkes döndü. Kız kardeşi odaya sürüklenirken babasına nefretle bakan Darien hariç herkes.

Ivyana'yı saçlarından tutan iki adamın iki yanında yürüyen Lace ve Tanner'ın gözlerinden Darien için özür diledikleri okunuyordu. Ivyana'yı tutan adamlar Randal onay verene kadar onu bırakmadılar. Ivy adamlardan uzaklaşırken hırladı ve Darien ile Jack'in arasında durmak için yaklaştı.

Gözleri korkudan cam gibiydi ve kendini tutması acı çektiğini gösteriyordu.

Randal, "Ben olsam bana yalan söyleme konusunda dikkatli olurum," diye uyardı. Sonra gülümsedi, soğuk ve ölümcül bir şeydi bu. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre." Ellerini bir kez çırpı ve gözleri Loren'e dikildi, zalim bakışlarında merak parıldıyordu. "Söylentilerin doğru olduğunu görüyorum."

Darien, "Bunu açıklayabilirim," dedi.

"Umarım yapabilirsin." Randal'ın gözleri karardı ve sağ eliyle bir pençe oluşturup yukarı doğru bir hareket yaptığında Loren'in ayaklarının altındaki zemin kayboldu.

Sanki görünmez bir pençe Loren'in ortasına dolanmış, onu havaya doğru çekmiş ve Randal'ın başının birkaç metre üzerinde süzölmeye başlamıştı. Tek bir uzvunu bile hareket ettiremiyor, çığlık bile atamıyordu. Ama vücudunun kontrolünü kaybetmiş olmasına rağmen, on iki metre havada asılı kalırken nefesleri dehşet içinde kesiliyordu. Büyü solunum yollarını yaktı ve saçları sanki su altındaymış gibi yüzünün etrafında dönmeye başladı.

Darien bir adım öne çıktı, kendi gözleri de karardı. Randal'ın adamları silahlarını hazırladı ama diğer Şeytanlar onları karşılamak için harekete geçti, elleri tabancalarına gitti, Familiar'lar gölgelerinin içinden fırladı.

"Onu yere bırak," diye uyardı Darien. Yanındaki Haydut hırladı, kırmızı gözleri kızgın kömürler gibi parlıyordu.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," diye mırıldandı Randal. "Beni yeni sevgilin Darien'in boynunu kırmamaya ikna etmek için üç dakikan var. Ve eğer bana yalan söylediğini anlarsam, buradan yedi kişilik bir grup olarak çıkarsınız - her zaman olması gerektiği ve olacağı gibi. Size *Yedi Şeytan* demelerinin bir sebebi var. Ve hepinizin *bana* ait olduğunuzu hatırlatabilir miyim?"

Randal Şeytanların her birine bakarken gerginlik havada titreşiyordu. Tek bir kişi bile yüksek sesle nefes almıyordu.

Uyumluluğu hisseden Randal gülümsedi. "Geri sayım üç, iki, bir... içinde başlayacak."

"Loren, Eylül ayında onu bulmak için işe alındığımdan beri benim korumam altında," diye başladı Darien, her kelimesi zorlanarak. "Bana işi teklif eden ulak hiçbir bilgi vermedi ama onu bulduğumda peşinde başka Darkslayer'lar da vardı." Loren konuşabilseydi, bu gece Randal'dan saklamayı umdukları bilgiyi açıklamaması için Darien'e yalvaracaktı. Ama dili kıpırdamadı. "Çemberleri tanıdığımız bir çember değil; sembolleri bir anka kuşu başı."

"Görünüşe göre bir rakibim var. Neden bu kadar çok insan bir insan kızın peşinde?"

"Gerçek şu ki, bilmiyorum. Ne büyüsü var ne de birilerinin onu neden isteyebileceğine dair belirgin bir nedeni. Ödül avcıları ve bu şehirde onun peşinde olan diğer insanlar... Onu bulurlarsa, öldüreceklerdir."

"Umursamam gereken kısmı kaçırıyor gibiyim," dedi Randal. Darien'in bakışlarında öfke kıvılcımları çaktı. "Gerçeğin tamamını söylemediğini hissediyorum oğlum. Biraz iknaya ihtiyacın var mı?" Hâlâ havada tuttuğu elini saat yönünün tersine çevirdi. Acı Loren'in boynunu sardı, sanki o görünmez el başını omuzlarından koparmaya hazırlanıyordu.

Kutsal Yıldız, o el... *O el*.

Hareketsiz dudaklarından bir inilti döküldü.

Darien'in gözlerindeki ıstırap Loren'in kalbinin neredeyse çatlamasına neden oluyordu.

"Onun peşindeki insanlar..." diye devam etti, yüzünde okuyabildiği çatışma bir an için dilini tutmasına neden oldu. "Sanırım Arcanum Kuyusu denen eski bir eserin peşindeler." Loren başını sallamaya çalıştı ama hareket edemiyordu. Ve boğazındaki el sıkıldıkça sıkılıyordu.

"Arcanum Kuyusu eski bir efsaneden başka bir şey değil," dedi Randal. "Hikâyelerin doğru olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Ve onunla bir bağlantısı olduğuna mı inanıyorlar?"

"Sanırım Phoenix Head Society'nin onu nereye sakladığını bulabileceğine inanıyorlar." Boynundaki el sıkıştı ve kan burun deliklerinden ve kulaklarından süzülerek aşağıdaki pis betona damladı. Darien'in göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu. "Eğer söylentiler doğruysa, Kuyu Kandırma'nın etkilerini tersine çevirebilir. Ona yakalanma konusunda endişelenmemize gerek kalmaz ve sen de... kendini ondan kurtarabilirsin." Yalan o kadar kolay söylenmişti ki Loren de kendini yalana kanarken buldu.

Randal'ın gözlerindeki hınzır parıltı kayboldu, Loren'in boğazını saran eli gevşedi ve Loren değerli havayı içine çekebildi.

"Kuyu'yu kendin bulmayı mı planlıyorsun?" dedi Randal, "küçük sıkıştırıcın yardımıyla mı?"

Darien yavaşça başını salladı.

Randal Loren'e baktı. "Peki kız arkadaşın onu bulmana yardım etmeye istekli mi?"

Başını sallaması için onu tutuşunu yeterince gevşetti. Burnundan göğsüne daha fazla kan damladı ve gömleğinden aşağı kaydı.

Randal'ın soğuk gülümsemesi geri geldi. "Bu kuyuyu istiyorum, Darien. Sen ve kızın onu benim için bulacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Darien sadece başını salladı. Bu cevaptan memnun görünerek elini indirdi.

Loren yere çöktü, botları betona değdiğinde uzuvları yeniden hareket etmeye başladı. Darien yanına geldi ve onu, aralarına eğlenerek bakan suç lordundan uzaklaştırdı. Loren burnundaki kanı koluyla sildi, kulakları hâlâ çınlıyordu.

Randal iri kollarını kavuşturdu. "Başıma açtığı bu bela için, tazminat olarak Kuyu'dan daha fazlasını bekliyorum." Avcılar bekledi ve Loren, Randal, "Hepiniz önümüzdeki on iki ay boyunca elde edeceğiniz kazancın yarısını bana vereceksiniz," dediğinde irkilmedikleri için onlara hak verdi.

Kimse Randal'la tartışmaya cesaret edemedi. Darien, "Bitti," dedi. Diğer Şeytanlar da onu yankıladı; seslerinde hiçbir duygu yoktu.

"Ve Kuyu, Darien," dedi Randal. "Üzerine yemin etmek ister misin?"

Şeytanlar kaskatı kesildi ve birkaçı birbiriyle bakıştı. Loren anlamaya çalışırken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Sonra Darien bir adım öne çıktı ve sağ elindeki siyah eldiveni çıkardı. Babasının eli uzanıp onunkini kavradığında ve sertçe sıkıldığında, Darien'in parmaklarındaki birkaç eklem kuvvetten dolayı çatladı.

"Benden sonra tekrar et," dedi Randal. Bunu takip eden her kelimeyle Darien onu yineledi. "Ben, Darien Cassel, Kızıl Yıldız'ın üzerine yemin ederim ki Loren Calla'nın Arcanum Kuyusu'nu arayışını sonuna kadar götüreceğim ve bu vesileyle babamın Kuyu'yu gerekli görebileceği her türlü amaç için kullanmasına izin veriyorum. Kendisi aksini belirtmediği sürece Kuyu sadece Randal Slade'e ait olacaktır. Bu yemin, Kan Antlaşması'nı yapanlardan herhangi birinin ölümü dışında hiçbir şekilde bozulmayacaktır."

Kan Antlaşması yerine otururken Randal'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Elleri birbirinden ayrıldı ve antlaşmanın izi Darien'in dirseğine kadar yayıldı, derisini benekli, kül rengi bir griye dönüştürdü, orada burada unutulmuş bir dilden sembollerle işaretlendi.

"İrtibatta olacağız," dedi Randal, kendi kolunda da aynı işaret vardı. "Ve eğer herhangi bir Phoenix Head pisliği görürseniz, onları gördüğünüz yerde vurun."

Darien ve Loren kapıdan en son çıkanlardı. Onlar odadan çıkmadan önce Randal, "Eğer benimle oynadığını anlarsam, başın büyük belaya girer, evlat," dedi.

Darien sırtıttı. "Eminim yaparım."

"Yüzündeki o kibirli ifadeyi sil," diye tersledi Randal. "Ya da Şehir Mezarlığı'nda annene katılabilirsin."

Darien'in gülümsemesi soldu. Ama keder değil, kızgın bir öfkeye dönüştü.

İki saniye içinde kendini toparlamıştı. O kederden geriye tek bir iz bile kalmamıştı ama gözlerinde Loren'e bu aptalın maskaralıklarına daha fazla katlanamayacağını söyleyen bir parıltı vardı.

Randal Slade hepsinin gerçek şeytanıydı.

Darien, Loren'e tünele girmesini işaret etti ve o da Loren'in peşinden gitti.

Ama Randal son bir yorumda bulundu. "Gerçekten çok güzel bir kız, değil mi?"

Loren omzunun üzerinden baktığında Randal'ın bir köpekbالیğının gülümsemesini takındığını gördü. Darien'in ona nasıl baktığını görmüş olmalı ki, sözlerinin bir tehdit olduğunu anladı.

Ve o anda, gerçeği kendisinden sakladıklarını fark ederse ilk hedefinin Loren olacağına karar vermiş olmalı.

Darien'i konuşturacak hedef.

-

Randal'ın adamları onlara karanlık tünellerde eşlik ederken kimse tek kelime etmedi. Loren, tünellerde ilerlerken ondan yayıldığını hissedebildiği güçlü enerjiye güvenerek Darien'e yakın durdu.

Darien yavaşladığında yolu yarılادıklarını düşündü. Dikkati geçmekte oldukları tünele ve tünelin sonundaki aydınlık odada gördüğü ya da hissettiği şeye odaklanmıştı.

Loren'e devam etmesini işaret etti. Bir şeylerin ters gittiğini hisseden Maximus, Darien gölgelerin arasından süzölürken Loren'in yanındaki yerini almak için adım attı.

Randal'ın adamlarının Darien'in yokluğunu fark etmeleri bir an aldı. "Rütbeni geri al Cassel," diye bağırdı zalimlerden biri, sesi yankılanıyordu. Grup yavaşladı.

Rüzgâr çanları kadar hoş bir kadın sesi, Darien'in yöneldiği tünelden ona seslendi. Herkes kendilerine doğru kasıla kasıla yürüyen kıvrak silueti görünce durdu.

Randal'ın ahbablarından birinin silahına takılı taktik ışığın huzmesi onun üzerine düştü ve Loren'in ona bakarken acı çekmesine neden olacak kadar güzel bir yüzü aydınlattı.

Dudakları yakut renginin çarpıcı bir tonuna boyanmıştı; gözleri o kadar büyük ve karanlıktı ki ışığı yutuyor gibiydi. Porselen teni, kalp şeklindeki narin yüzünü çevreleyen ve cömert göğüslerinin üzerine dökülen gür siyah saçlarıyla daha da beyazlaşmıştı.

Adının Darien'in dudaklarından süzölüşü Loren'in kalbinin durmasına neden oldu.

"Christa." Bu isim, Loren'in anlam veremediği bir sürü başka duyguyla birlikte şaşkınlıkla da renklenmişti.

Kuzguni saçlı güzel, Darien'i gördüğüne en az onun kadar şaşırmış görünüyordu. Onu içine çekerken gülümsemesi genişledi ve sonra uzun, siyah kirpiklerini kırpıştırırken cehennem gibi boğucu olmayı başaran nefes nefese bir kahkaha attı ve "Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi, Darien herkese gidip arabada beklemelerini söyledi. Loren de dahil *herkese*. İşin en kötü yanı da bunu söylerken ona bakmamasıydı; gözleri Christa'yı görüyordu.

Loren de diğerleriyle birlikte yukarıdaki karanlık sokağa doğru yürüdü. Dışarı çıktıklarında ve Randal'ın ahbablarının duyma mesafesinden uzaklaştıklarında, diğerleri bu gece olanları tartışmaya başladılar. Loren onları araçlara kadar takip ederken söyledikleri tek bir kelimeyi bile duymuyordu.

Ama yürürken omzunun üzerinden baktı. Ve diğer birkaç kişiyle birlikte Darien'in arabasının arkasına tırmanıp onu bekledikten sonra da caddeye bakmaya devam etti. O tünellerde Darien'le konuşan kızıdan çok daha kötü şeyler için endişelenebilirdi ama Loren ne hissettiğine engel olamıyordu.

Kendine hakim olması gerektiğini biliyordu ama o anda hayal gücü onun en büyük düşmanıydı. Ve Darien'in arabaya ulaşması için geçen birkaç dakika boyunca, Randal'ın o odada ona yaptıklarından daha kötü bir şey kalbini ele geçirmişti.

Loren uyuyamıyordu. Pazartesi olduğunu düşünürsek, ertesi gün okul için biraz dinlenmeye çalışması gerektiğini biliyordu. Ama onları durdurmaya çalışsa da, düşünceleri yarışmaya devam etti.

Darien araca bindikten sonra Christa Copenspire adındaki siyah saçlı güzel hakkında çok az şey söylemişti. Tanner onun neden Randal'ın ininde olduğunu sormuştu ama Darien'in tek söylediği şehre iki ay önce taşındığı ve artık Randal için çalıştığı olmuştu. Darien'in bu konuda konuşmak istemediğini açıkça hissettikleri için kimse daha fazla bilgi için onu zorlamamıştı. Görünüşe göre ayrıntıların eksikliğinden rahatsız olan tek kişi Loren'di ve belli ki bu eksiklik yüzünden uyuyamayan tek kişi de oydu.

Sessiz evin içinde parmak uçlarına basarak aşağı indiğinde, Ivyana'yı mutfaktaki adada oturmuş, önündeki kuvars tezgâha bir kitap yaymış halde buldu.

Ivyana kitabından başını kaldırdığında köprücük kemiklerine değen koyu renk saçları ışığı yakaladı. "Uyuyamıyor musun?"

Loren başını salladı, atkuyruğu hareketten dolayı sallanıyordu.

Ivy sayfaı karaladı ve kitabı bir kenara koydu. "Ben de öyle. Yine de, piç babamın varlığıyla şereflendirildikten sonra genellikle uyuyamam."

Loren yüzünü buruşturdu. "Sanırım hepimiz için zor bir geceydi." Ivy'nin yanındaki tabureye kayd. "Umarım bunu sorduğum için duyarsız biri gibi görünmüyorumdur ama annen onda ne buluyordu? Randal hep böyle miydi?"

Ivy omuz silkti. "Bir dereceye kadar. Sorunuza cevap vermek gerekirse, sanırım Randal onun *tipiydi*. Gençti, kolay etkileniyordu ve mesleğine rağmen ona sırlıslıkla aşık oldu." Ağzı kaşlarını çattı ve tekrar omuz silkti. "Belki de seks yüzündendi. Dürüst olmak gerekirse, ben

Onu tanıdığım kadarıyla bir erkek olarak düşünürsem, onda ne bulduğunu anlayamıyorum. Ama ilişkilerinden ancak altı ay sonra ikizlere hamile kaldı."

Loren dudağını çiğnedi. "O da mı cehennemlikti?"

"Hayır. Annem -adı Emberley Cassel'di- olabildiğince insandı."

Loren başladı. "Ama sen ve Darien... İkiniz de tam kansınız." Darien yarım ya da hatta çeyrek insan olarak doğmuş olsaydı bugün olduğu kişi olamazdı.

Ivyana başını sallıyordu. "O bir insandı ve Randal da bir Karanlık Katil, ama buna rağmen Randal'ın ölümcül katiller olarak yetiştireceği iki tam kanlı cehennem zebanisi doğurdu. Bu mümkün ama son derece nadir. Ve bu sadece cehennem zebanilerinde olur, kurtlarda, vampirlerde ya da cadılarda değil." Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Loren bunun biraz üzüntüye benzediğini düşündü.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

Ivy nefes alış verişine konsantre olmuş gibiydi. "Ondan kaçmaya ve bizi onun etkisi olmadan büyötmeye çalıştı. Ama tabii ki Randal onun izini buldu ve duymak istediğini bildiği güzel yalanlarla besledi. Çocuklarının Randal'ın bize vermeyi planladığı hayatın bir parçası olmamasını diledi, ama tamamen korkudan onunla kaldı. Ve biz on dört yaşındayken depresyona girerek kendini o sırada oturduğumuz apartmanın çatısından aşağı attı." Soğuk öfke Ivy'nin güzel yüz hatlarını acımasız bir maskeye dönüştürdü.

Loren fısıldadı, "Kendini öldürdüğünü sanmıyorum."

Ivy, Loren'in bakışlarıyla karşılaştığında, bakışlarında hiç de nazik bir ifade yoktu. "Biz de öyle," diye fısıldadı. Aralarında bir anlık sessizlik oldu, sonra kelimeleri boş ve zar zor duyulabilir bir şekilde, "Darien'e onu öldürmesi için yalvarıp duruyorum. Bunu yapabilir, yapabileceğini biliyorum. Bu şehirde o piçi öldürebilecek biri varsa, o da kardeşimdir."

Loren'in omurgasını bir ürperti yaladı. "Neden yapmıyor?"

"Sanırım pek çok nedeni var. Randal'ın destekçilerinden gelebilecek tepkiler konusunda endişeli ama endişesi kendisi için değil; benim ve diğer Şeytanlar için. Randal'ın yandaşları sayıca çok güçlü, sanırım Angelthene'in bel altı bölgesinin kralı olarak bu kadar uzun süre dayanmasının bir nedeni de bu. Kimse onu devirmeye cesaret edemez çünkü

Daha sonra onları koklayabilecek haydutlar - yani eğer biri onu öldürmeyi başarır. Önce o haydutları atlatmanız gerekir ve tahrik edildiklerinde müthiş bir kavga çıkarırlar."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturdular, tek ses buzdolabının uğultusu ve saatin tik taklarıydı. Loren sonunda Darien'in o gün sokakta kendisine neden yardım etmeyi teklif ettiğini anladığını düşündü.

Çünkü o bir insandı ve tıpkı annesi gibi şanssızdı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Loren dedi ki. "Konuyla ilgisi yok ama bana gerçeği söyleyecek biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Ivy başını eğdi, siyah saçları bir omzuna döküldü. "Devam et."

Loren koltuğunda kıvrandı, ellerini kucağında sıktı ve sorusunun kendisine neye mal olacağını merak etti. Ve sonra ağzından kaçırıldı: "Darien'in Christa ile nasıl bir ilişkisi var?"

Ivyana gözlerini kırptırdı ve sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Kardeşimin kişisel meselelerine fazla karışmamaya çalışıyorum. Ama anladığım kadarıyla, Darien için paylaştıkları şey genelde olduğu gibi sadece fizikseldi. Bir yıldan biraz fazla bir süredir bir ayrılıp bir barışıyorlar. Uzun lafın kısası, Christa en başından beri onunla bir ilişki istiyordu, ama o hiçbir zaman onunla bir ilişki istemedi."

Loren başını salladı. "Sanırım bunu halledebilirim."

Ivy müzikal bir kahkaha daha attı. "Bana da aynı soruyu soran birkaç kız oldu."

Loren kıpırdandı. "Bu pek de rahatlatıcı değil," diye mırıldandı.

"Belki de değil," dedi Ivy. "Ama fikrimi soracak olursan, bana bu soruyu sorma *hakkına* sahip olan tek kız sensin." Dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Senden gerçekten hoşlanıyor, Loren."

Ivy, Loren'in yüzünde beliren ifadeyi inceledi. Loren'in ne hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu, yüzünün neye benzediğini de bilmiyordu. Tahmin etmesi gerekse, çığ ve savunmasız derdi.

Ivy tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Bakın. Kardeşimin bazen biraz pislik olduğunu biliyorum, ama bu sadece kendini korumak için - çünkü kabul etmek istemediği kadar çok kez incindi. Ama aşık olmaya cesaret ettiği gün, sonsuza dek sevecektir."

O sırada ön kapı açıldı ve Darien anahtarlarını cam masanın üzerinde duran ahşap kaseye atarak içeri girdi. Tam botlarını tekmeleyecekti ki Loren ve Ivyana'nın adadan onu izlediğini fark etti.

"Siz iki baş belası hâlâ ayakta ne yapıyorsunuz?" Botlarını unuttu ve ayak sesleri duvarlarda yankılanarak mutfığa doğru ilerlemeye başladı.

"Biz de sana aynı şeyi sorabiliriz," diye yanıtladı Ivy.

"Ayak işlerine bakıyordum." Dolaptan bir bardak alıp buzdolabının kapağındaki sebilden suyla doldururken Loren'e göz kırptı.

"Bu sefer hangi iş hoşuna gitti?" Loren atkuyruğunun ucunu parmaklarının arasında döndürerek sordu. "Bir iblis mi, vampir mi, büyücü mü...?"

"İblis," dedi Darien. "Bir belua. Güç alanındaki zayıf bir noktadan geçti ve Dar Tepeler'deki bazı yaşlı insanlara dehşet saçmaya karar verdi." Suyun yarısını içti. "Yine de onu avlayıp bağırsaklarını deşmenin pek de hoşuma gittiğini söyleyemem." Bardağı bıraktı, Loren'in oturduğu yere geldi ve at kuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştirirken ona gülümsedi. "*Senin* beni gıdıkladığın gibi değil."

Loren'in yanakları yüzüne yayılan gülümsemeden dolayı acıdı.

Ivyana kıs kıs güldü. "Çok tatlısınız. Şimdiden bir oda tutmalısınız."

Ama Darien kız kardeşine bakarken aniden ciddileşti. "Seninle konuşmamız gerek."

Ivyana kollarını kavuşturdu. "Kolundaki Kan Antlaşması hakkında mı?" dedi. "Çok haklısın, konuşmamız gerek. Bununla tam olarak nasıl başa çıkmayı planlıyorsun kardeşim?"

Darien ona el salladı. "Önemli değil."

Ama Loren onun sağ eline uzandı ve iki elini de kendi elinin içine aldı. Dövmelerinin altındaki deri kömür tozuyla kaplanmış gibi kararmış ve parıldıyordu. "Darien," diye fısıldadı. "Bunu senden çıkarmamızın bir yolu var mı?"

"Sadece yeminimi yerine getirdiğimde ortadan kalkıyor." Darien onun parmaklarını hafifçe sıktı. "Ya öyle ya da Kan Antlaşması'nı kabul edenlerden biri öldüğünde yok olacak."

Loren keskin bir nefes çekti.

Darien elini kızın elinden çekerken parmaklarını bir kez daha sıktı. "Merak etme. Ondan önce ölmeye hiç niyetim yok."

Tekrar Ivyana'ya bakıyordu, Ivyana ise ona sadece kaşlarını çatmakla yetindi.

Loren bunu gitmek için bir işaret olarak kabul etti. İkisine de iyi geceler diledi ve aniden eskisinden daha yorgun bir halde üst kata çıktı.

Kendinden geçerken Ivyana'nın ona söylediklerini hatırladı; Loren'in bu gece dile getirdiği soruyu sormaya hakkı olan tek kız olduğunu söylemişti.

İyi bir düşünceydi.

Çok, *çok* iyi bir düşünce.

-

Loren merdivenleri çıkar çıkmaz Darien, kollarını kavuşturmuş sandalyesinde uzanan kız kardeşine döndü.

"Gerçekten mi, Darien," dedi Ivy. "Bununla nasıl başa çıkmayı planlıyorsun? Bu yemini yerine getirmeye çalışmadan ne kadar uzun süre devam edersen, o kadar çok acı çekeceksin. Ve *senin* bile sınırların var."

"Ben halledebilirim."

Ivy dudak büktü ve başını salladı. "Bunu şimdi söylüyor."

Darien onun bitirip bitirmediğini, Randal'ın evinde olanlar hakkında konuşmaya nihayet hazır olup olmadığını görmek için bekledi.

İç çekti. "Sadece söyle, Darien."

Darien ona yaklaştı, mutfak adasına yaslandı ve bakışlarını onunkilere dikti. "İyi misin?"

"Neden olmayayım ki?" Sesi gergindi ve çenesinde bir kas çalışıyordu.

"Tanrım, bilmiyorum. Belki de babamın mütevazı evine gittiğimizden beri benden kaçtığın içindir."

"Senden kaçtığım falan yok," dedi Ivy arsızca. "Canavar avına gitmek için ayrılan sendin."

Darien sadece ona baktı ve bekledi.

Ivy derin bir nefes aldı. "Orada olmaktan pek hoşlanmadım ama bunu söylemeye gerek yok. Ayrıca, şimdi iyiyim."

Darien'in kaşları havaya kalktı. "Emin misin?"

Ivy tekrar derin bir nefes alırken göz kapakları kapandı. "Yani, soğuk toprağa gömülse daha iyi olurdu ama o zamana kadar..." Gözlerini açtı ve daha önce orada olan zayıflığın her izi kayboldu. "Ben iyiyim, Darien. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için her zaman endişeleneceğim. Senin duygularını görmezden gelirim iyi bir ağabey o l a m a m , değil mi?"

Ivy'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yine de kalpsizmiş gibi davranıyorsun."

Darien sırtıttı.

Telefonu cebinde vızıldamaya başladı. İç çekerek telefonu aldı ve arayanın kimliğini kontrol etti.

CALANTHE CROFT ekranda yanıp sönüyordu.

Telefon anında kulağındaydı ve "Ne oldu?" diye sorarken kız kardeşinin onu dinlediğini biliyordu.

"Kan Gülü'ne git," diye yanıtladı vampir. "Görmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir şey buldum."

-

Drakon Bölgesi'ndeki Kan Gülü Evi'nde Darien, camın ötesindeki yastıklı hücreyi tam olarak gören geniş pencerenin önünde durdu.

İblis yatıştırılmıştı. Hücrede bir masaya bağlanmıştı, Calanthe'nin adamlarının Darien'i çağırmadan kısa bir süre önce verdikleri sakinleştiriciye rağmen benekli göğsü her çılgınca nefeste inip kalkıyordu. İblis, Atlas ve diğerlerinin Queenswater Rapids'te avladıkları iblisle tıpatıp aynı görünüyordu; Scarlet Star Bulvarı'nda yıkıcı bir yol açan iblisle aynıydı.

Darien yaratığın gözlerini görünce kaşlarını çattı; yarı saydam kapakların altında sanki rüya görüyormuş gibi seğiriyordu. Bu... şeyin... kayıp kızlardan biri olabileceğini düşünmek...

"Anladığım kadarıyla testler yapmayı planlıyorsunuz?" Darien ona bakmadan Calanthe'ye söyledi. Vampir hemen arkasında, yanında korumalarıyla duruyordu ve bu korumaların etrafında Darien'in kendi korumalarından birkaçı vardı.

Darien Cehennem Kapısı'nın bodrumunda o büyücüyle konuştuktan kısa bir süre sonra Calanthe ve yandaşlarına Kuyu kopyası ve ortaya çıkardığı canavarlarla ilgili öğrendiklerini anlatmıştı. Calanthe ilk başta şüpheli görünmüştü, ama ona daha fazla açıklama yaptıkça, bu fikre daha açık hale geldi.

Bu yaratıklardan birini avlamak ve onu geniş malikanesinin bodrumunda sakınleştirmek için yolundan çıkacak kadar açık.

Darien'in ona söylemeye karar vermesinin nedeni de buydu; araştırmalarının bu kısmını onunla paylaşmak. Calanthe'nin pek çok kaynağını kendi yararına kullanabilmek, Darien'in Arthur'a bıraktığı kan, silah teknisyeni teorilerini doğrulamak için üzerinde testler yapamadan önce Doktor Atlas'a teslim edildiği için vazgeçmek istemediği bir şeydi. Elleriindeki tek örneği, gerekli testleri Lucent Enterprises'da kimseye yakalanmamak için gizlice yapmak zorunda olan Arthur'dan daha hızlı yapabilecek olan Doktor Atlas'a vermeye öncelik vermişlerdi. Ancak daha fazla kana ihtiyaç vardı; Doktor Atlas henüz teorilerini doğrulayamamıştı bile. Darien bu şeylerden birinin daha ortaya çıkmasını bekliyordu ama belli ki Calanthe daha önce bir tane bulmuştu.

"Başladık bile, Bay Cassel," diye yanıtladı Calanthe.

Darien arkasını dönüp kalabalık odaya bakarken elini saçlarında gezdirdi, cehennem zebanisi koku alma duyusu kapalı alanda akan farklı kan türlerinden etkilenmişti. Logan ve Sabrine'in yanı sıra birkaç şeytanının da bulunduğu odada cehennem zebanisi, cadı, kurt ve vampir kanının baş döndürücü karışımı biraz midesini bulandırmıştı.

"Aslında," diye devam etti Calanthe, "testleri çoktan tamamladık." Darien'in düşünceleri lastik bir bant gibi düzene girdi. Calanthe gülümseyerek, "Görünüşe göre doğru iz üzerindeymişsiniz ve küçük büyücünüz yalan söylemiyormuş. Kayıp insanlar iblisler."

Mırıltılar odanın içinde dalgalanıyordu. Darien bunun doğru olduğunu tahmin etmişti, özellikle de büyücüden aldığı bilgiden sonra, ama bu bilgiyi kiminle paylaştığı konusunda dikkatli davranmış, sadece Loren'e, Şeytanlarına ve Calanthe'ye söylemişti.

Pencereye yaklaşp parmaklarını camda gezdirirken rengi solmuş ve ağzı açık kalmış olan Logan'a söylememişti. "Bu Chrysantha'nın hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyor." Hayatta olabilirdi ama muhtemelen şehirde terör estiriyor ve açlığını gidermek için masum sivilleri parçalıyordu. Darien bu yaratıklardan birine dönüşmenin ölümden daha iyi olup olmadığından emin değildi.

"Bu mümkün," diye onayladı Calanthe. Yanındaki kızıl saçlı vampire dönerek, "Viktor, onlara DNA'dan bahset," dedi.

Viktor kare şeklindeki çenesini kaldırdı, kan kırmızısı gözleri yaşlılıktan hafifçe süt rengini almıştı. "DNA eşi benzeri görülmemiş bir hızla mutasyona uğruyor," dedi. "Enfekte olmuş insanları eski hallerine döndürebilecek bir panzehir yaratmayı umuyoruz, ancak davranışları gün geçtikçe değişiyor. Dönüşüm tersine çevrilebilir, ama sadece erken yakalayabilirsek."

Darien pencereyi ve içeride hareketsiz yatan iblisi işaret etti. "Bu kurtarılamaz mı?"

"Olabileceğine inanıyoruz," diye yanıtladı Viktor.

Daha sonra konuşan, pencerenin önünde Logan'ın yanında duran Emilie oldu. "Ama yine de bir panzehir bulursak onları değiştirmeye çalışırız." İri gözleri Logan'a kaydı.

Maximus araya girdi. "Doktor Atlas zaten bir tane üzerinde çalışıyor, ama sorun yaşıyor. Kusura bakmayın ama onun kadar deneyimli biri nereden başlayacağını bile zor buluyorsa, *siz* nasıl bulmayı bekliyorsunuz?"

"Bu kesinlikle zorlu bir iş olacak Bay Reacher," dedi Calanthe. "Ama halkım geçmişte hayvanlar hastalanıp benzer yaratıklara dönüştüğünde bunu yaptı. Hayvan denekler üzerinde bu yaratıkların kanında bulduğumuz toksinleri enjekte ederek testler yapmamız gerekebilir. Oradan da hayvanların sistemlerinin dönüşümle mücadele etmek için ürettiği antikorları inceleyeceğiz."

Logan ve Emilie umutlu bir bakış attılar.

Calanthe, "Daha önce de gördüğünüz gibi, bu evde sayısız hücre var" dedi. Kan Gülü Evi eskiden bir akıl hastanesiydi, ancak Drakon Bölgesi'nin sınırları ilk oluşturulduğunda bir konağa dönüştürülmüştü. "Daha fazla iblis toplayın ve biz panzehir ararken onları burada tutalım. Bunu yaparak onları ateş hattından uzak ve *güvende* tutacağız, ta ki onları daha önce oldukları insanlara dönüştürebilene *kadar*."

Jack sırtarak ellerini birbirine vurdu. "Görünüşe göre biraz avlanmamız gerekecek, çocuklar!"

-

Şeytanlar iki hafta boyunca bulabildikleri kadar çok iblisi teker teker topladılar. İblisler akıllanmaya başlamıştı.

Gölgelere takılıp kalırlar ve fark edilme ihtimallerinin daha düşük olduğu açık gökyüzü yerine fırtınalı havayı tercih ederlerdi.

Daha fazla insan kaybolmuştu. Daystar'ın ön sayfasında, kolluk kuvvetlerinin de izini sürmeye çalıştığı yeni iblis türüyle ilgili haberlerle birlikte her gün yeni bir çetele yer alıyordu. Ancak kolluk kuvvetleri onları sadece öldürüyor, şehrin güç alanındaki zayıf noktalardan sızan sıradan akılsız yaratıklardan daha fazlası olmadıklarına inanıyorlardı. Şeytanlar, mümkün olduğunca çok sayıda hayat kurtarmak umuduyla, ellerinden geldiğince çok sayıda iblisi yakaladı.

Loren ilk gece gökdelenlerin üzerinde nöbet tutan avcılarla birlikte kalırken, gruplarındaki diğerleri aşağıda avlanıyordu. Nöbetleşe çalışıyorlardı ama Darien nöbet tuttuğundan daha sık avlanma eğilimindeydi. Ve işte o ilk gece, Darien'in sahip olduğu tuhaf bir yeteneği hatırladı.

Loren'in çatıda birkaç Şeytan'la birlikte nöbet tuttuğu alışveriş merkezinin tam karşısında, Şehir Parkı yakınlarındaki bir gökdelenle konuşlanan Darien, binanın kenarından atladı.

Loren'in eli ağzına gitti. Darien aşağıdaki otoparka düşerken, siyah ceketi gecenin serin havasında kanat gibi çırpınıyordu.

Darien düşmeye devam ederken Maximus, "Sakin ol," diye mırıldandı. Loren, Max'in ağır kapüşonunun altından yüzünü zar zor görebiliyordu. Max'in verdiği güvenceye rağmen kalbi hızla çarpmaya devam etti ve gözlerini havada süzülen Şeytan'dan ayıramadı.

Darien kaldırırma yumuşak bir iniş yaptı ve dizleri bükülerek darbeyi emdi-

Sonra hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. Sanki sadece bir merdivenin alt basamağına basmış gibi. Yürüyüşünde yaralandığını, az önce yaptığı şeyden en ufak bir şekilde etkilendiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

"O iyi Loren," dedi Max, Darien parkın kalın gölgeleri arasına sızan iblisle aynı yönde gözden kaybolurken. "Bunu her zaman yapar."

Jack kısık bir kahkaha attı. "Gösteriş yapmayı seviyor."

"Ne kadar yüksekte atlayabiliyorsunuz?" diye sordu.

"Yükseklikler bizi öldürebilir," dedi Max, "ama insanlar kadar kısa bir mesafeden değil. Yine de Kontrol Kulesi'nin tepesinden atlamak..." Arkasını döndü ve boynunu geriye doğru bükerek sözünü ettiği kuleye baktı; ay ışığında sedef gibi parlayan kristal camlar. Yıldızlarla dolu bir gökyüzüne doğru uzanıyordu. "Böyle bir yükseklik bizi kesinlikle öldürür."

Belki de bu onu bir korkak yapıyordu ama Loren o ilk geceden sonra onlarla gitmeyi içine sindiremedi. Singer'la birlikte Cehennem Kapısı'nda, hızla evi haline gelen evde kaldı.

Hafta sonunda, Kan Gülü Evi'ndeki her hücre doluydu.

Ve bir panzehir bulmak için testler başladı.

-

Loren Cuma gecesi geç saatlere kadar Tanner'ın kendisine ödünç verdiği yedek dizüstü bilgisayarda internette prima materia -tanrıların yaratığı- hakkında daha fazla bilgi edinmelerine yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi taradı. Şimdiye kadar çok şey öğrenmişti ama bu davada onlara gerçekten *yardımcı* olacak kadar değil. Ama bulduğu bilgiler en hafif tabirle ilginçti. Özellikle de İsim Yasası ve bu yasanın Terra dünyasındaki farklı Kavşaklarda yaşayan yaratıklarla nasıl bağlantılı olduğu hakkında bulduğu makaleler.

Koridorun sonunda Darien'in kapısının açıldığını duyduğunda gözleri kumlanmış gibi hissetmeye başlamıştı.

Okuduğu makalede gezinmeyi bıraktı ve saate baktı.

Cadı Saati'nin yarısı geçmişti.

Koridorun zemininde bot sesleri duyunca dizüstü bilgisayarını kapatıp ayaklarını tüylü terliklerinin içine soktu ve kapıya yöneldi.

Darien, Loren'in kapısının açılma sesiyle durduğunda neredeyse giriş holüne inen merdivenin tepesine varmıştı. Yüzünü Loren'e döndü, gözleri her kırpışında kararıyordu. Dövüş ringine çıkmadan önce giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti, omzuna asılı yırtık pırtık bir spor çantası vardı.

Loren koridorda öylece durup bekledi, adamın ne kadar yenilmiş göründüğünü görünce kalbi ikiye bölündü. Çenesi o kadar sıkılmıştı ki sanki acı çekiyormuş gibi görünüyordu, omuzları o kadar gergindi ki uzun kollu tişörtünün üzerinden her bir kasın çizgilerini görebiliyordu. Ve her ne kadar gözleri artık görüşün karanlığı tarafından tamamen yutulmuş olsa da, kaşlarının ve ağzının yapısı ona tam olarak o anda ne kadar yenilmiş hissettiğini, ne kadar *değersiz* olduğunu anlatıyordu.

Onu zorlamayacaktı; eğer gitmek zorunda olduğunu hissederse, gitmesine izin verecekti. *Onun kendisine* gelmesine izin vermeliydi.

Bir dakika daha geçtikten sonra Darien başını hafifçe eğdi, çantasını omzundan indirdi ve koridorda ona doğru yürümeye başladı. Yürüdüğü süre boyunca başını öne eğik tuttu ve kontrol edemediği bir kâbustan, Dalgalanma'dan kurtulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Aralarında sadece üç adım kaldığında, sanki kaçıyormuş gibi adımlarını hızlandırdı-

Kendinden kaçıyor.

Sonra onun önünde diz çöktü, kollarını beline doladı ve yüzünü gömleğine gömdü.

"Konuş benimle." Sesi o kadar kırılmış, o kadar acı çekmiş geliyordu ki Loren'in zaten çatlak olan kalbi paramparça oldu ve o da çaresiz kaldı; ona elinden geldiğince yardım etmek istiyordu.

"Ne söylememi istersin?" diye fısıldadı.

Tanrım, *titriyordu*. Beline doladığı kolları *titriyordu*.

"Her şey," diye ısırdı, sesi kalın ve titrekti. "Her şeyi. Sadece sesini duymaya ihtiyacım var."

Loren bir elini onun pürüzsüz saçlarına koyarak, belki bu his onu rahatlatır umuduyla saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Derin bir nefes aldı, vücudunun üst kısmı daha da titriyordu. Gömleğini avuçlarken elleri kalçalarında sıkılaştı.

Ne söylemesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden şarkı söylemeye başladı. Aslında bir mırıltıydı. Hayatının başlangıcından beri hatırladığı ama nereden geldiğini hiçbir zaman tam olarak bilmediği eski bir tekerlemeydi. Bir yanı hep, belki de anne babasının onu Kızıl Yıldız Tapınağı'na bırakmadan önce söylediklerine inanmıştı. Bunu hiç kimseyle paylaşmamıştı, ta ki bu geceye kadar.

Ona fısıltıyla söylediği her satırda kolları daha az titriyor, nefes alış veriş i daha yumuşak oluyordu. Bir elini onun saçlarında, diğerini geniş omuzlarında tutuyordu ve kendi gözleri de onunkiler gibi kapalıydı. Kendini yine o okyanusu hayal ederken buldu; onun içindeki fırtınayı dindirmeye yardım ettiği ilk gece hayal ettiği okyanusu. Onun da o okyanusu tekrar görüp görmediğini merak etti. Dalgalar uzakta yuvarlanırken o beyaz kumlu plajda onunla birlikte durup durmadığını.

Şarkı bittiğinde Loren'in baş ı t  y gibi hafiflemişti. Durduğu yerde sallandı, görüşü parıldadı ve aniden bacakları altından kırıldı ve geriye doğru düştü.

Darien, başının arkası yere çarpmadan önce onu yakaladı. Onu kollarına aldı ve ısrarla da olsa yumuşak bir sesle adını söyledi. O çok sevdiği sese doğru yürümeye çalıştı ama sanki arada kalmış gibiydi. Sanki havada s z l yormuş gibi hissediyordu ama adamın onu buradan uzağa taşıd  ına dair belli belirsiz bir bilgisi vardı.

Onunla her yere giderdi. Ne kadar uzak olursa olsun, yol ne kadar karanlık olursa olsun, birlikte olacakları anlamına geliyorsa onunla giderdi.

Sonunda kendine geldi. Sadece dakikalar geçmişti ama sanki bir ömür gibi gelmişti. Darien onu alt kattaki kanepeye taşım  ış ve serin derinin üzerine yatırmıştı. Darien onun yanında oturuyordu, kızın bacakları kucağında, elinde bir bardak su.

"Loren," diye rahat bir nefes aldı. Eğilip elinin tersiyle kızın alnına bastırdı. "Tatlım, beni korkuttun." Oturmasına yardım etti ve ona uzatt  ı sudan uzun bir yudum aldı. Parmakları o kadar güçsüz d  ki bardağı zar zor kavrayabiliyorlardı. "İyi misin?"

"Sanırım  yle," dedi, sesi bir vıraklamadan öteye geçmiyordu. Suyun soğuk sıcaklığı vücudunda dolaşarak onu daha uyanık hale getirdi, ancak midesi daha az bulanmadı. "Bu bazen bana da oluyor."  n kolundaki dövmeyi işaret etti - donuk bir kırmızıyla parlayan sembolü. "Bu aptal şey her zaman yaygara koparıyor."

Darien'in yüzündeki ifade, durumun bundan daha kötü olmasından endişe ettiğini gösteriyordu ama endişelerini dile getirmedi.

Adamın yakışıklı yüzünden o bakışı silmek için çaresizce, "Benimle bir piliç filmi izlemek ister misin?" dedi.

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Seninle bir piliç filmi izlemeyi çok isterim."

Sabaha kadar o kanepede birlikte kaldılar. Gece durgunluk getirmişti - dünyada sadece iki kişi oldukları hissi. Loren bu duygudan zevk alıyordu - bu Şeytan'la yalnız kalma fırsatından ve ona o kadar yakındı ki, artık ona geri dönen gücü hissedebiliyor, vücut ısınısını hissedebiliyordu. Ona doyamıyordu.

Sonunda yan yana uykuya daldılar, auraları da bedenleri gibi birbirine karışmıştı. Başını Darien'in göğsüne koyarak uyudu, kalbinin sesi kulağında durmadan atıyordu. Kolu Darien'in ortasına dolanmış, onu sıkıca kavramıştı ve dinlenirken bile bir kez olsun bırakmadı.

Endişesi burada ona dokunamıyordu. Her zamanki korkunç kâbusları çirkin yüzlerini göstermiyordu. Yanında kendi kişisel rüya kapanı olan Darien varken, yıllardır uyumadığı kadar iyi uyuyordu. Kendini Şeytan olarak adlandırırsa da adlandırmasa da, kısa sürede meleğine dönüşmüştü.

Belki o da onun gibi olmaya başlamıştı.

Pazar günü Singer'ın doğum günüydü.

Loren'in onu sokakta bulduğu bir karton kutudan çıkardığını ve bu nedenle gerçek doğum tarihini bilmediğini düşünürsek, doğum gününe olabildiğince yakındı. Ama onu evlat edindiği günün yeterince yakın olduğunu düşündü ve kapanmadan kısa bir süre önce eczanenin üstündeki küçük mutfakta onun için bir şeyler hazırlamaya başladı.

Malzemeleri karıştırıp fırına atmanın ne kadar süreceğini tahmin edemeyince zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Tam Darien'a mesaj atıp birkaç dakika daha kalacağını bildirmek üzereydi ki Mordred ve Penelope'nin evinin kapısı açıldı.

"Loren?" Darien seslendi. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda, üzgünüm," dedi son tabaktaki sabunu durulayıp kuruması için rafa koyarken. "Ben de sana mesaj atmak üzereydim. Saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim." Adam merdivenleri tırmanıp personel odası olarak kullanılan ofise girerken botlarının çıkardığı sesle döndü.

Singer yere yayıldığı yerden sıçradı ve kulak tırmalamak için Darien'i aradı. Avcı yavruyu karşılamak için çömeldiğinde Loren yakalanma riski olmadan ona, gri düğmeli uzun kollu ve koyu renk pantolonunun altındaki kaslarına aval aval bakma fırsatını yakaladı. Vücudu, Şeytanın Avukatı'ndaki o geceden beri onun dokunuşunun yokluğuyla ağrıyordu - elleri onun her yerindeydi.

Sadece bu anı bile vücudunun ısınmasına neden oldu; kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki Darien'in keskin kulaklarının bunu fark etmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Ve tam o anda bakışları onunkilere kaydı.

Şeytandan bahset.

"Ne düşünüyorsun?" Ses tonu rahattı ama çarpıcı gözleri şakacıydı.

Fırın yüksek sesle öttü. Loren bu kesinti için minnettar bir şekilde arkasını döndü ve ellerini fırın eldivenlerinin içine soktu. "Singer'ın doğum gününü kutlamanın vakti geldi diye düşünüyordum."

Darien yerde oturduğu yerden, hırlayan köpekle halat çekme yarışı oynarken, Singer'ın dişlerine naylon bir oyuncak geçirmiş olan Loren'in ocağın üzerine kaydırdığı tencereye baktı. "Bu bir kek mi?"

"Yavru kek," diye düzeltti. "Çoğunlukla fıstık ezmesi, elma püresi ve rendelenmiş havuçtan oluşuyor. Ve tabii ki un." Serçe parmağındaki fıstık ezmesini yaladı. "Singer için büyük bir gün olduğunu bilmeni isterim. Bugün bir yaşına giriyor."

Darien'in gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ne kadar tatlısın." Yavru keki bir tabağa koyarken ve buzdolabından krema yerine kullandığı sade yoğurdu çıkarırken kızardı. "Dünyanın En İyi Köpek Sahibi dalında altın madalya kazanmalısın."

"Çok nazıksınız ama ben aynı fikirde değilim. Bazı günler kendimi gelmiş geçmiş en kötü sahip gibi hissediyorum ve belki de Singer'ı kurtarmamalıydım diye düşünüyorum."

"Neden böyle hissediyorsun?" Sesinde endişe vardı.

"Şey, onun için düzenli bir evim yok." Kaptaki yoğurdu kaşıkladı ve yavru kekin üzerine sürdü. "Onun eczanede yaşaması adil görünmüyor, özellikle de burada onunla birlikte uyuyamazken." İç çekti. "Onun Cehennem Kapısı'nda olması güzeldi."

"Her zaman başımızın üstünde yeri var Loren. Sanırım Bandit ona oldukça düşkün." Halat çekme oyunu devam ederken Singer'ın hırlamasını duyan Darien'in Tanıdığı, gölgesinin içinden alçak bir hırıltı çıkardı. Hırıltı yalvaran bir iniltiye dönüştüğünde Darien sıırttı; bu, eğlenceye katılma isteğiydi. Tanıdığına şöyle dedi: "Sıra sana da gelecek Haydut. Bu Singer'ın günü." Ruh bundan sonra sessizleşti.

Loren yavru kekin içine bir doğum günü mumu sıkıştırdı ve tabağı Singer'ın önüne koydu, Singer da oyuncağı hemen yere düşürdü. Darien cebinden bir çakmak çıkardı ve Loren'e uzattı. Loren mumu yaktı ve Singer, Loren ona mutlu yıllar şarkısını söylerken uslu bir köpek gibi sabırla oturdu. Yaptığı şeyle ilgili olarak Darien'in söyleyecek sözü yoktu ve bu yüzden şarkı sözlerini söyleyip tek mumu üflerken ona gülümsemekle yetindi.

Singer, Loren'in o lanet şeyi pişirmesinden çok daha kısa bir süre içinde yavru keki mideye indirdi ve bitirdiğinde kalçalarının üzerine oturup o kocaman kahverengi gözleriyle daha fazlası için yalvarma cüretini gösterdi.

Loren ona boş ellerini göstererek, "Bu sonuncusu," dedi. Tüm kırıntılardan arındırılmış tabağı silip süpürdü ve lavaboya götürdü.

"Pencere kenarında neden ölü bir bitki var?" Darien ağzından kaçırdı.

Loren güldü. "Bu Bay Çıtır ve ölmedi." Dönüp pervazda sarkan solgun şeye baktı. "En azından henüz değil. Mordred ve Penny'ye epeyce paraya mal olan bir yatırımdı ama hiçbirimiz onu hayatta tutamadık. Ondan kurtulmamız gerektiğini düşündüler ama sanırım içinde hâlâ biraz mücadele gücü var."

"Sen tanıdığım en bencil olmayan insansın Loren Calla."

Loren sadece omuz silkti ve sabunu tabağa sıktı. Cevap vermek için ağzını açtı-

Gürültülü bir şangırtı sessizliği yırttı. Loren sarsıldı, sabunlu su sıçradı ve topuklarının üzerinde döndü, Darien de yerde oturduğu yerde döndü.

Singer, Bay Çıtır'ı pencere pervazından düşürmüştü. Kir ve cam pençelerinin etrafını sarmıştı. Loren'in yıkımı fark ettiğini görünce büzüştü, kulakları kafasına doğru düzleşti.

"Bay Çıtır olmaz!" Loren haykırdı. Sesinin tonu Singer'ın masanın altına doğru kaymasına neden oldu.

Loren yıkamaya başladığı tabağı sabunlu suyun içine düşürdü ve tabak dibe çöktü. Darien ayağa kalkıp kırık tencere parçalarını toplamaya koyulurken, Loren aceleyle Singer'ı masanın altından çıkarmaya çalıştı.

"Bu nihayet Bay Çıtır'a veda etme zamanının geldiği anlamına mı geliyor?" Darien sordu.

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Loren. Masanın altında dizlerinin üzerine çökmüş, Singer'ın yumuşak başını okşuyordu. "Ona yedek bir saksı bulacağım. O bitkiyi hayata döndürmeye *kararlıyım*. Mordred ve Penny'ye öylece çöpe atılamayacak kadar çok paraya mal oldu."

Darien dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı. Loren döndüğünde bir cam parçasının başparmağını ısırıldığını gördü. Başparmağının ucundaki toprak yığınının kan damlıyordu.

bitkinin kökleri.

"İyi misin?"

Yarayı emdi. "Evet, pıhtılaşmaya başladı bile." Sırıtarak ona çoktan birbirine bağlanmış olan yarayı gösterdi.

Loren gözlerini devirdi. Cehennem Melekleri ve onların çılgın iyileştirme yetenekleri. "Neden senin için endişelenerek zamanımı harcadığımı bile bilmiyorum," dedi.

Depoda Bay Çıtır için başka bir saksı buldu ve Darien onu yeniden dikmesine yardım etti. Bitkiyi tekrar pervaza yerleştirdikten sonra Darien Singer'la halat çekme oyununa geri dönerken Loren de son bulaşıkları yıkadı.

"Bu gece neden bu kadar şık giyinmişsin Darien Cassel?" dedi lavabodaki son bulaşığı ovarken. "Yine Blackbird'e mi gidiyorsun?"

"Bu gece olmaz." Sesinde bir gülümseme vardı. "Ama son zamanlarda olup bitenlerden sonra bir gece dinlenmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm, bu yüzden sana bir sürprizim var."

"*Benim için bir sürpriz mi? Benim de doğum günüm olduğunu bilmiyordum.*" Darien kıs kıs güldü.

"Sürpriz ne?" Son tabağı da durulayıp kuruması için rafa koyarken omzunun üzerinden ona baktı.

Darien'in ona bakma şekli kemiklerini jöleye çevirdi. Başını çevirmesini beklemiyormuş gibi görünüyordu, çünkü gözlerindeki lezzetli bakışı saklaması biraz zaman aldı ve giydiği pileli mini eteğin içindeki kıcının eğimine baktığına yemin etti. Ekose ve pembeydi ve eteğin bel bandına kadar neredeyse tüm sırtını açıkta bırakan beyaz bir bodysuit ile eşleştirmişti.

Ve bu kıyafeti yalnızca onun gözlerindeki o kesin bakışı görmek amacıyla seçmiş olduğu için suçlu olabilirdi.

Loren'in vücudunun her yeri sıcaktan kavruldu. Birbirlerine bakarlarken dünya durmuş gibi hissetti. Gerçekte, Darien konuşana kadar muhtemelen birkaç saniyeden fazla geçmemişti.

"Sana söylesem pek de sürpriz olmazdı, değil mi?" Adamın sesinin normalden daha alçak ve sert olduğunu hayal edip etmediğinden emin değildi.

Ve konuştuğunda, sesi istediğinden daha nefes nefese çıktı. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Ağzı çöktü ve kaşları birbirine çatıldı. "Çünkü bunu hak ediyorsun." Bunu çok açkımış gibi söylemişti ve kız kalbinin pembe bir sıcaklıkla kabardığını hissetti. "Sen her şeyi hak ediyorsun."

O ana kadar, aynı anda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar üzgün hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemişti.

"Beni bekletmesen iyi olur o zaman." Topuklu ayakkabılarını ahşap panellere vurarak adamın yere yayıldığı yere doğru ilerledi ve ona elini uzattı. "Bu sürprizin ne olduğunu görmek isterim, Darien Cassel."

-

Loren bir kez bile şehir sınırlarının dışına çıkmamıştı.

Bunun için pek çok iyi neden vardı ve hayatı boyunca şehrin güç alanı içinde kalan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Bunun ötesinde, kanalizasyonlarda dolaşan iblislerden bile daha kötü ve korkunç şeyler yaşıyordu. Şehir sınırlarının dışında ve iç kesimlerdeki çorak arazide avlanan yaratıklar o kadar eski ve acımasızdı ki, tek bir metin bile onlara ne ad verileceğini bilmiyordu. İblis değillerdi, wight da değillerdi, gerçi onlardan da epeyce vardı.

Onlar İsimsizlerdi, bir insanın Kavşak'ta çağırabileceği yaşlanmayan varlıklar. Erasmus Sophronia ve Elix Danik'in prima materia'ya erişmek için aradıkları yaratıklardı. Adamların bir zamanlar ölümlü olduğunu düşünen Loren, İsimsizler'i böyle bir şeyi onlara vermeye nasıl ikna ettiklerini merak ediyordu çünkü İsimsizler nadiren konuşmakla ilgilenir ve nadiren kendilerini arayacak kadar aptal olanlarla pazarlık yapma zahmetine girerlerdi. İsimsizler, her hissedebilen yarattığı sadece kan, kemik ve aura için gören bilge ve kutsal olmayan yaratıklardı.

Darien, bu gece onun için hazırladığını söylediği sürprizi aramak üzere güç alanının dışındaki altı şeritli otoyolda hızla ilerlerken Loren rahatlayamadığını fark etti.

Bu kez onun kamyonetindeydiler; onun sahip olduğunu bilmediği bir araçtı bu. Kamyonet kocaman ve her yönüyle arabası kadar siyahtı, füme arka lambaları, renkli camları ve düz siyah jantlarla tamamlanmış devasa lastikleri vardı. Arabayı sürerken kolunu camdan dışarı uzatmış, bulutsuz gökyüzünden tenine düşen yağmuru hissediyordu.

Otoyolda hızla ilerlerken, güneş uzaklarda hızla batarken, Darien'in onu izlediğini fark etmesi bir anını aldı.

"Rahatlamana ihtiyacım var," dedi yumuşak bir sesle. "Sana söz veriyorum, başına kötü bir şey gelmeyecek."

Loren'in nefes alış veriş i sığlaşmış tı. "Daha sakın olmanın İsim sizleri beni yememeye ikna edeceğini bilmiyordum." Bunu bir şaka olarak söylemişti ama sesindeki endiş e ç an gibi açıktı.

"Yardı mı *olur*. Onlar dış ında her şey i düşün." Adam uzandı ve onun elini tuttu. Bir an için onun beyaz parmaklarını emniyet kemerinden sıyracağını düş ündü ama onun yerine kendi elini uzattı.

Ve iş e yaradı. İsim siz'i düşünmeyi bıraktı, düş ünceleri onun sıcak, sert elinin kendisinininkini kavradığı hissi tarafından tüketildi. Teni onunkine değ diğinde, her dokunduklarında hissettiğı o enerji hiçbir kısıtlama olmadan aralarında dolaşt ı.

Sonra ona baktı. Uzun ve sert, sanki sorduğı sessiz bir sorunun cevabını gözlerinde saklıyormuş gibi. Ve kadın, adamın kendisinden gözlerini kaçırabildiğı kadar, kendisinin de ondan gözlerini kaçıramadığını fark etti.

Aslında, gitmek istediğı çık ışıa ulaş ana kadar trafikte manevra yapmak dış ında bakış larını neredeyse hiç ayırmadı. Araç ları bu kadar uzaktaki tek araç tı, önlerindeki dik yol farlarının parıltısı ve dolunay dış ında karanlıktı.

Tanrılara şükürler olsun ki bu gece Kanlı Ay yok. Nadir görülen bir olaydı, bu da onların dünyasında büyük bir lütuftu. Loren, Darien'in hava tahmininde bir Kanlı Ay görseydi onu bu gece şehir sınırları dış ına çıkarmayacağını biliyordu.

Darien kamyonu aşağıdaki otoyola bakan bir tepeye park etti. Şehir uzakta bir lekeydi, her zamanki ışık kirliliğı buradan fark edilemiyordu. Ama yine de çok parlaktı.

O zaman onları fark etti -yıldızları- ve onları görünce yüksek sesle nefesi kesildi. Gökyüzünün her santimini dolduruyorlardı ve kırmızı, turuncu, yeş il ve mavinin imkânsız tonlarında parlıyorlardı. O kadar çoktular ki - Angelthene kadar büyük bir şehrin kirliliğinin altında görünenden çok daha fazlası. Karanlığı bir fener gibi aydınlatıyorlardı. Loren her şeyin mümkün olduğı bir dünyada yaşıyor olsa da, tepesindeki gökyüzünde gördükleri ona sihir gibi geliyordu.

"Darien." Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Boştaki eliyle emniyet kemerini çözdü ve daha iyi görebilmek için koltuğunun kenarına kaydı. "Bunu görüyor musun?"

Yumuşak bir kahkaha attı ve birbirine dolanmış ellerini kaldırarak onun sırtına bir öpücük kondurdu. "Seni buraya yıldızlar için getirdim." Adamın nefesini teninde hissetmek kadının her yerini titretti. Motoru durdurdu. "Daha önce hiç şehir dışına çıkmadığın için, neleri kaçırdığını görmenin tam zamanı olduğunu düşündüm." Araçtan inmesi için gereken süre boyunca elini bırakmaya isteksiz görünüyordu ama onu bıraktı ve kapısını açtı.

"*Darien*," diye tısladı. İçini bir korku kapladı ama adam çoktan kamyonun etrafından dolaşmış ve kapıyı açmıştı. Serin hava kabinin içine doldu. "Araçtan çıkmalı mıyız bilmiyorum."

"Korku hakkında ne demiştin?" Ona elini uzattı ve kuru toprağa basmasına yardım etti. Bulutsuz gökyüzünden usulca süzülen yağmurun kokusu vardı; Loren yağmur yağdığı ama bulut olmadığı zaman buna *serein* dendiğini hatırlıyordu. Bunu bir keresinde derste öğrenmişti. "Ve teknik olarak aracın *dışında* kalmayacağız." Başını kamyonun kasasına doğru eğdi.

Onu bagaj kapısına kadar takip etti. Adam kapağı indirdi ve kadının yatağa çıkmasına yardım etti; kadın da taksiye en yakın tarafa doğru ilerledi. Adam arka koltuktan bir battaniye almaya gittiğinde, kadın eteğini kalçalarının altında düzleştirdi ve oturdu.

Kucaklarına attıkları battaniyeyle yıldızları izlerken uzun süre konuştular. Loren kendilerini üzerlerinde dönüp duran galaksiye o kadar kaptırmıştı ki İsimsizler'i aklına bile getirmiyordu. Darien ona o kadar yakın oturdu ki kolları birbirine yapıştı ve çok geçmeden kolunu Loren'in omuzlarına doladı. Başını Darien'in göğsüne yasladı, Darien'in sabit kalp atışları onu sakinleştiriyordu.

Loren rengârenk yıldızlara bir kez daha hayranlıkla bakarken, "Bu inanılmaz," diye fısıldadı. "Bu şimdiye kadar gördüğün en güzel şey değil mi?"

"Kulağa çok klişe gelme riskini göze alarak, benim için ikinci sırada olduğunu söyleyebilirim." Sesinde, Loren'in bu ifadeyle tam olarak ne demek istediğini düşündüğünü doğrulayan bir gülümseme vardı.

"Darien Cassel," diye mırıldandı Loren, ayağa kalkıp bir elini arkasındaki kamyon kasasına dayarken ses tonu alaycıydı, "bana şunu mu demek istiyorsun?"

Zihninde ilk sırayı *ben* mi tutuyorum? Tüm *galaksinin* üzerinde mi?" Darien gülümsemeye karşı koyuyordu.

"Demek istediğim tam olarak bu."

"Bekle." Ona şüpheli bir bakış attı ve sonra şakacı bir şekilde burnunu kıvırdı. "Bu bir *randevu* mu?"

"Hayır." Bir kahkaha attı. Bir dirseğini dayayarak bir dizini kaldırdı. Bu hareket onu uzanma pozisyonundan çıkarıp gerçek boyuna yaklaştırdı, bu yüzden adam yüzünde sıcak bir gülümsemeyle ona bakarken kadın da yukarı bakmak zorunda kaldı. "Kesinlikle hayır."

Loren bunu hissettiğinde boğazı düğümlendi: yakınlıklarından dolayı aralarında çatırdayan atmosfer. O da bunu fark etmiş gibiydi, gözleri açılığa benzer bir şeyle karardı. O gece Şeytanın Avukatı'nda Loren'in gözlerinde gördüğü bakışın aynısıydı bu.

Darien uzanıp parmak uçlarını kızın çenesinin kenarında gezdirdiğinde, kız konuştuğunda sesi sessiz ve havadar çıkıyordu. Yine, tıpkı o gece yaptığı gibi. Ve bunu daha önce bir kez hissetmiş olsa da, onun üzerindeki etkisi daha az yoğun değildi. "Önce Blackbird, şimdi de yıldızlara bakmak..." Eller çenesinin üzerinde gezinmeye devam ederken, kadın da geri kalanıyla birlikte titreyen bir nefes aldı. "Benimle çıkmaya çalıştığını düşünmeye başlıyorum, Darien Cassel."

Bu el çenesini usulca kavradı, başparmağının sert kısmı dudaklarının şeklini tekrar tekrar çizdi. Kan o bölgeye hücum ederken derisi karıncalandı ve başı dönmeye başladı. Nefes alamıyordu.

"Sana haklı olduğumu söylesem ne derdin?" Başparmağını kızın alt dudağına götürüp hafifçe aşağı çekerken sesi hırçındı. Gözlerindeki bakış, onun ağzı hakkında tam olarak ne düşündüğünü anlatıyordu. "Bu gecenin bir randevu olmasını istediğimi mi?" Bu kelimeyle kalbi göğsünde dört nala atmaya başladı.

Gölgelerin içinde, yüzü onunkine o kadar yakındı ki, gece gözlerindeki bakışı, birbirlerini içlerine çektikçe artan yoğunluğu gölgelemek için hiçbir şey yapamazdı. Onu öptüğünde bir parçasını kaybedeceğini ve bu parçayı kaybederken başka bir şey kazanacağını biliyordu - yabancı ve yepyeni bir şey. Kendisini gevşek bırakan bir çaresizlik hissetti.

Çünkü Darien'da karşı koyamadığı bir şey vardı, o hayatına girene kadar varlığından bile haberdar olmadığı bir parçasına seslenen bir şey. Ve eğer onunla bu çizgiyi aşarsa, kalbi

tamamen farklı bir şeye dönüşür. Vahşi, tanınmaz ve belki de evcilleştirilemez bir şeye.

Bilinmeyene karşı duyduğu bu korku onu istemekten, o mükemmel ağzı kendi ağzının altında ezberlemeyi çok arzulamaktan alıkoymadı.

Onun olduğunu fark etti. Belki de onunla tanıştığı andan beri öyleydi.

Kalbi sert ve hızlı atıyordu ve Darien'in her atışını duyduğunu biliyordu. "Burada seninle olmaktan mutlu olduğumu söyleyebilirim," diye fısıldadı sonunda. "Ve bu anı paylaşmayı tercih edeceğim kimse yok." Beklediği cevap bu gibi görünüyordu.

Aralarındaki küçük mesafeyi kapattı, parmakları hâlâ onun çenesini kavrarken dudaklarını sıkıca onunkilere bastırdı.

Öpücük kısa ama tatlıydı ve bir an sonra çekildi, ama onun havasını soluyacak kadar yakın durdu. Adamın tenindeki yağmur kokusunu, giysilerindeki hafif kolonya ve tütün kokusunu alabiliyordu. Sanki onu çok fazla zorlamak istemiyormuş gibi tepkisini ölçüyordu. Ama o şimdiden bunu özlemişti. Şimdiden daha fazlasını istiyordu.

Bu kez aralarındaki mesafeyi kapatan o oldu, bileklerini adamın boynuna doladı. Adamın kolları onun beline dolandı ve cam yaralarını sardıktan sonra ona sarıldığı o geceki kadar emin ve sertti, onu içine çekerken her türlü tereddüt izi kayboldu. Bu öpücük korunaksızdı, bastırılmış arzu sonunda kendini serbest bırakmıştı. Ve Loren...

Loren çözülüyordu.

Hayal ettiğinden bin kat daha iyiydi ve yumruklarını onun yumuşak saçlarında buldu, onu kendisine daha da yaklaştırdı. O tanıdık, sıcak ağrı vücuduna yayıldı ve içini ısıttı. Havai fişekler, milyarlarca yıldız, erimiş altın ve güneşin kendisiydi.

Öpücüğün yoğunluğu başını döndürdü ve sanki fırtınada bir çapa gibi ona sarıldı. Dili ağzındaydı ve onu içine çekti, onun tadının tadını çıkarırken başı dönüyordu. Avukat'taki o geceden bile daha iyiydi - hayal ettiği her şey.

Sadece daha fazlasını istediği anlamına gelebilecek bir ses dudaklarından döküldü. Adam cevap olarak boğazının altından inledi ve kızın bacağını beline dolayarak onu üzerine oturacak şekilde yukarı kaldırdı. Eli kadının omurgasından aşağıya indi, sırtının en küçük kısmına bastırdı ve sonra daha aşağıya indi,

Zıbınının açık sırtının pileli eteğinin bel bandıyla buluştuğu yeri geçmişti.

Ve hala daha fazlasını istiyordu. Daha, daha, daha.

Eli gömleğinin eteğinin altına kayd ve titreyen parmaklarıyla adamın karnındaki sert kasları hissederek olukların izini sürdü.

Onun dokunuşuyla, saçlarına dolanmış olan eli sıkılaştı ve onu daha derinden öpmeden önce ağzına karşı kaba bir kelime mırıldandı. Göğsünü onunkine bastırırken, adamın gürleyen kalp atışlarını göğsünde hissetti. İçindeki o lezzetli sızı arttıkça arttı ve eteğinde düğümlenen el biraz daha aşağı kayarsa yanacağına yemin etti-

Ama Darien öpücüğü kesti. "Bekle," diye ısırdı. En az onun kadar nefessiz kalmıştı.

Loren geri çekildi ama kız şaşkınlığını dile getiremeden Loren tekrar konuştu.

"Bu yanlış." Bu üç kelime bıçak gibi kesti.

Ve birden etrafındaki dünya sessiz ve soğuk bir hal aldı.

"Sorun nedir?" Sözleri neredeyse duyulmuyordu ama en kötüsü sesinin ne kadar yaralı çıktığıydı. Çok fazla erkekle öpüşmemişti, bu yüzden korkunç bir an için onun eğlenmediğini düşündü. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Darien sert bir kahkaha attı. "Hayır." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, yüzünü hayal kırıklığı kaplamıştı. "Kesinlikle hayır."

"O zaman nedir?"

Sanki bu basit hareket her şeyi açıklayacakmış gibi, az önce saçını karıştırdığı elini aralarında salladı. "Bütün bunlar. Ben ve sen, biz." "Bunu yapmamalıyız" derken sesi yumuşayarak fısıltıya dönüştü.

Loren sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. Hâlâ onun üzerindeydi, eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı, kendini açıkta, savunmasız ve aptal hissediyordu. Yanakları yandı ve gözleri Loren'in sözleri kadar acı veren yaşlarla doldu.

"Sanırım bu beni bir sonraki Christa yapıyor, değil mi?" Yüzündeki inanmazlığı görünce, "Ne yani, ona nasıl baktığını fark etmeyeceğimi mi düşündün? Etrafa sorup onunla ne işin olduğunu anlayacağımı düşünmedin mi?" Ayağa kalkmak için bacağını onun üzerine doğru salladı.

"Loren-"

"Bu Valary yüzünden mi?" diye öfkелendi, ellerini yumruk yaparak sıktı. "O aptal Warg yüzünden mi az kalsın beni

Avukat?"

"Loren-" tekrar denedi.

Bir elini kaldırdı. "Biliyor musun, boş ver. Zihninin nasıl çalıştığını bilmek istemiyorum yoksa kırbaçlanacağım. Sadece beni eve götür, Darien." Buruşuk eteğini düzeltti ve ondan uzaklaştı.

"Beni bir dinler misin?" Ayağa kalktı ve botuyla battaniyeyi kenara itti. "Adil davranmıyorsun-"

"*Adil mi?*" Sesi çatallaştı. "Neyin adil olduğu konusuna hiç girmeyeyim bile, Darien-"

"Senin için hissettiklerim Christa- ile aynı değil."

Bir elini kaldırdı. "Yeterince duydum." Adam ağzını açtı ama kadın titrek bir sesle, "Artık senin etrafında olmak istemiyorum," dedi.

Sanki haftalardır *ona* karışık sinyaller veren kendisiymiş gibi yaralı görünme cüretini gösterdi. Bir an için çok mu sert davrandığını düşündü.

Ama sonra onun kendisine az önce ne yaptığını hatırladı ve hiç de üzgün hissetmedi.

Bagaj kapağından atlayıp aceleyle yolcu kapısına giderken gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu. Ağladığı için kendinden nefret ediyordu. *Bunun* için.

Ona aşık olduğu için kendisinden nefret ediyordu. Kaybetmekten çok korktuğu o parçasını kaybetmişti ve şimdi elinde bir adı olan yeni bir zayıflıktan ve parçalara ayrılmaya çok yakın bir kalpten başka bir şey kalmamıştı.

Darien kamyonete bindi ve çalıştırdı. Kayalık araziden otoyola doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

Pencereden dışarı bakarken gözlerini yakan yaşlar dökülme tehlikesi geçirdi.

Tüm o yıldızlara bakarken ve kalbi çatlayıp paramparça olurken onu durdurmayı başaramadı.

-

Darien, Loren'i şehre geri döndürürken, otoyolun karanlık genişliği saatte yüz mil hızla giden lastikler tarafından yenirken kelime bulamıyordu.

O da hiçbir şey söylemedi. Aslında, şehrin görünmez güç alanından geçtikleri zaman hariç, tüm zaman boyunca neredeyse hiç hareket etmedi, aracın üzerinde dalgalanan büyü kubbesi koltuğunda titremesine neden oldu. Ona kendisini Angelthene Akademisi'ne götürmesini söylemesine gerek yoktu; Cehennem Kapısı'na götürülmeye razı olmayacağını biliyordu. Bundan sonra olmaz.

Bu gece paylaştıkları şey hayal ettiğinden çok daha iyiydi ama yine de yanlış bir şey yapıp yapmadığını sormuştu. Ona hissettirdikleri yanıştan çok uzaktı. Savaşan düşünceleri ondan uzaklaşmasına neden olmasaydı, ağzını gün doğumuna kadar memnuniyetle onunkinin üzerinde tutabilirdi. Kızın ne kadar olağanüstü biri olduğuna dair en ufak bir fikri olmaması onu kızdırıyordu. Kendisini onun gördüğü gibi görebilmeyi diliyordu.

Sonunda doğru kelimeleri bulduğunda hâlâ otoyoldaydılar ve Miracle Plaza'nın önünden geçiyorlardı. "Eğer kendimi açıklarsam, en azından anlamaya çalışır mısın?"

Sadece dinlediğini göstermek için başını biraz çevirdi. Alabileceği en fazla şey buydu ve hak ettiği en fazla şey de buydu.

"Aramızda olup biten tüm bu şeyler... Birbirimizle tanışmamızın tek nedeni Kuyu'nun peşindeki tarikat Loren. Ve seni bulmak için aldığım iş yüzünden. Bu iş bittiğinde -bunun arkasında kimin olduğunu bulduğumda ve seni tekrar güvende tutabildiğimde- hayatına devam edebilirsin. Artık tehlikede olmayacaksın; artık kimse seni avlamayacak. Beni anlıyor musun?" Durakladı. Ama o sadece sessizce pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Bana gelince," diye devam etti, "asla devam edemem. Şiddet ve tehlike benim *hayatım* Loren. Ve eğer benimle olsaydın... Benimle bir hayat yaşamayı seçseydin, bu tehlike seni her yerde takip ederdi. Arkanı kollamak zorunda kalmayacağın tek bir an bile olmazdı. İnsanlar seni benim zayıflığım olarak görürdü. *Bana* ulaşmak için *seni* hedef alırlardı." Derin ve titrek bir nefes almak için durakladı. "Geçen gece Blackbird'ün dışında neredeyse vuruluyordun. Tyson *benim* peşimdeydi, evet, ama neredeyse yaralanıyordun. Seni zamanında yoldan çekmemiş olsaydım, ölecektin. Ve senin değerli hayatın *benim yüzümden* sona erecekti."

Hala bir şey söylemedi. Hâlâ ona bakmıyordu. Akademiye dakikalar kalmıştı; kapıyı yüzüne çarpacağı ana dakikalar kalmıştı.

"Sen kız filmlerinde gördüğümüz, kıza kur yapan ve ona hak ettiği aile hayatını veren erkeklerden hoşlanıyorsun. Ben sana bunu veremem.

ve yapabilirmişim gibi davranmayacağım. Özür dilerim." Sesi son kelimede kesildi. "Sana sunabileceğimden daha iyisini hak ediyorsun, Lola. Çok daha iyisini."

Loren park yeri görünene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonunda konuştuğunda sesi sert ve alaycıydı ama Loren onun altında yatan acıyı duyabiliyordu. "Beni böyle yönlendirmeden *önce* bunu iyice düşünmen ne büyük incelik." Sonunda ona baktı ve güzel gözlerinde parlayan yaşları gördüğünde kendinden nefret etti. "Sanırım bu konuda söz hakkım yok, değil mi? Bizimle ilgili tüm kararları sen veriyorsun, sanki *benim* ne istediğimin bir önemi yokmuş gibi-"

"Bu senin *hayatın*, Loren!" Sesi o kadar yüksekti ki, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bu hareket yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzülmesine neden oldu. "Seni korumaya çalıştığım için beni affet. Seni her şeyden koruyacağım, kendimden bile. *Her zaman.*" Darien bunu yaptığının farkına varmadan kamyon yavaşlamıştı. O kapılara ulaşır ulaşmaz, onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

Boyalı ayak tırnaklarına bakarken hiçbir şey söylemedi. Kamyon kapılara doğru korkunç bir şekilde yaklaşmaya devam etti. Aklının bir köşesinde kamyonu tamamen durdurmak vardı ama kapılardan ne kadar uzakta olursa olsun, kamyonun iner inmez kızın da ineceğini hissediyordu.

Bunun doğru olup olmadığını öğrenmeyi umursamadan arabayı yanlarına çekti ve çantasının askısını omzuna atıp kapının kilidini açarken hiçbir şey söylemedi.

"Loren, özür dilerim." Boğuluyormuş gibi hissediyordu. "Belki de bunu daha ayrıntılı tartışmalıyız."

Ama emniyet kemeri çoktan çıkarılmıştı. Taksiden atladı ve kapıyı adamın suratına çarptı.

Kapılardan geçerken Darien onun ardından bakakaldı.

Kendisine duyduğu öfke ve nefreti kontrol edemeyerek direksiyona üç kez vurdu, her darbenin gücü neredeyse kalıbı çatlatacaktı. Burnundan aldığı nefesler şiddetliydi, çenesi o kadar sıkıydı ki dişleri un ufak olacakmış gibi hissediyordu. Bir Dalgalanma içeri girip damarlarındaki kanı anında aside çevirirken, Görü zihnini ele geçirdi.

Bu gece korkunç bir şekilde yanlış gitmişti.

Loren bir kez bile arkasına dönmedi, yavaşlamadı da.

Otoparktan çıktı, bu gece için kendinden nefret ediyordu. Her şey için kendinden nefret ediyordu.

Darien çukurun içinde duruyordu, beş iblisin cesedi ayaklarının dibindeki kuma serpilmişti. Çıplak vücudunun üst kısmı siyah kanla kaplanmıştı. Tırnaklarının altında kan birikmişti ve ağzında bir caroeldua'nın boynundan bir parça kopardığı zamanki iblis derisinin ekşimiş tadı vardı. Uzuvar, iç organlar ve Tanrı bilir daha neler, muhafazanın her santimini kaplamıştı.

Bu, tüm performansları sona erdirecek bir performanstı ve o daha yeni başlıyordu. Kalabalık, bu ringde dövüştüğü sekiz yıl boyunca hiç bu kadar yüksek sesle tezahürat yapmamıştı.

Beş iblisin bağırsaklarını deşip parçalamış olmasına rağmen, hâlâ yetmemişti.

Kafesli ızgaranın diğer tarafında duran fedailere doğru yaklaştı ve "Bir tane daha lazım" dedi.

"İblislerimiz tükeniyor," diye cevap verdi en büyükleri, yüzü terden parlıyordu. "Bunu bütün gece yapamayız."

"O zaman bana başka birini getirin!" Darien hırladı. "Farklı bir rakip."

"Kimse seninle dövüşmek istemiyor," dedi diğer fedai. Darien ona bakmak için başını çevirdiğinde, fedai kekeleydi, "Biliyorlar bu intihar olur."

"O zaman bana başka bir iblis getir," diye havladı. "Her zaman daha fazlasını yakalayabilirsin."

"Yapamayız," diye homurdandı, sesi titrek ve acınasıydı.

Darien, herifleri boğazlarından yakalayıp kışlarından tutarak ringe çekmemek için kendini zor tuttu. Kanlarını akıtmak, *yalvartmak* çok kolay olacaktı. Kalabalığa doğru dönerken sarılı elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Daha fazla mı istiyorsun?" diye bağırdı.

Kalabalık kükredi ve ayaklarını yere vurdu.

"İki katını öder misiniz?"

Çıglıkların şiddeti artarken, yükseklerle monte edilmiş vızıldayan ışıklar güçten titriyordu.

"ÜÇLÜ MÜ DUYUYORUM?"

Kalabalığın çıkardığı gürültüden bina neredeyse yıkılıyordu, botlarının altındaki zemin gümbürdüyordu.

Darien sinsi adımlarla fedailerin yanına gitti; onu gördüklerinde altlarını ıslatmalarına ramak kalmıştı. "Perez'e telsizle Darien Cassel'in başka bir iblise ihtiyacı olduğunu söyleyin. *Hemen.*"

-

Darien'in cildindeki tüm iblis kanını ve et parçalarını temizlemesi yaklaşık yirmi dakika sürdü. Soyunma odasındaki duştan fişkırان suyun buz gibi sıcaklığını memnuniyetle karşıladı; düşünmemesine yardımcı oluyordu.

Ancak Pit'in bulunduğu binanın önündeki kapıdan geçip, buraya gelmek için şehir içinde hızla ilerledikten sonra karanlık sokakta paralel park ettiği yere doğru ilerlerken, kapüşonunun cebinden cep telefonunu çıkardığında Loren'i düşünmemek için gösterdiği tüm çabaların boşa gittiğini fark etti.

Saat sabahın üçünü geçiyordu. Uyuyor olacağını düşündü ama yine de rehberinde gezinerek onun adını aradı. Onu haftalar önce Favoriler kategorisine koyduğunu bilmiyordu; hızlı arama listesinde de vardı, ama tereddüt ettiği o an için, onu arayıp aramamak konusunda kendisiyle savaşırken başparmağı ekranın üzerinde geziniyordu, onun yerine numarasını bulmak için daha yavaş bir yol izledi.

Ancak bu fazladan saniyeler fikrini değiştirmede; başparmağının arama düğmesine dokunmasını engellemedi.

Telefon birkaç kez çaldı. Telesekreter açıldığında neredeyse arabaya varmıştı ki, hoparlörden Loren'in neşeli sesi yükseldi. "Hey! Loren'e ulaştınız-" Telefonunu neredeyse ekranı çatlatacak kadar sert bir şekilde kavrayarak kapattı.

Ilık bir rüzgâr, palmiye ağaçlarının yapraklarını ve bir kokuyu taşıyarak caddeden aşağı doğru esti.

Yavaşça döndü.

Birkaç metre ötede bir tavşan haberci duruyordu, korkunç maskesindeki çukurlar ve oluklar gecenin gölgeleriyle daha da derinleşmişti. Kadının yapısını ve çenesindeki küçük yara izini tanıdı.

Elinde yeni bir sorun varmış gibi görünüyordu.

Darien, "Patronun bu hedefi arayan diğer insanlardan daha sabırlı değil," diye gözlemledi. Bir elini kot pantolonunun ön cebine soktu ve flash bellekli ses kayıt cihazının yan tarafındaki AÇIK düğmesine bastı. Gözlerinin onu ele verme riskini göze almasaydı, aurasını tarar, daha sonra izini sürebilmek için tam olarak okuyabilirdi.

"Patronum," diye karşı çıktı haberci, "sizi bu görevi kapatmaya ikna etmek için ne yapması gerektiğini bilmek istiyor."

"Daha fazla mynet," dedi Darien. "Duyduğuma göre başka bir ödül avcısına seninle benim pazarlık ettiğimizden daha fazlası teklif edilmiş. Bana sadece üç milyon vaat edilmişken bir başkasına dört milyon vaat edildiğini bilmek bana pek iyi gelmiyor Uzun Kulak."

"Senin böyle bir şey söyleyebileceğini düşündü," diye cevap verdi. Darien bekledi. "Beş milyon altın mynet ödeyecek, Avcı. Ve istediği şeyi teslim ettiğin anda son kuruşuna kadar alacaksın." Bu sözler onda kasma isteği uyandırdı. Loren bu gecedan sonra onunla hiçbir şey yapmak istemezse, kendini yine paraya aç, soğukkanlı katillerden oluşan lanet olası bir savaş alanının ortasında bulacaktı. Ona aldığı son tılsımın büyüü çok geçmeden tükenecekti.

"Ona bu işin bazı zorlukları olduğunu söyle," dedi. Tavşan başını eğdi, cıva buharlı sokak lambası şişkin gözlerini ürkütücü bir yeşile çeviriyordu. "Nerede olduğuna dair oldukça sağlam bir fikrim var ama onun sabrına ihtiyacım var. Ve nedenini açıklayarak zamanımı boşa harcamakla ilgilenmiyorum. Bana güvenmesi gerekiyor."

Bir an için, Çukur'daki iblisleri parçaladığı gibi kendisini de parçalayabilmeyi diledi. Loren'i uzaklaştırdığı için kendisine duyduğu nefret çok derindi.

"Onu herkesten önce bul, ihtiyacın olan günler ya da haftalar bağışlanacaktır, ödül avcısı."

Darien kayıt cihazını kapattı. "Seni bulacağım."

Kesinlikle yapacaktı. Aslında, arabasına biner binmez bu haberciyi takip etmeyi planlıyordu.

Yollarını ayırıp gölgeli caddede ters yönle doğru yürürlerken gözlerini ondan ayırmadı. Aceleyle arabasına gitti ve kapıları açtı, gece onu hızla yutmakla tehdit etse de ondan çok uzun süre uzak kalmamaya dikkat etti.

Ancak Darien'in tavşanı takip etme planları, telefonu bilinmeyen bir arayan kimliğiyle çalmaya başlayınca suya düşer.

Darien ne yapması gerektiğini düşünürken küfür etti. Bir yanı -zavallı, kırık bir yanı- telefonun diğer ucundakinin Loren olduğunu umuyordu. Ama bırakın onu aramayı, başka bir telefondan arayacağını düşünecek kadar da aptal değildi. Zavallı bir an için, arayanın o olabileceğine inanmasına izin verdi ve sonra bu umudun alevini, geride tek bir kıvılcım bile kalmayana kadar söndürdü.

Sürücü koltuğuna geçerken çağrıyı yanıtlamak için sağa kaydırды, kan kokusu ve Angelthene Nehri'nin misk kokulu suyunu taşıyan bir rüzgârla kapıyı kapattı. Gözlerini kırıştıtararak tavşanın yürüdüğü yere tekrar baktı ve aurasının gizlendiğini görünce hiç şaşırmadı. Bu saçmalığa oldukça alışmaya başlamıştı. Onu bu kadar acı verici bir şekilde körleştirecekse, Görü'ye sahip olmanın ne anlamı vardı?

Ama telefonu kulağına götürürken yedek bir plan olarak onun sesini kaydetmeyi düşündüğünü hatırlayarak rahatladı. "Evet?"

"Bu Darien Cassel mı?" diye boğuk bir erkek sesi geldi. "Kimsiniz?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye cevap verdi ses. "Ben MPU'dan Dedektif Finn Solace. Bir süre önce Delaney'nin çatısı altında tanışmıştık."

Ah, evet. Darien o geceyi oldukça iyi hatırlıyordu. Malakai müthiş bir parti vermişti; gece o kadar gürültülü geçmişti ki Darien ve diğer Azraillerden birkaçı partinin büyük bir bölümünü nezarethanelerde geçirmişti. Dedektif Finn Solace da eğlenceyi dağıtan ve birkaç Darkslayer'ı kelepçeleyerek götüren görevlilerden biriydi.

"Sana numaramı verdiğimi hatırlamıyorum," dedi Darien.

"Alınmayın ama o geceye dair pek bir şey hatırladığınızı sanmıyorum."

Darien sırtıttı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Cain Nash konusunda bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum." Darien gözlerini kırıştırdı. "Dinliyorum."

"Bir süre önce Starlight Alışveriş Merkezi'nin havaya uçurulduğu gece Stone's End'e girmenize izin verildiğini duydum."

"Ve?" Darien sordu.

"Cain Nash'in evine ziyaret için uğradığınızda ilgi çekici bir şey görüp görmediğinizi merak ediyorum." Darien bir şey söylemeyince dedektif devam etti: "Onun parmaklıklar ardında olması gerekiyor Cassel. Ve sürekli ölü bulunan bu kayıp kızları öldürmek için kullanılan Kanlı Asaları satıyor olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var. Bu asalar yanlış kullanılırsa, büyüü yapan kişiyi yakabilir."

"İkimiz de Cain'in yanıklarının o ev yangınından kaynaklandığını biliyoruz." Darien'in çenesi büküldü.

Finn telefonu tıkırdatan bir iç geçirdi. "Bak, bunu biliyorum. Ama bu cinayetlerle başa çıkmamız gerekiyor ve Cain'i sorguya çekmek en azından şansımızı artıracaktır."

"Bu işin arkasında Cain yok, o halde bunun size nasıl bir faydası olabilir?" Cain, Anka Kuşu Kafası Topluluğu ve Arcanum Kuyusu gibi karmaşık bir şeyin arkasında olacak kadar zeki değildi.

"Öyle olmadığını biliyorum Cassel. Kim olduğunu aramaktan da vazgeçmeyeceğiz ama Cain'i bu işe bulaştırmak bir süredir uğraştığımız başka bir sorundan kurtulmamızı sağlayacak."

Darien, "Ona komplo kurmak istiyorsunuz," diye sözlerini tamamladı.

Finn sert bir sesle, "Eğer öyle demek istiyorsan," dedi. "Çok iyi bildiğinizi bildiğim gibi, sokakları temizlemekte zorlanıyoruz ve Cain'i suçlayarak bir taşla iki kuş vurmak ve *ardından* bu zavallı kızları öldüren Kanlı Çıta'nın sahibi her kimse onun peşine düşmek şu anda en iyi seçeneğimiz."

Darien onun isteğini düşündü. "Birbirimize çok benziyoruz, değil mi?" dedi. "İkimiz de bu dünyada iyi şeyler yapmak için çabalıyoruz ve ikimiz de tam olarak başarılı olamıyoruz ama yine de kendimize yalan söylüyoruz çünkü bugünden bir sonraki gün doğumuna ulaşabilmemizin tek yolu bu." Finn bir şey söylemedi ama hatta onun her kelimesine asıldığını gösteren bir gerilim vardı. "Bizi ayıran ne? Senin rozetin ve benim dövmem mi?" Sırıttı. "Biz biriz ve aynınız. Çünkü gerçek şu ki, ikimiz de aynada kendimize bakmaktan hoşlanmıyoruz." Hayır, Darien kesinlikle kendi yansımasını görmekten hoşlanmıyordu. Gözlerindeki karanlık yüzünden hayatında birkaç ayna kırmıştı, soğuk camdan ona bakan bir karanlık.

Babasının gözleri.

Finn sıkıca, "Anladığım kadarıyla bize yardım etmek istemiyorsun," demeden önce bir süre sessizlik oldu.

"Sana yardım etmek istemediğimden değil," diye başladı Darien. "Sadece doğru tehdide odaklandığınızı düşünmüyorum."

Habercinin gözden kaybolduğu sokağa doğru baktı. Artık görünürde kimse yoktu, ondan başka kimse yoktu.

Darien içini çekti. "Kimlik blokajınızı kaldırın ve hafızamda bir şey canlanırsa size ulaşacağım." Dedektif cevap veremedi telefonun kapattı.

Tekrar karanlık sokağa, tavşanın birkaç dakika önce yürüdüğü yere doğru baktı. Onu bulacaktı. Ses kaydının yardımıyla onu bulacaktı.

Daha da önemlisi, patronunu bulacaktı. Tanner kaydı ses tanıma yazılımında çalıştırabilecek ve bu tavşan telefonda nerede olduğunu anlayacak kadar uzun süre konuşur konuşmaz, Darien onu takip edecek ve bu karmaşanın arkasındaki psikopatlardan en az birini ortaya çıkaracaktı.

Tek umudu yakında olmasıydı.

Darien'in kamyonundaki o gecenin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti.

Günlerden pazardı ve bir vardiya daha sürünerek geçti. Loren sıkı çalışıyor, doğru dürüst bir öğle yemeği yerine sadece granola bar yemek için duruyor, bütün gün mavi mavi parlayan dövmesini görmezden geliyordu. Yaya trafiği sabitti ve bunun için minnettardı. Bu onu telefonuna bakmaktan, Darien'in telesekreterine bıraktığı mesajları tekrar tekrar dinlemekten alıkoyuyordu. O geceden beri onu bir düzineden fazla kez aramaya çalışmış olmasına rağmen sadece üç mesaj vardı.

Vardiyası sona erdiğinde ve yaya trafiği yavaşladığında, merdivenin dibinde otururken, kafeslerde ve saksılarda çömeldikleri yerden ona endişeyle bakan duyarlı bitkileri görmezden gelerek kendini üç mesajı da tekrar dinlerken buldu.

İlk mesaj kısa ve gergindi. "Loren, ben Darien," diye başladı. "Bak, muhtemelen benden bir daha haber almak istemeyeceğini biliyorum. Ama dün gece için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Seni incitmek istememiştim." Bir duraklama oldu ve telefonu kapatmadan önce "Özür dilerim," dedi.

Bu mesajı ilk duyduğunda ağlamıştı. *Hem de çok*. Çünkü bu bir özür olmasına rağmen, duymak istediği sözler değildi. İkinci mesaj ilkinden iki gün sonra bırakılmıştı. "Loren, yine ben. Beni geri arayabilirsen, hatta mesaj atabilirsen... *Lütfen*. I

güvende olduğunu bilmelisin."

Son mesaj Cuma sabahı gelmişti. "Lola." Bir iç çekiş telefonu tıkırdattı. "Bu seni son rahatsız edişim, söz veriyorum. Zaten çok fazla aradığımın farkındayım ve seni rahat bırakmalıyım... Ama ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Sana olan hislerim konusunda haftalarca kendimle savaştım. Niyetim asla seni böyle yönlendirmek değildi. I

Bunun seni ne kadar inciteceğini fark etmeliydim; bu kadar bencilce davranmak yerine sadece *seni* düşünmeliydim, ama ben... Senden uzak durmayı imkânsız buldum. *Hâlâ* da öyle."

Uzun bir duraklama oldu. Bunu ilk duyduğunda telesekreterde yer kalmadığını düşünmüştü.

Ama sonra tekrar konuştu. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey üzgün olduğum. Keşke o geceye geri dönebilseydim ve senden asla yaptığım gibi uzaklaşmasaydım. Keşke... Keşke eve dönebilseydin." Bir iç çekiş daha. "Ama olan oldu ve şu anda tek umudum beni affetmen. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, *lütfen, lütfen* aramaktan çekinme. Her zaman senin için burada olacağım."

O zamandan beri hiçbir arama ya da mesaj gelmemişti. Ve o son mesajı duyduktan sonra, ilk mesajdan sonra olduğundan daha çok ağlamıştı.

Saat dört buçuk olduğunda Loren kapanış görevlerini hızla yerine getirdi ve dükkânı kilitledi. Ama akademiye geri dönmeyecekti; Singer'ı Batı Rigel Yolu'ndaki tımarhaneden alması gerekiyordu. Bakım görevlisinin geç kalma gibi bir alışkanlığı vardı, bu yüzden Loren arayıp randevunun nasıl gittiğini kontrol etmeye karar verdi. Kuaförün Singer'la işinin beş buçuğa kadar bitmeyeceğini söylemesi hiç de şaşırtıcı değildi, bu yüzden Loren akşam yemeği için Terra Caffè'de durdu.

Belediye otobüsüne bindiğinde saat beşi çeyrek geçiyordu. Araç, Jubilee Meydanı'ndan geçip Şehir Parkı'na ve nihayet Yip n' Clip'e doğru ilerlerken tıklım tıklım doluydu.

Tımarcıya teşekkür etti ve Singer'ın tasmağını yakasına takıp döner kapılardan çıkmadan önce ona yüklü bir bahşış verdi. Sokaklar alacakaranlığın kehribar rengi yarı ışığına bürünmüştü. Yakında gecenin içinde sinsice dolaşacak şeylerin alameti olmasaydı, gün batımının saf güzelliğine hayret edebilirdi.

Hızını artırdı ve Singer'ı otobüs durağına doğru koşturmak için teşvik etti. Yürürken kot pantolonunun cebinden otobüs kartını çıkardı ve açtı.

Otobüsün kapısı gıcırdayarak açılırken sokak lambaları göz kırpyordu. Elinde otobüs kartıyla basamakları hızla çıktı.

Ama şoför iri bir kolla yolunu kesti. "Köpeklere izin yok, bayan."

Loren gözlerini kırptırdı. "Onu daha önce birçok kez otobüslere bindirdim-"

"Bu değil," diye araya girdi, küçük sarı dişlerinin arasında sakız ıttırıyordu. "Artık olmaz. Köpek yok. Korkarım yeni kurallar."

Deşset midesinde kıvrıldı. Singer, cadılar, büyücüler ve insanlarla tıka basa dolu otobüsün içini tararken, alt basamaklarda durduğu yerin arkasındaki kaldırımında bekleyerek tereddüt etti.

Hiçbiri ona bir bakış bile atmadı. Bir tanesi bile.

Loren şoföre döndü. "Hava kararıyor. Lütfen-"

"zr dilerim hanımefendi." Kolu yarıya kadar çekti, kapılar neredeyse Loren'in otobüsün basamaklarında durduğu yer ile aşağıdaki kaldırım arasındaki boşlukta uzanan Singer'ın tasmaşının üzerine kapanacaktı. "Kuralları ben koymuyorum."

Yumruğu otobüs kartının etrafına dolandı ve kâğıdı buruşturarak neredeyse posa haline getirdi. Yarı kapalı kapılara doğru adımıını attı ve şoför kapıları sıkışarak geçebileceği kadar açtı. Kapılar arkasından kapandı ve otobüs tıslayarak ve homurdanarak caddenin aşağısına doğru uzaklaştı.

Hava neredeyse tamamen kararmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Singer inledi ve spor ayakkabısını mıncıkladı. "Sorun yok." Loren'in sesi gergin bir soluktu. "Yryeceğiz."

Mordred ve Penelope'nin evi birdenbire çok uzak göründü. Keşke yeterince parası olsaydı; hemen bir taksi çağırırdı ama son iki haftadır işe gidip gelmek için banka hesabındaki paranın çoğunu kullanmıştı.

Mümkün olduğunca sokak lambalarının koruması altında kalarak Kızıl Yıldız Bulvarı'na doğru ilerlemeye başladılar. Ama gölgeler hızla yaklaşıyordu. Loren dışında görünürde başka yaya yoktu.

Jubilee Meydanı'na vardıklarında, sadece ışıklı olan arka sokaklardan geçmeye başladı. Ve işte o ara sokaklardan birinde, Kızıl Yıldız Bulvarı'ndan çok da uzak olmayan bir yerde onları duymaya başladı.

Glgelerdeki hıştırların ardından açlıktan bğrmeler ve hırlamalar duyuldu.

İblisler sürüler halinde avlanırdı. Avlarını genellikle yavaşça ziyafet çekebilecekleri yerin altına srklerlerdi. Kanın her damlasının, bir insanın kemiklerindeki yumuşak, yağlı iliğin her son izinin tadını çıkarırlardı.

Bir hırıltı, geçtiği sokaktan aşağıya doğru ilerledi ve başının tepesinden ayaklarının toplarına kadar bir ürperti gönderdi. Bir tuğla duvara sabitlenmiş tek ampul buradaki tek ışık kaynağıydı ve titremeye başladı, tam onları gördüğü sırada tamamen snmekle tehdit ediyordu.

Arkasında iki tane vardı. Bir çöp konteynerinin gölgesine girmeden önce pençeleri sürtündü ve tıslama sesleri duyuldu, o kadar hızlıydılar ki karanlığın çizgilerinden başka bir şey değillerdi.

Kalbi boğazına düğümlenen Loren, sokağın yarısında titreyen sıcak ışığa doğru aceleyle ilerledi. Nefesi vahşi soluklarla ciğerlerini parçaladı. Singer'ın tüyleri diken diken olmuş, sıcak tarafı bacağına dayanmıştı.

Eğer koşmaya başlarsa, sokağın diğer ucuna, ilerideki aydınlık caddeye ulaşabilirlerdi. Takılıp düşmemek için tasmayı birkaç kez eline doladı.

Neredeyse sokağın yarısındaki ampulün ışığının altında kalmıştı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, terli avuçları tasmayı ıslatıyordu. Tam hızını arttırmak üzereydi ki iki gölge daha sokağın ağzına süzüldü ve ilerideki sokağın güvenliğine giden yolu kapattı.

Dondu kaldı. Artık dört kişilerdi.

Ölümcül bir netlikle, kendisinin ve Singer'ın sürüldüğünü ve muhtemelen bir süredir sürüldüklerini fark etti.

İblisler bir kurt sürüsü gibi hareket ediyor, liderleri olduğu belli olan kişinin etrafında dönüyorlardı. Tüysüzdüler ve yarı bükülmüş arka ayakları üzerinde yürüyorlardı, duruşları o kadar kamburdu ki kemikli eklemleri önlerinde yere sürtünüyordu. Başlarında boynuz olmaması, bunların sokaklarda avlananlardan daha genç ve zayıf olduklarını gösteriyordu. Ama onun gibi biri için fark etmezdi, onu öldürebilirlerdi. Ve Singer'ı da. Etli boğazlarının derinliklerinden gelen hırıltılar Loren'e sırtlanların kahkahalarını hatırlatıyordu.

Loren uzaklarda bir yerden, kendini duvara, neredeyse yanından geçip gittiği ışığın sıcak parıltısına doğru koşarken gördü. O kadar hızlı hareket etti ki, titreyen ampulün hemen altındaki tuğlalara çarptı. Singer hırladı, kızın önünde koruyucu bir duruşa geçerken tüyleri diken diken oldu.

Randal'ın inine gitmeden önce Darien'in ona verdiği tabancayı almak için çantasına uzandığında parmakları titriyordu. Tek başına başa çıkamayacağı kadar çok iblis vardı ama savaşımadan teslim olmayacaktı. Ve Singer'a ulaşamayacaklardı. Ona dokunamazlardı, eğer yardım edemezse.

Duvara monte edilmiş ışık hızla yanıp sönüyor, tamamen sönme tehdidiyle karşı karşıya kaldığında parıltı her azaldığında onu kör ediyordu.

Ve iblisler yaklaştı. Boğazlarından Loren'in sürünün iletişim şekli olduğunu anladığı derin tıklama sesleri çıkıyordu. Pürüzsüz, neredeyse yarı saydam bir derileri ve jilet gibi keskin dişlerle kaplı geniş çeneleri vardı. Gözleri derinliksiz çukurlardan başka bir şey değildi, sanki şekilsiz kafataslarının içine taşlar itilmiş gibiydi.

Loren tabancayı solundaki en yakın iki iblisin üzerine doğrulttuğunda tabanca elinde titredi. İlerliyorlardı. Gölgenin bitip ışığın başladığı yeri test ediyorlardı.

Loren boştaki eliyle kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı, parmakları o kadar çok titriyordu ki zorlukla işbirliği yapılabiliyorlardı.

Favoriler kategorisinde onun adını bulduğunda telefon jöle gibi titredi. Ve yaklaşık iki haftadır ilk kez ARA tuşuna bastı.

-

"Dikkati dağınıkken bile nasıl kazanıyor?" Jack yemek masasında Darien'in karşısında oturduğu yerden mırıldandı.

"Adam bir tanrı," diye mırıldandı Lace, elindeki kartları yere atarken.

Ivyana da kendininkileri yere attı, neredeyse masadan kayacaklardı.

"Ailedeki tüm beyinleri nasıl elde etti?"

Darien bu kadar kötü bir ruh hali içinde olmasaydı gülümseyebilirdi. Ve dikkati dağınıktı, bu doğruydı. Açıkçası bu son poker raundunu nasıl kazandığına dair hiçbir fikri yoktu ama görünüşe göre kazanmıştı. Maximus mynet destelerini ona doğru iterken gülümsemesini bastırdı, Darien'in iki yanında oturan Travis ve Tanner ise nefeslerinin altında homurdandılar.

Darien viskisinin son damlasını da geri attı. "Ben yokum." Boş bardağı yere bıraktı ve sandalyesini geriye itti. Mynet yığınları için onlara "Sizde kalsın" dedi. Tam ayağa kalkacaktı ki cep telefonu masanın üzerinde vızıldadı.

Konuşmak istemediği biri olduğunu varsayarak, aramayı reddetmek için sola kaydırmaya başladı-

Ama sonra ekranda LOREN CALLA'nın yanıp söndüğünü gördü. Telefon anında kulağındaydı. "Loren."

"Yardıma ihtiyacım var." Bu kelimelerdeki panik kanını buza çevirdi.

Altı çift göz onun yüzüne dikildi, Şeytanların keskin kulakları bu kısa ve çaresiz cümleyi **a l g ı l a d ı** .

Darien çoktan kapıya doğru yönelmişti. "Neredesin sen?"

"The Miracle Plaza." Nefesi telefonu titretti. "Canopus Caddesi'nden çok uzakta değilim. Bir ara sokaktayım... Neresi olduğundan pek emin değilim-" Darien giriş holündeki kaseden anahtarlarını kaptığı gibi boğuk bir küfürle telefonu kesti. "Darien, özür dilerim. Telefonlarına cevap vermediğim için çok üzgünüm-"

"Boş ver şimdi bunları. Nefes almanı istiyorum Loren." Kendi tavsiyesini dinlemesi gerektiğini düşündü, çünkü ciğerlerine hiç hava girmiyormuş gibi hissediyordu. "Odaklanmana ihtiyacım var. İyi olacaksın; beni duyuyor musun? Seni bulacağım ve iyi olacaksın."

Darien ayaklarını botlarının içine sokup ön kapıyı açarken telefonun içinden bir inilti geçti.

"Dare," diye seslendi Maximus. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Darien elini sallayarak kovdu ve kapıdan çıktı. "Telefonundaki konum servislerini açmanı istiyorum Loren." Arabasına doğru koşarken botlarının altındaki çakıllar çıtırdadı.

"İblisler var, Darien," diye fısıldadı. "Bizi avlıyorlar." *Biz* derken kimi kastettiğini soracaktı ki arka planda köpeğinin havladığını duydu.

Telefondan şeytanların böğürtüleri gelirken küfür etme sırası Darien'deydi. "Konumunuzu açın. *Şimdi*, Loren." Çoktan arabaya binmiş, saatte seksen mil hızla geri geri giderek zamanında zorlukla açılan kapılardan geçiyordu.

Loren hıçkırarak, "Darien, özür dilerim-" dedi.

Sanki düşürmüş gibi telefon kesildi. Ama hırıltıyı duymadan önce değil.

Kızın çığlığını duymadan önce değil.

-

Ampul yandı.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki Loren olanları zar zor anlayabildi. Ampul kese kâğıdı patlaması gibi bir sesle patlar patlamaz - ve Singer'la birlikte içinde durdukları ışık diski karanlıkta iblisler hırladı ve saldırdı.

Tabancayı gölgelerin içine doğru ateşledi, geri tepme bileklerini morartacak kadar sert bir şekilde yankılandı. Her mermi gecenin içinde çatırdadı.

Bir kan püskürmesi oldu ve bir iblis ona bir kamyon gücüyle çarparken pençeleri köprücük kemiğindeki eti parçaladı. Keskin bir yanma ok gibi derinlere saplandı, bu his o kadar yoğundu ki neredeyse bayılacaktı. Düşünceleri, yere düşerken boğazını o dişlerden ve pençelerden koruması gerektiğini fark etmesine yetecek kadar berraktı.

Asfalta çarptı, kemikleri havlıyordu, bir eli tabancayı kavrarken diğer eli saldırının en ağır darbesini aldı. Jilet gibi dişler elini parçaladı.

Önünde karanlık bir şekil bulanıklaştı. Ona saldıran iblis ara sokaktan aşağı yuvarlanırken pençeleri derisinden sıyrıldı. İblis acı içinde bağırıyor, onu yakalayan karanlık şeklin darbeleri altında ayakta kalmak için mücadele ediyordu.

Singer iblisi üstünden atmak için onu yakalamıştı ve şimdi pençelerinin altında sıkıştırıyordu. Ancak şey keskin ve ölümcül elleriyle çırpınıp ısırıp savurdukça Singer'ın gücü azalıyordu. Sararmış dört pençe Singer'ın iki kaburgasının arasındaki yumuşak ete batarak derinlere saplandı.

Singer sırtını döndü ve acı dolu bir inilti çıkardı.

Loren nişan almak için çabalarken çılglık atıyordu. Ne söylediğinden emin değildi. *Hayır* olabilirdi. *Dur* da olabilirdi.

Tetiğe bastı.

Başka bir iblis ona doğru saldırdı ve silahı elinden düşürdü. Mermisi rotasından çıkıp tuğlaya çarparak onu kırmızı toza çevirdiğinde bir patlama ve çatırtı oldu.

Singer'a ulaşmalıydı; onu kurtarmalıydı.

Loren hareket etti. Hızlı, avcıların hareket ettiğini gördüğü gibi.

Bacağını kaldırdı ve iblisin kafasının yan tarafına sert bir tekme attı. İblis irkildi ve tökezledi, bu da ona silahı tekrar kapmak için yeterli zamanı sağladı. Geri döndü, nişan aldı ve açıkta kalan boynuna doğru atılırken açık ağzından bir kurşun sıktı. Kurşun bir beyin ve siyah, yapışkan kan patlamasıyla kafasının arkasını yırttı.

Kızın üzerine yığıldı ve çenesinin son bir tıkırtısıyla öldü.

Bacaklarını yukarı doğru iterek iblisin gevşek bedenini kenara itti ve dizlerinin üzerinde dönerek Singer'ın üzerine gelen iblise tekrar nişan aldı. *İkinci* bir iblis, çünkü Singer ilkini öldürmeyi başarmıştı.

O siyah dişler boğazını parçalayıp deriyi, kasları ve tendonları kolayca delerken Singer'ın vücudu acı içinde eğildi-

Loren ateş
etti.

Ve
kovuldu.
Ve
kovuldu.

Kafasında düşünmek için yer yoktu. Buz gibi, uyuşturan bir öfke üzerine çökerken kalbinde hiçbir şey hissedecek yer kalmamıştı. O iğrenç yaratığı öldürürken, onu *doğrarken*.

Ve hırlarken o da en az o yaratıklar kadar şeytandı,
"Yapma. Sen. Dokunma. Ona dokunma."

Soğuk, kanla kaplı zeminden kalkarak şarjördeki mermileri boşalttı, her atış gecenin içinde çatırdıyordu. İşini bitirdiğinde, yaratığın şekilsiz kafatası kurşunlarla delik deşik olmuştu. Siyah, pis kokulu kan buruşuk derisinden çizgiler halinde akıyor, hareket ettikçe asit gibi köpürüyordu.

Soğuk ve boş bir sessizlik sokağı kapladı. Her
yerde kan vardı. *Her yerde*.

Karanlık Loren'in görüşünü yuttu. Gözlerini hızla kırıştırdı, uyanık kalmak için mücadele etti, ayaklarının altındaki zemin tekrar tekrar yükselip alçaldı.

Singer'a ulaşmalıydı. Onun iyi olduğundan emin olmalıydı-

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, ona doğru topallayarak ilerleyen Singer'ın dişlerinin arasından kısık, ağlamaklı bir inilti çıktı. Kulakları başının üzerinde düz duruyordu ve gözleri parlıyordu.

Onu ısırılmış ve hırpalanmış halde gören Loren kendini daha fazla tutamadı. Bacakları çöktü, diz kapakları kaldırım taşlarına çarptı.

Sürünerek ona doğru ilerledi, kan birikintilerinin arasından geçerek onu kucağına aldı, tıpkı onu sokakta bir karton kutunun içinde inlerken bulduğu o meşum gecede olduğu gibi.

O karanlık sokakta ne kadar oturduklarından emin değildi; titriyorlardı ve kendilerinden olan ya da olmayan kanla kaplıydılar. Singer'ı sıkıca tutarken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı, kalbi avucunun altında çarpıyordu. Kasları acı içinde kasılıyor, burnu düzensiz nefeslerle ılık çalışıyordu.

Kolları Singer'ın ağırlığı altında titrerken onu kucağına aldı ve ara sokaktan dışarı taşıdı. Bedeni sanki ruhu artık bedenine bağlı değilmiş gibi havada duruyordu. Titreyen dudaklarından hırıltılı nefesler dökülüyordu

ama histeri krizinin içinden Singer'la konuşarak her şeyin yoluna gireceğine dair söz verdi. Her şey yoluna girecekti.

Buna inanmak istedi. Buna inanmayı çok istiyordu.

Darien onları bulduğunda neredeyse Kızıl Yıldız Bulvarı'na varmışlardı.

Darien, Canopus Caddesi'nde gıcırdayarak durdu ve Loren'in kaldırımında topallayarak yürüdüğünü, kollarının taşıdığı kanlı ve hırpalanmış yumrunun ağırlığı altında zorlandığını gördü.

O kanlı ve hırpalanmış yumru onun köpeğiydi.

Loren o kadar çok kanla kaplıydı ki onu zar zor tanıdı. Gömleği ve kot pantolonu neredeyse simsiyahtı ve kendisi de köprücük kemiğinin yanındaki derin bir yaradan kan kaybediyordu. Kirli yüzü o kadar solgundu ki, nasıl olup da hâlâ bayılmadığını merak etti.

Zaman, tekrar ileri atılmadan önce acı dolu bir an için geçmeyi bıraktı. Arabadan nasıl çıktığından emin değildi ama bir sonraki bildiği şey ona doğru yürüdüğü oldu. Onu yakından gördüğünde dünya ayaklarının altında dönmeye başladı. Zamanında yetişemediğini fark etti.

Çok geç kalmıştı.

Darien yolcu kapısını açıp içeri girmesine yardım ederken Loren konuşmadı.

Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdığında en yakın veteriner ofisini aramaya başlamıştı bile. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kusacağına yemin edebilirdi. İlk ofis cevap vermeyince bir başkasını aradı.

Ve bir tane
daha. Ve bir
tane daha.

Hiçbiri a ç m a d ı . Geç olmuştu ama bu lanet olası işletmelerden en azından *birinin* acil bir durum için cevap vereceğini düşünmüştü-

Loren hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı, köpeğine nefesli bir sesle şarkı söylerken ileri geri sallanıyordu.

Telefon çaldı, çaldı ve çaldı. Başka bir telesekreter açtı.

Kahretsin. *Lanet olsun.*

Darien'in eli direksiyonda sıkılaştı, karanlık yol lastiklerin altında uçuşuyordu.

"Sus, küçük bebek, tek kelime etme. Annen sana bir alaycı kuş alacak." Şarkı sözleri boyunca burnunu çekti, köpeğin başını okşadı. "Ve eğer o alaycı kuş ölmezse, annen sana bir elmas yüzük alacak." Darien ona şarkı söylerken köpek bir kez olsun gözlerini ondan kaçırmadı ama boş kahverengi gözleri saniyeler geçtikçe daha yavaş kırışmaya başladı. Darien, Singer'ın kalbinin her atışını duyabiliyordu, her vuruş giderek ağırlaşan ve yavaşlayan yorucu bir gümbürtü gibiydi.

Darien küfür etti ve bir başka çağrısı daha sesli mesaja düşünce telefonunu ön konsola fırlattı. Köpeği doğruca Angelthene General'in acil servisine götürmeye karar verdiğinde, trafiğin içinden geçerek arabayı sürmeye devam etti. Orada biri yardım edebilirdi. Eğer yardım etmek istemezlerse, onları yardım etmeye *zorlayacaktı*.

Loren şarkı söylemeye devam etti, sesi kalın ve titrekti. "Ve eğer o elmas yüzük pirinç çıkarsa, annen sana bir aynalı cam alacak." O kadar çok ağlıyordu ki kelimeleri zorlukla oluşturabiliyordu. Ama denemeye devam etti. Ölmek üzere olan köpeğini kollarında ileri geri sallamaya devam etti. "Ve eğer o ayna... Eğer... kırılırsa..." Sesi kesildi. Darien onun nefesinin yumuşak, panik içinde ciğerlerini terk ettiğini duydu.

Sessizlik arabayı kapladı. Kalp atışlarından biri hızlanırken, diğeri zayıf bir çarpıntıya dönüştü.

Darien yolun kenarında durduğunda çakıllar patladı.

Loren köpeği nazikçe salladı. "Şarkıcı," diye fısıldadı. Tek kelime bir yalvarış gibiydi. Bir duaydı. Onu tekrar sallamaya başladı. "Eğer o... ayna... kırılırsa," diye şarkı söylemeye çalıştı ama kanlı bir elini dudaklarına bastırıp ağzını sessiz bir çığlıkla açarken boğuk bir hıçkırıkla kelimeler kesildi.

Darien bunu hissettiği anda duydu da; kalbi sessiz ve hareketsiz kaldı. Bir an önce Loren'e sevgiyle bakan kahverengi gözler, Singer'ın ruhu olan alev sönerken bomboş kaldı...

Ve dışarı çıktı.

Köpek ölmüştü.

Singer ölmüştü.

Loren'in sözleri güçlükle seçilebilen iniltilerdi. "Hayır. Hayır-lütfen." Kulağını k peğın göğsüne dayadı ve sanki kalbini yeniden çalıştırmaya ikna edebilecekmış gibi onu nazikçe bir kez daha salladı. Bir kolunu k peğın vücuduna doladı, diğ er koluyla da sarkık kulaklarını okşadı ve belki bir tanrı dışında kimseye seslenmedi: "Bekle... *lütfen*. Bunu yapmayın. Onu benden alma. *Bekle*." Hıçkırıklar vücudunu sararken yüzünü onun k rk ne gömdü.

Darien ona doğru eğilip araçtaki sınırlı alanda elinden geldiğince sarılırken hiçbir şey söylemedi. Burada kelimelerin hiçbir hükmü yoktu; hiçbir şey bunu d zeltemezdi. Bu onun s yleyebileceğ  ya da yapabileceğ  her şeyin ötesinde bir şeydi.

Bir arkadaşını kaybetmişti. Her şeyden önce bir k peğ  - dünyada sevdiğ  insanı incitecek hiçbir şey yapmayacak tek yaratığ .

 ld kleri zaman hariç.

Loren başını Darien'in omzuna yaslayacak kadar eğildi, kolları hâlâ k peğ ni göğsünde sıkıyordu. Ona doğru eğilmiş olmasına rağmen, şu anda istediğ  şeyin sarılmak olup olmadığından emin değildi.

Ama aklına gelen tek şey buydu.

-

Darien yatağının önünde volta atıyordu.

Saatler geçmesine rağmen Loren s itinden çıkmamıştı. Hell's Gate'e geri döndüklerinde ve adam arabadan inmesine yardım etmeye çalıştığında, Loren'in içinde bir şeyler kopmuştu.  ığlık atmış,  ırpınmış ve neredeyse adamın yüzünü tırmalamıştı. Kendini kaybettiğ  o vahşi yerden geri dönmesi uzun zaman almıştı ve sonunda döndüğünde, Singer'ı bahçeye gömmesine yardım etmişti.

Uzun bir süre k peğın mezarı önünde diz çöktü. Darien onun yanında durmuş, hiçbir şey söylememiş, sadece ona ihtiyaç olduğ nda yanında olmuştu. Sonunda Darien'in onu içeri götürmesine izin verdiğ nde, Darien onun yaralarını sardı. S ylediğ  hiçbir şeye cevap vermemişti, gözleri ifadesizdi. Tanıdığ  sevimli, neşeli kızla korkunç, boş bir tezat oluşturuyordu.

 inde bir şey ölmüştü; sevdiğ  hayvanla birlikte göçüp gitmişti. Saatler önce o s itte kaybolan kız eski halinin bir kabuğuydu ve Darien tüm bunlardan kendisinin sorumlu olduğ  gibi korkunç bir hisse kapıldı.

Saat sabahın beşine yaklaşırken, yatağının ayakucunda yere çöktü ve oturur pozisyonda, başını karyolaya yaslayarak uykuya daldı.

Dört saat sonra sarsılarak uyandığında kendini dinlenmiş hissetmiyordu. Duş aldı ve bir sonraki hedefi için hazırlandı.

Zemin kata inerken Loren'in kapısının önünde durakladı. Kulağı Loren'in kalp atışlarını duydu, ritmi hâlâ uyuduğunu düşündürecek kadar yavaş ve sabitti.

Tanner'ı aşağıda buldu ve ses kayıt cihazını ona vererek klibi yüklemesini ve ses tanıma yazılımından geçirmesini istedi. Kurye cep telefonunu tekrar kullandığı anda, şehrin ne kadar uzağında olursa olsun, aramanın izini sürebilecek ve kim olduğunu, daha da önemlisi kimin için çalıştığını bulabileceklerdi.

Arabasına doğru ilerlerken ve bir sonraki hedefinin izini sürmesini sağlayacak bir sabıka fotoğrafı çekerken, kendini üçüncü katta ışıkla parlayan pencerelere bakarken buldu. Loren uyandığında onun arkadaşlığına ihtiyaç duyarsa diye burada kalmaktan başka bir şey istemiyordu ama kendini kandırmaması gerektiğini de biliyordu. Dün gece olanlardan sonra -köpeği onun yüzünden öldükten sonra- Loren artık ondan eskisinden daha çok nefret edecekti.

Ve bunu hak etmişti. Hak etmediği şey oydu. Onu asla hak etmemiştii ve hak ettiğini düşünmekle aptallık etmişti.

Bu durumda iki kişi olduklarını düşündü.

Çünkü şimdi kendisinden, son derece uzun ve acı dolu hayatında hiç olmadığı kadar nefret ediyordu.

-

Göçebe vampir Darien'e onu öldürmemesi için uzun uzun yalvardı.

Dinlemedi. Darkslayer'lar dinlemezdi ve hedefleriyle pazarlık yapmaya tenezzül etmedikleri de kesindi.

Darien, geçen hafta kendisini kiralayan meçhul kişinin isteği doğrultusunda onu yavaşça ve iyice parçalamak için acele etmedi. Her ne kadar o kişi bunun hızlıca yapılıp yapılmadığını, hedefin boğazını kesip kesmediğini ya da onu parçalara ayırmak için acele edip etmediğini asla bilemeyecek olsa da

birkaç saat boyunca emirlerine uydu. Çünkü o da en az onu tutanlar kadar canavardı.

Ama her ne kadar onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışsa da, hedefi durması için ona yalvarırken attığı her çılgılık, inlediği her kelime ruhundan geriye kalanları biraz daha kemiriyordu. O kara parçanın yakında uçup gideceğine ve onu söylentilerin iddia ettiği gibi şeytani bir kabuk olarak bırakacağına inanıyordu.

Onun gibi insanların ruhlara ihtiyacı yoktu; ruhlar iyi ve dürüst insanlar içindi. İyi bir insan olmadığı gibi dürüst de değildi.

Umurunda olmamalı. Zerre kadar umursamamalıydı.

Ve umursamadı.

En azından kendine böyle söylemeye çalışıyordu.

-

Darien akşam sekizden kısa bir süre sonra, neredeyse boş olan park yerinde Arthur'un arabasını gördükten sonra kendini Lucent Enterprises'da buldu.

Silah teknisyeni yaklaştığını hissetmiş olmalı ki onu özel laboratuvarının kapısında karşıladı. Kapı açıldığında Darien çaldığı parmak izlerini ön taraftaki tuş takımında kullanmaya hazırlanıyordu.

"Ön girişte buluşabileceğimizi hatırlatabilir miyim?" Arthur kaşlarını çatıyordu. "Çalıntı parmak izleri cep telefonu çağında her zaman gerekli değildir ve senin de bir silah teknisyeni arkadaşın var." Arthur, Darien'in buraya gelmeden önce temizlediği mavi vampir kanını görebilecekmiş gibi ona baktı.

"Bunun neresi eğlenceli Arthur?" Darien alay etti.

Ama Arthur gülmedi. "Loren nerede?" diye sordu Darien'in laboratuvara girmesine izin vermek için kenara çekilirken. Tek ses makine uğultusuydu.

Darien kaşlarını çatı, Arthur'u içeride takip ederken elleri kot pantolonunun cebindeydi. Sıra sıra dizilmiş floresanları bir ayna gibi yansıtacak kadar temiz olan zeminlerde volta attı. "Son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyor."

"Yazık," diye iç geçirdi Arthur. "Ona oldukça düşkündün. Onu buraya getirdiğinde, sonunda birini bulduğunu ve yuva kurduğunu ummuştum."

Darien volta atmayı bıraktı. "O benden daha iyisini hak ediyor, Arthur." Sesi derin bir pişmanlık yüklüydü. "Normal birini hak ediyor. Sadece onunla aynı odada bulunarak onu tehlikeye atmayacak birini. Onun etrafında *var* olarak." Başını tiksintiyle salladı ve hâlâ nemli olan saçlarını geriye itti.

Arthur düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Ya hayatı boyunca zaten tehlikeye?" Buruşuk ellerini önünde kavuşturdu. "Ya sadece insan olması bile kurtarılmaya ihtiyaç duyması için yeterliyse?"

Darien'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, ya Loren'in acı çekmesini engellemeye çalışmak ona daha fazla acı çektirmekle sonuçlanırsa?" Darien başını sallamaya başladı ama Arthur devam etti. "Bence belki de senin gibi birine ihtiyacı vardır. Dünyadaki yerini bulana kadar onu koruyabilecek birine. Bu dengesiz sistemin acısıyla yüzleşebilecek ve bunu kaldırabilecek birine."

"Onunla birlikte olmamdan iyi bir şey çıkmaz. Bunu riske atmayacağım." İçini çekti ve Loren'i öptükten iki gün sonra duygusal olarak nasıl çöktüğünü itiraf ederken Arthur'a bakamadı. "Aynı zamanda ondan uzak durabilir miyim bilmiyorum Arthur. Geçen hafta ben... Cehennem Kapısı'ndaki kütüphanenin kapılarını menteşelerinden kırdım. Bir sürü tabağı parçaladım. Sehpayı tam anlamıyla ikiye böldüm. Diğer Şeytanların ödünü kopardım."

Öfkesini kontrol altına alma konusunda her zaman çok dikkatliydi, onu sadece yeraltı dövüş ringlerinde ve hedefleri üzerinde serbest bırakırdı. Kendi evinde, *ailem* dediği insanların yanında öfkesinin kabarmasına neden olan hiçbir şey olmamıştı. Loren ortaya çıkana kadar.

Ona sahip olamayacağını anlayana kadar değil.

"Bayan Calla'ya bu durum hakkında ne düşündüğünü sormayı denediniz mi?" Darien'in yüzündeki düşünceli ifadeyi gören Arthur ona küçük bir gülümseme verdi. "Bence Darien, belki de onun konuşmasına izin vermelisin. Bu yaşadığın iç çatışmaya yardımcı olabilir."

Darien bir masaya doğru yürüdü ve arkasına yaslandı. "Sanırım şansımı kaybetmiş olabilirim. Son zamanlarda onu kendimden uzaklaştırmak için iyi bir iş çıkardım."

Arthur, "Bırak o sana gelsin," diye önerdi. "Bir şeye biraz zaman ve nefes alma alanı tanırsanız bulduklarınız sizi şaşırtabilir."

Darien içini çekti ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Zaman ve nefes alma alanından bahsetmişken, son zamanlarda ilgini çeken bir şey buldun mu?"

"Ben yaptım." Tezgâhın üzerinde duran gümüş bir evrak çantasının yanına gitti. Mandallarını açtı ve içinden bir rulo kâğıt çıkardı. Darien'in önündeki masaya yaydı ama hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu, çünkü çizimler yeterince şey anlatıyordu.

Onlar planlardı.

"Arcanum Kuyusu." Darien sanki rüzgârı kesilmiş gibi hissetti.

"Bir kopyası," diye düzeltti Arthur.

"Bunları nereden buldun?"

"Veri tabanlarımızda biraz araştırma yaptım ve bazı kısıtlı dosyalar buldum. Bunları kimin oluşturduğundan emin değilim ama öğrenmeye niyetim var."

"Kısıtlı dosyalara erişmeyi nasıl başardınız?"

"Oh, oldukça kolay oldu. Senin o küçük numaranı kullandım ve bir dizi çalıntı parmak izi taktım."

Darien gülümsedi. "Bir daha ben ve çalıntı parmak izlerim hakkında mızımızlandığını duymak istemiyorum." Arthur kıkırdadı. Darien çizimlere tekrar baktı. "Bana öyle geliyor ki biraz araştırma yapman gerekecek dostum."

Arthur kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Başladım bile. Sanırım yakında bir sürü iskelet bulacağız."

"Beni haberdar et."

Lucent Girişimcilik'ten birinin Arcanum Kuyusu kopyasının arkasında olduğu gerçeği...

İyi bir şey değildi. Bu kişinin sadece parası yoktu, aynı zamanda güçlüydü de. -Kanun ve Hava Filosu tarafından güvenilen bir kişi. İleride dikkatli adımlar atmaları gerekecekti.

Annesinin en yakın arkadaşlarından biri olan adam gülümsedi, mavi gözleri parlıyordu. "Yapacağımı biliyorsun." Planları rulo haline getirirken Darien bir şey hatırladı.

"Peki ya sizden yapmanızı istediğim ölüm sonrası DNA testi? Sonuçlar henüz gelmedi mi?"

Arthur elini sallayarak, "Ah evet, ne kadar da unutkanım," dedi. "Sonuçları analiz etmeyi bu öğleden sonra bitirdim." Planları tekrar bavuluna yerleştirdi.

"Ve? Atanın kim olduğunu öğrendin mi?"

"Babasıydı." Darien kaskatı kesildi. Arthur ona döndü, usulca gülümsedi ve "Kim olduğunu çok iyi biliyorum," dedi.

Dilek eşmesinin taş dudağı Loren'in çıplak dizlerini ısırarak üzerine diz çökmesine neden olurken, katlanmış bacakları sırtına vuran soğuk rüzgârın onu aşağıdaki esneyen çukura itemeyeceğı kadar açıkta duruyordu.

Bisikletin arkasında, bir diğeriyle birleşen toprak yolun kenarındaki çimenlerde yattığı yerde, tekerlekler hâlâ dönüyordu. Jant tellerinin tıkırtısı kilometrelerce öteden duyulabilecek tek sestti. Şehrin olağan gürültüsü - araba kornalarının sesi, asfalttaki lastiklerin gıcırtısı, nehrin çağıltısı, sohbet eden yayaların gürültüsü- burada duyulmuyordu. Daha karanlık bir dünyanın sessizliğıydi, sanki bir kapı onu içeri almak için geri çekilmişti.

Çeşmenin kenarında bir kova duruyordu. O kadar paslanmıştı ki, dibi deliklerle doluydu.

Loren bir yumruğunda sustalı bir bıçak tutuyordu. Diğerinde ise Cehennem Kapısı'nın giriş holündeki kaseden aldığı iki parça gümüşü taşıyordu.

Her zaman olduğu kişi olmasına ve son birkaç ayda yaşananların bu gereğı değıştirmek için hiçbir şey yapmamış o l m a s ı n a rağmen, sustalıyı açıp avucunu keserken elleri bir şekilde titremedi.

Paslı kovanın üzerine tuttu, kanı dibe vurdukça çınlıyordu. Kanıyla birlikte, buraya girmek için gerekli olan ücret olan iki gümüş parçasını da attı.

Sapından tuttu ve kovayı çeşmenin derinliklerine fırlattı. Dibe ulaştığını gösteren bir sıçrama ya da çınlama olmadı. Hayır, burada sadece sessizlik vardı.

Ölümün sessizliğıydi.

Loren derin bir nefes alarak başını geriye eğdi.

İçinde bir ışık sönmüştü. Geçtiğimiz hafta boyunca geçen her gün bir öncekinden daha acı vericiydi. O günlerin çoğunu Cehennem Kapısı'ndaki süitinde tek başına geçirmiş, avcıların kapısının önüne bıraktığı yiyeceklerden başka zamanı gösteren hiçbir şey olmamıştı. Her saatin geçip gidişini bir hayalet gibi izliyordu, içi boşalmış ve sürükleniyordu, etrafındaki dünyada olup bitenlere dair çok az şey hissediyordu.

Böylesi daha iyiydi. Kendini acıdan ayırmak, onun bir parçası olmaktan daha iyiydi.

Sis, kahverengi alanın dış kısımlarından içeri doğru dalgalanmaya başladı ve çeşmenin etrafında kıvrıldı. Uzaktaki gökdelenlerin silüetleri dönen, donuk kütlenin içinde kayboldu ve çok geçmeden sis onu bütünüyle yuttu.

Sıcaklık iliklerine kadar işlemişti. Uzaktaki yıldız ışığının, güneşsiz bir dünyanın soğuguydu bu. Aşksız bir dünyanın.

Loren gözlerini kapattı.

Crossroads hakkında pek çok hikâye duymuştu. Sadece bu şehirde üç tane vardı: İncir Ağacı, Tebeşir Kapı ve Dilek Çeşmesi. Bu Kavşak'ta, çeşmenin derinliklerinde yaşayan Dul Kadın'ı biliyordu; yapabileceği düzenlemeleri.

Loren gözlerini açtığı anda hâlâ çeşmenin kenarında diz çökmüş duruyordu. Ama artık tarlada değildi.

Uzun, karanlık bir odanın penceresiz duvarları onun etrafında kıvrılıyordu. Çeşmenin diğer tarafındaki gölgeler o kadar kalındı ki, ölümlü görüşü onlara nüfuz edemiyordu, ama şimdi hangi ebedi varlığın onu içeriden izlediğini biliyordu.

Loren çenesini kaldırdı. "Bir pazarlık yapmaya geldim."

Gölge titredi. Tıslamalar duvarlardan sekti. Kanalizasyona nem damladı, ses kendini tekrarladı, tekrarladı ve tekrarladı.

"Bana o nefis insan kalbinin arzularını anlat," dedi çocuksu bir ses. "Söyle bana Liliana Sophronia, ne için pazarlık yapmak istiyorsun?"

BÖLÜM IV
KIZIL YILDIZ TAPINAĞI

"Ne dedin sen?" Loren fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Seni adınla çağırdım," dedi örümcek. "Sana başka bir isimle seslenmemi ister misin?"

Loren'in sesini bulması uzun zaman aldı ama örümcek sabırsızlık belirtisi göstermedi. Loren, dünyadaki tüm zamana sahip olmanın ve birkaç yüzyıl görecekt kadar uzun yaşamının birine bunu yapabileceğini hayal etti.

"Bilmiyordum," dedi Loren, sesi bir davul kadar boştu. Bir davul kadar Kalbini. "Gerçek adımlı hiç bilmedim."

"Artık biliyorsun," dedi Dul. "Bence bir teşekkür borçlusunuz, değil mi?"

"Sorularım var." Dul o kadar hareketsiz duruyordu ki bu rahatsız ediciydi ve yaşam alanının kokusu Loren'in boğazında yağ gibiydi. O kadar yoğundu ki tadını alabiliyordu. "Eğer ben *Loren-Liliana-Sophronia* isem, o zaman Erasmus Sophronia'nın soyundan geliyorum demektir."

"Sen sadece kanı sulandırılmış bir soydan gelmiyorsun," dedi örümcek. "Sen onun kızıydın. Magnum Opus'un yaratıcısının çocuğusun."

Loren başını sallıyordu. "Bu hiç mantıklı değil. Ölüm belgesini gördük." Arthur, Darien'e hem Erasmus Sophronia'nın hem de Elix Danik'in belgelerinin fotokopilerini vermiş, Darien de bunları Loren'e göstermişti. Matematik mantıklı gelmiyordu. Ölüm tarihleri Loren'in doğumundan çok önceydi, neredeyse bin yıl önce.

"Korkarım size verebileceğim bilgi tükendi." "Lütfen-"

"Size söyleyebileceğim tek şey daha derine inmeniz. Eğer bir kişi yeterince saklanmak istiyorsa, bunu yapmak için çok çaba sarf edecektir. Eminim siz de

Bu."

Loren'in aklı karışmıştı. "Ölüm belgesinde sahtecilik mi yapmış?"

Bir sessizlik ritmi. "Sana verebileceğim bilgi burada tükeniyor," diye tekrarlardı örümcek.

"Ölüm tarihini değiştirmesinin ne anlamı olabilir ki?" Loren bu soruları örümceğe sormaktan çok kendine soruyordu. Örümcek bunu anlamış gibiydi, çünkü üçüncü kez tekrarlama zahmetine girmede. "Bunu neden yapmak istesin ki?" Arthur'un DNA testinin sonuçları kemik tozunun Erasmus Sophronia'ya ait *olduğunu* gösteriyorsa, bu onun öldüğü anlamına geliyordu. İnsanların onun kemik gücüne sahip olabilmesinin tek yolu buydu; eğer ölmemiş olsaydı, kazacak bir mezarı da olmazdı. Bu da onu sorusuna geri döndürdü ve bir başkasının ölüm belgesindeki tarihi değiştirip değiştirmedini merak etmesine neden oldu.

Yine aynı soruyla karşı karşıyaydı: Bir insan bunu neden yapmak ister ki?

"Benimle bir pazarlık yapmaya gelmişsin," dedi Dul Kadın. "Ne teklif etmek istediğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Konuş çocuğum. Bana isteklerini söyle."

Burada bulunma nedenini hatırladığında Loren'in kalbinde keskin bir sızı oluştu. "Sevdiğim birini kaybettim."

"Evcil hayvanınızdan bahsediyorsunuz."

"O bir evcil hayvan değildi," dedi Loren, boğazı düğümlenerek. "O benim arkadaşımdı."

Dul ona baktı. "Ve siz de bu arkadaşınızın ölümden dönmesini istiyorsunuz."

"Evet," diye mırıldandı Loren. "Evet, bunu çok isterim."

Örümcek isteği tarttı. Loren yaratığın vereceği cevabı çok önceden görmüştü. Yine de bu cevap midesine bir yumruk gibi inmişti. "Korkarım-"

"*Lütfen,*" diye fısıldadı Loren. "Sana ne istersen veririm. İstedğin fiyat nedir? Bir şeyler olmalı."

Dul düşündü. *Damla, damla, damla*, nem devam etti. Sonunda Dul şöyle dedi: "Genellikle bir şeyler olur. Ama ziyaretçilerimin çoğu sizden çok daha elverişli koşullarda."

"Loren, "Daha *elverişli* bir durumda olsaydım fiyatınız ne olurdu?" diye sordu. durum?"

Örümcek sanki uzun süre hareketsiz kalmaktan rahatsız olmuş gibi pozisyonunu hafifçe ayarlarken, kemiklerin birbirine çarpması gibi bir takırdama sesi duyuldu. "Genellikle bir insanın hayatından yıllar eksilir. Ya da çok fazla bilgiye sahiplerse belki de bilgidir. Bazen de güzelliştir. Ve itiraf etmeliyim ki güzelliğiniz oldukça cezbedici bir şey. Beni..." Örümcek şapırdayan bir ses çıkardı. "Beni susatıyor."

Loren'in gözlerinin arkasındaki boşluk yandı. "Vereceğim. Artık istemiyorum, sen alabilirsin."

Bir duraklama, ağır ve sessiz. "Korkarım bu yeterli değil."

Loren yüzünün hangi duygulara ihanet ettiğinden emin değildi ama çeşmenin içine tuhaf bir hava girmişti. Biraz acıma hissi uyandırdığını düşündü.

"Bunca yolu boşuna geldiğinize göre, gücüm yettiğince size bir sorunun cevabını hediye edeceğim." *Damla, damla, damla.* "Sorabilirsin. Ve eğer cevaplayamayacağım bir soruysa, başka bir soru sorabilirsin."

"Pekâlâ," diye homurdandı Loren. "Kanımın peşinde kim var ve onları nasıl durdurabiliriz?"

"Bunlar iki soru ve ikisine de cevap veremem. Başka bir soru seçin."

Loren'in çenesi gerildi. "Bu kadar çok bilgi birikimine sahip olup da bunları paylaşamamak işe yaramaz."

"Güven bana çocuğum," dedi örümcek, "içimden çıkmak için yalvaran pek çok gerçek var. Onları içimde tutmanın yüküyle derim gerilmiş gibi hissediyorum ama dünyamızdan daha eski bir büyüyle gizlilik yemini ettim. Şimdi git ve bir başkasına sor."

Loren hızla düşündü, sormak istediği sorular kafasının içinde birbiriyle çarpışıyordu. "Ana Parşömen'in diğer yarısını nerede bulabiliriz?"

"Çoktan bulundu ve benim gözümünden bile saklanıyor. Birisi ona sahip olmak için Solgun Adam'la pazarlık yaptı." Başka bir Kavşak'ın başka bir yarattığı. İsimsizlerden bir başkası.

"Arcanum Kuyusu nerede? *Orijinal* Kuyu?"

Sinsi bir kıkırdama. "Korkarım bunu size söyleyemem. Ayrıca, tek boş sorunuzu çoktan kullandınız."

"Peki ya sana gerçek adınla seslenseydim?" Örümceği oluşturan puslu gölgeler kaskatı kesildi. Loren, "Ya sana *Araneae deseydim?*" diye devam ederken örümcek hiç ses çıkarmadı.

Loren İsimsizler hakkında ortaokulda bir şeyler okumuştı ve Singer ölmeden önce Cehennem Kapısı'nda geçirdiği son günlerde onlar hakkında daha fazla şey öğrenmişti. Kütüphaneden kimsenin rafında yeri olmayan eski kitapları kontrol etmişti. İsimsizler'in İsim Yasası'na bağlı olduğunu biliyordu; yaratıklardan birinin ismini bilmek, onu bilen kişiye onun üzerinde belli bir seviyede güç vermek demekti.

Örümceğin sesi alçaldı. "Açıklamamaya yemin ettiğim bazı şeyler var."

"O zaman bana ne yapabileceğini söyle." Loren çenesini indirdi ve mırıltıya benzer bir sesle ekledi: "Araneae." Örümcek sessiz ve hareketsizdi. "Eğer ben Erasmus Sophronia'nın kızıysam, neden Kuyu'nun nerede olduğunu bulamadım?"

"Çünkü onu bulmayı gerçekten istemiyorsun, çocuğum," dedi Dul. "Baban Kuyu'yu sakladığında, gücü sadece kendisine verdi. Uzun yıllar boyunca yaşayan tek bir ruha bile ait olmadı - ta ki doğurduğu kız büyüyüp bir kadın olana ve onun yeteneklerini miras alana kadar. Ancak babanız yaptığı hatanın asla tekrarlanamayacağından emindi; Kuyu'yu yeniden yaratmaya yönelik tüm girişimler başarısız olacaktı. Ve başka bir kişi onu yapmayı başarsa bile, prima materia sadece efendisini, yani orijinal Yaratıcıyı dinleyecekti."

"Parşömen bunu kastediyordu," diye düşündü Loren. "'Kanımın kanı' derken kastettiği buydu." Zihni çalkalandı, önündeki çeşmenin esneyen çukuru karanlık bir iksir gibi çalkalanıyordu. Yıllar boyunca bu yaratığa sunulan tüm kanların bakırımsı kokusu boğazını düğümledi. "Babam bunu nasıl başardı? Bir insan prima materia'ya nasıl erişebildi?"

"İçimizden biriyle anlaşma yaptı, İsimsiz'le." Örümceğin sesi duvarların üzerinden süzülüyordu. "Ignis'in biz cehennem varlıklarından birinin gerçek adını öğrendikten sonra, İsimsiz ona tanrıların yaratığına erişim izni verdi ve Erasmus bunu Arcanum Kuyusu'nu yaratmak için kullanmaya devam etti."

"Onu nasıl yok edebiliriz?"

"Bu geri alınamaz, Liliana Sophronia. Ve onu yok etmeye çalışmak, dahil olan herkes için ölümcül sonuçlar doğuracaktır."

"Onu nasıl bulabilirim?" O kadar zor nefes alıyordu ki, sesi sümüksü duvarlarda yankılanıyordu. "Nereye bakabilirim?"

"Kendi içinizde," dedi Dul.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye tersledi Loren, "ve dürüst olmak gerekirse, senin bilmecelerinden bıktım."

Örümcek kıpırdandı. "Pekâlâ. Ne olursa olsun, paylaşabileceğim tek şey bu. Ve *dürüst* olmak gerekirse, çok şey paylaştım. Dinlememeyi seçtiyseniz bu benim suçum değil."

Loren önünde çalkalanan fiskiyeye baktı. Yansıması bulanık ve çarpıktı ve teni beyaz parlıyor gibiydi. "Buraya gelmemeliydim bile," diye mırıldandı.

"Bir uyarıda bulunayım," diye araya girdi Dul. Loren başını kaldırdı. "Büyünü kullanırsan ölürsün Liliana Sophronia."

Loren onun gölgelerine baktı. "Benim sihrim yok." Herkesin öyle olduğunu düşünmesi onu hayal kırıklığına uğratmaya başlamıştı.

"Ve susamadım." Garip bir duraklama oldu. "Boynuna taktığın şey senin sıradan biri olmadığını yeterince göstermiyor mu?"

Loren'in parmakları tılsıma gitti - merkezinde kapalı bir göz olan kolyeye. "Avertera tılsımı sadece auramı gizliyor."

"Ben o kolyeden bahsetmiyorum, çocuğum. Bebekliğinden beri taktığın kolyeden bahsediyorum. *Zor zamanlarda bana sarıl ve Yalancı'dan dilek dile.* Bu sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

Loren başını sallıyordu. "Anlamıyorum."

"Ama olacaksın. Bu dilek, ihtiyaç duyduğunda kullanman için baban tarafından sana satın alındı. Ve sen de Yalancı'dan dilek dilemelisin. Bu senin tek şansın olacak." Örümceğin sesindeki aciliyet Loren'in omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, aniden başı dönmüştü. Dövmesi parlıyordu, tıpkı tuhaf yansımasındaki teni gibi. Güneş kolyesindeki işlemenin ardındaki anlam kafatasının içinde titreşiyor, anlaması için yalvarıyordu. Belki de anladığını düşündü. "Buradan nasıl çıkacağım?"

"Sen nasıl geldiysen öyle, çocuğum. Kan."

Loren pıhtılaşan yarasını tekrar keserek açtı ve dizlerindeki esneyen çukura kan damlattı. Sis tekrar yaklaşmaya başladığında, örümceğin sesi bulanık karanlığın içinden süzüldü.

"Merak ediyorum," dedi yaratık. "En fazla on yıl yaşayabilecek bir hayvanı neden bu kadar önemsiyorsun?"

"O benim arkadaşımdı," diye tekrarladı Loren. Sis daha da yoğunlaştı.

"Çoğu insanın bir sürü arkadaşı vardır." Örümceğin sesi belli belirsiz yankılanarak Loren'in her yanından tekrarlanıyordu, sanki bir yerine on iki örümcek varmış gibi.

Loren cevap vermek için ağzını açtığı anda sis çoktan üzerine çökmüş, kalın ve sütlü bir battaniyeye dönüşmüştü. Örümceğin onu duyup duymayacağından emin değildi ama yine de cevap verdi ve eğer kalbi camdan yapılmış olsaydı o anda kırılırdı, öncekinden daha kötü bir şekilde, göğsündeki boşluğu parçalarla doldururdu.

"Bilmiyorum."

-

Darien, Discovery Square sokaklarında yaya olarak takip ettiği hedefini yakından izliyordu. Bu hedef sadece iki yüz bin altın mynet değerinde olmakla kalmıyor, aynı zamanda taklitçi cinayetleriyle tanınan organize bir şiddet suçluları grubunun üyesiydi.

Özellikle de Randal Slade ve yandaşları tarafından işlenen cinayetler.

Bu bir şakaydı, bu adam bir şakaydı. Bir grup katili idolleriymiş gibi kopyalıyor.

Darien bu sefer acele etmeyecekti. Birkaç uzun ve acımasız saat boyunca ona günahlarının bedelini ödetecekti ve bunun için hiç üzülmecekti. Bu pislik herif aranan bir tecavüzcü ve katildi. İster Darkwater Cezaevi ister Irongate Enstitüsü olsun, kolluk kuvvetleri onu kaç kez parmaklıklar ardına atmış olursa olsun, bağlantıları sayesinde hiçbir zaman uzun süre hapiste kalmamıştı.

Ve bugün, Darien bu bağlantıları teker teker koparacaktı.

Ceketinin cebindeki telefonu çaldı. Gözü bir blok ilerideki yürüyen para tabelasında olduğu halde telefonu çıkardı. Aramanın uygunsuz zamanlamasına dişlerini gıcırdatarak cevap vermek için kaydıldı ve telefonu kulağına götürdü. "Lacey. Bu önemli mi?"

"Evden ayrıldığını bilmek istersin diye düşündüm." Lace'in sesi normalde Loren hakkında konuşurken kullandığı ekşi tondan hiçbir şey taşımıyordu ama bu kötü haberi verdiği için heyecanlı da görünmüyordu. Lacey'nin Darien'in eski sevgilisi ve yaşadığı tek uzun süreli ilişki olduğu düşünülürse, sonunda ondan ayrılma konusunda bir kilometre taşına ulaşmış olabileceğini düşündü.

Darien yürümeyi bıraktı. "Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

"Oldukça iyi bir tahminim var." Bulaşıkların tıktısından ve dolap kapaklarının kapanma sesinden, Lace'in bulaşık suyunu boşalttığı anlaşılıyordu. "Ivy'nin bisikletini garajdan aldı." Ağır bir duraklama oldu. Arka plandaki gürültü de sessizliğe dönüştü.

Darien telefonu daha sıkı kavradı. "Başka ne var?"

"Hemen bir sonuca varmak istemem ama giriş salonundaki kasede iki parça gümüş eksik."

Küfür etti. Düşünceleri dönüp dururken yayalar bulanık bir şekilde yanından geçti.

"Darien." Lace'in sesi yumuşaktı. "Ben olsam endişelenmezdim. Onlara sunacağı hiçbir şeyin ona istediğini vermeyeceğini biliyorsun." Haklıydı; insanların Kavşak'taki bir yaratığa sunacak kadar değerli hiçbir şeyleri yoktu. Ama bu onun için endişelenmesine engel değildi.

"Tabii onlara ruhunu sunmazsa," diye iç geçirdi, parmaklarını saçlarında gezdirirken.

"Gerçekten bunu yapacağını mı düşünüyorsun?" Tabakların tıktısı yeniden başladı. Darien onun "Sence hangisine gitmiştir?" diye sormasının sadece meraktan kaynaklandığını biliyordu.

"Bisiklete bakılırsa ya İncir Ağacı ya da Dilek Çeşmesi diyebilirim." Muhtemelen önce bir otobüse bindi, çünkü herhangi bir yere bisikletle gitmek uzun ve tehlikeli bir yolculuk olurdu. Otobüs güzergâhları insanı doğrudan Kapşonlu Takke'deki Tebeşir Kapı'ya götürürdü; orada bisiklet Ebonfield ya da National'daki kadar gerekli değildi. Ve Solgun Adam'ı tebeşir kapısının ardında görmek için aklını kaçırmış olması gerekirdi, bu yüzden diğer ikisinden biri olmalıydı.

"Sanırım cevabını buldun," diye bitirdi Lace. "Ne Dul ne de Faun onun teklif ettiği hiçbir şeyi kabul etmeyecektir." Ama Darien tedirginlik hissinden kurtulamıyordu. "Bunu kendi başına yapmasına izin vermelisin, Dare. Geri gelecektir."

Caddeye doğru yola koyuldu. "Dövmem gereken yürüyen bir çöp torbası ve toplamam gereken iki yüz bin altın mynet var. Başka bir şey çıkarsa beni ara."

Loren'le Arthur'un ona anlattıkları hakkında konuşmak istemişti; yaklaşık bin yıl önce öldüğü varsayılan, Arcanum Kuyusu'nun yaratıcısı ve dahi Erasmus Sophronia'nın babası olduğu hakkında. Ama her şey olup biterken, hiçbir zaman doğru zaman gibi gelmiyordu.

Lace, "Yapacağım." dedi.

Telefonu kapattı ve Loren'in Fawn ya da Dul'la karşılaşacağını düşünmemeye çalıştı. Onlarla konuştuğunda ne kadar korkacağını ya da ona hayır dediklerinde ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmemeye çalıştı.

-

Darien eve Loren'den önce varmıştı, ancak hedefine ulaşması çok uzun sürmüştü.

Travis ve Max'le birlikte mutfaktaki adada otururken, bisiklet tekerleklerinin çakıllar arasında çtırdadığını duydu; keskin kulakları Mortifer'ın ses engelleme büyülerine rağmen sesi algıladı. Bir an sonra ön kapı açıldı.

Loren giriş salonuna girip alçak topuklu spor ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarırken hiçbirine bakmadı.

"Her şey yolunda mı?" Darien aradı.

"Peki," diye ısırdı. Hâlâ ona bakmıyordu ve ikinci spor ayakkabısı ayağından kurtulduğunda, her adımda at kuyruğu sallanarak merdivenleri hızla çıktı. Kot şortunun eteklerinin altındaki çıplak bacakları güneşten pembeleşmiş, beyaz uzun kollu gömleği toz içinde kalmıştı.

Bir dakika sonra, süitinin kapısı çarparak kapandı.

Darien uzunca bir süre Crossroads'u düşündü; Loren'in Fawn ya da Dul'un kendileriyle yapmaya çalıştığı pazarlığı reddetmesi yüzünden kalbinin nasıl daha da kırılmış olabileceğini. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Bunların hiçbirini hak etmemişti.

Tezgâhtan kalktı ve antreye doğru yürüdü.

"Darien," diye seslendi Travis usulca. Söyleyeceği şeyi daha iyi düşündü ve söylemedi.

Şeftali ve hanımeli kokusunun ilk kokusunun ve sedir dumanının o hafif ipucunun altında, Darien çürüme, toprak ve kayalar buldu. Bir nefes daha aldı ve Angelthene Nehri'nin küflü ve hafif balık kokusuyla birlikte denizin tuzlu kokusunu aldı.

Fountain, o zaman.

Dul.

Darien çizmelerini giydi ve giriş holündeki kaseye doğru ilerledi. İki parça gümüş çıkardı ve bunları

gri kapüşonlusu.

Max arkasından geldi, ayak sesi yumuşak bir şekilde yankılanıyordu. "Dare," dedi.

Sesi sertti. "Pişman olacağın bir şey yapma."

Darien kapıyı açmaya başlamıştı bile. Serin hava giriş holüne hücum ederek saçlarını ve giysilerini hışkırdattı. "Gelmeyeceğim," dedi. Sonra da kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Aslında bunu yapacağını ama pişman olmayacağını söylemek istemişti. O.

-

İnsanların dünyadaki en zayıf ırk olduğunu söylemeye gerek yoktu. İçine doğdukları adaletsiz toplumda güç bela ayakta durabiliyorlardı ve Dul gibi yaratıklara sunabilecekleri hiçbir şey onları bir yere götüremezdi.

Bir insanın sahip olabileceği tek güç, ona başka biri tarafından verilmeliydi; hiyerarşideki yeri kendisinden daha yukarıda olan biri tarafından. İşte bu yüzden Darien, Dul'un Loren'le pazarlık yapmayı reddettiğini biliyordu. Sekiz bacaklı iblis bu fikre sadece meraktan kapılmış olabilirdi ama Loren'in elinde Dul'un açgözlülüğünü doyuracak hiçbir şey yoktu, bu yüzden örümceğin inini eli boş terk etmişti. Dul Kadın'ın ziyareti sırasında Loren'den bir şey aldığını düşünmemesi gerektiğini bilse de, bir bakıma farkında olmadan almıştı.

Dul, Loren'in son umudunu da elinden almıştı. Ve bunu alırken, paramparça olmuş kalbinin kalan parçaları da muhtemelen ince bir toza dönüşmüştü.

Darien, Ebonfield'daki çeşmenin kenarında çölmek üzere sıçrarken avucundaki bıçağın ısırığını zar zor hissetti. Kanının tuzu burun deliklerini doldururken kovaya damlamasına izin verdi. İki parça gümüş attı ve ardından kovayı çeşmeye doğru itti.

O alan hızla kayboldu ve ne burada ne de orada olan, iki arada bir derede uzak bir yere götürülürken sis ve gölgeler içeri girdi.

Dul'un yaşam alanı karanlık ve penceresizdi. Kavisli duvarlar ve yağ ve lağım kokan bir inç bulanık suyla kaplı çimento zeminden başka bir şey yoktu.

O şey, üzerine çömeldiği çeşmenin karşısındaki gölgelerden sessizce onu izledi. Görüşü ne kadar keskin olursa olsun, o sekiz uzun ve ince bacağın siluetlerini zar zor görebiliyordu.

"Bugün bir insan kız seni görmeye geldi," dedi örümceğe, sesi belli belirsiz yankılanarak.

"Liliana Sophronia." Omurgasında bir ürperti belirdi. *Liliana*. Dul onun tepkisini hissetmiş olmalıydı ki düşüncelere dalmış gibi durakladı. "Evet. Onun kim olduğunu biliyorum, Şeytan."

"Onunla ilgili herkesin istediği şeyin ne olduğunu bana söyleyebilir misin?" Ciğerleri sıkışmış gibiydi ve kalbi göğsüne çarpıyordu. "Arcanum Kuyusu'nu bulabilir mi? Öyle bir şey mi? Erasmus Sophronia'nın kızı olduğu için onu bulabilir mi?" Bu o olabilir miydi? Sonunda herkesin Loren'i neden istediğini ve daha da önemlisi onu nasıl güvende tutabileceğini kesin olarak öğrenebilecek miydi?

Ama Dul, "Korkarım bunu size söyleyemem," dedi.

Darien sinirlendi. "Maliyetiniz nedir?" diye bağırdı.

"Bu bir maliyet meselesi değil, Şeytan."

"Söylemen yasak." Dul hiçbir şey söylemeyince, onun sessizliğini onaylama olarak algıladı.

İsimsizlerden biri olarak Dul, muazzam bilgiye sahip bir yaratıktı ama bu, onunla istediği gibi davranmakta özgür olduğu anlamına gelmiyordu. Eğer bir kişi bunu karşılayabilirse, Dul gibi bir yaratığa bir sırrı zamanın geri kalanı boyunca saklaması için para ödeyebilirdi - ta ki evren tozdan başka bir şey olmayana kadar.

"Sana ne teklif etti?" Loren'in değerli ruhunun herhangi bir parçasını bu obur canavara sunmak gibi aptalca bir şey yapmadığından emin olmalıydı.

Dul'un sesi ona küçük bir kızı hatırlatıyordu. "Bu bilgi karşılığında ne teklif edeceksiniz?"

"Ne istiyorsun?" diye karşı çıktı.

Sesi sıcak taşların üzerindeki suyun tıslaması gibiydi. "Bir tadımlık."

Darien avucunda çoktan pıhtılaşmış olan yarayı kesip açarken tereddüt etmedi. Parmaklarını yumruk yaparak sıktı ve önündeki esneyen çukura daha fazla kan damlattı. İlk kesik buraya ışınlanmanın bedelini ödemek içindi; ikincisi ise Dul'un isteği ve susuzluğu yüzünden olmuştu.

Gölgelerden ıslak bir şapırtı yükseldi.

"Çok şey sundu, Avcı," diye başladı Dul. "Yıllar, bilgi, güzellik." Loren'in kendi hayatına verdiği azıcık değer bile ona acı veriyordu. "Eminim zaten farkındasındır, bu şeyleri ondan alamazdım. Onu ya ölü ya da komada bırakmadan olmazdı. Yine de güzelliğinin oldukça cezbedici olduğunu kabul ediyorum."

Tüyleri diken diken oldu. "İstediği şey neydi?" diye sordu.

"Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsun, Darien Cassel." Biliyordu. Sadece bunu itiraf etmek çok acı veriyordu.

"Loren Calla'nın -Liliana Sophronia'nın- lehine pazarlık yapmak istiyorum."

Sekiz bacaklı gölge sevinçten titredi. "Ölüleri eskisi gibi geri getiremeyeceğimi biliyorsun." Bir şeyi ölümden geri getirmek zor ve son derece tehlikeli bir işti. Hayvanlar söz konusu olduğunda bu biraz daha kolaydı ama söz konusu insanlar olduğunda, birinin o kişinin Alt Dünya'daki yerini alması gerekiyordu. Bir hayata karşılık bir hayat.

Ama Darien bir insanın hayatı için pazarlık yapmıyordu.

Dul'un sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu, "Köpeğin hayatı için neyi takas etmek istiyorsun, Darien Cassel?"

Loren, Cehennem Kapısı'nın giriş holünde, bir ayağı en alttaki merdivende oyalanıyordu. Duyduklarına inanamıyordu ama kelimeler yalan söylemiyordu.

Tanner'ın kütüphanedeki dizüstü bilgisayarında dinlediği kayıta bir kadınla sohbet eden Darien'in sesi de öyle.

"Patronum," diyordu kadın, "sizi bu görevi kapatmaya ikna etmek için ne yapması gerektiğini bilmek istiyor."

"Daha fazla mynet," dedi Darien. Loren nefesini içine çekti. "Duyduğuma göre başka bir ödül avcısına seninle benim pazarlık ettiğimiz miktarın iki katı teklif edilmiş. Bana sadece üç milyon vaat edilirken başka birine dört milyon vaat edildiğini bilmek bana pek iyi gelmiyor Uzun Kulak."

"Senin böyle bir şey söyleyebileceğini düşündü." Kısa bir duraklama oldu. "Beş buçuk milyon altın mynet ödeyecek, Avcı. Ve istediği şeyi teslim ettiğin anda son kuruşuna kadar alacaksın."

"Ona bu işin bazı zorlukları olduğunu söyle. Nerede olduğuna dair sağlam bir fikrim var ama onun sabrına ihtiyacım var. Ve nedenini açıklayarak zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Bana güvenmesi gerekiyor." Midesi bulanıyordu ve bacakları öylesine titriyordu ki merdivenlere yığılmamak için kendini zor tuttu.

Loren gerisini duymak için kalmadı. Her şeyden sonra kalbinin hâlâ kırılıyor olmasının nasıl mümkün olabileceğini düşünerek merdivenleri hızla çıktı.

Ön kapı aşağıdan açıldığında ikinci katın sahanlığına ulaşmıştı. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve kayarak durdu; o sırada adamın botlarının yerde çıkardığı tanıdık sesi duydu. Yavaşça döndü ve bir yumruğunu cilalı tirabzana dayadı.

Darien ona bakıyordu, arkasındaki kapı soğuk geceye doğru ardına kadar açıktı. Botları çamur içindeydi, gri kapüşonu ve kot pantolonu kir içindeydi.

"Konusabilir miyiz?" diye sordu ona. Yüzünde hissettiği ifadeye bir anlam veremiyordu. Merdivenlerden yukarı çıkarken botlarını tekmeleme ya da kapıyı kapatma zahmetine girmede.

İkinci katın sahanlığında durduğu yere ulaştığında, içinde bir şeyler koptu. "Sana *inanamıyorum*."

Dondu kaldı, yüzünü şaşkınlık kapladı.

İleriye doğru kararsız bir adım attı. "Loren-"

"Yapma," diye tersledi ve tökezleyerek duvara geri döndü. Ağır ağır nefes alıyordu, başı omuzlarının üzerinde dönüyordu. "Sen bir pisliksin! Sen *tam* bir pisliksin, Darien." Hâlâ takmakta olduğu aptal bileziği yırtıp adamın yüzüne fırlattı.

Engellemek için elini zorlukla kaldırdı. Tılsımlardan birkaçı metal zincirden kurtuldu ve duvarlara misket gibi çarptı.

Darien'in gölgesinde Bandit mızmozlandı. "Anlamıyorum," dedi Darien. Yorgunluktan düşüp ölecekmiş gibi görünüyordu. "Lütfen bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

O zaman duyduğunu biliyordu: Tanner'ın parmaklarının alt kattaki kütüphanede klavyesine vuruşunu; Loren'in fani kulaklarına bu mesafeden bir uğultudan başka bir şey olmayan sesleri.

Anlayış yüzüne yayıldı ve çenesi gevşedi.

Ona konuşma fırsatı vermedi. "Sanırım Randal'a söylediklerin de doğrudur: Kuyu'yu kendin bulmak istediğin için beni güvende tutuyordun. Sen kesinlikle bir *oyuncusun*, Darien. Mümkün olan her şekilde!" Kızgın gözyaşları gözlerine hücum etti.

"Loren." Yumuşak bir sesle konuştu, çünkü onun ne kadar kontrolden çıktığını açıkça görebiliyordu. O da bunu hissedebiliyordu. Tekrar kırılmak üzereydi. "Bunun kötü göründüğünü biliyorum. Ama açıklamama izin verecek misin?" Ona doğru bir adım attı.

Elini uzatıp onu itti ama adam yerinden bile kıpırdamadı. "Size *inanamıyorum*," diye hıçkırdı. "Hiçbirinize *inanamıyorum*! *Hepiniz* korkunçsunuz-" Anlaşılmaz bir hıçkırığa boğuldu ve adam ona tekrar uzandığında, bakışları yalvarırcasına, elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Alt katta, Tanner'ın tuşlarının tıkırtısı sustu. Hoparlörlerden gelen sesler kesildi ve bir an sonra Tanner yüzünde endişeli bir ifadeyle merdivenleri koşarak çıkıyordu. Darien onunla konuşmaya, onu teselli etmeye çalışıyordu ama söylediklerinden hiçbir şey duymadı. Ve zorlukla

Gözyaşları arasında ona hakaretler yağdırırken kendi ağzından çıkanlara anlam veremiyordu, öfkesi içinde yayılmak için kıvrılan canlı bir şeydi.

Ve sonra Tanner oradaydı. "Loren," diye başladı nazikçe. "Açıklayabilir miyim, lütfen?" Başını çevirip ona baktı, saç telleri nemli yanaklarına yapışmıştı.

Darien onun karşısında, şu anda oturduğu yerde dizlerinin üzerine çöktü, ancak kendini aşağıya indirdiğini hatırlamıyordu. Belki de düşmüştü.

Tanner yumuşak ve yavaş bir sesle konuştu. "Darien, seni bulması için onu tutan haberci geçen gece Çukur'un dışında tekrar ortaya çıktığında kendini kaydetti. Klibi ses tanıma yazılımımda çalıştırıyorum çünkü kimin için çalıştığını öğrenmek istiyoruz. Cep telefonu ile konuştuğu anda yazılım sesini tanıyacak ve aramayı takip edip patronu hakkında bazı cevaplar alabileceğiz."

Loren Darien'e baktığında, gözlerindeki yaşlar yüzünden onun yüzünü zar zor görebiliyordu. "Numara mı yapıyordun?" Boğazı bir bıçak yutmuş gibi acıyordu.

Adam başını salladı ve kadın gözlerinden akan yaşları kırıştırarak adamın yüzüne kazınmış acıyı görebildi.

Ve birden kalbi yeniden kırılmaya başladı. Çünkü o lanet olası bir aptaldı ve varsayımlarda bulunarak, kederinin sisi içinde net bir şekilde göremeyerek onu incitmişti.

Canavar oydu.

"Özür dilerim," diye kekeledi, önce Darien'a sonra da Tanner'a.

Tanner, "Sorun değil. Sen Darien'in yüzünü tırmalamadan önce buraya gelmem gerektiğini düşündüm." Dalgın bir şekilde ellerini kot pantolonuna sildi. Merdivenlerden inip gözden kaybolmadan önce Darien'e, "Seni yalnız bırakayım," dedi.

Loren'in yüzü utançtan kızarmış, sıyrıklarla dolu dizlerini çenesine kadar çekip yere oturmuş, Darien'in bakışlarına karşılık veremiyordu. "Özür dilerim," diye tekrar fısıldadı. Titreyen elini taranmamış saçlarında gezdirdi ve sonunda ona baktı.

Yüzünde endişe okunuyordu ama korkuluklara yaslanmış, dirseğini dizine dayamış bir halde otururken ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Giysileri onunkiler kadar tozlu.

"Kırıldım, Darien." Loren yüzünü güneşten yanmış dizlerine gömdü. "Buna daha fazla dayanamayacağım."

"Ben de dayanamıyorum," diye iç geçirdi. "Seni böyle görmeye dayanamıyorum Loren. Seni böyle görmek bana *acı* veriyor. Bu yüzden-" Kesik kesik bir nefes aldı. "Nasıl tepki vereceğinden emin değilim ama bu gece bir şey yaptım. Sana yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir şey."

Loren başını kaldırdı.

Darien yüzünde anlaşılmas bir ifadeyle ona bakıyordu, sanki acı çekiyordu. Sanki... sanki korkmuş gibiydi. *Ondan*.

"Darien." Adı dudaklarında kırık bir fısıltıya dönüşmüştü. "Neden bahsediyorsun sen?"

Bir elini saçlarında gezdirirken parmaklarındaki yüzükler avizenin ışığında parladı. "Sanırım sana basitçe göstermek en iyisi, ama bu konuda açık fikirli olmanı istiyorum. Elimden geleni yaptım ama onu aynı şekilde geri getiremeyeceğimi anlamalısın."

Midesine huzursuz bir his yayıldı. "Kimi geri getireceksin, Darien?" Sözleri neredeyse duyulmuyordu.

Ancak o zaman adamın gözleri onunkilerle buluştu ve kadın onları okuyamadığını fark etti. Adam yere serilmiş gölgesini işaret etti ve dışlarının arasından alçak bir ısıklık sesi yükseldi.

Bir çoban köpeğinin silueti Darien'in gölgesinden dışarı süzüldü. Sanki hâlâ vücudunu tanımaya çalışıyormuş gibi yavaş ve tereddütlü bir şekilde hareket ediyordu.

Köpek Loren'i gördüğünde sarkık kulakları dikildi. Bandit'le paylaştığı gölgeden çıktı, karanlıktan yavaş yavaş sıyrıldı, büyük, yumuşak patileri yerde tamamen sessizdi.

Loren'in yüzü yeni gözyaşlarıyla ıslanırken, siluet halindeki ruha bakakaldı.

Tanıdık Bir Ruh.

Köpek yaklaştı, havayı kokladı ve bir patisini Loren'in çoraplı ayağına yerleştirdi.

"Şarkıcı mı?" Kelime boğuk bir soluktu.

Köpek uzun, alçak bir miyavlama sesi çıkardı ve başını Loren'in bükülmüş dizlerine yasladı. Loren'e, onu son gördüğünde baktığı gibi baktı.

Onun kollarında öldüğünde, ona ninni söylemişti.

Darien süitindeki yatağa uzandı ve başını ellerinin arasına aldı.

Loren'in bileziği yorganın üzerinde, yanında duruyordu. Tamir etmesi ancak bir dakika sürmüştü ama bu süre boyunca elleri titremişti. Neye dönüştüğünden emin değildi. Bunun suçunu Kan Antlaşması'nın koluna yayılan izine atmak istiyordu ama öyle olmadığını biliyordu.

Gün yorucu geçmişti. Geçtiğimiz hafta yaşadığı uykusuzluk onu yakalamaya başlamıştı ve yatağının kenarında otururken kendini uyuklarken buldu. Baş her saniye ellerinin arasında daha da ağırlaşıyor gibiydi, ta ki zar zor tutana kadar.

Buna değmişti. Hayatından Dul'a sunduğu yıllar, Loren'in köpeğine sonsuza dek sahip olacağını fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeyi görmek için bile ayrılmaya değerdi. Dul'u onunla bir anlaşma yapmaya ikna eden özverili bir sevgi eylemiydi ve Loren'in köpeği için hissettiği şey özverili bir sevgi olsa da, pazarlık yapacak kadar değerli bir teklifi yoktu.

Ama Darien yaptı.

Loren muhtemelen tarihte bir Tanıdığı olan ilk insandı. Bir daha asla dört ayaklı arkadaşının ölümüne katlanmak zorunda kalmayacaktı; köpek onunla birlikte her yere gölgesiyle gidecek ve o ölene kadar ölmeyecekti.

Kaçınılmaz ölümlülüğünün ufukta sonsuza dek belirmesine rağmen, Darien bunun asla olmayacağını umuyordu.

Köpek onu karşıladıktan sonra uzun süre ağlamıştı. Köpek ve kız yerde birbirleriyle güreşirken Darien bir süre sonra kayıplara karışmış, ikisi de kendi mutluluklarına o kadar dalmışlardı ki ikisi de onun gittiğini fark etmemişti.

Darien'in kapalı kapısı yumuşak bir sesle çalınarak onu kendine getirdi.

"Kapı açık," diye mırıldandı ellerinin arasında.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve kadın içeri adımını atarken kokusunu aldı. Darien aniden bir metrik ton ağırlaşan başını kaldırdığında Loren'in kapının eşiğinde, elini kapı koluna dayamış bir şekilde durduğunu gördü. Adamın bakışlarındaki bir şey, kaşlarının arasındaki boşluğun endişeyle çatılmasına neden oldu.

"Dul'a ne teklif ettin?" Sözlere düzdü ama gözlerinde yeni bir hayat vardı. Bir kıvılcım yeniden alevlenmişti.

Ve Darien bunun yeterli olduğunu anladı. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Önemli değil."

"Önemli," diye fısıldadı, parmakları kulptan kayıyordu. Kadın adama baktı, adam da kadına baktı, tıpkı öpüştükleri gece yaptıkları gibi. "Konuşabilir miyiz?"

O kadar bitkin düşmüştü ki başını sallamak için bile tüm enerjisini harcadı.

Loren onları ayıran mesafeyi geçti, çoraplı ayakları parke üzerinde sessizdi ve yanına oturması için işaret etmesine rağmen ayakta kaldı. Altın sarısı saçları yatak odasının ışığında, başının etrafında bir hale gibi parlıyordu.

O gerçekten bir melekti. Şeytanların evindeki bir melek. "Özür dilemek istiyorum-," diye başladı.

Ama adam sakın bir sesle onun sözünü kesti. "İzin verirsiniz ilk ben başlamak istiyorum. Böylece kelimeleri çıkaramadan bayılmam. Söyleyeceklerini duymak istemediğimden değil, ama sana bir şey söylemem gerekiyor."

Loren parmaklarını önünde birleştirerek bekledi.

Konuşurken dirseklerini dizlerine dayayarak ona baktı. "Loren, senin için çıldırıyorum. Senden uzaklaştığım andan beri -bir aptal gibi, ekleyebilirim- seni aklımdan çıkaramıyorum. Tek düşündüğüm sensin." Kesik kesik bir nefes aldı. "Tek istediğim sensin."

Loren'in gözleri yaşlarla parlıyordu. Konuşmak için dudaklarını araladı ama Darien elini kaldırarak henüz bitirmediğini söyledi.

"Yaptığım şeyin sadece seni güvende tutmak için olduğunu anlamam istiyorum. Senden asla uzak kalmak *istemedim*." Bunun kulağa ne kadar gülünç geldiğini düşünerek başını salladı. Akli başında hangi erkek ondan uzak kalmak isterdi ki? "Bu isteyebileceğim en son şey. Sen gelene kadar hayatımın hiçbir anlamı yoktu. Sen başıma gelen en nazik şeysin. Sen... sen benim evimsin. Ve sen olmasaydın hayatımın çok daha karanlık olacağını rahatlıkla söyleyebilirim. Sen benim hayatımı aydınlatıyorsun Loren Calla."

Kadın bir adım daha yaklaştı ve adam onun ilerleyişini karşılamak için dizlerini açtı. Kadın adamın ellerinden birini kendi eline aldığı anda, adam başparmağını gömleğinin kolunun altından bileğinin iç kısmına doğru kaydırды ve nabzının atışını hissetti.

"Peki ya *benim* istediğim?" diye fısıldadı.

Günlerdir onun bu soruyu sormasını bekliyordu. Bu sözleri duyunca hissettiği rahatlama onu neredeyse bayıltacaktı. "Arthur da bana aynı şeyi sordu. Görünüşe göre bu konuda karar verirken seni de dahil etmeyi düşünmeyen tek aptal benim." Sırıttı ama hissettiği son şey eğlenmekti.

Nabızı başparmağının altında çırpınıyordu ve temas olmadan kalbinin her atışını duyabilse de, onu doğrudan teninin altında hissetmek ona güven veriyordu.

"Peki neye karar veriyoruz?" Onunla o sokakta tanıştığı o meşum günden beri, Rook ve Redding'de karşısına oturup sipariş ettiği vişneli kolayı yudumladığından beri gözlerini ayırmakta zorlandığı alt dudaklarını ısırdı.

Dünyasına girip onu ters yüz ettiğinden beri. Ya da belki de sonunda doğru tarafa dönmüştü ve o hayatı boyunca baş aşağı durmuştu. Yanlış olduğunu bile fark etmediği şeyleri düzeltmişti ve ona... ona ihtiyacı vardı.

"Karar verdim," diye nefes aldı Darien, boştaki kolunu kızın beline doladı ve onu bacaklarının arasına çekti, "kararı *sana* bırakmaya karar verdim."

Bir elini göğsüne koyarak kendini sabitlerken nefesi kesildi. "Peki ya fikrini değiştirirsen ne olacak? Benim için en iyisinin bu olmadığına tekrar karar verirsen ne olacak?" Kadının gözlerinde endişe parlıyordu ve adam bunu oraya koyduğu için kendinden nefret ediyordu.

"Senin için en iyisinin ne olduğuna karar verebilecek tek kişi sensin Loren Calla. Başka kimse değil."

Loren onun göğsüne dayadığı elini tuttu ve saçlarının arasında gezdirdi. Onun dokunuşuyla inledi, başı geriye eğildi, göz kapakları kapandı.

"Sanırım," diye başladı nefes nefese bir sesle, "benim için en iyisi sensin, Darien Cassel. Senin olduğun yer benim ait olduğum yer. Ve beni başka türlü ikna edebileceğini hiç sanmıyorum." Bu sözleri asla duyamayacağını düşünmüş ve günlerce aralarındaki değerli kıvılcımı söndürdüğünden endişelenmişti.

"O zaman beni senden uzak tutmak için çok uğraşacaksın, tatlım."

Eli kızın bileğinden kayarak sırtının alt kısmındaki çukura bastırdı. Onu kucağına çekti, böylece ona biniyordu, o

Görkemli bacaklar onun kalçalarının iki yanında. Ve birden kamyonun kasasına geri döndüler, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında başladıkları işi bitiriyorlardı.

Ağzları korunaksız bir tutkuyla bir araya geldi, adamın dili vahşi ve acımasız vuruşlarla kadınınkini ele geçirdi. Kadının tadı ağzını doldurdu ve başının arkasındaki bir tutam saçı toplayıp vücudunu daha sert bir şekilde kendine doğru çekerken inledi.

Öpüşmeyi ilk bozan Loren oldu. "Darien," diye nefes nefese kaldı. "Her şey için özür dilerim. Bağırılmayı hak etmedin."

"Özrün kabul edildi," dedi. "Şimdi o güzel ağzını daha iyi bir şey için kullan."

Adam ikisini de yatağa yatırdı, kadın adamın üzerinde kaldı ve parmakları adamın kemer tokasına gitti.

"Bekle," diye ısırarak söylemeyi başardı.

"*Sakin* bana bir daha beklememi söyleme, Darien Cassel," diye tersledi, ama parmakları tokanın üzerinde duruyordu.

Tam olarak kastettiği bu değildi ama kızın nefes nefese sesindeki sinire neredeyse gülecekti. Çok sevimliydi. Ve...*siktir*. Bu muhteşem kız onun pantolonunu çıkarmaya çalışıyordu ve o da ona *beklemesini* söylemişti. Sonunda aklını mı kaçırmıştı?

Ama bunun böyle olmasını istemiyordu - Dul'la yaptığı pazarlık için ona borçlu olduğu gibi yanlış bir duygudan değil. Ve her ne kadar arkasına yaslanıp saatlerce ona binmesine izin vermeyi çok istese de, bu şekilde olmamalıydı. Loren gibi özel biri için bu kadar erken, her şeyden sonra olmazdı.

"Kastettiğim bu değildi," dedi ama bir öpücük daha almak için yaklaşırken sözlerini yuttu. "Pantolonumu yırtmanı ne kadar istesem de, bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Ama kadın onu tekrar öperek susmasını söyledi. Bu öpücük *onun* kendini kontrol etmesini engelledi ve bu kez eli şortunun düğmesine gitti, ama onu açmaktan kendini alıkoydu, parmakları onun yerine öndeki dikişin altından kıvrıldı, parmak eklemleri karnının düzlemine sürtündü.

"Seni istiyorum," dedi Loren, sözcükler soluk soluğaydı. "İyi günde de kötü günde de."

Dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen daha kötüsü için olacak."

Ona vurdu ama gülümsemekten de kendini alamadı. "Asla karşı koyamıyorsun, değil mi?"

"Seni kızdırmak çok kolay." Eli aşağı kaydı ve Loren nefesini tuttu. "Ama belki de seninle başka bir şekilde alay etmeye başlamam gerekecek."

Adamın eli daha da aşağıya kayarken kadının içinden bir titreme geçti.

Telefonu çalmaya başladı. Ağzı hâlâ kızın ağzındayken onu kaldırdı, böylece cep telefonunu alıp kalçasındaki titreşimi durdurabilecekti.

Ama gözleri ekranda yanıp sönen isme takıldı.

Bir an için ikisi de sessizlik içinde nefes nefese kaldı. Darien'in kapüşonu karnının yarısına kadar itilmiş, kemeri kısmen açılmıştı. Loren'in saçları adamın elleri yüzünden dağılmış, kendi gömleği buruşmuş, dolgun ağzı öpüşmekten yanakları gibi pembeleşmişti.

Darien içini çekti ve arama telesekretere düşmeden telefonu kaptı. "Cassel."

Kasap'ın çakıllı sesi hoparlörden geliyordu. "Biraz zamanımı aldı ama sonunda küçük madde alıcılarınızla ilgili bir ipucu buldum."

Darien ayağa kalktı ve pişmanlıkla elini Loren'in şortundan çekerek, kucağında dengede durmasını sağlamak için kolunu Loren'in beline doladı. "Kimdi o?"

"378. Yol'a gidin ve kendiniz görün." Bir çatırtı duyuldu ve Kasap ekledi, "On beş dakikanız var. Geç kalmayın, yoksa kaçırsınız." Hat kesildi ve Darien Loren'e baktı, o da ona baktı.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemediler.

Sonra Loren fısıldadı: "Gitmemiz gerek, değil mi?"

Darien'in göz kapakları sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissetti ve direksiyona geçme düşüncesi bile midesini bulandırmasına rağmen hafifçe başını salladı.

"Yağmur kontrolü," diye nefes aldı ayağa kalkabilmek için bacağını onun üzerinde sallarken; bu hareket ona mükemmel kıcının çarpıcı bir görüntüsünü verdi.

Ama o kapıya yönelmeden önce bileğini yakaladı ve bileziği hızlı bir hareketle bileğine geçirdi.

Loren ışıpta usulca parıldayan takılara bakarken kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyordu. "Tamir etmişsin," diye fısıldadı.

"Pek çok şeyi düzeltmeyi planlıyorum." Ayağa kalktı ve kemerinin tokasını yeniden taktı. Loren'in yay gibi dudakları, kıyafetlerini düzeltirken duyguyla titredi

ve parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi. Darien düşüncelerini kontrol altına almak için gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı; ya bu olacaktı ya da dünyanın en soğuk düşunu almak zorunda kalacaktı.

Ona tekrar bakacak kadar kendini tuttuğunda, göz kırptı ve "Şimdi gidip bu hıyarın ne istediğini görelim" dedi.

Onu kapıdan dışarı ve koridora kadar kovalarken güldü ve ciyakladı, yeni Tanıdığı onları bir havlama ve zıplamayla karşıladı.

Aferin, *diye* fısıldadı Haydut gölgesine.

Sahanlıkta köpeğiyle karşılaşan Loren'in yüzünde beliren ifadeyle Darien'in kalbi gururla kabardı.

Onun hiç bu kadar sert gülümsediğini görmemişti ve bunun en iyi yanı da onu oraya kendisinin koymuş olmasıydı.

-

Kasap'la 378. karayolundaki bir üst geçitte buluşmuşlar. Arabayı, yoldan geçenler tarafından fark edilmeyecek kadar güvenli bir mesafede, yan yola park etmişler ve oradan Kasap ve birkaç adamının onları beklediği üst geçide doğru yürümüşlerdi. Bulundukları yer, geçidin üzerinde asılı duran mavi jakaranda ağaçları tarafından gizlenmişti ve durdukları açı onlara aşağıdaki otoyolun engelsiz bir görüntüsünü sağlıyordu.

Casen'a bağırımlarına gerek kalmayacak kadar yaklaştıklarında Darien başıyla onayladı. "Casen. Planın nedir?"

"Cassel." Kasap selamlamak için başını eğdi, siyah saçları sallanıyordu. "Planımız, önümüzdeki birkaç dakika içinde şu minibüse kim yanaşırsa onu görmek." İri, yaralı elini kısa bir mesafe ötede park etmiş olan penceresiz siyah minibüse doğru salladı. "Bağlantılarımdan biri bana bu gece burada Nacht Essentia için bir anlaşmaya tanık olabileceğime dair bir ipucu verdi."

Darien'in ağzının kenarları aşağı doğru eğildi. "Son zamanlarda başka BP anlaşmalarıyla ilgili ipucu yok mu?"

Casen'ın sırtışı daha çok dişlerini göstermeye benziyordu. "Sorabileceğinizi düşündüm. Bu sabah bir BP anlaşması geldi - kimyasal fiçileri da içeren alışılmadık derecede büyük bir sipariş daha. Bundan sonra beni Blok'a kadar takip etmek istersen, elde etmeyi başardığım fotoğrafları sana gösterebilirim."

Darien'in yüzündeki çatık kaşlar gülümsemeye dönüştü. "Etkilendim," diye mırıldandı. "Tek bir günde Nacht Essentia ve BP mi?"

"Hey," diye itiraz etti Kasap, kalın bir parmağını kaldırarak. "Ben bu Nacht Essentia saçmalığıyla uğraşmıyorum. Hanım evladı bitkilerle işim olmaz. Bunların hepsi bir yabancının tavsiyesiydi."

Darien gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Doğru."

Bir araç üst geçidin altından hızla geçerek havada uçuşan mavi jakaranda yapraklarını karıştırırken ikisi de aniden sessizleşti. Minibüs kadar dikkat çekici olmayan araba otoyolda ilerlemeye devam etti ve yavaşlayarak penceresiz minibüsün park ettiği toprak bankette durdu.

Casen beton barikatı işaret ederek, "Yere yatın," dedi. Hepsi kendilerini kaldırıma bıraktı.

Casen Darien'e bir kamera uzattı. "Al," dedi. Loren'in yüzündeki şaşkınlığı gören büyücü, "Alıcıların kendilerini süsleme ihtimaline karşı, ki son zamanlarda bunu çok sık görüyorum," diye açıkladı.

Doğru. Kameralar cazibeyle kandırılmazdı, tıpkı anima mundi tarafından üretilen güç alanlarının Nacht Essentia tarafından kandırılmayacağı gibi, Arcanum Well kopyasının kayıp kızları dönüştürdüğü canavarlıklar tarafından da kandırılmazlardı.

Siyah sedanın yolcu kapısı açıldı. Loren beklerken nefesini tuttu...

Uzun boylu, zayıf, bakır parlaklığında saçları olan bir kadın sedandan çıktı, minibüse kadar olan kısa mesafeyi yürürken altın bacaklarındaki kaslar esnedi, her adımda arkasında kanatları hışırdadı.

Tanıdıkça Loren'in midesi yumruk gibi oldu. Kafasındaki her düşünce bir hiçliğe dönüşürken zaman durmuş gibiydi.

Casen, "Bu Taega Bright mı lan?" dedi. Sesi çok uzaklardan geliyordu,

kelimeler Loren'in sersemlemiş zihninde koridorda bağırmış gibi yankılanıyordu. Darien bir fotoğraf çekti ve ardından ekranı büyütme için tıkladı. Loren fotoğrafı görebilmek için ona doğru yaklaştı, bacakları o kadar sert sallanıyordu ki neredeyse dik durabilmek için ona tutunmak zorunda kalacaktı. O ve Loren

İkisi de gördüklerine inanamayarak hızla gözlerini kırptırıyordu.

Taega'ydı, tamam. Buna hiç şüphe yoktu. Taega

Nacht Essentia'yı satın alıyordu.

Masum olan hiç kimse böyle bir şeyi satın almaz, saklayacak bir şeyi yoksa tabii.

"Ona söyleyemeyiz," diye fısıldadı Loren. Kalbi göğsüne çarpıyordu ve safra dilini kaplamak için yükselmişti, tadı acı ve yakıcıydı "Dallas'a söyleyemeyiz-"

"Şimdilik bunu ondan saklayacağız," dedi Darien. "Elimizde daha fazla kanıt olana kadar."

Daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Nacht Essentia'yı satın alması onu yasadışı madde ticaretinden başka bir şeyle ilişkilendirmiyordu. Arcanum Kuyusu ya da kayıp kızlarla bir ilgisi olduğu anlamına gelmiyordu.

Loren bu gerçeklere fırtınada bir çapa gibi sarıldı.

"Kanıtı nasıl bulacağız?" Loren sordu. Tekrar otoyola baktığında minibüsün gitmiş olduğunu gördü. Taega'nın bindiği sedan da öyle.

Darien, "Arthur'a Lucent Enterprises'da bulduğu planları inceletiyorum," diye cevap verdi. Ayağa kalktı ve Loren'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Belki... belki bunlar bize somut bir şeyler verir."

Loren başını salladı, midesi bulanıyordu.

Darien Kasap'a döndü. "Benim için başka bir şeyiniz olduğunu söylemişsiniz."

Casen beton barikatı itti ve ayağa kalktı. "Bugün bir sürü hediye alacağın kesin. Benimle Chopping Block'ta buluşun." Yakınlarda bekleyen birkaç adamına eliyle işaret ederek, tepenin ilerisindeki bir başka jakaranda ağacının arkasına park etmelerini istedi. Arabayı çalıştırıp Casen'i almak için aşağı indiklerinde aracın farları yandı.

Loren, Darien'le birlikte arabasına doğru ilerlerken düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ama az önce gördükleri hakkında düşündükçe beyni daha çok acıyordu.

Şimdilik bu işin peşini bırakacaktı. Tıpkı Darien'in önerdiği gibi, Taega'yı bir suça bağlayacak somut kanıtlar elde edene kadar bekleyecekti. Cevaplar için bu kadar beklemişti; biraz daha bekleyebilirdi.

Ne olursa olsun, arabaya doğru attığı her adımda öğürecekmış, bacakları altında kalacakmış gibi hissediyordu. Bu karmaşanın arkasında koruyucusunun olduğunu ve muhtemelen onu bu hale getiren kişilerden biri olduğunu düşünmek

Loren'i arıyordu, aradığı hedefin neredeyse tüm hayatı boyunca onun çatısı altında yaşadığından tamamen habersizdi...

İhanet böyle bir şey miydi?

Loren, Umbra Forumu'nda Kasap'ın ofisinde Darien'in yanında otururken hiç sesini çıkarmadı.

Önlerindeki masanın üzerinde üç fotoğraf vardı - sarışın bir cehennem melezinin üç tane grenli siyah-beyaz fotoğrafı.

Sabrine'i aylar önce kaçıran aynı cehennem melezi. Loren'in ve sevdiği herkesin hayatına

-durmak için çılgılık attı. Kasap, adamlarının fotoğrafları daha o sabah çektiğini söylemişti ve çekildikleri mesafeden dolayı görüntüler bulanık olsa da, Darien hâlâ melezi uzaktan takip etmeye çalışıyordu. Arcanum Kuyusu'nun kopyasını ilk ve son kez bulmak için. Görüşüne girdiğinde, ne kadar seyreltilmiş olursa olsun adamın aurasını tespit edebilmişti ve şimdi onun yerini tespit etmeye çalışıyordu.

Darien, gözleri kapalı, elleri sandalyesinin kolçaklarına kenetlenmiş, odaklanmış bir şekilde, kıpırtısız ve dimdik oturuyordu. Masada Darien'in karşısında uzanan Kasap da dudaklarından çıkan Boneweed dumanı dışında ses çıkarmıyordu. Dumanlar Loren'in gözlerini yaşartıyordu. Arada sırada Kasap Loren'e bakıyor ve ona en başından beri ona bakmaması gerektiğini hatırlatan yağlı bir gülümseme takınıyordu.

Saniyeler dakikalara dönüştü. Loren, Casen'in masasının üzerindeki neon harfler gözüne kazınana, kelimeler ikiye katlanana kadar onlara baktı

Ta ki Darien sıçrayıp dizlerini masanın alt tarafına vurana kadar. Pornografi dergileri ve kızarmış patates kokan paket servis poşetleri havaya fırladı ve bir dizi tokatla beton zemine çarparak içindekiler döküldü.

Kasap ayağa kalktı, ağzından kaçan ve şimdi kucağını yakan Boneweed'i almak için çabaladı. "Sidik ve memeler, Cassel," diye homurdandı.

Darien odanın ortasında durmuş, dişlerinin arasından soluk soluğa nefes alıyordu, sandalyesi arkasında yan yatmıştı. Yüz ifadesi vahşiydi, burun delikleri şişmiş ve gözleri kararmıştı. Kendi kendine, "Beni dışarı attılar," diye fısıldadı.

Loren irkilerek nefes alıyor, sandalyesinin kolçaklarını öyle sıkı kavırıyordu ki tırnakları çıgık atıyordu. "Ne?"

Darien'in hâlâ odaklanamamış bakışları nihayet ona yöneldiğinde gözlerindeki siyahlık yavaş yavaş kayboluyordu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama sanki beni dışarı itti. Onu takip etmemi engelledi."

Casen, "Sanırım bu daha önce hiç başına gelmedi," dedi.

Darien hayalet görmüş gibi baktı. "Asla."

Kasap, dudaklarının arasına sıkıştırdığı geziyle homurdanarak fotoğrafları bir yığın haline getirdi. "Bunları yanına al. Belki de kötü bir gün geçiriyorsundur."

Ama Darien yine başını sallıyordu. "Benim izin günüm yok."

"Herkesin boş günleri olur," diye karşı çıktı Kasap. Masasının üzerindeki kırık cep telefonu gelen bir mesajla bipledi. Onlara bakmadan mırıldandı: "Fotoğrafları al ve git. Başka bir anlaşımam var."

Darien'in bir adım öne çıkıp fotoğrafları alması ve Kasap'a aceleyle teşekkür etmesi biraz zaman aldı.

Darien kapıya yöneldi ve Loren arkasından hızla koşarak omzunun üzerinden, "Teşekkürler Casen," diye seslendi.

Kasap, "Lafı bile olmaz" dedi.

Bir an sonra Loren, Darien'in yanında nemli koridorda yürürken, fotoğrafları şimdi siyah ceketinin iç cebine sokmuştu, bu kâbusun hiç bitip bitmeyeceğini merak etti.

Yine de hepsi bir kabus değildi. Bu garip ve belirsiz yolun sonucu olarak yanında yürüyen Şeytan, hiçbir şeye değışmeyeceğı bir şeydi.

Koridorun sonundaki beyaz neon tabelanın altından geçerken Loren'in gözleri yukarı kaydı. Kelimeler şöyle diyordu: *Bu sadece bir rüyaydı.*

Darien, Arthur'un arabasının Cehennem Kapısı'nda durmasını güvenlik kamerasından izledi.

Silah teknisyeni penceresini indirdi. Darien bu mesafeden bile, Loren'le birlikte Kasap'ın Umbra Forumu'ndaki ofisinden döndüklerinde çatıya vurmaya başlayan yağmurda gözlerini kısarak baktığını görebiliyordu. Ferforje kapıların ötesindeki yol sadece sokak lambalarının kehribar rengi ışığıyla aydınlanıyordu.

Arthur gecenin bu saatinde nadiren ayaktaydı ama Taega Bright'ın bu karmaşada oynadığı rol hakkında onlara daha somut bir cevap verebilecek herhangi bir şey aramak için çok çalışıyordu.

Darien dahili telefon sistemini açtı ve hoparlöre, "Sizi yağmurda biraz daha bekletiyim mi?" derken gülümsedi.

Yağmur o kadar şiddetliydi ki Arthur sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Yapmazsan sevinirim!"

Darien'in gülümsemesi genişleyerek sırıtmaya dönüştü ve Mortifer evin neresinde saklanıyorsa ona, "Büyüleri azalt Mortifer. Zavallı Arthur'un acısına son verelim."

Dışarıda kapılar homurdanarak açıldı ve Arthur arabayı ön basamaklara sürdü.

Arthur yemek masasına yerleştikten sonra Darien ona bir fincan taze demlenmiş çay uzattı, bir sandalye çekti ve karşısına oturdu.

Bu gece ev sessizdi; sadece Loren ve Dallas buradaydı. Loren, Darien'e 378. Yol'da tanık olduklarını Dallas'a anlatmaması için söz verdimişti - hikâyenin ardındaki ayrıntıları öğrenene kadar. Darien Arthur'un söyleyeceklerini duyduktan sonra ne yapacaklarına ancak o zaman karar vereceklerdi.

Arthur çayından bir yudum aldı ve onaylarcasına mırıldandı. "Annen gibi çay yapıyorsun, Darien."

Ama Darien gülümsemedi, çünkü Arthur'u sözlerindeki alt akımı fark edecek kadar iyi tanıyordu.

Darien'in kaşları birbirine yaklaştı. "Bir sorun var."

Arthur ellerini dumanı tüten bardağa sardı, buruşuk parmakları bardağın kenarlarına vuruyordu. "Bugün... kovuldum." Dudakları titriyordu ve Darien'e bakmıyordu. "CEO'nun kendisi tarafından."

"Kovulmak mı?" Darien'in kanı damarlarında ısınmıştı ve elleri masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. Bu hareket Kan Antlaşması'nın işaretine neden oldu.

üzerine aşındırıcı bir madde dökülmüş gibi yanmaya başladı. "Johnathon Kyle seni kovdu. Ne bok yemeye?"

"Küfretmene gerek yok, Darien."

"Ne için?" diye tekrarladı.

Arthur, "Kuyu planlarını aldığı ve gizli dosyalara eriştiği için," diye cevap verdi. Darien'in kendisinden istediği kanıtı elde etmek için. "Kameraların görüş alanından uzak durarak yeterince iyi bir iş yaptığımı sanıyordum ama... beni gördüler. Johnathon beni gördü."

Darien tekrar küfretmek istedi ama tam zamanında kendini durdurdu. "Arthur, çok özür dilerim."

Arthur'un boğazı düğümlendi. Elleri titreyerek çaydan bir yudum daha aldı. Darien ona kendini toparlaması için bir dakika verdi.

Sonra Arthur, "Dosyaların üzerinde e-imzası vardı," dedi. Gözleri Darien'inkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Taega Bright'ın."

Darien yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Emin misin?" O zaman doğrudu. Dallas'ın annesi Arcanum Kuyusu'nun kopyasından ve kayıp kızlardan sorumlu olan kişiydi -ya da en azından kişilerden *biriydi*. Ve görünüşe bakılırsa Johnathon Kyle'ın da bu işle bir ilgisi olabilirdi.

"Tabii biri sadece kullanıcı adını ve şifresini değil, imzasını da ele geçirmediyse..." diye düşündü Arthur. Sonra başını eğerek keskin bir selam verdi. "Eminim."

"Emin olmalısın Arthur. Çünkü eğer yanılıyorsak bu çok büyük bir suçlama olur." Bu işin arkasında Kızıl Baron'un karısının olması yeterince kötüydü, ama Johnathon Kyle? Bu eyalette pek çok kişi tarafından seviliyordu; neredeyse ünlü biriydi.

"Daha fazla nasıl emin olabilirim bilmiyorum," dedi Arthur. Sonunda cevaplar almaya başlamış olsalar da, rahatlamış görüldüğü son şeydi. Mutfakta uçuşan sulu gözlerde korku parlıyordu.

"Korkuyorsun," dedi Darien. "Sen korkmuyor musun?" Arthur'un başına açtığı bu belaya inanamıyordu. Onu asla bu işe bulaştırmamalıydı. Sonunda öğrenmeden önce daha kaç hata yapması gerekecekti?

Arthur koltuğunda kıpırdandı. "Tüm bunlar sona erene kadar burada kalmanın kötü bir fikir olmayacağını düşünüyorum," dedi. "Eğer beni kabul ederseniz. Her ihtimale karşı bazı eşyalarımı yanımda getirdim." Arthur şimdi başına işini kaybetmekten daha kötü bir şey gelmesinden korkuyordu.

Bu Darien'in hatasıydı. Bunu yapmamalıydı, Arthur gibi birinden işini ve hayatını tehlikeye atmasını istemek yerine olayları kendisi araştırmalıydı.

"Elbette, Arthur. Sormana bile gerek yok."

Adam küçük bir tebessüm etti ama başka bir şey söylemedi. Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular, yağmurun camlara vurması ve Dallas ile Loren'in üçüncü katın sahanlığından gelen boğuk sesleri dışında hiçbir ses duyulmadı.

Darien'in kendisini ne kadar dikkatle izlediğini gören Arthur, ona gözlerine dokunmayan bir gülümseme verdi. "Zaten emekli olmamın zamanı gelmişti," dedi ve çayından bir yudum daha aldı.

Bu açıklama Darien'in daha iyi hissetmesini sağlamadı. Arthur işini seviyordu ve Darien, Arthur'un artık o işe sahip olmamasının nedeninin *kendisi* olduğunu fark ettiğinde hissettiği mide bulandırıcı suçluluk duygusunu bastıramadı.

-

Loren, Cehennem Kapısı'nın giriş holündeki merdivenin başında Dallas'ın yanında oturuyordu. Cadiya dakikalar önce katılmıştı, Darien'in aşağıdaki mutfakta Arthur'la yaptığı konuşmanın özünü yakalamak için tam zamanında gelmişti. Taega ve silah teknisyeninin Lucent Enterprises'daki gizli dosyalarda bulduğu Arcanum Well'in planları hakkında konuşuyorlardı. Darien Arthur'dan kopyayı kimin yarattığına dair kanıt bulmasını istemişti ve görünüşe göre tüm bu karmaşanın sorumlusu Taega'ydı. Kuyu kopyasının planlarında onun imzası olduğuna göre, sonunda onu suçlamak ve sonsuza dek parmaklıklar ardına atmak için ellerinde yeterli kanıt olabilirdi. Elbette Johnathon Kyle'a neler olduğunu da çözmeleri gerekecekti ama...

Loren'in ağzının tadı ihanetten dolayı acıydı ve Taega'nın kan bağı olan kızı olarak Dallas'ın hissettiklerinin daha kötü olduğunu biliyordu. Çok, çok daha kötü.

"Böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum," dedi Dallas. "Her zaman ondan nefret ettiğimi söylediğimi biliyorum ama... bir parçam bunun doğru olmamasını umuyor. En azından babamın iyiliği için. Eğer insanların arkasından iş çevirip bu kadar tehlikeli bir şey yaratıyorsa bu onun adını lekeleyebilir. Peki ne için? Kandırma'dan hiç haberi olmadı ve uzun süredir yaşıyor. Neden şimdi bu konuda endişelensin ki?"

"Belki de bir hata vardı," dedi Loren yumuşak bir sesle ve basamakta Dallas'a yaklaşarak kolunu onun koluna dayadı. "Belki de imzasını kaldırtmıştır." Bu hem Darien'in hem de Arthur'un aklına gelen bir şeydi. Dikkatli hareket etmeliydiler, Taega'yı düzgün bir şekilde indirmeliydiler, kirli işlere bulaşmamalıydılar. Özellikle de Taega'nın tek başına hareket etmediği, Arcanum Kuyusu'nu yeniden yaratmak için bir araya gelmiş birkaç kişiden biri olduğu aşikârken.

Dallas iç çekti. "Ne olursa olsun, yuvadan çıkma vakti geldi Lor." Loren konuşmanın nereye gittiğini anlayınca sertleşti. "Artık Filo'da düzenli bir maaş getirdiğime göre, bu yaz bir yer bulabiliriz."

"Dal...", Loren kelimeleri bulmakta zorlanarak merdivende kaydı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Dallas gözle görülür biçimde sertleşti. "Ne," diye ısırdı, bu sözcük bir sorudan çok "hadi canım sen de" anlamına geliyordu.

Loren titremelerini önlemek için ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. "Artık Darien'la çıkıyorum," dedi. "Yani, gerçekten. Ve ben... şey, burayı sevdim sayılır. Cehennem Kapısı'nda."

Dallas'ın dudağı dişlerinin üzerinde kıvrıldı. "*Sekizinci sınıfta* birlikte yaptığımız planlardan ciddiye cayıyor musun?"

"Bu uzun zaman önceydi, Dal," dedi Loren. "Artık bazı şeyler değişti, sence de öyle değil mi? Darien'in nasıl hissettiğini düşünmem gerek." Omuzlarını silktiler. "Ben... Ben mutluyum, Dal. Onunla birlikte. Burada." Cehennem Kapısı artık onun eviydi, kendini gerçekten ait hissettiği tek yerdi. Kendini güvende hissettiği tek yer. Orayı geride bırakmayı hayal bile edemiyordu.

Dallas'ın gözleri yeşil bir ateş gibi parlıyordu. "Yani arkadaşlarını öylece unutacak mısın?" Neredeyse bağıırıyordu, sözleri tonozlu tavanda yankılanıyordu. "Kız kardeşini mi?"

"Seni unutmuyorum," diye kekeledi Loren, ama Dallas'ın sözlerine sinirlenmişti. Böyle bir şey için ona kendini kötü hissettirmeye nasıl cüret ederdi! "Hayatım boyunca senin yolundan gittim, Dallas. Belki de biraz dallanıp budaklanmamın zamanı gelmiştir."

"Yani şimdi sırf büyük, kötü bir ödül avcısıyla çıktığın için mi cesaretin var?"

Loren'in elleri dizlerinin üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Maximus'la çıkıyorsun," diye tersledi. Tüm bu konuşmanın etkisini yumuşatmak için ekledi: "Belki burada yaşayabilirsin. Bizimle birlikte. Bir sürü oda var."

Dallas'ın dudağı dişlerinin üzerine doğru kıvrılınca Loren konuşmayı kesti. "Maximus'la çıkmıyorum, onu *beceriyorum*," diye tersledi Dallas. "Arada fark var."

Loren sinirlendi. "Belki de bunu ona sen söylemelisin."

"Her neyse." Dallas onun yanından çekildi ve kolunu anında soğuk bıraktı. "Bay Kalpkıran çaresiz kıcını tekrar terk ettiğinde bana sürünerek geri gelme."

Loren, Dallas ona tokat atmış gibi geri çekildi. "Beni asla terk etmedi," diye tısladı. "Henüz birlikte bile değildik ve o sadece beni korumaya çalışıyordu."

Dallas ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağı indi. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Dallas, nereye gidiyorsun?" Loren ayağa fırladı ve ölümlü bacakları olabildiğince hızlı hareket ederek onun peşinden merdivenlerden aşağıya koştu.

Dallas, "Filo Karargâhı'nda eğitimim var," diye mırıldandı. "Beni yalnız bırak Lor."

"Biri seni götürebilir, Dal." Loren neredeyse merdivenlerden düşüyordu. Kendini sabitlemek için tırabzana tutundu. "Hava kararıyor."

Ama Dallas çoktan kapıdan çıkmış, avizenin çınlamasına neden olacak kadar sert bir şekilde kapıyı arkasından çarparak kapatmıştı.

Loren meşe ağacına bakarken ellerini yumruk yaptı. Görme yetisi yüzüyordu, damarlarındaki kan lav gibi sıcaktı.

Ona inanamıyordu. Bu doğruydı: Loren tüm hayatını Dallas'ı takip ederek geçirmişti. Onu bir kez bile sorgulamamış, kendi yolunda yürümeye çalışmamıştı. Ve şimdi, nihayet kendi ayak izini bırakma cesaretini gösterdiğine göre, Dallas bunun için kendisini suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Ona gerçekten arkadaşım diyebilir miydi?

Yoksa muhakemesi bulanıktı ve suçlanması gereken kişi *o muydu*?

Göz ucuyla Darien'in mutfaktan köşeyi döndüğünü gördü.

Darien'in, Arthur da dahil olmak üzere tartışmalarının her kelimesini duyduğunu hissediyordu.

"Her şey yolunda mı?" Darien sordu.

"Dallas...", diye yutkundu. Arthur'un konuşmalarını dinleyemeyecek kadar meşgul olması ihtimaline karşı, olası bir açıklama bulmaya çalıştı.

"Sizin konuşmanızı duydu. Taega hakkında. Sanırım bunu oldukça zor karşıladı." "Loren." Darien'in sesi yumuşaktı, tonu çok şey bildiğini gösteriyordu.

söylediğinden daha fazla. Ona doğru bir adım attı. "Bana bak."

Yüzünü ona dönerken ellerini kalçalarına dayadı. Migreni gözlerinin arkasında zonkluyordu, bu da kafatası yarılacakmış gibi hissetmeden önce karanlık yatak odasına varması için sadece birkaç dakikası olduğu anlamına geliyordu. Baş ağrısı çekmeyeli uzun zaman olmuştu, bu da genellikle bu sefer daha da kötü olacağı anlamına geliyordu.

Darien'in bakışları anlayışla doluydu. "Geri dönecek," dedi ona.

Loren titrek bir şekilde başını salladı ve merdivenlere doğru sürüklendi. Tek umudu onun haklı olmasıydı.

-

Loren hızla uykuya daldı, migreninin keskin sancıları onu rüyalarına kadar kovaladı. Şakaklarına ve ensesine sürdüğü nane yağı ağrıyı dindiren tek şeydi ve biraz dinlenmesine yetecek kadar katlanılabilir hale getiriyordu.

Cadı Saati'nden kısa bir süre sonra tekrar uyandığında, Dallas'ın uykuya dalmadan önce ona gönderdiği mesajlara hiç cevap vermediğini gördü. Aslında, Loren'in mesajlarını hiç *açmamıştı* bile.

Migreni şakaklarında donuk bir zonklamaya dönüşmüştü ama komodinin üzerindeki lambayı yakmak için yatağına eğildiğinde gözlerinin hâlâ ışığa karşı hassas olduğunu fark etti. Sorgusunu arama motoruna yazarken ekrandaki harfleri anlamlandırması biraz zaman aldı.

Web tarayıcısı Filo Karargâhı'nın telefon numarasını getirirken gökkuşağı imleci sinir bozucu derecede uzun bir süre döndü. Sayfa yüklendikten sonra Loren çevirdi ve ara düğmesine bastı.

Telefon o kadar uzun süre çaldı ki Loren kimsenin açıp açmayacağını merak etti ama sonra resepsiyonist yorgun bir sesle cevap verdi.

"Filo Karargâhı," diye selamladı kadın. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba," diye mırıldandı Loren. Gözlerini hızla kırıştıtararak kendini odaklanmaya zorladı. "Dallas Bright ile konuşabilir miyim diye merak ediyordum."

"Bir dakika." Hoparlörden bir klavye sesi geldi. "Çok üzgünüm ama Bayan Bright akşam için evine gitti."

Loren'in eli telefona sıkıca sarıldı. "Ders ne zaman bitti?"

Resepsiyon görevlisi birkaç tuşa daha basarken düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Eğitim bu gece saat on birde sona erdi."

Loren kadına teşekkür etti ve telefonu kapattı. Dallas'ı aramaya karar vermeden önce yeniden başlayan baş ağrısının keskin sancılarını düşünmesi birkaç dakikasını aldı.

Hat bir kez bile çalmadı; doğrudan sesli mesaja geçti.

Loren garip bir şekilde üşüdüğünü hissetti. Dehşet midesinde kıvrılıyor, telefonu elinde titriyordu.

Hayatı boyunca Dallas'la pek çok kez tartışmıştı. Her ne kadar Dallas bulundukları odadan ya da binadan hışımla çıkıp giden bir tip olsa da, her zaman geri dönerdi ve asla hava karardıktan sonra değil.

Hep geri gelirdi.

Loren yorganları bir kenara attı, pijamalarını çıkardı ve şifonyerden bulduğu ilk sıcak tutan giysileri aldı.

Doğu kanadında mışıl mışıl uyuyan Arthur dışında Cehennem Kapısı'ndaki tek kişinin kendisi olduğunu anlaması uzun sürmedi. Dallas'ın o uyurken geri döndüğünü ve Max'in odasında olduğunu ummuştu ama durum böyle değildi. Darien dahil diğerleri de dışarı çıkmıştı, dolayısıyla ne yapacağını düşünürken tavsiye isteyebileceği kimse yoktu.

Yaptığı ilk şey Darien'i aramak oldu ama cevap vermedi. Sonra Maximus'u, ardından da Ivyana'yı aradı; onlar da cevap vermedi. Travis, Tanner ya da Jack de cevap vermedi. Ve sonra daha önce aramayı hiç düşünmediği bir kişiyle şansını denedi; telefonunda numarası vardı çünkü Darien acil bir durumda ona vermekte ısrar etmişti.

Lace üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Senin için ne yapabilirim Lauren?" Sesi çok sıkılmış gibiydi ve *adını* yine yanlış telaffuz edince Loren dişlerini gıcırdattı.

"Bana Darien'in nerede olduğunu söylemeni istiyorum." Bir duraklama.

Loren, "Dövüş ringine gitti mi?" diye sordu.

Loren'e tam olarak nereye gittiğini söyleyen özenli ve uzun bir duraklama daha. "Takdir edeceğini sanmıyorum-"

"Kibirli saçmalıkları kes ve bana nerede olduğunu söyle!" Loren tersledi. Darien bir Dalgalanma geçiriyor olmalıydı ve kendini iyi hissetmediği için ona yardım edememiş, o evden çıktığında uyanmamıştı bile. Bütün gecelerin gecesinde migreni tutmuş *olmalıydı*, değil mi?

Bir sonraki duraklama daha da ağırdı. Ama Lace ağır bir iç çekişle rahatladı. "Çukur'da," dedi. "Bilmem gereken bir şey var mı?" Loren ona söylemek istemedi, çünkü bu onu ilgilendirmiyordu. Ve Lace'in bunu sormasının tek nedeninin, Loren tehlikeye girerse Darien'in başına bir sürü bela açacak olması olduğunu biliyordu.

O da basitçe, "Hayır. Darien'i bulur bulmaz iyi olacağım," dedi.

Lace ona biraz isteksizce, "Çukur'a vardığınızda, orada olduğunuzu anlaması biraz zaman alabilir. Kendini öfkesine kaptırabilmek için dövüşüyor, bu yüzden bazen bayılıyor. Size tavsiyem taksiyle gidebildiğiniz kadar uzağa gitmeniz ve arenaya varana kadar kimseyle muhatap olmamanız. Kimseye bakmayın ya da kimseyle konuşmayın." Loren bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Loren arama motoruna yeni bir sorgu yazarken parmakları titriyordu.

Burayı bulması biraz zaman aldı, çünkü Çukur hiçbir haritada görünmeyen, hiçbir engel tanımayan bir yeraltı dövüş ringiydi. İnternette bulunduğu sınırlı bilgiye göre, silahlara izin veriliyor, içeri girenlere veya izleyenlere hiçbir koruma sağlanmıyor ve tesiste biri ölürse kimse sorumluluk almıyordu. Burası seyircilerin bahis oynadığı ve bu sayede çok para kazanabildiği bir yerdi. Binaya adım atmak bile suç sayılıyordu.

Dövüşler şehrin mafya babalarından birine ait olan bir arenada yapılıyordu; Antonio Perez adındaki bu adam kanundan kaçmak amacıyla kanlı kavgalarına ev sahipliği yapması için binayı satın almıştı.

Loren adresi telefonundaki dünya çapındaki navigasyon sistemine yazdı. Mavi iğne haritada yerini işaretlemek için düştüğünde yemin etti.

Meatpacking Bölgesi'ndeydi.

"Neden şaşırmadım ki?" diye mırıldandı. Ama bir taksi çağırdı ve şoför kapıda belirdiğinde ve ona nereye gideceğini söylediğinde

altına sıçacakmış gibi görünüyordu.

Bu pek de cesaret verici bir tepki değildi ama taksi şehrin varoşlarına doğru ilerlerken Loren düşünmemeye çalıştı.

Taksi, Meatpacking Bölgesi'nin kalbinde, pencereleri tahtalarla kapatılmış, sıradan bir deponun çok yakınında durdu. Bu bölgedeki cıva buharlı sokak lambaları ya yanmış ya da sönmüştü ve güneş saatler önce battığı için her yer yoğun ve ürkütücü bir karanlığa gömülmüştü.

Loren telefonundaki navigasyon sistemine baktı. Şehrin bu bölgesi harap ve terk edilmişti; sokakların isimlerinin olmadığı ve satıcıların afyon inlerindeki huzursuz tahtlarından krallar gibi hüküm sürdüğü bir yerdi.

Dilinin ucundaki soruyu hisseden taksi şoförü, "Çukur'u buradan iki blok ötede bulacaksın," dedi. Kalın parmağıyla ilerideki özelliiksiz bina sıralarını işaret etti.

Serseriler ortalıkta dolaşıyor, ara sokaklarda ve terk edilmiş işyerlerinin yırtık tentelerinin altında, altında durdukları ampullerin titrek kırmızı ışığında silüetleri belirginleşen, çiğ kemikli fahişeler dolaşıyordu.

"Önümüzdeki iki bloğu tek başıma yürümemi bekleyemezsin." Korkak ona bakmadı bile. "En fazla bu kadar gidebilirim."

"Taksi ve otobüs şoförlerinin nesi var böyle?" Loren mırıldandı ama kadın ona araba ücretini karşılayacak otuz gümüş myneti uzattı, emniyet kemerini çözdü ve Meatpacking Bölgesi'ne doğru adım attı.

Angelthene'de Aralık ayı havası yılın diğer zamanlarından pek farklı değildi, ancak rüzgâr kapüşonu ve tozluklarıyla yersiz görünmeyeceği kadar serindi.

Çukur'a doğru kaldırımında aceleyle ilerlerken kapüşonunu yukarı çekti ve yüzünü aşağı doğru eğik tuttu. Yakındaki mezbahalar nedeniyle hava ağır ve kokuşmuştu, tuğla tesislerin içindeki kötü et kokusu midesini bulandırıyor.

Geçtiği ara sokaklarda insanlar çöp poşetleriyle dolu çöp bidonlarını karıştırıyor, bağımlılar kapı aralıklarında ve yeşil ışıklı otobüs durağının yanındaki banklarda ateş ediyordu. Varlıklarını sergileyen fahişeler, sokak köşelerinde yarı çıplak durdukları yerden onu yargılayarak izliyor, tek tük biri onunla alay etmek ya da yarım yamalak hakaretler savurmak için duraklıyordu. Birkaçı cadı, birkaçı da kurt adamdı. Ama çoğu insandı.

Eski bir fabrikayı çürümeye yüz tutmuş bir sundurmanın üzerinde tek bir kırmızı ışıkla aydınlatılmış tek kadınlı bir genelevden ayıran daracık kaldırım taşları arasında, binaların arasındaki bir geçidin puslu karanlığından dört adam çıktığında Loren neredeyse Çukur'a varmak üzereydi.

Etrafını bir kuzunun etrafını saran kurtlar gibi sarmışlardı. Kalbi göğsünde küt küt atarken, terli parmakları çantasının kayışını sıkıca kavradı. Yarım saniyeliğine, hâlâ çantanın dibinde duran tabancayı çıkarmış olmayı diledi.

Onun gölgesinde hazırolda duran Singer, dışarı çıkmak için mızımızlandı ve pençeledi.

Dört adamdan en ağır olanı, "Burada neyimiz varmış bakalım?" diye homurdandı. Loren, uzanıp saçlarını sıyıran pis elden irkilerek uzaklaştı.

Sakallı, cılız biri bir sustalıyı tıkırdatarak açtı. "Hadi şu dudakların tadına bakalım."

"Hangileri?" dedi kulağının dibindeki yağlı bir ses. Loren'in ağzı yandı.

İki adam arasında kalan küçük boşluğa doğru döndü ama adamlar onu daha da sıkıştırdılar, vücutları omuz omuzaydı. Nefesleri ucuz uyuşturucu kokuyordu, ona eski lastikleri ve erimiş plastiği hatırlatan bir koku.

"Markette taze insan eti," diye alay etti adamlardan bir diğeri kararmış bir gülümsemeyle.

"Satıyor musun, sevgilim?" Bir avuç içi kışını tokatladı, bir avuç dolusu yakaladı, kirli parmaklar derinlere daldı. "Yoksa *satılık mı*?"

Loren'in kanı kulaklarında uğuldarken onun dokunuşundan tökezleyerek uzaklaştı, kaçma çabası onu diğer üçüne daha da yaklaştırdı. İçlerinden biri yüzüne doğru bir köpek gibi havladı, bu ses onu o kadar ürküttü ki neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Yerinde olsam bana dokunmazdım," diye kekeledi.

"Nedenmiş o?" diye sordu onu yakalayan adam.

Dördü de güldü. Dördü de ona müstehcen bir şekilde baktı. Kan çanağına dönmüş gözlerinde parlayan zevk, onu fiziksel olarak hasta etmeye yetmişti.

"O binada bir Şeytan var." Sözleri şimdi daha yüksek sesle ve çan gibi netti ve titremiyorlardı - geri kalanı gibi değil. "Ve siz pisliklerin onun kadınına dokunduğunuzu öğrendiğinde, sizi parçalara ayıracak. Tıpkı Çukur'daki iblislere yaptığı gibi sizi lime lime edecek."

Sanki onun sözlerini onaylarcasına, Çukur'un bulunduğu arena, içindeki insanlar avazları çıktığı kadar kükredikçe gürledi.

Onu çevreleyen dört adamın yağlı gülümsemeleri durakladı. "Darien Cassel'i kastediyor," diye mırıldandı ağır olanı.

"Blöf yapıyor," diye tısladı onu k ı ç ı n d a n yakalayan, yüzündeki kirli sakal kırmızı ışıktaki yağlı bir siyah lekeye dönüşmüştü.

"Sadece bir aptal bunu öğrenmek için bekler," diye mırıldandı Loren. "Siz çocuklar aptal mısınız?"

Gözleri artık hastalıklı bir beklentiyle parlamıyordu. Artık korkuyla parlıyorlardı.

Uzun bir süre, sanki bir tehditmiş gibi onu değerlendirdiler.

Sanki bir fareyi köşeye sıkıştırmakla meşgulken, kendilerinin de çok daha büyük pençeleri olan bir yırtıcıya av olduklarını anlamaya başlıyorlardı.

"O buna değmez," dedi ağır olan, bir adım geri çekilerek.

Üçüncüsü kızartacak başka balıkları olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve Loren yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. Başını eğdi ve geçmesi için sağladıkları boşluktan süzülerek uzaklaştı.

Spor ayakkabılarının altındaki çakıllar çıtırdarken aceleyle sıradan binanın kapısından geçip Çukura girdi.

-

Çukur'la ilgili her şey buraya ait olmadığını haykırıyordu.

Yüzler ona bakıyor, yıkanmamış bedenler onu itip kakıyor ve kedi idrarı kokan duman bulutları gözlerini yakıyordu. Gürültüyü ve pis kokuyu bastırmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, dövüş ringinin etrafına omuz omuza yığılmış gürültülü müşterilerin arasından ite kaka ilerledi.

seyircilerin izlemek için toplandığı yerden yaklaşık iki düzine metre aşağıda bulunan Çukur'u görmesini engelleyen etten bir duvarla karşılaştı.

Bir megafon sesi kalabalığın gürültüsünü yarıp geçerken, kıvranan ve zıplayan bedenler arasında ilerlemeye çalışırken bu ses onu irkiltti. Çukura yaklaştıkça koku daha da güçleniyordu; duman, ter ve yağ karışımı bir kokuydu bu, hepsi de bakırımsı kan kokusuyla karışmıştı.

Daha kalabalığın yarısına bile gelemeden bir dirsek havalandı ve burnunun ortasına saplandı. Aşağıdaki çukurdan gelen çıtırtı ve kemik sesleri onu bir an için burnunun kırıldığını düşünerek korkuttu, çünkü yüzünden kan fışkırıyordu. Görüşüne yıldızlar serpildi ve acıdan gözleri yaşardı.

"Darien!" diye seslendi, sesi müşterilerin bağırışları ve ayak sesleri tarafından bastırıldı. Dirsekler kaburgalarına çarptı ve heyecanla havaya kalkan yumruklar arkadan ona çarptı.

Çukurdan keskin bir *çatırtı* daha geldi ve seyircilerin tezahüratları kulakları yırtan bir kükremeye dönüştü. Kuma çarpan bir bedenin çıkardığı ses, gürültü sağanağı arasında zar zor duyulabiliyordu.

"Darien-" Biri onu arkasından itti ve düşmeden önce kendini zorlukla yakaladı, avuç içleri yapışkan çimento zeminde parçalandı. Kendini toparlayamadan biri eline bastı ve parmaklarını bıçak gibi kesen sancıdan tıslayarak kurtuldu.

Botlar taşa sürtündü. Ve sonra onun sesini duydu.

"Kenara çekilin!" Darien gürledi ama kendisine hayran hayran bakan kalabalığa yaklaşıırken tezahüratlar neredeyse hiç azalmadı.

Kafa sıralarının arasındaki boşluklardan, atladığı dik duvarın son birkaç metresini tırmanırken onu gördü. Kalabalığın içine doğru ilerlerken insanlar geri çekilmeye başladı ama bu onun hoşuna gidecek kadar hızlı değildi.

"*Kımıldayın!*" diye bağırdı, sesi kırbaç şakırtısı gibiydi.

Ağır çizmelerin sesi kalabalığın hışırtısını bastırdı ve o anda adamın onu fark ettiğini anladı, iki terli erkeğin arasında acı içinde iki büküm olmuştu, yüzünü kavrayan ellerinde kan birikmişti. Adamın ayak sesleri biraz yavaşladı, sonra tekrar hızlandı.

"Geri çekilin lan!" Darien hâlâ tezahürat yapan, hâlâ şampiyonlarına bir şeyler söylemeye çalışan insanları tersledi. Yarım akıllı birkaç kişi onun bakışlarından ürktü ve yüzündeki canî bakışı fark edecek kadar ayık olanlar da arkadaşlarının arkasına geçecek kadar ileri gitti.

Darien kendisine en yakın kişiyi yakaladı ve tek bir yumruk darbesiyle adamın burnunu kırdı. Kemik yüzüne saplanırken adam acı içinde inledi.

Ondan sonra kimse ses çıkarmadı.

Ve sanki görünmez eller onları kenara itmiş gibi bedenler denizi ayrıldı, Darien'in geçmesine izin verirken coşku dolu kükremeleri fısıltılara dönüştü.

Kot pantolonu kandan simsiyah olmuştu, botları da kanla kaplanmıştı. Üzerindeki kirli beyaz gömlek, yırtık pırtık şeritler halinde bilenmiş vücudundan sarkıyordu. Etek ucuna yakın temiz bir yer buldu ve kumaştan bir şerit kopardı.

"Loren, bebeğim," diye fısıldadı, kumaşı burnuna bastırarak. "Neler oluyor?"

"Darien, ben Dallas," diye nefes nefese bağırdı, sessizce onu izleyen kalabalığı unutarak. Başını geriye doğru eğerken kan boğazından aşağı süzüldü. "Mesajlarıma cevap vermiyor ve Filo Karargâhı'ndaki resepsiyonist öğrencilerin saatler önce eve gittiğini söyledi." "Sanırım başı belada," derken sesindeki panik bir vıraklamaya dönüştü.

Darien'in gözleri kararlılıkla sertleşti. Hâlâ kanayan burnunu göstererek, "Üzerine bastırmaya devam et," dedi. Kız gömleği eline alır almaz onu bıraktı.

Loren ne olduğunu anlayamadan onu kucağına almış ve bacaklarını beline dolamıştı. Adam dövüş ringine doğru ilerlerken kalabalık uzaklaştı, Loren boynundan bir zincir gibi sarkıyordu. Kız başını eğdi ve yüzünü adamın omzuna yasladı. Adam ringin dik kenarından kumlu çukura atladı.

İblislerin ve vampirlerin parçalanmış cesetlerinin arasına indiler. Darien'in botlarının tabanı altında ezilen etler, cesetlerin arasından sanki orada değillermiş gibi geçerek iki fedainin koridorda nöbet tuttuğu yere doğru yürüdü. Beton duvarlar maviye boyanmıştı, tavana monte edilmiş titrek ampuller sönme tehlikesi geçiriyordu.

Korumalar, koridora girmeleri için kafesli ızgarayı yukarı çekerken hiçbir şey söylemediler. Koridorun sonuna geldiklerinde Darien bir köşeyi döndü ve bir merdivenden inerek çamaşır suyu ve klor kokan bir soyunma odasına girdi.

İçeri girip beton kapı arkalarından gürültüyle kapandıktan sonra Loren'i soyulmuş yeşil bir banka oturttu ve çantasında bir torba Stygian tuzu buldu.

Darien Dallas'ın yerini bulana kadar ancak iki dakika geçti. Otoyolun karşısında, Meatpacking Bölgesi'nin hemen güneyindeydi. Nehrin yakınında.

-

Dallas'ı Demir Rıhtım'da buldular.

Darien onun aurasını Görü'yle tespit eder etmez, Loren'i Çukur'un kapısından içeri sokmuş ve kana bulanmış kıyafetlerini değiştirme zahmetine girmemişti.

İyi ki de yapmamıştı, çünkü Dallas'ı bulduklarında bir sokak lambasının dibine yığılmıştı, cıva buharının yeşilimsi parıltısı onu ateşli ve açgözlü dokuz iblisten koruyan tek şeydi. Önündeki yağmur ve kanla ıslanmış asfaltta baygın yatan Hayalet'ti, Tanıdık ise titrek bir siluet halindeydi.

Darien iblisleri öldürmeye koyuldu, yarısını tabancasıyla vurdu ve diğer yarısını çıplak elleriyle parçaladı. Bir tanesi bile ısırmadı ya da ısırılmadı.

Loren kayarak sokak lambasının altında durdu ve Dallas'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Dallas'ın morarmış ve hırpalanmış yüzünü ellerinin arasına alarak "Dal," diye fısıldadı.

Her yerde kan vardı. *Her yerde.*

Sadece birkaç metre ötedeki derin ve geniş nehir titriyor, içinde yüzen büyük bir yaratığın yüzgeçlerinden su şırıltıları geliyordu.

Dallas'ın yarılmış dudaklarından bir inilti süzüldü. "Loren," diye mırıldandı. "Taega... Annem-"

Loren ona "Derin nefes al," dedi. Tüm o kanı görünce başı döndüğü için kendi tavsiyesine uymaya çalıştı.

Darien iblislerle işini bitirdiğinde Dallas'ın yanına çömeldi. Loren'e, "Kenara çekil, bebeğim," dedi. "Onu Cehennem Kapısı'na götürmeliyiz."

Tanrım, eğer Taega bunu ona yapmış olsaydı...
Eğer bunu Taega yapmış olsaydı, Loren ona bunu ödetirdi.

-

Dallas ertesi akşama kadar uyanamadı.

Loren başucunda durdu ve cadının hırpalanmış bedenini görünce yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Sonunda uyanmış olsa da öyle görünmüyordu; her iki gözünün etrafındaki deri kabarık, parlak ve morarmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Loren bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordu ama başka ne söyleyebileceğini, nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu.

"Lanet olası şeftali Lor," diye homurdandı Dallas. Aralarında ağır ve soğuk bir sessizlik vardı. Sonra Dallas ona baktı, sol gözünün etrafındaki deri o kadar şişmişti ki göz kapakları zar zor açık kalabiliyordu. "Beni bulduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ben... özür dilerim. Sen ve Darien hakkında verdiğim tepkiyi vermemeliydim. Haddimi aştım."

"Ben de üzgünüm," diye fısıldadı Loren.

"Olma." Dallas'ın soğuk parmakları Loren'inkileri buldu ve parmaklar Loren'inkileri sararken sertleşip titriyordu. "Sadece korkuyorum Lor. Değişimden korkuyorum." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildi. "Sen ve Sabrine sahip olduğum tek şeysiniz. Ve eğer aniden giderseniz, ben..."

Loren çok bastırmamaya dikkat ederek Dal'ın sıyrıklarla dolu parmaklarını sıktı. "Asla gitmeyeceğim, Dal." Dallas'ın dudaklarının titremesini izlerken kendi gözleri de yaşardı. Dallas onun önünde ağlamayalı *yıllar* olmuştu. Öfke dışında herhangi bir duyguyu hissetmeye kendini açmayalı. "Biz her zaman kardeş olacağız ve ben de her zaman senin arkadaşın olacağım. Ne olursa olsun."

Ona bakarken Dallas'ın gözleri parlıyordu. "Söz mü?"

"Kızıl Yıldız'ın sekiz tanrısı üzerine yemin ederim." Kendi gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Dallas ona gülümseyerek karşılık verdi. "Güzel," dedi kalın bir sesle. "Çünkü Darien seni benden uzak tutmaya çalışırsa taşaklarını keserim."

Loren'in dudaklarından kahkahalar döküldü. "Çok komiksin Dal."

Açık kapı çalındı. Loren döndüğünde Darien ve Max'in içeri girdiğini gördü.

"Taşaklarımı kesmekle ilgili duyduğum şey neydi?" Darien poker suratını takındı, ancak kullandığı ton eğlenceyle renklendirilmişti.

Dallas tatlı bir sesle, "Yok bir şey," dedi.

Darien, Dallas'ın başucuna gelip alnına bir öpücük konduran Maximus için, "Bu pisliği bulmak milyon yılını aldı," dedi. "Artık burada olduğuna göre, can kulağıyla dinliyoruz Dal."

Dallas kendini yastıkların üzerinde daha yukarı itti, çenesi acıyla sıkılıyordu. "Arthur'un sana annem hakkında söylediklerini duydum, Darien," diye başladı. "Onun onay imzasını taşıyan planlar hakkında. Filo Karargâhı'na eğitim için gittiğimde kendimi durduramadım. Mesai saatinden sonra ofisine girdim... ve biraz burnumu soktum."

Loren herkesin nefesini tuttuğuna yemin etti.

"Kimyasal madde ve iksir sevkiyatlarından kimin sorumlu olduğuna dair kanıt buldum." Dallas'ın sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "Dominus'un..." tam adını hatırlamakta zorlandı ama "Üstat Parşömeni'nin bahsettiği türden" demekle yetindi. Dallas yutkunurken boğazı düğümlendi. "*Oydu*. Taega, Kan İksirleri Sendikası aracılığıyla son sevkiyat için bir kabul partisi düzenleyen kişiydi. Bu seferki Kasap değildi, işi yapan başka biriydi."

Darien ve Max küfür etti.

Taega sadece Nacht Essentia satın almıyor, Kuyu'nun kopyasının planlarında sadece onun adı bulunmuyordu; kimyasallar ve Kan İksirleri de satın alıyordu.

Bu kadarı yeterliydi. Yeterli olmalıydı. Ama-

"O kanıtı almadın, değil mi?" Max, Loren'in aklından geçen düşüncüyü dile getirdi.

Dallas başını salladı. "Ofiste bana kimin saldırdığını görmedim ama annemin adamlarından biri olduğunu biliyorum. Başka kim olabilir ki? Onu ölümsüz hayatının sonuna kadar hapsedebilecek bir kanıt buldum; bunu ortadan kaldırmam gerekiyordu." Loren bu son sözler karşısında ürperdi. İblislerin onlar için işi bitireceğini, Dallas'ı şehrin altındaki inlerine sürükleyeceklerini ummuş olmalıydılar.

"Çatı katına çıkmamız gerek Dallas," dedi Darien. "Büyülü Koruma Birimi'nin üzerinde çalışabileceği bir şey bulmalıyız - Filo Karargâhı'nda gördüğün gibi somut bir şey."

Arthur'un Kuyu planlarında bulduğu imza Loren ve diğerlerini başlarına gelen belaların arkasında Taega'nın olduğuna ikna etmeye yetmiş olsa da, MPU'nun daha fazlasına ihtiyacı vardı; Taega'nın Arcanum Kuyusu'nu yeniden inşa etmeye başladığında niyetinin hiç de iyi olmadığını gösterecek bir şey. Esere ve kayıp insanlara neler olduğunu tam olarak açıklayacak bir şey. "Ya bu olacak ya da onu öldüreceğiz."

"Zaman zaman annemden ne kadar nefret etsem de," dedi Dallas sallantılı bir iç çekişle. "Onu parmaklıklar ardında görmeyi tercih ederim."

"Genelde ne zaman karargâhta olur?" Max sordu.

Dallas komodinin üzerindeki saate baktı. "Şu anda orada. Yaklaşık bir saat daha."

Darien karyolayı itti ve kapıya doğru ilerledi. "Hadi gidelim."

Dallas doğrulmaya çalışırken çarşaflar hışırdadı ve bu sırada Loren'in kalçasını tekmeledi. "Sanki bensiz gidiyorsun!"

"Dal-" Loren çarşafları tekmelemeye devam ederken ayaklarını sürüyerek onun yolundan çekilmeye çalıştı.

"Gelmiyorsun," dedi Max. Elini kızın omzuna koydu ama Dallas dişlerini göstererek onu itti.

Dallas, kapının pervazında duran Darien'e, "Uyuştur beni," diye bağırdı. Göğsü vahşi nefeslerle kabarıyor, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Acı için bir şeyin olduğunu biliyorum."

Loren şaşkınlıkla Darien'e baktı ama kimse ona bir şey açıklamadı. Aslında, Darien ve Max birbirlerine bakarken uzun bir süre kimse bir şey söylemedi, ikincisi taş bir heykele rakip olabilecek bir ifadeye sahipti.

Ve sonra Max başını sallamaya başladı. "Max," diye yalvardı Darien usulca.

Max'in çenesi sabitti, gözleri alev alev yanıyordu. Sonunda "Tamam" diyene kadar dakikalar geçti. "Ben dışarıda bekleyeceğim" diye eklerken kimseye bakmıyordu.

Paltosu arkasından hışırdayarak odadan çıktı. Darien de çıktı ve bir süre sonra geri döndüğünde elinde Dallas'ın acısını dindireceğini söylediği bir narkotik vardı.

Darien plastik torbayı Dallas'a uzatırken Loren'e bakmadı. Kadın neredeyse çantayı Loren'in elinden çekip alacaktı. Çantayı açtı, küçük bir

pembe yıldızı avucunun içine aldı ve dilinin altına sıkıştırdı.

Beş dakika geçti ve hareket edebildi - sanki ağrısı yokmuş gibi, irkilmeden ayakta durabildi; adımlarında neredeyse hiç aksama olmadan odadan çıkabildi.

Darien hâlâ Loren'e bakmıyordu.

Onu aşağıya kadar takip edip ayaklarını aceleyle ayakkabılarının içine soktuktan sonra ön kapıdan çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, "Sen eskiden bir tacizciydin," diye geveledi. Hava bu gece ıslak ve soğuktu; tüylerini diken diken ediyordu.

"Bir süre önce," diye itiraf etti Darien, kelimeler neredeyse işitilebilir bir mırıltı halindeydi. Arabanın kapılarını açtı; Max ve Dallas, Darien ve Loren'in Bright Penthouse'a kadar onları takip etmeden önce kendi arabalarına binmelerini bekledikleri ilkinin SUV'undaydı. "Hayatım olan bu bok çukuruyla başa çıkamazdım. Bir süre Dalgalanmalar konusunda yardımcı oldular ama ben... ben daha iyisini yapmak istedim. Bu yüzden bıraktım."

Darien sürücü koltuğuna geçip emniyet kemerini bağlarken başka bir şey söylemedi, uçların birbirine bağlanma sesi sessizlikte yüksek sesle duyuluyordu.

Darien bir elini yüzüne sürerken diğer eliyle arabayı çalıştırdı. "Sana söyledim, ben bir tren enkazıyım, Lola." Sözleri pişmanlık doluydu.

"Değilsin," diye fısıldadı. "İyi *olmak*, iyi şeyler yapmak istiyorsun. Bunu sende görebiliyorum."

Darien o kadar zor nefes alıyordu ki burun delikleri iyice açılmıştı.

Loren elini direksiyondan çekip parmaklarını hafifçe sıktı ve Kan Antlaşması'nın açık griden daha koyu bir griye dönüşen işaretine dikkat etti.

"Kendinle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değilsin, Darien," dedi yumuşak bir sesle. "Seni tanıyorum ve *seni* istiyorum, hepinizi."

"Yemin ederim onları bir daha asla kullanmayacağım," dedi ciddi bir şekilde. Elini ağzına götürdü ve dudaklarını avucundaki sıyrıkların üzerinde gezdirdi. Bu gece öğrendikleri her şeye rağmen onun dokunuşu altında titredi, karnında sıcaklık birikti. Yapmak üzere oldukları şeye rağmen. Adam tekrar konuştuğunda sesi sert, bakışları niyetliydi. "Ben de kavgayı durduracağım. Durduracağım. Zaten sen yanımdayken buna pek ihtiyacım yok." Yutkundu, boğazının güçlü sütunu sallanıyordu. "Senin için her şeyi yaparım."

Loren'in boğazı düğümlendi, görüşü bulanıklaştı. "Biliyorum."

"Kalendae iki gün sonra," dedi, kelimeler artık pişmanlık yerine umutla doluydu. Küçük bir gülümseme sundu. "Bu benim Yeni Yıl kararım olacak."

Loren'in kalbi öyle sıkıştı ki, canı acıdı. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin-"

"Seni istiyorum," dedi Darien. Bu    kelime vücudunu başından ayak parmaklarına kadar ısıttı. "Kavga seni rahatsız ediyorsa, değiştiririm. Değiştireceğim."

"Darien." Adı boğuk bir fısıltıydı, bir an önce duyguyla sıkışmış olan kalbi şimdi onun ifadesinin arkasındaki kararlılıktan, ona verdiği sözden dolayı şişiyordu.

Göz kırptı, elinin tersini tekrar öptü ve sırtarak, "Hadi gidip bir cadı yakalayalım," dedi.

Bright Penthouse karanlık ve sessizdi.

Taega'nın yaklaşık bir saat sonra Filo Karargâhı'nda eğitim alması planlanmıştı, bu da içeri girip öğrendiklerini teyit etmek için mükemmel bir fırsattı.

Loren araştırmamanın çoğunu diğerlerinin yapmasına izin verdi, çünkü bir zamanlar evim dediği bir yerde bile burnunu sokmak yanlış geliyordu. Taega'nın ofisi, Dallas'ın haklı olduğunu gösteren kanıtları aradıkları ilk yerdi: Kızıl Baron'un yağlı boya tablosunun arkasına gizlenmiş kasada; minderli cumbalı pencerenin önünde duran kavisli maun masada; ocağın önüne serilmiş halının altındaki döşeme tahtalarında, sönmekte olan ateşin parıltısı odadaki tek ışıktı.

İhtiyaç duydukları şeyi bir masa çekmecesinin sahte dibinde buldular. Kahverengi bir manila klasörün içinde tarih ve saat damgalı altı sayfa metin mesajı vardı. Taega'nın Casen Martel'in rakibi için çalışan isimsiz bir araçıdan aldığı mesajlar.

Bu onu yıllarca parmaklıklar ardında tutmaya yeterdi. Tam olarak bir hafta öncesine tarihlenen konuşmada Taega, Kan İksirleri ve kimyasallardan oluşan bir sevkiyatı, güç alanının hemen ötesindeki otoyolun yakınında bulunan bir teslimat noktasından almayı ayarlıyordu.

Dördü birlikte kuşe kâğıda basılmış mesajları incelerken Dallas kusacakmış gibi parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Vay anasını," diye nefes aldı Dallas.

Loren, "Arthur'un Lucent Enterprises'da bulduğu bilgilerle birlikte, bu onun suçlanması için yeterli olmalı. Öyle değil mi?"

Ama Darien'in yüzü şaşkınlıkla kaplanmıştı. Masanın üzerine yayılmış kâğıtları işaret etti. "Neden bu mesajların çıktısını alsın ki? Sanki-"

"İlginç bir şey buldunuz mu?" Loren, odanın içinde gezinen kadın sesini duyunca neredeyse kalp krizi geçirecek olan tek kişinin kendisi olmadığını nefes alış verişlerinden anladı.

Taega Bright kapının girişinde duruyordu, parlak saçları sönmekte olan közlerin ışığında alev alev yanıyordu. Sırtındaki kanatları sıkıca tutturulmuştu, beyaz tüyleri parıltıyordu.

Dallas dişlerini göstererek bir adım öne çıktı. "Neden BP Sendikası'ndan alışveriş yaptığınızı açıklamak ister misiniz, sevgili anneciğim?"

Kızının bir aynası olan Taega kollarını kavuşturdu. "Onlardan alışveriş yapmıyordum, seni aptal kız. Gizli görevdeydim."

Loren kaskatı kesildi. "İsminiz ve imzanız Arcanum Kuyusu'nun planlarında yer alıyor," dedi. "Güvendiğimiz biri onları gizli dosyalar arasında buldu."

Taega ona sert bir gülümseme verdi. "Sihirli bir dünyada yaşıyoruz Loren. Bir imzanın nasıl kaldırılacağını bulmak için dahi olmaya gerek yok. Jonathon Kyle'ın işin içinde olduğu yerde değil." Jonathon Kyle: Lucent Enterprises'in CEO'su.

Darien'in gözleri simsiyahtı; Loren, Taega'nın aurasını okuduğunu fark etti. Parıltısında yalan söylediğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını kontrol ediyordu. Ama Taega muhtemelen 378. Yol'da satın alırken gördükleri Nacht Essentia ile aurasını gizliyordu.

"Eğer gizli görevdeyseniz," dedi Darien, "o zaman eminim bize kimyasal sevkiyatların ve Arcanum Kuyusu'nun yeniden yaratılmasının arkasında gerçekten kimin olduğunu söylemekte bir sakınca görmezsiniz."

"Keşke yapabilseydim," dedi Taega. "Ama sorumlu her kimse saklanma konusunda çok dikkatli davranıyor ve işlerini kölelerine yaptırıyor. Yakalamayı başardığımız tek kişi kötünün iyisi. Yasadışı iksirleri ve kimyasalları kaçakçılardan almayı ayarlayarak, müşterilerin düzenli alım noktalarını doğrulayacağımızı ve bir dahaki sefere alışılmadık derecede büyük bir anlaşma yapıldığında *gerçek* suçluları izleyebileceğimizi umuyorduk."

Darien, "Sihirli Koruma Birimi ile mi çalışıyorsunuz?" dedi.

"Neden şaşırdığınızı anlamıyorum," diye mırıldandı Taega. "Filo'nun kolluk kuvvetlerinde sağlam bir yeri var, Darien Cassel." Yeşil gözleri Loren'e kaydı, göz bebeklerinin etrafındaki gümüş halka şöminede çıtırdayan alevleri yansıtıyordu. "Eminim şimdiye kadar babanın kim olduğunu bulmuştundur. Eğer

Olan biten her şey konusunda bana güvenmek isteseydin, bunu sana haftalar önce söyleyebilirdim. Darien Cassel seni ilk kanatlarının altına aldığında."

Loren sinirlendi. "Babam hakkında ne biliyorsun?" Bunca zamandır Darien'in koruması altında olduğunu bildiği gerçeği onun da gözünden kaçmamıştı.

"Her şey," dedi Taega. "Roark yıllarca babanın en iyi arkadaşı oldu, bu yüzden Erasmus tek çocuğuna bakması için ona güvendi." Gözleri kısa bir süreliğine Dallas'a kaydı. "O günlerde Roark'a -babana- başka bir isimle hitap edilirdi: Elix Danik."

Loren nefes almıyordu.

"İkisi de olabildiğince ölümlüydü," diye devam etti Taega. "Ve o zamanlar, ölümlülere bugün olduğundan çok daha fazla küçümseyici davranılırdı. Arkadaş edinmekte çok zorlandılar; tüm okul yılları boyunca zorbalığa maruz kaldılar ve üniversiteye geldiklerinde kendi kulüplerini kurdular. Başlangıçta bir isimleri yoktu, sadece arkadaş edinmek istiyorlardı. Ama Erasmus prima materia'ya erişim için İsimsiz bir yaratıkla anlaşma yapıp Arcanum Kuyusu'nu yaratınca, kendilerine Anka Kafası Topluluğu demeye başladılar."

Erasmus Sophronia'nın geçmişinin hikâyesi, sadece ocaktaki kömürlerin tükürmesiyle noktalanarak odanın içinde süzülürken kimse kıpırdamadı.

Taega gözlerini Loren'den ayırmadan devam etti: "Erasmus'a aşıktım. Roark benim ikinci tercihimdi, işte bu yüzden sana bakmakta bu kadar zorlanıyorum. Bana sadece babanın benim yerime seçtiği kadını hatırlatıyorsun." Soğuk, kansız bir gülümseme verdi. "O kadın hastalık yüzünden kısırdı. Ama yalnız geçirdikleri yüzlerce yıldan sonra, o ve Erasmus yalnız kalmışlardı; bir çocuk sahibi olmayı o kadar çok istiyorlardı ki Erasmus Arcanum Kuyusu'yla seni yarattı. Son bir kutsama ve Kuyu'yu bir daha asla kullanmayacaklarına yemin ettiler."

Dallas havladı, "Ne?"

Loren'in tüm vücudu uyuşurken oda devrildi ve sarsıldı. Yere devrilmemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı.

Bu gerçek miydi?

O gerçek miydi ki?

O hiçbir şeydi. Yoktan var edilmişti.

Darien'in sesi bir kırbacın şaklaması gibiydi. "O, yaşamı bir *makine*?"

"Kendi aurasından bir parça kullandı," diye yanıtladı Taega. "Onu kendinden çıkarıp Arcanum Kuyusu'na daldırarak ona kendi hayatını verdi ve bir çocuk doğdu. Dünyada doğal doğum yoluyla dünyaya gelmeyen ilk çocuk."

Loren halının üzerine çöktü, tıbbi dövmesi Taega'nın saçları gibi ateş ışığı gibi kırmızıydı.

"Yarattığı tek şey bu değil," diye devam etti Taega. Loren'in kulak zarları titredikçe sözleri uzaklaştı. Gözlerini kırıştırarak sisi uzaklaştırdı ve kendini uyanık kalmaya, dikkatini vermeye zorladı. Ama bedeni kendisine ait değildi ve kalbinin durduğuna yemin etti. "Prosedürler onlara sadece ölümsüzlük vermekle kalmadı, aynı zamanda duyularını geliştirdi ve daha önce muzdarip olabilecekleri her türlü rahatsızlığı iyileştirdi. Görme yetileri 20/10'dan daha net hale geldi, kapalı kapılar ardında gerçekleşen fısıltıları duyabiliyorlardı ve vampirlerin uçabileceğinden daha hızlı koşabiliyorlardı. Sadece bu da değil, aynı zamanda bir kişinin aurasını görebilme gibi nadir bir yeteneğe de sahip oldular; bu yetenek ilerleyen yıllarda *Görü olarak anılmaya başlandı*."

Düşecekmiş gibi bakma sırası Darien'deydi. Parmakları masanın kenarına gitti, ahşabı o kadar sert kavradı ki eklemleri derisinden beyaz görünüyordu.

"Henüz bir sonuca varmadın mı Cassel?" Taega yine o bilmiş gülümsemelerinden biriyle konuştu. "*Seni* de o yarattı." Kalkık gözler Max'in Dallas'ın yanında durduğu yere kaydı, yüzü kül rengi ve çenesi gevşekti. "Ve seni, Reacher. Cehennem Melekleri sadece Arcanum Kuyusu sayesinde varlar. O olmasaydı, sen asla doğamazdın. Olduğun her şey, seninle ilgili özel olan her şey bir *deneyden* geldi."

"Nasıl?" Darien havladı. "Bu nasıl mümkün olabilir? O... o... o *insan*."

"Kan büyüğü sayesinde her şey mümkün olabilir," dedi Taega basitçe. "Ama bunun bir bedeli var - bir fedakârlık. Arcanum Kuyusu deneylerini başarıya ulaştıran da kan büyüğüydü; insanları ölümsüz kılıyor ve her türlü hastalığı iyileştiriyordu. Sadece bu da değil, Kuyu uzuvları yeniden canlandırabiliyordu - bir insanı felçten kurtarabiliyordu. Bir tür dilek çeşmesi olan mucizevi bir işçiydi. Ve bir insanı ölümsüz kılmanın bedeli

Eski yaşamları başka bir şeye dönüştü - ölümlü bedenleri öldü ve yeni bir şeye dönüştü. *Cehennemlik oldular.*"

Maximus, "Bu onları öldürmez mi?" dedi.

"Aura tutunacak kadar güçlüyse hayır. Beden -taşıyıcı- yanarak yok olurken Arcanum Kuyusu'nun alevleri içinde hayatta kalması gerekiyordu." Bu da topluluğun adını açıklıyor: Anka Kafası. Yenilenmenin, yeniden doğuşun sembolü. "Eğer aura dayanır ve Öbür Dünya'da kaybolmazsa, yeniden doğacak ve her şeyden iyileşecekti."

"Loren'i arayan herkes..." diye başladı Darien, her kelimesi gergindi. "Bunun sebebinin onun gerçek Kuyu'nun, yani orijinal Kuyu'nun yerini bulabileceğine ve böylece deneylerinin artık başarısız olmayacağına inanmaları olduğunu düşündük. Bu doğru mu?"

Taega başını salladı. "En azından biz buna inanıyoruz. Ve Loren'in babası da buna inanıyordu. Ama Erasmus'un çok fazla sırrı vardı; kimseye, en yakın arkadaşlarına bile açıklamadığı bazı şeyler vardı." Bakışları Dallas'ın üzerine yerleşti. "Babana bile."

Dallas bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı.

Taega şöyle devam etti: "Loren'i yaratıp Kuyu'yu sakladıktan kısa bir süre sonra, onu korumak amacıyla şehir tapınağına getirdiler. Arcanum Kuyusu'nun eski tarihini - Erasmus'un yaklaşık iki bin yıl önce dikkatle gömdüğü sırrı - ortaya çıkaran insanlar vardı ve Kuyu'yu bulup kendilerine almak için Erasmus ve karısını kullanmak, sonra da onları öldürmek istiyorlardı. Sonsuza kadar saklanamayacaklarını biliyorlardı ve çocuklarının hayatını riske atamazlardı, bu yüzden onu teslim ettiler. Tapındaki bir rahip, sadece Roark'ın -o zamanki adıyla *Elix Danik*'in- kesin talimatıyla onu yanına aldı.

-onu evlat edinebilirdi. Erasmus, değerli insan bebeğinin eninde sonunda onun yeteneğini miras alacağını ve Kuyu'nun izini sürebileceğini ve dolayısıyla kendisiyle aynı tehlikeye atılacağını bilmiyordu. Loren'i korumak için Roark ve ben isimlerimizi ve işlerimizi değiştirdik ve auralarımızı gizlemek için Nacht Essentia kullanmaya başladık. Yıllardır kullanıyoruz ve bitkinin varlığını keşfeden ilk insanlardan bazıları bizdik. Ancak geçtiğimiz aylarda sokaklarda görülmeye başlandı ve bu da beni şu anda elimizde olan sorun konusunda uyardı."

Darien, "Kuyu şimdi nerede?" diye sordu.

"Kimse bilmiyor. Yok edilemedi. Lanetli yaratıklar yaratan deneyler olmadan kopyalanamazdı." Ağır, alışılmadık bir duraklama. "Sadece yeniden yapılabilirdi. Efsaneye göre Erasmus ölmeden önce onu kimsenin bulamayacağı bir yere saklamış."

Darien Loren, Maximus ve Dallas'a şöyle dedi: "Parşömenin diğer yarısını bulmamız gerekiyor. Kuyu'nun kopyasını bulmanın ve onu yok etmenin bir yolu olmalı. Erasmus'un ne dediği umurumda değil - eğer bir şey yaratılabiliyorsa, yok edilebilir de."

"Deneyebilirsin," dedi Taega ve sözlerinde kaba bir şey yoktu. "Ölümlü bedeninin babandan sana miras kalan yeteneği idare etmekte zorlanıyor, bu yüzden kan şekerin uyarı vermeden bu kadar düşme eğiliminde. İnsan bedeni büyülü yetenekleri taşıyacak şekilde inşa edilmemiştir." Loren bir elini ağzına bastırdı, midesi çalkalanıyordu. Tüm bunlar çok fazlaydı.

Çok fazla.

"Senin gerçek adın Lily," diye devam etti Taega. "*Liliana*. Bu yüzden sana Calla soyadını verdim. Seni ailemin bir parçası olarak kabul etmek istemediğim için değil; sana takılan isimlerden en azından birinin gerçek olmasını istediğim içindi. Böylece hayatındaki her şey bu kadar bariz bir yalan olmayacaktı."

Tüm vadideki en tatlı zambağa, diyordu muskası. O kadar da anlamsız değilmiş.

Ön kapı keskin bir şekilde çalındı. Loren olduğu yerde sıçradı ve dizini masaya çarptı.

Taega'nın saçları şömine ışığında parıldarken, kapı çerçevesinden fuayeye bakmak için döndü. Kanatları hışırdadı.

Kapı kolu tıkırdadı. "Aç kapıyı," diye bağırdı sert bir erkek sesi. *Bang. Bang. Bang.* "Taega Bright, hakkınızda tutuklama emri var."

Darien'in eli kılıfındaki tabancasına gitti. "Lanet olsun."

Taega kusacakmış gibi görünüyordu. "Bu bir tuzaktı," diye fısıldadı. "Buradan çıkman gerek."

"Bekle," dedi Darien. "Bütün bunlar *lanet* olası bir komplo mu?"

"Bu davanın kalbine çok yaklaşmıştık," diye mırıldandı Taega, sanki kendi kendine. "Çok yaklaştığımızı biliyordum."

Maximus başını sallıyordu. "Bu mahkemede asla kabul görmez."

"Olabilir," diye karşı çıktı Taega. "Eğer bir kişinin doğru bağlantıları varsa." Dün gece Dallas'a saldıran insanlar... Taega'ya karşı kanıt yerleştirmek için Filo Karargâhı'nda olmalıydılar, MPU'nun bile onu soruşturmasını gerektirecek kadar büyük bir şey -kendi *içlerinden* birini. Ve Dallas'ı gözetleme yaparken bulduklarında, onu ortadan kaldırmak zorunda kalmışlardı.

Bir yumruk kapıya tekrar vurdu. Taega onları pencereye götürdü ve pencereyi açtı. Serin hava odaya girerek Loren'in tenindeki teri kuruttu. Birbiri ardına pervazın üzerinden kayarak dışarıdaki duvara yapıştılar, Loren en son çıktı.

"Taega," diye nefes nefese eşiğin üzerine kayd. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

Ancak kapı tekmelenerek açıldığında çatı katının kilidi kırıldı ve büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Darien'in kolları Loren'in beline dolanırken, onun binadan aşağı inmesine yardım etti.

Loren son bir kez başını kaldırıp Taega'nın pencereyi iterek kapattığını gördü. Gülümsemeye zorlasa da gözleri hiç de mutlu değildi.

-

Cehennem Kapısı'na vardıklarında Darien motoru durdurdu. Uzun bir süre Loren'le birlikte arabada sessizce oturdular, ağustos böceklerinin şarkıları gecenin içinde titreşiyordu.

Darien konuşmak için ağzını açtı ama Loren onun sözünü kesti.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Kadının yüzü öylesine soğuk, gözleri öylesine boştu ki Darien kalbinin ikiye bölündüğünü hissetti.

"Sakın bunu yapma." Sesi kalındı ve başını sallıyordu. "Kendini bana kapatma Loren. Taega'nın söyledikleri... Sen her zaman olduğun kişisin Lola. Sen de herkes kadar gerçek ve önemlisin. Arcanum Kuyusu'ndan doğmuş olman hiçbir şey ifade etmiyor." O da oradan doğmuştu. Onun soyundan geliyordu. Nasıl hissedeceğinden emin değildi. *Hiçbir şey* hakkında.

Ve Loren hala ona bakmıyordu.

Orta konsola doğru eğildi ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çok güzelsin Loren Calla," dedi ona. "Ve sen özelsin." Gözlerinde yaşlar birikti ve ağzı titredi. "Bundan bir an bile şüphe etme." Dudaklarını onunkilere bastırdı, burnundan damlayan gözyaşlarının tuzunu tattı. Dudaklarını çektiğinde, nefes alış veriş onunki kadar düzensizdi. "Beni duyuyor musun? *Bir saniye bile.*"

Kadın titrek bir şekilde başını salladı ve adam onu kollarına çekerek yüzünü saçlarına gömdü. Kız ona karşı titrerken uzun bir süre onu tuttu ve gömleği ıslanana kadar göğsüne doğru sessizce hıçkırdı. Gece hareketsizdi ve

Sessizdi ve dünyaları alt üst olmuş olsa da, tam burada -ikisi birlikte- çok doğru hissettiriyordu.

"Nasıl bir şey?" diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Hiçbir şeyden korkmamak?"

Darien onun saçlarını okşadı. "Hiçbir şeyden korkmadığımı sana düşündüren nedir?"

Ondan uzaklaşmadan, sanki görünüşü tek başına yeterli bir açıklamamış gibi ona narin bir el salladı.

Yanağı hâlâ gömleğine değen kız ona bakınca, adam biraz gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Pek çok şeyden korkuyorum. Ama en büyük korkum seni kaybetmek. Seni kaybetmekten hep korktum."

Loren ona sadece daha sıkı sarıldı, sanki fırtınasında bir çapaymış gibi. Bu kadar... zayıf olmak yerine, bu kadar önemli olduğunu hissetmeyi diledi. Çok işe yaramaz.

Loren'in burnunu çekmesi sonunda kesilip gözyaşları kururken ağustos böceklerinin uzaktan gelen vızıltısı yine tek sestti.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı arabanın ağır sessizliğinde. "Ona yardım etmeliyiz."

"Yapacağız," diye söz verdi Darien. Onu yakınında tutmaya devam etti. Aralarında en ufak bir boşluk olmasına bile tahammül edemiyordu ama bundan da öte, onun yüzünü görmesini, yüz hatlarına kazınmış olduğunu hissettiği çaresiz ifadeyi okuyabilmesini istemiyordu.

Darien hayatında ilk kez ne yapacağını bilmiyordu.

-

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Loren uyuduğu için Darien ön bahçede tek başına duruyordu. Onu arabasında tuttuktan sonra başka bir şey söylememiştii ve şimdi yanında olmamak, ona sarılmamak, onu teselli etmemek onu öldürüyordu. Ama bu telefon görüşmesini yapması gerekiyordu. Ve ne olursa olsun, onun biraz zamana, yeni öğrendiği her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

Darien'in sözlerinin ardından bir süre sessizlik oldu ve Sihirli Koruma Birimi'nden Dedektif Finn Solace onun sesini tanıdı. "Dinliyorum."

"Cain'in evini aramak ve onu hapse atmak için ihtiyacınız olan bilgiyi size verirsem, karşılığında bana bir şey verir misiniz?"

Finn cevap vermekte tereddüt etmedi. "Fiyatını söyle."

Darien omuzlarının gevşediğini, tuttuğu nefesin ağır bir telaşla ciğerlerini terk ettiğini hissetti. "Taega Bright'ın tüm suçlamalardan serbest bırakılmasını sağlamanı istiyorum. Kendisine tuzak kuruldu ve bu gece erken saatlerde yanlışlıkla gözaltına alındı."

Hat o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Darien Finn'in telefonu kapatıp kapatmadığını merak etti. Ama sonra nihayet konuştu. "Bu biraz zaman alacak. Ona tuzak kuran her kimse, bir daha dışarı çıkamayacağından emin olmak için çok titiz bir iş çıkarmış." Darien, Finn'in bu karmaşanın ve Taega'nın Arcanum Kuyusu, kayıp kızlar ve Kan İksirleri Sendikası ile hiçbir ilgisi olmadığını farkında olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü.

"Açıkla," dedi Darien sertçe. Ve sonra ekledi, "Lütfen."

"Eobha Doyle'un öldürüldüğü yerde bulduğumuz çıta ona ait. Taega Bright'a ait."

Darien elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kahretsin. Emin misin?"

"Son büyüleri hafızasından çıkardık; bu onun çıtası-" "Bunun bir anlamı yok ve sen de bunu biliyorsun. Tuzağa düşürüldü."

"Biliyorum," dedi Finn. "Bunu biliyorum. Elimden gelen her şeyi yapacağım Cassel. Yemin ederim. Ama bunun ne kadar kötü görüldüğünün farkında olmalısın. Ve tek kanıt çıta değil; çok fazla ayrıntıya girmeden, Filo Karargâhı'ndaki ofisinde daha fazla ilgi çekici şey bulduk." Dallas'ın neredeyse kazara ele geçirdiği kanıtların yerleştirilmesi neredeyse kazara *sabote* edilmişti. Finn sözlerini şöyle sürdürdü: "MPU böyle bir şeyi öylece bir kenara atamaz; onu tüm suçlardan aklamadan önce bu işin aslını öğrenmeliyiz. Ama içimden bir ses Roark'ın karısının tutuklandığını duyar duymaz, onun adını temize çıkarmak için bu işin üzerine gideceğini söylüyor."

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Darien. Başı ağrımaya başlamıştı. "Pekâlâ." Çakıllı araba yolunun sonundaki ferforje kapılara baktı, gözleri yorgunluktan yanıyordu. "Cain'in evinde bir mozaik var - yeniden doğan bir anka kuşu resmi. Anka kuşunun güçlerini şişeleyip kendini iyileştirmek için kullanabilseydi, bunu yapacağını söyledi. Bunu adamlarınıza götürün ve arama emri çıkartmak için yeterli olup olmadığına bakın." MPU'nun ölü kızların işaretli olduğu anka kuşu kanatlarıyla, özenti Darkslayer'ların boyunlarındaki anka kuşu kafası dövmeleriyle bağlantısı olabilecek her şeyi araştırdığını biliyordu. Finn'in diğer taraftan aldığı derin nefesten, böyle düşünmekte haklı olduğunu anladı. "Eğer bu kızları

evine girerseniz, onu hapse atmak için ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız. Burası Kan İksirleri için bir üreme alanı."

"Pekâlâ," dedi Finn, kelimeyi memnuniyetle tamamlayarak. "Teşekkür ederim."

Darien titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana teşekkür etme. Sadece... bir gelişme olduğunda beni ara, olur mu?"

"Tamamdır." Finn telefonu kapattı ve Darien uzun bir süre Cehennem Kapısı'nın ön bahçesinde durup karanlık gökyüzüne baktı. Kızıl Yıldız'ın sekiz tanrı ve tanrıçasına ona gerçeği söylemeleri için yalvardı.

Sabah olduğuunda Loren, Mordred ve Penelope'nin evine giden bir otobüse bindi.

Paraları sayması normalde olduğıundan daha uzun sürdü, çünkü dün gece öğrendikleri her şey -Taega'nın tutuklanıp parmaklıklar ardına atılması- düşüncelerini tüketmişti. Kolluk kuvvetleri yanlış kişiyi yakalamıştı ve Şeytanlardan hiçbiri bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Bu kâbus giderek daha da kötüleşiyor gibiydi.

Loren masadan kalkıp şamandırayı eline aldığıında, pencereye doğru geri çekildi ve neredeyse Bay Çıtır'ı deviriyordu. Sadece-

Loren şamandırayı masanın üzerine indirirken o da ağzı açık bir şekilde pervazdaki bitkiye bakıyordu.

Bay Çıtır önceki cılız boyunun üç katına ulaşmıştı. Bir metre boyundaydı, yaprakları artık kahverengi değildi.

Yeşil ve hayat doluydular.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken aklı karıştı; birkaç hafta önce Darien'in camla kendini kestiğı ve kanının Bay Çıtır'ın köklerindeki toprağı damladığı zamanı hatırladı. Farkına vardıkça nefes alış verişlerinin hızlandığını fark etti-

Darien'in kanının, ihtiyaç duydukları panzehirin anahtar bileşenini barındırması mümkün müydü? İblisleri daha önce oldukları insanlara dönüştürebilecek panzehir?

Eğer bu doğruysa, bu Doktor Atlas ve Calanthe'nin panzehirlerinde eksik olan şeyi keşfetmiş olabileceğı anlamına geliyordu. Eksik olan bileşen cehennem zebanisi *kanıydı* - daha spesifik olarak, eksik olan bileşen Arcanum Kuyusu tarafından onlara hediye edilen cehennem zebanisi kanındaki iyileştirici özelliklerdi.

Loren bir sandalyeye çöktü.

Darien'i arayacak gücü bulması uzun zaman aldı ama sadece sesli mesajını alabildi. Ne yaptığını açıklayan bir mesaj bıraktı.

Mr. Crispy ve panzehiri keşfetti.

İşi bittiğinde Mordred ve Penelope'yi arayıp hastalık izni istedi. Her zamanki gibi ikizlerin ona bir sürü meraklı sorusu vardı ama sonunda onun vardiyasını karşılamayı kabul ettiler ve kırk dakika içinde eczanede olacaklarını söylediler.

Kırk dakika dolduğunda Loren bir toprak örneği aldı ve Angelthene General'e giden bir belediye otobüsüne atladı.

-

Toprak örneğini hastanede Tanner'ın annesi Doktor Atlas'a götürdükten ve ona Darien'in kanı ve sahip olduğu anlaşılan iyileştirici özellikler hakkında keşfettiklerini açıkladıktan sonra Loren, tertemiz beyaz koridorlarda ilerledi.

Göğsünden bir yük kalkmış gibi hissetti. Hâlâ bu karanlık yolun sonuna gelmemişlerdi ama ışığı görebildiğini hissetmeye başlamıştı. Kuyu kopyası tarafından ibislere dönüştürülen kayıp kızları iyileştirebilirlerse, ellerinden bir sorun daha eksilmiş olacaktı.

Loren ikinci kattaki koridorda yürürken, önünden geçtiği odalarda neler olup bittiğine kısmen dikkat ediyordu ki, odalardan biri onu durma noktasına getirdi. Bembeyaz yatakta yatan kişiye daha yakından bakmak için açık kapıya yaklaştı.

Müdür Langdon'ın kızıydı. Görünüşe göre bir ameliyat geçirmişti - muhtemelen geçtiğimiz yaz felç kalmasına neden olan kazadan sonra yürüme yeteneğini yeniden kazanmasına yardımcı olacak bir ameliyat.

Bu düşünce Loren'i duraksattı. Taega'nın dün gece çatı katında söylediği şeyi hatırladı; Kuyu'nun sadece hastalıkları iyileştirmekle kalmayıp uzuvları da yenileyebildiğini.

Eğer Arcanum Kuyusu böylesine olağanüstü mucizeler yaratabiliyorsa, o zaman bacaklarındaki hareket kabiliyetini kaybetmiş bir kişinin yeniden yürümesini mümkün kılmalıdır.

Açık kapıdan içeri adımını atarken Loren'in ciğerleri yarıya inmiş gibi hissediyor, adımlarını hafif tutmaya dikkat ediyordu. Ivador Langdon'ın yatakta yatan kızı dışında oda boştu.

Kızın yatağının yanında dururken dakikalar geçiyor, duvarda asılı saatin ibreleri saniyeler ilerledikçe yüksek sesle tıkırdıyordu.

yutuldu. Karmakarışık düşüncelerini ve yavaş yavaş bir araya getirdiği sonuçları anlamlandırmaya çalıştı-

Topukları arkasındaki zeminde tıkırdadı.

Loren arkasını döndüğünde küçük odaya giren dişi bir vampir gördü. Kısa, dikenli saçları Loren'in arkasındaki kemerli pencereden içeri süzülen ışıktaki sıvı gümüş gibi parlıyordu. Köprücük kemiğine kana benzeyen mürekkeple bir gül dövmesi yapılmıştı.

"Calanthe," diye kekeledi Loren.

Vampir ona gülümsüyordu. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Calla."

Lore kaskatı kesildi. Adını nereden biliyordu?

Calanthe yatağın ucunda durdu ve ellerini zarıfçe önünde kavuşturdu. Yere kadar uzanan siyah kadife elbisesi, kâğıt gibi teniyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Loren düşüncelerini toparlamaya çalışırken nefesi hızla kesiliyordu. "Burada ne arıyorsun?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Müdür Langdon odaya girmeden önce sorusunu ancak bitirebilmişti. Calanthe'nin yanına doğru ilerlerken akademi cüppesi arkasında sallanıyor, kapı hayalet bir rüzgârla arkasından kapanıyordu.

Zemin Loren'in ayaklarının altında dönüyordu. "O sendin," diye fısıldadı Calanthe'ye. "Başından beri sendin." Son birkaç ayda olanları hatırladıkça zihni dönüyor, bulmacanın parçaları nihayet yerine oturuyordu.

İblis İkizlerin Loren'e nasıl saldırdıklarını ve Şeytanlarla birlikte ikizlerin peşinden giderken arka sokakta bir ses duyduğuna yemin etti - onları izlediklerine inandıkları tek iki kişi. İzlerini bulup öldürmeleri gerektiğini düşündükleri tek iki kişi. Üçüncü bir kişi olduğunu bilmiyorlardı; Calanthe'ye Şeytanlar'ın korumasındaki insan kızıdan söz eden bir vampir.

Sabrina'in Bonefish Market'in yanındaki o ara sokakta nasıl da uygun bir şekilde ortaya çıkmıştı, sanki biri onu kayıp kız kardeşini arayan bir kurt adamın bulması için bırakmıştı. Kendisini kız kardeşine götürecek bilgiyi alma umuduyla onu kendisinden birine dönüştürmek için, Sabrina'in ısırılması Calanthe'nin kendisinden bir eylem çağrısı başlattı.

Calanthe daha sonra Arcanum Kuyusu'nu yanlış ellerden uzak tutmak için Şeytanlara ve kurtlara nasıl ittifak teklif etmişti. O zamandan beri geçen haftalarda kimse ona saldırmamıştı; en savunmasız olduğu anda eczaneye kimse gelmemişti ve sadece bir Şeytan onu sokaktan izliyordu. Ve bir aptal gibi, onu güvende ve saklı tutan şeyin Avertera tılsımı olduğuna inanmıştı.

İttifak bir araçtı, Loren'e yaklaşmak için bir araç. Kuyu'yu bulursa ya da bulduğunda ilk öğrenen olmak için.

"İblislerin kayıp öğrenciler olduğunu başından beri biliyordun," dedi Loren, sözlerinin içi boştu. "Bunu sadece sana güvenmemiz için bizi kandırmak için kullanıyordun. Replika ile onlar üzerinde deney yapan *sendin*."

Calanthe, "İtiraf etmeliyim ki sadece ben değildim," dedi. "Biraz yardım aldım." Calanthe, Loren'in parçaları birleştirmesini beklerken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"*Randal*," diye tısladı. O gece, Cehennem Kapısı'nın mutfağında, Şeytanlar Randal tarafından inine gitmeleri için arandığında, onları kimin sattığını bir türlü bulamamışlardı. "Ona bizden *bahsetmişsin*. Arcanum Kuyusu'nu aramak istememi sağlamak için Darien'le Kan Antlaşması'nı yapmasını sağladın." Ve Darien'in üzerindeki işareti almak istemişti, *işareti*. Bu isteğinin Kuyu'yu bulmakla hiçbir ilgisi yoktu.

"Evet," dedi Calanthe. "Yine de onu bulamadın. Dominus Volumen Kuyu'nun sadece irade ile bulunabileceğini söylüyor. Onu bulman için seni zorlamamızın hiçbir yolu yoktu. Hayır, bunu kendi başınıza yapmak zorundaydınız." Ve böylece, kurdukları ittifakla bir ayakları kapıdayken ve muhtemelen tüm bu zaman boyunca onları uzaktan takip ederek beklemişlerdi.

Loren dişlerini gösterdi, parmaklarını yumruk yaptı. "Taega'ya tuzak kuran sendin. Değil mi? Sonra da Filo Karargâhı'na yerleştirdiğiniz kanıtları incelerken adamlarınız Dallas'a saldırdı."

"Taega ve Sihirli Koruma Birimi evimize çok yakındı. Sendika'dan düzenli olarak aldığımız yerleri tespit etmeye başladığında, onu ortadan kaldırmam gerektiğini biliyordum. Jonathon Kyle'ın attığı küçük bir imza, kolluk kuvvetlerine teslim edildiğinde, durumdan ellerini çekmekten çok mutlu olacaklarını biliyordum ve bu MPU için de geçerliydi. Bir soruşturma için, sorumlunun kendi adamlarınızdan biri - Angelthene Filosunun saygın Komutanı - olduğunu keşfetmekten daha yıkıcı bir son olabilir mi?"

Loren'in yumrukları titriyordu. "Bu mahkemede asla geçerli olmaz."

"Olur," dedi Calanthe sabırla. "Eğer bir insanın doğru bağlantıları varsa." Hepsi oyuna getirilmişti. İnsanları tuzağa düşürmek, kendi kışkırtıcılarını kurtarmak ve istedikleri şeyi elde etmek için büyük, manipülatif bir plan yapılmıştı.

aranıyor.

"Parşömenin diğer yarısını bulduğunu biliyoruz Calla," dedi Calanthe. "Ve onu bana vereceksin."

Loren iri gözlerle okul müdürüne baktı. "Bu yüzden Dallas ve beni yasak kütüphaneye izinsiz girdiğimiz için okuldan atmadınız." Ciğerlerine basılmış gibi hissetti ve etrafı parıltıladı. "Parşömende kullanabileceğiniz bir bilgi bulacağımızı umuyordunuz."

Langdon ona bakmadı bile.

"Beklemekten yoruldu Calla," dedi Calanthe. "Ve sen parşömenin kendi yarısını deşifre etmek için tatlı bir zaman ayırırken ve şüphesiz bizden bilgi saklarken, biz bizimkini tercüme etmeyi başardık. Görünüşe göre, Erasmus Sophronia'nın kanının yapabildiği sadece Kuyu'yu *bulmak* değil - onu çalıştırabilirsiniz. Küçük prototipimizi gerçek bir şeye dönüştürebilirsin Calla. Onu orijinali kadar gerçek yapabilirsin."

Loren başını sallıyordu. "Yapmayacağım."

Calanthe'nin gülümsemesi genişledi, dişleri güneş ışığında parlıyordu. "Oh, ama yapacaksın."

Loren, kalp atış hızı monitörüne çarpıp ileri geri sallanmasına neden olana kadar geri geri gittiğini fark etmemişti. "Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Daha büyük bir iyilik için," dedi Calanthe. "Eşitlik dolu bir dünya için - melezlerin ve insanların olmadığı bir dünya için."

"Mükemmel dünya vizyonunuzu yaratmak için tüm insan gruplarını yok ediyorsanız buna eşitlik diyemezsiniz."

"İmparator her zaman geleceğe bakar," dedi Calanthe. İmparator - tüm Terra'nın başı ve tüm o Darkslayer'ları ve büyücülerini istihdam etmiş olması gereken suç dehası; Calanthe'nin kendisini ve Kan Gülü Evi'ni istihdam etti ve onları Anka Kafası ile işaretledi. "Kandırma pek çok insanı öldürebilir Bayan Calla ve Arcanum Kuyusu bunun olmasını engelleyecektir. Sadece bu da değil, aynı zamanda sizin gibi insanları daha iyi bir şeye dönüştürecek. Sizin gibi insanları daha iyi bir şeye dönüştürecek."

Toplum, sizin türünüzün yaşadığı bilinen en iyi ihtimalle bir asırdan çok daha uzun süre yaşayacak."

"Peki ya bunu istemeyen insanlar?" Loren'in sesi titriyordu. "Ya ölümsüz bir yaşam onların kendileri için istedikleri şey değilse?" Ölümsüzlerin kibirli inancının aksine, insan olmayı seven, değişmez ve kalıcı bir yaşam arzusu duymayan insanlar da vardı.

Calanthe düşünüyormuş gibi yaptı, kırmızı gözleri tavana kayıyordu. "Onların işi bitecek," dedi açıkça, gözleri tekrar Loren'in üzerine yerleşti.

"Seçme özgürlüğüne ne oldu?" Loren yatağın arkasındaki pencerenin yanındaki duvar boyunca ilerledi. Kendine zaman kazandırıyor. Belki Darien neler olduğunu anlayabilirdi; belki ona yardım edebilirdi. "Peki ya *senin* halkın? Hayatta kalmak için insan kanına ihtiyacınız var. Kan bağışı klinikleri sizin için yeterince iyi değil mi?"

"Imperator hayatta kalma ihtiyaçlarımız için düzenlemeler yaptı."

"Kan çiftliklerini kastediyorsun," diye homurdandı Loren. Bir ayağını daha sağa doğru kaydırды; vampir neşeyle hareketi takip etti. "Sen hastasın."

"Koma halinde tutulacaklar. Ne olduğunu bile bilmeyecekler."

"Yine," diye homurdandı Loren, "hastasın sen."

"Hayır," diye mırıldandı Calanthe. "Ama konuşmaktan yorulduğum, Bayan Calla. Ya iradenizle ya da büyüyle sessizce gelebilirsiniz. Seçim sizin."

Biraz seçenek.

Loren kusacakmış gibi hissediyordu. Kapana kısılmıştı ve Calanthe onu buradan alıp Kuyu'nun kopyasına götürecekti. Darien ve diğerleri... ona ne olduğunu asla öğrenemeyeceklerdi.

Tılsımı çıkarmak zorundaydı, zinciri kırmak zorundaydı. Belki Darien onu takip etmeyi düşünürdü.

Ama sonra Sabrina'in yerinin onu tutsak edenler tarafından nasıl gizlendiğini hatırladı ve Calanthe aynı şeyi ona yapmaya karar verirse bunun muhtemelen hiçbir fark yaratmayacağını fark etti. Nefesi hızla kesiliyor, bir çıkış yolu ararken gözleri odanın içinde dönüp duruyordu.

Arkasındaki pencere. Eğer bir şeyle kırabilirse-

Kapı tıkırtıyla açıldı ve Loren'in kafasındaki kan çekildi, Randal Slade'in odaya adım atışını izlerken kemikleri suya dönüştü.

Botlarının tokaları şingırdıyor, gözleri heyecandan öyle parlıyordu ki dengesiz görünüyordu.

Randal, Calanthe ile arasında pozisyon alırken müdür ağır bakışlarını yere dikti.

"Loren," diye mırıldandı Randal, o çılgın gözleri Loren'in vücudunu kömür gibi tırmıklıyordu. Yüzündeki gülümseme daha çok dişlerini göstermeye benziyordu. "Ne hoş bir sürpriz."

Loren titriyordu.

Hareket etmek zorundaydı. Buradan çıkmalıydı, yardım bulmalıydı-

Loren arkasındaki duvarı iterek kapıya doğru fırladı ve hareket ederken bir sedyeyi kenara itti.

Ama Randal'ın gücünün görünmez pençesi ona çarptı ve odanın öbür ucuna, yatağın arkasındaki pencereye savruldu.

Neredeyse içinden fırlatıldığı cam paramparça oldu.

Loren bir çığlık atarak yere yığılırken sıcak hava odanın içine doldu. Cam parçaları üzerine yağıyor, donmuş yağmur gibi usulca çınlıyordu.

Loren kendini yukarı itmeye çalışırken kolları titredi. Yüzündeki nemli saç tellerinin arasından, Randal'ın gözlerinin, sihriyle pencereyi tekrar birleştirirken siyaha döndüğünü gördü; parçalar yerlerine oturup birleşirken camlar şangırdıyordu.

"Seninle işimiz bittiğinde," dedi Darien'in babası, "geride senden hiçbir iz kalmayacak." Derisi Kan Antlaşması'nın diğer yarısıyla kararmış, yaralı bir eliyle ona uzandı.

Loren yardım için çığlık attı ama büyü ona çarptı ve dünya yok oldu.

Darien, Devil's Cross'taki marketin kapısından çıkarken bozuk paralarını cüzdanına doldurdu.

O sabah kazandığı ödül banka hesabını altmış bin altın mynet artıracaktı. Randal'ın son şartını da hesaba katarsa otuz bin, ama bunu düşünmesine izin vermedi. Arabasına biner binmez gideceği başka bir iş daha vardı; kellesi elli bin dolar değerinde bir gangster.

Geçtiğimiz haftalarda Casen'dan birkaç sevkiyat Kan İksiri satın alan bir gangster. O ve şehrin dört bir yanına konuşlanmış diğer Şeytanlar cevaplar arıyorlardı - Taega'yı serbest bırakabilecek ve bu saçmalığın arkasındaki *gerçek* insanlara ışık tutabilecek herhangi bir şey.

Her şey ne kadar da berbat bir hal almıştı. Beyni hâlâ Taega'nın dün gece onlara açıkladığı bilgilerle boğuşuyordu.

Türünün bir makineden geldiğini kim bilebilirdi? Bir makineden.

Deney mi?

Kim bilebilirdi ki?

Arabaya binip kontak anahtarını çevirdiğinde telefonunu kontrol etmek için durakladı. Diğer Şeytanlar'dan birkaç, Engerekler'den de birkaç mesaj vardı. Ama aradığı isim Loren Calla'ydı ve onun kendisine bir sesli mesajla birlikte bir kalp ve göz kırpan bir emoji gönderdiğini gördü.

Posta kutusu simgesine tıklamak üzereydi ki telefonu çaldı ve ekranda Loren'in bir fotoğrafı belirdi.

Onu görünce yüzünde bir sırıtış belirdi. Onu ilk kez öpmeden dakikalar önce kamyonetinin kasasında bu fotoğrafı çekmişti. Kız ona barış işareti yaparken rüzgâr altın sarısı saçlarını savuruyordu.

Ağzının kenarından, arkasındaki renkli yıldızlar kadar ışıltılı bir şekilde ona bakarken.

Darien cevap verdiğinde kendi sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.
"Selam tatlım."

"Meşgul müsün?" Sesi hırıltılı ve ciddiydi. "Seninle konuşmam gerek."

Daha dik oturdu. "Senin için asla çok meşgul değilim, Lola. Neler oluyor?"

Ağır bir duraklama. Ve sonra, "Aramızdaki ilişki yürümüyor."

Damarlarındaki kan buz gibi akıyordu. "Bebeğim-" Yutkunmaya çalıştı ama dili ağzının içinde ölü bir ağırlık gibiydi. "Anlamıyorum-"

"İşe yaramıyor, Darien." Sesi sert bir fısıltı gibiydi. "Ben ve sen -Biz. Bunu yapmamalıyız."

Darien'in saçlarında gezdirdiği eli titredi. "Loren. Tatlım." Boğazında lanet bir yumru vardı, bir el ses tellerini sıkıyordu. "Lütfen-"

Bir hıçkırık telefonu titretti. "İşe yaramıyor, Darien! Neden bunu kabullenemiyorsun? Sen bile beni güvende tutamayacağını söyledin -beni bundan koruyamadın-" Arka planda boğuk bir gümbürtü duyuldu.

Darien'in nefesleri hızlı ve sığdı. "Bunu yüz yüze konuşabilir miyiz?"

"Özür dilerim,

Darien." "Bebeğim,

lütfe-"

Aramayı sonlandırırken telefon bip sesi çıkardı. Telefonu kulağına yapıştırırken elinde ağırlaştığını hissetti, nefes almaya devam etmek için kendini zorlarken ciğerleri sıkılaştı; telefonu avucunun içinde un ufak etmemek için.

Bir şeye vurması gerekiyordu. Kötü bir şekilde.

Bir sonraki hedef, elli bin altın mynet değerindeki gangster... Darien o bok parçasını kemik kemik ayıracaktı.

Telefon elinde çalmaya başladı ve düz bir "Ne" ile cevap verdi.

"Kötü bir zamanda mı geldim?" diye sordu Kasap'ın tok sesi.

"Birinin boğazını yumruklayabileceğim bir dizi dişin yoksa hayır."

"Sen huysuz bir orospu çocuğusun." Kasap kıkırdadı. "Benimle saat yarıda Demir Rıhtım'da buluş ve sakın geç kalma." Kasap telefonu kapattı.

Telefonunu ön konsola fırlatan Darien, arabayı indirip caddeye çıkarken neredeyse acil durum frenini koparacaktı, direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki kalıp inledi. Dur işaretleri ve kırmızı ışıklar arasından uçararak geçti, lastikler gıcırıyor ve her yönden kornalar çalıyordu, içinde var olduğunu bilmediği bir şey kırılıp parçalandı.

-

Darien ne kadar çabalasa da Demir Rıhtım'da ilerlerken ellerini sıkı yumruklardan kurtaramadı. Çürüyen ahşap inliyor ve her adımının altında batıyordu. Martılar şamandıraların üzerine tünemiş, ciyak ciyak ötüyorlardı.

Kasap iskelenin ucunda bekliyordu, ayak bileğine kadar uzanan trençkotunun etekleri rüzgârda dalgalanıyordu. Derme çatma tekneler tahta direklerle bağlanmış, dalgaların arasında sallanıp duruyorlardı. Rüzgâr Aralık sonu için ılık olsa da Darien üşüyor, kalbi göğsünde bir buz parçası gibi hissediyordu.

Bunun olmasına izin vermemesi gerektiğini bilmeliydi. Loren ona, onun gibi iyi bir kızın doğuştan sahip olduğu güvenli ve mutlu hayatı verecek birini hak ediyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi, Loren'in onun için ne kadar yanlış biri olduğunu anlaması *her zaman* an meselesi olmuştu. Tek umudu bundan daha uzun sürmesiydi; onunla geçirdiği ve ona benim diyebildiği o acınası birkaç günden daha uzun sürmesini umuyordu.

Kasap yüzünü ona döndü, purosunu dudaklarından sarkıyordu. Çıplak bileğine bakarak bir gösteri yaptı. "Geç kaldınız."

"Sadede gel," dedi Darien. "Tabii bahsettiğim o dişlere dönüşmek istemiyorsan."

Casen gülümserken rüzgâr sigaranın ucundaki külleri süpürdü, sararmış dişleri nemli uca batıyordu. "Sen hasta bir orospu çocuğusun, bunu biliyor muydun? Senin gibi dövüşen birini daha önce hiç görmedim. Block'a daha sık gelmelisin; insanlar senin oynadığını bilirlerse katliamları izlemek için iyi para öderler."

"Belki bu teklifini kabul ederim," diye mırıldandı Darien, "eğer sadede gelir ve zamanımı boşa harcamayı bırakırsan."

Kasap kocaman bir el salladı. "Pekâlâ, pekâlâ." Purosunu iskeleye fırlattı ve soyulan çizmesinin altında ezdi. "Bir süre önce Boyd'dan aldığın küçük tüyonun doğru olmadığını bilmek istersin diye düşündüm."

Sadece birazcık. Chrysantha benim ya da herhangi bir rakibim için satış yapmıyordu; *satın alıyordu. Benden.*"

Darien kaskatı kesildi. "Ve adamlarınızdan hiçbiri Shadowback'ın kız kardeşini tanımadı, *nasıl?*"

"Bir cadı ya da büyücü onu büyülemiş olmalı. Bunu ancak anlaşılanın bir otoyol kamerasının görüş alanında yapıldığını fark ettikten sonra anladım. Adamlarım kanıtları çöpe atarken *gerçek* kadını gördüm - Shadowback'ın kız kardeşiydi, buna hiç şüphe yok."

"Kimin için aldığına dair bir fikrin var mı?"

"İşte işler burada karışmaya başlıyor. Adamlarımdan biri bana nehir kenarında onu bekleyen siyah bir limuzin görüldüğünü söyledi. Aynen Calanthe'nin zengin kıçının şoförlüğünü yaptığı gibi."

Darien'in başı ağırlıksızlaştı, martıların ciyaklamaları ve suyun rıhtıma vuran şırıltısı kayboldu. "Calanthe," diye mırıldandı. Kendini düşüncelerine kaptırırken görüşü bulanıklaştı. "Bu imkânsız."

"Öyle mi?" Casen gür kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre Sands denen kızın fazladan paraya ihtiyacı varmış. Tahminimce ne satın aldığını öğrendiğinde

-Onu çalıştıran insanların o kimyasallar ve iksirlerle ne yapmayı planladıklarını öğrenmek için bir çıkış yolu aradı."

"Ve ona bir tane vermediler." Bunun yerine, Kuyu'yu onu bir iblise dönüştürmek için kullanmışlar -daha doğrusu, işlerine yaramayacak hale gelene kadar üzerinde deney yapmışlar- ve onu diğerleriyle birlikte şehirde terör estirmesi, barış görevlilerinin dikkatini gerçekte olanlardan uzaklaştırması için serbest bırakmışlar. "Kan İksirleri - onlar tam olarak ne içindi? Sen biliyor musun?" Sormak aklına gelmemişti. Şüphelileri bulmaya ve uzaktan yakından suçlu olan herkesi tuzağa düşürmeye o kadar dalmıştı ki Kasap'a tam olarak *ne* satın aldıklarını sormak aklının ucundan bile geçmemişti. Şeytanın Avukatı'nda yakaladıkları büyücü, Arcanum Kuyusu ile büyü yapmak için gerekli olduklarından bahsetmişti ama-

"İnsanı uyumlu hale getiriyorlar. Hiçbir şey hatırlamalarını, hiçbir şeye tepki vermelerini engelliyorlar." Bu, Sabrine'in yakalandığında neden hiçbir şey hatırlayamadığını açıklıyordu. Kasap şöyle devam etti: "Sadece bu da değil, eğer onları Nacht Essentia ile karıştırırsanız, sadece auranızı gizlemekle kalmaz, aynı zamanda anlattıklarınızı gizlemek için de kullanabilirsiniz - hatta auranızı tamamen farklı bir şeye dönüştürmek için bile, yani Görü'ye sahip biri

Sana baktıklarında gerçek auranı gördüklerini *sanacaklar*." Kara bir kahkaha attı. "Berbat bir şey. Daha önce hiç böyle bir şey duydun mu?"

Darien'in zihni, dilinin kelimeler üretemeyeceği kadar zor dönüyordu. Daha önce kesinlikle böyle bir şey duymamıştı. Hayır, büyüsüne fazla güvenmeye başlamıştı, kendini fazla beğenmişti.

Kasap, "Oh, ve bir şey daha var. Nacht Essentia'nın Dies Essentia-Gün Özü adında bir karşıtı vardır."

Darien bir anda kendine geldi. O kadar hızlı nefes alıyordu ki bayılacakmış gibi hissediyordu. "Bu ne işe yarıyor?"

"Nacht Essentia kişinin aurasını gizlerken, Dies Essentia kişinin aurasını açığa çıkarır.

o."

"Bunun ne anlamı var ki?"

"Belki bir kişi saklanmaktan yorulduğunda ya da artık saklanmak için bir nedeni kalmadığında

Dies Essentia'yı kullanacaklar."

Kasap başka bir şey daha söyledi ama Darien, Calanthe'nin onlara ittifak teklif ettiği günden bu yana olanları bir araya getirirken artık onu duymuyordu.

Yalan söylemediğinden emin olmak için aurasını taramıştı ama-

Ama bu, birinin yalan söylerken aurasını nasıl gizleyeceğini öğrenemeyeceği anlamına gelmiyordu. Ya da Casen'in az önce söylediği gibi tamamen değiştirmeyi.

Ve görünüşe göre Calanthe, Nacht Essentia'nın yardımıyla tam olarak bunu yapmıştı.

Logan ona tıp alanında çalışan bir arkadaşının Sabrine'i Oldtown'da bulduklarında ağzından örnek aldığını söylemişti. Yanağının iç kısmında Nacht Essentia'nın yanı sıra tanımlayamadıkları başka bir bitkinin izlerine de rastlamışlardı.

Sabrina'e kaçırılanların onun yerini bilerek açıklamışlardı. Onu yarı canlı bir şekilde Logan'ın bulabileceği bir yere atmışlardı - yine *bilerek*. Kan İksirleri muhtemelen onu o kadar kötü halüsinasyonlar görmesine neden olmuştu ki, Logan onu bulmadan hemen önce bir yangın merdiveninden aşağı düşerek kendisini esir alanlardan kaçtığına inanmıştı.

Darien'in aklından başka bir düşünce daha geçti; bir farkındalık.

Ne kadar büyük ve kötü olduğunuzu düşünürseniz düşünün, her zaman kartları sizden daha iyi oynayabilecek biri vardır.

"Cassel," diyordu Kasap. "*Cassel*."

Darien ona bakamıyor, bakışlarını ayaklarının dibindeki sırlı sıklam rıhtımdan, haftalardır görmezden geldiği anılarındaki ipuçlarından ayıramıyordu. Loren'in kalbinin peşine düşmekle meşgulken, bir parçası neden herkesin onun peşinde olduğu gizemini çözmek istememişti çünkü bu gizemi çözmek vedalaşmak zorunda kalacakları anlamına geliyordu. Bencilce davranıyordu ve bu onların hayatlarına mal olabilirdi.

"Gitmem gerek." Kıyıya doğru ilerledi. "Teşekkürler, Casen."

"Yapacağın şey her neyse," diye seslendi Casen, gür sesi neredeyse rüzgâr tarafından yutuluyordu, "bunu gerçekten yapmak istediğinden emin ol." Bu, Kasap gibi birinin verebileceği en yakın *dikkatli ol* mesajıydı.

Arabasına geri döndüğünde, Darien birkaç dakika boyunca yolun kenarında oturdu, sakinleşmeye çalışırken Loren'in artık onunla hiçbir şey yapmak istemediğini kendine hatırlattı-

Yoksa o
mu yaptı?
Kahretsin.

Midesinin bulandığını hissederek Tanner'ı aradı ve kaldırımları kaplayan palmye ağaçlarının dalgalı rüzgârda sallanışını izledi.

Hat dördüncü çalışta bağlandı. "Ben de tam arayıp akşam yemeği için pizza isteyip istemediğini soracaktım-"

"Atlas," diye ı s ı r d ı Darien. "Loren'in cep telefonunun yerini bulmanı istiyorum."

Arka planda tuşlar tıkırdadı. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum. Ama bana konum servislerini açıp açmadığını söylemen gerekiyor." Atlas'ın bilgisayarındaki yazılım konum bulma konusunda cep telefonundan daha hızlıydı ve Darien'in şu anda boşa harcayacak zamanı yoktu.

"Yaklaşık olarak..." *tık, tık*, "on dakika önce açılmıştı." "Hangi konum?"

Tanner bir küfür savurdu ama ona yerini söylemekte tereddüt etmedi.

Darien telefonu kapatmadan önce bir teşekkür ve yardıma ihtiyacı olabileceğine dair bir uyarıda bulundu ve Randal'ın inine doğru yola çıktı.

Ivador Langdon, Randal'ın yeraltı sığınağındaki birçok odadan birinde, yağmur suyu akıntısının yanında ileri geri yürüyordu. Loren'in arkasındaki su şırıltısı dışında tek ses, cilalı ayakkabılarının çimentoya vuruşuydu.

Elleri önünde bağlı bir şekilde yerde diz çöktüğü yerde Loren onun hareketlerini takip etti. "Müdür Bey." Sesini alçak tuttu, böylece akan su sözlerinin odanın dışında nöbet tutan muhafızlar tarafından duyulmasını engelleyebilirdi.

Randal'ın hastanede ona çarpan büyü dalgası o kadar yoğundu ki, hâlâ yıldızları görüyordu. Sadece bu da değil, aynı zamanda onu uysal hale getirmek için bir ilaç vermiş ve Singer'ı gölgesinde tepki veremez hale getirmişti.

Loren yutkundu. "Müdür Bey, lütfen bunu yapmayın. Kuyu'yu kullanamayız. Onunla yapmak istedikleri şey... Bundan iyi bir şey çıkmaz-"

"Anlamıyorsun!" Kelimeleri birkaç kez beton duvarlara ve ona doğru fırlattı, gümüşü gözleri öfkeyle parlıyordu. "İşin bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu! Ben sadece kızımın tekrar yürüebilmesi için panzehiri istedim ama Calanthe-" Çok fazla şey söylediğini fark ederek durdu, elleri iki yanında titriyordu.

"Bunu size Calanthe mi yaptırıyor Müdür Bey?" Loren yumuşak bir sesle konuştu. "İhtiyacınız yok-"

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz Bayan Calla," diye öfkelendi. "Başlangıcını bile bilmiyorsunuz."

"O zaman anlat bana." O kadar çok titriyordu ki, yüzüstü yere kapaklanmaması bir mucizeydi. "Anlat ki anlayabileyim. Böylece sana yardım edebilirim-"

"Bana yardım edemezsin." Tekrar volta atmaya başladı. "Kimseye yardım edemezsin."

Bu şehrin sonu geldi. İnsanlar, hepimiz mahvolduk."

"Müdür-"

Tünellerden ayak sesleri geliyordu. Randal ve Calanthe, Calanthe'nin iki koruması ve Randal'ın birkaç ahabası ile birlikte odaya girerken Loren nefesini tuttu.

Daha fazla ayak sesi yankılandı, daha hafif ayak sesleri.

Sonra Emilie Croft ve Christa Copenspire içeri daldılar ve Calanthe'nin iki yanında durdular. İkisi de tek kelime etmedi ve Loren'in yerde diz çöktüğü yere bakmadılar. İz sürerek

Arkalarında Lenora Aldonold vardı, Calanthe'nin Şeytanlar ve Kurtlar'a ittifak teklif ettiği zaman kayıp olduğunu iddia ettiği vampir.

Randal Loren'i sanki bir et parçasıymış gibi değerlendiriyordu. "Bunu anlamamız biraz zaman aldı. Ama görünüşe göre en başından beri tam da ihtiyacımız olan şeymişsin."

Arkasındaki su, içinde bir tür yaratık yüzerken titriyordu. Nehrin yukarısında sık sık yüzen ete aç yılanlar olmasaydı, kendisini suya atmayı düşünebilirdi, böylece su onu buradan uzaklaştırabilirdi.

Darien'in babası konuştuğunda, bu Langdon'a yönelikti. "Darien ona söylediğin yalana inandı mı?" Bu yalan Loren'in ruhunu ikiye bölmüştü. Telefonun diğer ucunda Darien'in sesi tamamen kırılmış gibi geliyordu. Bunu söylediği için kendisinden nefret ediyordu, o sözleri söylediği için. Ve onun için yaptığı her şeyden, feda ettiği her şeyden sonra onu terk etmek isteyeceğine, onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceğine gerçekten inanması ona acı veriyordu.

Onu ararken, Darien'in neler olduğunu fark etmesi ve gelip ona yardım edebilmesi ihtimaline karşı cep telefonunun konumunu açmayı başarmıştı; ancak bu düşünce bile onu dehşete düşürmüştü ve bu kadar bencilce bir şey yapmamış olmayı dilemesine neden olmuştu.

Buraya gelemezdi. *Gelemezdi*. Langdon, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi.

"Güzel. Dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız yok." Randal onun önünde çömeldi ve başını onun seviyesine indirdi. Kız onun çelik gibi gözleriyle buluşmayı reddedince, çenesini avucunun içine aldı, parmakları etine saplandı. "Ölüyorum Loren Calla." Gözleri garip bir beklenti ve ıstırap karışımıyla parlıyordu; gerçekten aklını kaybetmiş bir adama benziyordu. "Arcanum Kuyusu dışında bilinen bir tedavisi olmayan yavaş ve acılı bir ölüm."

"Bırak beni," diye ısırdı.

Kadının yüzünü bir kenara itti ve çömeldiği yerden kalktı. Randal odanın en arkasında, nehrin dışarıya doğru kıvrılan kıvrımının yakınında, devasa bir nesneyi örten plastik bir muşambaya doğru ilerlerken Calanthe'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Muşambanın bir köşesini yakaladı ve kolunun bir hareketiyle muşambayı çekerek ortaya çıkardı-

Arcanum Kuyusu.

Kutsal tanrılar. Loren o kadar kötü titriyordu ki, sanki yeryüzü onun altında sallanıyormuş gibi hissediyordu.

Kuyu replikası, ışığı emecek kadar siyah bir malzemeden yapılmış altı metre derinliğinde bir tanktı. İçinden sıçrayanlardan menekşeye benzer bir koku yayılıyordu. Odayı aydınlatan birkaç ampul vızıldıyor ve titriyordu ve zaman sanki prima materia'nın varlığı altında sinmiş gibi yavaşlıyordu.

Zemin Loren'in dizlerinin altına devrildi, hızlandı ve sonra sürüklendi. Enerji damarları dünyanın çekirdeğinden -anima mundi'den- Kuyu'nun erimiş odasına doğru fişkırdı.

Tanrıların yaratığı için yiyecek.

Randal, "Hadi başlayalım, olur mu?" dedi. Gözleri karardı ve onu bir oyuncak bebekmiş gibi kaldırıp Arcanum Kuyusu'na fırlattı.

Loren manyetik bir akımla kuyunun içine çekilirken su ve kimyasal maddeler sıçradı. Loren nefesini tuttu ve çok ama çok uzakta görünen yüzeyi tekmeledi. Birinin -Randal'ın- büyüü Kuyu'ya döküldüğünde acı ona hücum etti.

Loren sonunda soluk soluğa kimyasalların yüzeyini kırıldığında, Kuyu'nun obsidyen benzeri odası mavi ve beyaz cıvatalarla elektriklendi. Kuyu güçle parlıyordu ve Loren'in vücuduna şimşekler çakıyormuş gibi hissediyordu.

Sırtını kavislendirdi, vücudunun iradesi dışında ne kadar sert hareket ettiğinin gücü yüzünden omurgası neredeyse kırılıyordu.

Acısı arttı ve başını arkaya atıp çığlık attı.

-

Randal'ın büyüü hiç bitmedi.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca büyüünü Loren'e akıtarak aurasını bedeninden dışarı çıkardı. Beyaz ve gökkuşağı ışık akıntıları her santiminden yorucu patlamalarla akıyor, aurasının taşıyıcısı olan insan bedenine lastik bir bant gibi tekrar tekrar yapışlıyordu. Vücudu her darbede sarsıldı, Kuyu'nun içeriğinde yüzer halde yatarken uzuvları sarsıldı, burnuna keskin bir menekşe kokusu geldi.

Başka bir büyü dalgası, omurgası ikiye ayrılmış gibi hissedene kadar sırtını kavislendirdi; parmakları

O kadar sertti ki tırnakları güçten çatladı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, burnundan akan kanla karışıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Randal'ın ham cehennem büyüsünün içine girip kanını ateşe vermesi ve aurasını çığlıklara boğması gibi bir acıyı hiç hissetmemişti.

Sihir durana kadar.

Başını kaldırdığında, yanında sadece Tanıdık Ruhu olan Darien'in odaya girdiğini gördüğünde, içinden farklı ve çok daha kötü bir acı geçti.

"Darien." Adı Loren'in nefesinde kırık bir iniltiye dönüştü.

Darien onu görünce neredeyse kendini kaybediyordu, Kuyu replikasının içindikilerle sıırsıklam olmuştı, kulaklarından ve burnundan kan sızıyordu. Boğazının narin derisi, Darien'in birinin parmaklarıyla -bahse girerim *babasının* parmaklarıyla- mükemmel bir şekilde eşleşeceğini bildiği çürüklerle doluydu.

Darien'in gözleri karardı. "Bırak onu gitsin."

Kulaklarını dikmiş ve dişlerini göstermiş olan Haydut öne doğru bir adım atarak saldırı işaretini bekledi.

"İstediğimizi elde edene kadar olmaz," diye mırıldandı Randal.

Darien, Loren'in yüzündeki dehşet ifadesinden ve gözlerinde parıldayan katıksız ıstıraptan, babasının kendi büyüsunü bir pençe gibi kullanarak ya aklını ya da kalbini delici kavrayışıyla kavradığını biliyordu. Bu, bir insanın kafasına silah dayamak kadar etkiliydi ve Darien tek bir hamle yaparsa -bu sık kafalılarla dolu bölgeyi dağıtmaya kalkışırda bile- Randal'ın onu öldüreceğini biliyordu. Bu, Darien'in bazen kendi hedefleri üzerinde kullandığı güçlü bir büyü türüydü; bir insana parmağını bile sürmeden kalbini parçalayıp hamur haline getirebiliyordu. Gerçi kendisi de dahil olmak üzere pek çok cehennem zebanisinin almak istemediği bir riski de beraberinde getiriyordu; o kadar çok büyü kullanıyordu ki bir kişinin Kandırma'ya yakalanma olasılığını on kat artırıyordu.

Ancak Kandırma yüzünden çoktan hastalanmış olan babası, ona zarar verebilecek şeylerle pek ilgilenmiyordu. Hasar çoktan verilmişti. Ve Randal, yüz yıldan fazla bir süredir zanaatını geliştirdiği için, bu yeteneği kullanma konusunda Darien'den daha hızlıydı.

İşte tam da bu yüzden Darien gözlerindeki siyahlığın çözülmesine izin verdi. Yanlarında öfkeyle titreyen ellerini gevşetti ve kendini nefes almaya konsantre olmaya zorladı. Bundan kurtulmaları *gerekiyordu*.

Loren bunu atlatmak zorundaydı.

"Ne istiyorsan," diye homurdandı Darien, "sana vereceğim. Sadece gitmesine izin ver."

"Kuyuyu kullanmasını sağla," dedi Calanthe, nehrin kıyısında bir heykel gibi durduğu yerde. İki yanında Emilie ve Christa vardı; ikisi de ona bakmıyordu. Korkaktılar - ikisi de korkaktı. Grupta ayrıca Kan Gülü Evi'nin bir üyesi olan Lenora Aldonold da vardı - Calanthe'nin kaybolduğunu iddia ettiği kişi. Son birkaç aydır ne kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Calanthe devam etti, "Bunu yapabileceğini biliyoruz, Darien Slade. Ve sen bize nasıl olduğunu söyleyeceksin."

Darien'in zihni döndü ve odaya bakarken kalbi hızla çarptı, şanslarını eşitleyebilecek bir şey -herhangi bir şey- aradı. Ama hiçbir şey bulamadı, her zamanki keskin zekâsı işe yaramaz bir macundan başka bir şey değildi.

"Bekliyoruz, Darien," diye uyardı Randal. Loren'in gözleri kan çanağına dönmüştü, aldığı her nefes sıkılmış dişlerinin arasından çıkıyordu.

Darien boğuk bir sesle, "Hata yapıyorsun," diye söze başladı. "Loren Kuyu'yu çalıştıramaz; sahip olduğunu sandığınız güce sahip değil." Daha fazlasını söylemeye, inanabilecekleri bir açıklama getirmeye çalıştı.

Ama Randal araya girdi. "Yanlış bir şey söyledin oğlum." Loren'e zihinsel olarak sarıldı, öyle sert sıktı ki burnundan kan süzüldü ve dudaklarından aşağı damladı. Acı içinde soludu ve sanki yumruk yemiş gibi Kuyu'da diz çöktüğü yerde ortasının üzerine doğru kıvrıldı. Menekşe kokulu sular etrafına sıçradı, vampir teninin çiçek kokusu kadar iğrenç bir kokuydu.

Darien öne doğru bir adım attı, elleri tekrar yumruk oldu ama Randal'ın adamları ona yaklaştı. İçlerinden biri ona içi kireçli haplarla dolu plastik bir torba uzattı.

Darien ısırarak, "Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Bir tane al," dedi Randal. "Bir tane al, belki ben de kız arkadaşının beynini ezmeyi bırakırım."

Nefesleri ağır ve hızlı geliyordu ve gri, görüşünün kenarlarına doğru yaklaşıyordu. Hayatında daha önce hiç bayılmamıştı, bayılma tehdidinin önünde bir gölge gibi belirmesinin nasıl bir his olduğunu hiç bilmemişti.

Bu piçleri öldürecekti-

"Sırada kalbi var, Darien," dedi Randal. "İkimiz de insan kalbinin bizimki kadar dayanıklı olmadığını biliyoruz."

Loren başını sallıyordu, burnundan kan fışkırıyor ve Kuyu replikasının sularına damlıyordu. Gözlerini kırptığında gözlerinden kırmızı yaşlar süzülüyordu.

Darien daha fazla tereddüt etmedi. Randal'ın adamlarından birinin hâlâ önünde tuttuğu çantadan bir hap aldı ve dilinin altına yerleştirdi.

Etkileri anlıktı. İlaç düşünce sürecine kısa devre yaptırdı ve Tanıdık Ruhu yere düşüp alçak bir iniltiyle gölgesinin içinde kayboldu. Tavan sanki bir okyanusmuş gibi dalgalanmaya başladı, grinin tonları kan kırmızısına dönüştü. Etrafındaki herkesin yüzü, boynuzları ve gözlerinin yerinde çukurlar olan grotesk ibislere dönüştü. Loren bile-

Loren- Darien

gözlerini

kırptırdı.

Ve tekrar göz kırptı.

"Muhteşemler, değil mi?" Randal gülümsedi. "Onları Umbra Forum'dan aldım. Bağımlılık yapıyorlar; ilk kafayı bulmak o kadar olağanüstü ki, bir tane daha almak için can atacak hale geliyorsun." Randal'ın ses tonu alaycı bir hal alarak, "Bundan hoşlanacak biri varsa o da sensin diye düşünmüştüm," dedi.

Darien'in yanına yaklaştı ve her iki yanağına da birer tokat atarak nasıl tepki vereceğini görmeye çalıştı. Darien'in bedeni beyninin ona bağırdığı talimatlara uymadı.

Aniden midesini saran mide bulantısının etkisiyle kendini tutamayan Darien, kemikleri kırılarak dizlerinin üzerine çöktü. Birinin artık uysal olan ellerini arkadan bağladığını, bir diğeri de üzerindeki tüm silahları çıkardığını hayal meyal fark etti.

Elleri bağlanır bağlanmaz Darien bir bileğini saatine sürttü ve duyulmayan bir klik sesiyle saatin kadranını çevirdi. Şu andan itibaren söylenen her şey bir telsiz sistemi aracılığıyla buraya gelirken aradığı diğer Şeytanlara yayınlanacaktı. Eğer bir şekilde Loren'e ulaşabilir ve onu buradan götürebilirlerse...

Uyuşturucu pençelerini beynine geçirip iblislerin yüzlerini görmeye zorlayınca düşüncesi son buldu. Keskin dişleri olan manyak yüzler ve

kavisli boynuzlar.

"Size bir kez daha soracağım," dedi Randal. "Kuyu'yu nasıl işleteceğiz?"

Darien konuşmayınca Randal Kuyu'ya doğru bir adım attı, kavisli kenarına uzandı ve Loren'in saçlarını tutup öyle sert çekti ki Loren yüksek sesle soludu.

Darien havladı, "*Sakin ona dokunma!*"

Randal dilini şaklattı. "Kuyu, Darien," diye bastırdı. "Yoksa işe yaramaz kız arkadaşını nehirdeki pisliklere yem ederim." Sanki onaylarcasına, yerin altından akan nehrin suyu, derinliklerinden büyük bir yılanın kabarık sırtı yükselirken titredi.

Darien bir fikir bulmak için beynini zorladı ama ilaç düşünmesini zorlaştırıyordu. Odadaki her ses - nehrin çağıltısı, birden fazla kalbin ritmi, dev bir kazan gibi orada duran Kuyu'nun gümbürtüsü

-On kat daha gürültülüydü.

Randal yine Loren'in saçını çekiyordu.

İçinden bir hıçkırık koptu. "*Darien,*" diye nefes nefese kaldı.

"*Pekâlâ,*" diye tersledi Darien başını sallayarak, sanki bu onu halüsinasyonlardan kurtarabilirmiş gibi. Beyni sıvı gibiydi. "Pekâlâ, anlatacağım!"

Randal yüzünde soğuk bir gülümsemeye bekledi.

Darien halüsinasyonlara karşı gözlerini kırıştıtarak, "Dusk Hollow yakınlarında bir ev var," diye soluk soluğa bağırdı. Kendini konsantre olmaya zorlarken göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. "Bernard ve Tulsen'in köşesinde." O evi zihninde bir fotoğraf kadar net görüyordu. Orayı hiç unutmamıştı.

Bir saniye bile.

Gözlerini tekrar açtı ve kireçli yüzü beklentiyle aydınlanmış olan Calanthe'ye baktı. Dudakları muzaffer bir gülümsemeye dönüşmüş, uzun kesici dişleri ürkütücü ışıklar altında parlıyordu.

Darien tekrar konuştuğunda, sözleri Calanthe içindi. "Dominus Volumen'in diğer yarısını orada bulacaksın. Kuyu'yu çalıştırmak için gerekli büyü sözcükleri bizim yarımızda." Loren'e bakarken gözleri yanıyordu, imgelemi bir iblisin yüzü ile onun güzel, gözyaşı lekeli yüz hatları arasında gidip geliyordu. "Şimdi bırak onu gitsin." Safrasını yuttu, göz kapakları tekrar kapandı, böylece göremeyeceklerdi. "*Lütfen.*"

Darien, Randal'ın Loren'i bir itmeyle bıraktığını, suyun Loren'in etrafına sıçradığını duydu. Sonra Darien'in yanına doğru yürüdü ve ona doğru eğildi.

Kulak.

"Yolu göster," diye tısladı Randal, içki kokusu Darien'in yüzüne sinmişti, "*Şeytan.*"

Darien kendini ayağa kaldırırken gözlerini kapalı tuttu. Son saniyeye kadar onları tekrar açmadı, böylece siyah gözleri onu ele vermeyecekti.

Calanthe ve Randal hep bir ağızdan bağırırken Darien kalan tek güç patlamasını fırlattı ve Loren'i Kuyu'dan nehir akıntısına doğru fırlattı.

BÖLÜM V

ANMA BAHÇESİ

Akıntı onu altına çekerek borunun zeminine doğru itti ve akan su onu Randal'ın ininden Angelthene Nehri'ne karışan düzinelerce yağmur suyu çıkışından birine götürdü.

Akıntıya karşı şiddetle tekmeledi, çamurlu suda dönerken dik durmak için mücadele etti. Faydası yoktu; su çok hızlı ve çok güçlüydü. Suyun çekimine karşı bir bez bebek gibi gevşekti. Ciğerleri sıkışmış ve yanıyordu, kalp atışları giderek yavaşlıyordu, her atış ağır ve acı vericiydi. Kafatasının üzerinde öyle bir baskı vardı ki bilincini kaybetmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Uyuşturucular onun gerçek olan ya da olmayan şeyler görmesini sağladı; yaratıkların pullu derileri yanlarına sürtünürken çığlık atmasına ve çırpınmasına neden oldu.

Su buz gibi soğuktu ve o kadar karanlıktı ki neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Ciğerlerindeki son hava da emilerek kurutulduğu için ciğerleri cayır cayır yanıyordu. Işık suyun içinden zayıf bir şekilde süzülüyor, keskin diş sıralarının üzerine düşüyordu.

Akıntıya karşı tekmeler savururken ağzından bir çığlık halinde kabarcıklar fişkırdı. Dişler ona doğru gelmeye devam etti, daha da yaklaştı.

Başının arkasına sert bir şey çarptı ve her şey karardı.

-

Loren çamurun içinde, derin ve çalkantılı gri bir gökyüzünün altında sarsılarak uyandı. Bir ciğer dolusu yağmur suyu kusarken biri onu yan çevirdi.

Yönünü bulması biraz zaman aldı; bir üst geçidin altındaki nehir kıyısında yattığını gördü. Arabalar geçiyordu, sesleri

Lastiklerin sesi dayanılmaz derecede yüksekti. Uyuşturucunun etkisi azalmaya başlamıştı ama üstündeki yüzleri anlamaya çalışırken görüşü hâlâ titriyordu.

Dört kişi etrafına çömelmiş, onun kendine gelmesini beklerken birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Loren yanan gözlerini kırptırırken sonunda onları tanıdı.

Maximus, Sabrine, Tanner ve Dallas.

Loren gözlerini bir kez daha kırptırdı ve rüya görmediğine dua etti.

Dallas'ın yüzü berraklaşırken kollarını Loren'e doladı ve dizleri çamurda ezilerek Loren'in yanında yere yığıldı. "Loren, ben Çok üzgünüm," diye hıçkırdı Dallas, onu sıkıca kavrayarak.

"Yıldız'a şükürler olsun ki hayattasın Lor," dedi Sabrine onun yanına çömelerek. "Darien'in saatindeki ses kayıtlarından olanları duyduğumuzda olabildiğince hızlı geldik." Yüzündeki ıslak saç tellerini düzeltti.

"Bizi bir anlığına kandırdın Calla," dedi Maximus. "Arada bir ölmeye çalışmayı bıraksan iyi olurdu."

Loren dişlerini gıcırdatarak gürültülü bir kahkaha attı.

"Kutsal Caligo," diye nefes aldı Dallas, hâlâ Loren'e ölümüne tutunuyordu. "Yaprak gibi titriyorsun. Hadi seni kamyona bindirelim."

Loren ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları çok güçsüzdü ve ilaçlar onu tekrar kaygan çamura batırdı. Dudakları maviye dönüyormuş gibi hissediyordu.

Maximus onu kollarının arasına alırken nehir kıyısı altında kayboldu. "Benimle kal Calla," dedi. Calla kollarını ortasına dolayarak ısınmaya çalıştı. "Eğer başaramazsan hiçbirimiz Darien'in nasıl bir karmaşaya dönüştüğünü görmek istemeyiz."

Max onu cipe taşıırken vücudu her adımda sallanıyordu. Onu arka koltuğa, Sabrine ve Dallas'ın arasına bindirdikten sonra, arkada fermuarlı bir kapüşon buldu ve omuzlarına örttü.

Maximus'un motoru çalışırken bütün uzuvları ürperdi. Kapüşonuna yapıştı, beyaz parmaklarını yumuşak kumaşa gömdü.

"Nerede o?" Maximus motoru çalıştırırken Loren'in dişleri birbirine çarptı. SUV yola çıktı. "Darien nerede?"

Tanner yolcu koltuğundan, "Randal ve diğerleri onu Bernard ve Tulsen'e götürüyorlar," dedi. Dizlerinin üzerinde dizüstü bilgisayarını açmış, haritaları ve izleme yazılımını gösteren pencereleri hızla tıklıyordu.

ne yaptığına bir anlam veremiyordu. Ekranı dokundu ve Maximus'a, "Burada, Dusk Hollow'da," dedi.

"Diğerleri nerede?" Maximus otoyolda trafiğe karışırken, lastikleri soyulurken sordu. "Onları iletişim hatlarından yukarı çekin."

Tanner torpido gözünde bir kulaklık buldu ve onu takmaya başladı. Yan taraftaki bir düğmeye bastı ve ses bir cızırtıyla bağlandığında yüzünü buruşturdu.

"Neredesiniz çocuklar?" dedi ağızlığı. "Duyan var mı?"

"Sokak kameralarını çek Atlas," diye talimat verdi Max.

Tanner birkaç tuşa bastı ve Bernard ile Tulsen'in köşesinde yalnız bir sokak kamerası buldu. "Lace terk edilmiş bir evde olduklarını söylüyor. Randal ve adamları bir dakika önce Darien'i içeri götürdüler."

Loren'in dilini kaplamak için safra yükseldi, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Maximus orta koltuğa doğru eğildi ve ekranı daha iyi görebilmek için dizüstü bilgisayarı iki santim sola kaydırdı.

"O da ne?" diye mırıldandı, gözlerini otoyol boyunca seyreden arabalardan ayırmamaya özen göstererek. "Yakınlaştı."

Tanner birkaç tıklamayla beslemeyi büyüttü.

Ev eski ve yıpranmıştı. Bernard ve Tulsen adlı sokakların birleştiği köşedeki arsadaydı. Siyah-beyaz yayın o kadar eskiydi ki, parazitlerle doluydu.

Evin önünde bir tabela vardı. Loren koltuğunda öne doğru eğildi ve tabelayı okumaya çalışırken uyuşturucuya karşı gözlerini kırıştırdı...

"Blackgate Malikânesi," dedi Tanner sessizce ve kelimeleri Loren'in aklından çıkardı. Maximus'a baktı, ağzının kenarları aşağı doğru dönüyordu. "O da ne?"

Max başını salladı. "Bilmiyorum." Max gaz pedalını yere doğru düzleştirirken SUV hızlandı. Araç şeritleri arasında ilerlerken kornalar çalışıyordu. Hızlanma onu koltuğunun arkılığına doğru çekerken Loren dik durmak için mücadele etti.

Sonra Loren, Lace, Travis, Jack ve Ivyana'nın bulanık ekranda belirmelerini izlerken kaskatı kesildi, kapüşonunu omuzlarında daha sıkı kavradı, ellerinde tabancalarla çimenlikte, esneyen siyah bir çukurdan başka bir şey olmayan kapıya doğru ilerliyordular. Parazit patlamaları olsa bile

Loren, görüntüyü bozarak onların tereddütle yaklaştıklarını, her adımlarının yavaş ve dikkatli olduğunu görebiliyordu.

Tanner sesi en yüksek seviyeye çıkardı.

İşte o zaman duydular: evin derinliklerinden gelen ses. Çığlık gibiydi. *Kükreme* gibi değil.

Loren fısıldadı, "Bunu duyuyor musunuz?"

"Statik yük mü?" Tanner'ın sesi umut doluydu.

Dusk Hollow'un yanından geçerken Max başını salladı, ağaçların gölgeleri açılır tavanın üzerinde uçuşuyordu. "Hiç sanmıyorum."

Şeytanlar kapı aralığında kayboldu. Ekranda hiçbir hareket yoktu; kirli, parçalanmış camlarda hiçbir şey görünmüyordu.

Ama sesler yeniden başladı. Bu sefer yanlış anlaşılma yoktu: Gırtlaktan gelen kükremeler evin içinden geliyordu.

"Sik beni," diye bağırdı Maximus.

Kükreme giderek arttı. Ses o kadar yüksekti ki neredeyse dizüstü bilgisayarın hoparlörlerini patlatacaktı. Ses kesilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında korkunç bir cırtlak ses hoparlörlerden yayılıyordu.

Maximus kulaklığı istemek için elini Tanner'a uzattı, o da kulaklığı hemen Tanner'ın bekleyen eline yerleştirdi.

"Geri çekilin!" Max ağızlığı doğru konuştu ve onu sıkı bir yumrukla kavradı. Eli *titriyordu*. "Beni duyan var mı? *Geri çekilmenizi istiyorum.*"

"Max." Loren'in sesi bir vıraklamaydı.

"Onları bir tuzağa düşürdü," dedi.

Randal ve adamları... Demek ki Darien onlara Blackgate Malikânesi'nin yerini vermişti çünkü bu ev hakkında kimsenin bilmediği bir şey biliyordu.

İçinde bir şey yaşıyordu. Kötü bir şey. Açık bir şey.

Kulaklık Max'in elindeyken, Loren kulaklıktan Lace'in sesini ancak seçebiliyordu. "Seni zar zor duyabiliyoruz, Max," dedi. "Neler oluyor?"

"*Geri çekilin!*" Max'in sesi kesildi. "Lace, duyuyor musun? Oradan çıkman gerek. Beni duyuyor musun?" Zor nefes alıyordu, gözleri dehşetle parlıyordu.

"Darien sizin onu takip etmenizi istemedi. Bu bir tuzak, beni duyuyor musunuz?!"

Darien onları tuzağa düşürdü!"

-

Darien, Randal ve adamlarını Blackgate Malikânesi'nin derinliklerine, zift kadar siyah koridorlara götürürken her düşünceyi, her duyguyu bloke etti. Ayaklarının altındaki çürümüş ahşap zemin her adımda inliyor ve esniyordu.

Bu eve adım atmayalı uzun zaman olmuştu. Buraya gençken, babasını bu davadan kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atacak kadar Sight'ı nasıl kullanacağını öğrenmek için umutsuzluğa kapıldığı zamanlarda gelirdi. Randal'ın, doğurduğu başarısızlıklar yüzünden annesini gecenin köründe döverek öldürmesini engellemek için.

Annesi Darien'in eğitimini kendi ellerine almadan ve ona başka bir yol göstermeden önce. Karanlığın değil, ışığın yolunu.

Calanthe ve korumaları Loren'i aramak için Angelthene Underbelly'de onlarla yollarını ayırmıştı, bu yüzden sadece Randal ve altı adamı oradaydı.

Yeterli olacaktı. Yeterli olmak *zorundaydı*.

Gölgeler hatırladığı kadar kalındı. Karanlık normal değildi; elle tutulur, *başka* bir şeydi. Gölgeler burada yaşayan kadim yaratığa aitti; bedeni içten dışa doğru yutmadan önce insanın korkusuyla ziyafet çeken kötü ruha. Crossroads'a ait bir yaratık değildi.

Daha kötü bir şeydi. Bir dilek tutucu değildi. Bir ölüm taciriydi.

Kanla başladı, sonra kemikle devam etti. Ve kas, tendon ve deri ile bitirdi. Yemek yeme konusunda çok titizdi, çünkü yemek onun için her şeydi, dört gözle beklediği tek şeydi. Çok titizdi ve arkasında hiçbir şey bırakmazdı.

İlk gırtlaktan gelen kükreme Randal'ın adamlarının yavaşlamasına neden oldu.

"O da neydi?" Randal tersledi. Darien onun korkusunun kokusunu alabiliyordu; havaya sinmiş ve aurasını titrek ve bulanık bir ışıltıya bürümüştü.

Mükemmel.

Darien'in sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu, sadece "Şimdi biraz daha ileride," dedi. Sözleri boş koridorlarda geniş bir alana yayıldı.

Tekrar yürümeye başladılar, adamlar onu ileri doğru sürüyor, silahlarının namluları sürekli sırtını dürtüyordu. Ne kadar derine yürürlerse, silahlar onu o kadar az dürtüklüyordu. Saniyeler geçtikçe ve gölgeler onları evin kalbine doğru çağırdıkça, botlarının yerdeki sürtünmeleri tereddütlü bir hal aldı.

İçi boş bir takırtı duyuldu.

Randal ve adamlarının silahlarının üzerindeki taktik ışıkları döndü. Işık ayaklarının dibindeki zemine düşüp üzerine yayılmış dehşeti aydınlatırken içlerinden biri küfretti.

Her santimetrekaresi kirliydi ama bir canavarın inine giren bir insanın bekleyebileceği kan ve kemikle değil.

Bunun yerine, döşeme tahtaları giysiler ve kişisel eşyalarla doluydu - saatler ve cüzdanlar; alyanslar; çıtalar. Ve saçlar, bir sürü saç. İblisin sevmediği tek tat.

Gölgeler taktik ışıklarının parıltısını yuttu ve oda taşlaştırıcı ve aşılmaz bir karanlığa gömüldü. Hava o kadar soğuktu ki, Darien nefesini görebilseydi önünde buğulanacağını biliyordu.

İlk kemik kırılması sessizliği yardı ve adamlar çığlık atmaya başladı.

Darien hiç kıpırdamadan durdu ve gözlerini karanlığa dikti.

Tereddüt etmedi; gözünü kırpmadı. Ve ürkmedi, bir kez bile.

Babası yalvarmaya başladığında bile. Eti parçalayan dişlerin ıslak çıtırtısı evin içine yayılırken ve damlacıklar yüzünün yan tarafını buğulandırırken bile.

Yüksek, boynuzlu yaratık karanlığın içinden çıkarken bile.

Yaratık ona bakarken Darien çenesini kaldırdı, kan damlayan pençelerini şingırdattı. Uzun bir süre ona baktı, ağzı güdük dişlerle kaplıydı.

Darien gözlerini dikip baktı.

Sonra da iblise, Eski Dünya'nın ölüm tanrısına, ebediyen açlığa mahkûm edilmiş ve sonsuza dek bu eve bağlı kalacak olana, eski bir dostunu selamlıyormuş gibi gülümsedi.

Loren'in ciğerleri, birinin nefesi kulaklıktaki kulaklığı tıkırdatırken yarıya inmiş gibi hissetti. Boğuk bir küfür duyuldu, ardından bağırışlar ve çığlıklar geldi. Aç kükremeler ve dehşet çığlıkları dizüstü bilgisayarın hoparlörlerini titretti.

Bir an sonra dört şeytan kamerada belirdi. Kelimenin tam anlamıyla evin ön kapısından dışarı *koşuyorlardı*, hayalet bir rüzgar peşlerinde yapraklar taşıyordu.

Ivyana botlarına takılıp ön tarafta yere düşerken, diğerleri sendeleyerek durdu ve ellerini dizlerine dayadı.

Lace'in sesi kulaklıktan geliyordu, artık o evden çıktıkları için yüksek ve netti. "Kahretsin, Maximus," diye hırıldadı. "Bu da neydi böyle?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama oraya geri dönme, beni duyuyor musun? Bu bir emirdir."

Ivyana titreyen bir elle kulaklığını açtı. "Peki ya Darien?"

Maximus'un buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Cipi daha hızlı iterken yüz ifadesi parçalanmıştı. Motor homurdandı.

Loren pencereden dışarı bir bakış attı. Tulsen'i işaret eden sokak tabelası geçip gitti.

Neredeyse varmışlardı.

Maximus, Lace'in malikânededen bir blok ötede park etmiş olan arabasının arkasında sarsılarak durdu. Loren bu mesafeden, bahçeyi süsleyen defne ağaçlarının gölgelikleri arasından görünen evin kulelerini zar zor görebiliyordu. Kamera görüntülerine bakarken nefesini tuttu. Diğerleriyle birlikte Darien'in ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledi.

Ön kapıdan tek başına topallayarak geçene kadar iki dakika daha geçti.

Loren doğruldu, onu canlı ve hâlâ tek parça olarak görünce dudaklarından boğuk bir inilti döküldü. Rahatlama bedenini sararken parmakları, yumruklarıyla kavradığı kapüşonunun eteklerinde gevşedi.

Yaşıyordu. *Yaşıyordu*.

Ancak dizlerini zayıflatan rahatlama, Darien'in giysilerinin kanla ıslandığını, yüzünün ve saçlarının kana bulandığını fark ettiğinde kayboldu.

Kardeşine yaklaşırken Ivyana'nın sesi dizüstü bilgisayardaki kamera yayınına karıştı, her adımı yavaş ve temkinliydi.

"Darien," diye mırıldandı. "İyi misin?"

"Nerede o?" Darien ısırdı. "Loren nerede?"

Cevap veren Jack'ti. "O yaşıyor, Dare. O güvende."

Kelimeleri bulması neredeyse tam bir dakikasını aldı. Omuzları titriyor ve kabarıyordu. "Git ve beni arabada bekle."

Lace'in sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyulmuyordu. "Sen iyi misin?" "İyiyim, sadece..." Elini salladı, elinin derisi bozulmamıştı. Kan Antlaşması'nın izi gitmişti.

Darien kalın bir sesle, "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye ekledi.

Diğerleri onun isteği üzerine ayrıldı ve cipin yanında beklemeye başladı. Max ve Tanner onlarla konuşmak için camlarını indirdiler, hissettikleri korku elle tutulur bir şeydi. Dallas kapısını açtı ve Loren'e doğru kaydı, böylece nefes nefese kalmış ve titreyen Ivyana yanlarındaki koltuğa sıkışabildi.

Loren gözlerini dizüstü bilgisayardan -Blackgate Malikânesi'nin grenli görüntüsünden- ayıramıyordu. Bir süre sonra diğer herkes de onu izlemeye başladı.

Kamera görüntüsünde, Darien yavaşça ön bahçede dizlerinin üzerine çöktü. Bir süre hiçbir şeye bakmadan olduğu yerde sallandı. Sonra ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı ve ileri geri sallanmaya başladı. Loren, bir sihir duvarı örerken ölü yaprakların etrafında döndüğünü fark etti; aynı zamanda kimsenin onu duymasını engelleyecek bir ses bariyeri de yaratmıştı.

Başını arkaya atıp çığlık atarken.

Loren onun kırılışını izlerken gözlerinden yaşlar süzüldü. Son birkaç aydır tanıdığı adamdan eser kalmamıştı. O anda kendini tutuşunda hiçbir güç kalmamıştı, o çok alıştığı ukala ve soğukkanlı katilden eser yoktu. O evde her ne olduyorsa, onu eski benliğinin bir kabuğuna indirgemişti; onu bu ham ve savunmasız varlığa indirgemişti.

Eğer o kamera olmasaydı, kimse göremezdi. Kimse o anda onu kıran duygular hakkında en ufak bir ipucuna sahip olamazdı. Topladığı büyüün dalgаланan bariyeri ağzından çıkan her sesi engelledi.

Az önce kendi babasını ölüm tuzağına sürükleyen Yedi Şeytan'ın liderinin o anda yıkılmasını izleyen tek bir kişi bile tek kelime etmedi.

Çim.

Tanner dizüstü bilgisayarını kapattı.

Kimse bir şey söylemedi. Uzun bir süre boyunca, herkesin nefes alış verişinden başka sessizliği dolduracak hiçbir şey yoktu.

Ve sonra Darien ortaya çıktı. Başı dik, omuzları geride araçlara doğru yürüyordu. Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu; artık topallamıyordu bile.

Loren, Sabine'in bacaklarının üzerinden atladı ve kapının koluyla uğraştı; kapı onun ağırlığıyla açılırken neredeyse kaldırıma düşüyordu. Soğuk kaldırımı itti ve Darien'e doğru koşmaya başladı, koştukça ayakkabılarının altındaki yol tükeniyordu.

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz onun kollarına atladı ve bacaklarını beline doladı. Adam onu yakaladı ve kucaklarken vücudunu kendi vücuduna bastırdı. Yüzünü saçlarına gömüp onu içine çekerken kolları titriyordu.

"Darien, üzgünüm," diye hıçkırarak onun göğsüne sarıldı. "Çok ama *çok* üzgünüm. Söylediğim hiçbir şeyde ciddi değildim. Yemin ederim tek kelimesini bile kastetmedim." Çenesini kaldırdı ve sanki onu bir daha öpemeyeceğini düşünmüş gibi dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

"Lola," diye iç geçirdi, onun yanaklarını, kaşlarını ve burnunu öptü. "Yaralandın mı?"

Loren diğerlerinin cipten çıktığını belli belirsiz fark etti.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldı. Darien onu inceleyebilecek kadar geri çekilmişti.

Tekrar "Ben iyiyim." dedi.

"Bunu nasıl yaptın?" Max söyledi. "O şey tarafından öldürülmemeyi nasıl başardın?"

Darien Loren'i ayağa kaldırdı ama bir kolunu beline sıkıca doladı. "Ondan korkmuyorum," dedi basitçe. "Canavarlar sadece sizin onları yarattığınız şeydir."

Loren, Darien'in onu yıldızlara bakmaya götürdüğü o geceyi hatırladı; ona manzarada dolaşan İsimsiz yaratıklardan korkmamasını nasıl söylediğini

-Korktuğuna dair hiçbir ipucu vermemesinin ona gerçekten yardımcı *olacağını* söylemişti. O zaman bunu ne kadar ciddi söylediğini bilmiyordu.

Sabrine, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Herkes cevap için Darien'e baktı. Loren onun yanına eğildi ve başını arkaya doğru eğerek yakışıklı yüzünü seyretti.

Konuş.

"Calanthe'yi alaşığı edeceğiz," dedi sonunda. "Ve bu karmaşayı sonsuza dek çözeceğiz."

"Eğer Calanthe'nin Loren'e söyledikleri doğruysa ve tüm bunların arkasında İmparator varsa," diye söze başladı Darien, Cehennem Kapısı'nın mutfağında toplanan bir oda dolusu insana seslenirken Loren'in sırtında rahatlatıcı bir el gezdirerek, "dikkatli adımlar atmalıyız."

Loren adada oturduğu yerde meyve suyunu yudumluyordu. Etrafında Dallas, Sabrine ve Logan'ın yanı sıra Yedi Şeytan, Engerekler ve Ölüm Melekleri vardı. Arthur, Loren'in yanındaki taburede oturuyor ve en az onun kadar sıkıntılı görünüyordu.

Dominic Valencia'nın mutfak ışığında, Umbra Forumu'nun gölgelerinde olduğundan daha korkutucu görünmesinin nasıl mümkün olduğundan emin değildi. Belki de kaslı sırtına bağladığı etkileyici kılıç yüzündendi.

Ya da belki de onun iki yanındaki diğer iki Melekti. Conrad Valencia ve Hanli Shadid, Dominic'le aynı parıldayan siyah kanatlara, aynı sihirle güçlendirilmiş zırhlara sahipti. Conrad kardeşine çok benziyordu: kahverengi teni ve siyah saçları vardı ama saçları kısa kesilmişti. Hanli'nin gece yarısı saçlarından oluşan perdesi beline kadar uzanıyordu, kalkık gözleri - pürüzsüz, kehribar tenine karşı siyah - bir kartalinki kadar keskindi.

Orada bulunan üç Engerek Jude Monson, sarışın ve bronz tenli, orta yaşlı, nazik bir gülümsemeye sahip bir adam; Race Hunter, fildişi tenli ve kaslı, uzun kızıl saçlarının bir tarafı tıraşlı; ve Jessa Gilchrist.

Loren, Jessa'ya bakmamak için elinden geleni yaptı ama bakır saçlı, mavi gözlü Kara Katil'in *ona* bakmaya devam etmesi pek de yardımcı olmadı.

Önemi yoktu. Şu an kesinlikle bu kadar önemsiz bir şeyi önemsemenin zamanı değildi.

Darkslayer'lar, kapı çaldığında bu durumla en az öldürülme ihtimaliyle nasıl başa çıkacaklarına dair seçeneklerini gözden geçiriyorlardı,

geniş evin her yerinde yankılanıyordu. Mısır gevreği kutularının arkasındaki her zamanki yerinde dondurma cipsi yiyen Mortifer sessizliğe gömüldü.

Adanın bir tarafına yerleştirilmiş gözetleme kamerasında kuzguni saçlı genç bir kadın duruyordu. Doğrudan objektife bakmak için döndüğünde, çarpıcı yüzü netleşti ve Darien'in eli Loren'in sırtında hareketsiz kaldı.

"Mortifer," dedi Darien, kurtarıcısına bakmak için mısır gevreği kutularının etrafından bakan Hob'a. "Ses engelleme büyülerini indir." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Bu gecedен sonra, ben söylemedikçe o kapılardan geçmesine izin verilmeyecek."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi.

Sonra Christa Copenspire parmak uçlarında durdu ve kameraya şöyle dedi: "Şu anda bana güvenmek için çok az nedeniniz olduğunu biliyorum ama Arcanum Kuyusu hakkında bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey var." Nefesi hızlı geliyordu ve Aralık ayının son gününde bile Angelthene gibi bir yer için mevsim normallerinin dışında soğuk olan havada solgun görünüyordu. "*Lütfen*. Darien, eğer beni dinlemezseniz tüm şehir yok olacak. Size *yalvarıyorum*... Bana sadece birkaç dakikanızı ayırın."

Darien ekrana yaklaştı ve bir parmağını dahili telefon düğmesine sıkıştırdı. "Bana oradan söyleyebilirsin," dedi sert bir sesle. "Sonra da mülkünden defolup gidebilirsin."

Christa'nın porselen boğazı gözle görülür bir şekilde titredi. "Kuyu bir silaha dönüştü. Bir bomba ve eğer patlarsa, tüm bu şehir ve içindeki herkes yanacak."

-

Darien gözetleme ekranına, kapısının eşiğinde duran kıza baktı. Bir zamanlar aptalca ona değer verdiğine inandığı kıza.

Mutfaktaki herkes sessizlik içinde bekliyordu.

İlk konuşan Loren oldu. "Randal auramı Kuyu'ya zorla sokmaya çalıştı. Onu çalıştırmamı sağlamaya çalıştı. Dul, babamın orijinal Kuyu'yu sakladığında kimsenin onu yeniden yaratamayacağından emin olduğunu söyledi. Tüm kopyalar lanetli olacakmış."

Darien sessizce düşünürken bir dakika daha geçti. Bu süre boyunca Loren'e baktı ve Loren de ona baktı.

Sonra tezgâhtan uzaklaştı ve ön kapıya doğru yürüdü, botları yere gürültüyle vuruyordu. Kapının kilidini açtı.

Christa basamakları yarılammıştı, sırtı ona dönüktü. Beline kadar dökülen kömür karası saçları omzunun üzerinden ona bakarken ay ışığını yakaladı. Donup kaldı, gözlerini birkaç kez kırıştırdı ama daha fazla yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

Darien kapıyı daha geniş açıp içeri girmesi için kenara çekilirken yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Merdivenlerden geri geri çıkıp eve girerken başını eğdi, havadaki ısırik yüzünden burnunun ucu pembeleşmişti. Darien kapıyı çarptı ve mutfığa doğru yürüdü. Christa arkasından geliyordu, deri çizmelerinin ince topukları yerde tıkırdıyordu.

Darien kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünü ona döndü. "Açıkla."

Christa'nın gözleri odada gezindi, en uzun süre Loren'in üzerinde kaldı, Loren esmerin bakışları altında biraz sertleşti. Christa her ne düşünüyorsa, akıllıca bir şekilde bunu söylemedi. Konuştuğunda da sesinde sadece hafif bir titreme vardı.

"Randal Loren'in aurasını Kuyu'ya zorla sokmaya çalıştığında, yeni bir büyüü aktive etmiş olmalı; kendi kendini yok eden türden bir büyüü. Siz gittikten kısa bir süre sonra, kuyunun içinden yayılmaya başlayan güç dalgaları tünellerde bulunan el bombalarını harekete geçirdi. Yeraltındaki koruma büyüleri patlamanın sokaklara ulaşmasını engelledi ama tünel duvarlarını havaya uçurdu. Orada başka iblisleri, başka başarısız deneyleri de vardı." Uzun, titrek bir nefes aldı. "Serbest kaldılar."

"Siktir." Darien volta atmaya başladı.

"Kalendae kutlamaları bir saat içinde başlıyor," dedi Ivyana. Bu da o iblislerin yakında kan ve etten oluşan bir büfenin tadını çıkaracağı anlamına geliyordu.

"Panzehir," dedi Loren. Bar taburesinin kenarına tünemiş, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuştu. Az önce aklından geçen fikri düşünürken gözleri buğulanmıştı. Tekrar konuştuğunda gözleri Darien'inkileri buldu. "Bunu Doktor Atlas'tan mümkün olduğunca çabuk almamız gerekiyor."

"Bütün iblisleri yakalamamız gerekir," diye araya girdi Lace, uzun ve keskin tırnaklarını kuvars tezgâha vurarak. "Ve hepsi için bir ton panzehire ihtiyacımız olacak."

"Bu çok uzun sürer," dedi Logan. Haklıydı da. Şehirde sekiz milyon insan vardı - bu kadar kısa sürede başa çıkılamayacak kadar çok.

"Ayrıca mutasyona uğruyorlar," diye ekledi Christa. "Tükürüklerindeki zehir daha güçlü hale geldi. Isırılan insanları anında değiştiriyor. Kelimenin tam anlamıyla *saniiyeler* içinde."

"Bu da demek oluyor ki," dedi Darien, "sokaklarda insanlara saldırmaya başladıklarında sayıları yüz katına çıkacak."

"Şehir çapında bir tahliye çağrısı yapalım mı?" Tanner önerdi.

"Bu paniğe neden olur," diye söze karıştı Arthur. Bütün gece söylediği ilk şey buydu. "Panzehiri nasıl hızlıca uygulayacağımızı bilsak iyi olur."

Loren'in gözleri parladı. "Peki ya Kontrol Kulesi?"

Darien parmaklarını şıklattı. "Sen bir dahisin, Lola." Arka cebinden telefonunu çıkardı ve aradığı ismi bulana kadar rehberde gezindi.

"Kimi arıyorsun?" diyen, devasa siyah kanatları yere dökülmüş Dominic'ti.

"Doktor Atlas," diye yanıtladı Darien. "Eğer yeterince büyük miktarda panzehiri granüler bir madde halinde hazırlayabilirse, onu Kontrol Kulesi'ne çıkarabilir ve güç alanı projeksiyonuna bağlayabiliriz."

"Ve şehirdeki herkesi iyileştirecek," diye bitirdi Jude, Loren'e bakarken gözleri hayranlıkla parlıyordu.

Darien başını salladı. "Aynen öyle."

"Peki ya Calanthe?" Christa, "Randal'a ne oldu?" diye sorduğu sırada Jessa da aynı anda söze girdi.

Darien'in yüzündeki ifadeyi okuyan Maximus, "Onun icabına baktık," dedi. Darien ona minnettar bir bakış fırlattı.

"Calanthe'ye gelince," dedi Darien. "Yolumuza çıkmasa iyi olur diyelim."

Jessa saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Peki ya bomba? Bununla nasıl başa çıkmayı planlıyoruz? Kuyu şehri havaya uçuracaksa panzehiri yansıtmanın bir faydası yok."

Max'in yanında durduğu yerde Dallas da söze karıştı. "Bazı sokaklardaki ve binalardaki koruma büyüleri ne durumda? Patlamadan kurtulma umudu var mı?"

Christa şöyle açıkladı: "Arcanum Kuyusu gücünü dünyanın altındaki enerji şebekesinden, anima mundi'nin kendisinden alır. Bu tür bir ham büyü

her türlü koruma büyüünü parçalayacak. Hiçbir şey bundan sağ çıkamaz."

"Planlar işimize yarayabilir," dedi Arthur. "Bunu tek başıma yapamam ama Kuyu'ya zamanında varabilirsek reaktör odasını çıkarabiliriz." Bu öneri Darien'in sertleşmesine neden oldu.

"Senden bunu yapmanı isteyemem Arthur," dedi. "Senden hayatını böyle riske atmanı isteyemem."

"Yani benimkini riske atmadan önce sekiz milyon insanın hayatını riske mi atacaksın?" Arthur cevap verdi. Darien'in onunla tartışmasını bekledi ama söyleyecek sözü yoktu. "Ne olursa olsun, bu konuda söz hakkın yok. O Kuyu'yu sökeceğim ve sen de beni oraya götüreceksin."

Darien ona baktı, ağzında ince bir çizgi vardı. Silah teknisyeni kararında kararlı bir şekilde ona baktı. Erasmus Ana Parşömen'de Kuyu'nun yok edilemeyeceğini söylemişti ama belki de onu parçalara ayırırlarsa patlaması durdurulabilirdi.

Bazı günler Darien için annesinin bu adamla neden bu kadar iyi anlaştığını anlamak daha kolaydı. İkisi de çok inatçıydı - Darien kendi inatçı kararlılığını da buradan aldığını düşünüyordu.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Darien. Elini saçlarının arasında gezdirdi ve sonra insanlarla dolu odayı inceledi; cüceler, kurtlar, cadılar, insanlar. *Arkadaşlarını*. "Bu işin bir parçası olmak istemeyen varsa, şimdi çıkıp gidebilir. Bunu sizin isteğiniz dışında yapmanızı istemeyeceğim."

Teklif e rağmen kimse bir şey söylemedi.

Darien kaşlarını yukarı doğru kaldırarak bir yanıt vermeye çalıştığında bile herkes sessiz kaldı ve olduğu yerde çakılıp kaldı.

Maximus yumuşak bir sesle, "Kimse gitmiyor, Darien," dedi.

Travis, "Sizinleyiz," diye ekledi. Diğer birkaç kişi de bunu yineledi. Jack, "Bize ne yapmamızı istediğini söyle" dedi.

Darien başparmağını kemer halkasından geçirdi. "Daha fazla ateş gücüne ihtiyacımız olacak," dedi. Sonra biraz gülümsedi ve bu gerçek bir şeytanın gülümsemesiydi, "Ve belki biraz daha dişe" diye ekledi.

-

Otuz dakika sonra herkes gitmeye hazırды. Darien planın işe yarayacağını ve Calanthe ile yandaşlarının bu şehrin güvenliğini sağlayana kadar yollarından çekileceklerini umuyordu.

Darien, Christa'nın bir dakika önce kendisinden özür dilemeyi bitirdiği boş mutfakta volta atıyordu. Christa'nın iblisleri sakinleştirmeye yardım etme teklifini kabul etmişti ama onu Maximus ve Travis'in yanına yerleştirmişti. Büyüsünün Calanthe'nin yalanlarını tespit etmede güvenilirmez olduğu kanıtlandıktan ve neredeyse Loren'in ölümüne neden olduktan sonra, işini şansa bırakmayacaktı. Christa'nın kuzeni ve İkinci'sinin dikkatli gözetimi altında olacağını bildiği için daha rahat hissetse de, hayatında ilk kez tek başına içgüdüleriyle hareket ettiği için kendini kör hissediyordu.

Darien, Arthur'un ona Filo Silahları'ndan verdiği obsidyen bandı takıyordu, Arcanum Kuyusu'nun yaratabileceği gibi büyümlü bir patlamaya dayanabilecek tek şey olabilecek zırhı. Arthur, Kuyu'ya en çok yaklaşması gerekecek kişinin kendisi olduğunu düşünerek bunu giymesi konusunda ısrar etmişti. Ona her iki durumda da bunun bir önemi olmayacağını söyleme zahmetine girmemişti; bomba patlarsa ve patladığında tam yanında olursa, patlamadan asla sağ çıkamazdı.

Bunun yanı sıra, şehirde hayatta kalan tek kişi o olsaydı - tüm binalar yerle bir olduktan sonra ayakta kalan tek kişi o olsaydı - mutlu olacağı son şey olurdu. Sevdiği insanlar olmazsa, bu şehir artık var olmazsa, bu hayatın hiçbir anlamı olmazdı.

Yerdeki ayakkabıların tıkırtısı düşünceli halini böldü ve Loren'in mutfığa girdiğini görmek için başını kaldırdı.

Şeytanlara ait siyah zırhlardan birini giyen kadını görünce nefesi ciğerlerini terk etti. Kurşun ya da bıçak yaraları gibi pek çok saldırıya dayanacak şekilde tasarlandığından, onu bu kıyafetle gördüğünde kendini daha huzurlu hissetmesi gerektiğini düşündü.

Ama kendini huzurlu hissetmiyordu. Hem de hiç. Kalbi ağır ve kırık ve aldığı her nefes acı veriyordu, sanki ciğerlerinde cam parçaları varmış gibi.

Darien ona doğru adım attı, vücutları o kadar yakındı ki şeftali ve hanımeli kokusu onu bir kucak gibi sardı. Onun aurasını hissedebiliyordu - varlığıyla o kadar parlak bir şekilde parladığını hissetti ki bu onu ısıttı ve aniden büyük bir yük gibi hissettiren kalbinin üzerindeki ağırlığın bir kısmını kaldırdı. Saçları iki kalın altın örgü halinde ince omuzlarına dökülüyordu.

"Bundan emin misin?" Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi.

"Yardım ettiğimi hissetmeye ihtiyacım var, Darien. Ve siz hayatlarınızı riske atarken burada saklanmak..." Titrek bir nefes aldı. "Bunu yapamam. *Yapamam.*" Ve sonra

"Yapmayacağım." diye düzeltti.

Darien'in kalbi göğsünde kan kaybediyordu. "Bebeğim, hiçbir şey kanıtlamana gerek yok-"

"Değilim," dedi. "Hiçbir şey kanıtlamak istemiyorum Darien, artık istemiyorum. Bunu yapmamın nedeni bu değil." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Aileme yardım etmek istiyorum." Boğazı düğümlendi, gözleri ayaklarının dibindeki zemine kaydı. "Keşke... Keşke sonsuza kadar yaşasaydık."

Sonsuza kadar. Bunun artık bir seçenek olmayabileceğini düşünecek kadar uzun bir yol kat etmişlerdi - bu, inşa ettikleri her şeyin sonu olabilirdi.

Tüm bu yol... sadece bir hiç için.

Darien'in gözlerinin arkasındaki boşluk yandı. "Lola," diye mırıldandı. Uzanıp başparmağıyla çenesinin kıvrımını takip ederken sakinleştirici bir nefes aldı. Temasla ürperdi, Şeytanın Avukatı'ndaki o gece olduğu gibi ona doğru eğildi. "Sonsuza kadar sahip olmasak bile, bugünümüz var. Ve sadece bunun bile kutlanmaya değer olduğuna inanıyorum."

Ona bakarken gözlerinde yaşlar birikti. Yavaşça ve derinlemesine, sanki bunu yapmak için son şansı olabileceğinden korkuyormuş gibi. Bir damla gözyaşı serbest kalarak yanağından aşağı süzüldü. Başparmağının ucuyla gözyaşını sildi, gözlerinin arkasındaki yanma hissi onu zorluyordu. Bu kadar derin bir duyguyu en son hissettiğinde on beş yaşından fazla değildi. Sevdiği ilk kadının ölümüyle kalbi kırılmış bir çocuktü.

"Loren, ben..." Darien saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Elleri o kadar kötü titriyordu ki, zırhının kolunda saklı olan silahlar metalik bir şıngırtı çıkarıyordu. "Söylemek istediğim bir şey var. Fırsat bulamayabilirim diye."

Kaşlarının arasındaki boşluk endişeyle çatıldı. "Böyle konuşma, Darien."

"Bu çok önemli."

"Tamam," diye fısıldadı. "O zaman nedir?"

Darien ona doğru bir adım atarak ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Tutuşunun sabit olmasını diledi. Onun için güçlü olması gerekiyordu.

Söylemek için ağzını açtı; annesi, kız kardeşi ve ara sıra Şeytanları dışında daha önce hiç kimseye söylemediği o üç kelimeyi söylemek için.

Ancak Maximus ve Dallas'ın ardından Conrad ve Dominic merdivenlerden inerken ayak sesleri giriş holünde yankılandı.

Onlar hazırđı. Hepsi hazırđı. Bu Şehir için savaŐmaya ve muhtemelen onu kurtarmaya çalışırken lmeye.

"Kalendae Şenlikleri başladı," dedi Max elinde sakinleştirici tfekte mutfağa girerken. "Ne zaman yola ıkıyoruz?"

"Diğerleri hazır olur olmaz," dedi Darien. Hâlâ kendisine bakan Loren'e baktı, okyanus gözleri yalvarıyordu. Küçük ellerini nazikçe sıkarak fısıldadı, "Sana anlatacağım. Eve döndüğümüzde sana anlatacağım."

Gözleri acıyla parlıyordu ama ağzı titreyerek gülümsedi. "Tamam."

Elleriyle yüzünü kavrayarak eğildi ve onu uzun ve derin bir Şekilde pt. Sadece bunu son kez yapmayacağını umuyordu.

Şehrin altındaki tüneller ağı, Ignis'in cehennem diyarı gibi ölüm kokuyordu.

Kanlı şeritlere ayrılmış cesetler yere saçılmıştı -Randal'ın yandaşları, Star'a şükürler olsun. Uğraşacak bir sorun daha azalmıştı. Tünelin duvarları acımasız pençeler tarafından oyulmuştu -en azından onlardan geriye ne kaldıysa. Görünüşe göre Christa, Kuyu'nun Randal'ın el bombalarını patlattığı konusunda doğruyu söylüyordu. Ufalanmış ve kömürleşmiş taşlar zeminin her santimini kaplamış, nemli havaya keskin bir duman kokusu sinmişti.

Darien ve diğerleri kanalizasyonda sürünürken Darien ayaklarını hafif tutuyor, parmağı sakinleştirici tüfeğin tetiğinde bekliyordu. Conrad solunda, Jack sağındaydı. Lace ve Ivyana arkadan gelirken, Arthur sıkı grubun ortasında ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Sol taraflarında, yağmur sularının aktığı geniş kanal kanla kıpkırmızı olmuştu.

Kalendae şenlikleri başlamıştı. Yukarıdaki caddelerde insanlar, şehrin kolluk kuvvetleri ve iblisleri savuşturan HID lambaları tarafından korunan Angelthene Bulvarı'ndaki geçit törenini izlemek için meydanda toplanmıştı - ayakkabı tabanlarının hemen altında gizlenen yeni bir tehlikeden tamamen habersizlerdi.

Şimdiye kadar Loren diğerleriyle birlikte Kontrol Kulesi'nin yakınındaki gökdelenlerden birinde konuşlanmış olacaktı. Darien'in bu görevdeki rolünü kabul etmesi için Loren'in epey ikna edilmesi gerekmişti. Onlara yardım etmenin, onların dönüşünü beklerken Cehennem Kapısı'nda tek başına kalmak zorunda olmamanın onun için ne anlama geldiğini anlamıştı. Ama bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu, hem de hiç.

Bombayı ne kadar çabuk başka bir yere taşırlarsa ya da parçalara ayırırlarsa -ve Doktor Atlas panzehiri hazırlamayı ne kadar çabuk bitirirse, Dominic'in onu kristala kulesinin tepesine uçurmasına ve güç alanı projeksiyonuna takmasına izin verirse- o kadar iyi.

Loren onun kollarında ne kadar çabuk güvende olursa o kadar iyiydi.

Randal'ın ininin kalbine girişi işaret eden yeraltı ağlayanlarının yanından geçtiler, normalde sessiz olan tünellerde suyun şırlıtısı kulakları sağır ediyordu. Patlayan el bombalarının sayısı düşünüldüğünde, duvarlara monte edilmiş HID lambalarının hâlâ çalışıyor olması bir mucizeydi. Birkaçı vızıldııyor ve titriyordu, zar zor dayanıyorlardı ama sabit, göz kamaştırıcı bir parıltıyı koruyan bir avuç tanesi bir nimetti. Kaan iblisler...

Darien onların kokusunu alabiliyordu.

Havai fişeklerin uzaktan gelen patlamaları ve cızırtıları ölümsüz kulaklarına kadar ulaştı. Saatler Cadı Saati'ni gösterirken alkışlar ve sevinç çığlıkları başlarının üstündeki sokağı gürültüye boğdu.

Bu gece Darien için bir ilkti: Kalendae'yi gürültülü bir Darkslayer ev partisi yerine şehrin altında geçirmek, sarhoş ve sersemlemiş cmbşlerle dakikaları geri saymak, bir dolapta ya da bir yabancının yatak odasında bulabildiği en ateşli hatunu becermek.

O günler artık geride kalmıştı ve onları zlemiyordu, en ufak bir zlem bile duymuyordu. Yine de yeni bir yılın başlangıcını onunla, Loren'le birlikte kutlamayı umuyordu. Annesi ve kız kardeşi dışında onun için gerçekten önemli olan tek kızla. Saat on ikiyi vurduğunda onu öpecekti; bu, yanında onunla yeni ve daha iyi bir hayatın başlangıcı anlamına geliyordu.

Daha fazla istediği bir şey yoktu.

Randal'ın Kuyu'yu tuttuğu yere, yani Darien'in o gece Christa'yı gördüğü tünele ulaşmadan önce kalan son gölge cebine daldılar. Tam da bu tünelden aşağı doğru yürümeye çalıştığını, sonunda bir şey olduğunu hissettiğini, o sırada Christa'nın karanlığın içinden belirip ona seslendiğini hatırladı. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

İtiraf etmeliydi ki çok da iyiydi. Kendini aptal gibi hissediyordu.

Gölge uzadıkça sessizlik de uzuyordu; ta ki yukarıdaki sokaklarda bir siren çalmaya başlayana dek. Darien daha hızlı hareket etmek için can atıyordu ama Arthur bu uzun yürüyüşü yapmakta zorlanıyordu.

Yanağından aşağı ıslak bir şey damladı. *Damla, damla.*

Darien o anda kokuyu aldı; metalik kan kokusu.

Tavandan baş aşağı sarkan yaratık kafasına çarpmadan önce uyarıda bulunmak için bağıracak zamanı ancak bulabildi.

Bir el daha ateş ederken Loren'in dişleri o kadar sert takırdadı ki neredeyse dilini ısırıp koparacaktı.

Sivil savunma sireni çalmaya başladığında yıldızlı gökyüzünde havai fişekler patlamaya devam ediyordu, tiz sesi geceyi yarıyordu. Aşağıda, Kontrol Kulesi'nin etrafındaki kalabalık meydana insanlar çılglık atıyor ve kaçışıyordu. İblisler eğlenenlere çarpıyor, dişleri etlerini parçalıyor, yıldırım hızıyla birbiri ardına insanların üzerinden geçiyor, sanki mükemmel tadı bulmak için açık büfedeki yemekleri otluyorlardı.

İblisler dişlerini eğlenenlere geçirdiğinde, kurbanlar anında değişti. Artık dönüşüm kademeli değildi; ete duydukları açlık bedenlerini hemen ele geçirdi ve iştahlarını bastırmak için en yakındaki kişiye doğru savrulmalarına neden oldu.

Kan, binalara ve park halindeki araçlara sıçradı. Yolları kırmızıya boyadı ve meydanın ortasındaki şırıl şırıl akan çeşmenin suyunu koyu bir kıızıla boyadı. Havai fişeklerin cızırtısı ve patlaması geceyi noktaltıyor, şehrin başına gelen dehşetle korkunç ve alaycı bir tezat oluşturuyordu.

Onun iki yanında, gökdelenin çatısında yüzüstü yatmış, tüfeklerini binanın çıkıntısına dayamış Dallas, Sabrine ve Hanli vardı. Dart üstüne dart atıldılar, hedeflerini bir kez bile ıskalamadılar. Sakinleştirici o kadar güçlüydü ki, iblisler sinek gibi düşüp binalara takla atıyor, saldırılarının momentumu zihinleri uykuya daldıktan saniyeler sonra bedenlerini ileriye doğru itiyordu. Ancak iblisler Loren ve diğerlerinin vurabileceğinden daha fazla insana bulaşıyordu ve kısa süre içinde tüm Kalendae festivali kan gölüne döndü.

"Bunu yapmanın daha hızlı bir yolu olmalı," dedi Loren, bebek arabasına atlayan bir iblise bir el daha ateş ederek. Tüfeğin geri tepmesi omzunu geriye itti ve kasta oluşan çürüğü derinleştirdi. Zırh başlangıçta yardımcı olmuş olsa da, sürekli sarsıntı hareketi omzunu hızla yıpratıyordu.

"Ateş etmeye devam et Lor," dedi Dallas.

Bir atış daha yaparsa yeniden doldurmak zorunda kalacaktı. Çevresi karanlığa gömüldüğünde, gökdelenin çatısındaki tek ampul bir *patlama* ve *tıslamayla* söndüğünde bir kutu daha ketamin dartına uzanıyordu.

Onu görünce Loren'in kanı dondu.

Meydanı kaplayan karanlık,  ı lık atan ve a layan insanları tamamen k r etmişti. Görünürde tek bir ışık bile yoktu; ne bir çift farın ne de bir sokak lambasının parıltısı. Ay ve yıldızlardan başka görececek bir şey yoktu.

Son bir havai fi ek kırmızı ve mavi kıvılcımlar saçarak patladı. Ve parıltısı s nd   nde, her nasılsa öncekinden daha kötü bir karanlıkta kaldılar.

Loren o günü göreceğini hiç d   nmemi ti ama sonunda gelmişti. Ve bunun sorumlusunun Kuyu olduğunu biliyordu, çünkü var olan başka hiçbir şeyin bunu yapt  ı bilinmiyordu - Kontrol Kulesi  ehre elektriği anima mundi'nin kendisi aracılığıyla veriyordu. Evreni birbirine ba layan g  . Durdurulamaz olduğuna inanılan bir g  .

Artık değil.

Çünkü tüm  hrin elektrik şebekesi az önce kesilmişti.

Duvarlara monte edilmiş ışıklar bir *patlamayla* sönerken tüneller karanlığa gömüldü.

Tamamen kör olan Darien, başka bir iblis boğazına saldırırken Görü'sünü kullandı.

Altıncı hissi sayesinde, aurasının siyah alevi karanlık bir yıldız gibi yanıyordu.

Saldırıyı çenesine indirdiği bir aparkatla savuşturdu. İblis meydan okuyan bir hırıltıyla duvara çarparken kemikler çatırdadı, çimento darbenin gücüyle parçalandı.

Solundaki gölgelerde Lace, "*Darien!*" diye bağırdı.

Kadının kendisine doğru fırlattığı sakinleştirici tüfeği yakaladı ve iblis ayağa kalkmaya çalışırken şahdamarına ateş etti.

Anında düştü, ketamin aurasını sessiz ve uyumlu bir ışıltıya dönüştürdü.

Nefes almak için iki saniyeleri vardı. İki saniye sonra tünellerin ötesinden gelen hırıltı ve çığlık seslerini duydular.

"Kahretsin." Darien'in Görüşü onları yakaladı, duvarlarda ve tavanda sürünüyor, av peşinde koşan örümcekler gibi yerde onlara doğru ilerliyordu.

Onlardan düzinelerce vardı.

Darien kulaklığını açtı. "Tanner." Karanlığa karşı gözlerini kırıştırdı ve görme yetisinin onu yanıltmamasını diledi. Üzerinde tuz yoktu; zihni yorulursa altıncı hissinin kapılarını açabilecek hiçbir şey yoktu. Onu kör olmaktan alıkoyacak olan tek şey iradesinin gücüydü. "Tanner, duyuyor musun?"

Hat çatırdadı. "Ben buradayım."

"Gücü tekrar açmanız gerekiyor." O ve diğerkleri, tñfekleri hazır bir şekilde, hemen köşede titreştiğini hissedebildiğı Kuyu'ya doğru geri geri gitmeye başladılar.

Tanner acele ederse, Kontrol Kulesi'nin sihirli sistemine şehri tekrar aydınlatacak kadar sert bir tekme atacak ve panzehirin güç alanı projeksiyonundan sokaklara yağmasını sağlayacak olan yedek güç sistemini çalıştırabilirdi.

Korkunç bir çığlık onu sağır etti, tüfek neredeyse parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

"Tanner," diye homurdandı.

"Buradayım," diye tekrarladı Atlas. "Ne dediğimi duymadın mı?"

Cırtlak sesler arttı. O kadar yüksekti ki kulak zarları kanıyordu. "Hiçbir şey duyamıyorum. Gücü tekrar açın! Görüşümüzü sonsuza dek kullanamayız."

Tanner başka bir şey daha söyledi ama Darien'in ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Sonunda Arcanum Kuyusu'na ulaşmışlardı. Ve önlerinde beliren canavarlığı gördüğünde sesin tam olarak nereden geldiğini anladı.

Kuyu toprakla kaynaşmıştı. Büyü akımları doğrudan enerji şebekesinden odanın içine, anima mundi'nin kendisine doğru akıyordu.

Onu hareket ettiremezlerdi. Kımıldatamazlardı. Yerine sabitlenmişti.

Reaktör odasını sökmek zorunda kalacaklardı.

Darien derisi kemiklerinden sıyrılıyormuş gibi hissetti. Büyü dalgaları o kadar gürültülü, o kadar *korkunçtu* ki, sese karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Yanı başındaki Arthur, beyaz saçları büyüün dalgaları arasında pamuk gibi dalgalansa da etkilenmemiş görünüyordu.

Arthur planların olduğu tüpü açarken, "Reaktör odasını bulmamız gerek," diye bağırdı. Omzunun üzerinden bakmak için döndü, sulu gözleri arkalarındaki gölgelere bakıyordu. "Başka bir sorunumuz daha var."

"Evet, düzinelercesi!" Darien tüfeğini hazırladı. "Kımıldayın, ben sizi korurum." Darien bunu saklamaya çalıştı; o iğrenç Kuyu'nun cırtlak seslerinin ve gümbürtüsünün onu ne kadar kötü etkilediğini saklamaya çalıştı.

Dişlerini sıkarak karşı koydu, kulaklarından ve burnundan kan damlıyordu. Dudağının üzerinden aktı ve diline yayıldı.

Ve kovdu. Ve kovdu ve kovdu.

Kulağında bir çıtırtı vardı. Son iblis bir gümbürtüyle yere düşerken, boğuk bir ses tam olarak çözemediği kelimeler söylüyordu.

Darien kulaklığı daha da içeri itti ve dinlerken işaret parmağıyla olabildiğince sert bir şekilde tuttu.

"Biri kulaklığını mı kaybetti?" diye homurdandı.

Etrafında kanlı ve nefes nefese, pençelerle oyulmuş ve külle kaplanmış bedenler varken herkes başını salladı.

Darien dinlerken başını eğdi ve boğuk sese odaklandı.

Loren'in müdürüydü. Aşağıdaydı, tünellerde. Darien arka planda uzaktaki bir şelalenin şırıltısını duyabiliyordu. Darien onu nasıl duyduğundan emin değildi; belki de Kuyu'ydu. Belki de bildikleri dünyayı büküyordu.

Conrad, "Ne diyorlar?" dedi.

"Loren'in müdürü," diye fısıldadı Darien. "Ne diyor?" Jack tekrarlardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Darien.

Kahretsin. "Darien-," diye denedi

Ivyana.

"Dua ediyor," diye boğuk bir sesle konuştu Darien. Günahlarının bağışlanması için yalvarıyor, Yıldız'ın tanrılarına yaptığı yanlışlar için tövbe ediyor. "*Dua ediyor.*" Darien bir sonraki şelaleye doğru yola koyuldu ama ona yardım etmek için zamanında yetişemedi.

Tek bir kurşun tünelleri yarmadan önce değil.

Müdür Langdon kendi kafatasına bir kurşun sıkmadan önce değil.

Şehir histerik bir haldeydi.

Havada titreşen büyü dalgaları daha da güçlendi. Daha hızlı. Kuyu'nun çağrısı, Randal'ın gücünü Loren'e akıttığı zamankinden on kat daha korkunçtu, evrenin korkunç ve kadim dili şehrin üzerinde bir boru gibi ötüyordu.

Loren ayağa fırlayıp Angelthene'in, yani *evinin* yıkımına bakarken dizlerinin bağı çözülme tehlikesi geçirdi. Kör edici karanlıkta neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

Ama sonra sokak lambaları hayata geri döndü, şehir ışıkla parıldadı.

Tanner elektriği tekrar açmayı başarmıştı. Ve aşağıda, onu gördü.

Dominic'i elinde cam şişe, cristala kulesinin tabanından yukarı çıkarken gördüm.

Panzehir. Doktor Atlas panzehiri zamanında tamamlamıştı.

Ama bir şeyler yanlıştı.

Dominic kuleyi boydan boya kat ederken, kanatlarının güçlü pompalanışı sanki hayalet bir rüzgâr tarafından geri çekilmeye zorlanmış gibi duraklamadan önce yolun ancak dörtte birini kat edebilmişti. Bu mesafeden bile, yarı karanlıkta bile, gözlerinde parıldayan acı yanıltıcı olamazdı.

Kulenin yan tarafına o kadar sert çarptı ki Loren bunu ta buradan duyabildi; vatandaşların ve iblislerin kan donduran çığlıkları ve kükremeleri arasında kanat ve kemiklerin çıtırtılarını ve kırılmalarını duyabildi.

Panzehir elinden kayarak aşağıdaki zemine düştü.

Ardından Ölüm Meleği asfalta öyle sert çarptı ki kanatları tekrar kırıldı ve korkunç derecede yanlış açılarla büküldü.

"Dallas-," diye soluk soluğa bağırdı Loren.

Ama yanındaki cadı ellerini kulaklarına götürmüştü, keskin nişancıyı unutmuştu. Balkonda kıvranıyordu, ağzı sessiz bir çığlıkla açıktı, sanki ölümlü kulakların duymadığı bir ses beynine doğru pençeleriyle ilerliyordu. Loren'in diğer tarafında Sabrine de aynı şeyi yapıyordu.

Ve Hanli-

Tek bir tanesi bile hareket edemiyordu. Ellerini kulaklarından ayıramadılar.

Meydanın karşısında, başka bir gökdelende konuşlanmış olan Travis, Maximus ve Christa da aynı şeyi yapıyordu. Ve Jude, Jessa ve Race-

Hiçbiri hareket edemiyor, ellerini kulaklarından çekemiyor, gözlerini açamıyordu.

Loren kalbi hızla çarparak insan denizine baktı; hepsi tökezliyor, çığlık atıyor, parmaklarıyla kulaklarını tıkıyor, dişleri ve pençeleriyle vücutlarını parçalamaya devam eden iblislerden kaçamıyorlardı. Artık sesler yüzünden acı içinde kıvrılmaktan başka bir şey yapamıyorlardı.

Bu Arcanum Kuyusuydu. Kuyudan yayılan güç dalgaları sihirle doğmuş insanları ölümlülerden daha fazla etkisiz hale getiriyor, onları körleştiriyor ve beyinlerini sıvı hale getiriyordu.

Kulenin dibinde, panzehiri içeren cam şişe bir sokak lambasının ışığında parlıyordu.

Dallas onun yanında kesik kesik nefes aldı. "Loren," diye nefes nefese kaldı. Gözlerinde acı dolu yaşlar parlıyordu. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Ama Loren çoktan ayağa kalkmış, yangın merdivenine doğru koşmaya başlamıştı.

"Loren!"

Loren basamaklara ulaştığında botlarının altındaki metal basamakların çınlamasıyla adı yutuldu ve bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı bir şekilde basamaklardan aşağıya, aşağıdaki zemine koştu.

Panzehire.

-

Onu hayatta tutan şey saf şanstı.

Şans ve adrenalin, insan ve iblis denizinin içinden hızla geçerken, koşarken ikincisine sakinleştirici dartlar atarken, vücudu

Daha önce hiç hareket etmediği şekilde.

Kalabalık onu itip kakarken gözünün bir köşesini o kuleden ayırmadı. Başarmak zorundaydı. Güç dalgaları Kuyu'dan dalgalanmaya devam ediyor, ayaklarının altındaki zemini sarsıyor ve bir ölüm dalgası gibi meydanın üzerine akıyordu.

Binalar titredi. Tabelalar asfalta çarptı ve iblisler sokak duvarlarını ve işyerlerini tırmalarken tenteler parçalara ayrıldı. Sokak lambaları patladı ve sağda solda araba alarmları çalmaya başladı, kornalar çaldı, güvenlik sistemleri cıvıldadı.

İnsanlar her dalganın etkisiyle çılgılık atıyor, bacakları dalganın çağrısına boyun eğercesine çöküyordu.

Ve Loren koşmaya devam etti.

Bir iblis ona doğru bombardıman yaptı ve o da iblisin şahdamarına doğru bir atış yaptı.

-

Tetik hafif bir klik sesi çıkardı.

İblis ona vurmadan önce dartlarının bittiğini zar zor fark etti. ve onu Cristala Kulesi'ne fırlattı.

-

Kuyu patlayacaktı.

Reaktör odasını çıkarmak aptalca bir işti, çünkü Kuyu odayla kaynaşmış, tıpkı ayaklarının altındaki toprağa ve dünyanın çekirdeğindeki anima mundi'ye bağlandığı gibi ona bağlanmıştı. *Yapabilecekleri* hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. Kendini buraya yerleştirmiş, kök salmıştı ve aşağı indiğinde her şeyi ve herkesi beraberinde götürecekti. Tek bir kişi bile hayatta kalamayacaktı.

Son saniyeler yaklaşırken tüneller sarsıldı.

Darien kolunu Arthur'a dolamış, tünellerde aceleyle ilerlerken ağırlığının çoğunu destekliyordu; önlerindeki diğerleri hâlâ gelmekte olan iblisler arasında bir yıkım yolu açıyordu. Cesetler tünelin zeminini kaplamış, devrilmiş ağaçlar gibi üst üste yığılmıştı.

Jack ve Conrad son iki iblisi buğday sapı gibi keserken, Darien nefes nefese, "Daha hızlı hareket etmeliyiz," dedi, ter şakaklarından aşağıya doğru akıyordu. *"Daha hızlı-"*

Lace dönüp ona baktı, platin saçlarından bir tutam ağzına kaçtı. "*Faydası yok!*" diye haykırdı. "O Kuyu havaya uçtuğunda, ne kadar ilerlediğimizin bir önemi kalmayacak. Tüm bu şehir külden başka bir şey olmayacak-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun!" Darien onun yüzüne doğru bağırdı. Sesi o kadar yüksekti ki kadın irkildi. "Umut olmadan hiçbir şeyleri yok! *Eğer umutları yoksa dünyanın da hiçbir şeyi yoktur.*"

Lace'in yüzünden yaşlar süzüldü, ağzının ince çizgisi titredi. Etraflarındaki diğerleri tek kelime bile etmedi. Korku havayı kalınlaştırdı, ciğerlerini sıkı.

Nefes alamıyordu.

Kulaklığı çatırdadı ve hoparlörden Dallas'ın sesi geldi. Kafasının içindeki çığlıkların arasından kelimeleri zar zor seçebiliyor, tünelde topallayarak ilerlemeye devam edebilecek kadar odaklanabiliyordu, kesin ve korkunç bir sona doğru ilerleyen diğerlerinin peşinden. Arthur'un kolu Darien'in omzuna asılı olduğu yerde titriyordu, adamın aldığı her ağır, acı dolu nefes Darien'in ruhu kadar düzensizdi.

Dallas'ın kırık dökük kelimeleri sonunda bir cümle oluşturarak yerine oturdu. Ve Darien dondu, kanı buz gibi oldu.

Loren kuleye çıkmıştı.

Diğerleri yürümeyi bıraktı ve şimdi ona bakıyorlardı. Kan ve toza bulanmış halde, en az onun o anda hissettiklerini bildiği kadar ölümlü ve çaresiz görünüyorlardı.

"Darien," diye yalvardı Ivyana usulca, gözleri dolmuştu. "Devam etmemiz gerekiyor."

"Loren-" Yutkunmaya çalıştı ama sanki biri boğazına basıyormuş gibi hissetti. "O kulede."

Bakışlarında anlayış parladı. Ivyana'nın onun ne yapacağını daha kendisi bile fark etmeden anlamış olması mümkündü.

Başını hafifçe salladı. "Sorun yok," diye fısıldadı, kelimeler titriyordu. "Her şey yolunda."

Jack öne doğru bir adım atıp Arthur'un ağırlığını Darien'in omuzlarından kendi omuzlarına kaydırırken gözleri acıyla parlıyordu.

Ivyana aralarındaki mesafeyi kapattı ve eldivenli eliyle Darien'in yanağını kavradı. "Seni seviyorum, Darien." Sesi titriyordu. "Yaşadığımız onca şeye rağmen seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Kardeşim diyebileceğim daha iyi bir insan isteyemezdim."

Kız kardeşini göğsünde topladı, aldığı nefesler kadar sert titreyen kollarıyla onu kendine doğru çekti. "Özür dilerim," diye fısıldadı kulağına. Söylemek istediği daha çok şey vardı ama zamanı yoktu. Sonsuza dek sahip olacaklarına aptalca inandıkları bir şey tükenmişti.

Ölümsüzlük bir yanılsamadan başka bir şey değildi; onu günlerini bir *anlamı* varmış gibi yaşamaktan alıkoyan sahte bir vaat. Önemli olan gelecek yılların garantisi değildi.

Bir insanın bugün ne yaptığı gerçekten önemliydi.

Keşke duygularını gömdüğü, onlardan bir korkak gibi kaçtığı, annesinin ölüm yıldönümünden kaçtığı, duygusal acıya fiziksel olarak dayanabildiği gibi dayanamadığı onca yıl boyunca bunu bilseydi.

Güçlü olduğunu sanıyordu. Bundan çok daha güçlü olduğuna inanmıştı.

Ivyana ondan uzaklaştığında yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Darien boştaki kolunu diğerlerine doğru uzattı. Birbirlerine yaklaştılar, kollarını birbirlerinin omuzlarına attılar, başları eğik ve gözleri kapalı bir şekilde kucaklaştılar.

Son bir kez daha.

Bu insanlar onun ailesiydi. Kandan daha gerçek. Büyürken hep daha iyi bir baba ummuştu; kız kardeşinden öte, benim diyebileceği biri.

Bunu anlaması için yirmi dört yıl geçmesi ve dünyasının sonunun gelmesi çok kötü olmuştu. İhtiyacı olan şeyin bunca zamandır gözünün önünde olduğunu fark etmesi.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, Darien'in kendi yüzü ıslaktı. "Birbirimizi tekrar göreceğiz," dedi. "Buna inanıyorum." Buna inanmak *zorundaydı*.

Onlardan ayrıldı, elleri omuzlarından ayrıldı ve geride ailesine dair hayali bir dokunuştan başka bir şey bırakmadı.

Sonra başka bir şey söylemeden tünelden aşağıya doğru koştu, koşarken cesetlerin ve molozların üzerinden atladı.

Kuyu patladığında, patlamadan kurtulmanın mümkün olmayacağını biliyordu. Beş bin mil yarıçapındaki her şeyi yakıp kül edecek, bildikleri her şeyi çorak bir araziye dönüştürecek. Sanki şehir hiç var olmamış gibi olacaktı.

Ama Loren'in yaşama şansı vardı. Darien ona zamanında ulaşabilirse, hayatta kalabilirdi.

Onunla yıllarını istediği gibi geçiremeyecekti; onu planladığı gibi sevmeyecekti.

Ama onu son bir kez öpebilecekti. Bu düşünce onu daha hızlı koşturmaya yetti, zemin botlarının tabanlarının altında ezildi; bunun onun yüzünü son kez göreceğinin farkına vardığında damarlarında dolaşan pişmanlığın her izini silmeye yetti.

Sadece o son öpücüğe odaklandı, son dakikalarında onu tutmaya.

Hayatta kalacaktı. Yaşayacaktı.

Ve Darien bunun yeterli olduğunu anladı.

-

Cristala kulesinin içindeki basamakların sonu gelmiyordu. Merdivenler başını döndürecek kadar kıvrıla kıvrıla yükseliyordu.

Başarmak zorundaydı. Başarmak *zorundaydı*. Çünkü Darien ve diğerleri Kuyu'yu sökmeyi başarsalar bile, bu iblisler her şeyi yok edecekti - şu anda Darien'la birlikte tünellerde olabilir, Arthur'un reaktör odasını çıkarmasını geciktirebilirlerdi.

Üzerine düşeni
yapmalıydı. Denemek
zorundaydı.

Basamakların sonuncusuna ulaştığında, tepedeki kapıdan hızla geçerek şehre doğru uzanan dar çıkıntıya ulaştı.

Durduğu yerin onlarca metre yukarısında, Kontrol Kulesi'nin tepesi bıçak gibi sivrilerek son buluyordu. Ve en tepesinde, iki kristala jant telinin arasında asılı duran, güç alanını yaratan büyü, kızıl bir yıldız gibi yanıyordu. Kızıl Yıldız gibi.

Loren tam tepeye nasıl çıkacağını düşünüyordu ki beyaz bir karaltı ona çarptı ve açık havaya uçtu.

Calanthe ona bir kamyon gücüyle çarptı.

Loren çıkıntının üzerinden kayarken tırnaklarını kristale geçirdi, zırhının deri benzeri malzemesi camda gıcırdıyordu.

Kuleden düşmemek için tam zamanında kayarak durdu - gerçi çıkıntıya geri tırmanırken bacakları tekmelendi, iğne deliklerinden daha büyük olmayan tüm o arabaların ve insanların görüntüsü midesinin kışından ayaklarına doğru düşmesine neden oldu.

Calanthe Kontrol Kulesi'nin tepesine kondu, vampir formu Loren'in hayal ettiğinden çok daha korkunçtu.

Kemik gibi beyaz bir derisi, pençe gibi elleri ve ayakları vardı. Kösele kanatları o kadar genişti ki, uzaktaki çöl tepelerine ışığını yayan yükselen güneşi gölgeliyordu. Kan kırmızısı gözleri derin çukurlara yerleştirilmişti, altındaki kâğıt gibi, neredeyse yarı saydam deri morlukların mavimsi morluğuna boyanmıştı.

Vampir ona soğuk bir gülümseme verdi, uzun köpek dişleri parlıyordu. "Bana panzehiri ver, Calla."

Loren kendini ayağa kaldırırken cam şişeyi daha sıkı tuttu. "Asla."

"Kopyamızın başarısız olması hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Calanthe kesin bir ifadeyle. "Gerçek Arcanum Kuyusunu hâlâ bulabilirsin. Ve bu doğru olduğu sürece, halkım ve ben her zaman seni arayacağız. Saklanabileceğin hiçbir yer yok."

"Düzelteyorum," dedi Loren sert bir sesle. "*Sen* hâlâ hayatta olduğun sürece saklanabileceğim hiçbir yer olmayabilir."

Calanthe'nin sırtışı tüm dişlerini ortaya çıkardı. "Beni öldüreceğinizi mi söylemek istiyorsunuz Bayan Calla?"

Loren gülümseyerek karşılık verdi. "Ben de *tam olarak* bunu söylemek istemiştım."

Calanthe'nin kanatları açıldı ve kulakları yırtan bir ılıkla ona doğru dalışa geçti.

Loren, Calanthe yaklaştıkça ayaklarını yerine dikerek zamanını bekledi. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu ama onu susturmaya, grlemesini durdurmaya zorladı.

Vampir, pençeli elleri ve ayaklarıyla boğazını delmek üzere ona doğru hamle yaptığı anda Loren, Singer'ı gölgesinden çağırdı.

-

Tanıdık, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla vampirin üzerine atlarken karanlık bir çizgiydi, saldırısının ve varlığının şaşkınlığı Calanthe'yi hazırlıksız yakaladı ve onu kuleye doğru savurdu, burada kanatlarını dişleri ve tırnaklarıyla acımasızca parçalamaya başladı.

Calanthe cristala ile çarpışır arpışmaz, darbenin gücü paneli atlattı, Loren ona doğru koştu ve hareket ederken sol bileğinin i tarafındaki mandal mekanizmasına bastı.

Gümüş bir kazık, kolunun n kısmında saklandığı yerden fırlayıp onu bekleyen eline saplandı; bir ucundaki hınzır u, şafak sökerken gökyüzünde kaybolan yıldızlar gibi parlıyordu. Olabildiğince hızlı hareket etti, kolları iki yanında, Kan Gl'nün vampirine doğru savrulurken, gözleri ölümcül bir niyetle onun sessiz kalbine odaklandı.

Kuyu, şehrin üzerinde yuvarlanan, kuleyi sallayan ve Calanthe'yi değerli bir saniye boyunca hareketsiz ve sağır bırakan korkunç bir ağrı daha yaptı. Her şey demek olan bir saniye.

Ancak Loren bir savaş çığlığıyla ona doğru atılıp gümüş kazığı eline aldığında, vampir Singer'ın kaburgalarına sert bir tekme atarak saldırıyı savuşturdu.

Singer'ın vücudu havada szld ve Loren'e çarparak ciğerlerindeki nefesi bir anda dışarı attı. Loren'e o kadar sert çarptı ki, Loren yere yığıldı ve kuyruk sokumundan omurgasına doğru bir ağrı yayıldı. Acıya karşı dişlerini gıcırdatarak doğruldu; Calanthe'nin boynuna doğru hamle yaptığını, ağzının korkunç bir çukura dönüştüğünü tam zamanında görebilmişti.

Loren, yorgun ve ağrıyan bedeninde kalan her bir enerji zerresini zorlayarak saniyeleri -sahip olduğu üç cılız saniyeyi- saydı.

Ve vampir ona ulaştığında, Loren'in kazığı tutuşu sıkılaştı. Ayağa fırladı ve saldırdı.

Kazık Calanthe'nin göğsünü yırttı, kemik ve kasları delip geçen darbenin gücü Loren'in kolunda ve omzunda yankılandı.

Gümüş Calanthe'nin tenini simsiyah yaktı, acı içinde inlerken yüz hatları buruştu, ısırık yaraları ve pençe izleriyle delik deşik olmuş kanatları kendini düzeltmeye çalışırken çırpındı - omzundaki kazığı çıkarmaya çalışırken.

Loren, kanatlardan biri ona çarpmadan önce yolundan çekildi ve Calanthe'nin kulenin kenarından yuvarlanışını, yerçekiminin onu ve uçamayan kanatlarını çok aşağıdaki asfalta doğru çekişini izledi.

Şehir gümbürdedi; Loren sarsıntının şiddetiyle neredeyse kuleden düşüyordu. Dengesini kaybetmemek için çömeldi, gözlerini kapadı ve sarsıntıyı atlatıp saniyeleri sayarken ellerini yere dayadı.

Duracaktı. Durmak
zorundaydı. Ama şehir
sallanmaya devam etti.

Yüzüne dökülen terden ıslanmış saçlarını iterek ayağa fırladı ve kuleye kadar olan kısa mesafeyi geçti.

Singer tırmanmaya başladığında onun gölgesinde kayboldu ve zayıflayan parmaklarıyla kristala panellerindeki oluklara tutundu.

O tırmandıkça kule titriyor ve çatlıyordu. Camdaki çatlaklar avuçlarının altında örümcek ağı gibi yayılıyordu ama o bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı ilerlemeye devam etti. Kasları acı içinde çığlık atıyordu, meydan okuyordu. Ama her zonklamaya karşı dişlerini sıkarak ilerlemeye devam etti.

En tepeye ulaştığında, düşmemek için kollarını süslerden birine doladı, diğerini ise güç alanı projeksiyonunu çıkarmak için kullandı. Orada yanan büyü o kadar sıcaktı ki, onu aşağıdaki çıkıntıya bırakmaktan başka çaresi yoktu, hareket midesini kıcına doğru emiyordu.

Ayaklarının altında yüzlerce metre açık hava uzanıyordu, etrafına yayılmış şehrin görüntüsü -işyerleri o kadar küçüktü ki sanki oyuncak gibiydiler- midesini çalkalıyordu.

Ve sonra yorgunluktan titreyerek, şakaklarından terler akarak panzehiri güç alanının yerine taktı.

Darien panzehir şehri yıkadığında bunu hissetti.

Yanlarından geçip gittiği insanların çılgınlıkları ve yumrukları ve ketamin dartlarıyla yollarından savuşturduğu iblislerin ulumaları bir anda kesildi. Sanki tüm şehir uykuya dalmış gibiydi, iblisler tersine bir dönüşüm geçirmeye başladılar, sinekler gibi yerlerine düştüler, içine düştükleri sersemlik Kontrol Kulesi'ne giden daha kolay bir yol açtı.

O yapmıştı. Loren yapmıştı.

Panzehirin şifalı kokusu havayı süpürerek kan, et ve toz kokusunu bastırdı. Her şeyi ölümlü gözlerin göremeyeceği kadar ince altın taneciklerle kapladı.

Ve Darien ilerlemeye devam etti. Kuleye doğru, Loren'e doğru. Cesetlerin üzerinden geçerken gözlerini parıldayan kuleye dikmiş, Loren'in iyi olması için dua ediyordu. Hayatta olması için dua ediyordu.

Ayaklarının altındaki toprak inlemeye ve gürlemeye devam etti, son saniyeler yaklaştıkça Kuyu'nun çağrısı kan donduran bir çılgılığa dönüştü.

Ve sonunda son geldi.

-

Panzehir onu uykulu yapıyordu.

Bacakları sanki kendisine ait değilmiş gibi hissediyordu; attığı her adım, iplerle yukarı aşağı sallanan bir oyuncak bebek gibi yavaş ve beceriksizceydi. Loren kulenin çevresi boyunca, kapıya ve hemen ötesinde bekleyen merdivenlere doğru tökezlerken bir elini parıldayan duvara dayadı.

Ancak açık kapıya doğru kısa bir yolculuk yapmak imkânsız bir görev gibi geldi ve bacaklarının altında ezildiğini fark etti. Diz kapakları yere çarptı, kemikler cristala üzerinde patladı. Panzehir her şeyi, hatta düşüncelerini bile uyuşturduğu için acıyı zar zor fark etti. Kafasının içindeki panik havlaması en zayıf fısıltıya kadar sustu.

Çok aşağıdaki sokaklarda çılgınlıklar sessizliğe gömülmüştü. Loren, eğer bakacak olsa, yüzlerce Angelthene vatandaşının, kendilerini cesetler ve kanla çevrelenmiş, ağızlarının tadı kaçmış bir halde bulduklarında, yaşananların kâbusunu gözlerini kırıştırtarak uzaklaştırdıklarını göreceğini biliyordu.

Ve bu bir kabustu. Bu lanet olası bir Yıldız kâbusuydu.

Kulağında küçük bir ses çıtırdadı. Adını söylüyordu.

Loren yavaşça başını çevirerek omzunun üzerinden baktı ve sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Sesin kulaklığından geldiğini fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü - başının üzerinde orantısız bir taç gibi duran kulaklıktan.

Bir kısmı dışarı fırlamış olan kulaklığı tekrar yerine yerleştirirken parmakları titredi.

"Darien?" Kelime nefes nefese bir fısıltı gibiydi.

"Loren, kuleden inmeni istiyorum," diyordu Darien, her kelimesi gergin bir soluktu. "Sen-" *Crackle*. "Kuyu-" *Crackle*.

"Darien." Mide bulantısı midesine inip çıkarken, kule büyük bir saatin dişlileri gibi dönerken, gözlerini sımsıkı kapattı. "Seni duyamıyorum." Kalp atışları kafatasının içinde dengesiz bir gümbürtü halindeydi.

Cümlelerindeki boşlukları bir araya getirmek uzun zaman aldı. Zihnindeki uzak bir yerden, sonunda onun ne dediğini anladı.

Kuleden inmek zorundaydı. Kuyu patlayacaktı - diğerleri onu durdurmayı başaramamıştı. Bütün şehir parçalanacaktı.

Ve içindeki herkes ölecekti.

Loren hareket etmeye çalıştı. Ama sadece çatıda daha fazla battı, yüzü yere dönük bir şekilde devrilirken bacakları daha da genişledi. Çok yorulmuştu.

Çok yorgunum.

-

Darien iki dakika kala Loren'e ulaşmayı başardı. Havadaki basıncın arttığını hissedebiliyordu. Kuyu'nun patlamasına saniyeler kalmıştı. Kafası bir balon gibi patlayacaktı, kulaklarındaki çığlık o kadar keskindi ki beyni burnundan dışarı sızıyormuş gibi hissediyordu.

Onu bulduğunda Loren kulenin yarısına kadar inmişti. Dışarıdaki sahanlıkta zar zor ayakta duruyordu -çevresinde dik bir bıçak gibi kıvrılan cristala şeridi. Mavi kan elbisesine sıçramıştı ve güneş ışığıyla parlayan saçları tozluysa; saç tellerinin çoğu örgülerinden ayrılmıştı.

"Darien," diye mırıldandı Loren. Son birkaç metreyi topallayarak ona doğru ilerledi ve Loren onu ortasından yakaladı, kollarına yığıldı, kendisi gibi titriyordu ve tamamen bitkin düşmüştü.

Onu içine çekti, kokusunu içine çekti. Hızla çarpan kalbini yavaşlatamadı, karnında kıvrılan hastalığı bastıramadı ama ona sarılmak zihnindeki gerilimi azalttı ve sonunda ona biraz huzur getirdi. Bunu bir daha asla yapamayacağını, ona sarılamayacağını, dokunamayacağını fark ettiğinde pişmanlık kalbini ikiye böldü.

"Lola," diye iç geçirdi ve yüzünü onun yumuşak saçlarına gömdü. "Tanrı'ya şükür güvendesin."

"Atlayabilir misin?" Sözcükler bir umut ışığı taşıyordu ve çığlık atacak gibi hissetti - çünkü hiçbir faydası yoktu. Hem de hiç. Düşmekten kurtulabilse bile, kaldırırma ulaşacak kadar bile zamanları olmayacaktı.

"Çok yüksekteyiz." Onu kendine çekti, kollarının arasına aldı ve çaresizce öptü. Düşünceleri saçma sapan bir uğultudan ibaretti, ama şimdi burada onunla birlikteydi.

Birlikteydiler.

Ellerini kendi ellerine alıp onu tekrar öperken içini bir sakinlik duygusu kapladı.

"Darien," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Gözyaşlarının tuzunun tadını alabiliyordu, nem kendi yanaklarını da ıslatıyordu. "Öleceğiz. Değil mi?" Kadının kırık dökük, acı dolu sözleri ruhunu parçaladı.

"Sen değil, Loren." Ellerini sıkıca tutarak onu tekrar öptü. "Yaşayacaksın, beni duyuyor musun? *Yaşayacaksın.*" Kadının gözlerinde panik gibi bir şey parlıyordu ama o daha Loren'in sözlerinin ardındaki mesajı anlayamadan, Loren eğilip onu son bir kez daha öptü.

Ve onun dikkati dağılmışken oniks kordonu parmağına taktı.

-

Loren yüzüğü çıkarmaya çalışırken mekanik bir şekilde başını salladı. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu ve aptal şey parmağının etrafında dönmeye devam etti.

Filo Karargâhı'nın siyah zırhı Darien'in üzerinden kaybolmuş, onu beyaz bir tişört ve mavi bir kot pantolonla bırakmıştı; bunun yerine zırhın parlayan, sihirle güçlendirilmiş derisi *onu* tepeden tırnağa kaplıyordu.

"Darien." Sesi vahşi, paniklemiş bir soluktu.

Son saniyeleri yutulurken kule ayaklarının altında g mb rdedi. Zamanları tükenmişti.

Nefes alamıyordu. *Nefes alamıyordu. "Hayır-"*

Y z kle uğraşan elini durduran Darien eğildi ve kızın itirazını yutarak ağzını kendi ağzıyla kapattı. Elini kızın elinden bırakmıyor, yüzüğü çıkarmasına izin vermiyordu.

Dudaklarından bir hıķkırık döküldü, adamın ağzından zar zor duyulabiliyordu. Böyle bir şey olamazdı. Olamazdı.

Dudakları onunkileri sadece bir anlığına terk etti. Kendisine bile itiraf etmekten korktuğu şeyi söylemesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Seni seviyorum." Kelimeler -önemli olan tek    kelime- boğuk bir soluktan ibaretti.

O  elik mavisi gözler yaşlarla doldu. Onları görmek kalbini paramparça etmiş, göğsünün içinde parçalara ayrılmıştı. Bunca acıdan sonra hâlâ nefes alıyor olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Darien'in ağzına karşı, her kelimesi bir vıraklamaydı. "Sensiz yaşamak istemiyorum, Darien. Lütfen-" Dudaklarını tekrar onunkilere çarptı. Onun gürleyen kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyor, titrediğini hissedebiliyordu. Boğazından bir hıķkırık yükseldi. "Darien-"

Kuyu patladığında ve kule çöktüğünde dünya parlak bir ışık tarafından yutuldu.

Onlar düşerken zaman
yavaşlıyor gibiydi. Aşağı,
aşağı ve aşağı.

Darien onu bırakmadı. Kollarından biri kızın beline sıkıca sarılmış, diğeri ise başının arkasını kavrayarak yüzünü göğsüne yaslamıştı. Cristala düzlemleri, taş ve çimento parçaları onlarla birlikte havaya düştü ve bir duman ve ateş patlaması onları cehennem ellerinde toplamak için yukarı doğru süpürdü.

Patlamada insanlar kül oldu. Binalar yerle bir oldu.
Sismik dalgalar sokaklara çarptıkça asfalt dalgalandı ve parçalandı.

Elektrik hatları koptu.

Nehir üzerindeki köprüler toza dönüştü.

Uçsuz bucaksız okyanus uzaklarda titriyor, Kuyu'dan çıkan dalgalar uzaklara dalgalanıyordu.

Yine de Darien ona sarıldı ve o da gözlerini kapatıp parmaklarıyla Darien'in omuzlarını sıktı.

Ta ki cam, taş ve çimento etraflarında bir yıkım seline dönüşene ve kız onun elinden kurtulana kadar.

Siyah bir dalga onu bütünüyle yuttu ve tüm bunların bir rüyadan daha önemli olmadığı sessiz ve uzak bir yere götürdü.

Bir süre sonra Loren kendine geldi ve Kontrol Kulesi'nden geriye kalanların, şehirden geriye kalanların arasında dehşet dolu bir solukla dikkat kesildi.

Bu tek soluk çok uzaklarda yankılandı, çünkü dünyada başka hiçbir ses yoktu. Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Arabaların iskeletleri yanmaya devam etti ve keskin duman bulutları yeni bir günün pembe gökyüzüne karıştı - kendisinden başka kimsenin göremediği yeni bir yıl.

Ölmesi gerekirdi. Kesinlikle ölmeliydi. Ama Darien'in parmağına taktığı yüzük onu hayatta tutmuştu. Deriye benzeyen zırh yırtık pırtık ve yamulmuştu, şehrin yakma gücünden dolayı tenine sıcak geliyordu.

Ve Darien.

Darien neredeydi?

Loren'in bacağı bir metal ve çimento yığınının altında sıkışmıştı. Bir hüsrân çığlığıyla bacağına kenara itti ve kendini enkazdan yukarı itti.

Ama bacakları onu taşımayı reddetti. Altından çöktüler, diz kapaklarını yaran çürükler oluştu.

Başını geriye atarak nefesini içine çekti ve onun adını haykırdı.

"DAAARRRIEENNN!"

Etrafında korkunç, ağır bir sessizlik uzanıyordu ve yalnız olduğunu fark etti. Ne bir insan kalmıştı, ne de bir iblis. Tek bir bina ya da ev bile ayakta değildi.

Cesetler meydanın etrafına saçılmıştı. Yüzlercesi.

Binlercesi.

Dönen dumanın arasından onu birkaç metre ötede, kulenin enkazının altına gömülmüş halde gördü; korkunç, hırpalanmış kütlesi, aynalı bir çit gibi etrafında dik duran kristalin keskin düzlemlerinde yansıyor.

Gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken gözlerini kırıştırdı.

Vücudu kanlı bir posaya dönüşmüştü. O yakışıklı yüzü kömürleşmiş ve soyulmuştu, ateşin ve ham büyü'nün elleriyle kararmıştı. Kıyafetleri yırtılmıştı ve meydanda esen yanan rüzgârda savrulan lime lime olmuş kurdelelerden farksızdı.

Boğazından boğuk bir ses çıktı. Loren enkazın içinden sürünerek onun yanına gitti, cam, metal ve kayaları üzerine yığıldıkları yerden itti, boru parçalarının ve sivri pencere camlarının zırhından geriye kalanları kemirip avuçlarına girmesini umursamadan başını dikkatlice kucağına aldı.

"Darien." Kelime yumuşak bir nefes alıştı. *"Darien."* Onu sarstı ama hareket etmedi. "Bekle," diye kekeleydi, sesi kalındı. "Gitme. Gitme. Benimle yürü, Darien. Nehri takip etmeni istiyorum. *Lütfen*. Benimle okyanusa git, lütfen." İçinden bir hıçkırık koptu ve kalbinden geriye kalanları parçaladı. "Benimle kal! *Lütfen*."

O kadar cansız, o kadar
hareketsizdi ki. Ölmüştü.

Şehrin sessizliği kulak zarlarına baskı yaparken, her düşünce kafasından
süzülüyordu.

Ve o sessizlikte çığlık atmaya başladı.
Çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık
atıyordu.

Uzak bir yerden kendini gördü. Enkazda diz çökmüş, Darien'i sallıyordu
- ondan geriye kalanları sallıyordu. Hayata dönmesini diliyor, onu geri
vermesi için dinleyebilecek herkese *yalvarıyordu*. *Bunu geri almak için.*
Her şeyi geri almak için.

Başını sağa sola çevirerek bir şey ya da birini aradı.
-Bunu düzeltebilecek herhangi bir şey. İşleri tekrar yoluna koyabilir.
"Yardım edin!" Bu tek kelime, Darien'in ona kule hakkında verdiği
uyarının çıtırtısı gibi birkaç yerden kırıldı; Darien onu hayatta tutmak için
koşmuştu. *Yaşayacağından* emin olmak için. Onu değil. *Asla o değil.*

Nefes alamıyordu. *Nefes alamıyordu*. Kalbi tüm bu acının kanında
boğuluyordu.

"HELLLLLPPP! Biri yardım etsin!" Kelimelerin çıtırtısı, şehri, yani evi
olan enkazın üzerinde uzaklara sürüklendi. Her zaman sevdiği ama hiçbir
zaman tam olarak ait olamadığı yer - ölümlü kalbi atmayı bırakana kadar
sonsuz dek seveceği yer.

Artık o şehir bir mezarlıktan başka bir şey değildi. Bir hatıra bahçesi.
İçinden bir inilti koptu. "Kimse yok mu?" diye fısıldadı sessizliğin
içine. Ama kimse cevap vermedi. Yalnızdı.
Ve Darien ölmüştü.

-

Loren, Darien'in ağzına bir öpücük kondurmak için eğildi. Yüzünden akan
gözyaşları gözlerini kör etmişti, dudakları Darien'in dudaklarında titriyordu.

"Özür dilerim." Özü içinden çatırdayarak çıktı ve onun cansız
dudaklarını tekrar öptü, kalbi durmuşken hâlâ atıyor olmasından nefret
ediyordu. "Çok özür dilerim."

Bir saksıyağın şehrin yıkımı üzerinde uçtu.
Biri üzüntü için.

Darien'in başını elinden geldiğince nazikçe yere koyduktan sonra ayağa fırladı. Ve sessizlikte, çağırdığı artık yaşayanların yardımını değil, ötesinde bir şeydi.

"Lütfen," demeyi denedi. Ama sesi kısıktı. Derin bir nefes çekti. "*LÜTFEN!*" Molozların arasında tökezledi, başı geriye eğik, kalbi gibi paramparça bir sesle gökyüzüne bağırdı: "Beni al. *LÜTFEN, SANA YALVARIYORUM. ONUN YERINE BENİ AL.*" Sözleri boğuk çığlıklara dönüştü, ona cevap verecek kendi yankısından başka bir şey yoktu. "ONUN *YERINE BENİ AL!* Onun yerine hayatımı sunuyorum, *lütfen! BIRAKIN YAŞASIN.*"

Kimse cevap vermedi. Kendi sesinin son yankısı da dalgalanarak uzaklaşırken ürkütücü bir sessizlik çöktü. Kuyu'nun kopyası bile gitmiş, prima materia'nın korkunç çağrılarını susturulmuştu.

Loren başını kaldırdı, gözlerini kırıştıtırırken yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu. Hatırladığı gibi.

Fark ettiği gibi.

"Yapabilirim," diye fısıldadı. Kalbi göğsünde çarpıyor, titreyen elleri iki yanında yumruk haline geliyordu. "Onu bulabileceğime inanıyorum, *kendime* inanıyorum. Kuyu'yu bulabilirim. *Kuyu'yu bulabilirim.*" Gerçek Arcanum Kuyusu'nu, hiçbir zaman bulmak istemediği Kuyu'yu.

Şimdiye kadar.

Gözlerini sıkıca kapatarak onu çağırdı. Babasının icadını bulmak, bunu düzeltmek için kullanabilmek, Darien'i geri getirebilmek için içindeki tüm umudu ortaya döktü. Bunu nasıl yapacağından emin değildi ama denerken ölebilirdi, eğer bu onu tekrar yaşatabileceği anlamına geliyorsa kendini Kuyu'nun içine daldırabilirdi.

"Yapabilirim," diye tekrar fısıldadı, ağzı titriyordu. "Kuyu'yu bulabilirim. Neredesin? *Neredesin?*"

Göz kapakları açık bir şekilde molozların arasında dönerek baktı.

"Neredesin, neredesin, neredesin?"

İçinden sıcak bir parıltı yayıldı.

Etrafında dönerek kaynağı aradı; bir ışık huzmesi ya da ona nereye yürüyeceğini, Kuyu'yu nerede arayacağını söyleyebilecek bir işaret.

Aynalı Kontrol Kulesi'ndeki kırık bir panel dikkatini çekti.

Kirli ve örümcek ağlarıyla kaplı yansımada kendini orada dururken gördü. Boynunda ve alnında morluklar oluşmuştu ve saçları

toz, is, kan ve külle kaplıydı. Hissettiği kadar insani ve acınası görünüyordu-

Kalbinin üzerinde dalgalanan beyaz alevler dışında. Onun içinden.
Onun aurası.

Loren'in göz kapakları kapanırken zihni o güne, Dul Kadın'ın yaşam alanının kokuşmuş gölgelerinin derinliklerinde ona söylediği sözlere gitti.

Loren, sevgili şehrinin harabesinde, hatırladı.

"Eğer ben Erasmus Sophronia'nın kızıysam, o zaman neden Kuyu'nun nerede olduğunu bulamadım?"

"Çünkü onu bulmayı gerçekten istemiyorsun, çocuğum," dedi Dul. "Baban Kuyu'yu sakladığında, gücü sadece kendisine verdi. Uzun yıllar boyunca yaşayan tek bir ruha bile ait olmadı - ta ki doğurduğu kız büyüyüp bir kadın olana ve onun yeteneklerini miras alana kadar. Ancak babanız yaptığı hatanın asla tekrarlanamayacağından emindi; Kuyu'yu yeniden yaratmaya yönelik tüm girişimler başarısız olacaktı. Ve başka bir kişi onu yapmayı başarsa bile, prima materia sadece efendisini, yani orijinal Yaratıcıyı dinleyecekti."

"Parşömen bunu kastediyordu. 'Kanımın kanı' dediğinde kastettiği buydu." Zihni dönüyor, önündeki çeşmenin esneyen çukuru karanlık bir iksir gibi çalkalanıyordu. Yıllar boyunca bu yaratığa sunulan tüm kanların bakırımsı kokusu boğazını düğümledi. "Babam bunu nasıl başardı? Bir insan prima materia'ya nasıl erişebildi?"

"İçimizden biriyle anlaşma yaptın, İsimsiz'le." Örümceğin sesi duvarların üzerinden süzülüyordu. "Ignis'in biz cehennem varlıklarından birinin gerçek adını öğrendikten sonra, İsimsiz ona tanrıların yaratığına erişim izni verdi ve Erasmus bunu Arcanum Kuyusu'nu yaratmak için kullanmaya devam etti."

"Onu nasıl yok edebiliriz?"

"Bu geri alınamaz, Liliana Sophronia. Ve onu yok etmeye çalışmak, dahil olan herkes için ölümcül sonuçlar doğuracaktır."

"Nasıl bulabilirim?" O kadar zor nefes alıyordu ki, sesi duvarlarda yankılanıyordu. "Nereye bakabilirim?"

"Kendi içinizde," dedi Dul.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye tersledi Loren, "ve dürüst olmak gerekirse, senin bilmecelerinden bıktım."

Örümcek kıpırdandı. "Pekâlâ. Ne olursa olsun, paylaşabileceğim tek şey bu. Ve dürüst olmak gerekirse, çok şey paylaştım. Dinlememeyi seçtiyseniz bu benim suçum değil."

Loren önünde çalkalanan fiskiyeye baktı. Yansıması bulanık ve çarpıktı ve teni beyaz parlıyor gibiydi. "Buraya gelmemeliydim bile," diye mırıldandı.

"Bir uyarıda bulunayım," diye araya girdi Dul. Loren başını kaldırdı. "Büyünü kullanırsan ölürsün Liliana Sophronia."

Loren onun gölgelerine baktı. "Benim sihrim yok." Herkesin öyle olduğunu düşünmesi onu hayal kırıklığına uğratmaya başlamıştı.

"Ve susamadım." Garip bir duraklama oldu. "Boynuna taktığın şey senin sıradan biri olmadığını yeterince göstermiyor mu?"

Loren'in parmakları tılsıma gitti - ortasında kapalı bir göz olan kolyeye. "Avertera tılsımı sadece auramı gizliyor."

"Ben o kolyeden bahsetmiyorum, çocuğum. Bebekliğinden beri taktığın kolyeden bahsediyorum. Zor zamanlarda bana sarıl ve Yalancı'dan dilek dile. Bu sana bir şey çağrıştırmıyor mu?"

Loren başını sallıyordu. "Anlamıyorum."

"Ama olacaksın. Bu dilek, ihtiyaç duyduğunda kullanman için baban tarafından sana satın alındı. Ve sen de Yalancı'dan dilek dilemelisin. Bu senin tek şansın olacak." Örümceğin sesindeki aciliyet Loren'in omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, aniden başı dönmüştü. Dövmesi parlıyordu, tıpkı tuhaf yansımasındaki teni gibi. Güneş kolyesindeki işlemenin ardındaki anlam kafatasının içinde titreşiyor, anlaması için yalvarıyordu. Belki de anladığını düşündü.

Loren gözlerini açtı.

Bunu o zaman fark etmişti. Dul'la yaptığı ziyaretten bu kadarını anlamıştı ama gerçeği herkesten, hatta kendisinden bile saklamıştı.

Çünkü çok korkmuştu. Ve Kuyu'yu bulmanın onlara bir faydası olmayacağını, onu tekrar güvende kılmayacağını, sadece daha büyük bir tehlikeye sokacağını düşündüğü için.

Çünkü bulunacak bir Kuyu yoktu. Babası icadını sakladığında, onu kimsenin bulamayacağı bir yere koymuştu.

Kuyu ne yeniden yaratılabilir ne de yok edilebilirdi. Ve tüm kopyalar asla aynı şekilde çalışmamak üzere lanetlenmişti.

Kuyu'dan kurtulmanın tek yolu onu yeniden yapmaktı. Ve Erasmus Sophronia tam olarak bunu yapmıştı. Onu dönüştürmüş ve aurasına bağlayarak Kuyu'yu *kendi* içine yerleştirmişti.

Kuyu'yu yaşam yaratmak için son bir kez kullandıktan yıllar sonra, kızının bu yeteneği *kendisinden* miras alacağını çok az biliyordu.

Kuyu onun bir parçasıydı. Onun içindeydi, varlığı için atan kalbi kadar hayati önem taşıyordu.

Darien'in enkazın içinde hareketsiz yattığı yere doğru tökezleyerek ilerlerken botlarının altında molozlar çıtırdadı. Başını kucağına aldı ve elleriyle yüzünü kavradı.

"Lütfen çalış," diye inledi, saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek. "*Lütfen.*" Okulda öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı -bir insanın büyüünün aurasına nasıl dolandığını- ve kendi gücünün de aynı şekilde çalışıp çalışmadığını merak etti. Büyü yapamayan bir insan olarak, bunlar hep dışarıda bırakmak zorunda kaldığı derslerdi.

Ama hep gözlemledi. Ve öğrenmişti.

Loren'in Darien'e Dalgalanmaları konusunda yardım etmeye çalıştığı zamanlarda, belki de daha fazlası oluyordu. Belki de içinde uyuyan Kuyu'nun gücü ona yardım ediyordu ve her zaman göğsünde hissettiğine yemin ettiği o sıcaklık, bilmeden boynuna taktığı kanaldı. Ona yardım etmeye çalıştıktan sonra hep sersemlemiş hissetmişti ama bunu tıbbi durumunun getirdiği pek çok yan etkiden biri olarak geçiştirmişti.

Yıllar boyunca görmezden geldiği pek çok şey varmış gibi görünüyordu.

Sonunda kendine inanmaya başlamasının zamanı gelmişti. İnançsızlığının küllerinde boğulmasına izin vermeyi bırakmasının zamanı gelmişti.

Anka kuşu gibi olacak ve yükselecekti.

Ölüm sessizliğinde Loren konuştu. "Ben erkek ve dişiyim, her şey ve hiçbir şeyim. Ben cennet ve dünyayım, beden ve ruhum. Gökkuşağı, ruhun kanı, ateşli ve yakıcı suyum. Ben prima materia'yım. Ben Arcanum Kuyusuyum." Derin bir nefes aldı. "Ben... Liliana Sophronia'yım."

Aurasını Darien'e akıtmaya odaklandı, onu iyileştirmek ve geri getirmek için kendisinden çıkıp Darien'e akmasını *istedi*.

İçinden uzanan yorgun kollar gibi beyaz alevler belirdi. Şehrin üzerine ışıklarını saçan güneşten daha parlak, yıldızlardan ve aydan daha parlak, gözlerinin şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha parlak parlıyorlardı. Boynunun etrafındaki kanal, aurasının enerjisini kendi bedeninden Darien'inkine yönlendirirken yüzmeye başladı.

Alev göğsünün içinde, tam kalbinin üzerinde kayboldu, suyu emen bir sünger gibi yutuldu.

Loren nefesini tutarak bekledi.

Saymaya başladı. *Bir, iki, üç, dört, beş.*

Ama hiçbir şey olmadı.

Beyaz ışıkla renklenerek daha fazla gözyaşı yanaklarından süzülerek adamın boynuna ve yüzüne damladı. Işık iz bırakmadan tenine battı. "Beni bırakma," diye mırıldandı. "Lütfen."

Yavaşça Darien'in gevşek elini kaldırdı ve kirli yanağına bastırdı. O el çok ağırdı; çok cansızdı. Kendini derin nefes almaya zorlarken göz kapakları kapandı.

Bu son olamazdı. Bu son olamaz. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Yedi kuşun gölgesi tepesinde uçuyor, yanan göz kapaklarının içini karartarak geçip gidiyorlardı.

Darien'in avucuyla teni arasındaki boşluktan kayarak daha fazla gözyaşı döküldü.

Hepsi bir hiç uğruna olmuştu. Bir parçası, Kızıl Yıldız Bulvarı'nda hayatını kurtardığı o andan itibaren, bir sebepten dolayı tanışıklarına inanmıştı. Kader onları bir araya getirmiş, ikisinin de ihtiyaç duyduklarının farkında olmadıkları şeyi onlara vermişti.

Ama yanılıyordu. Ve Darien *onu* yalnız bırakmıştı.

Loren, Darien'in elini yanağına götürerek sessizce hıçkırmaya başladı. Keskin molozların arasında kambur dururken vücudu her nefeste titriyordu, etrafındaki dünya sessiz ve soğuktu.

Yanağında bir çarpıntı vardı. Parmak uçlarında bir titreşim.

Hayal mi ediyordu?

"Lola," diye geldi Darien'in sesi. Sanki derin bir uykudan yeni uyanmış gibi sertti. "Neden ağlıyorsun?"

Loren'in göz kapakları açıldı. "Darien?" Kelimeyi ürkek bir hıçkırıyla söyledi.

Hâlâ kanla ve Cristala Kulesi'nin enkazıyla kaplı olmasına rağmen, yüzü artık bir dakika önceki kanlı posa halinde değildi. Yüz hatları tam olarak kule yıkılmadan önce hatırladığı gibiydi, tam olarak onu o sokakta ilk kez gördüğünde hatırladığı gibiydi.

Tıpkı onu sevdiğini söylediği zamanki gibi.

Titreyen dudaklarından bir kahkaha dökülürken kendini onun üzerine attı ve kalbinin atışını kulağında duyabileceği kadar sıkı bir şekilde ona sarıldı.

Nefes alıyordu. *Nefes* alıyordu. Sese sarıldı, her vuruşun ve her nefesin tadını çıkarırken, fırtınasındaki dayanağı olan ona tutundu ve gömleğine hıçkırarak ağladı.

Darien'in kolları onun etrafını sararak onu kendisine daha sıkı bastırdı. "Kamyon çarpmış gibi hissediyorum." Sesinin kulağındaki gürültüsü asla unutamayacağı bir sest i .

"Ölmüştün!" diye soluk soluğa adamın gözyaşlarıyla ıslanmış boynuna sarıldı. "Sen *öldün*."

"Öldü mü?" diye tekrarladı. Sesi kalındı. "Ölmedim bebeğim. Sadece biraz ağrım var." Bir el sırtını okşayarak içindeki sönmeye yüz tutmuş ateşi alevlendirdi. "Sen benim hayatımı kurtardın."

Loren ona bakmak, ona dokunmak için geri çekildi. "Beni terk ettin," dedi, her kelimesi boğuk bir soluktu. "*Beni terk ettin*."

Darien'in yüz ifadesi endişeyle kaplandı. "Seni asla terk etmeyeceğim Loren," dedi, yanağına yapışan bir tutam saç kenara iterek. "Ben seninim." "*Ben seninim*" diye tekrarlarlarken yüzünü ellerinin arasına alma sırası ona gelmişti.

O zaman fark etti: boş sessizlik. Yavaşça, hâlâ yüzünü kavrayarak, sonunda ilk kez gördüğü şehrin enkazına baktı.

Darien kulaklığını yeniden ayarlamak için uzanıp açtığında eli titredi.

Konuştuğunda kelimeler neredeyse duyulmuyordu. "Duyan var mı?"

Loren kendini yerden yukarı itti. Darien'i geri getirmeyi başarmış olsa da, aynı şeyi başkası için söyleyemeyeceğini fark ettiğinde içine bir korku yayıldı.

Şehir yıkılmış, nüfus yok edilmişti. Ve korkunç ve tamamen yalnızdılar.

Darien hoparlöre tekrar tekrar "Orada kimse var mı?" diye seslenirken kusacak gibi oldu. Kelimeler gergindi, aldığı her nefes o kadar hızlı geliyordu ki bayılacağına yemin edebilirdi. *"Orada kimse var mı?"* Safra dilini yaktı.

Ama aynı kelimeleri tekrar tekrar söyleyerek sesini bastırdı.

"Duyuyor musunuz?"

Hiçbir şey. *"Duyuyor musun?"* Sessizlik.

Ve sonra Loren, Darien'in daha önce onun hareket ettiğini hiç görmediği bir hızla molozların üzerinde savrularak şehre doğru yola çıktı.

Kendini yerden kaldırdı, binlerce kez yürüdüğü sokaklardan geriye kalan enkazın içinde neredeyse takılıp düşüyordu.

"Loren!" diye seslendi, taş parçalarının ve devrilmiş sokak lambalarının üzerinden tökezleyerek geçerken homurdanıyordu. Parçalanmış cesetlerin, yanan araba tamponlarının ve lastiklerinin üzerinden. Rüzgârda uçuşan kül kümeleri omuzlarına ve saçlarına yerleşti. *"Loren!"*

Kızıl Yıldız Bulvarı'na varana kadar yavaşlamadı. Geriye ne kaldıysa.

Tüm yol yerle bir edilmişti. Havan ve Havaneli bir kabuktan başka bir şey değildi, onu çevreleyen binalar ve caddenin diğer tarafı kırık tuğla yığınlarından başka bir şey değildi. Tüm o bitkiler yanarak yok olmuştu. Tüm kalbiyle sevdiği işinin her izi yok olmuştu. Mordred ve Penny-Gitti.

Loren'in hâlâ bileğinde taşıdığı bileklikten, sihirle güçlendirilmiş bir deri parçasının altından görünen eczacının tılsımından başka, o caddeyi hatırlayabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı artık. Gerçek olan şey zihindeki bir yankıdan, kalpteki bir ayak izinden başka bir şey değildi ve her ikisi de zaman geçtikçe çok çabuk kaybolacaktı.

Loren, cadde boyunca uzanan dev güneş saatinin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Altın damarlarla işlenmiş mermer, Angelthene'deki diğer her şey gibi çatlamış ve ufalanmıştı. Kırılmıştı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Darien onun diz çöktüğü yerin arkasına geldiğinde hiçbir şey söylemedi. Günlük yaşamın kömürleşmiş kalıntıları - Daystar kâğıtları, kahve fincanları, parçalanmış iksir şişeleri, aletler, tencereler ve mutfak eşyaları - etrafa saçılmıştı. Söyleyecek sözü yoktu; yardımcı olabilecek hiçbir şey söyleyemezdi. Bunu değiştirecek hiçbir şey yoktu.

Dakikalar geçti. Ve sonra Loren küllü esintiye fısıldadı, "Bunu düzeltebilirim."

"Loren," diye mırıldandı Darien. "Tatlım-"

"Düzeltebilirim," dedi tekrar, kelimeler o kadar sessizdi ki onun bile anlaması zordu. "Onu geri alabilirim."

Başka bir şey söyleyecek oldu ama Loren güneş kolyesini eline aldı. Başını kaldırıp ona baktığında gözleri kararlılıkla parlıyor, burun delikleri aldığı çılginca nefeslerle alevleniyordu.

"Saatler korkunç olduğunda beni yakınında tut, Yalancı'dan dilek dile," dedi. "Zaman Tanrısı'ndan bahsediyor, Darien. Yalancı Tempus'tan bahsediyor." Göğsü kabardı. "Dul bana babamın bana bir dilek satın aldığını söyledi." Tılsımı salladı ve tılsım onun sıkıca kavradığı ellerinde usulca şingırdadı. *"Bu benim dileğim. Benim hediyem."*

Loren onu bileğinden yakalamak için uzandı ve onu aşağı çekerek güneş saatinin yanında diz çökmesini sağladı. Darien'e yaklaştı ve uzun zinciri ikisinin de boynuna dolanacak şekilde kaldırdı. Darien'in gözlerindeki belirsizliği görünce, "Bana güvenmek zorundasın," diye fısıldadı. Darien'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve kendi elleriyle yaptığı gibi onun parmaklarını da güneş saatinin üzerinde gezdirdi.

Tempus'un güneş saati.

Kül kümeleri saçlarına ve kirpiklerine yerleşmişti. Tekrar konuştuğunda, her kelimesi titrek bir fısıltı gibiydi.

"Yalancı Tempus, şimdi beni dinle." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Yalvarışımı dinle. Bu korkunç saatte Yalancı'dan dilekte bulunuyorum, *dua* ediyorum. Ben, Magnum Opus'un kızı Liliana Sophronia, onu geri almanı istiyorum. Babamın bana satın aldığı dileği gerçekleştirmeme izin verin ve bu şehrin iyileşmesine izin verin."

Birkaç dakika geçti. Darien, Loren orada oturduğu, ellerini önünde kavuşturduğu ve gözlerini sıkıca kapattığı süre boyunca zar zor nefes aldı.

Göğsünden, kalbinden beyaz bir alev süzüldü. Boynuna taktığı güneş kolyesini doldurdu - basit bir mücevher parçası değil, bir kanal, diye fark etti Darien. Ve sonra güneş saatinin her santimetresine yayıldı,

mermeri bir fener gibi aydınlatıyordu. Altın ibre o kadar parlak parlıyordu ki Darien zar zor görebiliyordu.

Parıltı bakabileceği kadar söner sönmez, Darien etrafına, Kızıl Yıldız Bulvarı'nın etrafına saçılmış molozlara baktı ve rüzgârın yön değiştirdiğini hissedip gökyüzünden düşen küllerin aniden tekrar yukarı süzüldüğünü görünce çenesi düştü. Bir an önce sıyrılıp geçen palmiye ağaçlarının yaprakları şimdi ters yöne dönmüştü ve güneş kaymaya başlamış, gün doğumuna doğru ilerliyordu.

Zaman geriye doğru akıyordu. Darien ve Loren oldukları yerde donmuş, güneş saatinin üzerine diz çökmüşlerdi ama etraflarındaki her şey hareket ediyordu. Loren güneş saati kadar parlak bir şekilde parlıyordu, yüz hatları gökkuşağının her tonuna bürünmüştü, teni renklerle ışıldıyordu.

Kendilerini Randal'ın ininde bulana kadar çevreleri değişti.

Darien kendisini ve diğer Şeytanları, yok edilemeyeceğini anladıkları anlarda Arcanum Kuyusu'nun kopyasının önünde dururken gördü. Başarısız olduklarını anladıkları anları. Loren ayağa kalkıp kolyeyi başının üzerinden çözerken Darien'in söyleyecek sözü yoktu. Loren Kuyu replikasına doğru yürürken, ailesinin ve kendisinin geçmişte sıkışıp kalmış donmuş figürlerinin yanından geçerken diz çökmeye devam etti, Bir ömür boyu sürecektir bir anda.

Loren Kuyu kopyasının önünde dururken, kadın alçak, metalik bir tonda konuşmaya başladı - Loren'in daha önce hiç duymadığı bir dilde. Biriyle konuşuyor gibiydi.

Yalancı Tempus, belki.

Loren'in gözleri tıpkı Darien'inkiler Görü'yle birlikte siyaha döndüğünde olduğu gibi bembeyaz oldu ve aurası içinden çıkıp yukarı fırlayarak Kuyu'nun etrafında bir ışık duvarı oluşturdu.

Bir kalkan, Darien fark etti. Kuyu patladığında kullanılacak bir kalkan. Patlamasını engellemek mümkün değildi ama Loren bu şehri nasıl kurtaracağını, hepsini nasıl kurtaracağını keşfetmiş gibiydi.

Tempus'un yardımıyla sadece zamanı tersine çevirmekle kalmamış, aynı zamanda bu şehre ikinci bir şans vermişti. İçindeki insanlara yeniden yaşama şansı veriyordu.

Loren kollarını bir gökkuşağı anka kuşu gibi kanat gibi açarken Darien'in söyleyecek sözü yoktu.

Darien, aurasının oluşturduğu duvar erimiş bir gökkuşağı gibi parlarken gözlerini korumak için elini kaldırdı, Kızıl Yıldız'ın kendisi kadar parlaktı ve onu çevreliyordu.

Kuyu ve çok uzaklarda yükseliyor.

Arcanum Kuyusu patladığında -zaman yeniden hareket etmeye başladığında- bunu hâlâ hissediyordu. İlerledi, kaldığı yerden devam etti ve onları tekrar yıkıma götürdü. Ancak bu sefer yıkım yoktu - çok sevdikleri şehri yok edecek bir patlama yoktu.

Darien tekrar görebildiği zaman gözlerini kırptırdı. Ve tekrar göz kırptı, yüzünün rengi solmuştu.

Gözlerine inanamadı.

Hayatında ilk kez gördüğü şeye inanamıyordu.

-

Tüm şehir zamanın tersine çevrilmesiyle yeniden inşa edilmişti. Sanki başlangıçta hiç parçalanmamış gibi yeniden bir araya getirilmişti. Kızıl Yıldız Bulvarı hatırladığı gibiydi, kaldırıma dizilmiş arabalar artık yanan iskeletler değildi, caddenin sonundaki sokak lambaları sabit bir yeşil renkte parlıyor, trafiği yönlendirmek için hevesle bekliyorlardı. Caddeye, Yalancı Tempus'un güneş saatine geri ışınlanmışlardı.

Ve caddenin her yerinde insanlar vardı. Yaşayan, *nefes alan* insanlar. Artık enkazla kaplı olmayan yerden kendilerini kaldırıyor, sersemlemiş gibi başlarını sallıyor; onarılmış dükkan pencerelerinden ve kapılarından iz bırakmamış yüzlerini dışarı çıkarıyor; caddede uyurgezer gibi sendeleyerek ilerliyor ve açıkça ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorlardı.

Ve işte Mordred ve Penelope'nin Havaneli, her tuğlası ait olduğu yerdeydi. Kazan şeklindeki tabela, Darien'in aylar önce Loren'i anahtarlarını ararken izlediği ön kapı oradaydı.

Kaderin onları bir araya getirdiği ve hayatlarını ikisinin de hayal bile edemeyeceği şekilde değiştirdiği o sokakta tanışmışlardı.

Darien'in Loren'in adını ilk öğrendiği yer Rook and Redding's Restaurant and Bar'dı. Arka köşedeki masada Loren'in karşısına oturduğunda, ona güvenmiş ve yardım etmesi gerekip gerekmediğinden emin olmasa bile kendisine yardım etme teklifinde bulunmuştu.

Kayıp insanların sonuncusu da sonunda bulundu ve bulabildikleri her türlü giysi parçasıyla üzerlerini örttüler.

Darien bunu tam olarak anlayamamıştı; zaman tersine dönmüşken bu insanların panzehirle iyileşmiş olmalarının nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu,

gelecek değişti. Görünüşe bakılırsa Yalancı Tempus dileğinde epeyce sihir yapmış, belki de Loren'in o tuhaf dilde konuşurken kendisinden yaptığı isteklere cevap vermişti. Bu durum Darien'in değışim öncesinden geriye başka neler kaldığını ve nelerin unutulduğunu merak etmesine neden oldu.

Ama Loren herkesi kurtaramamış olsa da -sadece patlamada ölenleri, patlamadan önce düşmüş olanları değıl, daha az sayıda insan hâlâ kaldırımlarda ve yolda yatıyordu- sokaklar insan kaynıyordu.

Loren hâlâ önünde diz çökmüş, tamamen bitkin ve artık parıldamayan, ön kolundaki tıbbi dövme göz kamaştırıcı bir kırmızıya bürünmüş bir halde olduğu yerde sallanıyor ve mermeri onarılmış olan güneş saatinin üzerine çöküyordu.

"Loren." Darien ayaklarını sürüyerek ona yaklaştı ve gevşek bedenini kollarının arasına aldı. Kalbi küt küt atıyor, avuçları terden kayganlaşıyordu, eğildi ve kulağını onun göğsüne dayadı.

Altındaki toprak kadar mevcut olan kalbinin orada attığını duyunca dizlerinin bağı çözüldü.

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes aldı, zorlukla yutkunarak. Onu kendine doğru çekerek başını geriye eğdi ve parlayan gökyüzüne bakarak çok ötelerdeki cennete doğru fısıldadı: "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Kulağında bir çıtırtı vardı.

Ve kalın bir sesle "Darien" diyen kız kardeşinin sesiydi. Sesi derin bir uykudan uyanmış gibiydi. "Neredesin? Ne oldu?"

İçinden bir hıçkırık koptu. "Yaşıyorsun," dedi hoparlöre. Kollarındaki Loren bu sesle kıpırdandı, kirpikleri titriyordu. "*Yaşıyoruz.*"

Loren ona baktı, gözleri şafağın ışığında okyanus parlaklığındaydı. Onların olan bir günün ışığı.

Darien fısıldadı, "Mutlu Kalendae'ler, Lola." Yeni bir yıld. Ve hayatta kalmışlardı.

Loren uzun süre uyudu.

Sonunda uyandığında pencereler karanlıktı, camın ötesindeki gökyüzü yıldızlarla bezenmiş bir tuvaldi. Cehennem Kapısı'ndaki yatağındaydı, deniz mavisi ve fildişi yorganlara sarılmıştı.

Olanları hatırlaması ve anlamlandırması birkaç dakikasını aldı.

Sadece bir rüya mıydı?

Yan döndüğünde çarşaflar hışırdadı, sırtı kasılırken yüzünü buruşturdu.

Her kemiği, her kası acıyordu. Patlama sırasında onu hayatta tutan zıbını artık giymiyor olmasına rağmen, pijama gömleğinin kollarının altından ve şortunun altından görünen derisinin neredeyse her santimi koyu mor çürükler ve sıyrıklarla işaretlenmişti.

Odadaki tek ışık kapının alt kısmı ile eşik arasındaki boşluktan süzülüyordu. Sesler kapıdan içeri süzülüyor, uzaktan gelen bir uğultuya dönüşüyordu. Gözlerini kapadı ve bu sesleri -ailesinin seslerini- dinlerken derin bir nefes aldı. Taze çekilmiş kahve, yumuşatıcı ve pizza olduğunu düşündüğü şeyin kokusuna odaklandı ve kokuların onu topraklamasına izin verdi.

Evindeydi.

Loren eğilip cep telefonunu sehpanın üzerinde şarja takılı halde durduğu yerden aldı. Ekranın parıltısına karşı gözlerini kısarak tarihi kontrol etti.

İki saat daha hâlâ Kalendae'ydi, hâlâ onun doğum günüydü.

Büyüsünü Arcanum Kuyusu replikasının üzerine salıp onu kendini yok etmeye zorladığında, sanki her yerdeymiş gibi her sokağın aşağısını, her evin ve binanın içini görebilmişti. Sanki bir tanrıymış gibi.

Sanki babasının onun için satın aldığı dilekle konuşabildiği Yalancı Tempus'un gözlerinden görüyordu.

Patlamada ölen herkes geri getirilmiş, aldıkları her yara zamanın tersine çevrilmesiyle iyileşmişti; hatta birçoğunu şeytana dönüştüren hastalık bile iyileşmişti. Kuyu patlamadan önce ölenlere gelince - Randal ve adamları gibi insanlar

-Ölü olarak kaldılar. Bir yanı bunu düşündüğü için bile kendini kötü hissediyordu ama dünya Randal gibi insanlar olmadan daha iyi bir yerdi.

Calanthe'yi düşünmek için kendine izin vermedi. Saat geriye doğru işlemeye başladıktan ve Kontrol Kulesi'nde Loren'le aralarında geçen her şeyi sildikten sonra vampirin hâlâ hayatta olma ihtimali olduğunu.

Bunu düşünmeyecekti. Bu gece değil.

Yorganı üzerinden atarak bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Şifonyerinden temiz bir iç çamaşırı aldı ve parmak uçlarında süitindeki banyoya gitti. Işıkları yaktı ve duşu açarak musluğu gidebildiği kadar sıcak tuttu. Kıyafetlerini çıkarıp içeri girdiğinde banyoyu buhar kaplamıştı.

Temizlendiğinde, kasları artık gergin olmadığına ve saçları fönlendiğinde, pijamalarını tekrar giydi ve koridorun kapısını açtı.

Darien merdivenlerden çıkıp köşeyi döndüğünde henüz merdivenlere varmamıştı bile. Loren hıçkırık gibi bir sesin boğazını tırmalamasıyla donakaldı.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sanki gözlerinin söylediklerine inanmıyorlarmış gibi, birbirlerinden birkaç metre uzakta, ayakları oldukları yerde donmuş bir şekilde durdular.

Ve sonra hareket ediyorlardı.

Loren ona olan mesafeyi koşarak geçti, gözleri yaşlarla dolmuştu. Adam onu yarı yolda karşıladı ve kadın kendini ona doğru fırlattı. Adam eğilerek onu kalçalarından yakaladı ve bacakları beline dolanacak şekilde yukarı kaldırarak dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Onu kendine çekerken elleri saçlarında dolaşıyordu, buna doyamıyordu. *Ona.*

Ancak hava almak için ayağa kalkmaktan başka çareleri kalmadığında konuştu. "Sanırım seninle küçük bir konuşma yapmamız gerekiyor." Yüzleri o kadar yakındı ki Loren onun gözlerindeki her gümüş parçasını, her siyah kirpiği görebiliyordu. Hâlâ

Kalçalarını kavrayan ve ağırlığını destekleyen bakışları onu içine çekerken yumuşaktı. Adamın gözlerini karartan bakış karşısında kadının her parçası karıncalandı.

"Ah?" Loren yüzündeki bir tutam saçı düzelterek nefes aldı. Onun yakışıklı, lekesiz yüzünü. "Peki ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

"Bana bir şey söyledin." Soluk soluğa söylenen her kelime duygularla doluydu. "Üç kelime, eğer doğru hatırlıyorsam."

Loren kaşlarını kaldırdı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Darien Cassel."

"Benimle oynama," diye homurdandı, bir başka derin ve lezzetli öpücük için yaklaşırken. Bu öpücük hızla dile ve dişlere dönüştü, uyluklarına sarılmış olan elleri onu daha sıkı kavradı ve onu duvara öyle bir yapıştırdı ki, duvarda asılı olan tablo sarsıldı.

Sonunda tekrar konuşmak için öpücüğe ara verdiğinde, kelimeler kalın ve duygu doluydu. "Beni seviyor musun?"

Loren'in ağzı titredi. "Evet, Darien Cassel," dedi yüzünü avuçlayarak. "Seni gerçekten seviyorum. Sana o kadar aşığım ki, bu çılgınlık."

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Güzel. Çünkü seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum Loren Calla."

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı, kalbi öyle bir sevinçle şişti ki sanki parlıyormuş gibi hissetti.

Darien gözyaşlarını teker teker öpüp uzaklaştırdı. "Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum," dedi, ağzı kızın yanaklarında gezinirken, sesinin gürültüsü kızın kemiklerinin derinliklerinde yankılanıyordu. "Ve inanıyorum ki öldürerek ve savaşarak geçirdiğim onca yıl - eğer hepsi beni sana getirmek içinse, o zaman bunun için minnettarım. *Bunun için minnettarım.*" Dudakları kadının kapalı göz kapaklarının üzerinde şefkatle gezindi. "Ben de senin için minnettarım Loren Calla." Adam onun ağzını uzun ve derin bir şekilde, nefesi kesilene kadar öptü. "Senin için çok minnettarım."

"Seni istiyorum," diye fısıldadı kısık sesle, yanakları hâlâ durmayan gözyaşlarıyla ıslaktı. "*Hepinizi* istiyorum. Hemen şimdi." Adamın gözleri öyle bir şehvetle karardı ki, kadın başının belada olduğunu hemen anladı. *En iyi türden bir bela.*

"Hazır olduğuna emin misin?" derken sesi onunkinin aynasıydı.

"Beni yalvartmayacaksın," dedi Loren kaşlarını yukarı doğru kaldırarak, "değil mi?"

Darien ona nefesini kesen şeytani bir sırıtışla karşılık verdi. "Kimin süiti?"

"Benimkini." Kadın adamın alt dudağını ısırduğunda adamın boğazından bir inilti yükseldi.

Onun odası, çünkü en yakını orasıydı.

Darien onu kapıya kadar taşıdı ve dirseğiyle kolu çevirip kapıyı açtı. Onu ayağa kaldırdığında bile onu bırakmadı, ona doyamadı. Ten tene ve ağız ağıza, Darien onu lambriili yatağa doğru itti. Hareket ettiklerinde gömleğini başından çekip bir kenara attı.

Kalçaları yatağın ayak ucuna değdiğinde, adam onu buruşuk yorganların arasına nazikçe yatırdı. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve bacaklarındaki kasların kaskatı olduğunu fark etti.

Gerginlik gözünden kaçmadı ve yatakta diz çöktüğü yerde, kalçalarının arasında donup kaldı, elleri pijama şortunun esnek bandını kavradı. "Loren." Bu bir soruydu.

Loren'in sözleri ise acınacak kadar küçüktü: "Sanırım bunu daha önce hiç yapmadığımı söylemek için iyi bir zaman olabilir."

Darien'in konuşması o kadar uzun sürdü ki Loren endişelenmeye başladı. Sonunda ağzından kaçırdı: "Ciddi olamazsın. Yaptığımız tüm o flörtleşmeler, sana söylediğim her şey-"

"Bunu söylemeni istediğim içindi," diye nazikçe araya girdi. "Bana verdiğin her şeyi istedim ve daha fazlasını istiyorum. Hepinizi istiyorum, Darien." Bir kaşını yana eğdi. "Bana verecek misin yoksa bunun için sana yalvarmam mı gerekecek?"

Darien gülümseyerek başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi ve içinde bir ateş yaktı. "Yalvardığını duymak cezbedici, itiraf etmeliyim."

"Seni istiyorum." Bu üç kelime en yumuşak nefesti. Ve sonra, sırf istediği için, "Lütfen" diye ekledi.

Bu kez onu öptüğünde, öpüşü nazikti; nefesi kadar yumuşak. Kollarını adamın omuzlarına doladı ve ağzını ona açtı. Adamın dili vahşi darbelerle onunkini kapmak için içeri girdi. Adamın tadı ağzına dolduğunda dudaklarından sadece daha fazlasını istediği anlamına gelebilecek bir ses süzüldü, adamın elinin gömleğinin eteğinin altından kaydığını ve göğüslerinin üzerinde dolaştığını hissetti. Göğüsleri onun dokunuşuyla ağırlaştı ve sıkılaştı, meme uçları avucunun altında zirve yaptı.

Adamın tenini kendi teninde hissettiğinde dizleri davetkâr bir şekilde birbirinden uzaklaştı. Şeytanın Avukatı'ndaki o geceden beri onun kendisine tekrar böyle dokunmasını arzuluyordu. Onunla sonuna kadar gitmeyi arzulamıştı.

Darien sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi, "Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi tahmin bile edemezsin. Hayatımı aydınlatıyorsun Loren Calla." Gömleğini başından çekebilmek için onu yukarı kaldırdı. Onu tekrar aşağı indirdiğinde, parmaklarını göğüslerinin arasından geçirip göbeğine kadar indirdi ve sanki hayran olduğu bir sanat eseriymiş gibi vücudunun şeklini izledi - tam deneyimi yaşamak için dokunması gereken bir heykel. Eller aşağıya, daha aşağıya inerken kadının karnı çırpınıyordu.

Ta ki şortunun lastiğinin altına girene kadar. İç çamaşırının dantelli süslemesinin altına.

İçine bir sıcaklık yayıldı ve eli tam olarak istediği yere götürmek umuduyla kalçalarını döndürerek sırtını kamburlaştırdı.

Ama birden elini geri çekti, onu dizlerinin arkasından yakaladı ve yataktan aşağı sürükledi. Adam onu altına yatırıp bacaklarını ardına kadar açtığında kadın şaşkınlıkla ciyakladı. İki elini altından geçirip kıcını kavradı ve keskin bir çekişle şortunu ve iç çamaşırını çıkarıp bir kenara fırlattı.

Artık onu örten hiçbir şey yoktu ve Darien'in onu içine çekerken, her parçasına hayranlıkla bakarken yüzündeki ifade... Bu ifade ağır ve ateşliydi ve vücudunun her parçası ona dokunması, aralarında en ufak bir boşluk kalmayana kadar onu kendisiyle doldurması ihtiyacıyla ağrıyordu.

"Şimdi tadının görüldüğün kadar tatlı olup olmadığını görme şansım var," dedi Darien, her kelimesi derin ve sert. Çarpıcı yüzü tam bacaklarının arasına gelene kadar kendini alçaltırken gözlerini ondan ayırmadı. Sol uyluğunun iç kısmına bir öpücük kondurarak, "Öğreneyim mi Bayan Calla?" dedi.

"Lütfen yap," diye nefes nefese kaldı.

"Lütfen demen hoşuma gidiyor." Ve sonra ağzını alçalttı, alçalttı, alçalttı, hareket ederken onun bakışlarını tuttu... ve sonra onun kaygan merkezini yaladı. Dilinin o ilk dokunuşu tüm vücudunu ateşe verdi. Adam, kızın tadından oldukça memnun olduğunu belli eden takdirkâr bir inilti çıkarırken, arzu karnında aşağılara doğru kıvrıldı.

"İyi mi?" Nefesi vahşi bir soluktu.

"Çok lezzetlisin." Bu sözler kadının ağzının suyunu akıttı. Sonra da Şeytanın Avukatı'nda söz verdiği şeyi yapmaya koyuldu.

Zaten ona ait olan, her zaman ait olacak tek erkeğin kalbine giden yol.

Dili klitorisinin üzerinde öyle bir hassasiyetle dönüp duruyordu ki, bacakları seğiriyor, her vuruşta kalçalarını savurmak istiyordu. Darien bir elini kızın karnında düz tutarak onu altındaki yatağa sabitlerken, diğer elini de diliyle dönüşümlü olarak kullanıyordu. Duygu daha yoğun hale geldi -neredeyse dayanılmaz bir şekilde- onu daha sert okşarken, kadın başını çarşaflara doğru eğdi ve onun dokunuşu altında eğildi.

"Çıkardığın o küçük seslere bayılıyorum." Başparmağı sihirli bir şekilde çalışıyordu. "Benim için boşalmanı istiyorum Loren. Ve sonra seni becereceğim." Klitorisini ağzına soktu, emdi ve dilini ona doğru yuvarladı.

Oh, Tanrım. Başından ayak parmaklarına kadar yayılan zevk, vücudunun kendisine ait olmadığını, uzak bir rüyaya sürüklendiğini hissettiriyordu. Sadece dili ve elleriyle ona yaptığı şeyler...

Neredeyse bayılacaktı.

Başını çarşaftan hafifçe kaldırdığında ve adamın onun altında kıvranışını ne kadar dikkatle izlediğini gördüğünde, doruk noktasına ulaştı. Sert ve hızlı bir şekilde, onun çarpıcı yüzünü kalçalarının arasında görmek - ve bir zamanlar korktuğu ama şimdi inanılmaz derecede seksi bulduğu aurasını okurken gözlerinin siyah parıltısını görmek - dayanamayacağı kadar fazlaydı. Elleri onun yumuşak saçlarını buldu ve adını haykırdı, dili klitorisinde gezinip onu bir orgazmdan diğerine taşıırken onu kendine daha çok çekti.

Ancak kadın tamamen bitkin düşüp altında gevşediğinde, nefes alış veriş kesik kesik soluklardan öteye gitmediğinde yavaşladı.

Ona hınzırca, muzaffer bir sırıtış attı. "*İşte* tam da bu yüzden seni paylaşmak gibi bir niyetim hiç olmadı."

Her nasılsa, önünde çırılçıplak yatarken bile, onu kızartmayı başarmıştı.

Sonra oturup kalktı ve bacaklarının arasına yerleşti. Adam ona bakarken, önünde çırılçıplak yatan kadının görüntüsünü seyrederken kendini hazır olduğu kadar korkmuş da buldu.

"Hazır mısın, tatlım?" Gözlerindeki siyahlığın kaybolmasına izin verirken sesi boğuk çıkıyordu.

Loren belli belirsiz başını salladı, sinirden midesi bulanıyordu.

Ama Darien bir şey hatırlamış gibiydi, çünkü donup kalmıştı. Başını hafifçe kapıya doğru çevirerek içinden küfrettiğinde, Loren dikkatinin nereye gittiğini fark etti.

Bu kolay bir çözümdü.

Kemer tokasını açmak için uzandı. "Doğum kontrol hapı alıyorum," dedi ona. Şeytanın Avukatı'ndaki o geceden sonra -aralarındaki ilişkinin bu kadar hararetlenmesinden sonra- önlem olarak reçete yazdırmak için kliniğe gitmişti.

İfadesi yumuşadı, ama sadece yumuşadı. "Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi Loren. "Ve ayrıca, aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. *Seni*, hepinizi hissedebilmek istiyorum." Elini pantolonunun üzerinden Loren'e doladı ve onun için ne kadar sert olduğunu hissetti.

Hiçbir şeyi bu Şeytanı istediği gibi istememişti.

Yüzünde beliren ifade onun kendisine dokunmasını ne kadar çok istediğini, bu anı ne kadar sabırsızlıkla beklediğini gösteriyordu. Bu onu daha önce olduğundan daha da ıslattı, kemer tokasını çıkarırken ellerinin daha az titremesine neden oldu. Ama Darien onun titremesini, ne kadar hafif olursa olsun, ve parmaklarının metal üzerinde nasıl beceriksizce dolaştığını fark etti, bu yüzden hareketin geri kalanında ona yardım etti, kot pantolonunu ve boxer'ını tekmeledi.

Onu gizleyecek hiçbir şey kalmadığında, kendini sadece yutkunurken değil, aynı zamanda ona hayranlık duyarken buldu. Sadece görünüşünden dolayı değil, etkileyici vücudundaki her kasın kıvrımları ve oyukları lamba ışığından altın yaldızla parlıyordu, ama ilk kez bu kadar derinden sevdiği biriyle paylaştığı için kendini ne kadar özel hissediyordu. Sadece kendisi için değil, bu şehir için de çok şey feda etmiş biriyle. İkisinin de sevdiği şehir.

Bir elini sırtının altından geçirerek, başı yastıkların üzerinde durana kadar onu yatakta biraz daha yukarı kaydırды. Ona baktığında bir kez başını sallayarak hazır olduğunu işaret etti. Gergindi, bu doğrudu ama hiçbir şey için bu kadar hazır olmamıştı.

Bir eliyle ferforje yatak başlığını kavradı, diğeriyle kadının belini sıkıca ama nazıkçe kavradı ve uzun, yavaş bir hareketle kendini kadının içine itti. İçeri, içeri ve içeri. Dudağını ısırды, gözlerini sıkarak kapattı. Keskin bir sızı duydu, ardından derinlere yayılan donuk, sıkı bir ağrı geldi.

Durakladı ve kızın kendisini hissetmeye alışmasına izin verdi.

"Bana bak," dedi Darien. Başını kaldırıp ona baktığında Darien'in kendisine baktığını gördü, gözleri yumuşak olduğu kadar yoğunu da. "Yavaşlamamı ya da durmamı istersen bana söyle. Benden ne istersen yaparım. Tamam mı?"

Tekrar içine doğru salladı. Hareketin ne kadar yavaş ve yürek parçalayıcı bir dikkatle yapıldığına rağmen, neredeyse acıdan haykıracaktı. Ama sesi yuttu, sadece ona odaklandı. Elleri çarşafı yumrukluyor, kalçaları her darbeye adamın kalçalarının etrafında sıkılıyordu.

"Tamam mı?" diye tekrarladı. Konuşmaya çalıştı ama tek yapabildiğı başını sallamak oldu.

Adam onun içinde hareket etmeye devam ettikçe, kadın rahatlamaya, bu duyguya alışmaya başladı. Onun rahatlığının arttığını hissettikçe vücudunun onunkine karşı hareketi daha ritmik hale geldi. Bir eli demirin üzerinde, diğeri belini kavrarken, tekrar tekrar onun içine doğru sallandı.

Loren erimeye başladı, vücudunun her parçası arzuyla karıncalanıyordu, sonunda bunu yaptıklarının farkına varmıştı - o onundu, o da onun ve sonunda birlikteydiler.

Onun altında kavis çizdi, hareket adamın acımasız uzunluğunu daha derine kaydırđı ve yüksek sesle nefes almasına neden oldu. Bu his tüm vücudunu ateşle verdi. Adam kadının bileklerini nazikçe yakalayıp başının üzerinde sabitledi ve eğilip köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu.

Ve onun kokusuna, hissine ve tadına doyamıyordu.

Dünyada bundan başka bir şey yoktu, dünyada ondan başka bir şey yoktu. Onlardan başka. Vücutları bir bütün olarak hareket ediyor, özlem aralarında bir havai fişek gibi çatırdıyordu.

"Sen benimsin," dedi Darien onun içine pompalarken, iki eli şimdi başının üzerindeki ferforje demire dayanmıştı. Her darbesi acıya dönüşüyordu ama kadın bunu istiyordu, daha fazlasını istiyordu, onun her şeyini istiyordu. Dövmeli kollarının her derin itişte esnemesini, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona bakmasını seviyordu. "*Benim.*"

Her hareketinde bacakları titriyor, yatak başlığı duvara çarpıyordu. O altın noktaya vurduğunda adı dudaklarından süzöldü. Serbest kalma hissi omurgasından aşağıya doğru inerken, bu duygu o kadar yoğunu ki sanki havada süzölüyormuş gibi hissediyordu.

"Şu haline bak," diye nefes aldı Darien, daha sert pompalayarak. Daha hızlı. Kendi adını hatırlayamayana kadar zevkini çekiyordu. "Ne kadar güzel olduğuna bak."

Gözleriyle onu yiyip bitirmesi onu tekrar çözdü ve midesi çırpındı, ayak tabanları karıncalandı, ayak parmakları sıkıca kıvrıldı, başka bir zevk dalgası onun üzerine çağıladı, ilkinden o kadar kısa bir süre sonra ikisi birbirine karıştı. Dudaklarından bir inilti süzüldü.

"Tekrar söyle, bebeğim." Adam da en az onun kadar nefessiz kalmıştı. "Tekrar söylediğini duymak istiyorum." Onun ne demek istediğini hemen anladı, çünkü tam o anda bu sözleri düşünüyordu, adam ona hayranlıkla bakarken, kollarındaki sert kaslar onun içine girerken esniyordu. Tekrar ve tekrar.

"Seni seviyorum, Darien," dedi. "Seni sonsuza dek seveceğim."

Hareketleri daha da hızlandı. Onu derinden öpmek için eğildi, son bir kez içine girerken ağlama sesini yuttu ve kendi serbest kalışını bulduğunda titredi, adını haykırırken zevkinin sıcaklığı onu doldurdu.

Ağır nefes alışları sessizliği dolduruyordu. Loren'in bacakları adamın belinin iki yanında titriyor, vücudu lezzetli bir şekilde ağrıyordu.

Darien eğilerek onun alınına bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar, tatlım."

Çenesini eğdi. "Hatırladın."

"Elbette." Sesi sertti ve boğazı duygusallıkla titriyordu. "Seni seviyorum, Lola."

Daha sonra uzun bir süre orada öylece yattılar, birbirlerine dolanmışlardı, sadece kendi kalp atışları ve giderek yavaşlayan nefeslerinin sesi sessizliği dolduruyordu.

Darien ondan önce uykuya daldı. Ve hayatında hiç bu kadar mutlu hissetmemiş olmasına rağmen, bir parçası henüz uzaklaşmak istemiyordu.

Bugün onu neredeyse kaybediyordu. Hatırası gözlerine taze yaşlar getirdi.

Ama o buradaydı. Onun yanındaydı. O onundu ve onu kurtarmıştı. Birbirlerini kurtarmışlardı.

Loren onun omzuna sokularak, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Darien o kadar yorgundu ki bu ses karşısında kıpırdamadı bile. "Seni sonsuza dek seveceğim."

Gece bir rüya gibi gelene kadar uyanık kalabildiği kadar kaldı. Ta ki onun güçlü kollarında uyuyana, kalbi kendi kalbine çarpana kadar.

Loren sabah uyandığında, yıllardır uyumadığı kadar iyi uyuduğunu fark etti. Hatta belki de sonsuza dek.

Göz kapaklarını araladığında panjurdaki çıtaların arasından odaya dolan güneş ışığını gördü. Süiti altın rengiyle yıkıyor, her şeye ona yaz sonu büyüsunü ve çöl günbatımını hatırlatan puslu bir parlaklık veriyordu.

Önceki gecenin olayları zihnine hücum etti ve vücudunu pencerelerden içeri giren güneşten daha yoğun bir sıcaklıkla kızarttı. Vücudu farklı hissediyordu. Sanki onunmuş ama değilmiş gibi. Tuhaf bir duyguydu ama kesinlikle kötü bir duygu değildi. Farklılığı memnuniyetle karşıladı, çünkü sevdiği kişiyle mümkün olan en yakın şekilde bağ kurmanın getirdiği bir şeydi bu. Bacaklarının arasında sıkıcı bir ağrı vardı ama bunun dışında kendini iyi hissediyordu.

Aslında her zamankinden daha iyi.

Darien onun yanında yüzüstü uzanmış, başını diğer tarafa çevirmişti. Yorgan ve çarşaflar beline kadar inmiş, kaslı sırtındaki mürekkep Loren'in tüm ihtişamıyla hayran kalması için görünür hale gelmişti.

Ve yaptı da.

Loren yavaşça ona doğru döndü, çarşafları kaydırmamaya dikkat ediyordu. Uzandı ve parmak uçlarıyla sırtındaki yara izlerinin üzerinde gezindi, mürekkebin altında zar zor görünen çıkıntılar. Çelik mavisi gözleri olan siyah saçlı güzel bir çocuğun kemerle defalarca vurulduğunu, o gözlerin karardığını hayal etmemeye çalıştı - Görüşle değil, acıyı engelleme sanatıyla.

Yine de, ne kadar çabalarsa çabalasın, Loren bu düşünceyle nefes alış verişinin kesildiğini, Randal'a duyduğu nefretin kalbini bir yumruk gibi kavrayıp sıkıldığını fark etti.

Darien kendisine dağıtılan kartlardan çok daha iyisini hak ediyordu. Çok daha iyisini.

Bunun yerine dövmeye odaklandı, parmaklarını cehennem köpeğinin dişleri, onu bağlayan tutuşmuş zincirler ve kaslı vücudunu saran alevler üzerinde gezdirdi. İnce detaylar o kadar olağanüstüydü ki, sanki bir fotoğraf gibiydi.

"Bu harika hissettiriyor." Darien'in sesi onu yerinden sıçrattı, eli hâlâ onun sırtındaydı.

Adam yüzünü ona dönmek için yuvarlanırken kadın geri çekildi. Enfesti ve bunun görünüşüyle pek ilgisi yoktu. Yastığa gömüldü, ani bir utangaçlık nöbeti onu kasıp kavurdu.

"Seni uyandırmak istememiştim," dedi.

Dudaklarının köşesi gülümseyerek yukarı kalktı ve kızın çok sevdiği gamzesini gösterdi. "Ve seni durdurmak istememiştim." Elini avucunun içine aldı ve avuç içlerini birbirine bastırdı. İkisi birbirinden çok farklı boyutlarda olan kızın elinin kendi elinin üzerinde düz bir şekilde durmasına bir an hayranlıkla baktı. Adamın gözleri kızın kılere kilitlenmeden önce kız da adama hayranlıkla bakıyordu. "Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve birleşen ellerini yumuşak çarşafın üzerine koydu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim," dedi. "Gerçekten iyiyim."

Darien kaşlarını kaldırdı. "Ağrın var mı?" Kız tereddüt edince, "Bu normal Loren. Gerçeği söylediğim için beni kötü hissettirmeyeceksin." Kız hâlâ cevap vermeyince, yüzünde endişeli bir ifade belirdi ve o küçük gülümseme kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Loren taktığı yüzüklerden biriyle oynadı. "Bir daha yapmak istememene neden olurum diye kızgın olduğumu söylemek istemedim," diye itiraf etti. Karnındaki sinirler sıkıştı ve yüzü ısındı.

Başını kaldırıp Darien'e baktığında, onun gözlerinde hınzır bir parıltı gördü. "Bana zar zor yürüyebildiğini söyleseydin bile seni yalnız bırakamazdım."

Elini bırakarak yuvarlandı ve aniden onun üzerine çıktı. Loren şaşkınlıkla nefesini tuttu ama o bir şey söyleyemeden bacaklarını beline dolamıştı.

Ellerini başının üzerindeki ferforje demire dayadı. Bacaklarının arasındaki boşluk, onu bu kadar kısa sürede tekrar üzerinde görünce titreşti. "Beni istediğini söyle," dedi Darien.

"Seni istiyorum." Sesi aciliyetle renklenmişti.

Kız daha son sözünü söylemeden adam kızın içine girmişti ve ikisi birlikte inlediler.

Hiç vakit kaybetmeden hareket etmeye başladı ve Loren biraz irkilerek duraklamasına neden oldu.

"Devam et," dedi, sesi nefes nefese çıkıyordu.

Yaptı, ama üç itişten sonra durdu.

Bu onun hatasıydı, değil mi? Acı hissettiğini ima etmişti ve o da durmuştu.

"Darien-" Loren itiraz etti.

Ama o sadece "Farklı bir şey denemek istiyorum" dedi. Ve sonra onları tekrar çevirdi, ipek çarşaflar etraflarında hışırdıyordu.

Ve sonra *Loren onun* üstündeydi.

Adamın boyunu aşağıya indirirken bir nefes verdi, açığı onu derin ve rahat bir şekilde dolduruyordu.

Darien alçak sesle, minnettar bir inilti çıkardı. "Bana nelerin olduğunu göster, tatlım."

Loren dondu kaldı, tüm vücudu gerildi. "Ya ben..." Dili sakarlaştı ve kurudu. "Ya - yani, ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum. Ya yapmıyorsam...?"

Darien kızgın görünerek onu şaşırttı, ona değil ama böyle bir soruyu dile getirme ihtiyacını nasıl duyduğuna. "Ya ne değilsen?" diye sordu usulca. "Yeterince iyi değilsen?"

Sadece ona baktı, utanç yüzüne sıcak bir şekilde yayılıyordu.

Darien onun bakışlarını tutarak sol elini avucunun içine aldı ve parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. "Sen yeter de artarsın Loren Calla," dedi tenine karşı. "Sen mükemmelsin." Elini bırakmadan önce avucunu öptü, onun yerine kalçalarını kavradı. Pürüzlü ellerinin sıcaklığı kadının içine yayılırken davetkârdı.

Ve sonra onu aşağı yukarı sallamaya başladı... aşağı yukarı.

Loren'in nefesi boğazında düğümlendi.

Oh. Oh.

"Bunun gibi." Sesi boğuk ve çok seksiydi. "Tek yapman gereken hareket etmek ve söz veriyorum buna bayılacağım." Onun dizginleri ele almasına izin vermek için bıraktı, ama hâlâ tereddüt ettiğinde ona uzandı ve çenesini yukarı kaldırdı. Yüz ifadesini okumaya çalışırken bakışları yalvarır gibiydi. Bir süre sonra, "Seni seviyorum Loren," dedi.

Loren'in kalbi bu ifadeyle kabardı; bunu söyleme şekli evrene haykırmak gibiydi. "Ben de seni seviyorum." Loren onun yüzündeki ifadeden endişelendi ve parmaklarını kaşlarının arasındaki kırıksıklıkta gezdirdi. "Sorun nedir?"

Ağzının kenarları aşağı doğru çekildi. "Hareket etmeye başlamazsan ölebilirim."

Loren sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. "O kelimeyi söyleme!" diye neredeyse bağıırıyordu. Onun ölümü hakkında hiçbir şaka duymak istemiyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"O zaman sik beni," dedi, kalçalarını tekrar kavradı ve kendi kalçalarına doğru yuvarladı. Loren neredeyse yemin edecekti; çok iyi hissettiriyordu. "Hayatım buna bağılıymış gibi sik beni."

İçinden soluksuz bir kahkaha koptu ama çok geçmeden adamın içinde hareket ettiğini, dün gece tam olarak vurduğu o altın noktayla alay ettiğini hissederek sustu. Onun bu kadar iyi olması haksızlıktı. Haksızlıktı, çünkü çok kısa olan hayatının her günü onu isteyecekti.

"Kalçanı biraz eğ bebeğim. İşte böyle. İyi hissettirecek, söz veriyorum." Ona açı verdi ve sonra vücudunu yukarı ve aşağı hareket ettirerek onu pelvisine sürttü. Tekrar yaptı.

Ve tekrar.

"Oh," diye nefesi kesildi. *Gerçekten de* iyi hissettirmişti. Ve kendini onun bıraktığı yerden devam ederken, onun belirlediği ritmin içinde erirken ve bir an önce hissettiği utancı unutturken buldu. Adamın bakışları, üzerinde hareket eden bedenini okşar gibiydi. Bu ona daha önce hiç bilmediği ve muhtemelen başka hiçbir şeyden alamayacağı bir güç hissi veriyordu.

"İşte bu, bebeğim." Sözcükler hafif boğuktu ve günah damlıyordu. "Aynen böyle. Devam et." Ellerini başının üzerinde birleştirdi ve kadın onu sürerken yatak başlığına tutundu. Onun hoşuna giden bir şeyi her yaptığında kollarındaki kaslar esnedi, ki bu o kadar sık oluyordu ki kız onun en sevdiği hareketlerin ne olduğunu çabucak öğrenmiş, onu olabildiğince memnun etmek için çırpınıyordu. Bütün zaman boyunca onu dikkatle izledi, bakışları neredeyse bacaklarının arasında olup bitenler kadar güçlüydü. O da gözlerini ondan ayırmıyor, onun kendisini izlemesine, çarpıcı yüzünü gerçekten ağız sulandıran bir şeye dönüştüren şehvet dolu bakışına bayılıyordu.

"Benim için gel, bebeğim." Sesi zengin ve o kadar derindi ki kız bunu karnında hissetti. Kızın yaptığı bir şey adamın dudaklarında bir onay iniltisi yarattı ve adamın ferforje demir üzerindeki tutuşu sıkılaşıarak demirin biraz bükülmesine neden oldu, demir güller gerginlikle titredi.

Loren'in ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Bunu *o* yaptı. Bunu ona *o* yaptırdı. Bunun farkına varması onu neredeyse çözüyordu ama içinde yükselen coşkuyla savaştı, bunun henüz bitmesini istemiyordu.

Darien'in çenesi sertleşti, kollarındaki kaslar dövmeli derisinin altında öne çıktı. "Benim için gel, Lola" diye bağırırken alt dudağının altında küçük boncuklar halinde ter oluştu.

Yaptı, sertçe. Mutluluk bir okyanus dalgası gibi üzerine yuvarlandı ve bacaklarındaki kasların gerilmesine neden oldu. Başını hafifçe arkaya eğdi, kendinden geçme hissi teninde dalgalanırken nefesi kesildi. İçinin onun etrafında sıkılaştığını hissetti, uylukları terden daha fazlasıyla nemlendi.

Her iki elini de yatak başlığından kaldırdı, şimdi onları onu kalçalarından tutmak için kullanıyor, onu uçuruma götürecek daha hızlı bir ritim ayarlıyordu. Kendisinin de o sınırı tekrar aşacağını biliyordu ama bu sefer onunla *birlikte* olacaktı. Bunu istiyordu, ona dünyayı vermek istiyordu.

Onu yukarı ve aşağı hareket ettirdi, daha hızlı ve daha hızlı, her derinleşen itme acı noktasına geliyordu, ama sadece daha fazlasını istedi, ona verdiği her şeyi almak istedi, içine girdiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istedi.

Ve birkaç dakika sonra bunu yaptı, onun altında titriyordu, adı dilinden alçak bir yeminle yuvarlanıyordu. Adamın serbest kalışıyla birlikte içinde nabzının attığını hissetmek onu tekrar doruğa ulaştırdı ve bedenleri zevklerinin sancıları içinde bir olarak hareket etti, orgazmlarını sadece kendilerinin duyabileceği bir şarkının son notası gibi sürüklediler.

Sonunda ikisi de titreyerek ve ıslak bir şekilde durulduklarında, geriye sadece hızlı nefes alışlarının sesi kalmıştı. Hiçbir şey söylemeden uzun süre birbirlerine baktılar; ya da belki de kelimeler olmadan konuşuyorlardı. Kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Darien Loren'i nazıkçe yüzünden tuttu ve onu öpebilmek için kendi seviyesine çekti. "Günaydın," diye mırıldandı Loren'in ağzına karşı. Göğsü Loren'in göğsüne bastırılmıştı, bu yakınlık Loren'in sözlerinin içinde yankılandığını hissetmesini sağlıyor, kalbine en tatlı öpücük gibi dokunuyordu.

"*En güzel* sabah," diye düzeltti.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Bunun geldiği yerde daha çok olacak. Korkarım benden bıkacaksın."

"Bundan oldukça şüpheliyim." Nefesini tutamadı. Adam hâlâ içinde granit gibi sertti; bunun farkına varmak onu yeniden sıvıya dönüştürdü,

ve bunun Darien'den kaçmadığını biliyordu. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve Darien'in kalbinin de çarptığını hissedebiliyordu, bunu farklı yerlerinde hissediyordu.

"Bu doğru mu?" diye mırıldandı.

Adam aniden onu sırtüstü çevirerek altına kısırdı ve kadın nefesini tuttu. Oda dönüyordu ama vücudunun bazı kısımları hareketten daha çok başını döndüren sessiz bir istekle karıncalanıyordu. Birini bu kadar çok ve her zaman istemenin mümkün olduğunu bilmiyordu. Ona bir türlü doyamıyordu.

"Yine mi bu kadar erken?" diye nefes aldı. Bu saçma bir soruydu, biliyordu; o bir cehennem zebanisiydi ve cehennem zebanileri seks gibi şeyleri insanlardan çok daha farklı bir hızda yapabiliyorlardı. Hatta uykuya bile ihtiyaçları yoktu.

Parmağıyla kızın burnuna vurarak kıkırdadı. "Bunu şaşırmış gibi söylüyorsun."

Kadının sol ayağını tuttu, bacağına yukarı kaldırdı ve bileğini omzunun üzerinden geçirdi. O anda mizah anlayışı kayboldu, tamamen içine gömülürken ilkel bir odaklanmaya dönüştü, açısı derin ve oh... oh, çok iyiydi. Adam onun içinde hareket etmeye başladı ve bu his karşısında dudaklarından bir inilti döküldü. Bacaklarının arasında hissettiği hassasiyet bir şekilde zevki daha da yoğunlaştırdı.

"Bu sizin için uygun mu, Bayan Calla?" "Evet."

Ona doğru eğildi ve saçlarını okşayarak, "Seni duyamıyorum bebeğim," diye fısıldadı.

"Evet," diye nefes nefese kaldı, adam içine doğru derinlemesine sallanırken ciğerlerindeki hava sıkıştı.

İçinde hareket ederken ona baktı, bakışları vahşiydi. Bu kelimeyi duymak hoşuna gitmiş gibiydi, o yüzden tekrar söyledi.

"Evet."

Bir sonraki hamle bir öncekinden daha da derindi ve kadının çarşafları pençelemesine ve topuğunu adamın omzuna s a p l a m a s ı n a neden oldu.

"Evet."

Onu ödüllendirmek için bir hamle daha *yaptı*, o kadar derindi *ki* bu sefer yemin *etti*.

Bundan asla yorulmayacağına, ondan asla bıkmayacağına, hiçbir hamlenin ona olan arzusunu tam olarak tatmin edecek kadar derin olmadığını hissedeceğine inanıyordu. Ruhları bir ve aynıydı, birleşmek için yalvarıyorlardı.

bedenleriyle aynı şekilde. Elde edebilecekleri en yakın şey bu sevgi eylemiydi ve onlar anılardan başka bir şey olmayana kadar da bunu yapmak *zorundaydılar. Dünya* bir anıdan başka bir şey olmayana kadar.

Sabah bu şekilde devam etti. Ve bu yüzden okula geç kalmış olsa da hiç pişmanlık duymadı.

Bir tane bile yok.

"Nereye gittiğine dikkat et, *yarı-ömür*."

Son dört ayda yaşananlar olmasaydı, Loren Calla o anda Angelthene Sihir Akademisi'nin ön kapısından kaçıp gidebilirdi.

Bunun yerine, kitap çantasını omuzladı ve kalabalık koridorda kendisine çarpan kurt adamla yüzleşmek için döndü.

Ona soğuk bir bakış fırlattı, tatlı tatlı gülümsedi ve en az gülümsemesi kadar tatlı bir sesle, "Pislik yapmak için sonsuza kadar vaktin var. Neden bugün izin almıyorsun?"

Kurt bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştı; Loren'e ağzı bir balık gibi açık bakıyordu. Ateş saçan gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Loren ona bir kaşını kaldırarak baktı, etraflarındaki her öğrencinin onu izliyor olması hoşuna gitmişti.

Loren'in sağında duran Dallas, kurt bir hayalet görmüş gibi dönüp kalabalığın arasına dalarken kıkırdadı, kitap çantası sırtına çarpıyordu. Eğlenceli fısıltılar peşini bırakmadı ve birkaç öğrenci Loren'e etkilendiklerini belli eden bir gülümseme takındı.

Sabrine kıs kıs güldü, bal rengi elini dudaklarına götürdü. "Belki de onu Kuyu'nun gücüyle vurmalısın," diye fısıldadı Sabrine, öğrencilerin arasından geçerek giriş salonuna doğru ilerlemeye devam ederlerken.

Loren, "Her zaman bir sonraki sefer vardır," diye şaka yaptı.

Ama Loren bir dahaki seferin olacağından emin değildi. Yalancı Tempus'tan dileği tükenmişti ve o günden beri güçlerini hissedemiyordu - Darien'i hayata döndürmek için aurasını kullandığı ve sonra da şehre karşı bir duvar oluşturduğu andan beri

Patlama. Kuyu'nun patlamasından önceki yıllarda gücünü sık sık hissettiğinden değil... ama son birkaç gündür geceleri uyuyamadığında o gizemli parçasına ulaşmaya çalıştığında, daha önce hiç hissetmediği garip ve ağır bir boşluktan başka bir şeyle karşılaşmadığı olmuştı.

Kızıl Baron karısının başına gelenlerden haberdar olduğunda, Taega derhal gözaltı merkezinden serbest bırakılmıştı. Bizzat İmparator tarafından affedilmiş ve kolluk kuvvetlerinin onu tutuklarken yaptığı *hata* için özür dilemişti. Loren, İmparator'un Taega'nın hücresinin kapısını nasıl açtığına rağmen, Calanthe'nin Angelthene General'de o günkü planları hakkında Loren'e söylediklerine inanılacak bir şey varsa, onu çok farklı ve potansiyel olarak çok daha kötü bir kafese koyduğunu hissediyordu.

Loren'in tek umudu her şeyin gerçekten bitmiş olmasıydı. Sonunda tüm bunları geride bırakıp bir nebze olsun normale dönebilmeyi. Bir gün boğazında bir Avertera tılsımının ağırlığı olmadan, omzunun üzerinden bakma dürtüsü olmadan evden çıkabilmeyi.

Ve eşyalarını toplar toplamaz gideceği yer de eviydi.

Salt yatakhanesinin aynalı girişine ulaştılar ve burada dalgalanan camdan geçerek ranzalarına doğru ilerlediler.

Loren bavulunu hazırlamayı bitirdiğinde saçlarını omzunun üzerinden attı ve eşyalarını toplamayı bitiren Dallas ve Sabrine'le yüzleşti. "Hell's Gate'e geliyor musunuz?"

"Bu gece geç saatlere kadar olmaz," dedi Dallas. "Erkek arkadaşım ile bir randevum var."

Loren'in kaşları havaya kalktı. "*Erkek arkadaş mı?*"

Dallas sakızını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Max'in arkadaşlığından sikinden daha fazla zevk aldığım ortaya çıktı."

Loren kahkahalara boğuldu.

Loren, bavulunun fermuarını çekmekte olan Sabrine'e, "Peki ya sen?" diye sordu. Sab'in komodininin üzerindeki kitap yığınınına baktı. "Çalışmak zorunda mısın?"

"Ders çalışmak bekleyebilir," dedi yarı kurt Tuz Evi'nden çıkarken. "Ama ben meşgulüm."

Dallas sırtıttı. "Logan sonunda seni onunla birlikte olmaya ikna etti mi?"

"Son kez söylüyorum Dal," dedi Sabine. "Biz sadece arkadaşız." Ama yanakları alev alev yanıyordu ve Loren, Dallas'ın da en az kendisi kadar yalanı anlayabildiğini biliyordu.

Dallas elini salladı. "Tabii, tabii."

Chrysantha nihayet evine dönmüş, vücudu iyileşmişti. Şehir zamanın tersine çevrilmesiyle yeniden inşa edildikten kısa bir süre sonra Logan'la yeniden bir araya gelmişti.

Loren, Calanthe'nin kızı Emilie'yi merak ediyordu. Olan biten her şey hakkında ne hissediyordu? Yapmak zorunda olduğunu hissettiği için mi annesinin planlarını uyguluyordu, yoksa o da bu planlara inanıyor muydu?

Loren, Calanthe'nin kendisini ve dışarıda bir yerlerde olup olmadığını merak etti. Tekrar saldırmak için fırsat kolluyordu. İmperator'un, mükemmel bir dünya vizyonuna dair planlarını mahvettiği için Loren ve Şeytanlar'dan intikam almaya karar verip vermeyeceğini merak etti.

Nefes almak için kendini zorladı. Bunlar başka bir günün sorunlarıydı. Hâlâ hayattaydılar ve bu bir hediyeydi.

Her gün bir hediyeydi.

Giriş holüne inen merdivene varmadan önce Dallas mesajlarına göz atmak için durakladı. Sonra telefonu çantasına attı, öne doğru zıpladı ve ikisinin de yanaklarına ıslak birer öpücük kondurdu.

"Max bana acele etmemi yoksa Fang-ciful'un galasını kaçıracağımızı söylüyor. Tootles, ezikler." Sonra koridordan aşağı atladı ve koridorun sonundaki çatallı merdivenlerde gözden kayboldu.

Sabine'in kemerli kaşları yukarı kalktı. "Benimle yürür müsün?" dedi Loren'e.

Loren kolunu onunkine doladı. "Her zaman."

Dışarıda, Januarius güneşi bulutların arasından göz kırptıyordu. Artık yağmur yağmıyor olsa da hava sisliydi, üniformalı ayakkabılarının altındaki nemli kaldırım mavi jakaranda yapraklarıyla kaplıydı.

Loren, Darien'in arabasının çıkmaz sokağın etrafını dolanan kaldırımın kenarına park ettiğini görür görmez midesi bulandı. Üzerine serpilmiş mavi yapraklar parlak siyah boyada yansıyor. Bir zamanlar kaçtığı araba. Artık onun meleği olan Şeytan. Son birkaç gündür ellerini birbirlerinden zorlukla uzak tutabiliyorlardı - nihayet

Dallas'ın bir zamanlar dediği gibi, aralarındaki gerginliği kırıyordu ve bu yenilik hâlâ geçmemişti. Ondan asla bıkmayacaktı, bundan emindi.

Sabrine'e veda ederken ağızında bir gülümseme belirdi ve Darien'in arabasında onu beklediği yere doğru ilerlerken, ağır bas sesleri arabanın çerçevesini sarsarken, bir limuzin yan tarafındaki kaldırıma doğru süzüldü.

Pencereler o kadar karanlıktı ki, içerideki hiçbir şeyi göremiyordu. Ama neden burada olduklarını, kimin için burada olduklarını biliyordu.

Ve onu göremese bile, limuzinin arka kapısını açıp soğuk deri koltuğa kayarken Darien'in dikiz aynasından onu izlediğini biliyordu.

Boş arka koltuğu öndekinden ayıran renkli cam, önünde oturan kişinin siluetinden başka bir şey göstermiyordu.

Ancak cam bariyer tarafından hafifçe boğuklaştırılan derin ses taksiden içeri sızdığı anda, sorunlarının bitmekten çok uzak olduğunu fark etti.

Dünyaları değişiyordu. Ve bu tanrılar ve canavarlar şehri sadece bir başlangıçtı.

Ölüm sadece bir başlangıçtı.

E P I L O G U E

Darien yolun kenarına park ettiği yerden Loren'in Jade Plajı'ndaki rıhtıma adım atışını izledi. Tuzlu rüzgâr saçlarını omuzlarına döküyor ve pilili eteğini kalçalarının arkasına doğru savuruyordu.

Tanner bir saat önce onu aramış ve aylar önce Loren'in izini sürmesi için tuttuğu tavşan kuryenin nihayet cep telefonunu, nerede olduğunu kesin olarak öğrenmesine yetecek kadar uzun süre kullandığını anlatmıştı.

Onun yerini gösteren iğne haritada ilk belirlediğinde, Darien neredeyse kusacaktı. İğnenin doğrudan Havan ve Havaneli'nin üzerine düşmüş olması gerçeği olmasaydı, bu kadar önemsemeyebilirdi.

Darien sorunlarının en azından bir süreliğine peşlerini bırakacağını ummuştu. Şehrin Kuyu tarafından yok edilmesinden bu yana geçen üç günden daha uzun bir süre nefes almalarını sağlayacak kadar.

Ama görünüşe göre bu tavşanın patronu her kimse sonunda Loren'i bulmuştu.

Darien arabada kaldı, sadece camını açarak içeri sert havanın girmesine izin verdi -ve Loren'in başı belaya girerse aksi takdirde rüzgâr tarafından yutulabilecek çığlıkları- ve onun maskeli haberciyi rıhtımın sonuna kadar takip etmesini izledi. Loren'in bindiği sedanı uzaktan takip etmiş, bir kez olsun gözünün önünden ayırmamış, ne yaptığını bildiği için var olan tüm tanrı ve tanrıçalara dua etmişti.

Okyanus kayganlığındaki rıhtımın sonunda bir adam bekliyordu.

Darien adamın yavaşça dönüp Loren'le yüzleşmesini izlerken, dünya hakkında bildiğini sandığı her şeyin bu kadar kısa bir süre içinde aniden yanlışlanmasının nasıl mümkün olabileceğini merak etti.

Darien, koltuğunda öne doğru eğilip gözlerini kırpıştırarak görüşünü yerine getirirken, dalgaların sahili okşaması gibi midesine yayılan bulantı dalgasını yuttu. Loren rıhtımda ayaklarını sürüyerek adama doğru ilerlerken.

Darien altıncı hissiyle adamın aurasının Loren'inkinden çok daha farklı bir parlıltıya sahip olduğunu görse de, adamın okyanus mavisi gözlerini ve gümüş rengi saçlarının altın tonunu gördüğünde, normal görüş alanı bir şekilde ona çok daha net bir gerçek sunuyordu.

Darien birkaç dakika boyunca onları izledi. Bu kadar uzaktan duyamayacağı kadar sessiz bir sesle konuşuyorlardı ama bir süre sonra Loren rıhtımda üç adım atarak adamla arasındaki mesafeyi kapattı.

Ve sonra kızı ve babası yıllar sonra ilk kez kucaklaştı.

Yakınlarda bekleyen haberci başını çevirdi ve aynı korkunç tavşan maskesini takmış olmasına rağmen, Darien onun gözlerinin ne zaman kendi aracına takıldığını tam olarak anlayabildi

Yavaşça eldivenli elini selamlamak ve teşekkür etmek için kaldırdı.

Dört ay önce ona teklif ettiği işin hepsi bunun içindi. Ölümü yenmiş ama bir şekilde onu kollarını açarak hayatına geri kabul etmiş olan adamın, kızıyla yeniden bir araya gelebilmek için tekrar ölümlü olması için. Loren'i arayan ama artık onun izini sürmek için gereken Görü'ye sahip olmayan, eski en iyi arkadaşı Elix Danik'in ve auralarını Nacht Essentia ile gizleyen karısının artık farklı isimlerle anıldığını bilmeyen adam için.

Dalgalar uzaklarda yükselip alçalırken Darien'in kafasındaki her düşünce, bileğindeki saatin tik taklarıyla ürkütücü bir uyum içinde, saçma sapan bir uğultuya dönüşüyordu.

Su, zamanın geçişiyle ritim içinde hareket ediyor.

T O B E C O N T I N U E D ...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.